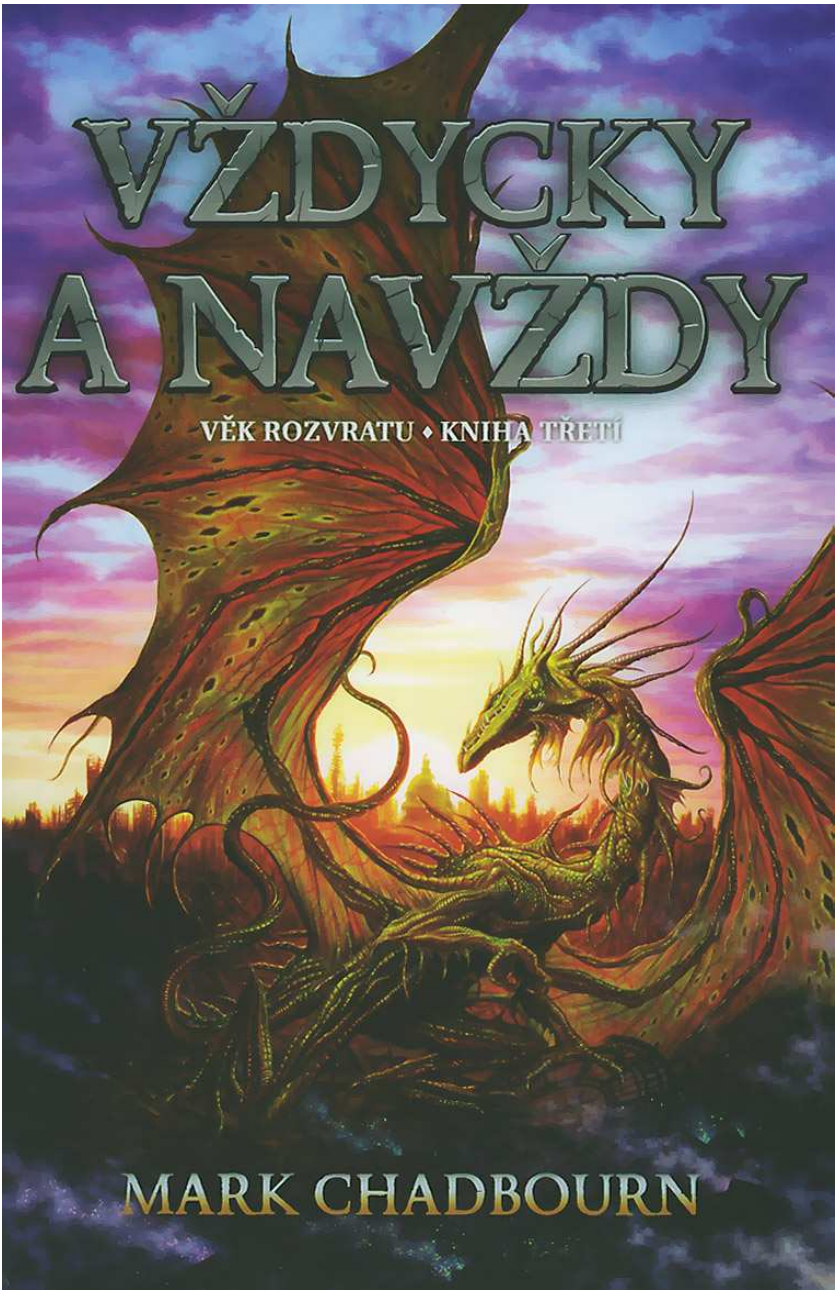

VŽDYCKY
A NAVŽDY
VĚK ROZVRATU • KNIHA TŘETÍ
MARK CHADBOURN

VĚK ROZVRATU ♦ KNIHA TŘETÍ

VŽDYCKY A NAVŽDY

Mark Chadbourn

VĚK ROZVRATU ♦ KNIHA TŘETÍ
(ALWAYS FOREVER,
BOOK THREE OF THE AGE OF MISRULE)

Copyright © 2001 by Mark Chadbourn All rights reserved
Translation © 2006 by Josef Hořejší
Cover art © by Jon Sullivan

ISBN 80 – 7332 – 076 – 2

VŠELIJAKÉ ZPRÁVY

My lidé jsme cynický druh. Pozoruhodně snadno dokážeme na každém, s kým se setkáme, najít to nejhorší. Pracovník charitativní organizace nezištně otročí mezi chudými v nemocemi prolezlé čtvrti nějakého tropického města. Jednoho mizerného dne, který v něčem ještě předčí všechny ostatní špatné dny, je přistižen, jak nakopává psa nebo ječí na nějakého nešťastníka, a okamžitě jej odsoudíme jako darebáka. Kde se to v nás bere? Je to snad nějaký druh represivního náboženství, který nám vtloukli do hlavy ve škole, v němž je hříšníkem každý, kdo není svatý? Rozhlédněte se kolem sebe – svět je noční můra a tak tomu nejspíš bylo i dřív, i když jiným způsobem. Je nesmírně těžké se tím probíjet, ale my to stejně děláme a ještě se snažíme vést si za daných okolností co nejlépe. Každý z nás má nějaké chyby; nedokonalost máme v povaze. Ale když se nad nimi snažíme zvítězit, zasloužili bychom si trochu té chvály, ne? Jediný čas, kdy bychom měli někoho soudit, je na konci jeho života, když se můžeme zastavit a ohlédnout, zvážit všechny dobré věci, všechny špatné věci a tu ohromující většinu naprosto světských věcí a rozhodnout, zda žil svůj život dobře – a možná ani tehdy ne. Věřte mi, svatých mezi lidmi mnoho nenajdete. Vlastně se vsadím, že nenajdete žádného. Ale mnoho v podstatě dobrých lidí, kteří se snaží žít co nejlépe; jejich převážná většina. Jenomže to nepatří k věcem, které oslavujeme: ne že je někdo dobrý, ale že se ze všech sil snaží být lepší.

Takže mluvme o hrdinech.

V nejhorších situacích ze sebe lidé vždycky vydají to nejlepší; když jsou zahnáni do kouta, nacházejí v sobě rezervy, o kterých nemají za normálních okolností ani tušení. A jelikož teď vskutku žijeme ve velice zlých časech, není divu, že se objevili nejlepší z hrdinů. Jsou to obyčejní lidé jako vy nebo já, zatížení obvyklým břemenem neuróz a slabostí, ale prokázali, že jsou skuteční šampióni. (Promiňte mi mou sentimentalitu: vím, že to není *moderní*,

že to není *britské* a není to *cynické*. Ale právě to se snažím zdůraznit.) Tohle píši ve snaze zachovat záznamy o jejich činech pro příští generace, aby se jimi inspirovaly. Je snad příliš odvážné v to doufat? Nevím, ale pro mne je důležité, abych to udělal.

Kdybyste je v časech před Velkou změnou potkali na ulici, patrně byste kolem nich prošli, aniž byste si jich všimli. Jack Churchill, pro své přátele Church, byl introspektivní mrzout, balancující po sebevraždě své přítelkyně Marianny, k níž došlo přede dvěma lety, na pokraji zoufalství. Její smrt ho úplně vykolejila. Býval to archeolog a nadějný spisovatel, ale teď se potácel od ničeho k ničemu a ztrácel přátele i smysl života. Ruth Gallagherová zase byla právnička u jedné velké firmy. Přesně tak bystrá a inteligentní, jak byste čekali, ale poněkud zakřiknutá a neschopná vybudovat si vztah odpovídající jejím vysokým standardům. Přestože na někoho, komu ještě není třicet, dosáhla v životě pozoruhodných úspěchů, necítila se naplněna. Právničkou se stala jen proto, aby udělala radost svému milovanému otci. Ten zemřel na infarkt, když se dozvěděl, že jeho bratr zahynul při zpackaném loupežném přepadení stavební spořitelny, ke kterému se náhodou přichomýtl. Laura DuSantiago je z nich patrně nejsložitější osobnost – a také nejnepochopenější. Plným právem mohla být označována za sociopatku a misantropku s minulostí pokaňhanou drogami a drobnou zločinností. Pro její ostrý jazyk a sarkastické vystupování bylo prakticky nemožné si ji oblíbit. Na druhé straně se skvěle vyznala v technice, a jakmile jste pronikli pod její drsnou slupku, našli jste kořeny jejího věčně negativního postoje a rozporů zastírajících její pravou povahu: jako dítě si prožila peklo se svou matkou, která náboženskou vírou hraničící s posedlostí maskovala stupňující se šílenství; Lauře po tom zůstaly nezhojitelné šrámy na duši i na těle. Nakonec se po jedné z četných potyček s matkou probrala z bezvědomí a zjistila, že její matka byla zavražděna – a podle všeho její rukou.

Shavi – nikdo vlastně neví, jak zní jeho plné jméno – byl z těch pěti určitě nejvyrovnanější. Asiat vychovaný v přísně muslimské rodině, nakonec vyhnaný z domu vlastním otcem, když odmítl žít podle tradičních a náboženských zásad. Vedl pak život plný hledání, při němž vyzkoušel snad všechna náboženství a sekty včetně New

Age. To z něho udělalo vysoce filozoficky a duchovně založeného muže a později i pevné morální jádro skupiny. Byl neohippie a hojně se oddával drogám rozšiřujícím mysl, stejně jako volné lásce s osobami obou pohlaví. I na jeho životě však spočíval temný stín. Když jednou vycházel se svým přítelem Leem z londýnského klubu pro homosexuály, napadl je někdo, koho v té tmě nedokázal poznat. Lee byl brutálně zavražděn.

A pak je tady Ryan Veitch, otrlý rváč, který vyrostl v jižním Londýně mezi drobnými kriminálníky. Jeho dětství bylo poznamenáno živými sny, které dokázal zaplašit jedině tím, že si je nechal vytetovat na kůži. Matka mu zemřela, ještě když byl malý, a zanechala ho spolu s jeho bratry, aby se postarali o otce natolik zdrceného smrtí své ženy, že si nedokázal udržet práci a málem ani zbytek rodiny pohromadě. Není divu, že mu zločin připadal jako jediná cesta k přežití. Pak ale udělali mladí Veitchové největší chybu svého života a zpackali loupežné přepadení stavební spořitelny. Ryan ve zmatku vystřelil z brokovnice a zemřel nevinný muž – Ruthin strýc. Jedna z mnoha náhod, které jsou v těchto nových časech tak časté. Teď už všichni víme, že to žádná náhoda nebyla. Kdyby Ryan vyrostl v lepších podmínkách, mohl z něj být úplně jiný člověk. Vraždy hluboce litoval a od té doby zasvětil každičký okamžik svého života tomu, aby svůj zločin odčinil; snažil se dělat ‚správné věci', jak vždycky říkal. Víc než kdokoliv z ostatních chtěl být hrdinou, aby si zasloužil svoje děvče. Chtěl být dobrý.

Jenže takto vypadaly jejich životy *předtím*. Jejich pravé povahy vypluly na povrch až ve vroucím kotli útrap provázejících proměnu světa. Což jen podtrhuje to, co se snažím vyjádřit těmito řádky: nikdy byste neměli soudit knihu podle obálky. Je to sice tak trochu fráze, ale výstižná. Nemůžete věřit všemu, co vidíte nebo slyšíte; vždycky za tím je něco víc. Když ale nemůžete věřit svým smyslům, čemu tedy? Věřte svému srdci, říkám já. Vždycky věřte svému srdci. Ale to už jsem odbočil…

Všechno to začalo jedné chladné, mlžné noci na břehu Temže pod mostem Albert Bridge. Church a Ruth tam narazili na něco, co na první pohled vypadalo jako obyčejné přepadení: bezvýznamný úředníček ministerstva obrany Maurice Gibbons byl napaden jakýmsi

obrovitým chlapem. Jenomže pak se obličej násilníka začal tavit. Postupně se proměnil v něco obludného a Church i Ruth při pohledu na to omdleli. Tehdy ten incident obrátil jejich životy vzhůru nohama, i když dnes už všichni víme, co to bylo za tvora – zástupce jedné z neuvěřitelně starých ras, která přešla do keltské mytologie jako pokřivení, démoničtí Fomoriané, bytosti tak cizí, že naše mozky stěží dokázaly zpracovat vjemy, jež dostávaly od očí. Naše mysli v takovém případě přizpůsobí obraz, jak nejlépe dokážou, nebo jednoduše vypnou a pohřbí tu příšernou zkušenost do podvědomí, odkud se pak snaží prohlodat ven jako klubko odporných červů. Church a Ruth ten proces natolik rozrušil, že ho museli začít zkoumat a nakonec se dostali až do ateliéru malíře Kraicowa, který viděl totéž. Ten potvrdil jejich nejhorší obavy.

Šok z odhalení je vyhnal na cestu, pátrat po Lauře, na niž Church narazil na internetu a která podle všeho měla informace, jež by jim mohly pomoct; to se stalo poté, co Church uviděl před svým bývalým společným bytem Mariannina ducha.

Fomoriané jim brzy byli v patách. Ruth a Churche zachránil před jistou smrtí Tom, muž, který se navenek jevil jako přestárlý hippie. Jakkoliv těžké je tomu uvěřit, ve skutečnosti byl Thomasem Veršotepcem, postavou z mýtů starou stovky let, obdařenou prokletím jasnozřivosti a Jazyka, který nedovede lhát. Ve staré pověsti se praví, že byl královnou Elfie přenesen do Země víl, kde čas plyne jinak než tady. A jako všechny staré pověsti, i tato zaznamenala ne-li celou pravdu, pak alespoň její podstatu. Jisté bylo, že na tom podivném místě strávil nějakou dobu, ale popsat všechno, co tam zažil, nemohl žádný člověk ani přibližně. Byl to pro něj čas rozkoší i utrpení. Byl ‚rozebrán na součásti a znovu sestaven', zažíval taková muka, že se jeho mysl rozsypala na kusy. Získal tím různé zvláštní schopnosti, ale zároveň se vzdálil všem lidem a stal se nejosamělejším člověkem na světě, který nepatřil sem ani tam.

Při své cestě na západ byli tři společníci napadeni létajícím plazem chrlícím oheň, který vypadal jako drak z pohádky. Toto Bájné zvíře je přinutilo vyhledat útočiště ve Stonehenge, na místě prosáklém zvláštní mocí, díky níž pro něj byli neviditelní. A tam jim Tom vysvětlil to, co zprvu pokládali za bláznivou povídačku: že

mýty a legendy jsou ve skutečnosti tajnou historií světa. Všechny ty bytosti a tvorové, kteří kdy pronikli skrze naše sny a noční můry do starých příběhů, skutečně existovali, i když možná ne v takové podobě, jakou jsme jim přisuzovali. A vyprávěl jim i nejstarší ze všech příběhů, ten, který převzaly snad všechny kultury: o strašlivé válce mezi dvěma nesmiřitelnými silami – Fomoriany, známými jako Noční chodci, kteří ztělesňují entropii a usilují uvrhnout všechny do temnoty a chaosu, a Zlatou rasou, nazývanou Kelty Tuatha Dé Danannové, lidem stejně hypnoticky krásným, jako jsou Fomoriané ohyzdní. Andělé a démoni, chcete-li. Jenomže Tuatha Dé Danannové nám jsou stejně cizí jako Fomoriané, jsou právě tak nepředvídatelní a nevyzpytatelní, mimo veškeré dobro i zlo jako oni, a tudíž jsou pro nás i stejně nebezpeční.

Válka mezi Zlatou rasou a Nočními chodci kdysi málem zničila zemi, ale nakonec byli Fomoriané poraženi v bitvě nazývané Kelty druhá bitva na Mag Tuired. Na základě poválečné smlouvy se obě strany přesunuly z našeho světa na nějaké zvláštní místo, kde podle všeho nefungují fyzikální zákony – Elfie, Jiný svět, Tír na n'Og, Peklo a Nebe, říkejte si tomu, jak chcete – a vzali s sebou skoro všechny ostatní mýtické tvory. Podle dohody se už nikdy nesměli vrátit. Některým z nich se však podařilo proniknout k nám na krátkou návštěvu skrze takzvané prahové oblasti, jako jsou jezera, vrcholky kopců a kamenné kruhy, kde je dělicí čára mezi našimi světy nejtenčí, což by vysvětlovalo výskyt nadpřirozených fenoménů v naší historii, počínaje duchy a UFO konče.

Po celá milénia byla smlouva v podstatě dodržována, ale nakonec se Fomorianům podařilo způsobem, který jsem tak docela nepochopil, vrátit zpátky. Za pomocí Kouzla přání uvolnili ohromnou sílu, jež některé z Tuatha Dé Danannů uvěznila ve vyhnanství a jiné uvrhla pod nadvládu Fomorianů; těch, kteří tenkrát unikli, byla pouhá hrstka.

Avšak náš vlastní svět nebyl tak docela bez ochrany. Vším protéká podivná energie, která se projevuje ve formě modrého ohně. Číňané ji nazývají *čchi* a v jiných civilizacích jí říkají zase jinak, ale každá rasa ji zná. Je to krev naší planety, naše životní síla, všepronikající duchovní energie, která léčí a povznáší. Ohnivá síť je

všude, ale nejvýraznější na jistých místech, která se v průběhu let stala posvátnými – na místech, kde naši předkové vztyčili kamenné kruhy nebo největší katedrály. V minulosti jsme s ní ztratili kontakt, a sami jsme proto upadli. S výjimkou nejvydatnějších zřídel vyschla. Bájná zvířata jednak symbolizovala energii země a jednak ji střežila, pohybovala se podle jejích linií a živila se jí – staří Číňané to dobře věděli. Tato pozoruhodná stvoření se s příchodem Fomorianů probudila, ale to, které napadlo Churche, Ruth a Toma, nakrátko upadlo do jejich moci; bylo však příliš nezávislé, než aby ho mohli ovládat dlouho.

Existují i lidští avataři modrého ohně: Bratři a Sestry draků, muži a ženy, v nichž duchovní síla plane nejjasněji. V prastarých časech pomáhali bránit svět a podle Toma byli nyní opět povoláni. Celkem jich mělo být pět a Church s Ruth byli dva z nich. Těch pět bylo spojeno modrým ohněm, a jakkoliv se na to vůbec necítili, na jejich bedrech teď spočívala tíha ochrany světa. Ale jejich úkolem nebylo jen chránit ho; měl i svou druhou stránku. Dávné proroctví spojené s Artušovským mýtem pravilo, že v nejtemnější hodině Británie povstane král, aby zachránil zemi. Jako tolik jiných aspektů mýtu to byla metafora. *Král* byla duchovní síla v zemi a Bratři a Sestry draků ji měli probudit. Legendy o Artušovi v sobě ve skutečnosti skrývaly tajná vodítka: místa spojená s Artušem byla zřídly spirituální síly. Samy příběhy vyprávěly v zašifrované podobě, jak energie země a její šampióni ochránili zemi a jak pak upadla do přechodné netečnosti, aby mohla být znovu vyvolána v čase největší nouze.

Je jen pochopitelné, že Church a Ruth nepřijali tyto nové informace nijak snadno, zvlášť když byly v takovém rozporu se způsobem, jímž od dětství nahlíželi na svět. Jak dlouho však mohli popírat očividné?

Když té noci spali ve Stonehenge, Churche znovu navštívil duch Marianny, a tentokrát mu jeho mrtvá přítelkyně zanechala dárek: zvláštní černou růži *Roisin Dubh*. Vzal si ji od ní, aniž si uvědomoval, co to znamená.

V Salisbury se setkali s Laurou. Zároveň však byli pronásledováni jinými děsivými aspekty nadpřirozena; nejprve démonickým černým psem, Starým Shuckem, který byl předvojem Divokého honu z

pověstí, a později i Baobhan Sith, přízračnými krvelačnými nočními tvory. Ruth se tu poprvé setkala s bohyní, která se později stala její patronkou, tajemným trojitým božstvem přírody zjevujícím se jako panna, matka a stařena.

A ještě k jednomu setkání, jež se později ukázalo být osudovým, tu došlo – se zvláštním tulákem, který se jim představil jako Callow. Na první pohled jim připadal jen jako výstřední chlápek s poněkud teatrálním způsobem vyjadřování, který se ustavičně snaží přijít k nějakému tomu jídlu a pití zdarma, ale jinak je víceméně neškodný.

Laura zavedla Churche, Ruth a Toma do průmyslového areálu na předměstí, kde zažila něco, co navždy změnilo její život. Vypadalo to tam docela normálně, ale záhy zjistili, že se to tam jen hemží Fomoriany, kteří manipulují s barely naplněnými hustou, odporně páchnoucí černou tekutinou. Church a Laura prošli neviditelnou bránou a ocitli se na Pozorovatelně, místě mimo prostor a čas, visícím mezi naším a Jiným světem. Tady Church zažil několik krajně zneklidňujících věšteckých vizí a pak se setkal s Niam, jednou z Tuatha Dé Danannů, kteří unikli následkům fomorianského Kouzla přání. Church měl pocit, že tajemnou půvabnou ženu zná odjakživa, což byla svým způsobem pravda. Po celé jeho dětství ho po nocích navštěvovala a připravovala ho na jeho roli Bratra draků, ale on to vždycky považoval za pouhé sny. Pověděla mu všechno o Tuatha Dé Danannech a co se od něj očekává: že najde čtyři tajemné předměty moci, ukryté před dávnými časy. Byly to meč, kopí, kámen a kotel – nebo grál – které hrály tak důležitou roli ve všech našich pověstech a zároveň byly tím jediným, co mohlo uvězněné Tuatha Dé Dananny osvobodit. A oni zase byli jediní, kdo byl s to se vzepřít Fomorianům; lidé sami o sobě podle ní nemají nejmenší šanci. Pak mu dala Hledač cesty, kouzelnou lampu s plamínkem modrého ohně ukazujícím směrem, kterým se nacházely hledané předměty.

Když se Church a Laura vrátili na zem, našli průmyslový areál v plamenech a zjistili, že Tom zmizel. Spolu s Ruth zamířili na první z míst: do Avebury. Tam se setkali s podivným stařík em, který si říkal Dozorce kostí. Pečoval o stará posvátná místa a byl poslední v dlouhé linii moudrých mužů, kteří se museli po římské invazi uchýlit do podzemí. Zavedl je pod kamenný kruh, k hlavnímu zdroji

modrého ohně na jihu a do domova nejstaršího Bájného zvířete. Tam získala Laura první z předmětů, kámen Fál, o němž se povídá, že dokáže poznat skutečného krále země; zaječel, když se ho dotkl Church a to bylo také první znamení jeho osudu.

Poté co se rozloučili s Dozorcem kostí, zamířili na východ. Brzdily je nevysvětlitelné výpadky techniky, ke kterým docházelo v nepravidelných intervalech od okamžiku, kdy se svět začal měnit, a nakonec nechali teď už zbytečný vůz před Bristolem. Utábořili se a Church se setkal s malou holčičkou jménem Marianna, která mu dala levný medailonek s podobenkou princezny Diany. Church cítil, že ho k tomu bystrému, optimistickému dítěti něco poutá, a nebylo to jen její jméno, co mu připomínalo jeho mrtvou přítelkyni.

V noci se Ruth opět setkala s bohyní a ta ji požádala, aby se poohlédla po chybějící druhé polovině přírodního božstva. Ruth vyděšeně uprchla, ale ještě předtím ji bohyně obdarovala průvodcem v podobě sovy.

Příštího dne museli odvézt do nemocnice Mariannu, která náhle upadla do komatu. Už celé měsíce žila s krevní sraženinou v těsné blízkosti mozku. Neoperovali ji, protože chirurgický zákrok by byl příliš riskantní, ale nic jiného ji teď už zachránit nemohlo. Sotva ji odvezli na operační sál, došlo k dalšímu výpadku techniky a nemocnice se ocitla ve tmě a chaosu.

Pak se ale stalo něco pozoruhodného. Marianně se nějak podařilo dostat z operačního sálu a uzdravila celé onkologické oddělení silou, kterou měla v sobě. Projevila se jako oslnivá záře, jako žárovka strávená vlastním žárem. Krátce poté dívenka zemřela, skoro to vypadalo, jako kdyby před odchodem ještě chtěla vykonat něco dobrého. Churche to hluboce zasáhlo. Pochopil, že nadcházející změna nemusí být nutně jen zlá – mohly se přihodit i skvělé věci. Mariannin medailonek si nechal, aby mu ten den připomínal.

Pak pokračovali za plamenem lucerny na jih, až dorazili do hostince ve středu Dartmooru, kde se hodlali ubytovat na noc. Sotva se však zabydleli, došlo ke krvavému útoku Divokého honu. Přízračnou družinu jezdců vedl strašný Erl-King a v patách jí běžela smečka ďábelských psů. Mnoho lidí zahynulo pod jejich krutými zbraněmi. Church se rozjel přes Dartmoor na motocyklu, aby Divoký

hon odlákal od Ruth a Laury, které běžely opačným směrem, ale nedostal se daleko a zřítil se do jedné ze starých opuštěných důlních šachet, kterých bylo na vřesovišti plno.

Brzy poté se Ruth a Laura setkaly se Shavim a všichni tři se dali na zoufalý útěk krajem s Lovci těsně v patách. Unikly jim až k ránu, když dorazily do Glastonbury.

Mezitím Church zjistil, že je vězněm v doupěti Fomorianů hluboko pod Dartmoorem. V cele s ním byl Ryan Veitch, kterého zajali už dříve, a brzy tam přivedli i Toma; toho mučili od chvíle, kdy v Salisbury padl do rukou Fomorianů. Nedlouho poté se Church setkal s Calatínem, fomorianským míšencem a vůdcem jednoho z jejich hlavních kmenů nebo frakcí. Jestli se dá u Fomorianů najít nějaký rys, který je pochopitelný i pro lidi, pak je jím bezpochyby zlo, ale Calatín byl ještě horší než ostatní. Možná, že to, že nebyl na pohled tak pokřivený, jen zdůrazňovalo, co bylo lidským očím skryto. Aby od Churche získal informace, které potřeboval, podrobil ho krutému mučení, ale Church nic neprozradil.

Zdálo se, že pro tři vězně už není naděje, ale pak se v jejich cele objevila Niam a prohlásila se za Churchovu ochránkyni. Pomohla jim dostat se do labyrintu podzemních chodeb pod Dartmoorem, kterým zoufale prchali s Fomoriany v patách. Brzy nato Church zjistil, že jeho přítelkyně Marianna nespáchala sebevraždu, ale byla zavražděna. Silně ho to rozrušilo a přísahal, že jejího vraha najde.

Ukázalo se, že další talisman se ukrývá právě v Glastonbury, a tak Ruth, Laura a Shavi pokračovali v hledání. U Pohárové studny se setkali s knězem jménem James, který byl kromě toho, co dělal pro křesťanskou církev, i členem tajné společnosti nazývané Hlídači. Tato skupina existovala už celá staletí, možná i tisíciletí, a její členové se rekrutovali z různých náboženských řádů. Obvykle pracovali nezávisle. Předpokládám, že jejich úkolem bylo organizovat obranu proti nadpřirozeným silám představovaným Fomoriany a Tuatha Dé Dananny, kdyby se rozhodli vrátit do našeho světa. Kromě toho dohlíželi na významná místa v krajině, zvláště na oblasti, kde byl modrý oheň nejsilnější; jeho energii všichni považovali za životodárnou sílu své vlastní víry. Kdo ví, možná jí je. James jim pověděl o tajemstvích, které se vážou ke Glastonbury, a

jak byl pod Torem ukryt grál; ne v pozemském prostoru, ale skrze jakousi bránu na jiné místo, do Tír na n'Og.

Ve stejné době putovali Church, Tom a Veitch přes Cornwall do Tintagelu, legendárního domova krále Artuše. Nalezli tam mystický meč Caledfwlch, ale než stačili zase zmizet, byli na vrcholu útesu obklíčeni Fomoriany vedenými Mollechtem, vůdcem dalšího kmene. Mollecht byl čaroděj, ale při experimentech, které mu měly zajistit ještě větší moc, se mu přihodilo něco strašného. Jeho fyzické tělo zmizelo a jediné, co ještě zabraňovalo jeho životní síle, aby vyprchala, bylo hejno vran, které kolem ní neustále kroužilo ve složitých, rituálních vzorech. Postava vytvořená z vířících vran musela být sama o sobě dost děsivá, ale pak se vrány rozletěly a nechaly volně vytrysknout jeho strašlivou moc. Jelikož jim nezbývalo nic jiného, Tom popadl oba své druhy a i s nimi se vrhl do rozbouřeného moře pod útesem.

Ruth, Laura a Shavi vzápětí zažili na Glastonbury Tor nemalý šok, když přímo před nimi spadl Church a ostatní z nebe. Tom v zoufalství sebral veškerou svou moc a um a přesunul je podél linií zemské energie od jednoho uzlu k druhému, z Tintagelu do Glastonbury. Byla to ukázka, čeho by mohli být schopni, kdyby se jim podařilo ovládnout modrý oheň, ale dokonce i Tom musel připustit, že si není jistý, zda by to dokázal zopakovat jinak než v bezprostředním ohrožení života.

Poté, co se navzájem přivítali a představili, otevřeli dveře do Tír na n'Og, kde v podivném zrcadlovém chrámu získali kotel – grál.

Jejich dalším cílem byl Jižní Wales, kde se měl nacházet poslední z hledaných artefaktů, Lughův oštěp. Teď, když získali všechny čtyři talismany, zdálo se, že mají vítězství na dosah, ale stále ještě museli čelit strašlivé hrozbě Divokého honu. Po děsivé konfrontaci za bouřlivé noci to byla Ruth, která tentokrát všechny zachránila a přitom odhalila hloubky svého charakteru, jež až doposud zůstávaly skryty. Vlastnoručně vrazila oštěp do hrudi Erl-Kinga a spolu s ním se skutálela ze svahu pryč od ostatních. Tam byla svědkem úžasné proměny, když se z Erl-Kinga stalo jiné přírodní božstvo, Cernunnos; to byla ta ‚druhá polovina' po které pátrala trojitá bohyně. Jako všichni bohové měl i Cernunnos několik tváří a v podobě Erl-Kinga

byl uvězněn jako nástroj Fomorianů Kouzlem přání. Poděkoval Ruth za svoje osvobození, vypálil jí na ruku svoje znamení a slíbil, že jí v případě potřeby přispěchá na pomoc.

Teď, když byl Divoký hon konečně rozehnán, bylo všechno připraveno pro návrat Tuatha Dé Danannů z vyhnanství a porážku Fomorianů. Dalšího dne zrána však zůstala Laura sama ve voze, aby hlídala talismany, a byla přepadena Callowem, který se za nimi tajně plížil už od Salisbury. Za příslib velké moci se sám vydal do služeb Fomorianů. Ukradl artefakty, ale ještě předtím pořezal Lauru břitvou na tváři a zanechal ji na prahu smrti.

Poté, co zajistili Lauře alespoň nejnutnější lékařské ošetření, jali se Bratři a Sestry draků stíhat Callowa a nakonec dorazili do Jezerní oblasti. Tam je Tom vydal do rukou Calatína a Calowa; ukázalo se totiž, že i on se stal nástrojem Fomorianů, třebaže o tom sám neměl ani tušení. V kobkách pod Dartmoorem mu do hlavy nasadili Caraprixe, malého symbiotického tvora, jakého chovají všichni Fomoriané a Tuatha Dé Danannové. Caraprix Tomovi dovoloval jednat zdánlivě svobodně, ale nenápadně ho směroval podle vůle Fomorianů a nedovolil mu prozradit ostatním, co se s ním stalo.

Ruth zajetí unikla a schovala se v domě ženy, která jí ukázala potenciál její moci pramenící z trojice panna-matka-stařena. Ruth pak znovu dokázala, co v ní vězí, když osvobodila ostatní – za neúmyslného přispění Mollechta, kterého přiměla touha po nadvládě nad všemi Fomoriany postavit se vlastní rase. Callow zůstal na místě, aby zaplatil za svoje selhání.

Bratři a Sestry draků se pak vydali do Melrose ve Skotsku, kde ve snaze zachránit Lauru a zbavit Toma Caraprixe znovu vstoupili do Tír na n'Og. Pomohl jim Ogma, jeden z Tuatha Dé Danannů, vlastník obrovské knihovny skrývající všechna tajemství bytí. A tady se Churchovi konečně podařilo naplnit jeho dlouho trvající náklonnost k Lauře.

Čas se však už naplnil, a tak se vrátili do našeho světa a zamířili rovnou k hradu Dunveganu na ostrově Skye, kde se měl uskutečnit rituál osvobození Tuatha Dé Dunannů. Fomoriané přirozeně udělali, co mohli, aby je zastavili: strhli most na Skye, zapálili Kyle of Lochalsh a v obrovském počtu se shromáždili na ostrově. Bratům a

Sestrám draků se však podařilo získat loďku, s níž doplachtili až k hradu; Church s Veitchem pak hlídali vchod, zatímco ostatní vykonali obřad.

Church však byl značně oslaben. Roisin Dubh, růže, kterou dostal od Mariannina ducha, byla ve skutečnosti mystický artefakt Fomorianů nazývaný Ledový polibek a jeho mrazivá moc mu postupně pronikla do žil. V nerovném boji s Calatínem Church zemřel, ale jeho oběť umožnila dokončení rituálu a Tuatha Dé Dunannové se vrátili. Fomoriané se zalekli jejich moci a spěšně vyklidili scénu. Núadu, jeden ze Zlatých, vyhověl prosbám Ruth a Toma a pomocí kotle vrátil Churchovi život. A tak vstal z mrtvých jako nějaký hrdina ze starých legend; v jeho žilách však dál kromě síly Tuatha Dé Danannů kolovala i nákaza Fomorianů.

Vítězství, kterého tak slavně dosáhli, jim ale bylo jako už tolikrát předtím znovu uloupeno. Vykonali všechno, co se od nich očekávalo, Tuatha Dé Danannové jim ale odmítli pomoci vyhnat Fomoriany, i přesto, že mezi oběma skupinami božstev dál zuřilo nesmiřitelné nepřátelství. Jako důvod uvedli, že fomorianská nákaza, kterou v sobě Church měl, z něj v jejich očích dělá nižší bytost nehodnou jejich spojenectví.

A pak Bratři a Sestry draků utrpěli nejhorší ránu: dozvěděli se, že s nimi Tuatha Dé Danannové manipulovali už od narození a cíleně je připravovali, aby jim jednou mohli pomoci. Klíčem k tomu, aby se z nich mohli stát skuteční Bratři a Sestry draků s veškerou mocí, která s tím byla spojena, bylo osobní setkání se smrtí. Proto Tuatha Dé Danannové způsobili, že Veitch vystřelil na Ruthina strýce, prostřednictvím blíže neurčeného pomocníka z řad lidí nechali zabít Shaviho přítele Leeho, Lauřinu matku i Churchovu přítelkyni Mariannu.

Veškeré jejich kontakty s vyšší mocí se nesly ve znamení bezohledných manipulací. I Fomoriané je postrkovali jako krysy v labyrintu, dovolili jim uprchnout z Dartmoorského vězení, aby pro ně vypátrali ostatní talismany, přičemž si z Toma udělali svůj nástroj a Callowa si nechávali v záloze, aby udeřil, až se naskytne vhodná příležitost. Pětice propadla zoufalství a zmocnila se jich beznaděj; byli přesvědčeni, že jako hrdinové žalostně selhali.

Zničeně přihlíželi, jak Tuatha Dé Danannové odcházejí. Věděli, že všechno jen zhoršili: vypustili do světa další cizí sílu, která lidmi opovrhovala a nijak si nevážila jejich životů. Jeden věk skončil, nadvláda člověka ustoupila vyšší moci.

V tu chvíli se však pět Bratrů a Sester draků spolu s Tomem, svým průvodcem, ještě více semklo. Mnozí by se tváří v tvář tak ohromující moci vzdali, ale oni si uvědomovali zodpovědnost, která spočívá na jejich bedrech, a rozhodli se bojovat dál. Church přísahal, že vysvobodí ducha své mrtvé přítelkyně Marianny a vykoná pomstu na lidském pomocníkovi Fomorianů, který jim způsobil takové utrpení. Věděli, že se budou muset uchýlit k nějaké formě partyzánské války, ale tísnil je čas. Čtyři hlavní keltské svátky – imbolg, beltain, lugnasad a samain – označovaly periody velkého cyklu bytí, v nichž moc bohů vrcholí. Lugnasad měl být už za tři měsíce a ten den bude začátkem konce, jenž vstoupí do dějin jako Konec všeho, protože Fomoriané už začali uskutečňovat svůj plán přivést zpátky na svět největší hrozbu lidstva, nejmocnější vzepětí entropie. Keltové ji ve svých mýtech popisovali jako vůdce Fomorianů Balora, jednookého boha smrti, jinak známého také jako Srdce stínů, o němž se věřilo, že byl zabit v druhé bitvě na Mag Tuired, když Tuatha Dé Danannové vyhnali Fomoriany ze země. Ale jako se o žádném z bohů nedá říct, že je skutečně živý, žádný ani nemůže doopravdy zemřít.

Pětice musela najít způsob, jak se té strašné síle postavit. Tom je odvedl na opuštěné místo na západním pobřeží Skotska, kde vykonali rituál vyvolání duchů dávno mrtvých Keltů, původních Bratrů a Sester draků. Duchové jim poskytli radu, ale jako všechny zpráva ze záhrobí byla vyjádřena tak mlhavě a nejednoznačně, že si ji mohli snadno špatně vyložit. Tři věci se přesto zdály být jasné: aby zabránili Balorovu znovuzrození, musí se vydat na jih do Edinburghu a nalézt *Zřídlo ohně*; aby porazili Fomoriany, musí najít *Štěstí země*; a jeden z nich je zrádce, který ostatní vydá jejich nepřátelům.

Vyzbrojeni těmito vědomostmi zamířili do Edinburghu; cestou se zastavili na malém ostrůvku uprostřed lochu, aby nabídli oběť Cernunnovi, svému spojenci v boji. Laura dostala za podivných

okolností Cernunnovo znamení – stejné, jaké nosila Ruth – ale proč ho má ji nikdo nevysvětlil.

Když se vrátili do vozu, učinili znepokojující objev: někdo jim tam nechal jako výstrahu uřezaný prst.

Vydali se na cestu do Callenderu. Tu noc se Churchovi opět zjevila Niam a ukázalo se, že se o něj zajímá mnohem hlouběji, než se původně domníval; dokonce se zdálo, že se do něho zamilovala. Na úvahy, jaké to pro něj bude mít důsledky, však neměl čas – ukázalo se totiž, že Ruth zmizela a v jejím pokoji našli další uřezaný prst: její.

Laura měla nevysvětlitelné vidění, že Ruth odvlekl obrovský vlk. Po marném pátrání však stejně neměli jinou možnost než pokračovat do Edinburghu – ale ještě předtím po nich vyhlásila pátrání místní policie.

Že se v Edinburghu nachází zdroj zla, poznali okamžitě; Staré město bylo zahalené ve stínech, které byly skoro živé. Bratři a Sestry draků si udělali základnu ve sluncem prozářeném Novém městě a hned v noci se pustili do pátrání ve starých čtvrtích. V hospodě se setkali s bývalým agentem bezpečnostních služeb, který je zasvětil do své teorie, že všechno, co zažili, je jedna velká lež, která má zamaskovat pokus o převzetí moci ve vládě. Pomocí drog, psychologické manipulace a dezinformací bylo vytvořeno zdání nadpřirozených sil, za kterými se ukrýval skutečný puč. Pětice jeho vysvětlení sice zavrhla, ale do jejich myslí už byly zasety pochyby, zda skutečně mohou věřit svým smyslům.

Sotva vyšli z hospody, setkali se tváří v tvář se strašlivou mocí, kterou Fomoriané nějak povolali, aby ochránili svoje plány ve Starém městě. *Caillech Bhérri* neboli Modrá stařena byla noční můrou dávných mýtů, bytost, která vládla veškerou mocí zimy. Pěti společníkům se před ní podařilo uprchnout zpátky do Nového města; uvědomili si, jak nebezpečný boj mají před sebou.

Nechtěl bych vzbudit dojem, že tento příběh je jen o hrůzných nadpozemských silách; lidské emoce v něm hrají stejně důležitou roli. Tak či tak, uvedli do pohybu události, které budou mít mocnou odezvu. Přes nesmírný význam toho, na čem se podíleli, nebyli Bratři

a Sestry draků nijak imunní proti láskám a žárlivosti, drobné řevnivosti a zradám.

Nejlabilnější z nich byla beze sporu Laura. Vinou své paranoie se ocitla v hádce s Churchem a ta ji zase vyhnala samotnou do noci. Pokusila se najít zapomenutí v jednom z edinburských nočních klubů a málem přitom padla za oběť Caillech Bhérri. Přestože byla napůl omámená drogami, podařilo se jí na poslední chvíli uniknout a přitom se o sobě dozvěděla něco, co jí doslova vyrazilo dech. Z drobného poranění jí totiž začala vytékat zelená krev, která se chovala, jako kdyby žila vlastním životem, a neuvěřitelně rychle rozleptala mříž stojící mezi ní a cestou ke svobodě.

Ve svém zoufalství neviděla jinou možnost než se vrátit k ostatním. Její nezodpovědné chování však vzbudilo ve Veitchovi podezření, že by mohla mít něco společného se zmizením Ruth.

V napjaté atmosféře vzájemné nedůvěry se rozhodli prozkoumat Zřídlo ohně pod Artušovým stolcem, vyhaslou sopkou tyčící se nad městem. Tom jim řekl, že to kdysi býval mocný zdroj modrého ohně, ale postupně vyschl. Musí najít nějaký způsob, jak Zřídlo obnovit, aby se duchovní síla mohla opět šířit touto částí země a oslabit moc, kterou tu získali Fomoriané.

Opět se rozhodli požádat o radu duchy. Shavi navštívil jedno z nejstrašidelnějších míst Edinburghu a tam se od mrtvých dozvěděl, že Ruth je ještě naživu, uvězněná pod hradem, kde si Fomoriané zřídili svoje doupě. Druhá jejich odpověď byla značně kryptická: uvolnit Zřídlo ohně k poražení Fomorianů nepostačí. K tomu, aby zastavili řádění Caillech Bhérri, budou potřebovat pomoc někoho, komu se říká Dobrý syn. Za rady také bylo třeba zaplatit – mrtví za Shavim poslali ducha Leeho, jeho zavražděného přítele, aby ho strašil.

Tom dobře věděl, kdo je ten tajemný Dobrý syn – bůh Tuatha Dé Danannů Maponus, který se před mnoha tisíciletími ztratil. Byl neuvěřitelně mocným synem Dagdy, Otce veškerenstva, ale Zlatí tvrdošíjně odmítali říct, co se s ním stalo. Tom ale věděl, že Maponus byl uvězněn v blízké Rosslynské kapli, středověké svatyni proslulé bohatou keltskou a zednářskou výzdobou.

Zatímco si Church s Laurou ověřovali tyto informace v ústřední knihovně, byli napadeni něčím, co se za nimi plížilo už od Loch Maree.

Po nezdařeném pokusu ukousnout Churchovi prst to však zmizelo dřív, než dokázali určit, co to vlastně bylo.

Ve stejné době byla Ruth podrobena strašnému mučení v tajných doupatech Fomorianů pod edinburským hradem, ale zatímco ležela vyčerpaná v podzemní kopce, přihodila se zvláštní věc: přihlásil se její průvodce, který se projevil jako hlas ozývající se v její hlavě, a začal ji učit tajným znalostem, jež byly jejím dědictvím. Nakonec ji Calatín podrobil nejstrašnějšímu mučení ze všech: přinutil ji spolknout velkou černou perlu.

Nastal čas, aby se zbylí společníci opět rozdělili: Church s Tomem se vydali hledat Zřídlo ohně, Laura a Shavi pátrali po Maponovi a Veitch se rozhodl podniknout zoufalý pokus o osvobození Ruth.

V Rosslynské kapli se Shavi a Laura setkali s dalším Hlídačem. Plastiky v kapli naznačovaly, že je tam pohřbeno něco strašného, ale zatímco Laura byla přístupná varování, Shavi se choval, jako kdyby byl v moci nějakého kouzla, které ho hnalo bez rozmýšlení vpřed. Jejich aktivity přilákaly na místo i Dozorce kostí, který se jim v tom snažil zabránit, ale zamkli před ním dveře kaple. Zatímco se Shavi s Hlídačem prokopávali do tajné komory pod kaplí, Laura naslouchala varování, které na ně Dozorce kostí křičel zvenčí.

Ten jí řekl, že Maponus byl zasažen Fomoriany, právě když se přemisťoval z Tír na n'Og do našeho světa. Ať už mu Fomoriané udělali cokoliv, zešílel z toho a na zemi dorazil jako nekontrolovatelná, běsnící síla vraždící po stovkách a ničící celé vesnice. Zastavit ho dokázal až obřad vykonaný Kulturou, organizací, jejímž členem byl i Dozorce kostí, a pak nebyl zničen, ale pohřben na posvátném místě, kde byla později vztyčena Rosslynská kaple jako znamení i varování. Jestli ho osvobodí, varoval Dozorce Lauru, ničení bude pokračovat.

Než mohla Laura zasáhnout, byl Maponus osvobozen a na místě zabil Hlídače. Laura a Shavi unikli jen o vlásek a šílený bůh vyrazil do kraje. Vše nasvědčovalo tomu, že se právě dopustili dalšího osudového omylu.

Mezitím pod Artušovým stolcem učil Tom Churche, jak nalézt modrý oheň ve všem. Jeho energie je vedla skrze magický průchod do chodeb jiného světa pod sopkou; tam se ti dva rozdělili. V obrovské podzemní prostoře, kde čas ani prostor neměly žádný význam, se Churchovi zjevily obrazy z minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Poté, co se opět shledal s Tomem, došli k obrovské jámě vedoucí do útrob Země – Zřídlu ohně. Oheň mohlo znovu zažehnout jen to, co Tom nazýval skokem víry.

Church se rozhodl, že použije medailonek, který dostal od Marianny; vždycky věřil, že je to mocný symbol.

Než se do toho mohl dát, uviděl obrovského vlka, stejného, jakého spatřila Laura předtím, než byla unesena Ruth, stvůru, která ho napadla v knihovně. Tom mu vysvětlil, že to ve skutečnosti není vlk; pokud si staří bohové s někým *pohrají*, změní způsob jeho vnímání lidskými smysly, takže se skutečná osoba může skrýt za iluzí.

Tom s Churchem se pokusili ukrýt na úzké skalní římse nad propastí, ale jejich pronásledovatel se vydal za nimi. Nakonec Church uklouzl a upustil medailonek do propasti. Ten při svém pádu protrhl předivo reality. Modrý oheň vyrazil a vynesl Churche s Tomem na úpatí Artušova stolce, odkud viděli Bájné zvíře letící ke Starému městu.

Veitch mezitím pronikl do Starého města, kde už se Maponus střetl s Caillech Bhérri. Proplížil se mezi fomoriánskými strážci do doupat pod hradem a přitom narazil na podivný obřad, při němž se Fomoriané shromažďovali před Calatínem a bojovníkem větším a děsivějším než všichni ostatní.

Poté, co osvobodil Ruth, unikli společně z podzemních chodeb; právě včas, aby viděli, jak Bájné zvíře ničí vše, co nakazilo fomoriánské zlo, zatímco z Artušova stolce tryská modrý oheň a probouzí okolní zemi k životu. Bájná zvířata zahnala na útěk i Mapona a Caillech Bhérri a krátce nato zničil zuřivý požár hrad a doupata pod ním.

Všichni společníci se znovu shledali na františkánském hřbitově, ale jejich radost neměla dlouhého trvání. Duchové mrtvých povstali, aby je odtamtud vyhnali, protože prý jsou ‚nečistí'. Přesto opustili

město vyčerpaní, ale spokojení; nejenom že zachránili Ruth, ale zároveň se jim podařilo zmařit plán na vzkříšení Balora.

Tu noc, zatímco odpočívali u ohně, je navštívili dva menší členové danannského panteonu, kteří se pro vlastní pobavení toulali krajem. Cormorel a Baccharus Churchovi prozradili, že pokud by se chtěl zbavit fomorianské nákazy, musel by se ponořit do Jezera přání na Západních ostrovech, bájném místu v Tír na n'Og, kde mají bohové svůj domov.

Cestou na jih narazili na podivně tichou vesnici – *mou* vesnici – kde lidé odmítali po setmění otevírat dveře. Několik z nás se toho večera sešlo v místní hospodě a nikdy nezapomenu na ten okamžik, když se objevili ve dveřích. Dělal jsem tehdy reportéra místních novin. Setkával jsem se s nejrůznějšími lidmi, ale ještě nikdy s někým jako oni. Byli úplně jiní, jako kdyby viděli věci, o kterých jsme my ostatní nemohli ani snít; přesně tak to samozřejmě bylo.

Jen zřídka k nám zavítal někdo přespolní, a proto jsem šel za nimi, představil jsem se a pověděl jsem jim, do jakého pekla se to dostali. Už několik týdnů nás sužovaly zvláštní stvůry, které jsme nedokázali nikam zařadit. Přes den se prohánějí po polích, ale pod pláštíkem tmy se slétly do vesnice. Ze všeho nejvíce připomínaly prostěradla pleskající ve větru – ale jeden z místních farmářů viděl, jak během několika vteřin nadělali z ovce krvavé cáry masa. Než jsme zjistili, že se přes zavřené dveře do domu nedostanou, zabili několik našich spoluobčanů. Ale lidé umírali i po tom, co jsme všechny varovali, aby se po soumraku zamykali. Byla to záhada, kterou jsme nedokázali vyřešit. Rozumí se samo sebou, že nám těch šest statečných lidí nabídlo svou pomoc.

Poté, co se Shavi přiznal, že osvobodil Mapona, Church požádal o pomoc Niam a ta mu slíbila, že se pokusí přesvědčit Tuatha Dé Dananny, aby se o svého šíleného boha postarali. Měla ale jednu podmínku: Church měl přerušit veškeré styky s Laurou a místo toho se naučit milovat ji. Pro Churche to byl šok, přestože něco takového tušil. Jeho vztah k Lauře byl velice rozpačitý a sám nevěděl, co k ní doopravdy cítí, ale jen tak ji odkopnout mu připadalo podlé. Uvědomoval si však, jaké břemeno zodpovědnosti spočívá na jeho bedrech. Jak by mohl upřednostňovat svoje osobní city před

příležitostí zabránit Maponovi zabíjet další lidi? Váhavě souhlasil, a ačkoliv si to tehdy ještě neuvědomoval, jeho rozhodnutí bylo ovlivněno podivnou emoční mocí, kterou mají Tuatha Dé Danannové nad námi smrtelníky.

Ruth dělalo starosti, že se od svého uvěznění ještě nesetkala se svým průvodcem. S Veitchovou pomocí provedla rituál založený na tantrickém sexu, a když se jí sova zjevila, dozvěděla se od ní, že je poskvrněná a musí vyhledat pomoc, jinak zemře. Tom se zjevně obával nejhoršího a řekl jí, že musí jít za Tuatha Dé Dananny.

Byl jsem to já, kdo odvezl Churche, Toma a Ruth do Richmondu v Yorkshiru, kde byla pod hradem nalezena cesta do Tír na n'Og a dvora Posledního slova. Bylo to zneklidňující místo; údajně bylo zasvěceno léčení, ale ve skrytu se tu prováděly mnohem temnější výzkumy tajů bytí. Tam se setkali s keltským bohem Dianem Céchtem, mistrem léčitelem, který jim přislíbil svou pomoc. Nestydím se přiznat, že mě děsil. Připravil Ruth na vyšetření a pak jí pustil do hlavy svého Caraprixe. Nebyl tam dlouho. Po několika vteřinách jí vyletěl z hlavy, jako kdyby ho vystřelili z pušky. „Sestra draků byla nakažena způsobem, který se slovy ani nedá vyjádřit," řekl nám Dian Cécht. „Stala se prostředkem ku znovuzrození Srdce stínů." Hned mi to nedošlo, ale když jsem to konečně pochopil, měl jsem co dělat, abych se nepozvracel. Černá perla, kterou Ruth donutili spolknout v kobkách pod Edinburghem, obsahovala esenci Balora. Byla vydestilována z toho černého svinstva, které Church a ostatní našli v Salisbury a pod Dartmoorem. Ruth jím byla oplodněna, a až přijde čas, měla Balorovi umožnit znovuzrození. To ale nijak nevystihovalo skutečnou hrůznost její situace: bůh zla měl během několika týdnů vyrazit plně vyvinutý z jejího břicha, což by ji přirozeně okamžitě zabilo. Ji si zjevně vybrali proto, že byla dost silná, aby vydržela utrpení, které s tím bylo spojeno. Perla ve skutečnosti nebyla doopravdy v ní, alespoň tak jsem to pochopil, i když vysvětlit to neumím.

Dian Cécht jí další pomoc nekompromisně odmítl. Tuatha Dé Danannům činilo potíže zabývat se čímkoliv, co bylo poskvrněno Fomoriany, a tohle byla ta nejhorší poskvrna ze všech. Takže nás prostě vyhodili a zanechali Ruth jejímu příšernému osudu. Za daných

okolností to nesla statečně, ale pravda je, že zničení jsme z toho byli všichni. Ostatní měli pocit, že zatímco oni přispěli svým dílem k tomu, aby se Balor nenarodil, všichni kolem nich se snaží, aby k tomu došlo. A pak tu ještě bylo to největší morální dilema: měl Church právo zabít Ruth, aby zabránil Balorovu znovuzrození, když bylo jasné, že při jeho zrodu stejně zahyne?

Cestou zpátky do Richmondu jsme se setkali s příšerným fomorianským válečníkem, kterého Veitch zahlédl pod edinburským hradem. Byl jako tank; obrovský a nezastavitelný. Neuvěřitelně rychle se hnal mezi vozy a přitom je rozrážel na všechny strany. Unikli jsme mu, ale jen tak tak. Fomoriané ho podle všeho vypustili, aby získali zpět Balora. To byla jediná útěcha, kterou jsme měli: vědomí, jak zoufalí musí být Fomoriané z toho, že se jejich nejvyšší bůh ocitl v rukou nepřátel.

Veitch, Shavi a Laura mezitím pokračovali ve vyšetřování záhadných úmrtí ve vesnici. Byl to právě Veich, kdo nakonec učinil ten zásadní objev: dveře poslední oběti byly otevřeny násilím, někdo úmyslně vpustil predátory dovnitř. Stopa vedla k několika našim domněle přátelským sousedům, nejbohatším lidem ve vesnici. Ti obětovali ty ze svých bližních, které považovali za nežádoucí, a vydali je stvůrám, aby se sami mohli dál věnovat svým obchodům a zábavám. Veitch odvlekl jejich vůdce, aby ho exemplárně potrestal, přestože s tím Shavi a Laura tak docela nesouhlasili.

Toho dne jsem se s nimi rozloučil. Tehdy jsem si ještě neuvědomoval, jak moc změnili můj život. Díky nim jsem uvěřil, že ve světě, který se zbláznil, ještě existuje naděje. Zoufale jsme potřebovali hrdiny a já jsem si předsevzal, že o nich povím všem. To bylo zase moje životní poslání.

Pokračovali v cestě kolem Pennin a neměli ani tušení, co by měli dělat dál. Ruth bylo čím dál tím hůř. Nakonec naplánovali dvě výpravy, které pro ni měly najít pomoc: jednu k Cernunnovi a druhou ke královně, která byla zodpovědná za Tomovo utrpení. Church a Laura zůstali s Ruth na Mam Tor v Peaks, aby ji chránili; to místo bylo tak prosáklé energií země, že je tam Fomoriané nikdy nemohli vyslídit.

Shavi se vydal na jih, protože měl v úmyslu vyvolat Cernunna ve Windsorském parku. Podařilo se mu přidat se ke skupině lidí putujících po Anglii. Jednoho rána se však probudil a zjistil, že byla zavražděna žena a mrtvole někdo uřízl prst. Ten, kdo je pronásledoval od Loch Maree, mu byl opět v patách.

Tom s Veitchem zamířili na sever. Cestou prožili několik dobrodružství, setkali se s vlkolidmi *Lupinari* a uviděli, jak přírodní bohové Tuatha Dé Danannů znovuzalesňují zemi. Nakonec dorazili do Inverness a odtamtud byli královninou stráží odvedeni na dvůr Toužícího srdce.

Královna prokázala, že je mistrem manipulace. Svou pozornost zaměřila na Veitche, ale Tom ho už varoval, aby dodržoval zákony Tír na n'Og: pokud by tady něco snědl nebo vypil, stal by se navždy královniným vězněm. Nakonec souhlasila, že jim pomůže, když pro ni Veitch něco vykoná: měl polapit Slídiče, divoké prvotní stvoření, které uprchlo ze dvora do světa lidí.

Veitchovi se podařilo zvíře ulovit, ale málem přitom přišel o život. Královna se sama ujala péče o něho, a zatímco mu ošetřovala rány, lstí ho přiměla polknout kapku vody. Tím byl odsouzen tam zůstat a hrozilo mu, že se stane objektem stejně strašných experimentů jako kdysi Tom. Na Mam Tor objevili Church, Ruth a Laura opuštěnou chatrč, ve které se mohli ukrýt. Na jedné stěně byla čmáranice, směsice znaků, které nedokázali rozluštit. Church, který ve svém vztahu s Laurou dál pokračoval, se střetl s rozzuřenou Niam – přišla ho zabít za to, že porušil daný slib. Aby se mu pomstila, nepomohla Mapona uvěznit, ale naopak ho přivedla do blízkosti Toru.

V okamžiku náhlého osvícení Church rozluštil čmáranici na zdi a přečetl si vzkaz od své mrtvé přítelkyně Marianny. Neměl tušení, jak se jí podařilo s ním spojit, nebo proč si to uvědomil právě teď, ale byl to zážitek tak transcendentální, že na okamžik pochopil skutečný význam všeho. A poznání mu i v jeho zoufalém stavu dodalo sílu dál bojovat.

S pouze napůl domyšleným plánem se Church vydal mezi hordami Fomorianů za Maponem. Našel ho – a pak i Dozorce kostí, který se držel šílenému bohovi v patách. Church mu vysvětlil, co

zamýšlí, a Dozorce kostí souhlasil, že mu pomůže, ale cestou zpátky do chatrče se konečně střetl tváří v tvář s fomorianským válečníkem. Boj byl krátký a nelítostný a Church z něj vyšel jako poražený. Než ho však bojovník mohl zabít, skolil ho Mollecht, který se při požáru v Edinburghu osvobodil z Calatínova vězení. Místo aby Churche na místě zabil, zmizel a zanechal po sobě tajemný černý meč určený zjevně k tomu, aby ho Church použil. Church se pak vrátil do chatrče, kde se snažil zotavit před blížícím se útokem Fomorianů z ran, které utrpěl.

Mezitím Shavi ve Windsorském parku vyvolal Cernunna a ten mu dal pro Ruth lektvar, který jí měl pomoci. Sice Balorovu esenci nezničí, ale odstraní ji z jejího těla, řekl mu; ale jako ve všem, co se týká bohů, si to vyžádá oběť a bude třeba za to zaplatit.

Když se Shavi vracel, byl napaden tajemným pronásledovatelem, který se jim zjevoval jako obrovský vlk. Byl to Callow, jehož Calatín proměnil k nepoznání za roli, kterou sehrál v debaklu vedoucím k osvobození Tuatha Dé Danannů. Z utrpení zešílel a vytrvale pronásledoval Bratry a Sestry draků, které z toho vinil. V rituálu, jehož smysl chápal jen on sám, jim uřezával prsty. Zabil Shaviho jediným bodnutím nože a pak odběhl, aby se vypořádal s ostatními.

Byl předvečer lugnasadu a Fomoriané naplno zaútočili na Mam Tor. Church poslal Lauru, aby v chatrči hlídala Ruth, a sám se postavil Calatínovi v souboji, který se velice podobal tomu, jejž před třemi měsíci svedl na ostrově Skye a při němž zahynul. Ale ačkoliv utrpěl těžká zranění, měl tentokrát výhodu Church: černý meč, který mu daroval Mollecht. Žil vlastním životem, vedl mu ruku a nakonec se sám zabodl do Calatínova srdce. Calatín byl na místě zničen, což bylo pro nesmrtelné bohy něco nepředstavitelného. A potom meč odhalil svou pravou podobu: byl to proměněný Mollechtův Caraprix.

Než se mohli ostatní Fomoriané za smrt svého vůdce pomstít, přivedl Dozorce kostí Mapona přímo mezi ně a běsnící bůh začal v jejich řadách rozsévat zkázu a chaos. Když jatka skončila a zbylí Fomoriané se rozutekli, přišli Tuatha Dé Danannové a svého šíleného soukmenovce si odvedli.

Potom, co lstí i odvahou zvítězil nad přesilou, musel Church vykonat už jen poslední, hrůzný čin: zabít Ruth a zabránit tak

Balorovi, aby se jejím prostřednictvím znovu zrodil. Když se ale s těžkým srdcem vydal k chatrči, Ruth mu vyšla vstříc a na první pohled bylo zřejmé, že se Balora zbavila. Věci ale nebývají tak jednoduché. Uprostřed bitvy se v chatrči objevil Cernunnos a nabídl svůj lektvar Lauře, která svolila, že se obětuje, aby Ruth zachránila. Esence Balora se pak v aktu duševního splynutí přenesla z Ruth na Lauru a ona se tak sama odsoudila k strašlivé smrti. Zatímco se Ruth pomalu zotavovala z prožitého utrpení, objevil se Mollecht se svými věrnými Fomoriany a unesli Lauru; nadvláda vraní bytosti nad všemi Nočními chodci tím byla definitivně zpečetěna.

Church a Ruth, kteří se stále ještě nedokázali smířit s tím, že se pro ně obětovala žena, již sami napůl odepsali, čekali, až vyjde slunce a začne lugnasad. Nebesa se neroztrhla a svět nebyl okamžitě zničen ohněm; jediné, co cítili, byl tíživý tlak, zvláštní smutek ve vzduchu a pach popela ve větru. Někde v dálce se zrodil Balor a poslední naděje se rozplynula.

Ale poselství, které mi Bratři a Sestry draků předali, je, že naděje neumírá nikdy. Je to poselství, které hodlám šířit, aby nám pomohlo překonat zlé časy. Slunce zase vyjde. Musíme jen věřit.

Do příště.

Max Michaels

KAPITOLA PRVNÍ

Konec

Ledový déšť bičoval opuštěné pobřeží jako kameny vrhané trucujícím dítětem. Jack Churchill a Ruth Gallagherová ujížděli na koních ztemnělou krajinou, hlavy pod kapucemi větrovek vražené mezi rameny. V hrdlech je i navzdory bouři stále ještě pálil všudypřítomný pach spáleniny. Soumrak těžce dolehl na cornwallskou krajinu a ještě podtrhl celkovou atmosféru selhání, ponurost světa, který se chýlil ke svému konci. Těžké mraky se zlověstně převalovaly nad mořem, kde jen občasný blesk prosvětlil bílou clonu deště, a jasně naznačovaly, že se bouře s příchodem noci spíše zhorší.

Cestu lemovaly sloupy nefunkčního pouličního osvětlení a opuštěné vozy jako rezivějící pomníky na náhrobku dvacátého prvního století. Občas zahlédli v okně záblesk svíčky nebo ucítili pach kouře z domů vybavených krby; nic jiného nerušilo tísnivou atmosféru houstnoucího soumraku.

Když zahnuli do zatáčky, uprostřed cesty najednou zazářilo jasné světlo. Překvapeně zpomalili koně a krátce nato zjistili, že světlo vychází ze staromódní lucerny, kterou drží v napřažené ruce muž. Stál tam vzpřímený proti zuřící bouři a na sobě měl nepromokavý rybářský kabát a klobouk.

„Kdo tu jede?“ zeptal se s výrazným cornwallským přízvukem.

„Přátelé,“ odpověděl Church. „Přátelé, kteří netouží zůstat v noci venku ani o vteřinu déle, než je to nutné.“

Ruka zvedla lucernu výš, aby její světlo dosáhlo až na ně. Přitom ozářila obličej ukrytý hluboko ve stínu klobouku: opálený, s šedivějícím huňatým vousem. Podezíravě si je prohlédl. „Odkud jedete?“ křikl, aby přehlušil burácení větru.

„Zdaleka.“ Ruth si odhrnula promočené vlasy z obličeje. „Vyjeli jsme z Peak District. Jedeme už několik dní…“

„No jo, to je dálka.“ Díval se z jednoho na druhého, jako by se stále nemohl rozhodnout.

Když znovu pozvedl lucernu, Church si všiml, že pod paží svírá brokovnici. „Nás se nemusíte bát –“

„Dneska se nedá věřit nikomu.“ Muž kývl hlavou směrem k hostinci, jehož okna zářila světlem svíček o kus dál. „Tam.“

Church a Ruth sesedli a pěšky vedli své koně k hostinci. Muž se držel několik kroků za nimi; Church cítil, že hlaveň jeho brokovnice neustále míří na ně. Když ale uvázali koně pod provizorní přístřešek před hostincem, jejich hlídač se trochu uvolnil. „Máte nějaké novinky?“ Odmlčel se. „Co se děje ve světě?“

Ruth si vytřepala vodu z vlasů. „Jenom to nejhorší.“

Muži s brokovnicí poklesla ramena. „Bez telky a rádia tu vůbec nic nevíme. Doufali jsme –“

„Ne,“ prohlásila Ruth stroze.

Znělo to zbytečně nepřátelsky. Church soucitně dodal: „Drželi jsme se kolem M5 a pak tady dole na jihu hlavních cest. Do větších měst jsme nezajížděli, ale –“

„Nic nefunguje,“ dořekl za něj muž.

Church přikývl.

„Raději děte do hospody,“ vyzval je muž s povzdechem. „Tady v městečku žádný potíže nemáme, ale jeden nikdá neví. Viděli jsme, co je tam venku –“ kývl hlavou do noci „– a dřív nebo pozdějc seberou dost odvahy, aby přišli i sem.“

„Takže celou noc hlídáte?“ zeptala se Ruth.

„Střídáme se. Zapojili se všici. Snažíme se udržovat věci v chodu. Uvnitř vám řeknou víc.“

S hlavami vtaženými mezi ramena se rozběhli ke dveřím, ale než se k nim dostali, nebe nad mořem protrhl blesk. Church se zastavil a zahleděl se do tmy ulice.

„Co se děje?“ zeptala se Ruth. Rukama si vytřela vodu z očí a zahleděla se stejným směrem jako Church.

„Připadalo mi, že jsem ve světle blesku něco zahlédl.“

„Nejspíš druhého hlídače.“

„Bylo to na střeše a pohybovalo se to velice rychle. Vypadalo to jako…“ Odmlčel se. „Pojďme dovnitř.“

# # #

Hořící polena za krbovou mříží skýtala ten nejkrásnější pohled, jaký viděli po mnoha dnech. Spolu s mihotavými plamínky svící zastrčených ve starých lahvích od vína vytvářely snový dojem jiných časů. V místnosti bylo asi třicet lidí. Mladá maminka s miminkem na klíně hlídala děti, které si hrály u krbu. Čtyři starší muži hráli v rohu cribbage a ve tváři přitom měli takový výraz ponurého odhodlání, jako by to byla záležitost života a smrti. Když Church s Ruth vešli dovnitř, všichni vzhlédli. Church v jejich pohledech cítil zvědavost, podezření a strach.

Jak procházeli kolem zrcadla, zachytil svůj odraz v něm a zarazil se. Jeho tmavé vlasy mu teď sahaly až na ramena a nakrátko sestřižená bradka byla znamením, že už vzdal boj proti nevyhnutelnému: nyní se podobal svému obrazu z budoucnosti, který se mu kdysi zjevil v Pozorovatelně mezi světy na pozadí hořícího města. Ve tváři se mu usadil permanentně ustaraný výraz, který ho činil starším. Zato Ruth se skoro nezměnila. Dlouhé hnědé vlasy jí v prstýncích spadaly na ramena a její tvář byla pořád stejně hezká a vyrovnaná, jako když se setkali poprvé. Přesto na ní bylo něco nového: sebevědomí, které se odráželo v celém jejím postoji.

Přes místnost k nim zamířil rozložitý padesátník s rukou napřaženou k přivítání. Pleť měl hrubou jako někdo, kdo tráví hodně času venku, za každého počasí. „Uvítací výbor,“ oznámil silným, hlubokým hlasem. S oběma si potřásl rukou a představil se. Byl to Malcolm, místní podnikatel. „Co vás přivádí do Mousehole? V poslední době tu moc turistů nevídáme.“ Ačkoliv se choval docela přátelsky, pachuť strachu v jeho hlase se nedala přehlédnout.

Co se to s námi stalo? pomyslel si Church.

„Hledáme bezpečné útočiště.“ Ruthin klid byl dokonalý protijed; Church cítil, že si ji všichni oblíbili na první pohled. „Venku není moc hezky.“ Její popis situace vyvolal úsměv na tvářích všech.

„Víte něco o tom, co se děje?“ Malcolmův výraz jasně ukazoval, že dychtí po novinkách a zároveň se obává toho, co by se mohl dozvědět. „Mysleli jsme… třeba atomová válka…“

„Ne,“ prohlásil Church rozhodně. „Nic takového jsme neviděli. Ať už se stalo cokoliv, není to nic jaderného, chemického ani biologického –“

„Už se s tím konečně smiř, Malcolme, tohle je konec světa.“ Dlouhovlasý třicátník se zachmuřeně skláněl nad svým korbelem. „Nenamlouvej si, že je to něco *normálního*. Pro Kristovy rány, všichni jsme viděli znamení!“

Malcolm se ušklíbl způsobem, kterým dával jasně najevo, že tohle slyšet nechce. „Plácáme se v tom, jak nejlíp umíme,“ pokračoval vesele. „Zorganizovali jsme síť místních farem, které se teď starají o zásobování. Bez telefonu a rádia je to těžké. Ale pereme se s tím jak se dá.“

„Vařící voda,“ zamumlal zamračený muž do piva. „Každý den. Vře, vře, vře.“

Malcolm po něm šlehl pohledem. „Richarda si nevšímejte. Pořád se s tím ještě nevyrovnal.“

„Nejste sami,“ ujistila ho Ruth. „Za několik posledních dnů jsme urazili dlouhou cestu. Všude se lidé snaží udržovat věci v chodu.“

Zdálo se, že ho to povzbudilo. „Musím se vrátit na schůzi – je třeba naplánovat ještě spoustu věcí. Určitě máte hlad. Pošlu vám nějaké jídlo. Mnoho vám toho nabídnout nemůžeme, ale…“

„Děkuji vám,“ řekla Ruth. „Velice si vaší štědrosti ceníme.“

„Jestli teď není doba vhodná ke štědrosti, tak nevím kdy.“ Malcolm je nechal, aby se usušili u stolu v koutě, kam světlo svící stěží dosáhlo. „Cítím se provinile, že jsem jim neřekla všechno, co víme,“ zašeptala Ruth, když se posadili.

„Nemusí vědět, jak beznadějné to doopravdy je.“ Ruthiny oči se zúžily. „Ty si nemyslíš, že je to beznadějné. Poznám to.“ Church pokrčil rameny. „Ještě se držíme na nohou.“

„Tohle se mi na tobě líbí.“ Ruth mu stiskla ruku. „Že jsi takový pitomec.“

Vyčerpávající cesta z Man Tor v High Peaks probíhala ve znamení neustálé hrozby; ačkoliv nezahlédli nic neobvyklého, pořád měli pocit, že je každou chvíli něco zabije. Tam někde se právě znovuzrodilo Zlo ve své nejkoncentrovanější podobě: Balor, jednooký bůh smrti, síla nepředstavitelné moci, která uvrhne veškerou existenci do chaosu. Ať už to ve skutečnosti bylo cokoliv, Tuatha Dé Danannové to nazývali Konec všeho. Čekali, že nebesa budou dštít oheň a zemí potečou řeky krve, ale skutečnost byla mnohem prozaičtější. Zpočátku to byl jen nejasný pocit, že něco není tak docela v pořádku, ale ten se později změnil ve vědomí hrozící katastrofy, které je nutilo neustále se rozhlížet kolem sebe. Vítr měl trpkou chuť stejně jako občasné divoké poryvy bouře. Jediné skutečné znamení, že se svět vzdálil od světla, bylo naprosté selhání veškeré techniky. Motorová vozidla se přestala pohybovat. Vedení vysokého napětí nebzučelo. Noc byla temnější než kdy jindy za posledních sto let.

Dozorce kostí se domníval, že Balor dosáhne vrcholu své moci až o samainu, jednom z keltských svátků označujících dny, v nichž velký cyklus bytí uvolňuje mocné síly. Z křesťanské perspektivy všechno až děsivě odpovídalo: církev změnila samain v předvečer svátku Všech svatých, Halloween, kdy mají síly zla rej. A o tom, že se hrozba blížila, nebylo pochyb. Její postup byl jako temnota, která pohlcuje okraje zorného pole umírajícího: každý následující den byl trochu pochmurnější. Brzy peklo *propukne* naplno.

Zdálo se, že se s tím nedá nic dělat. Dveře samainu se měly otevřít už za tři měsíce, to není zrovna mnoho času. Ale to, co Church prožil v posledních měsících, ho přesvědčilo, že se všechno počítá; ať už se budoucnost zdála být sebetemnější, odmítal propadnout fatalizmu. Kdyby se jim podařilo přesvědčit Tuatha Dé Dananny, aby jim pomohli, pořád by ještě měli alespoň malou šanci.

Aby mohl jednat se Zlatou rasou, musel nejprve zbavit své tělo fomorianské nákazy a to se podle toho, co slyšel, nedalo provést nikde jinde než na tajemných Západních ostrovech, v domovině bohů někde v Tír na n'Og. Cesta k tomu místu začínala u Mousehole na cornwallském pobřeží, na Merlinově skále, odkud bylo podle legendy možno spatřit elfí lodě putující mezi světy. Ale jedna věc ho

v těch mýtech silně zneklidňovala: cíl těch lodí měl ještě jiné jméno – Ostrovy mrtvých.

Víc než kdykoliv jindy byl Church rád, že je Ruth s ním. Utrpení, kterému ji vystavili Fomoriané, bylo strašné, ale ona to vydržela a teď byla ještě silnější; zbavila se obav a nejistoty, které ji dříve užíraly. Když se jí teď podíval do očí, bylo to jako pohlédnout do temné řeky, jejíž hluboké vody plynuly pomalu a nezadržitelně. Trvala na tom, že zemřela několik minut před začátkem lugnasadu, kdy se měl z jejího těla zrodit Balor, a její duše se vrátila zpátky do své tělesné schránky jen díky Lauřině úžasné oběti. Ať už to byla pouhá halucinace na pokraji trýznivé smrti nebo holá pravda, něco to v ní změnilo.

Potěšilo ji, že se k ní cestou na jihovýchod zase přidal její soví průvodce. Když ho ale Church viděl, jak poletuje po zachmuřeném nebi, nedokázal zapudit obraz podivného křížence ptáka a člověka, který se mu zjevil v Callenderu, aby ho varoval, že Ruth byla unesena. Dá se vůbec něčemu tak cizímu věřit? pomyslel si.

Ovšem schopnosti, které ‚pomocníček' předal Ruth, byly úžasné. Vyprávěla mu, jak jí šeptá informace, které se jí zapisují hluboko do mozku, takže má pocit, jako by je znala celý život. Když se Church napil závadné vody z potoka a onemocněl, snadno našla bylinu, která ho během několika hodin uzdravila. Když je zastihla bouře a nikde nablízku nebyl žádný vhodný úkryt, poodešla několik kroků z jeho dohledu a o několik minut později se bouře uklidnila. Bylo to úžasné, ale současně na tom bylo i něco silně znepokojivého.

# # #

Nad šedivým, rozbouřeným mořem se křižovaly blesky vzbuzující dojem šíleného tance. Bylo jich příliš mnoho, než aby to bylo normální; působilo to jako poslední vzedmutí vzdoru přírody. Church se opíral o okno pokoje, který hostinský připravil pro Ruth, a nechával svoje myšlenky volně plynout v běsnění bouře, zvažoval možnosti, jež jim zbývaly, a modlil se, aby jeho naděje získaly nějakou váhu.

„Doufám, že máš dost silný žaludek na plachtění."

Ruthina slova ho vytrhla ze zamyšlení a vrátila ho zpátky do útulné místnosti s prkennou podlahou a stěnami ozdobenými rybářskými sítěmi, lucernami a jinými námořnickými suvenýry. V tom hřejivém ovzduší svíčkového dýmu, prachu a čistého povlečení se cítil příjemně bezpečně.

Ruth seděla na kraji postele a dojídala studené jehněčí s maštěnými bramborami a omáčkou, které dostali od místních. „Kéž bychom jim za tohle mohli nějak zaplatit." Poslední kousek masa si šetřila na konec. „Ztenčující zásoby jim určitě dělají starosti a stejně nám tohle nabídli bez váhání."

„Když se nám podaří, co plánujeme, zaplatíme jim víc než bohatě."

Ušklíbla se.

„Nemíním propadnout beznaději. Už ne. Znáš skupinu *Prefab Sprout?* Měli jeden hit, ve kterém se zpívalo: *Kdyby mrtví mohli mluvit, vím, co by řekli – nepromarněte už ani jeden den.* Přesně tak chci žít svůj život. Bez ohledu na to, kolik mi ho zbývá."

V Ruthině obličeji se ve světle svící objevil zvláštní výraz, dychtivý a ustaraný současně. „Opravdu si myslíš, že máme šanci?"

„Ty snad ne?"

Pokrčila rameny. „Snažím se nemyslet dál než do konce každého dne."

Okno hlasitě zarachotilo a zdůraznilo tak křehkost jejich útočiště. „Myslím na ostatní. Hodně."

Ruth namalovala omáčkou obrazec: dva spojené kroužky. Na okamžik je to oba hypnotizovalo. „Možná jsou ještě naživu," řekla po chvíli.

„Mám nepříjemný pocit, že by teď mohli být někde na Mam Tor a diví se, kam jsme se ztratili."

„Jestli jsou naživu, myslím, že nás najdou. Pouto, které je mezi námi, nás už jednou spojilo. Může to udělat znovu."

„Tohle je něco jiného." Church se posadil na postel vedle ní, pak se zaklonil, zhoupl se na měkké matraci. „Všechny ty řeči, co jsme slyšeli o tom, že Bratři a Sestry draků jsou nerozluční. Pět lidí, kteří jsou jeden. Jedna mysl, jedna síla. A teď…"

„Laura je mrtvá. Přinejmenším tohle je jisté.“ Ruth se rozpačitě zavrtěla. „Co nám zbývá?“ Otázka chvíli visela ve vzduchu a pak Ruth odstrčila rozvrzaný stolek a zaklonila se. „Nemá význam se tím teď trápit.“

„Je tu ještě něco, co mě napadlo.“

Jeho hlas zněl natolik nezvykle, že se otočila a podívala se na něj; jednu ruku měl zvednutou a dlaní si zakrýval oči.

„Před třemi měsíci, když Tom vyvolal duchy mrtvých Keltů… tehdy řekli, že jeden z nás se stane zrádcem…“

„Přece víš, že ke každé radě, kterou nám mrtví dali, vždycky připojili nějakou čertovinu.“ Čekala, až sundá ruku a ona bude moci odhadnout, v jakém je rozpoložení mysli, ale ležel bez hnutí, skoro jako by spal. „Já to nejsem, jestli je to to, co naznačuješ.“

„Nenaznačuji nic. Jenom jsem se zmínil –“

„Dobře, tak toho nech.“

Chvíli mlčky přemýšlel. „Doufám, že to dokážu.“

„Co?“

Neurčitě mávl rukou. „Všechno. Dělám, co je v mých silách, jak by na mém místě asi dělal každý, ale –“

„Každý ne. To je ten rozdíl.“

„– občas mě napadá, kolik se toho ode mne vlastně čeká.“

„Nikdy jsem doopravdy nevěřila v Osud, ale čím více jsem toho v poslední době prožila, tím neodbytnější mám pocit, že je to jen pojmenování něčeho jiného. Byli jsme vybráni, to je jasné –“

„Vybráni Bohem?“ opáčil nevěřícně.

„Bytím. To je fuk. Dostali jsme roli, kterou musíme hrát, to je všechno, co jsem tím chtěla říct.“

Povzdechl si. „Cítím se unavený. Ne fyzicky. Duševně. Nevím, jak dlouho v tom ještě dokážu pokračovat.“

„Tak dlouho, jak budeš muset. Tomu se říká poslání. Znamená to dělat něco důležitého, co je větší než ty nebo já. Oba si budeme moci odpočinout, až budeme po smrti.“

Zavládlo dlouhé, rozpačité ticho, které přerušil až Church, když řekl: „Takže za úsvitu.“

Narovnal se a něžně ji políbil na tvář. Byl to prostý akt přátelství, ale Ruth si nemohla pomoci, aby nepocítila konflikt emocí, které vůči němu chovala. „Jenom my dva, stejně jako na úplném začátku."

„Ty a já proti celému světu, děvče."

# # #

Když Church odcházel temnou chodbou do svého pokoje, z baru k němu dolehly hlasy: místní se pořád ještě snažili najít nějaký smysl v životě, který najednou všechen postrádal. Když slyšel, jak plánují a vymýšlejí racionální vysvětlení, zmocnil se ho smutek. Ať dospějí k čemukoliv, nebude to k ničemu.

Chvíli pak ležel na posteli, a zatímco se jeho mysl pomalu propadala do spánku, díval se do stínů, které se kupily pod stropem. V podvědomí mu stále dokola zněla jedna písnička od *The Doors*. Navzdory všemu cítil obrovský klid v duši. Byl dokonale soustředěný na to, co chtěl udělat, připravený žít nebo zemřít, jak rozhodne osud. Některé z rozporuplných emocí, které ho v posledních měsících oslabovaly, mu teď byly cizí: zoufalství z Marianniny sebevraždy; mrazivá, hořká touha po pomstě, když zjistil, že ve skutečnosti byla zavražděna. Vědomí, že její duše smrti unikla, bylo zdrojem transcendentálního úžasu, který ho vyvedl ze stínů. Věděl to od prvního okamžiku, když se mu její duch zjevil v jeho londýnském bytě, ale ve svém žalu si neuvědomil, co to ve skutečnosti znamená. Byla to tak očividná věc, že vůbec nedokázal uvěřit, že mu trvalo tak dlouho plně pochopit ty monumentální důsledky, ale život byl plný nejrůznějších šumů, a tak se signál často ztratil. Poselství, které dávalo smysl jejich utrpení, bylo prosté, alespoň pro něj: žij nebo zemři, naděje je tu vždycky.

Jeho myšlenky se postupně vrátily k Lauře. Ve všem tom smutku, který pro ni cítil, tam byl i neodbytný pocit viny, že se v ní tolik zmýlil. Byla sobecká, cynická, zahořklá, zbabělá, a přece nakonec obětovala vlastní život pro záchranu někoho jiného. Scházela mu. Nikdy k ní ani zdaleka necítil to, co ona k němu, tu lásku živenou zoufalstvím, osamělost a strach, které plály příliš jasně, ale rozhodně

k ní choval silnou náklonnost. Za jiných okolností by ji možná miloval víc; teď si přál, aby jí byl schopen dát, po čem toužila.

Někde vysoko nad ním se ozvalo hlasité zařinčení. Bouře uvolnila břidlicové tašky na střeše nebo utrhla komínovou stříšku. Vichr bičoval budovu a ovíjel se kolem její křehké konstrukce, ale Church měl pocit, jako by hluboko pod jeho burácením slyšel ještě jiné zvuky. Tašky se svezly do okapového žlabu, pomyslel si. Zpozorněl. Bouře byla navzdory své divokosti podivně konejšivá, jako zvuky pronikající zvenčí do dělohy. Pomalu mu začala klesat víčka.

A pak ho najednou zaplavil zvláštní pocit: že není v hostinském pokoji na bouří zmítaném pobřeží ve světě, který prastaré síly dohánějí k šílenství, ale v bělostné laboratoři a do očí mu jasně září oslepující světlo, je připoutaný na jakési lavici a ve stínech kolem se pohybují postavy. Někdo měl v ruce injekci, kterou se mu chystal vpíchnout pod kůži.

A v hlavě mu zazníval hlas, který říkal: „Všechno záleží na tom, jak vnímáme svět."

Nervozita mu sevřela útroby. Chtěl vykřiknout, ale nedokázal pohnout rty. *Je to jen sen,* říkal si. Náhle ho přemohl spánek, ale ta slova přetrvala.

„Všechno záleží na tom, jak vnímáme svět."

# # #

Ruth neusínala snadno. Sotva se začala propadat do dřímoty, její mysl se vrátila k tomu, jak ležela v chatrči na Mam Tor, čekala na smrt a přitom cítila, jak v ní roste Balor: hadi se jí svíjeli a kroutili v útrobách a plazili se jejími tepnami a žilami, zatímco v hlavě jí bzučelo šelestění tisíců švábů, kteří se jí uhnízďovali v mozku. Ještě horší to ale bylo, když se přiblížil poslední den a ta věc v ní dospěla. Najednou si začala uvědomovat cizí myšlenky, které se jí vkrádají do mysli; pak se dostavil ten příšerný pocit cizí inteligence, jež se jí usídluje vzadu v hlavě, prohrabuje se v jejích tajemstvích, seznamuje se s ní a pomalu ji užírá. Bylo to jako by stála v temné místnosti a za zády cítila přítomnost něčeho příšerného.

Pokaždé, když dospěla do tohoto stadia, se s výkřikem probudila. Bylo to totální znásilnění, které v ní zanechalo jizvy tak hluboké, že se nikdy úplně nezhojí. A v těch temných okamžicích se bála něčeho ještě mnohem horšího: že to ve skutečnosti vůbec nebylo pryč, že s tím byla nějakým neviditelným způsobem navždy spojena.

Konečně usnula.

# # #

Ruth snila, ale jakási bdící část její mysli si uvědomovala, že to ve skutečnosti vůbec není sen. Jen málo detailů dávalo smysl, byly to spíš abstraktní dojmy, jež dávaly tvar jejím myšlenkám. Nejprve to bylo jako podezření, které postupně přerostlo v rostoucí očekávání. Pak se dostavil nezaměnitelný pocit, že ji něco *vnímá*. Nebylo to jenom nepříjemné; Ruth byla doslova ochromena všestravujícím žalem, cítila, že se zadusí a umře.

Potom se někde otevřelo oko. Než se mohla stáhnout, dopadla na ni drtivá tíha jeho pozornosti; bylo to jako oslnivě bílé světlo, které se jí propalovalo do mozku. A skrze ně k ní pronikla inteligence, které se bála: známá, odporná ruka, jež se k ní natahovala. Vyděšeně se stáhla, chtěla se dát na útěk, ječet, ale ta ruka ji držela pevně, neustále ji zkoumala, sloupávala vrstvy její osobnosti jednu po druhé.

Ve snu viděla černý mrak velký jako celý svět a v jeho středu nehybné oko, které se upíralo jen na ni. Bylo zdrojem šílenství, nenávisti a zoufalství. Představovalo to nejhorší, co ve světě existuje. Konec všeho.

Uvidělo ji.

Balor, pomyslela si a to slovo se propálilo do její mysli s takovou intenzitou, že se okamžitě probudila.

Očima vyděšeně těkala po místnosti, ale neviděla vůbec nic. Něco stále propátrávalo její mysl. Nezapomněla… Temné síly pohybující se na okraji bytí začaly stahovat svět z kůže, ozobávaly z něj lidství, připravené obrat z mršiny všechno maso života až na holé kosti.

Otřásla se při pomyšlení, co je čeká, ale než mohla začít vědomě měřit hloubku svého strachu, koutkem oka zahlédla nějaký pohyb a to ji okamžitě vytrhlo ze zkoumání vlastního nitra.

Něco bylo venku za oknem.

# # #

Church se probudil, podrážděný a s nejasným pocitem, že se děje něco zlého. Venku pořád ještě zuřila bouře, ale teď se v ní ozýval ještě jiný zvuk, ten, který ho probudil: mňoukavý křik sovy mísící se s vysokým jekotem, ze kterého se mu ježily chloupky vzadu na krku. V mžiku byl venku z postele a hnal se chodbou k Ruthině pokoji; před očima měl obraz krvavé spouště, kterou našli v jejím pokoji v Callanderu.

U jejích dveří byl ten jekot tak silný, že se mu sevřel žaludek. Bez jediného zaváhání do nich vší silou vrazil ramenem.

Do obličeje ho udeřil vítr s deštěm proudící přes okno, jehož rozbitá a vyražená křídla volně visela na pantech. Pod nohama mu zakřupalo sklo. Zvenčí se ozval lovecký pokřik Ruthiny sovy. V jednom rohu zahlédl stín obrovského vlka připravujícího se ke skoku, ale pak se jeho obrysy ustálily na něčem menším, i když stejně děsivém: temné postavě připomínající velkého černého pavouka. I při tom letmém pohledu se Churchovi obrátil žaludek. Bezpochyby to byl člověk, ale zároveň na něm bylo něco cizího a nevýslovně odporného.

Když se otočil, aby se podíval, co je s Ruth, zjistil, že má ve tváři mrazivý výraz vzteku, který z ní dělal úplně jiného člověka. Krčila se vedle postele, vlasy jí vlály ve větru a jednou rukou pomalu pohybovala, jako kdyby vetřelci kynula. Několik palců od její dlaně byl vzduch hustý jako želatina a proudil v pomalých vlnách proti útočníkovi. Ať už udělala cokoliv, stvůra zavyla bolestí. V ruce svírala lovecký nůž a všechno nasvědčovalo tomu, že má v úmyslu vrhnout se na Ruth, bodnout ji a utéct.

Pak Ruthino soustředění na chvíli polevilo a její moc ochabla. Stvůře se divoce zablesklo v očích a s vítězoslavným zaječením skočila. Church strnul hrůzou; Ruth proti tomu neměla nejmenší šanci.

Ta se však jen zamračila, udělala rukou rychlý, rázný pohyb a vetřelec se v bezvědomí svalil na podlahu.

Church s myslí plnou otázek zamířil k ní, ale když se k němu prudce otočila, po zádech mu přeběhl mráz. Pořád ještě byla pod vlivem adrenalinu a sálal z ní takový vztek, že ho stěží poznávala. Zvedla ruku, jako by na něj chtěla zaútočit.

„Ruth!“

Trvalo několik nekonečných vteřin, než se v jejích mrazivě sálajících očích konečně objevil záblesk pochopení. „Ten parchant si myslel, že mě zase zastihne nepřipravenou.“ V jejím hlase bylo patrné vyčerpání.

Church se k ní blížil pomalu a opatrně, chtěl se ujistit, že Ruth, kterou viděl před chvílí, už je pryč. Teď nebyl čas vyjadřovat nahlas svoje pochyby. Místo toho se zeptal: „Co je to?“

Namáhavě se zvedla z postele a přešla místnost. „Co je to?“ zopakovala hořce. K Churchově překvapení vší silou nakopla ležící tělo. „To je ten parchant, co mi uřízl prst.“ Zvedla ruku, aby mu předvedla zjizvenou tkáň na místě, kde mívala ukazováček. „Ten parchant, který mne odvlekl k Fomorianům a postaral se mi tak o několik týdnů v pekle.“ Nohou převalila vetřelce na záda. „Callow.“

Když Church uviděl tvář ležící postavy, polekaně sebou škubl. Jistě, byl to Callow, ale tak změněný, že ho skoro nepoznal. Pořád měl ještě rozcuchané stříbřité vlasy a obnošený tmavý oblek, ale kůži měl suchou a bílou jako pergamen, s vystupujícími černými žílami. Přestože byl v bezvědomí, oči bez víček na ně vytřeštěně zíraly a v otevřených ústech se mu černaly zkažené zuby.

„Můj Bože, co to s ním udělali?“ Church si klekl, aby ho prohlédl, ale nakyslý pach, který se z ležícího muže zvedal, jej od toho odradil.

„Pozor. Brzy se probere.“

# # #

Pevně ho svázali starou rybářskou sítí, která visela na stěně, a pak čekali, až přijde k vědomí. Znervózňoval je pohled jeho ustavičně zírajících očí; netušili, jestli je stále v bezvědomí, nebo je tajně pozoruje. Až lehké zachvění obličejových svalů jim prozradilo, že se probral.

„Měla bych tě zabít,“ řekla Ruth.

„Udělej to. Zbav mne mého utrpení.“ Odvrátil se. V koutcích očí se mu zaleskly slzy, ale jelikož se jich nemohl zbavit mrkáním, musel počkat, až odtečou.

„Nesnaž se v nás vzbudit lítost,“ ušklíbla se Ruth. „Tu studnici jsi vyčerpal do dna už hodně dávno.“

„Nestojím o lítost, sympatie nebo podobné patetické emoce.“ To byl hlas rozmazleného dítěte. „Chci, abyste chcípli.“

Záclony vylétly do vzduchu jako hejno ptáků a dovnitř vrazil další poryv větru s deštěm. „Když jsme se setkali poprvé, byli jsme k tobě velice štědří.“

„Nebýt vás, nevypadal bych takhle. Nebyl bych to, co jsem, ani ryba ani rak. Už se nemohu pohybovat mezi lidmi a Calatín mne už – “

„Calatína vymazal ze světa jeden z jeho soukmenovců.“ Church pozoroval zmatený výraz, který se objevil v Callowově obličeji.

Po chvíli se ležící muž rozplakal; vyrážel ze sebe dlouhé, tiché vzlyky a celý se roztřásl. „V tom případě už doopravdy nemám kam jít!“

Ruth, na kterou to nijak nezapůsobilo, se podrážděně podívala na Churche. „Co s ním míníš udělat?“

Vzlykání okamžitě ustalo. Callow je napjatě pozoroval. „Růžovoučké prstíčky!“ Začal se choromyslně hihňat. „Pět prstů a já je uřežu pěkně jeden po druhém, abych se pomstil za to, že jste na mne vztáhli ruku! Tobě už jsem prst uřízl, že, děvenko? Pak jsi měla přijít i o život, ale to se dá ještě napravit, když mi k tomu poskytneš sebemenší příležitost. A mám ve své sbírce i jiný prstíček.“

Chvíli trvalo, než jim došel význam jeho prohlášení, a pak Ruth vztekle přeběhla místnost. „Jak to myslíš?“

Callowův vychytralý úsměv se rozšířil, až mu na zohaveném obličeji vystoupily černé žíly. „Jeden růžovoučký prstíček znamená jeden život –“

Ruth uťala jeho slova pořádným políčkem. Než mu mohla zasadit další, Church ji chytil za zápěstí.

„Klídek, klídek.“ Callowův přehnaně teatrální hlas ostře kontrastoval s jeho přísernou tváří. Když ale pohlédl Ruth do obličeje, veškerá arogance ho rázem opustila. Něco si sám pro sebe

zamumlal a pak řekl: „Ten dlouhovlasý Asiat pěkňoučký jako dívenka –“

„Shavi.“ To slovo se zadrhlo Ruth v hrdle.

Callow střízlivě přikývl. „Je mrtvý. Definitivně. Vzal jsem si jeho život poté, co jsem mu ušmikl prst ve Windsorském parku.“

Poslední podrobnost měla hodnotu důkazu; Windsorský park byl cílem Shaviho výpravy pro pomoc pro Ruth.

Ruth pomalu přešla k rozbitému oknu, kde zůstala stát v plné síle vichřice, upírala zrak do noci a objímala se rukama, jako kdyby se chtěla chránit před svým žalem. Vypadala tak zničeně, že Church instinktivně zatoužil ji obejmout a ukonejšit ve svém náručí. Místo toho obrátil svou pozornost na Callowa.

Znetvořený muž se znovu zahihňal jako přistižený školáček. Ochromující smutek, který se Churche zmocnil, se rychle změnil v divoký vztek. Dát svým emocím průchod úderem do ležícího těla by byla ta nejsnazší věc na světě, ale ovládl se.

„Je mi tě líto,“ řekl.

To Callowa zjevně vyvedlo z míry. Zatvářil se nejprve překvapeně a pak vztekle. „První z pěti!“ vyprskl. „Vy ostatní budete následovat!“

Church objal rukou Ruth kolem ramen; byla studená a ztuhlá jako socha. Stejně tak studený byl i déšť, který ho nutil přivírat oči, ale zůstal tam s ní. dokud se trochu neuvolnila a neopřela se o něho.

„Ubohý Shavi,“ řekla najednou klidně.

Church si vzpomněl na hluboký, spirituální klid jejich přítele, na jeho humor a lásku k životu. Shavi byl pro ně pro všechny maják, který je vedl. „Nesmíme se tím nechat zdeptat,“ zašeptal.

Ruth mu položila hlavu na rameno, ale neodpověděla.

# # #

Vstali s prvními slunečními paprsky po noci v Churchově posteli, kde se snažili smířit se se Shaviho smrtí. Přestože ho znali jen pár měsíců, oba je hluboce ovlivnil. Cítili, že v něm ztratili víc než jenom přítele.

Pruh mezi hostincem a mořem byl samá louže a smetí vyplavené bouří, ale i tak to bylo jejich nejhezčí ráno od lugnasadu; nebe bylo modré a nebyl na něm jediný mráček.

Když procházeli kolem Ruthina pokoje, v němž zanechali svázaného Callowa s ústy zacpanými roubíkem, neozýval se zevnitř žádný zvuk. Tak brzy ještě nebyl nikdo jiný vzhůru, a proto se váhavě vydali do kuchyně na snídani. Jelikož si uvědomovali, jak špatně jsou na tom místní se zásobami, vzali si jen několik krajíčků domácího chleba, aby trochu otupili ostří svému hladu. Zatímco ho jedli u stolu s deskou hustě pokrytou stopami po nožích, Church objevil na jedné z polic plechovky s čajem a kávou.

„Zajímalo by mne, co se děje se zbytkem světa," prohodil najednou.

„Už jsem o tom přemýšlela." Ruth žádostivě pošilhávala po másle, ale odolala pokušení. „My tady čelíme analogiím keltských bohů, protože je to součást našeho kulturního dědictví, naší místní mytologie. Myslíš, že v Řecku teď mají Dia, v Itálii Jupitera, nějaká domorodá božstva v Americe a Višnu se Šivou v Indii? Stejné bytosti vnímané očima jiné kultury?"

Church pokrčil rameny. „Nejspíš. Co ale nemůžu pochopit, je, proč se právě Británie stala bojištěm."

„Teď, když zaniklo spojení, se mohlo stát cokoliv. Co my víme, zbytek světa už je třeba zničený."

Church nedokázal odtrhnout oči od kávy a čaje, věcí, které byly celá staletí považovány za samozřejmost. „Globální ekonomie se zhroutí. Dojde k obrovskému vymírání – hladomory, epidemie. Mezinárodní obchod přestal existovat. Dokonce i tady ve Spojeném království jsme už zapomněli, jak být soběstačný v produkci potravin. Co potom v méně privilegovaných oblastech?"

„Podívej se na to z té lepší stránky; bankéři a ostatní vydřiduši jsou teď bez práce."

Jeho smích byl spíše jen zdvořilý, bez humoru.

„Raději na to nemyslet." Ruth ho pozorovala koutkem oka, žvýkajíc suchou topinku, a snažila se rozpoznat známky melancholie, která se ho tak často zmocňovala v minulosti. „Plíživá smrt je to

poslední, s čím si teď musíme dělat starosti. Pravděpodobně to budeme mít za sebou dřív, než se nadějeme.“

„Máš pravdu.“ Vstal a protáhl se.

„Tu já mám vždycky. Už bys to mohl vědět. Mám takové hobby.“ Dojedla topinku a snažila se ignorovat kručení, které se jí stále ozývalo v žaludku. „Musíme se rozhodnout, co uděláme s Callowem.“

Church neslyšně zaklel. „Úplně jsem na toho parchanta zapomněl.“

„Měli bychom ho popravit.“ Zdálo se, že to myslela jen napůl v žertu.

Church vynutil na tváři úsměv, který se rychle rozplynul. „Tady ho nechat nemůžeme. Místní mají už tak dost problémů, nepotřebují, aby se kolem potuloval psychopat jako on. A jestli jsou Ryan a Tom ještě naživu, šel by nejspíš po nich…“

„S sebou ho vzít nemůžeme!“

„Ještě ani nevíme, jestli se vůbec někam dostaneme. Pokud se nám podaří najít loď, možná budeme moci udělat něco i pro něho. Mám v úmyslu dostat ze sebe to fomorianské svinstvo a třeba by se dal stejným způsobem vyřešit i jeho problém –“

„Něco pro něj udělat!“ zvolala nevěřícně. „Ten parchant zavraždil Shaviho! Skoro zabil Lauru.“ Ukázala mu mezeru mezi prsty.

„Já vím, já vím.“ Mávnutím odbyl její námitky. „Ale stejně. Měj svoje přátele nablízku a svoje nepřátele ještě blíž, říká jedno přísloví.“

Ruth rozmrzele zabručela na souhlas, ale když o chvíli později vstávala od stolu, zamumlala: „Stejně si myslím, že bychom ho měli popravit.“

„Čím dál víc se začínáš podobat Lauře.“

# # #

Ráno bylo chladné, ale plné příslibů hezkého letního dne. Vzduch byl cítit solí, mořskými řasami a rybinou. V denním světle bylo Mousehole malebné a přívětivé městečko krčící se proti rozeklanému cornwallskému pobřeží. Church a Ruth hnali Callowa po opuštěné

pláži; zohyzděný muž odvracel oči zbavené víček od zářivého slunečního světla. Churche zneklidňovalo, jak rychle se ten tvor začal přizpůsobovat své nové podobě; už teď se pohyboval jako nějaký obrovský hmyz žijící v podzemních chodbách, příliš rychle a příliš trhaně.

„Jestli se pokusíš utéct, uvařím ti ty tvoje znetvořené oči v lebce," prohlásila Ruth klidně. „Víš, že to dokážu."

Church se po ní po očku podíval. Nebyl si jist, jestli je to opravdu v její nově nabyté moci, která mu připadala stejně tajemná jako moře, ale měl pocit, že ví, co říká. Callow po ní šlehl pohledem, z nějž jasně vyplývalo, že by ji bez váhání zabil na místě, kdyby se mu k tomu naskytla šance.

„Co budeme dělat, až se tam dostaneme?" zeptala se Ruth.

„Přivoláme si loď." Znělo to tak hloupě, až se kousl do rtu. Přál si, aby tu byl Tom. Navzdory jeho strohým a všeobecně nepříjemným způsobům Churchovi scházela jeho moudrost a znalosti všech nových, podivných věcí, které teď nacházeli místo starého světa.

Informace, které získali v hostinci, je nasměrovaly k Merlinově skále. Když se Church podíval na Callowa, který popobíhal před nimi, nemohl se zbavit dojmu, že jsou ten nejbizarnější pár na světě na procházce se svým psem.

Ruth se rozhlédla po zpěněných vlnách a pak se zářivě usmála na Churche. „Tak začni přivolávat."

„Tvůj problém spočívá v tom, milá Ruth, že jsi příliš upjatá, než abys byla sama sebou," řekl suše. „Měla by ses trochu rozepnout."

„Nechám si to až na palubu, pane Černý koni."

Callow, přesvědčený, že si ho ostatní nevšimnou, se pomalu začal sunout stranou. Church ho popadl za límec saka a smýkl jím dopředu, až se zarazil na samé hranici příboje. „Jen se pokochej vyhlídkou. Možná, že už tohle víckrát neuvidíš."

„Nemůžete mě donutit, abych šel s vámi!" protestoval Callow.

„Taky tě nemůžu donutit plavat, ale snadno tě můžu dostat do pozice, kdy nebudeš mít na výběr."

„Ty mi nerozumíš! Ti zatracení zlatokožci se budou štítit se na mě jen podívat! Mě donutí zaplatit za to, co mi Noční chodci udělali, a já za to přece nemůžu!"

„Ze mě taky nejsou zrovna odvázaní," odpověděl Church. „Jenomže já se díky bohu nestarám ani za mák o to, co si o mně ti zdegenerovaní aristokrati mysli. Možná si představují, že jsou něco lepšího než my, ale nejsou, a jestli k tomu budu mít sebemenší příležitost, předvedu jim to tak, že to pochopí i oni."

„Oni mi ublíží!"

„Ne, dokud u toho budu já. Zasloužíš si trest za to, co jsi udělal, Callowe, ale ne z jejich rukou. Jsi jeden z nás a jestli se tě někdo jen dotkne –"

Callow sebou zuřivě škubal, ale když mu Ruth mlčky položila ruku na rameno, okamžitě se uklidnil.

Church je nechal být a zahleděl se k obzoru. Vítr mu čechral dlouhé vlasy konejšivými prsty, kolem páteře cítil jemné mravenčení. V duchu se mu vybavil Frank Sinatra zpívající ‚Fly Me To The Moon', vzpomínka na skvělé okamžiky, které prožil: když na Nový rok líbal Mariannu v obýváku svého bytu, když opilý táhl se všemi svými přáteli Covent Garden, když se díval, jak první sluneční paprsky nového dne zlatí čluny na Temži. Nacházeli se na počátku něčeho velkého, významné cesty a pořád ještě měli naději; cítil to v každičkém vláknu své bytosti. Cítil, že tenhle okamžik je dobrý.

„Přijeď k nám." Vítr mu utrhl slova od úst. Odkašlal si a pak to řekl znovu, hlasitěji a pevněji: „Přijeď k nám. Odvez nás k Západním ostrovům." Vítr mu znovu utrhl slova od úst, ale tentokrát je zanesl nad moře. Mravenčení, které cítil podél páteře, zesílilo.

Opatrně se rozhlédl po obzoru. Den byl tak jasný, že by viděl loď vzdálenou mnoho mil. Nejistě se ohlédl po Ruth.

„Buď trpělivý," prohlásila pevně.

Znovu hlasitě zavolal. „Prosím Zlaté, aby nás, svoje ponížené služebníky, odvezli k divům Západních ostrovů." Callow za jeho zády vyprskl smíchy.

Čekal několik dlouhých minut a čím dál více nabýval dojmu, že ze sebe právě udělal pitomce, ale pak začal cítit určitou změnu v atmosféře. Vzduch byl nabitý statickou elektřinou; v ústech cítil železo, jako kdyby stál blízko běžícího generátoru. Podíval se na Callowa a Ruth a viděl, že to taky cítí; Ruth se usmívala, ale Callow měl obličej stažený úzkostí. Church se nedokázal ubránit úsměvu –

vlastně mnoho nechybělo, aby se hlasitě rozesmál: v jeho útrobách se zformovala zlatá koule, která postupně pronikala do každé jeho žilky a tepny. Všechno kolem najednou bylo mnohem intenzivnější. Moře se třpytilo, jako by jeho vlny byly posázeny diamanty, smaragdy a safíry, a sluneční světlo pozlatilo každičkou molekulu vzduchu. Vůně oceánu vyvolávala tisíce vzpomínek na dětství. Vítr mu laskal tvář, až cítil mravenčení v každém kousku těla.

Takhle se má vnímat svět, pomyslel si.

Navzdory tomu, že bylo překrásné ráno, se nad obzorem začal sbírat mlžný opar připomínající tetelení horkého vzduchu nad rozpálenou asfaltovou vozovkou a navozující představu něčeho nádherného, co se brzy stane.

„Blíží se to," zašeptal.

Bylo to, jako by samotný vzduch začal zpívat. Church si uvědomil, že si očekáváním mne ruce, a musel si je založit za zády, aby se ovládl.

Mlžný bílý přísvit se převaloval, jako kdyby žil svým vlastním životem. Vlny se vzedmuly, pak ještě jednou a potom se něco, co dosud nebylo vidět, prodralo nehmotnou bariérou. Churchovi poskočilo srdce v těle.

Před sebou uviděl loď, která se pohupovala na vlnách směrem k nim. Jasně se třpytila ve slunečním světle, vodní hvězda vyrobená ze zlata, stříbra a slonoviny. Na první pohled mu připadala jako fénická galéra, kterou viděl když ještě studoval na univerzitě. Potom ale vypadala spíše jako řecká loď, pak římská a nakonec nepřipomínala nic, co znal, její tvar se měnil s každým nárazem vln o příď, i když mu bylo jasné, že to, co se mění ve skutečnosti, je jeho vnímání. Nad ní se vzdouvaly bílé plachty s černou runou v červeném kruhu, ale nezdálo se, že by loď hnal vítr, a nebylo vidět ani vesla. Každičký rys toho plavidla byl skoro až nesnesitelně precizní. Fantastické pozlacené řezby na jeho bocích vytvářely vlnící se vzory, které na zádi kulminovaly v komplikovaný stříbrný a bílý ornament připomínající křídla labutě. Příď hladce přecházela v neuvěřitelně překrásnou sochu vyrobenou z něčeho, co vypadalo jako tisíce drobných, vzájemně propletených postaviček; její oči plály rudě jako rubíny. V obličeji té sochy bylo něco, co k Churchovi promlouvalo

na nejnižší úrovni; bylo to, jako kdyby se tu obdoba nejhlubšího tajemství vystavovala všem na odiv.

Ruth se zastavila vedle něj, oči upřené na připlouvající loď. Pak mu prsty přejela po ruce, na které se mu objevila husí kůže.

„To je úžasné," vydechla.

Church se otočil – čekal, že Callow využil Ruthiny nepozornosti a peláší pryč, ale stál tam jako přimrazený, ačkoliv kromě úžasu se v jeho tváři zračila i hrůza.

Trvalo ještě asi pět minut, než k nim loď doplula. Church se pokoušel zahlédnout někoho na její palubě, ale veškeré podrobnosti před ním zůstávaly skryty; bylo to, jako kdyby jeho oči nedokázaly zaostřit a něco ho neustále nutilo odvracet zrak.

Když byla vzdálená už jen několik metrů, do vody sklouzla kotva posázená démanty. Churche se začala zmocňovat předtucha.

Jakmile byla loď spolehlivě ukotvená, nezbývalo jim nic jiného než čekat. Uplynulo dalších deset minut a nic se neobjevilo ani neozvalo. Než se Church stačil rozmyslet, co dál, na palubě se něco pohnulo. Bylo to spíš jen zatetelení, jako když se světlo odrazí od zrcadla. V příštím okamžiku se nad vodami ozval hromový hlas, který se neustále měnil, až zněl, jako kdyby k nim doléhal z nejhlubší propasti.

„Kdo volá?"

Churchovi přeběhl mráz po zádech a najednou si přál, aby byl odsud tisíc mil daleko.

KAPITOLA DRUHÁ

Za mořem

Z lodi se směrem k nim způsobem stejně tajemným, jako byl pohon lodi, vysunul lodní můstek. Byl vyrobený z bronzu, a třebaže slyšeli kovové řinčení, pohyboval se stejně hladce, jako když se rozvinuje koberec. Church se odvážil vydechnout, teprve až můstek zapadl přesně na místo. Všude vládl klid, vyčkávání. Pořád ještě neviděl nic z toho, co bylo na palubě.

Když ho nikdo nepozval na palubu, opatrně položil nohu na můstek, který v žádném případě nevypadal dost pevný na to, aby unesl jeho váhu. Trochu se pod ním prohnul a Church roztáhl ruce, aby udržel rovnováhu, ale zdálo se, že to bude v pořádku. Ohlédl se po ostatních. Callow se zděšeně vzpíral, ale Ruth se mu opřela rukou mezi lopatky a popostrčila ho vpřed. Zavrávoral a Church ho musel chytit za límec, aby nespadl do vody; soudě podle výrazu v obličeji by tomu Callow dal zřejmě přednost.

Church opatrně vykročil vpřed. Pod jeho nohama se vlny přelévaly v ničím nenarušeném vzoru, jako by tam ani žádná loď nebyla. Jak se blížili k palubě, Callowovo kňourání bylo stále naléhavější.

„Nějaká poslední slova?“ zeptala se Ruth ironicky.

„Raději je ani nechtěj slyšet.“ Church se zhluboka nadechl a vstoupil na palubu.

# # #

V okamžiku, kdy se jeho noha dotkla paluby, se všechno na ní zviditelnilo. Při pohledu na bezpočet postav, které ho mlčky pozorovaly, zatajil dech. V ústech ucítil chuť železa.

„Hoj, Bratře draků!“ Při zaznění toho hlasu sebou polekaně trhl, ale okamžitě rozpoznal jeho sytý, lehce škádlivý tón.

„Nečekal jsem, že se tu setkám s tebou.“

Cormorel zářil stejným hřejivým, pohostinným způsobem, jako když s ním Church hovořil na severu u táborového ohně, ale temnota za jeho výrazem teď byla o poznání více patrná. Ve slunečním světle se jeho pleť skoro leskla; hříva jeho vlasů budila dojem roztaveného kovu. „Náš krátký rozhovor o Západních ostrovech ve mně vzbudil touhu je znovu spatřit.“ Cormorelův úsměv lehce ztuhl, když se podíval ke břehu. „Kromě toho, Neměnné země ztratily mnohé ze svého původního kouzla.“

Churche rozčílilo, jak snadno Cormorel zavrhl místo, o němž ještě před nedávném tvrdil, jak je okouzlující, ale nyní už věděl, že Tuatha Dé Danannové jsou takoví. „Nemáš chuť střetnout se s Balorem,“ odpověděl suše.

Cormorel zavrtěl hlavou. „Jednou možná přijde ten čas. Ale pro tuto chvíli nás Noční chodci nechávají na pokoji a my zase známe mnohem příjemnější věci, kterými se můžeme zaměstnat.“ Rozzářil se a rukou udělal rozmáchlé teatrální gesto. „Ale já se zapomínám! Buď naším čestným hostem, Bratře draků. Vítej na Rozrážeči vln.“

Church se podíval směrem, kterým ukazoval. Čekal, že na palubě uvidí jenom Tuatha Dé Dananny, ale mnozí z těch, kdo stáli kolem, zjevně nepatřili ke Zlaté rase; někteří vypadali divně nebo dokonce hrozivě. Cormorel si všiml zmateného výrazu v Churchově obličeji. „Rozrážeč vln vždycky přijímal mnoho cestovatelů. Cesta na Západní ostrovy je jednou z nejvýznamnějších pro mnohé rasy, nejenom pro Zlaté.“

„Pouť?“

Nezdálo se, že by ten pojem Cormorelovi něco říkal. Churche také zneklidňovalo, že bůh mluví o lodi, jako by byla živá. Začal si pozorněji prohlížet dřevěnou palubu a nepřirozeně dokonalé detaily, kterými se vyznačovala každičká část lodi.

Náhle si Cormorel všiml Ruth. „Sestro draků, vítám tě.“ Potom ale jeho zrak padl na Callowa a obličej se mu zkřivil odporem. „Co to má být? Nákaza Nočních chodců, zde, na Rozrážeči vln?“ Přísně se podíval na Churche.

„Je hrozbou pro ostatní. Nemůžeme si dovolit nechat ho jít.“

Cormorel to chvíli zvažoval a pak neochotně přikývl. Pokynul dvěma bohům s mladistvými, dokonale neemocionálními obličeji modelů. Callow se před nimi dal v hrůze na útěk a oni ho hnali k otevřeným dubovým dveřím vedoucím do podpalubí.

„Co s ním chcete udělat?“ zeptal se Church.

„Nemůžeme dovolit, aby se něco tak poskvrněného Nočními chodci svobodně procházelo po palubě Rozrážeče vln. Až do konce cesty bude uvězněn.“

„Neublížíte mu?“

„Pro nás je naprosto bezvýznamný.“ Cormorel se otočil; tahle věc pro něj už byla vyřízená. „Pojďte, než se zase vydáme na cestu, chtěl bych vám ukázat ten div divoucí, kterým je Rozrážeč vln.“

Vydali se po palubě mokré mořskou vodou a třpytící se krystalky soli. Posádka i cestující je chvíli chladně pozorovali a pak se vrátili ke své práci. Že budou zvláštní, Church očekával, přesto se nemohl ubránit tomu, aby z nich nebyl nervózní. Přítomnost tolika Tuatha Dé Danannů na jednom místě ho ochromovala. Vyskytovali se tu ve všech podobách, od těch jako Cormorel, kteří byli od lidí sotva rozeznatelní, až po takové, kteří byli stěží víc než záblesky nezaostřeného světla, do něhož se Church nedokázal přimět podívat. Přestože věděl, že Ruth je stejně nervózní jako on, šířila kolem sebe atmosféru sebevědomí, která ho uklidňovala.

Bylo vidět, že si Cormorel užívá pozornosti, kterou mu věnují ostatní Tuatha Dé Danannové. *Chlubí se svými domácími mazlíčky*, pomyslel si Church kysele.

„Nejprve vás musím představit pánu této lodi.“ Cormorel jim pokynul k vyvýšenému stupni, na němž se nacházelo dřevěné kormidelní kolo se slonovinovými a zlatými držadly. Vedle něj stál bůh, jehož osobnost vyrazila Churchovi dech, hned jak se jeho podoba ustálila. Byl více než dva metry deset vysoký, jeho dlouhé vlasy a vous byly stříbrohnědou hřívou. Do pasu obnažené tělo měl samý sval. Paže měl od zápěstí po biceps pokryté zlatými náramky, ale kromě nich měl na sobě už jen silný opasek a hnědý kožený kilt. I na tu vzdálenost Church viděl, že jeho oči jsou intenzivně modrošedé, jako moře před bouří. Bůh stál nehybně jako socha a bez

jakéhokoliv výrazu pozoroval, jak k němu Cormorel, Church a Ruth přicházejí.

Pro změnu to byl Cormorel, kdo se teď tvářil poníženě. „Zde je pán Rozrážeče vln, ve věku kmenů známý jako Manannán Mac Lir nebo také Manawydan, syn Llyrův, Barinthus, převozník na Šťastné ostrovy, Pán hvězd, Ten, kdo dělá mraky, Nodens, Syn moře, kterého někteří z cestovatelů znají jako Neptuna, pána z Emain Abhlach, Jabloňového ostrova, známého rovněž jako král Leir.“

Church cítil jen málo úcty k úmyslnému pohrdání Tuatha Dé Danannů lidstvem, ale bál se jejich moci a věděl, že jakkoliv je nenávidí, brzy bude potřebovat jejich pomoc. Zdvořile se poklonil. „Jack Churchill, Bratr draků. Je mi ctí se s vámi setkat.“ Ruth se představila obdobně.

Manannán přikývl, aniž se na ně vůbec podíval. „Vítám vás na Rozrážeči vln.“ Jeho hlas zněl jako příboj na kamenité pláži.

„To, že vás mistr přivítal na začátku vaší cesty, je pro vás dobré znamení,“ řekl Cormorel. „Kdo ví? Možná, že je to pro vás předzvěst, že dosáhnete svého cíle.“

„A ten je jaký, Bratře draků?“ zeptal se Manannán bez špetky zvědavosti v hlase.

„Vypravil jsem se na Západní ostrovy, abych se očistil od nákazy Nočních chodců,“ začal Church. „A abych pak požádal Zlaté o pomoc při vyhnání Nočních chodců z Neměnných zemí.“

Tohle Manannána zjevně zaujalo. „V tom případě ti přeji hodně štěstí, Bratře draků, protože je to úctyhodný cíl.“ Po jeden rozpačitý okamžik na sobě cítili jeho zkoumavou pozornost a pak jim Cormorel pokynul k odchodu.

Church a Ruth měli nervy napjaté k prasknutí z ochromující zvláštnosti situace, ve které se ocitli, ale z dalších úvah je vytrhla vysoká, štíhlá postava, která se tyčila před nimi. Vypadala, jako by se skládala z černých cárů látky povlávajících ve větru, a na hlavě měla rozedraný černý klobouk se širokou krempou. Ve stínu, který zakrýval její obličej, Church uviděl oči zářící jako žhavé uhlíky. Postava napřáhla ruku k Ruth – ruku, která byla stěží více než kost pokrytá kůží bílou jako papír. „Dávej si pozor,“ řekla postava šeptem

vzbuzujícím dojem větru v suchém listí. „Jsou tu tvorové, kteří by ti vysáli život z těla –“

Než mohla postava pokračovat, Cormorel se postavil mezi ni a Ruth a odstrčil napřaženou paži stranou. Pak položil Ruth ruku na rameno a jemně ji nasměroval jinam.

„Co to bylo?“ Ruth se ohlédla, ale postava se už ztratila v davu. Na okamžik měla pocit, jako by na ni padl stín, ale už se začínal vytrácet. „Walpurgis,“ odpověděl Cormorel chladně. „Ano, ale co to bylo?“

„Vzpomínka na nejtemnější noc světa. Nemoc života. Nešťastným důsledkem mistrovy politiky přijmout každého poutníka je, že tady občas musíme hostit… nepříjemné cestující.“ Podezřívavě se podíval na Ruth. „Udělala bys dobře, kdyby ses Walpurgovi za každou cenu vyhnula,“ varoval ji.

# # #

„Slyšeli jste moje volání?“ zeptal se Church o chvíli později, když stáli ve stínu stěžně.

„Slyšíme všechny, kdo nás osloví.“ Cormorel se už zbavil zasmušilosti, která se ho zmocnila po setkání s Walpurgem, a oči mu už zase jiskřily. „Zamumlané slovo, možná i nezamýšlené – křičí na nás přes prázdnotu.“ Oba si je chvíli prohlížel, jako kdyby zvažoval svoje myšlenky, a pak pokračoval. „Vy jste nezavolali loď, to loď zavolala vás – jako každého, kdo cestuje na její palubě, mne nevyjímaje. Rozrážeč vln nám nabízí náš osud, který tu odhaluje ve znameních a šeptaných slovech, symbolech, které k nám pronikají prázdnotou. Je to velká čest. Pro mnohé, kteří plují na Rozrážeči vln, tahle cesta je osudem.“

To, co snad svými slovy naznačoval, Churche nijak nelákalo k hlubším úvahám; stýskalo se mu po starých dobrých časech příčin a následků, lineárního času a prostoru, který se dal změřit, po dobách, když ještě všechno dávalo smysl.

Ruth, která už měla slaného větru na palubě dost, vytáhla z kapsy gumičku a stáhla si vlasy do ohonu. Její jemné rysy se tak zdály ještě křehčí a půvabnější. „Tobě nevadí, že jsme tady?“

„Na Rozrážeči vln přijmeme každého poutníka. Jsou pro nás nevyčerpatelným zdrojem zábavy.“

„To je hezké,“ řekla Ruth kysele. Zadívala se na mlhavý obzor; uvědomovala si, jak málo času jim zbývá. „Jak dlouho to bude trvat?“

Comorel se nad směšností její otázky rozesmál. „Plujeme přes Daleké země, Sestro draků.“

„Do samainu se musíme vrátit. Vlastně dlouho před ním.“ Upřela na něj pohled, který nepřipouštěl námitky.

„Budete včas tam, kde se máte setkat se svým osudem.“ V Cormorelově úsměvu bylo něco, co je oba znervóznilo.

Než mu mohli položit další otázku, někdo na ně zavolal z druhého konce lodi. Cormorelův společník Baccharus běžel k nim, až mu copánek poskakoval. Jako byl Cormorel až příliš sebevědomý, pyšný a arogantní, tak byl Baccharus skromný a skoro stydlivý – což bylo něco, s čím se u žádného z ostatních bohů ještě nesetkali. Pokud vůbec mohli některému z nich důvěřovat, pak to byl právě on.

Ruth ho přivítala úsměvem a Church se mu uklonil. Na Baccharovi bylo vidět, že je skutečně rád vidí. „Je to čest mít Bratra a Sestru draků na palubě lodi, jež brázdí Severní moře,“ řekl tiše a znělo to naprosto upřímně.

Cormorel položil svému druhovi ruku na rameno. „Baccharus vám ukáže vaše kajuty. Už je pro vás připravili –“

„Vy jste nás čekali?“ zeptal se Church.

Cormorel se na ně usmál tím tajemným způsobem, který jim tak šel na nervy. „Jídlo a pití vám přinesou do kajut –“ Zachytil Churchův pohled a dodal: „Dostanete ho ze svobodné vůle a bez jakýchkoliv závazků. Na palubě Rozrážeče vln neplatí zákony, které řídí naši existenci. Mistr si to tak přál.“ Svoje slova zakončil přehnaně zdvořilou poklonou.

Baccharus je odvedl ke dveřím, ve kterých zmizel Callow. Za nimi vedly vrzající, nepravidelné schody do útrob lodi. Pochodně, které jim měly svítit na cestu, byly umístěny příliš daleko od sebe, takže se všude kupily znervózňující stíny. Navzdory plápolajícím plamenům nebyl ve vzduchu skoro žádný kouř a dřevěné stěny nebyly ani trochu očouzené. Ruth se na jednom místě dotkla prken,

ale to, co ucítila pod prsty, tolik připomínalo kůži, že už to víckrát neudělala.

Ocitli se na chodbě, která zatáčela tak často, že bylo nemožné vidět dopředu nebo dozadu dál než na pět metrů. Působila nepříjemně klaustrofobicky: široká byla sotva na jednoho člověka a strop se nacházel jen několik centimetrů nad Churchovou hlavou. Po obou stranách byly dveře s podivnými symboly vypálenými do dřeva, které nebylo dřevem. Baccharus zastavil před dvojicí označenou hadem pojídajícím vlastní ocas.

Nebo drakem, pomyslel si Church. Přejel prsty po symbolech. Zdálo se, že byly do dřeva vypáleny už před léty. Ať už to znamenalo cokoliv, nechtěl o tom přemýšlet a vešel dovnitř, hned jak Baccharus dveře otevřel.

Kajuta nepříjemně připomínala jejich pokoje v hostinci, jako kdyby byli stále na pevné zemi a o Rozrážeči vln se jim jenom zdálo. Na jedné straně visela rybářská síť a stěny pokrývaly námořnické lucerny, háky a jiné nástroje lodnického řemesla. Postele, spíše jen obyčejné palandy pokryté hrubými přikrývkami, stály pod oknem s tabulkami z lahvového skla, které rozptylovalo světlo nezvyklým způsoben; stíny v koutech kajuty byly znepokojivě temné. Churchova kajuta byla spojovacími dveřmi propojena s Ruthinou, jež byla přesnou replikou té jeho.

Ruth sebrala odvahu a znovu se dotkla dřevěné stěny. Těsně pod jejím povrchem něco pulzovalo a Ruth cítila pod nohama jemné otřesy, jako kdyby v nitru lodě bušilo obrovské srdce. Z té představy se jí zatočila hlava.

Baccharus ji zvědavě pozoroval, jako kdyby dokázal číst její myšlenky, a pak ji varoval: „Tato loď je velká a ukrývá v sobě mnohé divy, ale také mnohá nebezpečí. Můžete se tu pohybovat naprosto volně, ale buďte při svém zkoumání opatrní."

Jakmile odešel, Church otevřel okno a vyhlédl na moře. „Tohle nebude snadné."

„Čekal jsi snad něco jiného? Co jsme se vydali na tuto cestu, zažíváme potíže na každém kroku." Ruth otevírala jednu po druhé skříně vestavěné ve stěně. Byly většinou prázdné a páchly prachem a zatuchlinou.

„Nemůžeme věřit Tuatha Dé Danannům ani žádnému z ostatních tvorů. Všichni mají svoje vlastní zásady, své tajné zákony, kterými se řídí…“

„No tak jim věřit nebudeme. Spolehneme se jeden na druhého.“ Ruth se postavila vedle něho; vítr, který dovnitř vanul otevřeným oknem, byl osvěžující, ale ona se tvářila ustaraně. „Minulou noc se mi zdál sen…“

Zarazila se a na okamžik se zamyslela. „Ne, vlastně to nebyl sen. Cítila jsem v hlavě Balora.“ Hejno racků plujících na vlnách se náhle s křikem vzneslo do vzduchu. „On ví, co děláme, Churchi.“

Church cítil, jak se mu pomalu po těle rozlézá chlad.

„Byl tak mocný.“ Upírala pohled na obzor. „A sílí každou minutou. Bojím se, jak bude svět vypadat, až ho zase uvidíme. A taky se bojím, že tam na nás Balor už bude čekat.“

# # #

Jídlo jim asi o hodinu později přinesl jeden z bohů s netečným výrazem ve tváři: chléb, sušené maso, sušené ovoce a nějaký nápoj, který chutnal jako medovina. Hladově se najedli a pak se vrátili na palubu. Manannán stál u kormidla a pohledem zkoumal vzdálený obzor, zatímco zbytek posádky připravoval loď k odplutí.

„Jestli ještě chceme vycouvat, teď je ten správný okamžik,“ prohlásila Ruth. „Jakmile se vydáme na cestu, jsme tady uvěznění s tou sbírkou postav z hororů až do hořkého konce.“ Na okamžik se zamyslela a pak se opravila. „Dokud nedorazíme ke svému cíli.“

Došli k zábradlí, aby se naposled podívali na Mousehole. Lidé chodili po pláži a existenci Rozrážeče vln si zjevně vůbec neuvědomovali. Obloha byla stále modrá, slunce jasně svítilo nad střechami domů a vítr byl chladivý a osvěžující. Church se rozhlédl po pobřeží, pak zavřel oči a zhluboka se nadechl.

„Miluji to,“ řekl.

„Co?“

„Británii. Svět. Je tam tolik –“ Odmlčel se. „Nikdy dřív jsem o tom nepřemýšlel. Prostě to tu bylo.“

Ruth neřekla nic; nemohla nežasnout nad bezstarostnou nevinností, kterou měl navzdory všemu, co se stalo, pořád ještě v srdci.

# # #

O dvacet minut později se zdálo být všechno připraveno k odplutí. Manannán se rozhlížel po jednotlivých členech posádky porůznu roztroušených po lodi a poté, co mu každý z nich odpověděl kývnutím, zvedl ruku do vzduchu a nechal ji pomalu klesnout. Náhle se zvedl vítr, který naplnil plachty a napjal lana. Loď se dala do pohybu, zpočátku takřka neznatelně, pomalu se otáčela, až plula přídí proti otevřenému moři; ten manévr byl tak precizní, že by ho žádná normální loď nebyla schopna.

Church si dopřál ještě jeden poslední nostalgický pohled ke cornwallskému pobřeží a pak už pluli vstříc horizontu, rychlostí, která se každým okamžikem zvětšovala.

# # #

Rozrážeč vln brázdil mořskou hladinu úctyhodnou rychlostí. Posádka neustále vyvíjela horečnou aktivitu, ale Church nebyl schopen poznat, co přesně vlastně mají na práci. Jejich činnost vypadala chvílemi naprosto nesmyslně, a přitom očividně ovlivňovala rychlost lodi a směr její plavby. Nad hlavami jim křičeli racci kroužící kolem stěžňů. Manannán stále hleděl k obzoru, oči přivřené před větrem, který mu čechral hřívu vlasů.

„Cítíš to?“ zeptala se Ruth.

Dokud ho na to neupozornila, nevnímal to, ale její smysly byly o tolik ostřejší než jeho. Projevovalo se to jako chuť páleného kovu vzadu v ústech, teplo, jež cítil na čele a které mu způsobovalo lehkou nevolnost. Odnikud se nad hladinou objevil opar, který však vzápětí stejně rychle zmizel – a najednou byl svět lepším místem, kde slunce zářilo jasněji, nebe bylo modřejší a moře hrálo tolika smaragdovými a safírovými odstíny, že z toho až oči přecházely. Dokonce i vzduch teď voněl výrazněji.

Bohové se znatelně uvolnili a loď zahalila aura klidu a pokoje. Church přistoupil k zábradlí a zadíval se na krémově bílou brázdu, kterou za sebou loď zanechávala na hladině. „Přál bych si, abych dokázal pochopit, jak tohle funguje.“

„Já bych si s tím starosti nedělala.“ Ruth zaklonila hlavu a hřála si obličej v paprscích slunce. „Dlouhá léta obelhávali všichni ti racionalisté a redukcionisté sami sebe, stavěli důmyslné konstrukce z domněnek, pravděpodobností a možností, a přitom vesele pomíjeli všechno, co ohrožovalo celistvost jejich představ. Byl to systém založený na víře stejně jako kterékoliv náboženství. Fundamentalismus. A teď nám někdo podkopal základy a celá ta stavba se hroutí. Nikdo neví nic. Nikdo ani nebude nic vědět – celkový obraz nikdy nespatříme. Naše smysly jednoduše nestačí na to, aby ho obsáhly najednou.“

Church zamyšleně souhlasil. „To ale neznamená, že bychom se o to neměli dál snažit.“

„Ne, samozřejmě, že ne. Ve vesmíru je příliš mnoho divů, příliš mnoho informací. To nejlepší, v co můžeme doufat, je, že si vytvoříme vlastní, individuální pohled na to, jak do sebe věci zapadají. Ačkoliv většina lidí se nejspíš nebude obtěžovat s ničím, co přesahuje rámec jejich každodenního života…“

„To není správné. Kdyby je autority pořád nedržely při zemi, lidé by –“

Ruth vyprskla smíchy.

Church se na ni ostře podíval. „Co je?“

„Teď mluvíš jako můj táta! Ten taky skálopevně věřil v sílu lidí.“

„Každý by měl v něco věřit.“

Jejich pohledy se na okamžik střetly, zatímco na povrch vyplouvaly zvláštní myšlenky, překvapující a trochu zneklidňující zároveň. Byla to Ruth, kdo jako první odtrhl pohled a zadíval se na moře. „Chybí mi.“

Church ji konejšivě objal rukou kolem pasu. Byl to drobný pohyb, ale velké gesto; hranice, které si mezi sebou stavěli po celé měsíce, co se znali, najednou padly. Ruth se trochu poposunula a najednou se o něj opírala.

„Jacku.“

Ten hlas způsobil, že se mu rázem zježily chloupky vzadu na krku. Odtáhl ruku jako provinilý školáček. Niam stála několik kroků od nich, ruce založené za zády. Její klasická krása mu znovu sevřela srdce; její rysy byly tak jemné, její vlasy zářivě hnědé, z její pleti vyzařovalo vnitřní zlaté světlo Tuatha Dé Danannů. Church nevěděl, co od ní má čekat. Bylo to jen pár dnů, co ho srazila z útesu, protože neopětoval její lásku tak, jak si představovala. Vztek, který z ní tenkrát čišel, ho děsil.

„Ahoj, Niam.“ Snažil se vyčíst něco z jejího obličeje, ale byla pro něj zavřenou knihou.

Přejížděla pohledem po jeho rysech, jako kdyby si ho snažila zapamatovat. Najednou cítil, že ho skoro neodolatelným způsobem přitahuje, a obrnil se. Blízkost Tuatha Dé Danannů způsobovala, že lidé ztráceli vládu nad svými emocemi. Nebyla to vědomá manipulace, jak si zpočátku myslel, jenom přirozená reakce na kontakt mezi dvěma odlišnými druhy.

Ruth se chvíli dívala z jednoho na druhého a pak řekla diplomaticky: „Půjdu si odpočinout do své kajuty. Uvidíme se později.“ Když procházela kolem Niam, usmála se na ni, ale bohyně nedala nijak najevo, že by si vůbec uvědomovala její přítomnost; Church byl to jediné v jejím zorném poli, na čem záleželo. Nedokázal ani začít chápat hloubku jejího citu. Strávili společně jen několik málo okamžiků, vyměnili si hrst slov, náznaky emocí, přestože s ním Niam byla celý jeho život, nepřetržitě ho pozorovala už od narození, promlouvala k němu v okamžicích velkého štěstí i zoufalství; ani to nemohlo vysvětlit hloubku její lásky, tak čisté a ochromující, až mu brala dech.

„Jak se máš, Jacku?“

„Tak dobře, jak je to jen možné s ohledem na to, že se můj svět brzy rozpadne na kusy.“ Snažil se, aby to neznělo zahořkle, nebylo by to k ničemu. Ale chtělo se mu říct: *a po tom, co ses mne pokusila zabít prostřednictvím šíleného boha, který mi mohl lusknutím prstů uvařit krev v žilách.* Sotva na to pomyslel, v obličeji se jí objevil kajícný výraz. „Jak se daří Maponovi?“ zeptal se.

„Dobrý syn je… natolik v pořádku, jak se dá čekat.“

„Uzdraví se?“

Sklopila oči. „Děláme, co je v našich silách.“

„Je mi to líto.“

„Můžeme si promluvit?“ Když se jemně dotkla jeho ruky, přeskočila do něj jiskra nějaké nepopsatelné energie. Odvedla ho přes palubu na nejvyšší místo, za Manannánovo stanoviště. Na stole umístěném tak, aby se od něj mohl kochat výhledem na moře, byly připravené číše z křišťálového skla a karafa s vodou.

„Mistrovi nebude vadit, když tady na chvíli posedíme. Ví, že miluji moře stejně jako on.“ Niam naplnila dvě číše a pak se chvíli mlčky dívala do vln, na tváři lehký úsměv.

„Vzdálené země mne naplňují takovou radostí,“ řekla nakonec. „Byly doby, kdy jsem se bála, že je už nikdy neuvidím.“ Otočila se k němu a smutně dodala: „Stejně jako se teď bojím, že ztratím tebe.“

„Co se stalo –“

„– mne naplňuje nejhlubším žalem. Ve svém zklamání jsem byla krutá a hloupá. Chtěla jsem tě potrestat tak, abys pocítil něco z mého utrpení.“

„Pokusila ses mne zabít…“

„Ne.“ Divoce zavrtěla hlavou. „Nikdy bych ti nemohla ublížit. Jakmile jsem si uvědomila, co jsem udělala, snažila jsem se to napravit. Byla jsem to já, kdo přesvědčil můj lid, aby Dobrého syna odvedl zpátky do Vzdálených zemí. Je mi ale jasné, že to, co se stalo, už se nedá vzít zpět, jakkoliv bych si přála, aby mezi námi zase bylo všechno v pořádku. A to bylo skoro víc, než jsem dokázala snést.“ Napila se vody ze sklenice, která odrážela sluneční paprsky v tisíce zlatých pablesků.

„Já tomu nerozumím. Jste tak vysoko nad námi, ale po citové stránce jste úplně stejně zpackaní.“

„Ti z nás, kteří mají blízko ke Křehkým bytostem, jsou schopni hlubokých citů. Naše vášně jsou silné. Spalují nás jako požár obrovský les. Oslabují nás. Je to naše prokletí, než se přesuneme do dalšího stadia.“

Church se díval na Manannána, který stál zády k nim, a přemýšlel, jakými zákony se asi řídí evoluce bohů.

„Srdce mi pukalo pomyšlením, že jsem tě zahnala, Jacku. Zahnala jsem to jediné, co jsem kdy doopravdy chtěla. Proto jsem přišla sem,

na Rozrážeče vln, v naději, že návštěva Západních ostrovů, kde ten, kdo se umí dívat, najde každý lék, smyje mou bolest.“

„Dohlížela jsi na mne od dob mého dětství…“

Smutek, který se objevil v jejím úsměvu, byl podivně nepatřičný; jakoby příliš hluboký na to, o čem mluvili. „Znám tě velice dlouho, Jacku Churchille.“

„Celý můj život. To pro tebe může být dlouhá doba. Ale já tě znám teprve pár měsíců a za celou tu dobu jsme spolu byli jen – kolik? – hodinu nebo tak nějak. To pro mne není dost dlouhá doba, abych se zamiloval do kohokoliv. Nevěřím v lásku na první –“

Odvrátila se od něj, aby neviděl, jak se tváří.

Neměl to srdce větu dokončit. „Nic ti nevyčítám, Niam. To, co jsi udělala, bylo špatné, ale já jsem se k tobě také nezachoval nejlépe. Neměl jsem ti slibovat něco, co jsem nemohl splnit.“

Překvapeně se k němu otočila, chvíli si ho pátravě měřila, jestli to není nějaký krutý žert, a pak se plaše usmála. „Mám pocit, že ačkoliv tě znám celý život, vůbec tě neznám.“

„Oba se máme o tom druhém ještě hodně co naučit.“

„Mohli bychom se pokusit být přátelé?“

„Samozřejmě. Ale nehledej v tom nic víc. Připadá mi, že se už sám v sobě nevyznám, všechno je tak hektické. Nebylo by dobré očekávat, že k něčemu dojde.“

„Chápu,“ odpověděla vážně. „Ale být přátelé –“ Úsměv jí rozjasnil tvář.

„Ztratit srdce je v pořádku, ale nikdy neztrácej hlavu.“ Ta slova se mu vybavila jakoby z dávných dob, ze šťastnějších časů, ale kupodivu se necítil nijak sklíčený. Niam se na něho tázavě podívala. „To je z jedné staré písně,“ vysvětlil jí. „Jsem rád, že je mezi námi zase všechno v pořádku. Mohla by to být těžká cesta pro nás pro všechny.“ Napil se vody, která nechutnala jako nic, co dříve pil: byla osvěžující, posilující a lahodná. Okamžik ji vychutnával a pak řekl: „Pověz mi, vy Zlatí máte zvláštní vztah k času. Minulost, budoucnost… nevnímáte je tak jako my. Jak to všechno dopadne? Ne pro mne – to netoužím vědět – ale pro svět… pro můj svět? Je tohle všechno zbytečné?“

„Nic není nikdy zbytečné.“ Ta slova měla z jejích úst divný zvuk. „Všechno, i ten nejbezvýznamnější čin, má svůj význam.“

„Zatřepotání křídel motýla.“

„Ano. Sebemenší událost. Kamínek dopadl do vody. Vlny se šíří, odrážejí se a šíří se dál. Ze své perspektivy možná nikdy neuvidíš výsledek, ale pokud ti to, co uděláš, půjde od srdce, tvé úsilí bude znásobeno.“

„Proč mám pocit, že mi neodpovídáš na mou otázku?“

„Vy Křehké bytosti máte omezené vnímání širších souvislostí. Dokud se tvoje schopnosti v tom směru nezdokonalí, bylo by nemoudré prozrazovat ti příliš mnoho.“

„To je poručníkování. Říkáš mi, že jsem na to ještě moc malý.“

„Přesně tak. Nejsi připravený. Všechny mladé druhy si ve své aroganci myslí, že už znají všechno. Skutečná moudrost přichází s pochopením, že se všemu nedá rozumět. Veškeré bytí má svůj řád, ale není to hodinový strojek, i když se tak na první pohled může jevit. Zamysli se nad tímhle: pobřeží vystupující z mraků je jen obyčejná nepřerušená čára. Jak se k němu blížíš, začínáš vidět zákruty a nerovnosti, zálivy a skalnaté útesy, které dotvářejí jeho složitost. Z ještě větší blízkosti vidíš miliardy miliard písečných zrnek a najednou nemá vůbec žádný tvar a je to jen obyčejný chaos vytvářející iluzi složité struktury.“

„A tak to pokračuje stále dál. Ano, chápu, že –“

„Ale chaos je řád.“ Tajemně se usmála. „Vy Křehké bytosti si myslíte, že víte, jak všechno funguje. Dokážete změřit, jak je to vysoké, dlouhé a široké, a ve své aroganci –“

„Dobře, dobře, chápu, jak to myslíš. Jsme pouhé děti, které se nenaučily jak malovat obrázky s perspektivou. Takže se nejprve musíme naučit, jak vidět, než se nám něco ukáže. Ale –“ Zavrtěla hlavou.

Povzdechl si. „Už je mi jasné, kde Tom pochytil ty svoje způsoby. Takže je všechno *příliš* složité, aby se to dalo vyjádřit slovy.“

„Ano,“ přisvědčila, „to je.“

„Takže prostě udělám, co je v mých silách, a půjdu k čertu.“

„Nebo ne.“ Vzala ho za ruku, ale hned se zase odtáhla, jako kdyby si uvědomila, že překročila nějakou neviditelnou hranici. „Všechno,

co potřebujeme vědět, je zakódováno uvnitř. Všechno. Ale musíš být silný, aby sis věřil. Je samozřejmě snadnější být dítě a nechat ostatní, aby ti říkali, co a jak. To je klíč k veškeré moudrosti: nikoho neposlouchat. Spolehnout se na to, co ti říká srdce.“

Dobrých deset minut pak seděli mlčky, zatímco Church přemýšlel nad jejími slovy. V podstatě říkala totéž, co Ruth. Mohla to být pouhá náhoda, ale Tom mu tolikrát říkal, že to, co se zdá být pouhou náhodou, je způsob, jak k němu promlouvá vesmír. Jenomže co si z toho měl vybrat?

# # #

Vysoko nad jejich hlavami se na vzdušných proudech stoupajících z vln vznášela sova. Bez nejmenší námahy doprovázela loď přesouvající se mezi světy, i když teď vypadala větší, než si ji Ruth pamatovala, a viděla, jak se jí oči zlatě lesknou ve slunci; byla víc než pouhá sova. Ale to byla vždycky. V Jiném světě je jen o krůček blíž ke své pravé podstatě, pomyslela si Ruth. Zachvěla se navzdory tomu, že bylo teplo. Vzpomněla si na věci, které jí šeptala v milosrdné temnotě, když ji věznili Fomoriané: tajné vlastnosti, které ji proměňovaly v něco jiného a současně jí samotné naháněly strach. Bála se, že při tom procesu ztrácí část sebe, když nic jiného, tak svou nevinnost. Někdy se dokonce bála o své duševní zdraví.

Jak kráčela po palubě, v hlavě se jí zase začal ozývat ten šepot, slova tajného kódu, který tvaroval existenci ustavičně vybuchující v její mysli jako bubliny ve stojatých vodách rybníka: cena, kterou platila za tajné vědění.

Ignorovala kradmé pohledy posádky, které ji provázely, a zamířila ke vchodu do podpalubí. Když procházela spletitým systémem chodeb, měla silný pocit, že se jejich rozmístění změnilo, ačkoliv přísahat by na to nemohla. Všechno na lodi bylo tak matoucí. Nakonec našla svou kajutu, ale okamžik s Churchem, než přišla Niam, ji úplně rozhodil a na odpočívání teď neměla ani pomyšlení. Malý průzkum se zdál být přesně tím, co jí pomůže se odreagovat, a tak prošla kolem dveří kajuty a zamířila hlouběji do nitra lodi.

Připadalo jí, že jde snad hodinu nebo i více, až ji nohy bolely a v hrdle měla sucho. Ze břehu to vypadalo, že se ta loď dá přejít od přídě k zádi za minutu, ale už ušla nejméně dvě nebo tři míle, a pořád neviděla konec.

Bludiště klaustrofobických chodeb brzy změnilo podobu. Viděla průchody, jejichž strop se ztrácel ve stínu vysoko nad její hlavou a podepírala je změť nosníků trčících pod těmi nejnepravděpodobnějšími úhly jako na Escherových skicách, nebo které byly široké jako Pařížský bulvár i s kamennými sloupy a klenutými oblouky, z nichž na ni zlověstně shlížely obludné chrliče. Některé pokoje tu byly velké jako hodovní síně a jiné zase stejně stísněné, jako její vlastní kajuta. Na jednom místě objevila něco, co vypadalo jako strom prorůstající podlahou a stropem, jeho kořeny se ztrácely kdesi v útrobách lodi. Ve vzduchu se vznášely podivné vůně nesené přízračným vánkem: skořice a cibule, dým svící, něco, co znepokojivě připomínalo pach čerstvé krve, čpavý pach žhavého uhlí, citron a smažená ryba. Na stěnách se objevovaly a zase mizely zneklidňující symboly jako okultní znaky střežící neklidné duchy; Ruth zjistila, že na některé z nich se nedokáže podívat.

Obrovské rozměry lodi jí nedávaly žádný smysl. Po chvíli dospěla k přesvědčení, že bez ohledu na to, jak dlouho půjde, na konec stejně nedojde. Její okolí bylo stále chaotičtější a nepřátelštější a ona se začala obávat, co by mohla najít, pokud by v průzkumu pokračovala. Připadalo jí, že je nejvyšší čas se vrátit.

Ale když se otočila, chodba nebyla taková, jakou si ji pamatovala. Na okamžik ji zachvátila panika. Ohlédla se zpátky směrem, kterým šla, a v šeru tam uviděla tancovat matná světélka. Blikala a poskakovala ve složitých vzorech, které Ruth připomínaly malé postavičky s blanitými hmyzími křídly, které navečer občas zahlédli mezi stromy. Tahle stvoření, která v minulosti inspirovala k snění celé generace, reprezentovala většinu dobra, které se spolu s chaosem objevilo na zemi. Chodba za jejími zády se opět proměnila. Zvážila možnosti a pak zamířila za přízračnými světélky.

Ale bez ohledu na to, jak rychle šla, stále se jí je nedařilo dohnat. Netušila, jestli se stále drží mimo její dosah, nebo jestli byla na Rozrážeči vln nějakým trikem zkreslená perspektiva. Tanec světélek

byl skoro hypnotický a Ruth se zmocnilo podezření, že ji k sobě spíš přitahují, než že je sleduje z vlastní vůle.

Snad o několik minut, snad o hodinu později si uvědomila, že se ocitla v části lodi, která už není osvětlená pochodněmi; šero tu bylo tak intenzivní, že se jí na okamžik zmocnil pocit, jako by se volně vznášela v prostoru. Kdyby se rychle neopřela rukama o stěnu, nejspíš by upadla.

V duchu se proklela, že se vydala za těmi světly; najednou si nedokázala vzpomenout, proč ji něco takového vůbec napadlo.

Když se uklidnila, ucítila zvláštní zvířecí pach, výrazný a čpavý, skoro žíravý. Opřela se zády o stěnu a snažila se rozhodnout, co dál. Začala se vážně obávat, že by tu mohla bez cíle putovat celé dny, možná i věčně.

V naději, že by se mohla nechat vést zvukem, se zaposlouchala do ticha. Zprvu slyšela jen vzdálené pulzování lodi, ale pak se k ní pomalu, jako cizinec na mechových podrážkách, přikradl ještě jiný zvuk. Znepokojivě věrně připomínal dychtivé hrdelní vrčení velké kočky a nesmírně ji vyděsil. Zády stále přitisknutá ke stěně začala pomalu ustupovat opačným směrem, než ze kterého se k ní ten zvuk blížil. Nebylo to nic, co by dokázala zařadit, ale každičký nerv v jejím těle ji varoval, že je to nebezpečné.

Co to jen může být? uvažovala stísněně.

Kdyby se dala na útěk, v té tmě by buď přišla k úrazu, nebo by zakopla a spadla, takže by ji to, co po ní šlo, dostalo okamžitě. Hrdelní vrčení bylo stále hlasitější a doprovázely ho zvuky šouravých kroků. Teď už si byla jista, že je jich víc než jeden: blížili se k ní z různých směrů. A pak: rubínový záblesk oka, které se otevřelo a zavřelo, pach, z něhož se jí zvedl žaludek.

Ta zášť byla skoro hmatatelná. *Buď silná*, pomyslela si.

Opatrně se začala plížit pryč od přibližujících se postav, přičemž se pohybovala tak rychle, jak to dokázala, aniž by dělala hluk. Přitom neslyšela, co se děje za jejími zády, a tak se po chvíli zastavila a znovu se zaposlouchala. Nic. V temnotě se nic nehýbalo, ačkoliv pach nezmizel.

Spokojeně si pomyslela, že ať už to bylo cokoliv, nejspíš to zahnulo do nějaké boční chodby, a znovu se začala sunout podél stěny.

Zavrčení se ozvalo tak blízko, až se jí chloupky na krku okamžitě naježily. Probudil se v ní prvotní strach kořisti lovené v noční tmě, tak silný, že se navzdory všem předsevzetím rozběhla. Teď už to, co ji pronásledovalo, slyšela: hluboké vrčení, dusání měkkých tlap, dech přerývaný hladovým očekáváním. Zmocnila se jí hrůza – to vrčení znělo tak zvířecky, tak dravě. Sama byla naprosto slepá, ale instinktivně cítila, že ji její pronásledovatelé vidí. Ztratila všechno sebeovládání a rozběhla se ještě rychleji.

Bylo to šílenství. Narazila do stěny, odrazila se od ní k protější, klopýtla, dopadla na kolena a lokty, tak vyděšená, že se v mžiku zase postavila na nohy a utíkala dál.

Pak se hlavou udeřila do stěny a napůl omráčená zavrávorala. Její pronásledovatelé teď vrčeli mnohem hlasitěji, blíže, dychtivěji.

Dopotácela se do boční chodby a znovu se rozběhla, ale tentokrát jela jednou rukou po stěně v zoufalém pokusu se alespoň nějak orientovat. Fungovalo to docela dobře; přinejmenším se už neomráčila, i když bez několika menších modřin se to ani tak neobešlo. Hruď se jí svírala úzkostí. A pak, najednou, zjistila, že už za sebou nic neslyší. Začala zpomalovat a nakonec se zastavila úplně. Unikla jim?

Koutkem oka zahlédla rychlý pohyb a vrhla se na druhou stranu. Něco, co ze všeho nejvíce připomínalo bojovou sekeru, i když podivně organickou, se zaseklo do stěny v místech, kde měla ještě před okamžikem hlavu. Do tváře jí zasáhly třísky dřeva. Cosi jí zařvalo těsně u ucha a pak kolem sebe začala rozeznávat stíny, nejprve hadí, pak něčeho jako prase a potom tvora pokrytého srstí. Puch byl tak silný, že málem neudržela obsah žaludku. Její hypersenzitivní smysly zaznamenaly pohyb. Tentokrát na útok nečekala. Otočila se a se srdcem divoce bušícím prchala jak nejrychleji dokázala, vrážela do stěn, ale nějak se jí podařilo udržet se na nohou.

Zvuky pronásledování jí zněly v uších: měla v patách celou smečku. Chodba ostře zahnula a na jejím konci zahlédla pochodeň,

která poskytovala dost světla, aby mohla zrychlit. Obětovala zlomek vteřiny na to, aby se ohlédla přes rameno, ale zahlédla jen skákající stíny, nízké a těžké, žhnoucí uhlíky očí a lesk zbraní.

Znovu ostře zahnula do chodby, v níž bylo světlo pochodní jasnější, a pak, uprostřed kroku, se vlevo od ní náhle otevřely dveře, natáhly se po ní něčí ruce a strhly ji dovnitř.

# # #

Za zavřenými dveřmi okamžitě zaujala obranné postavení připravená pustit se do boje se vším, co by se k ní pokusilo přiblížit. Jediným obyvatelem malého pokojíku byl ale Baccharus a ten si přitiskl prst na rty ve výmluvném gestu vyzývajícím k tichu. Ruth se uklidnila a se zatajeným dechem naslouchala, jak se smečka jejích pronásledovatelů blíží a pak míjí dveře, aniž vůbec zpomalila. Jakmile znovu zavládlo ticho, uvolnila se a obrátila se ke svému zachránci. „Děkuji ti.“

Baccharus plaše přikývl. „Neměla by ses toulat po těchto částech Rozrážeče vln. Nebezpečí, která tu hrozí neopatrným, jsou početná a Křehké bytosti jsou tak snadnou kořistí.“

„Co to bylo?“

„Zlotvoři.“

Nechápavě na něho hleděla.

„Pokřivení tvorové, kteří obývají temná místa pod zemí, pod mosty nebo v mohylách. Pro Křehké bytosti jsou to přirození predátoři. Ve vašich Severních zemích je jeden známý pod jménem Hedleyský kow, druhý jako brag z Picktree. Na ostrově u vašeho západního pobřeží se o dalším z nich hovoří šeptem jako o buggane. Jsou to běsi z vaší druhové paměti.“

„Nedokázala jsem rozeznat, jak vlastně vypadají.“

„Mění podobu. Ve starých časech lákali svoje oběti tak, že se vydávali za zlato nebo stříbro, aby na sebe vzápětí vzali podobu jako ze zlého snu.“

„Jsou jako Fomoriané –“

Baccharus zavrtěl hlavou. „S Nočními chodci mají mnoho společného, ale jsou na nižším stupni. Nedokážou proniknout za hranice Neměnných zemí. Jejich domovem je váš svět.“

Ruth se zády opřela o dveře a zhluboka dýchala, zatímco se adrenalin pomalu vyplavoval z jejího systému. „Šla jsem za nějakými světly –“

„Ignis fatuus.“

Cizí, tenký hlásek, který určitě nepatřil Baccharovi, Ruth polekal. Dvakrát přejela celou místnost pohledem, než její oči zaznamenaly jen něco přes centimetr vysokou postavičku, která seděla s nohama zkříženýma na podlaze u zdi. Klekla si, aby si ji prohlédla zblízka. Byl to muž, ale přestože jeho tělo bylo mladé a pružné, obličej měl tak zvrásněný, že vypadal jako stařec. Z očí mu vyzařovala jasná energie, která Ruth okamžitě uklidnila.

„Bláznovy plamínky, tak jim kdysi říkali lidé tvé rasy, i když měly i jiná jména, jako třeba Světýlka, Duše nekřtěňátek, Cvendy, Ellylldan, Jack o’Lantern –“

„Nebo bludičky,“ dodala Ruth.

Přikývl. „Velice nebezpečné, jistě. Další proměnliví tvorové, kteří na sebe berou podobu zlata, aby lákali hamižné lidi do záhuby. Se Zlotvory se nikdy nespojovaly, ale tady –“

„Tady se uzavírají mnohá nezvyklá přátelství.“ Baccharus pořád ještě naslouchal u dveří. „Společné zájmy spojují. Druhy a rasy, které by si za normálních okolností konkurovaly, tu musí existovat bok po boku a není divu, že občas vzniknou nová spojenectví.“

„Není to zrovna zábavní plavba,“ poznamenala Ruth.

„Na palubě Rozrážeče vln dlí nejrůznější tvorové. Kdysi pouze dva z každého druhu, ale teď… V hlubinách přežívá mnoho dávno zapomenutých bytostí, z nichž některé neviděly sluneční světlo od doby, co se váš svět znovu zformoval.“

Ze způsobu, jakým to Baccharus řekl, Ruth mimoděk zamrazilo. Prudce se obrátila k maličké postavičce a zeptala se: „A ty jsi co?“

„Říkat mi *co* není zrovna nejzdvořilejší. *Kdo* by bylo rozhodně příhodnější. A i pak by bylo lepší zvolit tázací tón místo rozkazovacího.“ Oči se mu zúžily; Ruth se zdálo, že v jeho maličkých ústech zahlédla ostré zuby.

„Omlouvám se –“

„A já se za ni zaručuji, Mariku Bocate,“ vložil se do hovoru Baccharus. „Je to Sestra draků.“

„Takže nad výčitky povznesená,“ řekl malý mužík. „Pro tebe jsem tedy Marik Bocat. Ostatní má jména nepatří ani sem, ani do této doby. A abych ti odpověděl co jsem, mí lidé jsou nejstarší rasou Neměnných zemí, vzdálení příbuzní Pokojného lidu.“ Kývl směrem k Baccharovi. „I když Zlatí jsou moudřejší a světaznalejší, v konverzaci se jim vždycky vyrovnáme.“ Přívětivě se usmál na Ruth, která se nedokázala ubránit tomu, aby mu úsměv neoplatila. „Tvoji soukmenovci nás díky jednomu z vašeho učeného lidu, který jako první psal o nás a naší údajné zálibě v *opékaných žábách*, nazýval portunové.“ Zhnuseně nakrčil noc. „Hrom aby do něho za to udeřil. Chtěl bych vidět, jak by pečená žába chutnala jemu.“

Baccharus pootevřel dveře a opatrně vyhlédl do temné chodby. „Měli bychom se vrátit do světlejších oblastí dřív, než se Zlotvoři zase ukážou. Budou teď ještě hladovější, když se proběhli.“

„Nepotkáme je cestou?“ strachovala se Ruth.

„Uspořádání Rozrážeče vln se mezitím změnilo mnohokrát. Jsou už daleko.“

„Nebo ve vedlejší místnosti,“ poznamenal Marik Bocat. „Rychlost je to, co je podstatné.“

„Mám tě nést?“ zeptala se ho Ruth.

Marik Bocat se znovu zatvářil uraženě. „Připadá ti snad, že nemám nohy?“ Rozběhl se k něčemu, co vypadalo jako myší díra v deštění. „Máme svoje vlastní cesty.“

„Omlouvám se.“ Ruth už se ze všech těch novinek točila hlava; každý, s kým se setkala, měl svoje vlastní zásady a pravidla, kterými se řídil. „Asi bych raději měla držet jazyk za zuby.“

„Nic se neděje. Zřejmě bude ještě nějaký čas trvat, než se nadobro zbavíš těch svých pobuřujících způsobů.“ Znovu se na ni sladce usmál, pak se dvorně uklonil a zmizel v díře.

„Zvláštní patron,“ poznamenala Ruth a zamířila na chodbu za Baccharem.

Jeho hlas zněl najednou podivně odtažitě. „Zvláštní jsme všichni. V tom spočívá zázračnost bytí.“

# # #

Churche našla, jak s Niam po boku hledí do vln. Podle řeči těla byli naprosto uvolnění a vzhledem k tomu, jak se k sobě tiskli, si připadala tak trochu jako nezvaný host. Pomyslela si, že by je měla nechat o samotě, ale její společenská povaha ji poháněla vpřed.

Když si Niam všimla její přítomnosti, zdvořile se na ni usmála, ale nezdálo se, že ji vidí ráda. „Nechám vás teď o samotě," řekla poněkud škrobeně. „Jsem si jistá, že musíte společně naplánovat spoustu věcí, jestli chcete dosáhnout svých cílů."

Sotva byla mimo doslech, Ruth řekla: „Zdá se, že docela boduješ."

Church se na ni zamračil; znal ji až příliš dobře. „Co tím chceš říct?"

„Nic. Jenom to, co jsem řekla."

„Není v čem bodovat." Znovu se zahleděl do zpěněného příboje. Slunce klesalo k obzoru a barvilo vlny do zlatova a oranžova. „Pokud jde o romantické vztahy, byl jsem pěkný hlupák. Jenom jsem se snažil zaplnit mezeru, která zůstala po Mariannině smrti, a byla to hodně velká mezera. Jenomže jsem netušil, co tím způsobuji. Teď už to vím. Žádnou další hloupou chybu už udělat nemíním."

„Stejně je ale nad slunce jasnější, že se tě snaží dostat do postele."

„Nemyslím, že je to fyzická záležitost. Nevím, možná se pletu, ale Tuatha Dé Danannové nade všechno staví emoce. Neboj se, budu opatrný, nijak ji v tom nebudu povzbuzovat. Určitě ne po tom, co se stalo minule." Zamrkal. „Ale je to těžké. To, jak neuvědoměle manipulují s našimi emocemi. Těžko se tomu odolává."

„Nechápu, proč po tobě tak jede."

„To jako že za to nestojím?" Zasmál se, pak se opřel o zábradlí a zadíval se dolů na bok lodi.

„Nebo naopak, proč se tak vzpíráš. Měl bys brát, co se ti naskytne."

„Nech si to, ano?"

Objala ho jednou rukou kolem ramen; bylo to výlučně přátelské gesto, ale stejně jako předtím i teď bylo mnohem hřejivější a oba z něj čerpali sílu.

„Já vím, že se staly strašné věci, ale když přemýšlím o všem, co jsem ztratil, až doposud to byly samé obyčejné věci, kterých je mi líto," pokračoval. „Že už si nikdy nebudu moci zajít do kina. Už nikdy neuvidím *Hluboký spánek* ani *Někdo to rád horké*. Neuslyším elektrické kytary v nějakém zaplivaném klubu. Někdy si připadám tak plytký."

„Co ti chybí nejvíc? Jedna věc, kterou postrádáš víc než všechno ostatní?"

Chvíli se nad tím zamyslel a pak se provinile zasmál. „Že už nikdy neuslyším písničku od Sinatry. Hloupé, že?"

„Ne."

„Nejde ani tak o tu hudbu, ale o to, co pro mě znamenala." Pokusil se rozmotat změť emocí. „Milovat život, uvolnit se, nedělat si starosti… jen si to vychutnávat."

„Připomíná ti Mariannu?"

„Ne, připomíná mi život, když jsem ještě neměl žádnou zodpovědnost."

V dálce dováděli ve vlnách mořští tvorové připomínající delfíny, jejich mokrá kůže se leskla v paprscích zapadajícího slunce. V tom obraze byla jistá poezie, která ani jednomu z nich neunikla.

„Čím rychleji se tam dostaneme, tím spíše se budeme moci vrátit a pustit se do něčeho pozitivního," prohlásila Ruth.

„Možná bychom neměli tolik spěchat, abychom se tam dostali."

„Proč?"

„Ve všech starých příbězích jsou Západní ostrovy metafora. Je to místo, kam odcházejí mrtví."

„Nebe?"

„Nebo očistec, jak kdy. Každopádně necháváme život za sebou a plujeme vstříc smrti."

„Ty ale dokážeš zkazit člověku náladu."

Trochu nuceně se usmál. „Doufejme, že se budeme moci vrátit."

KAPITOLA TŘETÍ

Na křídlech zlatých můr

Ruth vyprávěla Churchovi o svém setkání se Zlotvory, portunem a Baccharem, a pak se rozešli do svých kajut, aby si chvíli odpočinuli. Když horizont rozdělil rudé slunce na dvě poloviny, vyrušil je Cormorel rázným zabušením na dveře.

„Mistr si přeje vaši přítomnost u večerní tabule," oznámil jim se svým obvyklým ironickým úsměvem.

V žádném případě se nemínili vymlouvat; oběma už jim kručelo v břiše a z vůně jídla, která se šířila lodí, se jim sbíhaly sliny. Koření, bylinky a pečené maso v ní odhalili okamžitě, ale některé její jemnější složky rozpoznat nedokázali. Cormorel je odvedl přes palubu k vyvýšené části na zádi, kde podle všeho byly Manannánovy kajuty. Točité dřevem obložené schodiště je zavedlo dolů do dalších chodeb. Tady hořely pochodně jasně jako plynové hořáky. Na konci jedné chodby Cormorel otevřel dvoukřídlé dveře a odhalil tak scénu, která jim doslova vyrazila dech. Před nimi se rozprostírala hodovní síň dost velká na to, aby se do ní vešlo osm nebo devět lodí velikých jako Rozrážeč vln, jak se jevil při pohledu z břehu. Ve všem tom rámusu, který se rozléhal pod klenutým trámovím, stěží slyšeli vlastní myšlenky. V síni stály řady stolů, u kterých seděla fascinující směsice bytostí všech tvarů a velikostí; tu a tam mezi nimi zahlédli vážné postavy Tuatha Dé Danannů. Hovor se sléval v ohlušující, nesrozumitelnou kakofonii občas zpestřenou výkřiky a smíchem; od některých stolů se dokonce ozýval veselý zpěv.

„Nebojte se," řekl jim Cormorel unaveně. „Časem si zvyknete."

Stěny, které tvořila podivná kombinace kamení a dřeva, byly částečně zakryté temně rudými koberci. V obrovských kamenných krbech strategicky rozmístěných po celé síni hořela mohutná polena, avšak teplota zůstávala příjemná; plameny ohňů vrhaly tancující

stíny na armádu jedlíků a činily je tak ještě bizarnějšími a děsivějšími. Někteří z nich zvědavě pokukovali po Ruth a Churchovi způsobem tak nepříjemným, až je z toho mrazilo.

„To jsou tady úplně všichni?“ zeptala se Ruth. „I Zlotvoři?“

Cormorel zvedl obočí. „Aha, takže už jste se setkali s některými ze svých spolucestujících. Ne, všichni tady nevečeří. Někteří mají velice… řekněme individuální chutě.“

„Odkud berete jídlo?“ zeptal se Church.

Cormorel se zasmál. „Naše kuchyně jsou mimořádně dobře zásobené.“

Jak je vedl přes jídelnu, z pachu potu a zvířecího pižma se jim obracel žaludek. Stoly byly prostřeny talíři, které na pohled vypadaly jako cínové, ze stejného materiálu byly i nože a poháry. Uprostřed každé tabule byla honosná výzdoba z peří, květin a krystalů. Jídlo se ještě nepodávalo. Někdo se natáhl a chytil Ruth za paži, ale ona ho setřásla, aniž mu věnovala jediný pohled.

Na opačné straně místnosti se nacházel dlouhý stůl patřící mistrovi. Byl prostřený nádhernými zlatými a stříbrnými talíři a poháry. Manannán seděl v jeho středu na křesle zdobeném řezbami vzájemně propletených delfínů, ryb a vzdouvajících se vln. Tvář měl nehybnou jako masku a z jeho výrazu se nedalo vyčíst vůbec nic. Po obou jeho stranách seděli Tuatha Dé Danannové, zjevně urozenější zástupci Zlaté rasy. Mezi nimi byli i dva podobou tak cizí, že z nich Churche rozbolely oči a musel se odvrátit, ale uviděl tam i Niam; seděla po Manannánově pravici. Na opačném konci, kde na ně už trpělivě čekal Baccharus, zůstala tři prázdná místa.

Cormorel je představil Manannánovi a ten si je dlouze prohlédl; na co přitom myslel, nebyli schopni uhodnout. „Vítejte u mé tabule,“ řekl hlasem chladným jako hlubiny. „Je dobré zase jednou povečeřet s Bratrem draků.“

Church se zdvořile uklonil. „Je nám ctí.“

„Tuto stravu dostáváte ze svobodné vůle a bez jakýchkoliv závazků,“ pokračoval Manannán. „Ať vám chutná, Křehké bytosti.“

Cormorel je zavedl k prázdným židlím. „Dobrý večer, Bacchare,“ řekl trochu ironicky, když si sedal vedle svého přítele. „Doufám, že

ses bavil dobře, zatímco já jsem byl zaměstnán mistrovými záležitostmi.“

„Nu ano. Setkal jsem se s mnoha našimi spolucestujícími a prozkoumal jsem některé z divů ukrývajících se v Rozrážeči vln.“

„Ty jsi byl vždycky společenský a zvídavý typ,“ odsekl Cormorel rozmrzele. Church a Ruth vycítili, že mezi těma dvěma panuje určité napětí.

Cormorel jedenkrát tleskl. Z postranních místností se okamžitě vynořili Tuatha Dé Danannové s netečnými výrazy v obličejích, kteří nesli talíře s jídlem a poháry vína. Jejich dokonalé rysy, v nichž chyběl sebemenší náznak jakýchkoliv emocí, Churche a Ruth znervózňovaly.

„Proč jsou ti mladší vždycky sluhové?“ zeptala se Ruth.

„Jsou noví. Musí žít pro svou službu, dokud se nenaučí, co to skutečně znamená být Zlatým.“ Cormorel je okázale ignoroval.

„Noví?“ podivila se Ruth.

„Stěží Zlatí, ale také ne z plemene Adamova. Nevyvinuli se do své velikosti ani nedospěli k pochopení proměnlivosti toho všeho. Jsou neměnní, přejete-li si to tak nazvat, stejně jako vy a váš svět.“

„Takže nejnižší z nejnižších,“ řekl Church kysele. „Hierarchii neuniknete, ať se podíváte kamkoliv.“

„Všechno má svou strukturu, Bratře draků. To už bys měl vědět.“ Cormorel se na něho sardonicky usmál.

„Ano, takto se to obvykle zdůvodňuje. Musí to být krásné, chápat tak dokonale všechna pravidla a zásady Stvořitele.“

Z hovoru je vyrušili sluhové, kteří před ně na stůl položili jídlo a pití: pečené kořeněné maso, několik druhů zeleniny, chléb a nějaké jiné věci, tak divné, že se jim z nich obracel žaludek. Jeden talíř obsahoval něco, co vypadalo jako živá chobotnice, ale mělo to patnáct nohou, které se divoce svíjely ve vzduchu. Na druhé straně jídlo, které jim připadalo známé, chutnalo mnohem lépe než všechno, co kdy okusili: každičká z rafinovaných chutí jim vybuchovala na jazyku jako ohňostroj. Víno překonalo ty nejvybranější pozemské značky a okamžitě jim stouplo do hlavy.

Navzdory lahodnosti jídla však pro ně bylo těžké se na ně soustředit, když kolem bylo možné vidět tolik podivných věcí.

Pozorovat shromáždění bytostí a jejich matoucí, zdánlivě chaotické chování při stolování, bylo jako nahlížet do nějaké groteskní parodie na dětskou knížku. Byli tam tvorové, které Church napůl poznával podle popisů z lidových pověstí, a jiní, již podněcovali vzpomínky až doposud ukryté v hlubinách druhové paměti lidstva; jen málo z nich mu neříkalo vůbec nic. Každopádně si byl jistý, že se mu ozvěny archetypů vytažené ze zastrčených koutů mysli postarají o noční můry na celý zbytek života.

Ruth poznala, o čem přemýšlí, z jeho výrazu. „Celá naše psychologie je založená na tomhle," řekla. „Naše strachy, naše sny. Odloupáváme vrstvy, které by nikdy neměly být odkryty."

Uličkou mezi stoly kráčel napůl člověk a napůl mořská stvůra. Měl ploutve, šupiny a zvířecké rysy, ale pohyboval se jako lidská bytost. Church se naklonil ke Cormorelovi. „Co je to?"

Cormorel se na chvíli zamyslel a pak řekl: „Myslím, že váš druh by ho označil za *afanka*. Kdysi terorizovali jezera a pobřeží vašich západních zemí a divokost jejich útoků vzbuzovala hrůzu. Nemůže je zabít nic z toho, čím Křehké bytosti disponují."

Afank se narovnal v plné výšce a pak odspěchal někam pryč, ale byla tam spousta jiných věcí na vydrážděnı Churchovy a Ruthiny zvídavosti. Cormorel sledoval jejich pohled a usmíval se udivenému výrazu, který viděl na jejich tvářích. „Kdybychom na to měli celou noc, mohl bych vám představit mnoho druhů bytostí, které tráví čas na Rozrážeči vln. Dovolte, abych vybral alespoň několik nejzajímavějších." Zdálo se, že se mu role hostitele docela zamlouvá. S teatrálním gestem ukázal na velkého, nemotorného tvora připomínajícího přehnanou karikaturu cirkusového siláka. Byl k nim obrácený zády, ale když se pootočil, uviděli, že mu z čela trčí nosorožčí roh. „Tohle je Baiste-na-scoghaigh. Žije a svou kořist loví v horách na ostrově, kde jsi přišel o život v souboji s Nočním chodcem Calatínem." Usmál se na Churche jako někdo, kdo právě zabodoval. Na opačném konci místnosti houstla a zase se rozplývala ve světle obrovská přízračná postava, tu se zjevovala jako horská mlha, tu stejně solidní jako ostatní bytosti v místnosti. Když se zrovna zhmotnila, její rysy se nedaly popsat jinak než jako groteskní. „V západních krajích vřesovišť jim říkají sprigganové a věří, že to

jsou duchové obrů. Vycházejí přitom z jejich schopnosti měnit tvar, která je dána mnoha našim hostům. Lidé ze Vzdálených zemí jsou vždycky špatně postižitelní smysly těch z Neměnných zemí. Zdržují se kolem stojících kamenů, kde duševní oheň tiší jejich přirozeně divokou povahu. Jsou to Strážcové tajemství.“

„Jakých tajemství?“ zeptala se Ruth zvědavě.

„Takových, která nesmí být vyzrazena.“ Cormorel se v té hře zjevně vyžíval.

Church si všiml tvora, který mu připomínal středověké dřevoryty gryfů, a pak jiného, jenž přesně odpovídal zažitým popisům mantichory.

Náhle Ruth vstala; upoutalo ji něco ve stínu v koutě místnosti, co bylo tak ohyzdné, že stěží dokázala uvěřit vlastním očím. „To je obří ropucha?“ zeptala se nevěřícně. „S křídly? A ocasem?“

Cormorel se zasmál. „Aha, Vodní skokan. Llamhigyn Y Dwr. Postrach vašich rybářů. Mnoho jich stáhl do hlubin za jejich vlastní vlasce. Jen výjimečně opouští svou nádrž v podpalubí. Zajímalo by mě, proč sem přišel.“

Ruth užasle zavrtěla hlavou. „Bože, já tomu nemůžu uvěřit. Tohle místo je šílené.“

„Jistě, je to nefalšovaná Loď bláznů, Sestro draků. Tolik tápajících tvorů, kteří hledají nějaký směr, nějaký význam ve svých krátkých, nešťastných životech.“

„Ale ty přece nic hledat nepotřebuješ, Cormorele?“ zeptal se Church.

„Já jsem naprosto spokojený se svým místem v tom velkém a stále se rozvíjejícím schématu.“ Baccharus si něco sám pro sebe zamumlal a vysloužil si tak od Cormorela mrazivý pohled.

Než se mohli zeptat na něco jiného, ze dveří ukrytých za závěsem vyšla skupinka Tuatha Dé Danannů. Bylo jich pět, společensky na úrovni Cormorela a Bacchara, a nesli si hudební nástroje: dva měli housle, jeden flétnu, jeden nějaký jiný dechový nástroj, který Church nedokázal rozpoznat, a jeden měl něco, co nedokázal vůbec nikam zařadit. Hodovní síní se neslo vzrušené mumlání; zdálo se, že vyjadřuje radostné očekávání, ale s určitostí se to říct nedalo.

„Hele, maj tu kapelu,“ řekla Ruth blazeovaným brooklynským přízvukem.

Ale sotva začali muzikanti hrát, Church i Ruth byli jejich hudbou okamžitě uchváceni. Stoupala až k trámoví pod stropem a žila si svým vlastním životem, takže se dalo jen těžko určit, který nástroj hrál kterou část. Každičký tón evokoval hluboké emoce: radost, smutek, úžas se objevoval a zase mizel, aby byl nahrazen dalším pocitem. Teď už dokázali pochopit staré příběhy o nešťastných smrtelnících, kteří byli okouzleni elfí hudbou natolik, že když se konečně probrali z transu, zjistili, že mezitím uplynulo sto let.

Pak spustil divoký rejdovák, který roztancoval polovinu osazenstva síně. Byl to pohled stejně děsivý jako úžasný: tanečníci se pohybovali v dokonalé souhře, jako v choreografii nějakého filmu Busbyho Berkeleye, a přitom všichni mlčeli jako hrob; bylo to trochu strašidelné a přitom fascinující. Potom přišly smutné písně, z nichž se Ruth chtělo plakat, tklivé balady, které jí připomněly jejího otce, a pak zase jiné, nutící ji zamýšlet se nad tím, co cítila k Churchovi. Vehnaly jí slzy do očí a zároveň bojovala s nutkáním vrhnout se mu kolem krku.

Church byl zase ponořen do vzpomínek na Mariannu, na dobu, kdy se opájeli vírou, že si svou budoucnost vytvářejí sami, do provinilých úvah o tom, co udělal Lauře a Niam; a pak, v jediném okamžiku se to všechno rozplynulo a on viděl jen Ruth po svém boku. Ale než se k ní stačil otočit, rytmus hudby se zase změnil a nová emoce smyla všechny ostatní.

Jídlo a pití splývalo v nekonečný proud. Sotva vyprázdnili talíře, objevil se před nimi další chod, aby je pokoušel, a když už byli tak nacpaní, že prostě dál nemohli, bylo tu ještě víno, spousty vína.

O přestávce, když se hudebníci posilovali vínem, vyskočila Ruth ze židle a rozběhla se k nim. Začala jim něco tlumeným hlasem vysvětlovat a Tuatha Dé Danannové se kolem ní semkli, nejprve ze zvědavosti, pak očividně zaujatí. Když se vrátila ke stolu, Church se ji zeptal: „Co to mělo znamenat?“ ale ona ho odbyla mávnutím ruky.

Odpovědi se mu dostalo hned, jak hudba znovu spustila. Ačkoliv provedení bylo zvláštním způsobem pozměněné, ta píseň byla neomylně ‚Fly Me To The Moon’. Každičký tón byl naplněn

významem, jistě, z jeho bývalého života, ale co bylo mnohem důležitější a překvapivější, z toho večera v dartmoorské hospodě, kde prožil spolu s Laurou a Ruth několik ničím nezkalených okamžiků bezstarostné zábavy. Podíval se na ni a zaplavil ho hřejivý pocit z toho, co uviděl v jejím úsměvu: zapamatovala si, jak říkal, že už nikdy neuslyší Sinatru.

„Zabroukala jsem jim to," zašeptala mu. „Pochopili to okamžitě."

To, co v tom okamžiku cítil, se marně snažil přičíst pití nebo hudbě, ale věděl, že to nikdy nebude moci popřít, ani ve světle příštího rána ne. Položil svou ruku na její, ale to ani zdaleka nevystihovalo, co by si přál.

„Víš," řekl pod vlivem okamžiku, který mu připadal jako celý život, „připadá mi, že teď je všechno mnohem živější." Opilecky blábolil. „Takový by měl život být. Ve všem najdeš nějaký význam. Všechno je důležité."

Usmála se a neřekla nic; bylo to tak uklidňující. Jak by k ní mohl nic necítit? Naklonil se dopředu a zavřel oči, vychutnával si ten okamžik, po kterém dychtil, jako kdyby ho už prožíval.

Tohle je ta chvíle. Tohle je všechno. Ta slova mu vyvstala v mysli nezávisle na jeho vůli, vůbec nic neznamenala a přitom překypovala významem. „Jsem jako zdrogovaný." Cítil její dech na svých rtech.

„Jsem Posel. Poselství, které přináším, je naprosto jasné." Hlas byl jako závan studeného větru, který zmrazil okamžik. Church před sebou uviděl postavu zavinutou v cárech, které Cormorel říkal Walpurgis, všenasávající srdce temnoty, příliš velké pro prostor, který zabíralo. Bylo na něm něco tak cizího, že Churchovi naskočila husí kůže; v hloubi mozku se mu začal svíjet červ děsu.

Cormorel byl plně zaujatý vzrušenou, šeptanou diskusí s Baccharem a Walpurgův příchod ho dokonale zaskočil. Prudce se otočil, ve tváři zlověstný výraz. Takhle ještě Church řádného z Tuatha Dé Danannů neviděl; Cormorel se tvářil jako někdo, kdo má co skrývat.

„Táhni pryč, Temný." Cormorel odmítavě mávl rukou. „Nemáme čas na tvoje skličující promluvy."

Walpurgis začal couvat, ale Church ho zarazil. „Počkej. Kdo jsi?"

„Jsem Posel." Jeho hlas zaznívalo odevšad a odnikud zároveň.

„Je to obyčejná pijavice,“ řekl Cormorel pohrdavě. „Nic víc.“

„Pijavice?“ Ruth se zamračila; Churchovi bylo jasné, že i ona něco cítila.

„Walpurgis proniká do myslí a vytahuje z nich sny.“ Cormorel luskl prsty. „Nechutná vlastnost, i na poměry této rozmanité společnosti.“

„Ty nemáš zrovna vysoké mínění o spřízněných rozumných bytostech, Cormorele,“ poznamenal Church kousavě.

Cormorel se na něho podíval úkosem. „Všichni stojí pod námi.“ Bylo to prosté konstatování faktu pronesené bez jakékoliv pro něj obvyklé arogance.

Church nedokázal proniknout pohledem temnotu pod krempou Walpurgova klobouku; viděl jen ty rudě žhnoucí oči, které se mu propalovaly až do duše. „Říkal jsi, že máš poselství?“

Walpurgis pomalu přikývl. „Ale předtím je tu něco ve tvém nitru, co je třeba prozkoumat.“

„V mém nitru?“

„Sen.“ K Churchově čelu se přiblížil kostnatý prst. Church instinktivně ucukl, po těle mu zase naskočila husí kůže.

„Ty mi chceš sebrat sen?“

„Uvědomuješ si,“ řekl Cormorel mrazivě, „že Walpurgis pojídá duše umírajících?“

Church ho ignoroval. Walpurgis měl v sobě něco, z čeho se mu zvedal žaludek; byl tak cizí, že vůbec nedokázal posoudit jeho důvěryhodnost. Možná to byla taktika, kterou uplatňoval na své oběti.

„Všichni v sobě mají ukryté sny, které mohou ovlivnit způsob, jakým žijí svoje životy,“ odpověděl Walpurgis chraptivým hlasem. „Skrývat podstatné patří k povahovým rysům bytí. Hraje s námi hry. Nalézání je často součást lekce.“

Church jeho slova okamžik zvažoval. Představa, že se mu bude tak cizí bytost probírat myšlenkami, byla dost odpuzující, ale viděl, že si Cormorel nepřeje, aby v tom pokračoval, a to stačilo.

„Ublíží mi to?“

Walpurgis neřekl nic.

„No dobře. Pusť se do toho.“

Cormorel se nadzvedl, aby mu v tom zabránil, pak ale jeho pýcha zvítězila a on se otočil zpátky k Baccharovi, aby pokračoval v přerušeném rozhovoru, jako by pro něj Church, Ruth a Walpurgis už neexistovali.

„Vážně víš, co děláš?“ zeptala se Ruth.

Church nabídl Walpurgovi svoje čelo. Stvůra k němu znovu napřáhla kostěný pařát. Když se dotkla konečky prstů jeho kůže, bylo to, jako by se o něj otřela zima, ale tím to neskončilo. Church si s šokem uvědomil, že chlad postupuje dovnitř jeho hlavy. Nebyla to metafora; Walpurgovy prsty pronikly jeho lebkou, jako kdyby to byla mlha, sahaly mu do mozku. Church se mimoděk zajíkl; jeho tělem projela křeč, která ho donutila roztáhnout a zase sevřít prsty.

Co mi to dělá? Ta myšlenka vyšuměla jako zrnění na televizní obrazovce; ztrácel nad sebou moc.

Zmocnila se ho panika, ale právě když začal věřit, že to byl doopravdy špatný nápad, všechny nepříjemné pocity se rozplynuly a hlavou mu začal protékat proud obrazů vyvolávajících vzpomínky. Walpurgis se napojil na kabelové vedení z jeho podvědomí.

Jeho táta a máma, viděni z perspektivy jeho postýlky. U jejích nohou stála Niam, podivně šťastná a zároveň naplněná smutkem. Teď to šlo rychleji: škola, univerzita, po kolena v bahně při archeologických vykopávkách v severním Yorkshiru. A Marianna. Šok z jejího obličeje byl jako úder pěstí do břicha; tak jasný, jako kdyby tam doopravdy byla, jako by stačilo natáhnout ruku a dotknout se ji. Jeho emoce vzkypěly tak, že hrozily zaplavit jeho tělo, všechno cítil tak ostře.

A pak to bylo, jako kdyby byly obrazy promítané na plátno těsně před jeho očima a on skrze ně viděl Walpurga. Jeho rudé oči plály ještě jasněji. „Blízko. Tak blízko.“ Ta slova mu zazněla v hlavě tak jasně, že nevěděl, jestli je Walpurgis nepronesl nahlas.

Rychlý sled myšlenek, tak rychlý, že se mu udělalo špatně. Miloval se s Mariannou, kůži lepkavou potem. Pil v hospodě s Deanem a ostatními kumpány. Líbal Mariannu pod hvězdami. Poslouchal hudbu. Pil. Něco psal. Jedl… někde. V restauraci. Už to bylo pryč a dva další obrazy taky. Brighton. A… Amerika. Zpátky v

jižním Londýně. Hospoda v Claphamu se vší tou veteší. Rychleji a stále rychleji. A potom…

Ach Bože. Ne. Tohle ne.

Obrazy se zpomalovaly, jako kdyby Walpurgis přetáčel video a teď se blížil k tomu, co hledal. Políčko za políčkem, klik, klik, klik. Jeho byt, noc, kdy šel ven pít. Ta noc, kdy zemřela Marianna.

Ne, Prosím, ne.

Ale jak si tohle mohl pamatovat? Vždyť tam nebyl. A pak si uvědomil, že to nebyly tak docela jeho vzpomínky na tu noc, ale že je zpátky v obrovské jeskyni pod Artušovým stolcem v Edinburghu, když se čas prohnul a on byl vržen zpátky do toho strašného okamžiku.

Walpurgovy oči se propálily skrze známý obraz bytu. „Tady. Teď."

„Ne!" vykřikl Church nahlas.

Obrazy splynuly. Prázdný byt, zbavený nánosu veteše jeho staromládeneckých let. A už to nebyl pouhý obraz: slyšel a cítil, pod nohama vnímal texturu koberce. V pozadí hrálo tiše jedno z Marianniných acid-jazzových CD a ona, někde mimo obraz, si tiše broukala s nim. Necítil smutek, jen mrazivý, svíravý strach; věděl, co se stane.

„Prosím." Walpurgis ho ignoroval, vysával z jeho hlavy každičký pocit.

Marianna přešla do koupelny. Zvuk otevírané skříňky, přesně jak si pamatoval z Artušova stolce. Ale tenkrát přerušil kouzlo před tím osudovým okamžikem, takže jaký vlastně mělo Walpurgovo snažení smysl? Trochu se uvolnil; samozřejmě, že to nejhorší zase neuvidí.

A pak se to stalo: tiché cvaknutí kliky na dveřích. Už je skoro tam. Church cítil, jak se mu nehty zarývají do kůže na ruce. „Churchi? Jsi to ty?" Její hlas, skoro nesnesitelný. Stín, jako duch, se mihl chodbou. Předtím se na něj nesoustředil, bylo to příliš bolestivé.

Vtom se obraz o několik vteřin převinul a začalo to znova. Churchovi se zatočila hlava. *Co se to děje?*

Děj dospěl do stejného okamžiku a film se znovu převinul. A znovu. A znovu. A pak Church pochopil: Walpurgis se mu snaží něco ukázat. Tentokrát se soustředil.

Něco se mihlo chodbou. Ne, to nebylo ono. Soustředil se na špatnou věc. Co to bylo? Film se přetočil a začal znovu. A vtom něco uviděl: stín pohybující se postavy vržený na stěnu. Jen na okamžik, na zlomek vteřiny, ale Church okamžitě věděl, že ty obrysy už někde viděl. Ale to nebylo všechno: pach, který se krátce vznášel ve vzduchu. Známý pach. Z hlubin mysli se mu začalo klubat neurčité, zneklidňující pomyšlení. Co to bylo? Musí poskládat dílky skládačky.

A najednou měl první z nich. Pochopení ho zamrazilo jako ledový poryv větru. Stín vetřelce, toho, který zavraždil Mariannu, patřil jednomu z jeho současných společníků: Bratra nebo Sestry draků. Každičký smysl ho přesvědčoval, že se ve svém podezření nemýlí. V tuto chvíli nic bližšího nevěděl, ale byl si jist, že když ten obraz uvidí ještě několikrát, dozví se to.

Sevřel se mu žaludek. To přece nemůže být pravda. Jeden z lidí, kteří mu byli v posledních měsících nejbližší, někdo, komu důvěřoval víc než sám sobě? Ne Laura. Ani Veitch. Určitě ne Shavi. Ne Ruth. Žaludek se mu obrátil a měl pocit, že bude zvracet. Bylo to tak blízko, že už skoro viděl obličej. Tak blízko, tak blízko.

„Tady je to," řekl Walpurgis.

Church se mu chtěl vytrhnout. Nemyslel, že dokáže snést pravdu. Bylo to jako zjistit, že se milovaný člen rodiny dopustil něčeho nevýslovně zvrhlého. Byl si jist, že ho to zničí.

Jenomže to musel vědět. Byla to jeho zodpovědnost. Soustředil se a čekal, až ten strašný okamžik znovu začne.

Ale ve stejné vteřině, kdy k tomu došlo, jako by celý svět uhnul stranou. Obraz v jeho zorném poli se rozpadl a hluboko uvnitř hlavy ucítil palčivou bolest. Walpurgis přerušil kontakt. Jeho žaludek udělal další kotrmelec. Když bizarní efekt televizní obrazovky pominul a on uviděl, že mu Walpurgis vytáhl prsty z čela, pochopil, že ho žádná úleva nečeká.

„Ne!" zaječel. Vymrštil se, aby si přitáhl Walpurgovu ruku, ale bylo to jako ve zlém snu; ať se natahoval, jak chtěl, Walpurgis se mu velice pomalu vzdaloval. Churchův žaludek udělal další kotrmelec. V náhlém záchvatu závratě se chytil stolu, který tam už nebyl.

„Churchi!"

Jeho myšlenky se omámeně převalovaly. Svět byl otáčející se káča.

„Churchi!“ Někdo ho surově popadl za rameno. Byla to Ruth, která na něj ječela, v bledém obličeji vepsanou úzkost. „Potápíme se!“

Další vteřinu trvalo, než její slova vůbec zaznamenal, a pak se bleskově přenesl naplno do reálného světa. Všude kolem vládl chaos. Talíře a příbory létaly vzduchem, občas i spolu s některým z cestovatelů. Podlaha se skláněla v nemožném úhlu.

„Potápíme se!“ křikla mu do tváře, tentokrát z takové blízkosti, až se mu rozezvonilo v uchu. Trhnutím ho zvedla na nohy. Okamžik se vzájemně drželi v objetí a pak vyrazili po svažující se podlaze.

Odevšad se ozýval křik a ječení, řinčení kovu a praskání dřeva. Podlaha se naklonila pod úhlem pětačtyřiceti stupňů a Church se začal kutálet. Lodí otřásaly prudké vibrace, které jako by soupeřily se stabilním tahem směrem dolů; vypadalo to, že už nic nemůže zabránit tomu, aby se Rozrážeč vln každou chvíli nerozpadl na kusy. Nějaká obrovská stvůra páchnoucí jako spálená guma mu narazila do zad takovou silou, že si na okamžik myslel, že je má přeražené. Sotva se z toho vzpamatoval, když si všiml, že jeden z obrovských stolů klouže přímo k jeho hlavě a přitom nebezpečně nabírá na rychlosti. Když už k tomu, aby mu rozdrtil lebku na kaši, zbývaly pouhé centimetry, s vypětím všech sil uhnul stranou a těžká, vyřezávaná noha ho přece jen minula.

Potom začal také klouzat, pozpátku ke změti těl, které narážely na stěnu. Roztáhl ruce i nohy, aby klouzání co nejvíce zpomalil, a přitom jeho prsty nahmataly škvíru mezi prkny podlahy. Pevně se jí chytil a začal se rozhlížet po Ruth, ale nikde nebyla.

Náhle se něco prodralo šíleným chaosem a zanechalo to v něm pocit, jako by se vznášel ve vakuu: Manannán kráčel nevzrušeně místností a gravitační síla, která táhla všechny ostatní dolů, na něho nijak nepůsobila. Kolem něj se míhala těla, ale on postupoval dál s takovou lehkostí, že to vypadalo, jako by se doopravdy vznášel několik centimetrů nad podlahou. A pak, když už byl na poloviční cestě přes hodovní síň, skoro mechanicky otočil hlavu a zadíval se na

Churche. Trvalo to jen vteřinu nebo dvě, ale Churchovi z toho ztuhla krev v žilách.

Loď se naklonila o další stupeň a Manannán, který dál kráčel k východu z místnosti, se mu ztratil za všemi těmi poletujícími těly. Právě když si Church začal myslet, že už se dál neudrží, loď vyrazila vpřed. V okamžiku, kdy její kýl narazil na vlny, byl Church vymrštěn dva metry do vzduchu a pak tvrdě dopadl na zem.

Loď se začala houpat ze strany na stranu. Cestující divoce vířili po místnosti a sráželi ho na kolena pokaždé, když se pokusil postavit na nohy. Nakonec se mu přece jen podařilo rozběhnout se spolu s nimi k východu, ale na houpající se podlaze se potácel jako opilý námořník. Pomocí loktů si kolem sebe udělal prostor a začal se rozhlížet po Ruth.

Když uviděl hromady nehybných, polámaných těl, začal se obávat nejhoršího. Pak ji ale zahlédl těsně u stěny, omámenou, napůl klečící a s krvácející ránou na čele. Chvíli to vypadalo, že se nikdy nedostanou přes dav snažící se probojovat ven, ale když se loď prudce naklonila na jednu stranu, včas se zachytili koberců na stěnách, zatímco ostatní mezi nimi a východem byli smeteni.

V omezeném prostoru chodby mohli snáze popadnout dech. „Co se to k čertu stalo?“ Church byl po Walpurgově vniknutí stále ještě dezorientovaný.

Ruth se sunula podél stěny k východu na palubu. „Říkala jsem si, že všechno jde nějak hladce.“

# # #

Vynořili se do naprostého šílenství. Černé vlny se vzdouvaly, některé se přelévaly přes palubu, než se rozbily na druhé straně lodi. Loď se v rozbouřených vodách houpala tak divoce, že se střídavě jedním a druhým zábradlím dotýkala moře. Noční obloha byla zatažená a křižovaly ji blesky; měsíc ani hvězdy nebylo nikde vidět. Ruth a Church se pevně přimkli ke stěžni, aby je burácející vítr nesmetl do vln oceánu. Pokaždé, když se nadechli, nabrali si i plná ústa slané vody; zdálo se, jako by jí byl prosycen samotný vzduch.

Ve světle blesku, který na okamžik zmrazil scénu v oslnivé běli, vytušili pohyb někde nad sebou. Příští záblesk potvrdil jejich obavy. Zalesklo se tam něco černého a gumovitého. Pohybovalo se to velice rychle, ale poznali, že je to chapadlo, tak silné, že by jej Church nedokázal obejmout oběma rukama. Z vody se v oblouku nad lodí vymrštilo další. Obluda se pokoušela ovinout trup Rozrážeče vln a celý ho stáhnout do hlubin.

Jiné chapadlo udeřilo do jednoho z členů posádky a jeho tělo se složilo v místě, kde nejsou žádné klouby. Ostatní pobíhali po palubě a snažili se neztratit vládu nad lodí zmítanou vlnami. A pak, v dalším zablesknutí, spatřili trup obludy na levoboku. Byla desetkrát větší než jejich loď, něco mezi chobotnicí a velrybou s dalšími ještě podivnějšími přídavky. Churchovi připomněla dřevoryty ze starých knih o tajemstvích mořských hlubin.

„G'a'naran." Baccharus stál vedle nich a odpověděl na Churchovu nevyslovenou otázku. Ve tváři byl skoro bílý a ještě se třásl šokem z útoku. „Rozmnožují se na mořském dně a pasou se na snech smrtelníků. Jen zřídka útočí na lodě a nikdy na Rozrážeče vln."

„Tak proč je tady?" zaječela Ruth, aby překřičela bouři.

Baccharus si kolem zápěstí omotal provaz, jehož druhý konec byl připevněný k nejbližšímu spinakru. „Bojím se, že ho někdo přivolal."

„Kdo?" Z výrazu v bohově obličeji Church pochopil, že mu tahle část informace zůstane utajena. Baccharus se odvrátil.

„Co se to tady děje, Bacchare?" naléhal Church.

Možná by se dočkal odpovědi, ale právě v tom okamžiku k nim přes loď zamířilo jedno z chapadel. Baccharus před ním uhnul na poslední chvíli, ale jeho konec vymrštil Ruth z bezpečí úkrytu za stěžněm. Tvrdě dopadla na palubu a zůstala na ní omráčená ležet. Church měl stěží čas uvědomit si, co se stalo, když se přes bok lodi převalila vlna a Ruth byla vržena k zábradlí. Současně se loď znovu nahnula na bok. Church si zděšeně uvědomil, že Ruth spadne do moře.

Bez dalšího uvažování se vrhl vpřed, dovolil přívalu vody, aby mu dodal rychlost. Marně. S hrůzou se díval, jak další vlna spláchla Ruth přes zábradlí.

Když už to vypadalo, že je ztracena, zachytilo se jí sako na jednom z háků používaných k upevnění takeláže a zůstala na něm viset. Churche teď hnala dopředu síla vody a volba směru pohybu nebyla tak docela na něm. Modlil se, aby její sako vydrželo, dokud se k ní nedostane.

Trochu času se jí podařilo získat tím, že se chytila vyřezávaného zábradlí. Church vzápětí dopadl na pažení tak prudce, že si vyrazil dech.

„Drž se!“ křikl na ni.

Loď se opět ponořila hlouběji. Church měl co dělat, aby taky nepřepadl přes zábradlí, zatímco Ruthiny nohy se už koupaly v bublajícím kotli oceánu. V jejím obličeji viděl výraz paniky, přestože se s ní snažila bojovat, a její síla dodávala sílu i jemu.

Ocitli se v kapesním vesmíru vody, kde se nedalo určit, kde je nahoře a kde dole; kdykoliv se nadechl, byla to jen slaná tříšť. Zbytek světa byl pro něj skrze vodní příval neviditelný.

Nějak se mu podařilo nahmatat její ruku. Snažil se táhnout, ale neměl se zač zapřít. Ruth by se určitě utopila, kdyby se loď náhle prudce nenahnula v opačném směru. Čirá síla toho pohybu je oba vymrštila do vzduchu; Ruth vyklouzlo zábradlí z ruky a v příštím okamžiku tvrdě dopadli na palubu. Náraz je oba omráčil, ale to už se po nich natahovaly pomocné ruce, aby je odtáhly do bezpečí. Baccharus a několik dalších Tuatha Dé Danannů jim kolem zápěstí omotali provazy. Navzdory tomu, že se situace obecně spíše zhoršovala, Church sevřel Ruth pevně do náručí, přemožen úlevou, že žije.

Na okamžik se poddala jeho objetí a pak ho odstrčila. „Mohu pomoci,“ řekla Baccharovi. „Bouře to všechno zhoršuje. Kdyby ustala, poradili byste si s tou obludou?“

Místo odpovědi jen ukázal na palubu záďové nástavby, kde se Manannán vznášel několik centimetrů nad podlahou a rukama dělal složitá gesta. Některá byla tak komplikovaná, že si občas musel vysadit paže z kloubů, aby je vůbec mohl udělat. Ve vzduchu před ním se náhle zablesklo, světlo se zkoncentrovalo a sjelo jako elektrický výboj do mohutného těla G’a’narana, na němž vybuchlo v déšť oslnivě bílých jisker. „Mistr dělá, co může,“ řekl Baccharus.

Ruth si už rozvazovala provaz, který měla kolem zápěstí.

Church ji popadl za ruku. „Co to děláš?“

„Můžu udělat spoustu věcí.“ Výraz v jejím obličeji jej vyděsil.

Vyrazila po houpající se palubě a přitom stále ještě vykašlávala mořskou vodu. Churchovi se během okamžiku ztratila ve vodní tříšti, ale to už byl nucen zabývat se jinými věcmi. Chapadla bičovala loď čím dál zuřivěji, srážela členy posádky do rozbouřených vln nebo je drtila o palubu. Church sám stačil jen tak tak uskakovat a občas se zachránil jen díky tomu, že sebou plácl jak dlouhý tak široký na promočenou palubu.

I bouře stále sílila. Blesky zběsile křižovaly oblohu a vytrhávaly z jejich boje o život krátké stroboskopické obrazy; v jejich oslnivě bílém světle vypadaly tváře bohů jako lebky s černýma, vyděšenýma očima.

Kvílející bouři protrhl křik. Baccharus byl drcen o peň stěžně, obludné chapadlo se mu ovíjelo v několika závitech kolem těla. Výraz bolesti v jeho obličeji vypovídal o stupňujícím se tlaku. Churche šokovalo, když viděl, jak lhostejně se tváří ostatní Tuatha Dé Danannové; pokračovali v tom, co zrovna dělali, aniž se svému druhovi pokusili pomoct, a ani Baccharus se je nesnažil přivolat.

Church se rozběhl přes palubu a chopil se chapadla, aby boha osvobodil. Chapadlo mělo odpornou konzistenci rozkládající se gumy a páchlo jako hromada kompostu, na kterou někdo vyhodil rybí hlavy. Ale bylo příliš silné na to, aby jím pohnul byť jen o centimetr.

Pak se ale stala ta nejpodivnější věc: Baccharovy oči se uprostřed agónie bolesti střetly s jeho. Zprvu v nich Church viděl jen zmatek, pak zvědavost a nakonec něco, co nedokázal rozeznat, ale podle všeho to bylo silnější než bolest. V příštím okamžiku Church ucítil na těle šimrání maličkých nožiček, jak mu něco vybíhalo po hrudi nahoru. Polekaně odskočil a uviděl Baccharova Caraprixe, jak se svými pavoučími nožkami drží chapadla, stříbrná polokoule jeho těla se leskla v šeru.

„Vezmi ho,“ křikl na něj Baccharus.

Church překonal přirozený odpor k té věci a natáhl k symbiotickému tvorovi ruku. Ten se v mžiku oka proměnil, tak

rychle, až se Churchovi sevřel žaludek – najednou tu byl krátký stříbrný meč s ostrou čepelí, který mu sám vklouzl do ruky. Church už byl několikrát svědkem toho, jak bleskově se ta věc dokáže proměňovat, ale ještě pořád si na to úplně nezvykl.

Ve chvíli, kdy sekl mečem po chapadlu, se na jeho ostří objevila řada pilových zubů, které se hladově zakously do gumovitého chapadla a trhaly ho s udivující lehkostí. Chapadlo se křečovitě zachvělo. Church ťal podruhé, tentokrát silněji, a pak znovu a znovu, až kousky G'a'naranova masa létaly vzduchem. Nakonec se chapadlo prudce rozvinulo a přitom ho udeřilo do prsou. Church klesl s vyraženým dechem na palubu, ale stále ještě měl dost sil, aby zachytil padajícího Bacchara. Bůh měl ve tváři výraz vděčnosti.

„Jsi v pořádku?" zeptal se ho Church.

„Teď právě moc ne, ale dostanu se z toho. V tom jsme my Zlatí velice dobří." Usmál se a Churche upřímně překvapilo, že v tom nebylo ani stopy po obvyklé aroganci Tuatha Dé Danannů.

Ve stejném okamžiku si začal uvědomovat změnu v atmosféře, zpočátku jen drobnou, ale byla stále patrnější. Trvalo několik vteřin, než pochopil, v čem spočívá: bouře postupně slábla, jako by se přesouvala jinam, blesků ubývalo, vítr se utišoval, hrom už ho neohlušoval. Nakonec se ztišily i vlny a voda, které bylo na palubě po kotníky, odtekla. Během minuty bylo po bouři; mořská hladina byla klidná jako rybník, noční nebe jasné a plné hvězd. Jediný pohyb pocházel od svíjejících se chapadel G'a'narana.

Church se rozhlédl po lodi a uviděl Ruth, jak se opírá o zábradlí; vyčerpáním se sotva držela na nohou. Kolem sebe měla slabou auru energie, která však zmizela tak rychle, že Church nedokázal říct, jestli ji doopravdy viděl, nebo to byl jen výplod jeho představivosti. Podíval se na nebe, jako by tomu stále ještě nemohl uvěřit, ale rychlost, se kterou bouře ustala, nemohla být přirozená.

Baccharus se nadzvedl na lokti. Uzdravoval se Churchovi před očima, svaly a kosti se mu pod kůží pohybovaly, energie se mu zase vlévala do žil. „Podívej se." Ukázal k palubě záďové nástavby. „Váš zásah rozhodl boj."

Manannán, který už nemusel obětovat část své koncentrace na to, aby udržel loď na rozbouřených vlnách, zdvojnásobil útok. Ozval se

zvuk, jako když se stříbrná folie nejprve mačká a pak trhá. Zavanul pach motorů a vůně pečených brambor. Vzduch se složil do sebe, pak se nafoukl a objevila se duha připomínající olejovou skvrnu v louži u cesty. Se zvukem podobným prásknutí biče vyšlehl proti G'a'naronovi záblesk světla. Church očekával explozi nebo nějaký jiný okázalý projev energie, ale jediné, co se ozvalo, byl zvuk trhaného masa. V gumovitém boku stvůry se objevila hluboká brázda.

Church si nevšiml žádné tlamy a nejspíš to ani nebyl skutečný zvuk, ale síla táhlého pištění, které se náhle ozvalo, ho srazila na kolena. Když se o několik okamžiků později konečně přinutil zvednout hlavu, uviděl jen vodní vír v místech, kde se G'a'naran ponořil do hlubin.

Church se vrávoravě postavil a to už vedle něho stála Ruth a unaveně se na něj usmívala.

„Ty jsi to dokázala," řekl. Rozpřáhl náruč a ona mu do ní vklouzla, opřela se o něj celou váhou svého těla.

„Až do poslední chvíle jsem nevěřila, že to opravdu umím. Ale když jsem se tomu otevřela, najednou to šlo samo. Bylo to, jako kdybych to všechno měla někde v sobě, věci, které jsem jenom letmo zaslechla, a přesto plně zformované. Dokonale zapamatované. Dokonce pochopené." Oči se jí rozšířily úžasem. „Co všechno teď můžu dělat!" Náhle se zarazila a ostýchavě sklopila oči k zemi. „Myslím. Chci říct, cítím v sobě dříve netušené možnosti."

„Co to bylo? Kouzlo?"

Sama to nevěděla přesně. „Vzpomínáš si, jak jsme se bavili o tom, že magie je počítačový cheat pro realitu? Přesně tak to bylo, jako kdyby najednou stačilo soustředit se a mohla jsem se dostat za scénu a tam manipulovat s věcmi."

Church ji políbil na čelo; oba je to překvapilo. „Možná bys nám mohla vyčarovat párečky a vejce se slaninou na snídani."

Najednou oba ucítili, že se o několik stupňů ochladilo, a když vzhlédli, stál tam Manannán. „Sestro draků," řekl hlasem šumícího moře, „děláš čest svému dědictví." Mírně se jí uklonil, což při jeho rezervovaných způsobech bylo, jako kdyby vychválil její schopnosti až do nebe.

„Děkuji vám,“ odpověděla skromně.

„A ty, Bratře draků,“ pokračoval Manannán k Churchovi, Jsi přispěchal Zlatému ve chvíli nouze na pomoc. Rozrážeč vln je tvou přítomností trochu lepší.“ Na okamžik se odmlčel a pak dodal. „Musíme si pohovořit o velkých věcech –“

Ať už chtěl říct cokoliv, poplašený výkřik z druhé strany lodi mu utrhl slova od úst. Zaznával v něm takový děs, že okamžitě začali jednat. Church a Ruth se rozběhli k vyvýšenému místu, kde Church předtím jedl s Niam. Tam ležel bez hnutí jeden z mladších Tuatha Dé Danannů, jeho normálně hladké rysy se rozplývaly, jako by byly z kouře. Church se protlačil blíž, aby lépe viděl.

Cormorel napůl visel přes zábradlí a v očích měl prázdný výraz. Jeho tělo se zdálo být popraskané jako rozbité zrcadlo. V místech, kde se táhly trhliny, z něj unikalo zářivě bílé světlo, které nabývalo tvar a podobu něčeho, co se dalo nejspíš popsat jako můry divoce se třepotající kolem a postupně se rozplývající proti nočnímu nebi. Nad Cormorelem se skláněla temná postava Walpurga. Kostnatýma rukama držela boha za košili a její rudé oči žhnuly jasněji než kdy dřív. Ústa měla otevřená dokořán jen několik centimetrů od Cormorelova těla a Church viděl, že do nich nasává poletující můry. Zoufale se snažily vymanit, ale z temné pasti Walpurgova jícnu pro ně nebylo úniku.

Church cítil, že se mu svírá žaludek. Věděl přesně, co Walpurgis dělá; řekl mu to Cormorel. *Walpurgis pojídá duše umírajících*.

Manannán a ostatní Tuatha Dé Danannové se rozběhli po schodech nahoru. Church jim uhnul z cesty, proměna, kterou prodělali, jej vyděsila. Jejich těla byla jako nože, jako světlo, jako strašlivý vír vyjících obličejů. A zvuk, který vydávali, byly neméně děsivý: jekot naplněný zoufalstvím a živelným vztekem. Když se sesypali na Walpurga, stvůra se přestala krmit, rozhlédla se kolem sebe jako zvíře zahnané do kouta a pak se rozběhla k zábradlí. Mrštně se prosmýkla mezi svými pronásledovateli na dolní palubu, nakrátko zavlála ve větru jako potrhané černé prostěradlo a zmizela ve dveřích vedoucích do útrob Rozrážeče vln.

Tuatha Dé Danannové ji však nepronásledovali, místo toho obklopili Cormorela. Z jeho těla zbylo už jen několik střepů v tůni

bílého světla. Church a Ruth nedokázali snášet jejich smutek – byl-li to smutek – a spěšně zamířili opačným směrem, na druhou stranu lodi.

Ruth měla v obličeji zneklidněný, nejistý výraz. „Jak ho ta stvůra mohla zabít?“ Rozhlédla se, jako by hledala někoho, kdo jí na její otázku odpoví. „Myslela jsem, že nemůžou umřít.“

Church, který se pořád ještě snažil vyrovnat s tím, co viděl, zavrtěl hlavou. Byl svědkem Calatínovy smrti a věděl, co za monumentální věc to bylo; bohové v podstatě přetrvávali věčně, jejich vitální energie přetrvávala, i když bylo jejich tělo úplně zničeno. K ukončení jejich existence bylo třeba něco skutečně výjimečného.

„Nedává mi to smysl,“ řekl. „Proč by měl Walpurgis zabít Cormorela? Muselo mu být jasné, že mu to jen tak neprojde.“

„Možná se nedokázal ovládnout. Dohnal ho k tomu hlad…?“

Otočil se a opřel se o zábradlí. Díval se, jak se hvězdy odrážejí na hladině moře, a myslel na to, jak moc připomínají esenci unikající z Cormorela.

„Jaké to bude mít důsledky?“ zeptal se. „My alespoň víme, že zemřeme, i když si to po většinu času nepřipouštíme. Není to pro nás takový šok. Tuatha Dé Danannové si myslí, že jsou tady navždycky. Tohle pro ně musel být otřes, který skoro přesahuje jejich chápání. Co to s nimi udělá?“

Otázka visela ve vzduchu, ale navzdory všemu, čím prošli, byla pro ně odpověď záhadou. Ruth přistoupila k němu a opět ho objala rukou kolem ramen. Oba měli pocit, že se k sobě choulí, aby se v čím dál mrazivějším a temnějším světě navzájem zahřáli.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Prázdné cisterny, vyčerpané studny

Tu noc se lodí rozléhaly zvuky, které budily hrůzu: jekot a vytí, vrčení a řev; místy to vypadalo, jako by se chodbami prohánělo smečka divokých zvířat, tvorové, kteří nebyli ani vzdáleně lidští. Church a Ruth se rozhodli zůstat z bezpečnostních důvodů spolu v jedné z kajut, ale v bezpečí se necítili, ani když ke dveřím přisunuli těžkou skříň.

Ačkoliv z těch zvuků nebylo možno nic vyčíst, bylo jim jasné, že to Tuatha Dé Danannové honí v hlubinách Rozrážeče vln Walpurga. Ruth ale věděla, jak je jejich úsilí beznadějné, dokonce i v případě, že se bohové vyznali v deformované topografii své lodi. A tak honička pokračovala až do časných ranních hodin, kdy její zvuky konečně postupně utichly. Ticho mělo hořkou pachuť a jim bylo jasné, že kořist vypátrána nebyla.

# # #

Probudily je paprsky slunečního světla pronikající dovnitř okny z lahvového skla. Byli vzájemně propletení jako milenci i když se objímali jen kvůli útěše. Důvěrný kontakt jim způsobil rozpaky a rychle se přemístili na opačné strany postele. Teplo ranního slunce spolu s úlevou, že všude vládne klid a mír, je ale brzy zase uklidnilo a za chvíli už spolu spokojeně klábosili.

„Ty si nemyslíš, že to udělal on, že?“ zeptala se Ruth, která se snažila rozčesat si prsty vlasy rozcuchané spánkem.

Church otevřel okno, takže se spolu mohli dívat na líně se převalující vlny. „Něco mi na tom nehraje. Když se mi Walpurgis šťoural v hlavě, vnímal jsem, na co myslí. Není to zrovna vstřícný tvor – mou mysl měl před sebou jako na talíři – ale cítil jsem…“

Hledal vhodná slova. „Bez ohledu na to, jak černě ho Cormorel vylíčil, nemyslím, že je to zabiják. Jistě, pojídá duše –“

„Takže ty si myslíš, že Cormorela našel už v posledním tažení.“

„Já nevím.“

„Kdo potom ale Cormorela zabil? Kdo je tak mocný, aby ho dokázal zabít? A jaký by k tomu mohl mít motiv?“

Church pozvedl ruku, aby zadržel příval jejích otázek. „Viděla jsi ty divoké, šílené stvůry, které s námi cestují na lodi. Bůh ví, co se může skrývat tam dole, v jejích temných hlubinách.“

„Zlotvoři,“ nadhodila Ruth.

„Něco dravého by mělo při všem tom zmatku dost příležitostí zaútočit. Možná si to myslelo, že se stejně potopíme a tak nemá co ztratit.“

„Doufám, že nám to nebude překážet v tom, co musíme udělat.“ Ruth se opřela o parapet a zhluboka se nadechla slaného mořského vzduchu. „Už tak je to dost riskantní a nemůžeme si dovolit další –“

„Mně to přece vysvětlovat nemusíš.“

Temný tón v jeho hlase ji přiměl vzhlédnout. „Co se děje?“

„Je tu ještě něco jiného. Když se Walpurgis šťoural v mé mysli, něco vytáhl na povrch.“

„To je pravda – říkal, že pro tebe má poselství.“ Pátravě si ho prohlédla, jako by hledala nějaké vodítko. „Něco zlého?“

„Pořád dokola mi přehrával, co se dělo těsně před tím, než byla Marianna zavražděna v našem bytě, tu scénu, kterou jsem viděl v jeskyních pod Artušovým stolcem. Pořád tu jedinou věc, znovu a znovu. Někdo vešel do bytu, stín na zdi. Nebyl to jenom obraz – cítil jsem to, slyšel, vnímal. Věděl přesně, co mi chce ukázat, ale myslel si, že je důležité, abych na to přišel sám.“

„Bylo by to tak přesvědčivější.“ Nervózně si hryzla klouby ruky zaťaté v pěst; Church ji pozoroval a přemýšlel. „A přišel jsi na to? Vím, jak umíš být někdy natvrdlý.“

Přikývl. „Alespoň částečně.“ Pořád ještě uvažoval; nebyl si jist, kolik by jí toho měl prozradit, a pak se zase nenáviděl za to, že ho něco takového vůbec napadlo. „Jeden z nás zabil Mariannu.“

„Jeden z *nás*?“

„Laura, Shavi, Veitch –“

„Nebo já?“

„Než jsem měl šanci složit si všechny dílky skládačky, propuklo na lodi peklo. Ale viděl jsem stín, který znám. Něco jsem cítil –“

„Co? Parfém?“ otázala se ostře.

„Ne. Něco neobvyklého. Ale povědomého. Sotva postižitelného. Nevím, co to znamená. Instinktivně jsem cítil, že to byl jeden z nás. Kdybych jen měl o trochu více času –“

„Jsi si tím jistý?“

Na okamžik se zamyslel. „Jsem.“

Kousla se do rtu. „Takže kdo si myslíš, že to byl?“

„Já nevím.“

„Kdo si *myslíš*?“

„Já nevím. Čestně.“

„Myslíš si, že jsem to byla já?“

Podíval se jí do očí. Měla v nich klidný, sebevědomý, možná trochu ukřivděný výraz. „Jsem si skoro tak jistý, jak je to jenom možné, že ne.“

Nesmírně ji to potěšilo. Na rtech se jí na okamžik objevil úsměv a vzápětí zase zvážněla. „Koresponduje to s tím, co nám řekli ti mrtví Keltové – že mezi sebou máme zrádce. Ať už je to kdokoliv, byl jím od samého začátku.“

„Nesmíme se nechat svést k nepodloženým závěrům.“

„Ne, ale tohle dává smysl.“

Musel by připustit, že ano, ale byl příliš rozrušený na to, aby o tom vůbec uvažoval. Byli přátelé i v těch nejtěžších okamžicích. Všem jim věřil bez jakýchkoli výhrad, znal je, jak jen může člověk znát jiného člověka, nebo si to alespoň myslel. Rozhodně si byl jistý, že nikdo z nich neměl předpoklady stát se zrádcem v takové míře, o jakou se tu jednalo. Ale pokud se někomu z nich podařilo ho oklamat i přes to, jak blízcí si byli, co z toho vyplývalo? Že ten zrádce byl skutečně zlý a skutečně nebezpečný.

Věděl, že se Ruthiny úvahy ubírají podobným směrem; mnula si ruce, jako kdyby jí byla zima, přestože slunce příjemně hřálo. „Nemá smysl hádat,“ řekla nakonec. „Kdybychom si to mohli domyslet z toho, co jsme viděli, už bychom to udělali.“

„Já vím, ale…“

„Co je?“

„Vrhá to stín na všechno. Vím, že to zní hloupě, když uvážíme, co všechno se děje, ale faktem je, že nás pět… šest, s Tomem… jsme byli tím bezpečným jádrem, něčím, na co jsem se mohl spolehnout, takže pro mě bylo všechno mnohem snesitelnější.“

„Teď jsme už jen my dva. To *my* jsme to bezpečné jádro.“

V další diskusi jim zabránilo ostré zabušení na dveře. Byl to Baccharus s podnosem naloženým studenými masy, ovocem a zeleninou. „Myslel jsem, že byste třeba rádi přerušili svůj půst,“ řekl klidně.

Pozvali ho dovnitř a pak ho odmítli pustit, dokud hladově nezhltali všechno, co bylo na tácu. Přitom ho zpovídali, co se děje jinde na Rozrážeči vln.

„Mistr svolal schůzi nás všech, kdo cestujeme na Rozrážeči vln. Bude se konat brzy na palubě. Cítíme, že situace volá po –“ zvolil to slovo s největší pečlivostí „– odplatě.“

„Našli jste Walpurga?“ zeptal se Church.

Baccharus zavrtěl hlavou. „Pátrání pořád ještě probíhá, ale je to…“ Bezradně rozhodil rukama.

„Jak moc je to vážné?“ zeptala se Ruth.

„Jak je to vážné? Pro Zlaté je to zločin proti samotnému bytí. Tancujeme mezi světy, hvězdy nám ubíhají pod nohama. Jsme součástí všeho, nekonečného cyklu. Nepočítá se s tím, že budeme zabíjeni –“

„Ale možné to je,“ dopověděl za něj Church, který si opět vzpomněl na Calatína. „A ty to víš.“

„Možné je všechno.“ Baccharův hlas teď zněl ještě tišeji. „Ale jsou věci, které by se nikdy neměly stát. Myslel bych si, že se spíš všechno změní v nic, než k nim dojde. A zabití Zlatého je jedna z nich. Tobě možná připadal Cormorel jako mladík. Ale tak vypadal už v dobách, kdy tvůj svět byl jen kouřící kus skály v nekonečné temnotě. To, co jsi viděl minulou noc, se zcela vymyká tvému chápání. Výbuch hvězdy je proti tomu bezvýznamná maličkost.“

„Je mi to líto.“ Ruth mu položila ruku na předloktí. „Já vím, že Cormorel byl tvůj společník. Víme, jaké to je, když někdo ztratí milovaného přítele.“ Jeho výraz ji zarazil dřív, než řekla, co měla na

srdci; zračilo se v něm, že nikdy nemůže pochopit ani pouhý zlomek toho, co cítí on – a všichni ostatní Tuatha Dé Danannové.

„Vyplývají z toho dvě věci," pokračoval Baccharus. „Mistr se obává, že Walpurgis měl nejenom moc, ale i znalosti potřebné k ukončení Cormorelových dnů. A že se mu to zalíbilo."

„Opravdu věříš, že to byl Walpurgis?" zeptal se Church.

Baccharus se na něho zamyšleně podíval. „Viděl jsi stejně jako já –"

„Viděl jsem, že pojídal Cormorelovu duši. Zavraždit jej jsem ho neviděl."

Baccharus pokrčil rameny. „Mistr věří, že to byl Walpurgis –"

„Spravedlnost není důležitá?"

„Samozřejmě." Poprvé od okamžiku, kdy se s ním setkali, se k nim Baccharus choval chladně.

„Tak je, nebo není?" naléhal Church.

„Spravedlnost je důležitější než my všichni."

V kajutě se rozhostilo stísněné ticho. Ruth to nakonec nevydržela. „Ta obluda, která nás napadla včera v noci –"

„G'a'naran." Baccharus se zamračeně zadíval z okna.

„G'a'naran. Co to bylo?" Podívala se na Churche. „Připomnělo mi to staré příběhy, námořnické historky –"

„Spíše druhové vzpomínky, něco, co prosakuje mezi světy."

„Mořská obluda?"

„G'a'naran je nezformovaný, tvor z dob, kdy všechno plynulo volně a teprve si to hledalo svůj tvar," řekl Baccharus. „Jeho domov není pod hladinou, ale někdy se tam uchyluje. Proplouvá mezi hvězdami –"

„Jako vy?"

Baccharus se podíval na Ruth. „Ne. Jako my ne."

Churche Baccharův popis neuspokojil. „Nechápu, proč by měl napadnout loď, jestliže to není jen tupé zvíře, což předpokládám, že není. Je to snad predátor?" Překvapilo ho, že Baccharus se také tváří ustaraně. „Co je to?"

Bůh se otočil ke dveřím, jako by chtěl odejít bez odpovědi, ale Church se nemínil vzdát tak snadno. „G'a'naran by Rozrážeče vln nenapadl, pokud by k tomu nebyl vyprovokován. Nebo přivolán."

„Přivolán?“ Church měl pocit, že se mu rozskočí hlava; kousky skládačky do sebe zapadaly, ale ještě nezapadly. „Co se to tu děje?“

Než mohl pokračovat v naléhání, ozval se táhlý, truchlivý zvuk pronikající celou lodí. Vytáhl navenek ochromující žal, který se skrývá hluboko v nitru všech; Ruth zjistila, že jí mimoděk vytryskly slzy.

„Mistr volá.“ Baccharus vypadal podivně roztěkaně, skoro omámeně. Když zjistil, že Church a Ruth zůstali sedět, dodal: „Musíme jít.“

# # #

Venku na palubě chvíli trvalo, než jejich oči přivykly jasně zářícímu slunci. „Řekni mi,“ zašeptal Church Baccharovi do ticha, které tíživě doléhalo na všechny, „když jsi byl včera v noci v maléru, proč ti nikdo nepomohl?“

Baccharův výraz vypadal na povrch naprosto nevzrušeně, ale Church věděl, že se pod ním skrývají hluboké, ale nečitelné emoce. „Skutečnost, že bychom mohli přestat existovat, si většinou vůbec neuvědomujeme. Proto necítíme potřebu pomáhat někomu, kdo se ocitne ve vážném nebezpečí.“

„Myslel jsem, že vy vždycky držíte spolu.“

„Nevyznáš se v našich způsobech.“ Bylo to prosté konstatování skutečnosti; Church pochopil, že nemá smysl, aby dál naléhal. Mezitím se připojili k davu, který zaplňoval každý volný kousek paluby, někteří zrůdní cestovatelé dokonce šplhali po takeláži. Jiní stále ještě vycházeli z podpalubí. Uprostřed směsice cizích pachů a doteků kůže, která byla cítit jako karbonizovaná guma nebo želatina, dalo Churchovi práci soustředit se na vyvýšené prostranství vyhrazené kapitánovi lodi.

Manannán s rukama za zády přehlížel shromážděný dav, tvář stejně nevyzpytatelnou jako oceán. Kolem něj se shlukli ostatní Tuatha Dé Danannové. Niam stála po jeho pravici, v půvabné tváři zneklidněný výraz. Oči upírala kamsi za moře, ztracená ve svých vlastních pochmurných myšlenkách.

Davem probíhalo tiché mručení jako vítr nad vodami, ale když Manannán zvedl levou ruku, všichni okamžitě ztichli. Jeho pohled pomalu klouzal po shromážděných bytostech a Churchovi i na tu vzdálenost připadalo, že se mu jeho oči propalují do mozku. I jeho tvář vypadala zvláštně, jako by se měla každou chvíli vyhladit a proměnit.

„Byl spáchán zločin proti samotnému předivu bytí.“ Zdálo se, že šeptá, ale jeho hlas burácel nad zástupem, kterým se postupně začal šířit strach. „Něco mnohem cennějšího, než jsou hvězdy nad vašimi hlavami, mnohem důležitějšího než všechny vaše rasy a druhy od samotného počátku až do konce, bylo zmařeno. To nemůže zůstat bez trestu.“ Church cítil, jak se ho zmocňuje panika. Ruth byla podivně bledá.

„Je nám známo, kdo se dopustil toho příšerného zločinu, a i když ho ještě nemáme ve své moci, našemu přísnému pohledu nemůže uniknout. Není pro něj naděje. Sloupneme lži jednu po druhé, odstraníme každý okamžik a míli, jež nás od něj dělí, nedopřejeme si odpočinku, dokud ho nedopadneme.“ Odmlčel se, nechal svá slova dopadnout jako kameny. „A vězte i toto: náš pohled se teď bude upírat i na vás, na všechny a na každého zvlášť i ve vašich nejintimnějších okamžicích. A nalezneme-li někoho, kdo byl tomu hrůznému činu nápomocen nebo ho jen kryl, potrestáme i jej.“ Další odmlka. „S celou váhou našeho hněvu.“

Naposledy přehlédl shromážděný dav, přičemž mnozí nevydrželi jeho pohled a odvrátili se, a pak mlčky sestoupil do svých kajut. Ostatní Tuatha Dé Danannové ho jeden po druhém následovali.

I když už byli všichni pryč a dveře se za nimi zavřely, nikdo na palubě se nepohnul a nepromluvil, ani zašustění šatů nenarušilo hrobové ticho. Church cítil ve vzduchu strach a nad ním hlubokou lítost, že se všechno tak hrozným způsobem pokazilo. Na obzoru houstla temnota a nikdo z nich nevěděl, kterým směrem vítr povane.

# # #

„Tady je?“

Baccharus kývl k těžkým dřevěným dveřím opatřeným černými pečetěmi. Nacházeli se o dvě podlaží níže, ve středu lodi, kde žádná ze stěn nebyla omývána chladivou mořskou vodou. Church podržel dlaň centimetr od povrchu dveří, aby otestoval svou citlivost, která od chvíle, kdy ho Tom zasvětil do tajemství modrého ohně, každým dnem rostla.

Ucítil jemné mravenčení. Z nitra místnosti sálal nepříjemný chlad, který byl opakem duchovní energie. Nevěděl, proč využil toho, že Ruth odpočívá – nebo se skrývá – ve své kabině, a požádal Bacchara, aby ho sem dovedl. Zatlačil dlaní a dveře se pod jeho dotekem otevřely.

V místnosti byla naprostá tma. Páchlo to tam jako v kleci zvěřince vystlané špinavou slámou a připomnělo mu to jeho vlastní uvěznění v dole hluboko pod Dartmoorem. Přestože mu zdravý rozum říkal, že si ten uvnitř trest zaslouží, nemohl se ubránit pomyšlení na krutosti, kterým byl vystaven.

Baccharus vešel za ním. Přinesl jednu ze smolných pochodní, které osvětlovaly chodbu, a zapálil jí ohořelou louč v držáku na zdi. Na rozdíl od těch venku jen doutnala a stěží naplnila místnost plnou stínů narudlým přísvitem. Baccharus Churchovi krátce pokynul, pak se vrátil na chodbu a zavřel za sebou dveře.

„Takže tě nakonec přece jen napadlo navštívit svého bratra vojáka na cestách, ke kterému se štěstí žel nedávno otočilo zády.“ Hlas doslova překypoval opovržením.

Na druhé straně místnosti stála železná klec stěží dost velká, aby se v ní mohl protáhnout dospělý muž. Po podlaze byla skutečně rozházená sláma spolu s něčím, co připomínalo zbytky po krmení zvěře. V kleci dřepěl Callow a jeho víček zbavené vodnaté oči plály jako příšerné lampičky. Na tom jeho nehybném pohledu bylo něco, z čeho se Churchovi obracel žaludek: byl lidský a nelidský zároveň. V matném světle louče měla jeho pergamenová kůže temně rudý nádech, ale černé žíly na ní stále vystupovaly jako silniční mapa pekla.

„Nehraj to na mě. Všechno sis to způsobil sám.“

„Nu, to je vážně skvělý postoj pro muže tak ušlechtilého, jako jsi ty. Překypujícího křesťanskými ctnostmi. Nezaslechl jsem snad

sladké tóny odpuštění? Trylky spasení? Andělské chóry usmíření? Ale možná jsme skutečně bratři na kamenitých cestičkách života. Když je tvou ložnicí stoka, vidíš věci z jiné perspektivy, není-liž pravda? Už ne z tak vznešené, co? *Účel světí prostředky* je fráze, kterou uslyšíš z úst každého dobrého člověka.“

„Zmlkni, Callowe. Unavuješ mě.“ Church si prohlédl mohutný visací zámek na dveřích klece. Tuatha Dé Danannové neměli v úmyslu ponechat něco náhodě. Možná by i on měl být opatrnější.

„A jak se vede té báječné *slečince* Gallagherové?“ Callowova slova se táhla jako med.

Churchův pohled ho zarazil dřív, než mohl pokračovat; okamžitě si uvědomil, že existuje hranice, kterou by nebylo moudré překročit. Rozpačitě se začal přehrabovat ve slámě, jako by hledal zakutálená zrníčka z minulého jídla; kuře čekající, až ho přijdou zaříznout. Ale pak vzhlédl s chladným sebevědomím v očích a řekl: „Krapet se nám to podělalo, nemám pravdu?“ Ohrnuté rty odhalily ve škodolibém úšklebku zčernalé zuby.

Ví, proč jsem přišel, pomyslel si Church.

Callowovy oči byly temné víry v šeru. „Přišel jsi, abys škemral o pomoc. Hergot! Takže můj čas nakonec přece jen přišel!“

„Tvůj čas už dávno minul, Callowe. Ale pořád ještě bys mohl mít nepatrnou šanci zachránit se, kdyby ses přestal chovat, jako by tě nic nepotěšilo víc než vidět celé lidstvo vymírat.“

„Bližší košile než kabát, kamaráde. To víš stejně dobře jako já.“

Jeho rýpnutí Churche zabolelo, přestože si byl jist, že se mu podařilo odsunout svůj vlastní sobecký zájem stranou. „Tohle je nová doba, copak sis nevšiml? Teď si navzájem pomáháme.“ Callow se odvrátil. „Možná tady ztrácím čas víc než jen jedním způsobem,“ pokračoval Church, „ale když se naskytne šance, že by z toho mohli mít prospěch všichni, musí jít osobní pocity stranou. A nenech se mýlit, Callowe, pořád tě nenávidím. Za to, co jsi udělal Lauře a Ruth. Za to, že ses pro vlastní prospěch obrátil zády k lidskému druhu. Jsi vážně groteskní postavička. Ale i tak považuji za špatné, že s tebou Tuatha Dé Danannové zacházejí jako s nějakým zvířetem.“

„Pro ně jsme zvířata všichni.“

„Já vím. Využívají nás pro svoje vlastní cíle, ale tentokrát můžeme využít my je.“ Church neměl dobrý pocit z toho, že se snaží Callowa oklamat. Šílenství z něho udělalo naprosto nevypočitatelného tvora: Church pořád ještě skutečně nevěděl, co na něm Fomoriané napáchali. „Připadá mi, že víš něco, co by nám mohlo pomoci. Kde je hlavní hnízdo Fomorianů, kde se skrývá Balor, než jeho moc vzroste. Nějaké slabiny –“

„Ty jsi vážně zářný příklad vítězství naděje nad realitou,“ odsekl Callow hořce. „Měl bych ti předat svoje těžce vydobyté vědomosti? Zač? Za šanci, že mě budou považovat za *dobráka*?“ Zakýval prsty, aby ukázal mezeru tam, kde mu jeden uřízli. „Zapomínáš, můj drahý příteli, že jediný důvod, proč bych přijal tvou pomocnou ruku, je připravit tě o prst.“

„Takže nic nevíš.“ Church se otočil k odchodu.

„Vím spoustu věcí, které by tě překvapily a šokovaly,“ odsekl Callow ostře. „Vím z čeho by se ti rozsvítila očka. A vím, kde leží Štěstí země. A taky vím, co se na téhle Lodi bláznů přihodilo včera v noci.“

„Jak?“

„Dokážu naslouchat skrze zdi. Skrze mnoho zdí.“

„Já vím, co se stalo minulou noc. To pro mne není důležité –“

„Myslíš si to, ano?“ Callow se znovu ušklíbl. Church nedokázal rozpoznat, jestli ho jen tak mučí, nebo jestli skutečně něco ví. „Teď vypadni a nech mě odpočívat v klidu a míru,“ zavrčel Callow. „A nevracej se, dokud nebudeš mít klíč, který mi otevře dveře z téhle páchnoucí díry.“

Než došel ke dveřím, Callow na něj zavolal ještě jednou. „Schází ti tví přátelé? Cítíš se bez nich ztracen? Příliš slabý a nezkušený? Jaké to je vědět, že jsou všichni mrtví, mrtví, mrtví…“

Church vyšel ven a vší silou za sebou zabouchl dveře, aby už nic neslyšel.

# # #

První myšlenka byla jako světlo svíčky v místnosti, kde po celé věky vládla tma. Zablikala, nebezpečně blízko vyhasnutí, ale nakonec přece jen vzplála. Teplo a světlo se pomalu začaly vracet.

Lauře se vzpomínky spojovaly postupně a chaoticky a ušetřily ji tak hrůzy pochopení v jediném zničujícím okamžiku. Milování s Churchem. Radost, kterou cítila, když konečně našla někoho, komu mohla otevřít temná sklepení své duše. Milování se Shavim, s přítelem, který odolával všem neslaným nemastným významům, jež tomu označení dávala v minulosti. Její nenávistná matka a politováníhodný otec. Její přátelé. Její práce: počítačové obrazovky a mobilní telefony. Jeden obraz se neustále vracel: stromy. Ty věci, za které tolikrát bojovala s ostatními ochránci životního prostředí.

Objevovaly se další střípky, vzpomínky se spojovaly navzájem a postupně začaly vytvářet vzory uprostřed chaosu. Poslání. Quincunx, pět, kteří jsou jedno. Bratři a Sestry draků. Talismany a modrý oheň. Menhiry a stará víra. Tuatha Dé Danannové a Fomoriané. A Balor.

A Balor.

Jejím tělem projela křeč. S křišťálovou jasností si vzpomínala na tu noc na Mam Tor, když přijala od Cernunna nápoj a odhodlala se k oběti, která znamenala konec jejího života; pro Ruth, pro všechny. Když přijala Balora do svého těla.

Další šok ji nelítostně vytáhl z ulity vlastní hlavy. Jak mohla být stále naživu a přemýšlet? Když se z ní Balor vynořil, musel přece její tělo roztrhat na kusy.

Skrze zmatek se postupně začaly prodírat jednotlivé podrobnosti z jejího okolí. Ležela na zádech v temnotě; jakmile se její oči přizpůsobily, uvědomila si, že tam přece jen odněkud proniká slabé světlo. Vzduch páchl rozkladem. Dusila se, obracel se jí žaludek, snažila se dýchat ústy a co nejmělčeji. Pak udělala tu chybu, že otočila hlavu a pohlédla přímo do páru skelných očí vzdálených pouhé centimetry od jejího obličeje. Byla to žena, mnohem starší než ona. Kolem s námahou rozeznala nepravidelné tvary navršené na hromadu. Připomínaly pytle s odloženým šatstvem.

Zavřela oči a znovu se uchýlila do útočiště ve své hlavě, ale ani tam nebyla v bezpečí. Jejím tělem lomcovala bolest. Pomalu nechala své ruce klouzat po trupu, směrem k břichu, ponurému konci jejich

cesty. Zastavily se na něčem ostrém a nepatřičném skoro dřív, než se začaly hýbat.

Zprvu si nedokázala srovnat v hlavě, co vlastně nahmatala, a pak, když to pochopila, tomu odmítla uvěřit. Ale nebylo o tom pochyb. Polámaná žebrají trčela jako ostré zuby po obou stranách zející díry, ze které se Balor vydral na svět.

To přece nebylo možné. Musela být mrtvá. Je mrtvá a sní. Ruce jí bezvládně klesly a její vzpomínky se znovu rozutekly.

# # #

Když se po chvíli znovu probrala, znovu se začala opatrně ohmatávat a přitom se modlila, aby to všechno byla jen halucinace. A tentokrát nenašla žádná zlámaná žebra a otevřenou ránu, ačkoliv šaty měla na tom místě potrhané.

Úlevou se rozplakala a několik minut tiše vzlykala.

Konečně našla sílu nadzvednout se na loktech. Podle proudění vzduchu usoudila, že se stále nachází v prostorné místnosti, kde se strop i stěny ztrácely v šeru. Všude kolem byly mrtvoly navršené na sebe v nekonečných hromadách. Obličeje, ruce a nohy ji tlačily do zad a stehen. Tolik mrtvých. Stovky. Tisíce. Ve vší té hrůze byla vděčná za to drobné milosrdenství, že byla nahoře a netopila se v oceánu mrtvol. A byla naživu. Úžasně, zázračně naživu.

Pak se znovu rozplakala.

# # #

Na dvoře Toužícího srdce zní smích často jako křik šílence. Zdi tu nikdy nejsou dost silné, aby přes ně nebylo slyšet zvuky ozývající se z vedlejších místností: kňourání rozkoše a bolesti, případně kombinace obojího. Vůně tu neustále dráždí smysly a každá z nich je tak jemná a rafinovaná, že je nemožné nevěnovat jim několik minut a mnohdy i celé hodiny. Každičký povrch tu je příjemný na omak, a dotknete-li se tu něčeho jednou, neodoláte, abyste si to nezopakovali. Závislost si tu můžete vytvořit i z pouhé chuti jídla na jazyku.

V porovnání s tím vším působil pokoj přidělený Tomovi až nepříjemně asketickým dojmem. On sám z něj odstranil všechno, co by mohlo přetížit jeho smysly, a tak se jeho život stal když už ne přijatelným, tak alespoň snesitelným. Aspoň už si nemusel dělat starosti s odmítáním jídla z Jiného světa; naděje, že se mu podaří v blízké době opustit dvůr, byla stejně mizivá. Co záleželo na tom, jestli tu byl vězněm z vlastního rozhodnutí, nebo z jejich?

Seděl s nohama zkříženýma uprostřed místnosti a kouřil marihuanu, aby otupil svoje city: kéž by jí mohl vykouřit tolik, aby úplně vypnul myšlení. Navzdory tomu, že mu Tuatha Dé Danannové nabídli nové šaty, vypadal pořád jako hippie: šedivějící vlasy měl svázané gumičkou do koňského ohonu, na očích mu seděly brýle s drátěnou obroučkou ve stylu šedesátých let a přes seprané tričko si natáhl starou armádní bundu: to vše ho ukotvovalo ve světě, který opustil. Poprvé cítil, že se mu na bedrech nakupily stovky let. Vždycky si myslel, že je proti plynutí času imunní, ale teď se cítil stejně vyčerpaný jako první století po své proměně.

Veitche odvedli před čtyřmi hodinami. Jak dlouho to ještě bude trvat, než ho vyplivnou z vnitřního kruhu dvora, kde se zázraky snoubí s krutostmi, rozervaného a přestavěného v *něco jiného*? Desetiletí jako v Tomově případě? Nebo déle? Zamrkal, neschopen ubránit se bolestným vzpomínkám na to, co z jejich rukou kdysi zažil on sám. I po tolika letech je měl hned pod povrchem mysli a mučily ho každou vteřinu jeho života. Už prolil slzy za utrpení, které čeká Veitche v nejbližší době, a zaplakal pro něj znovu, krátce a tiše. Naučí se Veitch svoje muka milovat stejně jako nenávidět, tak, jak se to stalo jemu? Patrně ano.

Pak Tom emociálně přerostl účinky drogy, probojoval se vlnou skličujících pocitů, která ho zaplavila tentokrát kvůli němu samotnému. Poprvé v životě našel spřízněné duše, dokonce přátele, ačkoliv tohle by jim nikdy nahlas neřekl, a vše, co pro ně mohl udělat, bylo přihlížet jejich nekonečnému utrpení. Ne že by mohl doufat, že se s některým z nich ještě setká; nejspíš už neuvidí ani Veitche, který už nebude Veitchem, až se vrátí, stejně jako on už nebyl Thomas Learmont. Proti tomu všemu byla bezvýznamná dokonce i zkáza chystaná Fomoriany.

Zhluboka vdechl kouř z cigarety. Nemohl se rozhodnout, jestli ta myšlenka byla čiré sobectví, nebo hluboký psychologický ponor, ale vlastně mu to bylo jedno.

# # #

O několik hodin později se dveře rozletěly a Veitch se vpotácel dovnitř. Bezvládně klesl u protější zdi. Tomovi trvalo několik vteřin, než si uvědomil, co vidí; dokonce i pak si tomu stěží troufal uvěřit.

„Tak brzy?“ zeptal se zmateně.

„Neseď tam tak, ty starý hipíku,“ zavrčel Veitch.

Tom k němu doklopýtal, aby mu pomohl na nohy. „Jsi v pořádku?“

Veitch si prohlédl ruce, pak se protáhl a vyzkoušel si svaly, jako by je viděl poprvé. Dlouhé vlasy měl slepené studeným potem, v obličeji měl vyděšený výraz.

„Co se stalo?“

Nelíčená úleva v Tomově hlase Veitche po týdnech, kdy byl nucen snášet jeho strohé, mrzoutské chování, zaskočila. „Já nevím, co se stalo. Když mě odsud odvlekli, předvedli mne před *Její Veličenstvo*.“ Veitch se ušklíbl, ale Tom dobře věděl, že se tím jenom snaží zamaskovat strach z královny dvora Toužícího srdce, původce všech rozkoší a utrpení. „Ta mi držela projev o tom, jak pro mne začíná nová etapa bytí. Po pravdě řečeno ani nevím, o čem to vlastně žvanila.“ Znovu si prohlédl své ruce. „Neposlouchal jsem ji.“

Tom si pamatoval, že kdysi reagoval stejně: strach z toho, co ho čeká, zatlačil racionální myšlení na nejnižší úroveň – nepřemýšlel, jen vnímal. Pokusil se Veitchovi vyjádřit svou účast a on ho kupodivu nechal, aby mu na chvíli položil ruku na předloktí. Byla to pouhá maličkost, ale jasně vypovídala o tom, jak hluboce je otřesen.

„Odvedli mne skrze ty rudé závěsy do místnosti se stěnami pokrytými tapiseriemi. Uprostřed stála dřevěná lavice. Připoutali mě k ní. Nahoře na stropě něco bylo, jakoby světlo nebo co. Až na to, že to nebylo skutečné světlo. Jako by žilo vlastním životem, chápeš?“ Jeho popis selhal na omezenosti jeho slovníku a nesystematickém

způsobu myšlení, ale Tom stejně přikývl, že mu rozumí. Veitch byl zjevně rád, že nemusí zacházet do podrobností.

„Ať už to světlo bylo cokoliv, omráčilo mě. Když jsem se zase probral, nade mnou stála královna a byla –“ chvíli hledal správný výraz „– vzteklá.“

Tom pocítil záchvěv strachu.

„Její obličej se jakoby… změnil. Vlastně se měnil pořád. Jako… jako…“

„Jako by nebyl ustálený.“

„Přesně tak. Jako by se rozpouštěla. Měnila se v něco jiného. Ve spoustu věcí. Nevím proč. Vůbec nic jsem přece neudělal, chápeš? Byl jsem v limbu. No a pak mě popadli ti zatracení parchanti, co s ní všude chodí, a odvlekli mě zpátky sem.“

Tom se svezl zpátky na podlahu a znovu se usadil s nohama zkříženýma pod sebou. V obličeji měl výraz hlubokého zadumání. Ať se na to díval z které chtěl strany, nedávalo to smysl. Královna by se nevzdala příležitosti nějaké to desetiletí mučit a týrat smrtelníka za nic na světě. Podezíravě se podíval na Veitche. „Víš určitě, že to není nějaký trik? Že ti nedala naději jen proto, aby tě o ni mohla znovu připravit? Jako další formu mučení?“ Hořký tón v jeho hlase svědčil o tom, že z vlastní zkušenosti ví, o čem mluví.

„Ne, ty jsi ji neviděl, kamaráde. Nehrála to. Musím říct, že mi nahnala pořádný strach.“ Veitch se ušklíbl, pak zalomil prsty, až mu zapraskaly klouby. „Čert to vem. Proč nad tím dumat? Možná přece jenom máme šanci se odsud dostat.“

„Královna tě *nikdy* nepustí.“

„Nebuď takový zatracený pesimista. Ty jsi je neviděl. Najednou se všichni chovali, jako…“ Výmluvně mávl rukou. „Jako bych byl něco, co se jim přilepilo zespod na podrážku.“

Než se nad tím Tom mohl zamyslet hlouběji, dveře místnosti se otevřely. Dovnitř vešel Melliflor a královnin osobní strážce oblečený do zvláštního zlatého brnění, které připomínalo něco vyrobené z mořských mušlí a pavučin. Podšité to bylo hedvábím barvy krve. Tom věděl, že je to slavnostní zbroj určená jen pro ty nejvýznamnější příležitosti. Rychle vstal. Veitch se postavil před něj, jako by ho chtěl chránit vlastním tělem, a šlachy na rukou se mu výhružně napjaly.

Melliflor si je opovržlivě prohlédl; výjimečně se nešklebil. Hlasem tvrdým jako žula řekl: „Naše Paní světla požaduje tvou přítomnost.“

Požaduje, pomyslel si Tom. Nikoliv *žádá*. Veškeré zdání zdvořilosti šlo stranou; už nebyli váženými hosty, dokonce ani zábavní lidičkové. „Jak bychom mohli odmítnout?“ Tom si všiml nebezpečného záblesku v Mellifloreově oku a okamžitě pochopil, že vtipkování teď rozhodně není na místě. Poklonil se a s Veitchem v patách následoval osobního strážce ven z místnosti.

# # #

Královna Toužícího srdce seděla uprostřed rozlehlé síně, kolem žhnulo dvacet košů na uhlí jako tavicí pece. Vzduch tu byl hustý kouřem a nesnesitelně horký. Navzdory světlu z plamenů byly kouty místnosti ponořené do stínu, stejně jako prostor za šarlatovými a zlatými tapiseriemi pokrývajícími všechny zdi. Všechno to budilo nepříjemně tísnivý dojem a zároveň z toho čišela smyslnost.

Když se Veitch setkal s královnou poprvé, měla na sobě oděv jako z erotického snu, kterým ho divže nepřipravila o rozum; byla obnažená, vyzývavá a pohostinně rozevřená jen pro něj a přitom stále vysoko nad ním, takže nebylo pochyb, kdo je tu pánem. Přestože věděl, že s ním bezostyšně manipuluje, nedokázal se ubránit, aby po ní netoužil; i když rozumně uvažující část jeho mozku pro ni měla jen opovržení, vzdal by se jí okamžitě a bez váhání, udělal by všechno, oč by ho požádala.

Nyní ale na sobě měla brokátové šaty a plášť, které ji zakrývaly od krku až k prstům u nohou; pod závojem bylo vidět jen srdíčko jejího obličeje a ten byl mrazivý jako ledová kra. Ani se mu nepodívala do očí. Přestože věděl, že je to pošetilé, lámalo mu to srdce a cítil se zavržený. Podíval se na Toma a zjistil, že je na tom stejně.

Tom se uklonil. „Urazili jsme tě snad něčím, moje královno?“

Dívala se skrze ně jako kdyby jejich hlasy vycházely odněkud ze šera v rohu místnosti. „Přítomnost Křehkých bytostí je urážlivá vždycky.“

„Co se stalo?“ Vlastní slova Veitche šokovala, to, jak uboze a ponížen zněla. Jenomže si nemohl pomoct a to na tom bylo to nejhorší.

„Můžete svobodně odejít ode dvora Toužícího srdce.“ Tentokrát Toma oslovila přímo. „Veškeré smlouvy a dohody jsou tímto anulovány. Je to dar, který vám dávám ze svobodné vůle a bez jakýchkoliv závazků.“

Tom měl hlavu stále skloněnou. „Děkujeme ti za tvé pohostinství, moje královno. A dovolte, abych řekl, že –“

Zvedla ruku. V příštím okamžiku stál vedle Toma Melliflor a tlačil ho k východu. Náhlost jejich propuštění je oba zaskočila, ale Tom si všiml, že Veitchovi se už zase hrne krev do hlavy.

„Co to má znamenat?“ zasyčel vztekle. „Co to s ní je?“ Když Tom neodpověděl, Veitch se na chvíli zamyslel a pak prohlásil: „Nejspíš se začala nudit, jako nějaká zatracená rozmazlená aristokratka.“ Snažil se, aby to neznělo ukřivděně. „Našla si jinou hračku, která ji baví víc. My jsme pro ni… vzduch.“

„Pst!“ Tom po něm šlehl pohledem. „Jestli se odsud chceš dostat živý –“

„Pravdomluvný Thomasi.“

Její hlas způsobil, že se mu obličej zkřivil hrůzou. Prudce se otočil „Moje královno?“

„Quincunx už není, Pravdomluvný Thomasi.“

Veitch viděl, jak Tom zbledl. „O čem to mluví?“ zeptal se ho šeptem.

„Šaman opustil Neměnné země.“ Královna měla na tváři krutý úsměv.

Tom sklonil hlavu, tentokrát ze žalu. „A ostatní Sestry a Bratr draků, moje královno?“

Zamyšleně naklonila hlavu na stranu. „Jeden z nich spí v hromadném hrobě. A slyšela jsem, že zbylí dva odcestovali na Západní ostrovy, Pravdomluvný Thomasi. Ty přece víš, co to znamená.“

Veitch se tázavě podíval na Toma, přestože význam královniných slov pochopil instinktivně. Snažil se ovládnout paniku, která se ho zmocnila, namlouval si, že to není pravda. Výraz v Tomově obličeji

ho však nenechával na pochybách. Melliflor je znovu pobídl ke dveřím.

# # #

Vynořili se na vrcholku Tisové hory, do pozdně letního rána. Mezi náhrobky a nízkými stromy se vznášela mlha, v níž svět vypadal jako jen napůl zformovaný, proměnlivý. Bylo chladno a ticho, klid rušili jen ptáci svým zpěvem. Žádné zvuky automobilů ani letadel, od blízké řeky k nim nedoléhalo rachocení lodních motorů. Jejich první myšlenka byla, že jsou jediní, kdo zůstal naživu.

„Cítíš to?“ zeptal se Tom.

A Veitch to cítil, přestože byl z nich nejméně vnímavý: vzduch měl nepříjemně trpkou chuť.

„Balor je tu,“ oznámil Tom zbytečně.

Přestože si uvědomoval, jak je to dětinské, Veitch to stále odmítal uznat. „Tak proč nebylo všechno zničeno?“ Rozmáchlým gestem ukázal na stromy, náhrobní kameny, památník obětem války a obrysy Inverness za ním.

„Může si dovolit dát si na čas. Ne že by pro něho čas něco znamenal.“ Tom se zhluboka nadechl; pořád ho ještě překvapovalo, že je naživu a jak moc je rád, že je zpátky. Domníval se, že cítit něco tak intenzivně už dávno není schopen. „Čeká na samain, až jeho moc dosáhne vrcholu. Ale věci už se daly do pohybu.“ Zavřel oči a oddal se pocitům. „Přesouvají se přes okraj reality, postupně se plíží sem a ožírají její okraje.“

Veitch kopl do mokré trávy. „Proto nás vyhodila. Teď ji zaměstnávají důležitější věci. Je jako rozmazlený fracek, kterému řekli, že si nemůže hrát se svými hračkami, protože je čas pustit se do domácích úkolů.“

„Možná máš pravdu. Od Tuatha Dé Danannů by bylo nemoudré přehlížet fomorianskou hrozbu. Je dost pravděpodobné, že se královna musí věnovat svým povinnostem.“

„K čertu s tím.“ Veitch zuřivě mrkal, aby se zbavil slz, které se mu tlačily do očí. „Shavi je mrtvý.“

Tom pomalu přikývl. „Vypadá to tak.“

Veitchovi poklesla ramena, ale potom si uvědomil něco, co mu zase dodalo energii. „Ale Ruth ne!“

„Nějak se jí podařilo přežít.“

„Ale když je Shavi po smrti a my jsme to zpackali, kdo ji zachránil?“ Oči se mu zúžily. „Ta čubka by nám nelhala, že ne?“

„Ne. O Shavim nám řekla jen proto, aby nám ublížila. Kdyby ti mohla ublížit ještě víc tím, že by ti oznámila, že je mrtvá i Ruth, bezpochyby by to udělala.“

Veitch udeřil pěstí do vzduchu. „Jo! Sakra, jo!“ Tom se díval, jak se jeho emoce mění, jak se snaží vypořádat se Shaviho ztrátou a Ruthiným přežitím. „Ale Shavi –“

„Já vím, jak jste si byli blízcí. Je mi to líto.“ Jeho smutek byl mnohem hlubší, než se dalo vyčíst z jeho slov; jestliže jich už nebylo pět, všechna naděje zmizela. Jenomže to nedávalo smysl. Přece viděl konec, nebo alespoň jeho část. To byly ta potíž s vizemi; člověk si nikdy nemohl být jist, co doopravdy znamenají.

„Já vím, že byl teplouš a tak, ale byl to správný chlap.“ Veitch, který nikdy nebyl na citové výlevy, teď sváděl sám se sebou těžký duševní boj ve snaze zachovat si svou hrdost, a přitom vyjádřit, co skutečně cítí.

Tom ho toho ušetřil. „Pojďme. Tohle není místo, kde bychom se měli zdržovat.“

# # #

Inverness se proměnilo v město duchů. Brzy zjistili, že technika konečně vzdala marný boj o udržení si místa ve světě. Všichni lidé, které potkali, vypadali stejně zmateně, jako kdyby žili ve snu a čekali, až se z něj probudí. Ale dny míjely a ke slovu přišli ti, co byli pevně rozhodnuti zachovat si poslední špetku zdravého rozumu. Veitch s Tomem našli kavárnu, kterou její majitelka zásobovala z produkce místních farmářů, ale v jejím obličeji viděli permanentně ustaraný výraz někoho, kdo si není jist, jak dlouho to ještě vydrží. Hotové peníze pořád ještě měly svou cenu, natolik se svět přece jen nerozpadl. Veitchovi a Tomovi zůstalo dohromady jen pár liber v pomačkaných bankovkách a mincích, a tak se rozhodli utratit je

všechny za pořádnou snídani. Nic nechutnalo tak skvěle nebo opojně jako jídlo z Jiného světa, ale ukázalo se, že to pozemské je zase mnohem výživnější. Od lugnasadu a Balorova návratu už uplynuly tři týdny, skoro měsíc z času, který se tak rychle krátil.

Snídaně proběhla v pohřebním tichu. Měli by se radovat, že se jim podařilo uniknout z Jiného světa, ale Shaviho smrt zasáhla Veitche tak těžce, že mu právě teď na ničem jiném nezáleželo.

Nad hrnkem silného čaje, který si dali na závěr, se Veitch zeptal: „Takže co podnikneme dál?“

Tom si zrovna foukal do čaje, ale ještě než promluvil, Veitch pochopil, že odpověď nezná. To ho zneklidnilo; vždycky se choval, jako by věděl všechno. „Jack a Ruth jsou na cestě na Západní ostrovy. Dokud se nevrátí, nemůžeme dělat vůbec nic. Jestli se vrátí.“ Na okamžik se odmlčel, aby našel ta správná slova, a pak se podíval Veitchovi přímo do očí. „Všechno je teď jinak, Ryane. Nemůžeme jít stále vpřed, jako dříve.“

„To ale nezabráníme Největšímu parchantovi ze všech, aby se vrátil. I předtím jsme už přece párkrát narazili na překážky, a –“

„Ne. Je to horší, než si umíš představit. Víš, že ti činí potíže vidět pod povrch věcí – není to součást toho, v čem jsi dobrý. Ale myslím, že i tak jsi už pochopil, že to, co vidíme kolem sebe, není celý obraz. Je to jen naaranžovaná výkladní skříň obchodu, lež vytvořená s jistým záměrem. Za ní se skrývá složité předivo moci a vztahů. Tam věci fungují jinak. Jediné zamumlané slovo může vyvolat dalekosáhlou odezvu. Symboly vetkané do osnovy času a prostoru představují moc, o jaké se nám ani nesnilo. Existují pravidla, které my dva neznáme, Ryane, jazyk, kterému nerozumíme.“

„Co tím chceš říct?“

„Pětice je jedna z těch věcí, které vysílají mohutné vlny celým jsoucnem, Ryane. Zapomeň na všechno, co v tuto chvíli víš, jestli můžeš. Pět není jenom číslo. Zkusím ti to říct ještě jinak, abych tě navedl správným směrem. Řekněme, že Pět je slovo pro jaderný reaktor, který vytváří mocnou energii, která může změnit svět, ale zároveň i nepředstavitelnou ničivou sílu.“ Tom se zadíval Veitchovi do očí; čekal, že jeho pohled každou chvíli jako obyčejně zesklovatí, ale jediné, co v něm spatřil, byly obavy. „Musí vás být pět, Ryane.

Jinak v tom není žádná moc. Bez ohledu na to, jak se budete snažit, kolik mozkového úsilí do toho vložíte, nebude to k ničemu, protože v tom novém jazyce, o kterém jsem mluvil, znamená Tři něco úplně jiného. Musí to být Pět. A těch Pět musí vybrat síla, která je nad námi, ať už ji nazveš Bůh, Božský princip nebo třeba Hlas vesmíru.“

Veitch se tvářil zmateně. „Tím chceš říct, že je vážně po všem? Myslel jsem, že poselství, které ses nám po celou dobu snažil vtlouct do hlavy, je, že naděje je tu vždycky. Protože přesně tak to teď cítím.“ Udeřil se pěstí do hrudi, do místa, kde je srdce. „Vím, že tak je to správné. Naučil jsi nás to a já jsem dobrý žák. Nemíním ztrácet čas žvaněním o neúspěchu, protože o tom já nic nevím. Snažíš se mi vysvětlit, že nemám dělat vůbec nic?“ Namířil ukazováčkem na Tomův obličej. „To chceš říct?“

Tom zamyšleně dopil svůj čaj. „Vím, že věci spějí ke svému vyvrcholení. Vím, že nás čekají temné a těžké časy, ale nemám nejmenší tušení, jestli konec, který to všechno vezme, bude takový, v jaký doufáme. Možná skutečně *můžeme* něco udělat.“ V tu chvíli cítil veškerou tíhu svého vysokého věku.

Jeden z dalších časných hostů se cestou ven zastavil nad nimi. Byl to starý muž ve tmavém, vybledlém převlečníku. Řídnoucí sněhově bílé vlasy lemovaly jeho skoro stejně bledý obličej. „Neztrácejte úsměv,“ řekl jim melodickým nářečím Vysočiny. „Mrtví budete hodně dlouho. Bez ohledu na to, jak je to teď zlé, na tohle nikdy nezapomínejte.“

„Vidíš,“ řekl Veitch. „I on to zatraceně dobře cítí.“

Tom vstal a protáhl se, pak posbíral nádobí a odnesl ho k pultu. Hrůzy dvora Toužícího srdce jím otřásly až na samou podstatu; potřeboval čas, aby se zase vzchopil, aby našel svou sebedůvěru. Nevěděl, kudy by se měli dát, ale Ryan na něho spoléhal, všichni na něho spoléhali. Podíval se na svého společníka, a když v jeho obličeji spatřil dětinskou naději, znovu ho ovládl jeho starý smutek.

„No tak dobře,“ řekl. „Půjdeme si promluvit s vesmírem.“

# # #

Jasné noční nebe bylo poseté tisíci hvězd normálně zastíněnými světskou září sodíkových výbojek a měsíc k nim vysílal své stříbřité paprsky skrze koruny stromů. Ve vzduchu ještě přetrvávalo teplo hasnoucího dne spolu s vůní borovic. Jediný zvuk, který rušil ticho, byly jejich vlastní kroky na opuštěné cestě a pleskání vlnek na jezeře.

Veitch se nedokázal ubránit tomu, aby se pořád nedíval na nebe; cítil se malinkatou částečkou něčeho obrovského a podivuhodného. I vesnickému chlapci by to mohlo připadat nádherné, ale Veitch vyrostl ve městě, kde noční obloha byla něco tajemného, neuvěřitelného. Dokonce i v temných stínech okolních kopců vlnících se na hladině jezera bylo něco přátelského.

„Je to dobrá noc," řekl Tom, jako kdyby slyšel myšlenky svého společníka.

„Za poslední týdny jsem viděl pěkný kus venkova, ale nic, co by se podobalo tomuhle."

„Tady je pořád ještě magie. Navzdory všemu, co se stalo."

„Možná je silnější *právě proto*, co se stalo."

Toma Veitchova jasnozřivost překvapila; dostavovala se jen zřídka, ale když na ni došlo, byla jako záblesk inspirace. „Víš ty co? Myslím, že máš pravdu."

„Jo, magie. Něco, na co se můžeme napojit." Několik desítek kroků šli mlčky a pak Veitch dodal: „Shavimu by se to líbilo."

Tom se cítil zahanbený mučivou ztrátou, která zazněla ve Veitchově hlase, ale byla v něm i zvláštní něha, jakou jeho společník ještě nikdy nedal najevo. Cestou na sever ke dvoru Toužícího srdce se ho postupně naučil vidět v novém světle. Už to nebyla jen karikatura na svaly a jiholondýnskou periferní *hrdost*, přes všechny svoje chyby to byl dobrý chlap, náladový až neurotický, ale s upřímným srdcem. „Pomalu se z něho stával dobrý šaman. Překvapilo mě, jak rychle si osvojil potřebné schopnosti. Nikdy si nepřestal rozšiřovat obzory, pořád na sobě pracoval a snažil se být lepší."

„Jo, to byl celý on, že? Jasně, my všichni děláme, co můžeme, ale jemu to šlo docela přirozeně. Není to fér, že to slíznul první."

„Jaký z toho máš pocit?"

„Jako bych ztratil svého nejlepšího přítele.“ Mimoděk předběhl Toma o několik kroků, hlavu skloněnou, dlouhé vlasy mu zakrývaly obličej. „Víš, chybí mi jeho rady. Vždycky věděl, co je třeba říct. Ještě nikdy jsem se nesetkal s nikým tak… moudrým.“

Tom byl ochoten v rozhovoru pokračovat, ale Veitch ještě zrychlil a zdálo se, že chce být se svými myšlenkami sám.

# # #

Odejít z Inverness jim trvalo celý den, a dokonce i jejich zocelené svaly začínaly bolet. Od jejich konečného cíle v Glen Urquhart, údolí, které se táhlo dolů k Loch Ness, je dělila už jen hodina nebo dvě. Pro Veitche bylo jejich okolí plné vzpomínek na jeho lov na Slídiče a závěrečný boj, při kterém jen o vlásek unikl smrti.

Na místo, které Tom označil na mapě, dorazili těsně před půlnocí; bylo to tam, kde Veitch našel pozůstatky jedné ze Slídičových obětí, ale mrtvola tam už neležela.

V Corrimony se nacházel jeden z cairnů, pohřební mohyla navršená z vodou ohlazeného kamene z blízké řeky Enrick. Stála na zelené pastvině u úpatí borovicemi porostlých kopců, zahalená atmosférou věčného míru.

„Cítíš to?“ Tomův hlas byl skoro tišší než vánek.

Pod Veitchovými chodidly bzučela elektřina vysílající vzhůru ke kolenům nikoliv nepříjemné výboje. Když zvedl ruku, rýsovala se mu kolem ní proti temné krajině lehká modrá aura. „Zatraceně,“ řekl užasle.

„Jelikož bylo Zřídlo ohně v Edinburghu uvolněno, tahle část země ožila. Ve správném čase a při správné atmosféře je docela mocná.“ Tom si dřepl a natáhl ruce. Když byly jeho prsty několik centimetrů od trávníku, přeskočily mezi nimi a zemí modré jiskry.

„Co míníš dělat?“

„To, co by udělal Shavi, kdyby tu byl s námi, jenom ne tak dobře. Něco málo jsem se naučil od Kultury, ale rozhodně ne dost. Nemám k tomu přirozený talent, jako měl on. On byl spojený duchem Pendragonu jako souvislým řetězem s dávnou civilizací, která tohle všechno udělala a zapsala svoje znalosti do krajiny. Byl jako

bleskosvod, všechno to k sobě přitahoval.“ Tom se spustil na všechny čtyři a začal se soukat do hrozivě úzké chodby v boku cairnu. Když zmizel vevnitř, Veitch dál slyšel, co povídá, i když ta slova zjevně nebyla určena pro něj. „Já vlastně nejsem moc dobrý vůbec v ničem.“

Veitch se vydal za ním a o chvíli později oba seděli na vlhkých kamenech, zády se opírali o hrubé kamenné stěny mohyly a dívali se na hvězdy roztroušené po obloze nad jejich hlavami.

„Za starých časů bychom tenhle výhled neměli.“ Tomův hlas se zvláštním způsobem odrážel od stěn. „Byl by nad námi strop. Zničil ho nejspíš nějaký hloupý farmář, který sháněl materiál na zídku. Ta krátká cesta chodbou sem je jedním z těch symbolů, o kterých jsem mluvil.“

„Nový jazyk?“ Veitch se na chvíli zamyslel. „*Skutečný* jazyk.“

„Odděluje skutečný svět venku od Jiného světa tady, od stinného místa, kde platí jiná pravidla. Také to měl být symbol smrti a zrození, nebo znovuzrození. A my jsme se znovuzrodili do nového světa tajů a magie.“ Vytáhl plechovku, ve které měl svou zásobu hašiše. „*Tady jsme zfetovaní, bez poskvrny.*“

„Tohle znám,“ řekl Veitch. „Doors.“

Tom si pomalu ubalil jointa, do tabáku přidal trochu hašiše. „Tak se raději připrav na bláznivé zážitky ve zlatém dole.“

„Jeden můj známý hulil v jednom kuse. První si zapálil hned ráno a až do večera ji měl pořád mezi zuby. Taky jsem si občas dal práska, jen tak pro ten pocit, ale tak jako on jsem to nikdy nedělal.“

„V tom případě to byl pořádný hlupák. Copak by sis koupil raketomet a šel s ním střílet do plechovek? Tyhle drogy jsou posvátné. Ti, kdo je používají jen tak pro zábavu, jsou jako hloupé děti upíjející mešní víno.“

„Jak to myslíš?“

„Crowley měl pravdu.“ Tom vzhlédl, ale ve Veitchově obličeji viděl jen nechápavý výraz. „Aleister Crowley. Samozvaný čaroděj, který žil před několika desetiletími. Ve skutečnosti byl docela dobrý, i když do očí bych to tomu arogantnímu parchantovi nikdy neřekl. Strávil jsem s ním týden v Boleskin House, v jeho domě na břehu Loch Ness. Vyvolal něco, co považoval za boha Pana. Myslím, že si

to s ním hrál Cernunnos, ale to už odbočuji. Crowley nesnášel lidi, kteří užívají drogy, jako když si odskočíš do putyky na pár piv, protože věděl, jaká síla se v nich skrývá; znal jejich moc dotknout se posvátného. Mnohé staré civilizace používaly drogy k narušení hranice mezi skutečným a neviditelným světem. Ze stejného důvodu je používám já a proto je používal Shavi.“ Veitch zamyšleně přikývl. Toma napadlo, že vypadá jako školák poučovaný přísným učitelem.

„No a co se tedy stane?“

„To já nevím.“

„Ježíši!“

„Už jsem ti říkal, že nejsem odborník. Jenom se snažím dělat, co můžu. Tohle je k tomu správné místo, mocné místo. Droga nám otevře mysli. Pak se pokusíme spojit s něčím, co nám pomůže.“

Veitch zaklel. „To jsi mi měl říct rovnou. Určitě bych tu teď s tebou nedřepěl.“

„A proč si myslíš, že jsem ti to neřekl?“

„Víš, jako co mi to připadá? *Lovec jelenů*. Jako nějaká zatracená ruská ruleta. Tohle všechno… Kriste Ježíši! Chceš říct, že něco přivoláme a budeme doufat, že to bude něco dobrého? Sakra!“

„Když budeš věřit ve vesmír, často ti pomůže z bryndy.“

„To jako když skočíš z mostu, něco tě zachytí?“

„Teď mluvíš jako hlupák.“ Zapálil si cigaretu, dlouze z ní potáhl a pak ji podal Veitchovi. „Tohle je obřad –“

„Už žádní Doors, ano? Minul ses desetiletím.“

Tom pomalu vzhlédl k zářícím hvězdám. Zvenčí k nim doléhalo šumění větru v korunách stromů. „Staré příběhy.“

„Cože?“

„Mýty a legendy jsou svým způsobem záblesky skutečného jazyka bytí. Dají se v nich najít archetypy. Skutečný význam čísel, slov a symbolů. Ty talismany, o které jste tak těžce bojovali – nejsou to jen meč, oštěp, kámen a kotel. Meč je elementární síla vzduchu a reprezentuje intelekt. Oštěp je oheň, duch. Kotel je voda, soucit. Kámen je země, bytí. Jenom musíme být chytří. Ignorovat způsob chápání světa, kterým nás zatížil Věk rozumu. Musíme se vrátit zpět a vnímat tajemství v srdci života. To je jediná cesta vpřed.“

„Takže si budeme vyprávět příběhy?“

„Všechna lidská společenství jsou založena na příbězích, Ryane. To nejsou jen slova, jsou živé, mocné. Existuje teorie založená na něčem, co se nazývá memy. V podstatě to jsou myšlenky, které se chovají jako viry. Vypustíš takovou myšlenku do světa – sdělíš ji příteli a necháš ho, aby ji předal dál – a než se naděješ, pronikne do společnosti a všichni začnou měnit svoje způsoby chování, aby se s ní slučovaly. Myšlenka – myšlenka jediného člověka – tak nakonec přetvařuje celou společnost. Tohle je moderní výklad toho jevu. Příběhy jsou velice mocné memy, protože prostřednictvím archetypů promlouvají přímo k podvědomí.“ Bedlivě Veitche pozoroval; překvapovalo ho, že Londýňan pozorně poslouchá. Možná se doopravdy změnil. „Příběhy tvarují život. Lidé se z nich učí, věří, že jistý typ jednání je ten správný, snaží se alespoň trochu podobat hrdinům. Když do světa vypustíš hodně cynických příběhů, svět se jim pomalu přizpůsobí. Naše současné mýty jsou hollywoodské filmy a televizní seriály. V osmdesátých letech běžel ve Spojených státech kriminální seriál *Poldové z Hill Street*. Policisté, kteří ho viděli, se začali opičit po jeho postavách, postupně měnili způsob, jakým se chovali při výkonu svého povolání. Jediný příběh změnil celou kulturu. Ve staré Sumerské říši zase občané přejímali světový názor vyjadřovaný jejich archetypickým hrdinou Gilgamešem. Formoval je.“

Veitch se zakuckal kouřem a odplivl si. „Chápu. Ještě v Deptfordu jsem znal partu kriminálníků – byli to takoví ti bezvýznamní grázlíci – co viděli film *Sbal prachy a vypadni* a začali se oblékat a mluvit jako ty postavy, co v něm vystupovaly.“

„Přesně. Příběhy jsou naše sny, Ryane, a my sníme o společnosti a realitě, ve které žijeme. Když ty sny sníme skutečně usilovně, někdy se vyplní. Když sníme dost silně.“

„Shavi mi jednou řekl něco podobného.“

„Ano?“

„Vlastně to nebylo přesně totéž. Ale trochu ano. Říkal, že když budu snít, že se stanu hrdinou, nakonec se jím doopravdy stanu. Když se ale budu považovat za mizerného ztroskotance, zůstanu navždy ztroskotancem.“

„Všechno se mění, Ryane. Nic není neměnné.“

Veitch si protřel oči; začínal vidět Toma rozmazaně. Netušil, jestli to dělá ta droga, nebo je takový doopravdy. Přenesl svou pozornost na tmavé kameny, z nichž byla mohyla postavená. Tu a tam mezi nimi proskočily výboje modrého světla. Cítil, že na místě jako je tohle se může stát cokoliv. Obrnil se. Tomův tichý, zpěvavý hlas byl jako kouzelné zaklínadlo opřádající ho atmosférou změny.

„Vím, o čem mluvíš," slyšel Veitch sám sebe říkat. „Chceš, abychom snili nějaký z těch starých příběhů, a on nám pak poví, co máme dělat. Arche… jak to bylo?"

„Archetypy. Symboly, které na sebe berou podobu něčeho, co dokážeme pochopit. Věci, které promlouvají mocí."

„Poslouchej!" Veitch strnul. „Slyšel jsi to?" Připadalo mu to jako troubení loveckého rohu, temně se rozléhajícího údolím.

Tom ho pozoroval jako dravec. „O čem jsi snil, Ryane?" zeptal se tiše.

„Já nevím." Slyšel to skutečně? Do jeho mysli se surově vedral obraz Divokého honu a zmocnila se ho panika.

Tom mu konejšivě položil ruku na koleno. „Něco vyplouvá z tvého podvědomí –"

„Může tohle místo dokázat něco takového?" Droga poznamenala Veitchovy myšlenky úzkostí.

„Modrý oheň je základní složkou všeho, Ryane. Je tady aby byl tvarován a ovládán, a tohle místo bylo navrženo tak, aby tuhle schopnost zostřovalo."

„A dějí se věci." Veitch si hryzl klouby na ruce. Cítil, že slyší, jak se něco pohybuje po zarostlých svazích údolí na březích Loch Ness, a zároveň věděl, že je to příliš daleko, aby se k němu odtamtud donesl jakýkoliv zvuk. „Myslím na Robina Hooda. Když jsi mluvil o těch příbězích… Kdysi mi o něm četl můj táta…"

„Může to dokázat sebenepatrnější myšlenka, když se patřičně zaostří, Ryane."

„Ale Robin Hood, já… vzpomínám si, co mi říkala Ruth. Že je to jedno z pojmenování pro –"

„Cernunna, ano. Bohové jsou archetypy, které dostaly tvar, ale archetypy jsou větší než oni." Odmlčel se. „To, co říkám, nedává moc smysl, že?" Znovu si potáhl z cigarety, jako kdyby se rozhodl,

že to ještě zhorší. „Ale možná, že je to správný archetyp pro tento okamžik, Ryane. Můžeš si myslet, že ta vzpomínka vyplula na povrch čistě náhodou, ale v tomhle světě žádné náhody neexistují.“

„Robin Hood.“ Veitchův hlas se chvěl očekáváním; atmosféra v cairnu sršela napětím. Modré světlo zesílilo a už neblikalo, ale zalévalo všechno uvnitř safírovou září. Vzal si od Toma cigaretu a zhluboka si z ní potáhl. Obrysy kamenů jako by se propadly mimo ohnisko, zatímco modré světlo zintenzivnělo a získalo hloubku.

„Robin Hood,“ přemítal Tom. „Lovec v hlubokém, temném lese noci. Odbojná síla proti tyranské vládě zkostnatělé moci. Nespoutaná kreativita stojící proti strukturálnímu myšlení Věku rozumu.“

Jeho slova omývala Veitche, a pokud v nich vůbec byl nějaký význam, vsakoval do jeho mysli na nějaké úrovni odlišné od slyšení. Další zaburácení loveckého rohu, tentokrát docela blízko. Teď už Veitch dokázal rozeznat, že je to jiný zvuk než při Divokém honu; ne tak zlověstný, skoro slibný.

„Buď opatrný.“ Tomovo varování k němu dolehlo jakoby z hluboké studny. „Jestli ztratíš nad archetypem kontrolu, jeho síla tě může přemoci, roztrhat tě na kusy.“

„Tohle jsi mi zrovna říkat nemusel,“ odsekl Veitch. „To je ten zatracený mem, že? Teď ho mám ve své zatracené hlavě.“

„Alespoň že jsi dával pozor.“ Tom se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil; Veitch si všiml, že starý hippie taky cítí úzkost. „Moje varování zostří tvou mysl. Neztratíš kontrolu.“

„Jo. Raději mi to ještě párkrát zopakuj.“

Na cestičce za cairnem zavrzaly kroky na kamenech. Vzduchem se neslo rytmické oddechování, které docela dobře mohlo být lidské, ale znělo spíš jako zvířecí.

„Je tady,“ řekl Tom naprosto zbytečně.

Veitch cítil, jak mu svaly tuhnou napětím. Nechtělo se mu věřit, že tohle dokázal on a s vynaložením tak malé námahy, ale tohle tajemné místo zdánlivě mimo svět bylo tak nabité mocí, až měl pocit, že by tady dokázal cokoliv.

„Promluv na něj,“ zašeptal Tom.

„Já?“ Znovu ho zachvátila panika; tohle přece nepatřilo k jeho práci. Ale pomyšlení, jak by si v této situaci asi poradil Shavi, mu

dodalo odvahu pokračovat. „Ahoj.“ Jeho hlas zněl křehce. Zkusil to znovu, tentokrát sebejistěji.

Uslyšel škrábavý zvuk, jako by se něco pohybovalo po svahu mohyly, hledalo mezi navršenými kameny oporu pro ruce a nohy. Pak se proti obloze objevila silueta postavy shlížející dolů na ně.

„Ahoj,“ zopakoval ještě jednou.

Příchozí dřepěl na vrcholku cairnu a díval se na nějak tam sedí s nohama zkříženýma pod sebou na plochých kamenech. Když se pohnul, Veitch na okamžik zahlédl obličej vyzařující moudrost a laskavost, ale také spravedlivý vzdor. Určitě měl vousy, ale jak jeho oči klouzaly po detailech tváře, okamžitě je zase zapomínal. Šaty blíže neurčeného střihu byly vyrobeny z lincolnského zeleného sukna přesně tak, jako v dobrodružné knize z jeho dětství, ale když se podíval pozorněji, připadaly mu spíš jako z listů než z látky nebo kůže a jako by byly nedílnou součástí těla. Na zádech měl luk z tisového dřeva, který se také zdál být podivně organický.

„Slyšel jsem tvoje volání.“ Hlas, který se ozýval jakoby ze všech stran zároveň, byl uklidňující a otcovský; z Veitche rázem spadlo všechno napětí.

Instinktivně věděl, jak mluvit s návštěvníkem a co mu má říct. „Hledáme pomoc. Radu.“ Překvapilo ho, že i jeho vlastní hlas teď zní odosobněně. „Máme vykonat důležitý úkol. Práci pro velké hrdiny. Zachránit svět a tak. Ale všechno se to nějak podělalo. Nevíme, jak dál.“

Postava se narovnala a začala pomalu proti směru hodinových ručiček obcházet to, co zbylo ze stropu mohyly. Veitch ji sledoval pohledem. Cítil se jako omámený. Pak, po chvíli, která mu připadala jako celá věčnost, návštěvník promluvil. „Každý příběh je jako vlna, která se rozbíjí o pláž, a existuje tolik příběhů, kolik je na moři vln. Mají svoje vrcholy, kdy se slunce třpytí na jejich hřebenech, i temné brázdy zahalené stínem. Každá se zdá být koncem něčeho, ale teprve až když se příboj valí po písku se ukáže, že důležitost obojího spočívá v cestě ke břehu.“ Otočil se na patě a začal obcházet cairn opačným směrem. „Tvůj příběh se odehrává v časech nadmíru temných, ale ty sis zachoval naději; cítím, jak z tebe sálá, a to je pro

práci hrdiny důležité. Také cítím tvou bolest ze ztráty někoho, kdo ti byl blízký.“

Zavládlo hluboké ticho, vyčkávání.

„Abychom mohli pokračovat, musí nás být pět,“ začal Veitch. „Musí být pět Bratrů a Sester draků. Však víš, duch Pendragonu. Jeden je ale mrtvý. Co máme dělat?“

„Hranice neexistují.“ Slova se odrážela ozvěnou mezi kameny. „Smaragdové ticho zeleného lesa se táhne do nekonečna. Procházíte akry porostu a máte pocit, že se přesouváte na jiná místa k novým obzorům, ale pořád je to tentýž les.“

Veitch se usilovně snažil pochopit, ale bylo mu naprosto jasné, proč archetypy ustavičně mluví v metaforách, kořenu skutečného jazyka.

Postava znovu podřepla, aby se na něho podívala, jako kdyby se neviditelné kruhy konečně uzavřely a měly vydat svoje poselství. „Šaman je pryč, ale může se vrátit.“

„Shavi?“

„Můžete ho přivést zpátky z Ponurých zemí, ze Šedých zemí.“

„Jak?“ vložil se do hovoru Tom. „Pro náš druh odtamtud není návratu.“

„Zvláštní okolnosti vedly k rozdvojení cesty. Spojení mezi šamanovou tělesnou formou a jeho podstatou ještě nebylo přerušeno.“

Veitch se podíval na Toma, ve tváři výraz zmatku, ale i naděje. Veršotepec se nad novou informací krátce zamyslel a pak se zeptal. „Jaké zvláštní okolnosti –“

„Váš patron se rozhodl jeho formu zachovat…“

„Cernunnos,“ řekl Tom.

„Zůstala v altánu, kde čeká, až bude probuzena.“ Archetyp vstal a zadíval se k temnému obzoru, jako by ho tam něco volalo.

„Kde?“ zeptal se Tom.

„Na Obřím vrchu, kde Noční jezdec čeká na své vyzývatele. Ale čas se krátí. Ochrana slábne a spojení se brzy přeruší navždy.“

„Kolik času máme?“ Veitch se bál, že tuhle informaci získali příliš pozdě, než aby jim ještě mohla být užitečná.

„Mnoho ne.“

To byla velice neurčitá odpověď, ale bylo zřejmé, že ji nemohl nebo nechtěl upřesnit. Místo toho začal pomalu scházet po úbočí mohyly. „Jed' –“

„Počkej,“ požádal ho Veitch zdvořile. „Mohl bych jít s tebou? Jenom chvíli?“

Archetyp se zastavil a pak k němu napřáhl svou stínovou ruku. Veitchovi připadala na dotek jako ze sametu. Archetyp ho bez zjevné námahy vytáhl k sobě nahoru a oba pak sklouzli dolů na zem. Veitch se cítil povzneseně, jako by ho na nějaké hlubší úrovni zalévala hrdinská esence. Bylo to spíše jako energie praskající ve vzduchu než něco, co vycházelo z osoby po jeho boku, ale když na něj pokradmu pohlédl, byl to doopravdy Robin Hood. Přešli přes cestu a zamířili k přírodní rezervaci dole, tiše a kradmě jako divoká zvířata. Veitch si byl jist, že ať už tento archetyp vytvořil kdokoliv, něco z něj se na něho přeneslo. Jeho smysly se zostřily a cítil se povzneseně, jako kdyby spořádal kvantum drog nebo byl v zajetí nějakého náboženského vytržení.

Když překročili ohradník z ostnatého drátu a ocitli se na poli zabírajícím většinu svahu údolí, Veitch už se neovládl. „Ukaž,“ zašeptal jako dítě.

Archetyp se nepatrně usmál. Jediným plavným pohybem si sundal ze zad luk, založil do tětivy nezvykle tvarovaný šíp a vystřelil. Veitch uslyšel zadrnčení, jak šíp úhledně přeťal horní drát ohradníku asi třicet metrů před nimi.

„Úžasné.“ Cítil se, jako by byl zase dítě; dávno zapomenutá vzpomínka na to, jak si v zadních uličkách Greenwiche hrál s kamarády na Robina Hooda a jeho Veselou družinu, mu dodala novou energii. Byl to jeden z těch pocitů, jejichž hledáním tráví dospělí celý život. Sám sebe kdysi přesvědčil, že už neexistují, a možná, že tehdy měl pravdu; teď se ale věci změnily.

Archetyp podle všeho četl jeho myšlenky. „Tahle noc je kouzelná,“ řekl s rozmáchlým gestem. „Kypí možnostmi. Tady jsi ve spojení s nekonečnem.“

Pocit euforie se stále stupňoval, až cítil mravenčení v každičkém kousku těla. Z intenzity toho všeho se mu až zatočila hlava; skutečně

to byl náboženský zážitek, jako by se měl setkat se samotným Bohem. „Co to všechno znamená?“ vydechl.

„Takový by život měl být.“ Archetyp poklekl najedno koleno a zlehka se dotkl dlaní trávy. „Sny začínají uvnitř, pak rostou, až v nich nakonec můžeš žít. Nemají žádné hranice; může se v nich stát cokoliv. Přizpůsobivost, naděje, výraz.“ Pohled, který upřel na Veitche, byl skoro elektrizující. „Mýtické příběhy nikdy neměly být ty jediné. Stačí, abys dost usilovně snil, a můžeš ve svém snu žít: není to ani realita, ani fantazie, prostě jedna z říší nekonečných možností.“ Udělal další rozmáchlé gesto. „Podívej se. Příběhy žijí. Tihle všichni existují ve věku hrdinů, jak bylo zamýšleno.“

Když se Veitch rozhlédl, uviděl v dálce na kraji pole nebo mezi stromy stinné postavy; dávní hrdinové, z nichž některé poznával, některé s meči a v lesklé zbroji, jiné s korunami a štíty, ale i beze zbraní. Vlastně *cítil*, že je zná všechny. Úžas ho zaplavil takovou silou, že bezděčně klesl na kolena.

# # #

Než se Veitch zase vrátil do cairnu, uplynula skoro hodina. Padající hvězda vykreslovala na nebeské báni zářivý oblouk. Tom stále seděl uvnitř, kouřil zbytek jointu a něco si pro sebe broukal.

„Nezdá se, že by sis o mne dělal starosti,“ řekl Veitch, když se s blaženým výrazem v obličeji vynořil z chodby.

„Věděl jsem, že jsi v dobrých rukou. Udělil ti lekci?“

Veitch nedokázal zakrýt úsměv.

„Dobře,“ řekl Tom. „Užij si to svoje setkání s velkým neznámem, protože zítra nás čeká zachraňování života a rozhodování, při kterém ti možná zmizí úsměv z tváře.“

Veitch ho neslyšel; hleděl ke hvězdám a poprvé ve svém životě cítil, že je součástí něčeho obrovského, věřil, že je pro něho ještě naděje.

KAPITOLA PÁTÁ

Smlouva s Kamením na poli

Tom a Veitch zůstali ve studeném útočišti cairnu, dokud se nebe nezbarvilo zlatě a purpurově a pak šmolkově modře. Všechno nasvědčovalo tomu, že to bude překrásný den. Veitch, který strávil poslední hodiny temnoty vzrušeným blábolením o tom, co zažil s archetypem, stále ještě cítil euforii. Tom věděl, že to setkání zasáhlo nějakou dlouho zanedbávanou část jeho osobnosti. Jen nerad mu kalil radost připomínáním toho, co mají před sebou, ale nebylo vyhnutí; archetyp je varoval, že jim nezbývá mnoho času.

Po krátké a nepříliš chutné snídani, skládající se z kořínků, bylinek a jedlých květů, které Tom nasbíral na okolních lukách a v živých plotech, se řeč přirozeně stočila na Shaviho. Veitch byl překvapivě vstřícný, jeho obvyklá strategická opatrnost ustoupila naději, že znovu uvidí svého přítele.

„Víš, kde je Shavi?“ zeptal se Tom opatrně, zatímco obhospodařoval malý táboráček, který jim pomáhal zahnat ranní chlad. „Ne kde leží jeho tělo, ale kde je *on*.“

„V Ponurých zemích. Nebo v Šedých zemích.“

„Obě ta jména popisují stejné místo. Je to Země mrtvých, Ryane.“

Veitch pokrčil rameny.

„Nenaplňuje tě to hrůzou? Bylo zdrojem nočních můr, co je lidský druh na světě, a z dobrého důvodu.“

„Nepokoušej se mi zkazit náladu.“ Veitchův postoj dával jasně najevo, že nemá nejmenší zájem poslouchat Tomovy varovné historky. „V posledních měsících jsem viděl a dělal věci, ze kterých bych dřív, když jsem byl ještě obyčejný chlápek z jižního Londýna, řval hrůzou. Všechno je to noční můra – tak už to teď chodí. Nezbývá než se s tím smířit. Tak se do toho dejme.“

Tom v duchu zaklel. „Věděl jsem, že to takhle dopadne. Ty se nikdy nenaučíš poslouchat rady, co? Když se před cestou do Ponurých zemí náležitě nepřipravíš, možná ti už nedovolí odejít.“

„*Nedovolí?*“ Veitch se zakabonil. „Mně?“

„No, já tam nepůjdu. To je tvoje zodpovědnost a kromě toho, mými žilami neproudí ten skvělý duch Pendragonu. A vážně si myslíš, že mrtví připustí, aby se mezi nimi producíroval někdo, kdo dýchá a krev mu proudí v žilách? Kdo jim bude připomínat, co ztratili, a ještě jim vezme něco, co považují za své? Mrtví mají svoje vlastní zásady a pravidla, svoje vlastní víry, nenávisti a žárlivosti. A samotné Ponuré země jsou –“ sklonil hlavu, takže Veitch mohl stěží vidět jeho obličej „– nepříjemné místo pro život.“

Veitch se posadil. Rozčílilo ho, že byl tak neomaleně připraven o svou dobrou náladu. „Už mi to všechno leze krkem,“ zabručel.

„Je mi líto, že ti to musím říct, Ryane.“ Toma samotného překvapilo, jak upřímně to znělo. „Ale musíš to vědět. Archetyp nám pověděl, co jsem si myslel vždycky: že je pořád ještě naděje. Ale u takových věcí není výsledek nikdy jistý. Musíš chápat, že nebezpečí spojené se vstupem do Ponurých zemí je pro mnohé nepřekonatelné.“ Odmlčel se. „Ale jestli to někdo přece jen může dokázat, pak to jsi ty.“

Veitch se nad tím projevem důvěry celý rozzářil.

„Ale jak jsem už varoval Shaviho v Edinburghu, dovolit mrtvým, aby si tě všimli, je obrovské riziko. Cena, kterou za to bude třeba zaplatit, může být příliš vysoká –“

Veitch nad tím jen mávl rukou. „Nemá smysl vykládat mi takové věci. Víš, že to stejně udělám. Musím jít pro Shaviho. Jak bych ho tam mohl nechat, když je naděje, že ho zachráním? To je jediné, na čem mi doopravdy záleží. Jasně, možná se nám nakonec přece jen podaří zabránit, aby celý svět nepadl na záda. Ale to, na čem záleží doopravdy, je přátelství. Stojíš při své rodině a při svých blízkých. Nic není důležitější než tohle. Ani záchrana světa ne.“

Ačkoliv to Tom nedal najevo, udělal na něho hluboký dojem Veitchův smysl pro to, co je správné a co špatné, stejně jako jeho smysl pro povinnost, který se od Tomových milovaných šedesátých

let značně vytratil. „Chtěl jsem jenom, aby ti bylo jasné, do čeho jdeš.“

„Ale jak se tam dostanu? Jenom mi neříkej, že je někde na hřbitově velká brána.“

„Kdyby to jen bylo tak snadné. Nejprve se musíme dostat tam, kam Cernunnos uložil Shaviho tělo, aby ho ochránil před zkázou.“

Veitch začal se svou pravidelnou ranní rutinou protahování, která měla připravit jeho svalstvo na nadcházející den. „Obří vrch.“

„To je jedno z jeho jmen, i když obvyklejší je vrchy Góg Magóg. Je hned za Cambridge.“

„Srandovní jméno.“

„Ve starých příbězích byli Góg a Magóg poslední z prastaré rasy obrů. Údajně spí pod kopci, mimochodem spolu s velkým bílým koněm a zlatým vozem, pod Mutlowským vrchem.“

Tom zamrkal, když si Veitch začal lupat klouby na prstech; zjevně to dělal proto, aby Veršotepce rozčílil. „Takže, jen abych ti dokázal, že jsem poslouchal – všechny ty staré příběhy, co mi tu vyprávíš, doopravdy něco znamenají, i když obvykle ne přesně to, co říkají.“

„Jsou to skoropravdy vyjádřené metaforami.“

„Takže co znamená tenhle? Žádní skuteční obři, že?“

„S tím si prozatím nemusíš dělat starosti. Řekl jsem ti to, jen abych zdůraznil, že tě čeká cesta na místo velké moci a důležitosti. Staré národy byly k tomu kopci přitahovány, aby z něj načerpaly sílu, uctívaly ho stejně jako Mam Tor. Na jeho návětrném vrcholu se nachází Wandlebury Camp, kde Boadicea a její Iceniové připravovali pomstu proti vetřelcům. Později se ho zmocnili samotní Římané.“

„A jeho moc udržuje Shaviho tělo v bezpečí?“ Údolím vanul lehký vánek, který šelestil v korunách stromů a rozezpívával dráty telefonního vedení.

„To a skutečnost, že vrch má svého strážce.“

„Ano?“

„Archetyp se o něm zmínil: Noční jezdec. Podle legend měl v dávných dobách vládnout Wandlebury Campu a žádný smrtelník ho nemohl porazit. Ti, kdo byli dost stateční, mohli za měsíčné noci vjet do tábora a zavolat: ‚Rytíř vyzývá rytíře, ukaž se!’ Pak se prý objeví na svém černém oři a s potěšením výzvu přijme. Jiná pověst z

normanské doby tvrdí, že se rytíř jménem Osbert pokusil zajistit legendě věčný klid. Podařilo se mu srazit Nočního jezdce na zem, a dokonce si jeho černého koně odvedl domů do Cambridge, ale byl při tom zraněn na stehně. Kůň za úsvitu zmizel a každé výročí bitvy se pak Osbertova rána znovu otevírala a krvácela, jako by byla čerstvá."

„Takže která část těch babských povídaček je vlastně pravdivá?"

Toma rozčílil Veitchův typicky neuctivý postoj ke starým mýtům a legendám, které on považoval za téměř posvátné. „Jsem si jist, že na to brzy přijdeš sám," odsekl. „V posledních staletích se Noční jezdec příliš neobjevoval – vrchy Góg Magóg jsou dost stranou – ale všichni, kdo se o něm zmiňují, hovoří o velkém nebezpečí, které není v příbězích blíže specifikováno. A o tom, že to bude nebezpečné, vůbec nepochybuj. Jestliže tak mocné místo vyžaduje hlídače, rozumí se samo sebou, že to bude vskutku hrozivý hlídač."

„A ty čekáš, že mě to překvapí?" Veitch kopl do ohně.

„Spíš mi dělá starosti, že to nebereš dost vážně –"

„Už mám plné zuby braní věcí vážně. Mám pocit, že od chvíle, kdy se to stalo Ruth, nic jiného nedělám. A jestli se má stejně co nevidět všechno sesypat, nerad bych to zakončoval takhle."

„Na tom něco je. V tom případě další otázka zní –"

„Jak se tam k čertu dostanu dost rychle? Do Cambridge!" Veitch začal nervózně přecházet sem a tam. „Odsud je to takových osm set kilometrů, že? Bez auta, letadla nebo vlaku. To je šílené!"

„Koně," navrhl Tom.

„Pořád moc nadlouho."

„Loď. Můžeme se přeplavit po Kaledonském kanálu na východní pobřeží a tam –"

„Bez urážky, kamaráde, ale vážně nemám chuť nasednout s tebou do nějakých starých rozeschlých necek, dokud budu mít nějakou jinou možnost. Nesnáším vodu." Povzdechl si. „Jestli je to jediné řešení, tak to samozřejmě udělám, ale i tak je to moc pomalé."

„Výborně, a co navrhuješ ty?" odsekl Tom. „Vrátili jsme se do středověku. Kůň a loď jsou teď nejmodernější technologie!"

Veitch si zamyšleně kousal rty. Po chvíli vrhl na Toma uličnický pohled.

„Co je?“ zeptal se Veršotepec ostře.

„Tehdy na Tintagelu, když nás ten vraní chlápek donutil skočit z útesu, jsi udělal něco –“

„Ne,“ prohlásil Tom rozhodně.

Veitch si k němu přidřepl. „Ale jo, udělal jsi to. Přemístil jsi nás z Tintagelu až do Glastonbury. Kolik to dělá? Patnáct set kiláků? Zvládl jsi to takhle!“ Luskl prsty.

„Ne.“

„Přestaň říkat *ne*, nebo ti zarazím hlavu do krku.“

Tom si v tu chvíli nebyl jistý, jestli to náhodou nemyslí vážně. „To, co jsem tenkrát udělal, byla jednorázová záležitost. Princip jsem přirozeně znal, ale předtím se mi to ještě nikdy nepovedlo. Nemám to nadání. Prostě *nemám*.“

„Tak jak jsi to dokázal?“

„Nebezpečí zkoncentrovalo mou mysl. Byl to podvědomý čin zrozený z čirého zoufalství. Nedokážu to zopakovat, kdy se mi zachce.“

„Možná bych ti mohl namířit kuši na hlavu. Třeba by to zase zkoncentrovalo tvou mysl.“

Tom si stále nebyl jist, jestli to Veitch nemyslí vážně. Ve tváři měl nebezpečně nečitelný výraz, hrozivý svou mrazivostí i vztekem, který mu doslova sálal z očí. „To by nebylo k ničemu. Příliš hrané.“

„Poslyš, tohle je jediné rozumné řešení, takže to nějak musí jít. Vyprávěj mi o tom. Co způsobilo, že se to tehdy povedlo?“ Jeho oči se zúžily. „Začni hezky od začátku a zkus to pro změnu říct nějak jednoduše. Nesnaž se to okecávat, nebo to doopravdy udělám. Je to důležité.“

„Jednoduše, říkáš!“ Tom si vyčistil brýle; udělal to, aby se uklidnil a současně připravil. „Modrý oheň je základní síla, která proudí ve všem – v zemi, ve stromech a zvířatech, v tobě i ve mně. Oba jsme součástí stejné věci. V dávných časech tohle v podstatě chápali všichni. Modrý oheň se zjevoval všude a mnozí ho dokázali ovládat, zvlášť tehdejší odborníci na něj, šamanové. Tvoje společnost se od představy, že člověk je součástí všeho, odklonila, zvlášť po průmyslové revoluci. Lidé se začali považovat za něco speciálního, co je nad vším ostatním.“

Veitch se soustředil na každé jeho slovo.

„Modrý oheň byl zapomenut. Ale jeho podstata spočívá v myšlenkách a víře, stejně jako je tomu u každého subtilního energetického toku. Jeho zdrojem je představivost, máme ho v srdcích. Pramení z přání a naděje.“

„Takže svým způsobem vyschl.“

„Svými činy v posledních měsících jste sice probudili Krále světa z jeho dočasného spánku, ale vaše mise ještě není u konce. Ohnivá síť, tak to kdysi nazývali. Linie modrého ohně křižovaly zemi, celý svět, jako pulzující tepny tělo. Číňané to chápali dokonale. Nazývali tu sílu čchi a mapovali její toky jak v zemi, tak v těle. V tom druhém případě ji řídili a přesměrovávali pomocí akupunktury. V prvním případě tu práci dělala stará posvátná místa – menhiry, první kostely a cairny. Ale menhiry byly povaleny. V minulém století bourali omezení křesťané, kteří v nich viděli ďáblovo dílo, celé kruhy. Ohnivá síť byla zpřetrhaná, vysušená. Když si představíš zemi jako tělo, uvidíš nějaké zdravé artérie, přerušovanou strukturu žil a vlásečnic a obrovské kusy studené, mrtvé kůže.“

„Takže je to jako stroj, který udržuje svět v chodu.“

„Svým způsobem.“ Tom byl za to přerušení vděčný. „Starověká technologie, jestli chceš. Globální stroj, který umožňuje přemisťování prostorem a dokonce i v čase, jehož prostřednictvím je možné cestovat mezi dimenzemi. Manipulace s energií. To je jazyk vědy, ale současný omezený pohled na vědu ho úplně odmítl akceptovat.“

Veitch znovu začal přecházet sem a tam a snažil se uspořádat si v hlavě, co slyšel. „Takže co se mi snažíš říct, je tohle: podél linií modrého ohně se můžeš pohybovat jako po cestách, jenomže okamžitě, jako při přenosu transportním paprskem ve *Star Treku*.“

„Správně. No… někteří lidé to dokážou. Každý ne. Dokonce i v době, když naši předkové ještě měli k manipulaci s modrým ohněm potřebné znalosti, hrozilo tomu, kdo si zahrával s energetickými toky, nebezpečí.“

„Proč?“

„Protože se do nich můžeš ponořit tak hluboko, že se ztratíš. Úplně se odevzdáš energii, o kterou všichni usilujeme. Božství. Po

celý život se toho snažíme dosáhnout, tak proč bychom to odmítali, když se ta možnost naskytne? Představ si, jak všechny starosti života odplouvají a ty se utápíš v slávě a extázi.“

„Takže je to jako droga?“

„Svým způsobem, i když tak, jak jsi to řekl, to zní příliš negativisticky. Ti, kteří vládnou potřebnou dovedností, mohou klouzat po povrchu modrého ohně a brát si z něj, co potřebují. Ostatní mohou být staženi pod hladinu a šťastně se utopit ve vlastním úžasu, zmizet navždy.“

„A to je to, čeho se bojíš?“

„Odejít do modrého ohně a nikdy se nevrátit by pro mne byla požehnaná úleva.“ Nedokázal se podívat Veitchovi do očí. „Nechat tohle všechno za sebou… sakra.“ Rukou udělal rozmáchlé gesto. „Už žádné živoření, žádné slzy, nenávist a utrpení…“

Veitch se rozhlédl po strmých svazích údolí porostlých stromy, zaposlouchal se do ptačího zpěvu a šplouchání řeky vinoucí se mezi poli. „Ale taky už nic z *tohohle.*“

Nezdálo se, že by mu Tom rozuměl.

„Máme zodpovědnost,“ pokračoval Veitch. „Musíme dát věci do pořádku pro všechny, kdo nemůžou jen tak hupsnout do modrého ohně.“

„Ano, ano, to všechno já přece vím!“ odsekl Tom. „Jenom jsem řekl, že nemám dost pevnou vůli, abych se tomu vábení ubránil.“

Nyní byla řada na Veitchovi, aby se zatvářil nechápavě. „Ty přece nejsi slaboch.“

„Ale ano, jsem. Každý další den je pro mne utrpením. Už dávno jsem připraven odejít.“

Veitch se nad tím znovu zamyslel a přitom se rozhlížel po krajině. „Ne, já ti nevěřím. Máš spoustu chyb jako každý, ale já tě mám přečteného, hipíku. Když jde do tuhého, vždycky to nějak zvládneš. Jenom sám sebe dost dobře neznáš.“

Že tohle zhodnocení svého charakteru slyší zrovna z Veitchových úst překvapilo Toma tak, že se nezmohl na jediné slovo. Veitch se vesele zasmál. „Kromě toho máme zodpovědnost –“

„Přestaň pořád dokola opakovat to slovo! Já vím, že jsi ho do svého slovníku zařadil teprve nedávno, ale –“

„– k ostatním. Přestože je to riskantní, nemáme jinou možnost než to zkusit. Sám jsi mi říkal, že bys to se sebou nevydržel, kdybys věděl, že bys dokázal přivést Shaviho zpátky –“

„No dobře, v pořádku! Ježíši, ty bys umluvil každého.“

„Takže to zkusíš?“ Veitch nedokázal zamaskovat překvapení, že nakonec přece jen vyhrál.

Tom si podrážděně odfrkl. Posbíral svoje věci, nastrkal si je do torny a vstal. „Ano, ale jestli budu muset strávit zbytek věčnosti s tebou, bude mi modrý oheň připadat jako plameny pekelné.“

# # #

Atmosféra na palubě Rozrážeče vln byla čím dál tíživější. Tuatha Dé Danannové se ostatních cestujících stranili, pevně se shlukli kolem Manannána, který i nadále řídil loď pevnou rukou. Cormorelova smrt je vyděsila ještě víc, než se dalo soudit z jejich agresivní reakce na ni; Churchovi bylo jasné, že se bojí.

Mnozí z pasažérů se natrvalo odklidili do podpalubí a stravovali se ve svých kajutách nebo jiných ponurých končinách, které obývali. Ti, kteří se shromáždili, aby přivítali slunce, chodili s hlavami svěšenými a vyhýbali se pohledům ostatních. Po Walpurgovi nebylo stále ani památky, přestože pátrací skupiny vyrážely každý den za úsvitu, pronikaly daleko do nekonečných útrob lodi a vracely se až za soumraku.

Baccharus však zůstal Churchovou a Ruthinou spojkou s Tuatha Dé Dananny, patrně aby se jim odvděčil za přátelství, kterým ho zahrnovali od jejich setkání. Vyprávěl jim, co si jeho lidé myslí a co plánují, aniž přitom zabíhal do přílišných podrobností, a zaručil se u Manannána, že jsou Church a Ruth mimo jakékoliv podezření. Oba však věděli, že tento stav se může kdykoliv změnit; bohové dokázali být věrní jen sami sobě.

Loď rozrážela vlny velkou rychlostí, i když vanul jen slabý vítr a plachty nebyly ani zdaleka napnuté, ale Church a Ruth si stejně dělali starosti, že svůj úkol nestihnou dokončit včas. Nijak jim nepomohlo, když se od Bacchara dozvěděli, že ještě než Rozrážeč vln zakotví u

cíle své cesty, vykoná několik rutinních zastávek na Západních ostrovech.

„To se nedá vydržet," prohlásil Church jednoho rána, když se opírali o zábradlí a pozorovali něco, co by mohli být delfíni dovádějící ve vlnách, jenomže to vydávalo zvuky jako pištící ženy. „Doma se zatím mohlo přihodit cokoliv."

Ruth si zastínila oči před paprsky slunce lesknoucími se na hladině. „Nebylo by špatné mít nějaké zprávy z fronty. Jen abychom se ujistili, že nemárníme čas."

Náhle její pozornost upoutala vzrušená aktivita na palubě. Skupinka mladších bohů s neproniknutelnými pohledy táhla k boku lodi podivné zařízení s dlouhým, kloubovitým ramenem, na jehož konci byla upevněná sedačka. Jeden z bohů se s pozoruhodnou mrštností přehoupl přes zábradlí a hbitě přeručkoval po rameni k visutému sedátku, na které se usadil; jeho bezpečnost nezajišťovaly žádné pásy a za to, že nespadl do vln, mohl děkovat jen a jen prozřetelnosti. Jeho druhové mu podali oštěp vyřezaný z obrovské kosti a opatřený provazem. Bůh jej potěžkal, pak zaujal pozici harpunáře, oči upřené do hlubin.

„Myslíš, že tohle je jediný důvod naší existence?" Church čekal, co se bude dít, ale rybář se na svém podivném bidýlku ani nehnul. „Život, který jsme žili v Londýně, všechno směřovalo sem do tohoto okamžiku. Někdy mi to připadá jako sen. Ne tak docela skutečné. Ale jediná věc, která mne nutí dál bojovat, je, že se k tomu všemu budu moci jednou zase vrátit. Kdybych si myslel, že tohle je všechno…"

„Spousta náboženství tvrdí, že náš život má nějaký smysl. Jenom ho musíme najít."

„Přesně to mě trápí. Nechci, aby můj život nebyl nic než oběť. Všechny ty příběhy o svatých, Gándhím a matce Tereze, co jsem kdy četl, mi vůbec nepřipadaly povznášející. Naplňovaly mne něčím jako zoufalstvím, protože v nich chyběly všechny ty skvělé věci, které by měl život nabízet: legrace a přátelství, láska a tak podobně."

Ruth si odhrnula pramen vlasů z obličeje. Bylo to zvláštní, ale v těch jeho zádumčivých náladách, když byla všechna jeho pozornost obrácená k vlastnímu nitru, jí připadal jaksi bližší; na povrch vyplula

jeho jindy tak pečlivě skrývaná křehkost a to v ní probouzelo touhu ho chránit. „Někdy se lidé musí vzdát vlastních životů, aby se všichni ostatní mohli těšit z těch svých. Pro toho dotyčného je to určitě kruté, ale tak už to zřejmě chodí. Mimo to, víš, co by ti řekli Tom nebo Shavi – nejsme schopni vidět celý obraz, takže nemá smysl ztrácet čas snažením dostat něco takového do perspektivy. Možná, že se nám dostane odměny v dalším světě."

„*Tohle* je další svět," odpověděl Church zachmuřeně.

„Dobře víš, jak to myslím. *Vždycky je něco vyššího*."

„Tak pokud jde o mě, já chci zpátky svůj starý život, až bude po všem. Nemyslím, že je to příliš neskromné přání. Přijal jsem na sebe svoje závazky, udělal jsem všechno, co se ode mne čekalo. Nechci umřít jako stařec pořád ještě uprostřed téhle stupidní, neskutečné války."

„Hmm, tak ty myslíš na stáří – velmi optimistické. Co mě se týče, budu úplně spokojená, když to nějak překlepu do zítřka."

Náhle voda u boku lodi explodovala a vystříkla do vzduchu, následovaná svíjejícími se chapadly a záblesky zubů. Rybář zaútočil oštěpem tak klidně, jako by se povaloval na břehu řeky, a pak bodl ještě několikrát rychle za sebou. Do vody se vyvalila záplava černé tekutiny. Jedno z chapadel švihlo boha přes lýtko a způsobilo mu i z dálky viditelnou popáleninu. Další chapadla zaútočila a ovíjela se kolem jeho nohou jako ocelová lana. Church se chytil zábradlí. Bylo zřejmé, že rybář bude brzy stržen ze svého hradu, ale žádný z ostatních bohů, kteří se tlačili u zábradlí nad ním, si s tím zjevně nedělal starosti.

„Vrána klove oči vráně." Ta slova pronesená jen kousek od jeho levého ucha ho pořádně polekala. Těsně za ním stál Taranis, Manannánova pravá ruka, bůh, který četl v tajemných hvězdných mapách, podle nichž se řídila posádka. Tvář, kterou pro něj Church vybral, měla lehce krutý výraz, ostře řezané rysy, bodavé oči a pečlivě zastřiženou bradku. V jeho přítomnosti se cítil značně nesvůj. „Ryba požírá rybu," pokračoval, jako by na vysvětlení scény, kterou pozorovali. „Pták žere červy, kočka myš a vlk králíka."

Church obrátil svou pozornost zpátky k rybáři a tomu, co se dělo pod ním. Vypadalo to, že každou chvíli musí spadnout do

rozvířených vln; sedačky se držel už jen jednou rukou, zatímco druhou nemilosrdně bodal oštěpem. V okamžiku, kdy si Church už už myslel, že se zřítí, zasáhl hrot oštěpu nějaký životně důležitý orgán a rybáři se podařilo uvolnit nohy ze sevření chapadel a vytáhnout se zpátky na sedátko. Ještě několik dobře mířených bodnutí a netvor vyplul na hladinu, kde jeho tělo zůstalo ležet bez hnutí.

„Oběd?“ zeptala se Ruth znechuceně.

Taranis jí věnoval neveselý úsměv. „Způsob života,“ řekl.

„Zajdu si do své kajuty na nějakou maličkost,“ řekla Ruth a pak se otočila k Taranisovi. Ukázala na teleskopický dalekohled vyrobený ze slonoviny a vykládaný sobolinou a zlatem, který měl pověšený u opasku. „Mohla bych si ho na chvíli půjčit?“

Zdálo se, že Taranise její prosba zaskočila a i Church byl její odvahou překvapen, ale nakonec jí ho bůh s dvornou úklonou podal. Ruth ho potěžkala v dlaních, zamyšleně přikývla a zamířila ke vchodu do podpalubí.

# # #

Bez Ruth, se kterou by si povídal, a s Niam zaměstnanou vlastními problémy, se Church cítil osamělý. Z ostatních pasažérů mu naskakovala husí kůže, dokonce i z těch, kteří vypadali docela lidsky. Na moři nebylo kromě spousty vody nic k vidění, v kabině neměl co dělat a čas se mu nepříjemně vlekl. Vzpomněl si na výrok Samuela Johnsona: *Jít na moře je stejné jako jít do vězení a ještě se tam můžete utopit.*

Když kráčel chodbou ke své kabině, do nosu jej udeřil nápadný, sirný pach; byl tak silný, že mu okamžitě začaly slzet oči a v hrdle ho nepříjemně pálilo. Připadalo mu, že vychází z boční chodby, kterou tam předtím nikdy neviděl. Instinkt ho varoval, aby tam v žádném případě nechodil, ale pokud na lodi propukl požár, bylo třeba, aby někdo vyhlásil poplach. Zaváhal jen chvíli a pak se vydal za pachem.

Chodba zahýbala a klikatila se naprosto nesmyslným způsobem; jednou se dokonce otočila o sto osmdesát stupňů, než se před ním objevily masivní dvojité dveře ze starého dřeva. Kliky byly

vykovány z černého železa a byly tak velké, že za ně musel vzít oběma rukama. Zpoza dveří se ozývalo hlasité bušení. Sirný pach tu byl tak silný, že se skoro dusil.

Opatrně dveře otevřel.

V místnosti bylo nesnesitelné vedro a zatuchlý vzduch kysele páchl. Uši mu brněly z ustavičného zvonění kovu o kov, z otřesů mu drnčely zuby. Určit, jak je místnost velká, bylo prakticky nemožné, protože v ní byla tma jako uprostřed noci, přerušovaná jen ostrůvky oslnivého, načervenalého a oranžového světla, nebo sprškami zlatých hvězd. Byla to kovárna. Na palubě lodi. Na tomhle plavidle vůbec nic nedávalo smysl.

Ze tří různých kovářských výhní vycházela temně rudá záře. Zvuk měchů, které do nich vháněly kyslík, připomínal přerývaný dech obra. Church si zakryl ústa, aby se nenadýchal prachu a právě se chtěl otočit a vrátit se na chodbu, když zjistil, že není sám. Tři obří postavy usilovně pracovaly u výhní, bušily do kovadlin velkých jako shetlandští poníci, až vzduchem létaly kusy rozžhaveného železa, strkaly svoje výrobky do chladicích lázní, z nichž se se syčením valily kotouče páry, a zase je vkládaly do žhavého uhlí.

Fascinovaný Church se snažil rozeznat, na čem ti tři pracují, když tu ho vrátil do reality hlas, který zněl jako hučení výhně. „Přistup blíž, Křehká bytosti.“

Srdce se mu vyděšeně rozbušilo, ale na ústup už bylo pozdě. Pomalu vykročil vpřed, kde záře výhní osvětlovala temnou postavu. Chvíli trvalo, než se postava ustálila a odhalila tak svoje místo v hierarchii Tuatha Dé Danannů. Ačkoliv Church věděl, že to není doopravdy, cítil pach potu čpící výraznými mužskými hormony. Kovář měl hrubé rysy v obličeji porostlém černým strništěm a rámovaném černými vlasy slepenými potem. Byl do pasu nahý a na trupu a pažích se mu vlnily největší svaly, jaké Church kdy viděl. Tělo se mu lesklo potem stékajícím v potůčcích k širokému zlatému pásu obepínajícímu jeho boky. V jedné ruce držel kladivo velké jako Churchův trup, připravené k úderu; v druhé svíral kovářské kleště, kterými si přidržoval kus žhavého, na jedné straně zploštělého železa. Aniž spustil z Churche oči, ponořil výkovek do kádě a v příštím okamžiku zmizel v oblaku páry.

Když se vzduch trochu vyčistil, řekl nevrle: „Jen málokdo zavítá sem, do dílny světa.“

„Cítil jsem výheň. Myslel jsem, že někde hoří.“

Kovářovy oči se zúžily. „Ty jsi ten Bratr draků, o kterém jsem už slyšel?“ Church se představil. Kovář přikývl, pomalu a rozvážně. *„Křik se rozléhá světem, křik smrti a černé zkázy, dítě odpoví, plné hněvu, avšak rozhřešení nenajde.“*

„Co je to?“

„Vzpomínka.“ Se zařinčením odhodil kleště i s výkovkem na ponk. „V dobách, kdy moje dílna zbrojila tvůj svět, mě tví lidé nazývali Goibniu, ale byl jsem znám též jako Govannon.“ Naklonil se dopředu a ukázal Churchovi ošklivou jizvu na svém boku. „Pohleď na mé zranění.“ Churche napadlo, proč asi bůh neodložil kladivo, ale když se na ně podíval zblízka, připadalo mu, že se na okrajích vlní. Nedokázal určit, jestli za to může horký vzduch, nebo je to Goibniův Caraprix v podobě, která je pro jeho pána nejužitečnější. Bůh si všiml, že si Church prohlíží jeho nástroj, a pozvedl ho před sebe. „Tři údery stačí k dokonalosti. Kuji s ním hmotu bytí, tvaruji světy i hmyz. Těmahle rukama dokážu udělat cokoliv za jediný den – nebo jimi můžu cokoliv zničit.“

Ve stínu za ním Church viděl obrovskou zbrojnici: meče a kopí, věci, které vypadaly jako broukům podobné tanky a obří stroje, jež nesloužily žádnému jemu známému účelu.

„A zbraně?“ zeptal se.

„Zbraně, z jejichž ran se nikdo nevyléčí. Zbraně, které mohou zničit veškeré bytí.“

To Churche zaujalo. „Zbraně, které mohou zabít Balora?“

Goibniu si ho dlouze prohlížel a pak kývl hlavou ke dvěma dalším postavám, které mezitím ustaly v práci. „Mí bratři, jak je znal tvůj lid: Credne a Luchta, známý též jako Luchtar, kteří zpracovávají dřevo i kov stejně jako podstatu všeho.“

Luchta na chvíli přerušil práci u kovadliny, aby opracoval zvláštní kus dřeva na soustruhu, který bzučel jako hmyz. Credne vyráběl něco, co vypadalo jako nýt ze zlata. Oba se podívali na Churche očima plnýma ohně a kouře.

„Proč jste tady, na palubě lodi?“ Church měl nepříjemný pocit, jako kdyby mu uniklo něco důležitého a hrozného.

Goibniovy oči se zúžily; v tu chvíli z něj vyzařovala bezprostřední hrozba. „Západní ostrovy nás volají. Nastaly těžké časy.“

„Těžké časy? To myslíte kvůli Cormorelově vraždě?“

Vzápětí jen tak tak uskočil, když Goibniu prudce pozvedl kladivo. Jeho hlava se rozzářila a plála v temné místnosti jako maják; Churche se zmocnil pocit, že paprsky jejího světla sahají na kilometry daleko. A všude, kam až dohlédl, viděl jen samé zbraně. Poblíž výhní stál nějaký stroj, proti němuž vypadalo všechno ostatní jako dětské hračky, ale nebyl ještě dokončený; hrozba z něj doslova čišela. Pak se světelný kužel odklonil a ta věc zmizela ve tmě, ale stačilo to.

Goibniu postupoval proti Churchovi tak dlouho, až se zády dotkl dveří. Rychle zašátral rukou za sebou, našel kliku a otevřel, prakticky vypadl do chodby. Poslední, co slyšel, než mu Goibniu zabouchl dveře před nosem, byl jeho hromový hlas, který říkal: „Už se sem nevracej, Křehká bytosti. Máme práci, kterou je třeba dokončit.“

# # #

Polední slunce pražilo plnou silou otevřeným oknem do kajuty a Ruth stékal po zádech pot, i když seděla na podlaze nahá. Její návštěva spíže u lodní kuchyně se setkala s úspěchem. Byla to klenutá místnost táhnoucí se do nekonečna a vonící kořením, ovocem, pečeným masem a uzenými rybami a z chování zasmušilého boha, který ji měl na starost, bylo zřejmé, že v ní může najít *cokoliv*. I přesto ji docela překvapilo, když se jí tak snadno podařilo objevit takové vzácnosti, které se při vaření navíc vůbec nepoužívaly; ale co ona věděla o chutích ostatních pasažérů na Rozrážeči vln?

Pomocí vypůjčeného moždíře a paličky vyrobila potřebnou mast a už se nemohla dočkat, až ji použije; už to bylo tak dávno.

Brzy se dostavil pocit odloučení od vlastního těla. Ucítila závan, jako by se jí chopil vítr, a pak už byla venku a stoupala k jasnému modrému nebi. Jakmile její mysl našla novou rovnováhu, pohlédla na Rozrážeče vln, orajícího bílou brázdu pěny na modrozelené hladině

moře hluboko dole. Jeho plachty se vzdouvaly, sluneční světlo zlatilo palubu a členové posádky se hemžili jako mravenci.

Zmocnila se jí stejná rozjařenost jako tenkrát v Jezerní oblasti, kdy zažila duchovní let poprvé, zbavila se břemene pozemské tíhy a mysl jí plála spojením s božstvím. Bylo by nádherné si to užívat, vznášet se mezi jemnými chomáči mráčků, ale čekala ji práce. „Jsi tady?“ zeptala se nebe.

Odpověděl jí tlukot křídel, mnohem silnější, než čekala. Když se otočila, aby přivítala svého pomocníčka, zažila šok: už to nebyl pták. Připomínal muže, i když na něm pořád bylo něco sovího: měl příliš velké oči se zlatými duhovkami, kostěný hřeben na čele a jeho trup a končetiny byly pokryté směsicí volné hnědé kůže připomínající nosorožčí a tmavého peří. Blížil se k ní vzduchem na obřích netopýřích křídlech.

Dech jí uvízl v hrdle. Když ho považovala za pouhou sovu, byť obdařenou ďábelskou inteligencí, nepředstavoval pro ni hrozbu, ale teď vypadal jednoznačně zlověstně. Instinktivně cítila, že jestli se nezachová, jak se od ní čeká, roztrhá jí na kusy.

„Tohle je tvoje skutečná podoba?“ zeptala se ho opatrně.

Opovržlivě se usmál. „Jako kdyby něco takového existovalo!“ Tím to mohl považovat za odbyté, ale zželelo se mu jí. „Je to způsob, jak se ti jevím teď a na tomto místě.“

Otočila se a zahleděla se k temnému obzoru. „Musím se vrátit do svého světa, abych zjistila, co se tam děje. Je to možné?“

„Všechno je možné, když se do toho vloží dostatek vůle. To už jsem ti přece říkal.“

Vzpomněla si na jejich hovory v kobkách pod Edinburským hradem, když byl jen hlasem bez těla, který jí předával informace důležité pro plné rozvinutí jejích schopností. „Nemůžu uvěřit, že jsem se naučila tak mnoho za tak krátkou dobu.“

„Pro kohokoliv jiného by to tak snadné nebylo. Byla jsi vybrána pro své schopnosti.“

„Stejně by mě zajímalo, co všechno doopravdy dokážu.“

„Brzy se to dozvíš.“ V tom, jak to řekl, bylo něco znepokojujícího.

Vznášela se na vzdušných proudech, zmítaná obavami. „Bojím se, že se sem nestačíme vrátit včas.“ Ninino varování, co by se mohlo stát, kdyby se její duch nevrátil do těla v rozumně krátkém čase, brala naprosto vážně. „Je to tak daleko –“

„V tom případě bys už neměla marnit čas.“ Proletěl kolem ní a zamířil výš, ke slunci, pak se prudce snesl dolů a udělal levou rukou zvláštní pohyb, který mu napjal šlachy k prasknutí. Když skončil, vzduch kolem jakoby zesklovatěl; Ruth to připadalo jako hladina tůně, která se vznáší vertikálně. Stroze na ni pohlédl, jako by jí chtěl naznačit, aby ho následovala, pak vlétl rovnou do té tůně a byl pryč. Zaváhala jen na okamžik a ponořila se za ním.

# # #

Na okamžik měla pocit, že jí na nahou kůži bubnuje studený déšť, a pak se najednou vznášela vysoko nad pobřežím Mousehole, jako by se přes všechen čas strávený na Rozrážeči vln vůbec nehnuli z místa. Po tom, co viděla a zažila v Tír na n’Og, jí všechno připadalo mnohem šedivější a obyčejnější: kvalita světla, vůně moře, zeleň na břehu. Její společník na sebe znovu vzal podobu sovy a nyní letěl širokými rozmachy svých mocných křídel vedle ní.

Jakmile se dostali nad vnitrozemí a prolétali nad poli dozrávajícími na sklonku léta, její obavy ještě zesílily. Na jakési esoterické úrovni před sebou cítila nebezpečí.

Rychleji se rozletěla nad krajinou a znepokojeně se rozhlížela po prázdných cestách a vesničkách, které se zdály být opuštěné. Zrychlila ještě víc; Dartmoor ubíhající pod ní se proměnil v rozmazanou purpurově hnědou šmouhu a v její mysli se vynořily vzpomínky na Divoký hon a nesmyslné zabíjení. Exeterem se šířil požár. Šedá stuha M5 byla posetá opuštěnými vozidly. Teprve když se dostala nad Devon, uvědomila si, jak moc se země změnila. Už žádná uklidňující obyčejnost, žádné nakupování v supermarketech a nudné dojíždění do práce, celodenní vysílání rádia, bankovní manažeři a účetní. Dokonce i při letmém pohledu shora viděla, do jaké míry se rozrostla zeleň a oč je teď divočejší; letěla nad mýtickou krajinou, kde byli lidé vydáni na pospas mnohem mocnějším

bytostem soupeřícím mezi sebou o teritoria. Svět teď byl místem, kde se může přihodit cokoliv.

Prolétala nad Wiltshirem a Hampshirem, stále blíž ke zdroji hrozby. Některé města a vesnice byly rozbořené a vypálené, jiné padly za oběť nezvykle bujné vegetaci. Stále tam ale byly známky přítomnosti lidí, buďto se ještě nevzpamatovali ze šoku, nebo se skrývali: podojené a nakrmené krávy tady, prádlo visící na šňůře tam. Maličké značky naděje; i to bylo něco. Slabé, ale vytrvalé nutkání ji hnalo na východ.

Sova s ní udržovala rychlost tak, jak by to obyčejný pták nikdy nemohl dokázat, ale mávání jejích křídel se neustále zpomalovalo a brzy začala za Ruth zaostávat. Důvod její opatrnosti se zdál být zřejmý. Na obzoru se vynořil Londýn. Ačkoliv byl zalitý sluncem, Ruth připadalo, že tone v temnotě. Srdce se jí divoce rozbušilo a úzkost jí sevřela mysl; údolím Temže se rozlévala aura zla.

Londýn byl tím místem, kde to všechno začalo. Kruh se uzavřel.

Z té dálky nebylo vidět nic neobvyklého, jen nedostatek pohybu na příjezdové dálnici M4. Ruth zpomalila, až byla zase po boku svého pomocníčka, nechala se inspirovat jeho obezřetností. Zaposlouchala se: nic, jen naprosté ticho, ani ptáček nezazpíval. Očichala vítr a ucítila v něm slabý pach kouře. Jak pod ní začaly ubíhat předměstská sídliště a vilové čtvrti, pocit nebezpečí se stal skoro nesnesitelným, visel nad hlavním městem jako oblak jedovatého plynu. Šířil se po kraji, tak pomalu, že byl jeho postup skoro nepostřehnutelný, ale o to neúprosnější.

„Mohu se odvážit blíž?“ zeptala se sovy. Když se jí nedostalo žádné odpovědi, vzala to jako pobídku. Pořád ještě neměla nic konkrétního, co by mohla říct Churchovi.

Věděla, že pro Fomoriany je ve své současné formě viditelná – odhalili ji, když se dívala, jak v Jezerní oblasti staví svou černou věž – a proto vystoupala výš a přitom se zoufale modlila o nějaký mráček, který by ji zakryl. A sotva na to pomyslela, uvědomila si, že si ho může sama vyrobit. Tiše zamumlala slova, která ji naučil její pomocníček, rukou udělala gesto, jímž aktivovala prvotní jazyk: slovo moci pronesené verbálně a manuálně zároveň.

V příštím okamžiku změnil vítr směr a brzy se na severu objevilo několik nadýchaných mráčků mířících směrem k ní. Nebylo jich mnoho – nechtěla, aby náhlá změna počasí vyvolala nežádoucí pozornost – ale stačilo to, aby jí poskytly úkryt.

Takřka bez námahy je nasměrovala na město a vklouzla mezi ně. Vzduch byl náhle plný jehel a špendlíků; srdce se jí rozbušilo tak divoce, že se začala bát, jestli se o ni nepokouší infarkt. „Cítím zlo," řekla svému pomocníčkovi, i když ve skutečnosti mluvila sama se sebou, „ale na pohled to nijak zle *nevypadá*."

A pak se mraky rozptýlily.

Pořád ještě byla nad předměstím, ale její perspektiva jí umožňovala výhled na samotné centrum města. Zpočátku to vypadalo, jako by se obrysy budov tetelily v horkém vzduchu, jako by nebyly ustálené. Napadlo ji, jestli se nevědomky nepřenesla zpátky do Tír na n'Og, kde věci obvykle takto vypadaly. Ale když se přiblížila, zjistila, že to nejsou obrysy budov, co se mění: něco se přes ně pohybovalo.

Zaplavila ji vlna nevolnosti. Londýn se rojil. Vypadal, jako kdyby někdo na budovy a do ulic vysypal obrovskou sklenici plnou pavouků. Kam padl její zrak, hemžili se Fomoriané, chvílemi jako miliony milionů dlouhonohých švábů chaoticky pobíhajících po všem, pak jako jediná amébovitá obluda zakrývající město. Ale ať už jich bylo mnoho nebo jen jeden, na tom nezáleželo: celý Londýn byl jimi zamořen. A v jeho středu pulzovala vyčkávající temnota: Balor, nasycený ve svém doupěti, rostl a sílil po svém znovuzrození, sál energii a připravoval se pohltit celou planetu. Tepal jako obří srdce. Bum-bum. Bum-bum. Ve skutečnosti ho neviděla a neměla ponětí, jak vlastně vypadá, ale byl tam na duchovní úrovni, úponky natahující se z hnisavé rány. Obrátil se jí žaludek, navzdory tomu, že její tělo zůstalo v jiném světě.

Z čeho ji ale mrazilo nejvíce, byl způsob, jakým se ta tepající černá hmota vylévala z centra, natahovala se do okrajových čtvrtí a pomalu se posouvala krajem. Nebylo nic, co by ji dokázalo zastavit.

„Všichni ti lidé," vydechla. Když si uvědomila, co se muselo stát, zatočila se jí hlava: hrůza nepředstavitelných rozměrů, možná miliony mrtvých a další měli následovat.

„Musíme se vrátit,“ řekla sově. „Už si nemůžeme dovolit promarnit více času.“

Když se však obrátila k návratu, brutální rezonance zasáhla její mozek a způsobila, že se zkroutila v agónii. Ohlédla se a uviděla, jak se nad mrakodrapy City zvedá oblast absolutní temnoty černější než nejhlubší vesmír, mrazivá a sající. Nedokázala říct, jestli se to skutečně dělo v reálném světě, nebo to byla jen metafora odrážející něco na vyšší úrovni jejího podvědomí, ale naplnilo ji to nezměrným děsem, Bylo to živé a vládlo to inteligencí tak zlovolnou, že se její mysl při sebemenším kontaktu s tím rozječela hrůzou.

Balor. To jméno jí zvonilo v hlavě jako umíráček.

Vzpínalo se to stále výš, větší než město, větší než veškeré bytí. *Jak bychom mohli porazit něco takového?* pomyslela si v hořkém zoufalství. Rostlo to pořád víc a šířilo to kolem sebe vlny zla, které ji omývaly a ochromovaly. A pak, jako v tom snu, co nebyl snem, se uprostřed černého mraku otevřelo oko, které nebylo okem, i když ona ho tak chápala. Upřelo se na ni a v tu chvíli si myslela, že zešílí hrůzou.

Vidělo ji, ukrytou v mracích kilometry daleko. Nebylo místo, kde by se před ním mohla schovat. A co bylo ještě horší, poznalo ji.

Šok jí ochromil myšlení; vyrazilo to proti ní dřív, než si vůbec uvědomila, co se děje.

Zamávání mocných křídel rozvířilo vzduch vedle ní. Její pomocníček se vzpínal a ječel, nejprve jako sova, koule peří, pak soví muž a potom něco nekonečně strašnějšího; v nezvladatelné panice nepřetržitě procházel proměnami v celé šíři spektra svých zjevů.

V hrůze se pokusila uletět, ale zjistila, že není schopna se ani hnout. Zlo ji mělo ve své moci, drželo ji jako rybu na neviditelném vlasci. A pak se po ní natáhlo.

V tu chvíli její podvědomí prorazilo kouzlo, které ji ochromovalo a myšlenky se jí rozběhly rychlostí světla. „Pomoz mi!“ zaječela, ale sova už letěla pryč, v zoufalství mávala křídly jako šílená.

Znovu se pokusila uprchnout, ale bylo to, jako by její údy, její mysl byla přibitá; ani s vypětím všech sil nedokázala udělat

sebenepatrnější pohyb. A příšerná přitažlivost té věci za ní stále sílila.

„Vrať se!“ zaječela. „Měl jsi mi pomáhat!“ Její pomocníček se rozplynul v oslepující záři slunce.

Padl na ni mrazivý stín, který pronikl jejím fyzickým tělem až do hloubi duše. Plížil se jí podél páteře a přitom umrtvoval čakry, prodíral se do jejího mozku. Její mysl začalo olizovat nesrozumitelné šeptání. Cítila v tom odpornou přítomnost Balora a věděla, že tohle je důvod, proč byl do lidského podvědomí implantován strach. Keltové mu dali jméno, ale to ho nemohlo ani zdaleka obsáhnout; byl větší než cokoliv.

Její vidění se začalo uzavírat, až z něj zbyl jen úzký tunel světla vedoucí ke slunci. Neviditelné vlákno, které ji spojovalo s jejím tělem, se začalo napínat. Jediné škubnutí a bude navěky ztracena v prázdnotě. A pak, pomalu ale neúprosně, ji ta věc začala táhnout zpátky.

Zrovna když si už myslela, že ji temnota pohltí úplně, zachytila v tunelu světla nějaký pohyb. Nic. Nebylo to nic. Sklouzla ještě o kousek dál.

Z paniky ji vytrhla sova, která náhle vyrazila odnikud a mihla se jí těsně kolem obličeje. Její roztažená křídla ji úplně odřízla od světla a na okamžik si byla jistá, že oslepla. Pak se ale její pomocníček posunul trochu stranou; už zase střídal v rychlém sledu podoby jako to dělal předtím ve vrcholném zoufalství. Pořád ještě cítila jeho strach, ale nyní se pod ním skrývalo odhodlání a smysl pro povinnost.

Tlak vzduchu rostl, v ústech cítila chuť železa a něco jí tlačilo zevnitř lebky na oči takovou silou, až měla pocit, že jí vyskočí z hlavy. Pomalu se začala pohybovat vpřed.

Bylo to, jako kdyby se snažila tlačit náklaďák do kopce; každičký centimetr, o který se posunula, pro ni byl vítězstvím. Ale i když sevření temnoty nepolevilo ani o vlásek, její síla se postupně zvětšovala a ona se začala osvobozovat. Ani zdaleka to však nestačilo; napětí rozechvívalo každou žilku jejího těla.

Nepolevila však a milimetr po milimetru se sunula dál, až dosáhla bodu, kde se jí začala vracet vláda nad sebou samou. A pak konečně

překročila jakousi neviditelnou hranici a v příštím okamžiku se už vznášela nad zlatem lemovanými mraky. Vydechla úlevou. Chlad se stáhl z její mysli, sklouzl jí kolem páteře a po stehnech dolů. Později uvažovala, jestli si to jen představovala, ale byla přesvědčená, že slyšela vzteklé zavytí, které kdysi bylo pohybem tektonických desek, zaburácení studené vody vzdouvající se v hlubinách Mariánského příkopu.

Letěla stále rychleji; v srdci se jí rozlévala naděje a současně jí do očí vhrkly slzy. *Takovou hloupost už nikdy neudělá*. Jestli se vrátí. Bolest kolem srdce jí naznačila, že má nejvyšší čas. Příliš dlouho byla oddělená od svého těla a jemné duchovní vlákno, které ji s ním spojovalo, se mohlo každou chvíli přetrhnout.

V nohou stále cítila chlad. Hloupě se ohlédla a srdce se jí divže nezastavilo. Celá obloha byla černá, kypěla jako bouřkové mraky, ale ne přirozeně – vědomě – a pronásledovala ji jedem.

V břiše se jí rozlil oheň. Všechnu svou pozornost soustředila na let a vyrazila kupředu tak rychle, že celý Dorset minula v jediném mžiknutí oka.

Temnota se ale stále nevzdávala. Věděla, že teď, když ji poznala, se nevzdá už nikdy. Vytěsnila tu myšlenku z hlavy. Rychleji, rychleji, myšlenky na Churche dodávaly jejímu úsilí význam; když už ne pro sebe, tak pro něj.

Brzy byli zase nad mořem a sova, která letěla před ní, už se obracela vzhůru nohama. Nebe a moře si vyměnily místo, zbarvily se do krvava. A pak se vznášeli nad Rozrážečem vln a temnotu nebylo nikde vidět.

Letěla plnou rychlostí k lodi zatímco její spojovací vlákno každou vteřinou sláblo. Bylo tenké jako vlas, když konečně, naprosto vyčerpaná, vklouzla do svého těla. Přes veškerou hrůzu, která jí ochromovala mysl, si vybavila jednu věc: konečně pohlédla do očí svému pomocníčkovi. A co v nich viděla, byla jistota, že teď je ona jeho dlužníkem.

# # #

Probrala se asi za hodinu ve své kajutě. První, co uslyšela, bylo konejšivé šplouchání vln za otevřeným oknem. Nemohla pochopit, že mohla být tak hloupá, a odvážila se tak blízko, ale až do té chvíle jí pořád ještě nedošla enormita toho, co viděla.

Jakmile se trochu uklidnila, vrátila se zpátky na palubu; ruce se jí ale pořád ještě třásly tak, že je musela skrývat. Taranis stál u zábradlí a zkoumal obzor. S vyhýbavým úsměvem mu vrátila jeho teleskop. „Jak zvláštní.“ Několikrát ho obrátil v rukou. „Je tak teplý.“

„Hmm,“ odpověděla Ruth. „To by mne zajímalo, proč.“

# # #

Church byl po celou tu dobu na palubě a díval se, jak se posádka věnuje svým podivným záležitostem. Pasažéři se snažili držet rozzlobeným Tuatha Dé Danannům z cesty a na palubu se jich odvažovalo jen málo, takže vypadala tak trochu jako přímořské rekreační středisko po sezóně. Atmosféra byla natolik napjatá, že sám považoval za vhodné se bohům příliš nepřipomínat, a tak si udělal hnízdečko v hromadě tlustých lan a nepromokavých celt, odkud všechno viděl, aniž by na sebe poutal pozornost. Ještě nikdy neviděl Tuatha Dé Dananny tak nervózní. Přímo z nich čišela frustrace z toho, že stále ještě nedokázali najít Walpurga, a toto jejich selhání se jenom připočetlo k bolesti z Cormorelovy smrti. Jejich povýšené chování způsobovalo, že vždycky vypadali určitým bezděčným, neosobním způsobem nebezpečně; teď z nich vyzařovala ustavičná hrozba a bylo zřejmé, že jsou připraveni vybít si svou zuřivost na každém, kdo se jim neopatrně připlete do cesty.

Jestliže bohové nedokázali Walpurga vypátrat ani se všemi svými výjimečnými schopnostmi, byla jen malá šance, že by ho našel Church, který se stále víc utvrzoval v přesvědčení, že ten tvor není vrah. Přesto cítil stále silnější nutkání se o to pokusit. Byl si jistý, že Walpurgis má pro něj informaci, která je pro něj životně důležitá.

Jeho myšlenky přerušil křik jednoho z členů posádky usazeného ve strážním koši. Všichni na palubě znehybněli. Church nedokázal říct, zda to je nadějí, obavami – nebo hrůzou.

Přes hráškově zelené moře jen tak tak rozeznával purpurově hnědou šmouhu na obzoru. *Tak, a je to*, pomyslel si a najednou se nervozita zmocnila i jeho. *Ostrovy mrtvých.*

KAPITOLA ŠESTÁ

Ostrovy mrtvých

Když Rozrážeč vln připlouval k ostrovu, vody byly nepřirozeně klidné; jeho trup sotva zčeřil hladinu. Do úmorného vedra zaznívalo jen bzučení much poletujících nad mělčinou. Nad vším visel nepříjemný pach hniloby, ale to, co všechny znervózňovalo nejvíce, bylo to ticho. Ve vzduchu byla cítit smrt.

Jak se jejich loď blížila ke břehu, Church s překvapením zjistil, že se nejedná o jediný ostrov, ale archipel a to ten nejpodivnější, jaký kdy viděl. Z moře trčel bezpočet malých ostrůvků jako prsty ukazující k obloze, prudce se vypínaly v závratné štíty, z nichž mnohé vypadaly že stěží unesou svou vlastní tíhu. Obklopovaly je skalní útesy a porůstaly pokroucené stromy a husté houští. Na vrcholcích těchto skalních věží, které dosahovaly skoro až do mraků, byly přilepené kamenné budovy. Na tom nejvelebnějším, nejbizarnějším a nejodvážněji se vypínajícím ostrově byl z bronzu a skla postaven hrad, jehož hradby plály v paprscích slunce jako oheň. Nesmírná masa této stavby umístěná na vrcholu štíhlého sloupu odporovala všem pozemským přírodním zákonům. Jenomže tohle byl Jiný svět.

Manannánův rozkaz vyhodit kotvu vytrhl posádku z její strnulosti. Church si všiml, že se Ruth objevila vedle Taranise, který si prohlížel vrcholky ostrovů námořnickým dalekohledem. Jeho obličej byl stejně tvrdý jako skály útesů.

„Co se děje?“ Church se nenápadně přitočil k nim.

Taranis se na něj podíval jako na otravný hmyz, který mu bzučí do ucha. „Nikdo nás nevítá,“ řekl znepokojeně a znovu se soustředil na svůj teleskop.

Church se tázavě podíval na Ruth, která vypadala nezvykle vyčerpaně, ale ta jen pokrčila rameny. „Kdo jsi čekal, že nás bude vítat?“ zeptal se.

Taranis si povzdechl. „V Neměnných zemích ji znají pod jménem Hellawes. Při svém putování se dopustila té pošetilosti, že se příliš sblížila s Křehkými bytostmi a postihla ji únava z bytí. Uchýlila se sem, do svého ostrovního domova, ale jestli se už uzdravila, nikdo neví. V každém případě osobně vítá všechny příchozí. Mistr si přál poobědvat u jejího stolu.“

Church sledoval směr, kterým mířil Taranisův dalekohled, a uviděl honosný palác; z té dálky vypadal, jako by se vznášel na oblacích, jež pomalu proplouvaly pod ním. „Možná neví, že jsme přijeli.“

Taranis si odfrkl; Church pochopil, že už nemá v úmyslu dál se jím zabývat. Ruth se chopila jeho ruky, aby ho odvedla stranou. Už se nemohla dočkat, až mu poví, co se dozvěděla o situaci doma.

# # #

„Takže Fomoriané už táhnou krajem?“

„Nebude to dlouho trvat a budou úplně všude.“ Při vzpomínce na to, co viděla, se Ruth mimoděk zachvěla.

Z Churchova postoje vyzařovalo napětí. Díval se, jak posádka připravuje vyloďovací člun. Měl podivně tvarovanou příď, která se nad hlavami veslařů stáčela vzhůru. „Tady si Člověk připadá daleko od všeho, i když mu myšlenky na to neustále víří v hlavě. Potřeboval bych zažít něco podobného, abych se vrátil do reality.“

„Já si teď nepřeji nic jiného, než abychom už mohli jít, kam jsme se vypravili.“ Navzdory horku se zimomřivě objala rukama.

Uviděli Bacchara a Niam, kteří se právě přidali k malé skupince chystající se vystoupit na břeh. „Možná bychom se mohli svézt s nimi,“ navrhl Church.

Spolu s Ruth zamířil ke člunu, který čekal zavěšený kousek nad zábradlím, až do něj nastoupí posádka. Church odtáhl Bacchara stranou. „Rádi bychom se k vám připojili. Všechno je tu pro nás nové. Chtěli bychom poznat –“

„Samozřejmě.“

Rychlost, s jakou Baccharus souhlasil, Churche zarazila, ale rozhodl se, že si s tím nebude dělat těžkou hlavu. Rychle vylezl do člunu a Ruth ho následovala. Niam už seděla na zádi. Přívětivě se na něj usmála, ale tajně, aby to ostatní Tuatha Dé Danannové, kteří mlčky plnili člun, neviděli. Churche trochu překvapilo, že na sobě všichni mají zlatou a slonovinovou zbroj válečnické kasty.

Ruth myslela na totéž. „Očekávají potíže,“ zašeptala mu.

Přestože byla její slova stěží slyšitelná, Baccharus je zaslechl. „Uvítání nebylo ještě nikdy opomenuto,“ řekl zlověstně a pohled jeho temně zlatých očí znovu zalétl k hradu nad oblaky.

Veslaři hnali člun po téměř nehybné mořské hladině mocnými, dokonale sladěnými záběry. Church měl neodbytný pocit, že kloužou po povrchu zrcadla, tak nepřirozeně klidné moře bylo. Dokonce i tam, kde z něj vystupovaly skalnaté útesy, se jen lehce čeřilo, bez jakéhokoliv příboje. Bylo to, jako by oceán tajil dech.

Pach hniloby byl tak silný, že si Ruth musela zakrýt ústa dlaní. Church zase od sebe neustále odháněl podivný hmyz, který na něj pořádal nálety; rozeznal masařky velké jako mužská pěst a maličké duhové vážky, které se třepotaly ve vzduchu a jiskřily.

U paty ostrovního útesu bylo malé molo. Jakmile byl člun bezpečně připoután, všichni vystoupili. Na molu pro ně pro všechny nebylo dost místa, a tak se vydali husím pochodem po nerovné stezce, vedoucí serpentinami kolem ostrova. Byla dost široká tak pro jednoho člověka, a čím výše kráčeli, tím nebezpečněji pod nimi zel strmý sráz. Vnější okraj byl silně narušený působením živlů; jediný chybný krok by znamenal pád do vln nebo na ostrá skaliska. Church a Ruth zadržovali dech a oči upírali strnule před sebe, ale Baccharus a ostatní Tuatha Dé Danannové stoupali vzhůru naprosto nenuceně, jako by jim vůbec nic nehrozilo.

Čím výše se dostávali nad ploché, zelené moře, tím obtížněji se bránili závrati. Aby nějak zaměstnal mysl, začal si Church prohlížet drátovitou trávu a maličké žluté a bílé květinky, které vyrůstaly ze skalních puklin. Rukama se přidržoval kamene, až měl klouby odřené a za sebou slyšel Ruthino namáhavé oddechování.

Stoupali vzhůru asi hodinu a svaly na nohou už skoro necítili. Prudký vítr pod vrcholem jimi cloumal s takovou silou, že dokonce i Tuatha Dé Danannové teď postupovali drobnými bočními kroky s tváří obrácenou ke skále a přidržovali se oběma rukama.

Konečně prošli mraky a dostali se na vrchol a ploché prostranství velké asi jako tenisový kurt, které vytvářelo něco jako nádvoří. Takto zblízka bylo ještě těžší pochopit, jak si někdo mohl postavit příbytek na tak nemožném místě – a jak tu přežívali. Stěny z bronzu a tmavého skla se vypínaly vysoko nad jejich hlavami a v paprscích slunce se leskly tak, že se na ně nedalo přímo pohlédnout. Okna mířila na všechny strany, ale i ona byla příliš temná, než aby bylo vidět, co se za nimi skrývá. Všude vládlo zlověstné ticho.

„Možná nejsou doma," nadhodila Ruth.

„Paní tohoto místa nikdy neopouští stěny svého hradu." Baccharus vzhlédl podél hradeb. Ve tváři měl stejně vyrovnaný výraz jako vždy, ale bylo zřejmé, že si dělá starosti.

U brány se zastavili, aby zvážili, co dál. „Zaklepeme," navrhl Church.

Baccharus souhlasil. „Zakryjte si uši," vyzval Churche a Ruth. Tázavě se po sobě podívali. „Zvuky mají moc. Pouhá slova nebo zaklepání mohou změnit realitu, víte?" Zkoumavě se na ně podíval, pak spokojeně kývl; Church a Ruth se cítili jako děti poučované moudrým rodičem. „Vibrace způsobené úderem na tyto dveře mohou Křehké bytosti uspat na –" na okamžik se zamyslel, aby našel výraz srozumitelný smrtelníkům „– hodně dlouho."

„Kolik Křehkých bytostí tady nahoře vídáte?" zeptala se Ruth.

Baccharus už přenesl svou pozornost na dveře. „Tak to prostě je."

Church a Ruth si ucpali uši, ale i přes dlaně cítili podivné vibrace brány, které se jim zapichovaly do mozku jako jehly a způsobovaly, že se jim podlamovala kolena a padala jim víčka. Baccharus jimi rychle zatřásl, aby se probrali.

Poté, co takto oznámili svůj příchod, čekali několik dlouhých minut, ale neslyšeli nic než vítr prohánějící se kolem hradeb a znějící trochu jako lidské bědování.

Niam, která měla ve skupince vedoucí postavení, vystoupila vpřed. „Vejdeme dovnitř," rozhodla.

Dva z její osobní stráže se opřeli rameny do brány, ale její křídla se otevřela tak snadno, že by k tomu stačil pouhý dotek prstu. Za bránou se rozkládala úžasná síň, jejíž stěny se vypínaly do výše až ke skleněnému stropu, který způsoboval, že uvnitř bylo jasno a horko jako ve skleníku. Okamžitě je zaplavil nespočet nejrůznějších vjemů. Vánek rozeznával melodické zvonky zavěšené na obrovských stromech, které nějakým záhadným způsobem vyrůstaly z dlážděné podlahy a jejichž koruny se takřka dotýkaly stropu. Z otvoru v polovině výšky jedné ze stěn spadal bílý vodopád do chladivé tůně, která se vyprazdňovala skrze propustek v podlaze. Vzduch voněl stejně omamně a tajemně jako v Tír na n'Og. Church v něm stačil rozeznat limetky, zimolez, růži a skořici a pak to vzdal.

„Je tu nádherně," rozplývala se Ruth po ovzduší hrozby venku obdivem.

„Je to palác paní. Její svatyně," poznamenala Niam. „Milovala Neměnné země a rozhodla se, že tady uvede vzpomínku na ně do života." Na okamžik se zamyšleně odmlčela a pak dodala: „Měla ráda Křehké bytosti –"

„A to nemá žádnou budoucnost, že?" Ruth okázale ignorovala Niamin jedovatý pohled.

„Ona se sem uchýlila, aby si tu léčila svoje zlomené srdce?" zeptal se Church. Niam mu odpověděla smutným úsměvem.

Prošli vstupní síní a ocitli se v labyrintu pokojů, z nichž každý byl vyzdobený v jiném pozemském stylu: v keltském, mexickém, japonském a indiánském. Každý v nich však budil dojem, jako by v něm ještě před malým okamžikem bylo přítomno nějaké zlo, i když stopy po nedávném obývání nikde nenašli. Dokonce i obvykle stoičtí Tuatha Dé Danannové brzy znervózněli.

Church a Ruth tu a tam spatřili koutkem oka mizející šedé stíny doprovázené sotva slyšitelným, ale naléhavým šepotem a rostoucím pocitem úzkosti. Občas zahlédli mihnutí obličeje, většinou naprosto cizího, ale jednou nebo dvakrát měli pocit, že by ho měli odněkud znát.

„Viděl jsi je?" zašeptala Ruth, když procházeli místností, kde se stíny shromáždily za jejími zády, aby okamžitě zmizely, když se ohlédla.

„To jsou duchové mrtvých,“ vysvětlil jim Baccharus. „Na Západních ostrovech se s nimi setkáte všude.“

„Duchové?“ Church prudce otočil hlavu ve snaze dostat jednu z přízračných postav do svého zorného pole, ale marně. „Opravdoví duchové?“

„Některé mrtvé to táhne sem. Křehké bytosti s neklidnou, romantickou povahou. Vždycky to tak bylo. Západní ostrovy jsou cílem těch, kteří chtějí stále něco víc.“ Zatímco to Baccharus říkal, stínové postavy se mu vyhýbaly širokým obloukem.

„Jsou nebezpeční?“ zeptala se Ruth.

Než jí Baccharus odpověděl, pečlivě zvolil slova. „Mohou být. Mrtví si přinášejí svoje temné emoce s sebou. Mnozí cítí hořkost, zášť vůči těm, kteří ještě žijí. Dávejte si na ně pozor i na to, co vám šeptají. Mohli by usilovat o to vlákat vás do záhuby.“

Churchovi přeběhl po zádech mráz; uviděl další tvář, u které napůl cítil, že by ji měl odněkud znát. Ruth ho popadla za ruku a soustředila se na cestu před sebou.

# # #

Vnitřní uspořádání hradu bylo naprosto nepochopitelné; procházeli z jedné místnosti do druhé, aniž někoho potkali, a neustále cítili přítomnost něčeho, co právě odešlo.

„Možná bychom se měli vrátit na loď,“ prohlásila Ruth. „Paní tu očividně není.“

„Ale *měla* by tady být,“ namítl Baccharus. „Možná potřebuje naši pomoc.“

„Domníval jsem se, že si Zlatí obvykle navzájem nepomáhají,“ opáčil Church.

„Nejsme všichni stejní.“ Byla to jen letmo prohozená poznámka, ale Church přitom zahlédl v Baccharově obličeji něco, co ho zarazilo.

Než se nad tím mohl hlouběji zamyslet, jeden ze strážných řekl stroze: „V následující místnosti,“ ačkoliv Churchovi nebylo jasné, jak to mohl vědět, protože dveře byly zavřené.

Všichni strážní tasili jako na povel dlouhé zlaté meče z pochev ukrytých ve své zbroji. Ke dveřím se blížili s maximální opatrností. Churchovi bušila krev hlasitě ve spáncích; nyní už také něco cítil, a přestože nevěděl, co přesně to je, nervy mu jen hrály. *V té místnosti*. Viděl, že Ruth je na tom stejně. Varovně se ho dotkla na předloktí a naznačila mu, aby se držel zpátky.

Niam pokynula kapitánovi a dveře byly rozraženy dokořán. Stráže vtrhly dovnitř a Church za nimi tak těsně, že do nich vrazil, když se náhle zastavili. Stáli tak nehybně, až si zpočátku myslel, že se stali obětí nějakého zaklínadla, ale pak si uvědomil, že se dívají na něco v koutě místnosti. Prodral se mezi nimi, aby měl lepší výhled.

Na pohovce ležely pozůstatky ženy; její tělo bylo stejně poničené, jako Cormorelovo. Od krku k rozkroku se jí táhla hluboká rána, jako by se ji někdo pokoušel vyvrhnout. Nebylo nic, co by se pro ni ještě dalo udělat: víření zlatých můr už se omezilo na pouhou hrstku blikotavých světélek, která stoupala nahoru ke stropu a tam mizela. Church si domyslel, že to byla Hellawes.

Niam se protlačila kolem něj a klesla u pohovky na kolena, místností se rozlehlo její žalostné kvílení. Lomila rukama, hlava jí padala na prsa a zase se zvedala, jako by vůbec nedokázala pochopit, co má před sebou. Baccharus odvrátil zrak, v obličeji výraz strašné bolesti.

„Cormorelův vrah –“ začal Church.

„Ne.“ Baccharus do něj zabodl pohled. „Tento zločin nespáchala stejná osoba.“

„Kdo mohl zabít ženu, která žila jako poustevnice?“ zeptala se Ruth.

Stráže začaly pomalu couvat, až kolem nich vytvořily kruh, meče připravené k odvrácení případného útoku.

„Uvědomte si, že paní tohoto místa byla Zlatá,“ upozornil ji Baccharus. „Udělat jí něco takového vyžadovalo nesmírnou moc nebo speciální znalosti.“ Slova se mu zadrhla v hrdle a on si přitiskl hřbet ruky na ústa, neschopen dál zakrývat, co cítí.

„Kdo spáchal ten zločin?“ zakvílela Niam.

Churchovi se náhle zježily chloupky vzadu na krku. „Něco se blíží,“ řekl přidušeně, aniž přesně věděl, jak to ví.

Ruth se na něho udiveně podívala. „Já nic necítím.“

Jeho levá ruka se začala nekontrolovatelně chvět. Chytil se za zápěstí, aby ji uklidnil. „Ty nemáš v krvi koktejl z cizích sraček,“ odsekl chraptivě. Zavrávoral a Ruth ho instinktivně zachytila. „Fomoriané,“ zasípal. Nákaza Ledového polibku reagovala na jejich blízkost.

Stráže na něj znepokojeně hleděly a pak se tázavě obrátily na Niam. „Poslechněte ho,“ nařídila jim. „Je to Bratr draků. Rozumí způsobům Nočních chodců.“ Rychle se uchýlila za obrannou linii mečů a celá skupina začala ustupovat směrem, ze kterého přišli.

Než se ale dostali do poloviny další místnosti, jednomu ze strážců doslova vybuchla hlava. Došlo k tomu tak rychle, že to vlastně nikdo doopravdy neviděl. Fomoriané byli všude kolem nich. Churchovi připadalo, že se vynořili z podlahy a popadali ze stropu, olejnatě černí a sálající zlem, ozbrojeni odporně zubatými šavlemi. Žaludek se mu sevřel pod náporem negativní energie, která ho zaplavila. Vzduch čpěl zvířecím pachem, stěny vibrovaly ozvěnou jejich vrčení a křiku. Pořád se ještě nedokázal přinutit pohlédnout jim do tváře, a tak zaznamenával jen letmé dojmy: temnotu a stíny, které se rychle míhaly kolem, neustále se měnící tvary, rohy a kostěné desky, ostré zuby, hřebeny a civící oči. Ale nad tím vším zlovolnou moc.

Tuatha Dé Danannové odpověděli silou. Jejich meče se proměnily ve vířící zlaté šmouhy, a jakkoliv křehce předtím vypadaly, snadno sekaly na kusy Fomoriany, kteří se jim dostali na dosah. Zuřivost útoku bohy zjevně zaskočila; možná ještě víc je udivila skutečnost, že Fomoriané vůbec zaútočili. Ve své aroganci považovali za samozřejmé, že se jim budou klidit z cesty. Nyní byla ohrožena jejich samotná existence.

„Co k čertu dělají *tady*?“ Church si přál, aby měl nějakou zbraň a mohl se zapojit do boje, ale stráže vytvořily mezi ním a Fomoriany neproniknutelnou zeď.

„To nedává smysl.“ Ruth se pokoušela najít si klidnější místečko, kde by se mohla koncentrovat a přivolat si na pomoc některý z aspektů svého umění, ale v té vřavě to bylo nemožné.

Další bůh se svalil na zem, prakticky rozťatý vedví. Church neviděl žádné zlaté můry, takže nedokázal poznat, jestli je oběť

skutečně mrtvá nebo ne – Tuatha Dé Danannové pro něj stále byli z větší části tajemstvím – ale na to, aby se zabýval podobnými úvahami, stejně neměl čas. Fomoriané se hemžili kolem, jako černý příboj a útočili jako šílení ve snaze zabránit bohům za každou cenu uniknout z budovy. Church nedokázal poznat, kolik jich je – možná jen hrstka, možná celé přepadové komando – ale určitě jich bylo dost.

Jak krok za krokem ustupovali do další místnosti, začalo být zřejmé, že Tuatha Dé Danannové jsou připraveni odpovědět na útok stejně zuřivě. Church vždycky považoval Fomoriany za bestie a Tuatha Dé Dananny za civilizované a jemné bytosti, ale strážní do svých historických nepřátel bodali a sekali stejně vztekle a nelítostně jako oni do nich.

Fomoriané měli na své straně jednu výhodu: naprosto postrádali pud sebezáchovy. Jako hmyz se valili vpřed a snažili se zdolat stráže pouhou tíhou svých těl. Podlaha byla slizká odpornou, žíravou kaší, která jim šplíchala z ran. Stráže na ní klouzaly, klopýtaly přes uťaté údy a zápasily o rovnováhu skoro stejně usilovně jako proti svým nepřátelům; a Fomoriané neustávali ve svých útocích ani na okamžik.

Pak se Tuatha Dé Danannové zastavili na prahu další místnosti a zabránili tak Fomorianům, aby je obklíčili a dostali se jim do zad. Vytvořili neproniknutelnou hráz, druh vedle druha odráželi meči zuřivé výpady, ale jejich kapitán si našel chvíli, aby křikl dozadu: „My je zadržíme. Rychle utečte.“

Niam se mírně, skoro nesměle uklonila. „Vaše oběť nebude zapomenuta.“

Baccharus proběhl dveřmi do další místnosti s Niam těsně v patách. Po několika krocích se bohyně otočila, aby se ujistila, že ji Church následuje. „Spěchej,“ naznačila mu ústy.

„Nečekejte na nás,“ zaječel Church přes příšerný povyk, kteří spustili Fomoriané, když zjistili, co se děje.

Baccharus a Niam byli neuvěřitelně lehkonozí – další vlastnost, kterou sdíleli s Fomoriany – a brzy jim zmizeli z dohledu.

„Co tady Fomoriané dělají?“ vyrazila ze sebe Ruth, zatímco se hnali z jednoho pokoje do druhého a přitom se snažili rozpomenout

se na cestu ke vstupní síni. Šedé stíny, které jim na poslední chvíli uhýbaly z cesty, doslova šílely a bezhlesně ječely na okraji jejich zorného pole.

„Nedává to smysl. Měli by být příliš zaměstnaní naším světem, než aby schválně vyvolávali potyčky s Tuatha Dé Dananny."

Dorazili na křižovatku chodeb a začali se zoufale rozhlížet na všechny strany. Hluk za nimi sílil; Fomoriané zjevně prolomili obranu a pronásledovali je. Church tiše zaklel, vybral si jednu chodbu a vyrazil.

Neběželi dlouho, když zjistili, že to byla špatná volba. Chodby a temně vymalované pokoje s nábytkem z tmavého dřeva a tlustými koberci, kterými nyní utíkali, nepoznávali. Hluk pronásledování se rychle blížil; bylo to, jako kdyby v zoologické zahradě někdo otevřel všechny klece najednou.

„Zabloudili jsme! Za chvíli nás dohoní!" vydechla Ruth unaveně.

Church se zastavil vedle okna s tabulkami zalitými do olova. Sklo bylo toho typu, co dovnitř propustí světlo, ale je neprůhledné. Když zjistil, že nejde otevřít, začal horečně propátrávat místnost, dokud nenašel malou, ale dost těžkou stoličku, kterou jím prohodil. Zbylé střepy vyrazil loktem a vyklonil se ven. Nacházeli se asi šest metrů nad hlavní branou.

Zvířecí zvuky se ozývaly o pouhé dvě místnosti dál. S vypětím všech sil utrhl jednu z nádherných tapiserií a jeden její konec vyhodil z okna. „Sešplhej dolů," křikl a sám se zapřel o zeď.

„A co ty?"

„Až budeš dole, pověsím se za ruce a seskočím. Tak hni už sebou, sakra!"

Uvažovala jen zlomek vteřiny, pak vylezla z okna a začala se spouštět dolů tak rychle, jak jen to svedla. Church držel tapiserii oběma rukama a supěl námahou. Konečně seskočila na zem a zavolala na něj, aby ji následoval.

Náhle Churche zasáhla vlna chladu a zmrazila ho, až se mu na kůži vytvořila jinovatka. Zalapal po dechu a plícemi mu projela ostrá bolest. Roztřásl se tak, že se stěží dokázal udržet na nohou. Ohlédl se k otevřeným dveřím. Fomoriané se hnali vedlejší místností jako černá řeka míhajících se končetin a ostrých zubů. Pak se jedna

postava oddělila od davu a začala na něj divoce mávat; některé pohyby byly tak rychlé, že je vůbec nedokázal postřehnout. Další vlna mrazu jej zasáhla silou rozjetého náklaďáku. Prsty mu ztuhly v drápy, ve vlasech měl led. Věděl, že někteří z Fomorianů dokážou ovládat teplotu, ale ještě nikdy to nezažil na vlastní kůži. Bylo to nesnesitelné; jeho vlastní tělo škemralo, aby se mohlo svalit na podlahu a nalézt úlevu ve spánku. Jedině tak se mohl zahřát. Znovu se otřásl, až se mu zuby hlasitě rozcvakaly.

„Churchi!“ Ruthin žalostný křik ho okamžitě vzpamatoval. Vlna temnoty se valila přímo na něj, vzdouvala se, připravena ho pohltit. Už nebyl čas šplhat dolů, stejně ho ruce a nohy stěží poslouchaly. Nějak se mu podařilo najít sílu k tomu, aby se opřel o okno a nadzvedl se, a v příští chvíli už byl venku a vítr mu svištěl kolem očí; ochromující chlad zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Uslyšel Ruthin výkřik a pak tvrdě narazil na zem. Ozvalo se zlověstné zapraskání a nohou mu projela ostrá bolest až někam k žaludku. To byla poslední kapka; Church omdlel.

Probral se jen o několik chvil později a první, co uviděl, byla Ruth, která jím třásla, oči zalité slzami. Pak ho zasáhla agónie bolesti. Podíval se dolů, kde cítil její ohnisko, a uviděl, že mu z holeně trčí bílá kost; další kloub tam, kde předtím žádný neměl. Při tom pohledu málem znovu ztratil vědomí.

Ruth jím zacloumala silněji. „Churchi! Tady nemůžeš zůstat!“

V okně nad sebou uviděl hmyzí hemžení. Něco se tam dělo; Church usoudil, že poslední z Tuatha Dé Danannů se rozhodli držet pozice. Alespoň na chvíli zaměstnají Fomoriany. „Budeš mi muset pomoct.“ Každé slovo ho pálilo v hrdle jako žhavý uhel.

Nevěděl, jak se mu podařilo zvednout se na zdravou nohu, ale pak poskakoval jako šílený, jednu ruku kolem Ruthiných ramen, a snažil se udržet při vědomí, přestože se mu bolest nemilosrdně zabodávala do těla. Když dorazil na začátek závratného schodiště, hlava se mu točila tak, že mu moře a nebe splývaly v jedno. Ucítil, jak Ruth pod jeho rukou ztuhla, a věděl přesně, na co myslí; společně se dolů dostat nemohli, na to byla stezka příliš úzká, jediný způsob, jak se po ní dalo jít, byl husí pochod.

„Jdi první,“ zasípal.

„Nech si ty zatracené hrdinské řeči pro někoho jiného.“ Pokusila se ho dostat před sebe, ale on ji popadl a strčil ji dolů tak prudce, že několik prvních schodů seběhla. Zaklela a pak řekla: „Pomůžu ti. Dej mi ruku.“

„Ne. Já to dokážu. Utíkej. Utíkej!“ Už slyšel Fomoriany u brány, jen několik vteřin od nich. Přitiskl se obličejem ke skále a začal skákat dolů, schod za schodem. Bylo to tak snazší, ale pak udělal tu chybu, že se postavil na zlomenou nohu, a vzápětí jím projela taková bolest, jakou v životě necítil. Přesto se přinutil skákat dál. Postupně našel rytmus, při němž se pohyboval nejrychleji, a upjal se na Ruthin bledý, ustaraný obličej, který ho vedl jako maják. Jak se mu podařilo nespadnout dolů, neměl tušení; nějak se o to muselo postarat jeho podvědomí.

Přes otupující bolest slyšel Fomoriany jen několik schodů za sebou. Alespoň že tu stezka byla tak úzká, že i oni museli postupovat obezřetně, ale on si nemohl dovolit zpomalit ani na okamžik.

„Už to není daleko, Churchi,“ zavolala na něj Ruth povzbudivě. „Polovinu cesty máme za sebou. Víc, než polovinu.“

Plíce a svaly mu hořely námahou. Zalétl pohledem k obloze, šmolkově modré mezi mraky, k moři, zelenému, až se mu zatočila hlava a zapotácel se.

„Churchi! Nezpomaluj! Soustřeď se!“

Ohlédl se a uviděl něco černého, co se plazilo po skalním srázu směrem k němu. Pokusil se tomu uniknout a zjistil, že s tou svou zlomenou nohou nemá žádný smysl pro rovnováhu. A najednou se vzdaloval od skály, zoufale chňapl po trsu suché trávy a popálil si o něj prsty. Neodvratně přepadával pozpátku dolů do propasti; snažil se získat zpět ztracenou rovnováhu, ale měl jen jednu zdravou nohu a to nestačilo. Ruth ječela a ve vzduchu čpěl zvířecí pach a ozýval se vítězoslavný řev Fomorianů. A on padal.

Svět se míhal kolem. Tvrdě narazil na vodní hladinu a v příštím okamžiku měl ústa plná slané, odporně čpící kapaliny, která měla spíš konzistenci oleje. Znovu ztratil vědomí, ale jakmile klesl asi metr pod hladinu, obklopený bublinami, moře v uších i nosu, chlad ho opět vzpamatoval. Panika jej vytrhla z omámení a ze všech sil se snažil vyplavat na hladinu, ale zraněná noha ho stahovala dolů a

kromě toho ani nevěděl, kterým směrem je nahoru. Vjemy Jiného světa byly tak mocné a pach vody tak silný, že se cítil trochu jako opilý. Jeho mysl hlasitě protestovala. Topil se, propadal se do temné hlubiny pod sebou. A to nebylo vše. Posledním zbytečkem racionální mysli zachytil pohyb, který zjevně směřoval k němu. Něco velkého jako osobní vůz s ploutvemi a chapadly se k němu blížilo rychlostí torpéda a nedočkavě to otevíralo a zase zavíralo obrovskou temnou tlamu. Za tím zahlédl další zelené stíny vynořující se z hlubin; cítily krev, potravu.

Síla se mu vrátila do paží natolik, že udělal několik nanicovatých temp směrem, o němž doufal, že je správný, ale predátoři se neúprosně blížili.

Zrovna když už už čekal, že mu ty obrovské hladové čelisti rozdrtí nohy a stáhnou ho do hlubin, kde bude roztrhán na kusy a pozřen, ho něco popadlo za límec a vytáhlo z vody. Dopadl obličejem na mokrá prkna dna člunu, který se pod ním divoce zhoupl, jak pod ním podplula mořská obluda. Potom se nad ním skláněla Ruth a mluvila na něj, zatímco vykašlával mořskou vodu, a když vzhlédl, spatřil ustaraný obličej Niam.

Vedle dřepěl Baccharus, rukáv ještě mokrý, jak ho vytáhl z vody. „Teď rychle. Musíš mi pomoct veslovat. Noční chodci jsou už blízko.“

Church stěží při vědomí nechal Ruth, aby mu pomohla posadit se na lavicí, a chopil se vesla. Ruth a Niam se k nim pak připojily a brzy se veslice začala vzdalovat od ostrova.

„Nechápu, proč nás nepronásledují,“ řekla Ruth, když se ohlédla přes rameno.

„Vědí, že už nás vidí z Rozrážeče vln. Každé další pronásledování by bylo marné.“ Baccharus se obrátil k Churchovi. „Na lodi se o tebe postaráme, Bratře draků,“ řekl s překvapující něhou.

„Děkuji ti, že jsi mě zachránil.“

„Tak ušlechtilou bytost jsem přece nemohl nechat zemřít, Jacku Churchile.“ Jeho slova a tón hlasu nepřipomínaly nic, co kdy slyšel od Tuatha Dé Danannů. Church zavřel oči, opřel se do vesla a zatímco ujížděli zpátky do bezpečí, uvažoval, co to znamená.

# # #

Church se probudil ve své kajutě. Otevřeným oknem dovnitř spolu s chladem lehkého vánku proudily poslední sluneční paprsky dne, měkce zlaté na pastelově modrém nebi. Noha pod hrubou přikrývkou ho stále bolela, ale do agónie, která ho stravovala těsně poté, co si ji zlomil, to mělo hodně daleko. Opatrně nahlédl pod prostěradlo.

„Pořád ji tam máš."

Ruth seděla těsně za hranicí jeho zorného pole a držela u něj hlídku. „To jo, ale budu s ní ještě moct hrát na pohárovém finále?"

„Těší mě, že se ti vrátil smysl pro humor. Já jsem o ten svůj přišla, když jsem viděla, jak ti z nohy trčí kost. A málem i o oběd." Posadila se na pelest jeho postele.

Dolní část nohy měl pevně staženou dlahami; jak se posadil, bolestivě se mu zakously do přecitlivělého masa. „Když jsem to viděl, byl jsem si jistý, že to spraví jedině amputace. Naštěstí jsem pak už neměl moc času nad tím hloubat."

„Měl jsi větší štěstí, než vůbec tušíš. Na většině lodí, jako je tato, by tě čekala rezavá kostní pilka. Ale tohle jsou koneckonců bohové a jeden z nich si tě vzal do parády. Myslím, že se jmenoval Geltin. A dělal vážně divy! Ponořil ruce do tvé nohy jako do vody, poskládal ti kosti k sobě a spojil je. Pak na to připlácí nějaký náčinek a bylo vymalováno. S tím a duchem Pendragonu budeš za den nebo dva zase chodit. Jsou dokonce ještě lepší než státem garantovaná zdravotní péče." Vzala ho za ruku. „Dělala jsem si starosti."

Mírně jí stiskl prsty.

Sklonila se k němu a něžně ho políbila na čelo. Její rty byly chladné a vlhké. Když se zase narovnala, spěšně změnila téma, jako by se za to, co právě udělala, styděla. „Co tady ležíš, v jednom kuse se o něčem radí. Cormorelova vražda jimi pěkně otřásla. Řekla bych, že si předtím mysleli, že jsou nezranitelní. Teď to vypadá, že jejich starý nepřítel může sejmout některého z nich, kdykoliv se mu zachce."

„Takže teď už vědí, jak se cítíme my ostatní." Church se okamžitě zastyděl za svůj příkrý tón. „Já vím, že je to pro ně těžké –"

„Ne, máš pravdu. Je těžké s nimi sympatizovat, když jim na ostatních tvorech záleží tak málo. Ale vážně to s nimi pořádně zacloumalo. Vlastně i fakt, že obě ty vraždy spáchali Fomoriané.“

Church se snažil vybírat slova velice pečlivě, ale po chvíli to vzdal. „Já vím, že to možná zní cynicky, ale pravda je, že bychom na tom mohli vydělat. To nebyla jen vražda. Ve světle toho, co bylo mezi Fomoriany a Tuatha Dé Dananny v minulosti, je to jasné vyhlášení války.“

„Dalo by se to čekat, ale podle toho, co jsem zaslechla na palubě, se nezdá, že by se mohli přetrhnout, aby se jim pomstili.“

Church zahlédl oknem racka odpočívajícího na vlnách; další ostrovy už musely být blízko. „Nechápu to.“

„Já taky ne. Kdo ví, jak vlastně uvažují?“

Church se pokusil přesunout do pohodlnější polohy, ale rychle to vzdal. „Proč Fomoriané riskovali něco tak nesmyslného? Tuatha Dé Danannové, jejich úhlavní nepřátelé, jim přece dávali volnou ruku, aby úplně zničili náš svět.“

Ruth si chvíli prohlížela vlastní dlaň a pak řekla: „Myslím, že tady asi půjde o mě.“

„Jak to myslíš?“

„Když jsem si udělala ten spirituální výlet do Londýna, ta strašná věc, co jsem ti o ní říkala… asi Balor… mne pronásledovala. Alespoň v našem světě. Možná ve mně vidí hrozbu a poslal za mnou likvidační četu, aby se o mě postarala.“

„To by sebou museli pořádně hodit.“

„Přece víš, že pro ty stvůry čas nic neznamená.“

Church ji vzal za zápěstí a přitáhl si ji k sobě na postel, takže ji mohl obejmout rukou kolem ramen. „Takhle od zeleného stolu na to nejspíš nepřijdeme. Kdo ví, co se doopravdy děje? Důležité teď je, abych co nejdříve vstal a mohl začít lobovat v naší věci, když to bude nutné.“

Nahnula se za postel a vytáhla odtamtud hůl vyřezávanou do podoby draka. „Voilá.“

„Velice příhodné.“

„Ano, a zdá se, že už na tebe čekají.“ Další záhada, ale už dávno se přestal snažit všemu rozumět.

Z chodby se ozval zvuk kroků a v příštím okamžiku se dveře bez zaklepání rozletěly. Church chtěl návštěvníky napomenout, aby příště laskavě zaklepali, ale pak si všiml jejich obličejů. Vešli tři Tuatha Dé Danannové ze skupinky, která neustále doprovázela Manannána, ale teď byli nějak jiní. V jejich tvářích, obyčejně nehybných a bez jakéhokoliv výrazu, teď bylo něco zlověstného, co se nedalo přesně pojmenovat, ale omyl byl vyloučený.

„Mistr požaduje tvou přítomnost," řekl vůdce skupinky. Ruku měl přitom položenou na jílci meče, který u něj Church předtím nikdy neviděl.

„Korouhvička se otočila," zamumlal Church tak tiše, že to mohla slyšet jenom Ruth.

Mlčky následovali stráž, Church se belhal, jak mohl. Na palubě nebylo vidět žádného z ostatních cestujících, jenom malou skupinu Tuatha Dé Danannů, kteří sledovali jejich příchod zamračenými pohledy.

Manannán seděl v luxusní kajutě velké jako středověká hodovní síň za svým zlatým stolem zdobeným reliéfy, které se zdály pohybovat, kdykoliv od nich člověk na zlomek vteřiny odvrátil pozornost. Ostatní vysoce postavení členové Zlaté rasy byli porůznu roztroušeni po místnosti. Church mezi nimi uviděl Niam, obklopenou skupinkou aristokratů s přísnými rysy, ale její pohled se mu zachytit nepodařilo. Napjatá, mrazivá atmosféra mu prozradila, že ho čekají mnohem horší věci.

Jakmile došli k Manannánovi, pán lodi se postavil a své velké ruce volně sepjal před sebou. I jeho výraz se změnil, ačkoliv ne tak nepříjemně jako u stráží; rozhodně teď byl přísnější. „Další z našeho počtu byl zabit." Jeho hlas byl studený a tvrdý jako čepel meče. „Kroužící hvězdy se zachvěly, nejednou, ale dvakrát." Vyslovil to spíše pro sebe, než kvůli nim, jako by tomu stále nemohl uvěřit. „Dvakrát po dobu prchavé paměti Křehkých bytostí. Dva odporné zločiny proti samotnému bytí." Z očí mu sálal vztek, ale jeho hlas se ztišil na pouhý šepot. „Obludné."

Church se ze strachu před okamžitým trestem neodvážil říct vůbec nic.

Manannán zvedl ruku a ukázal prstem na ně. „To vy, Křehké bytosti, jste to způsobily.“

Ruth se rozčileně zavrtěla; Church jí stiskl zápěstí, ale ona od něho o krok odstoupila a řekla: „Fomoriané –“

„– přišli na Západní ostrovy kvůli vám. Hnala je tam pomsta. Noční chodci jsou tupá zvířata, a jakmile si něco vezmou do hlavy, hned tak se toho nevzdají. Za to musíte nést odpovědnost.“

„Přece nás nemůžete obviňovat z Cormorelovy smrti?“ Ruth mu vzdorně pohlédla do očí.

Manannán neodpověděl.

„Takže jsme obětní beránci.“

Neúcta v jejím hlase byla kapkou, kterou pohár přetekl. Manannánův obličej se na okamžik zkřivil hněvem a hned se zase vrátil do původní podoby. „Vaše bezvýznamné zájmy se nás netýkají.“

„Jakmile Noční chodci skončí s námi, zaútočí na vás,“ odpověděla Ruth, která se nemínila nechat zastrašit.

„A až to udělají, vyhladíme je, jako jsme to udělali dřív. Do té doby nejsou hodni naši pozornosti, stejně jako ostatní tvorové.“

Manannánův tón a rozpoložení ostatních Tuatha Dé Danannů naplnilo Churche obavami. Situace byla ještě horší, než si představoval.

„Přišel čas. Bylo usneseno, že vy, Bratr a Sestra draků, jste se stali hrozbou pro všechny na Rozrážeči vln, a proto budete odstraněni dřív, než kvůli vám vzniknou další potíže.“

Ruth zbledla. Church nedokázal uvěřit vlastním uším. „Vy nás chcete popravit?“

„Ne.“ Niamín hlas byl plný vášně. Prodrala se mezi ostatními bohy před Manannána, její zlatá pleť se leskla rozrušením.

Manannán na ni upřel svůj netečný pohled. „Zasazuješ se na obranu Křehkých bytostí?“

„Ano.“

„Proč by toho měly být hodny?“ zeptal se jeden z krutě aristokratických bohů.

„Jejich hodnotu znáš dobře sám,“ odpověděla Niam přímo Manannánovi. Zdálo se, že její slovo má svou váhu.

Manannán přikývl. „Přesto je třeba zachovat pořádek.“

„Nenech se zviklat hlasy nespokojenců.“ Niam lehce sklonila hlavu, takže jí vlasy spadly do obličeje. „Ve svém nitru víš –“

„Zpochybňuješ slovo mistra?“ Aristokratický bůh vykročil kupředu a v očích mu plála zloba.

Church to vše zvědavě pozoroval. Až doposud Tuatha Dé Danannové úspěšně předstírali, že jim jsou lidské emoce cizí – jako skutečným bohům. Ale jakkoliv se snažili, aby to tak vypadalo, žádní bohové nebyli. Jeho obavy ještě zesílily, když uviděl, že Niam přeletěl přes obličej stín strachu; protivit se Manannánovu rozhodnutí byla zřejmě velká opovážlivost.

„Já nezpochybňuji –“ začala Niam, ale Manannán ji zvednutím ruky umlčel.

„Vyslechnu naši sestru, která obhajuje Křehké bytosti,“ řekl shromážděným Tuatha Dé Danannům a pak se obrátil k Churchovi a Ruth. „Máte štěstí, že máte tak mocného advokáta.“

V Churchovi se úleva mísila s překvapením, že má Niamin hlas takovou váhu; vlastně mu to připadalo, jako kdyby se Manannán chtěl nechat přesvědčit.

„Dejte si pozor,“ pokračoval Manannán. „Od této chvíle budete pod dohledem Zlatých. Přijměte svou roli v životě, Křehké bytosti, a nepřinášejte tomuto místu další bolest.“

Vzápětí si jich přestal všímat, jako by ani nikdy neexistovali. Ušklíbající se stráže – kupodivu se už netvářily tak zlověstně – vyprovodily Churche a Ruth ze dveří. Niam se na Churche vlídně usmála a pak se připojila k ostatním, kteří zjevně nebyli vývojem situace nijak nadšeni.

Sotva se ocitli na chodbě, Ruth vybuchla. „Ti parchanti!“

Síla jejích emocí Churche zaskočila. „Začíná se jim to vymykat z rukou. Hledají obětní beránky. Nemůžou uvěřit, že ve skutečnosti nejsou takoví supermani, jak si o sobě myslí.“

„A o co se snažila ta čarodějnice?“

„Zastala se nás –“

„Podle mě se ti spíš snaží dostat do kalhot. Ta se nikdy nevzdá, co?“

Zhluboka se nadechla osvěžujícího mořského vzduchu, ale nijak se tím neuklidnila. „Co je to s tebou?“ zeptal se jí Church. „Měli jsme být popraveni na místě a ona nás z toho vysekala.“

Ruth se k němu prudce obrátila, ve tváři vyzývavý výraz. „Víš, když přijde na ženské, nemáš zrovna nejšťastnější ruku.“

„O čem to mluvíš?“

„Ta čarodějnice si pořád myslí, že to s tebou nakonec přece jenom nějak skoulí. Možná že se ani tolik nemýlí, co já vím. Jenomže ty se do všech těch vztahů zaplétáš čím dál hůř, víříš kolem sebe emociální bahno a vůbec nemyslíš na to, jaké to bude mít následky.“

„Já vím, že dělám chyby –“

„Měl by ses konečně rozhodnout.“

„To je neuvěřitelné! Svět se nám hroutí před očima, a my se tu bavíme o mém milostném životě.“

„Ale no tak. Víš přece, že tohle je důležitá věc. To ostatní je jenom něco, co se prostě stane.“

Church nevěděl, co by na to měl říct.

„Chceš ji?“ zeptala se přímo.

„Niam?“ Ruthin pohled mu znemožňoval jakékoliv kličkování. V jejích očích si konečně přečetl celou pravdu, kterou vlastně tajně znal vždycky. „Ne.“

„Víš to určitě?“

„Ano, určitě. Mám pocit, že se za tím vším skrývá něco jiného, ale nedokážu říct, co to je. Její city jsou příliš silné a nemají žádný vztah k tomu, jak dlouho ji znám. Je to všechno hrozně disproporcionální.“ Díval se na racky kroužící kolem stěžňů. „Nerad zraňuji lidské city, zvlášť když se jedná o dobré lidi. A řekl bych, že ona taková je.“

„Někdy musíš být tvrdý.“ Její hlas trochu změkl. „Musíš si s ní promluvit –“

„Zkoušel jsem to.“

„– být k ní upřímný. Možná se na tebe rozhněvá, ale když pochopí, že se s tím nedá nic dělat, přizpůsobí se. A až budeš mít tohle vyřešené, budeš se moci soustředit na vlastní budoucnost.“ Její hlas zůstával klidný a nezaujatý, ale slova, která jí vycházela z úst, nepřipouštěla alternativu.

„Kéž bych ji dokázal lépe pochopit –“

„Pro boha živého!“

Otočila se, aby odešla, ale chytil ji za ruku. „Nepokaz to.“

Pomalu si ho prohlédla, jako by četla každou myšlenku, která se mu mihla v hlavě. Nakonec přikývla; napětí mezi nimi okamžitě vyprchalo a uvolnilo cestu jinému napětí, jež se skrývalo pod ním.

# # #

V jiném vesmíru se emoce, které drtily Lauru tak dlouho, konečně začaly vstřebávat. Dezorientace, která se jí zmocnila, když se probudila v hromadném hrobě, jí přivodila šok, zoufalství, hrůzu, pocit marnosti a slabost, jež ji úplně ochromila.

To všechno nakonec zmizelo a zůstal jen pocit prázdnoty, který postupně vyplnila úleva z toho, že přece jen přežila. S vypětím sil se přesunula do dřepu; několikrát přitom ucukla odporem, když se ve tmě otřela o studenou kůži mrtvoly nebo se jí ruka zabořila do jejího poddajného masa. Jediný způsob, jak to zvládnout, bylo nemyslet na to. Místo toho se soustředila na slabounké světélko, které blikalo na opačné straně prostoru, v němž se nacházela.

Cesta mezi mrtvolami byla noční můra. Na druhé straně místnosti zahlédla cihlové schodiště vedoucí k částečně rozbitým dveřím. Za nimi viděla šedé nebe.

Ovládla nutkání se ohlédnout, vypotácela se po schodech nahoru a vyzkoušela dveře; otevřely se, sotva se do nich opřela. Vzápětí se ocitla na ulici mezi polorozpadlými viktoriánskými skladišti, která se jí tyčila vysoko nad hlavou. Vládlo tam až strašidelné ticho a klid. Ve vzduchu visel pach vlhké vegetace a stojaté vody, ale neviděla nic, z čeho by dokázala uhodnout, kde to vlastně je.

Když ale vyšla ze stínu budovy, upoutalo její pohled něco, co ji šokovalo. Pokožka její pravé ruky a předloktí měla zelený nádech. Byl jen slabý, ale dost nepřirozený, aby jí to začalo dělat starosti. S obavami si prohlédla i druhou ruku a potom nohy; všude to bylo stejné.

Našla okno s nerozbitou tabulkou a prohlédla si v něm obličej jako v zrcadle: tentokrát ji čekalo příjemnější překvapení. Jizvy po ranách, které jí Callow udělal břitvou na tváři, byly pryč, pleť měla

zase hladkou jako miminko. Po zraněních na ní neměla ani stopy. Nechápala to, ale radost, která se jí zmocnila, zahnala všechny starosti. Spěšně si prsty upravila krátké světlé vlasy do bodlin, otřela si z obličeje něco špíny a krve a pak se vydala na průzkum okolí.

# # #

Skladiště se nedávno používala. Z jednoho vycházela silná vůně skořice, jiné bylo vybaveno moderním bezpečnostním systémem. Některá měla dveře zlověstně otevřené dokořán a za nimi bylo vidět vstupy do sklepů, z nichž čpěl povědomý nepříjemný pach.

Jednosměrná ulice vedla k široké, šedivé řece. Pouhých několik vteřin jí stačilo, aby si prohlédla její okolí a zjistila, že se jedná o Temži. Byla zpátky v Londýně. Jak kráčela po nábřeží mezi skladišti, postupně k ní začaly doléhat zvuky aktivity.

Právě když měla vystoupit ze stínu poslední budovy, někdo ji zezadu popadl a surověji strhl zpátky, dlaň přitisknutou na ústa. Zuřivě se bránila, ale útočník byl příliš silný.

Teprve když ji zatáhl dovnitř skladiště a bez všech okolků jí mrštil na zaolejovanou betonovou podlahu, zjistila, kdo to je. „Co tady děláte?“ vybuchla rozzlobeně.

Dozorce kostí se proti ní rozpřáhl svou holí, jako by ji chtěl vyděsit natolik, aby zmlkla. Jeho pronikavé modré oči mu dodávaly výhružného vzhledu, který ještě podtrhovaly dlouhé umaštěné šedočerné vlasy. Na sobě měl stejnou špinavou košili z fáčoviny, pytlovité kalhoty a sandály, ve kterých ho Laura viděla, když se s ním v Avebury setkala poprvé.

„Buďte zticha, jestli chcete zůstat naživu,“ zavrčel.

Laura se oprášila a pak po něm vrhla opovržlivý pohled. „Vsadím se, že takhle jste dostal všecky svoje ženské. Svým stylem oblíkání zaručeně žádnou neoslníte, s tím se smiřte.“

Surově ji popadl za zápěstí a odtáhl ji k oknu, druhou rukou z něj setřel část špíny, aby se mohla podívat ven. Kam až oko dohlédlo, se to hemžilo Fomoriany. Někteří přenášeli lidská těla, jiní se zabývali aktivitami, které nedokázala rozpoznat.

„Bože.“ Hrdlo se jí sevřelo tak, že to skoro nevyslovila.

„Z celého města je teď jejich smradlavý pelech.“

Její strach byl tak silný, že ho nedokázala zakrýt; zděšeně vytřeštila na Dozorce kostí oči. „Tohle je teď jejich základna?“ A pak: „Oni všechny pozabíjeli?“

Dozorci kostí jí přišlo líto. Pustil její zápěstí a pak ji jemně odvedl k palandě, kde se posadili vedle sebe. „Já vím, je to šok.“

„Tak vy to víte? V tom případě si popisy laskavě ušetřete, protože pro tohle neexistují slova.“ Ukryla si obličej do dlaní a najednou se roztřásla napětím, které tak dlouho potlačovala. Když se trochu uklidnila, podezíravě se na něho podívala. „Co tady děláte vy?“

„Hledám vás.“

To její podezření ještě posílilo. „Jak jste mohl vědět, že –“

Zahrozil jí ukazováčkem před obličejem. „Je to moje práce. Jsem strážce starých míst, protože jsem kněz země, jestli se vám to tak líbí víc. Starám se o lidi, kteří za ni bojují.“ Oči se mu zúžily. „Ale v lásce je nemám ani trochu, rozumíte?“

„Jasně. Bože chraň, abyste dal najevo nějaké city.“

„Ve vás a v té vaší pochybné partě ztracených případů proudí energie země nejsilněji. Teď, když změny, které jste vyvolali, začaly probouzet zemi, to cítím ještě jasněji.“

„Takže jste šel rovnou za nosem.“ S obavami se ohlédla k oknu. „Ale jak jste se dostal přes ně?“

„Když jsem sem přišel, ještě to nebylo tak zlé. Byli rozptýlení po celé zemi, věnovali se těm svým špinavým záležitostem a přístup od východu byl otevřený. I tak jsem se raději přesouval ve skrytu. Nespěchal jsem.“ Pokrčil rameny. „Ovšem jak se odsud dostaneme, nemám nejmenší tušení.“

Tázavě na ni pohlédl. „Jak to přijde, že z vás není hromada zkrvaveného masa, střev a kostí? A proč vypadáte, jako byste přespávala v hromadě kompostu?“

„Vy vážně víte, jak polichotit děvčeti.“

„No?“

„Jak to mám asi vědět? Už dávno jsem se přestala snažit něco pochopit.“

Chvíli seděli mlčky vedle sebe, každý pohroužený do svých vlastních myšlenek, a pak Laura řekla: „Vyšlo to?“

Věděl přesně, na co se ptá. „Zachránila jste jí život. Kdo ví, možná, že jste nakonec zachránila mnohem víc než jenom to. Nasměroval jsem ji a toho vašeho politováníhodného vůdce k Západním ostrovům, aby se pokusili dostat Zlaté na naši stranu. Možná se jim to dokonce i povede, jestli už konečně přestanou dělat takové pitomosti jako doposud.“

„A ostatní?“

„Nevím.“

Znovu zavládlo dlouhé ticho, než položila otázku, které se oba vyhýbali. „Takže jsem unikla zvlášť příšerné smrti, jen abych strávila zbytek života v páchnoucím skladišti s někým, kdo jaktěživ neslyšel o mýdle? Nebo máte něco, co alespoň vzdáleně připomíná plán?“

Dozorce kostí ani nezvedl oči od špinavé podlahy. „Ne. Žádné plány nemám.“

# # #

Church a Ruth zůstali v kajutě, dokud nenastala noc. Ve vzduchu bylo ještě cítit teplo dne a vůně oleje z blikající lucerny, která visela v koutě a vrhala stíny na plaňkové stěny.

Všechny jejich pokusy najít nějaký smysl v těch záhadách a intrikách, v jejichž středu se ocitli, nebyly k ničemu, ale v sázce bylo tolik, že už si nemohli dovolit jen tak nečinně sedět na zadku.

„Musíme najít Walpurga – on je klíč ke všemu,“ prohlásil Church nakonec. „Na téhle lodi se děje něco hodně divného. V poslední době spoléhám na svůj instinkt víc než na cokoliv jiného a někdy mám pocit, jako bych pod nohama cítil hluboké, mocné proudy energie. Nevím, jestli s tím má Hellawesina smrt něco společného, ale Cormorelova vražda rozhodně je hodně blízko jádra toho všeho. Nechápu, proč bohové u výhní vyrábějí zbraně jako o závod a jaký význam mají všechny ty zvláštní pohledy a poznámky, které si mezi sebou vyměňují ostatní Tuatha Dé Danannové. Ale ať už je to cokoliv, vím, že nás to ovlivní, i když třeba jen v tom, že teď nemůžeme počítat s jejich božskou pomocí, dokud nebudeme zproštění podezření.“

„Jak si myslíš, že najdeš Walpurga, když se to nepodařilo ani Manannánovi se všemi jeho pohůnky?“

„To nevím, ale zkusit to musím. Někde tam dole přece je.“

„Já nevím.“ Pochybovačně zavrtěla hlavou. „Zlotvoři se pořád plíží kolem. Jestli na ně narazíš, už se zpátky nevrátíš.“ Zamyšleně se kousla do rtu. „Raději půjdu s tebou.“

„Ne,“ odpověděl rozhodně. „Nesnažím se chovat rytířsky, jenom to tak bude taktičtější. Jestli se nevrátím, zůstane alespoň jeden z nás, aby se mohl pokusit zachránit, co se dá.“ Obličej měla ve stínu, takže z něj nedokázal vyčíst její výraz. „Pořád si myslíš, že to skončí slzami?“

„Jistě.“

Vyrušil je křik ozývající se z paluby, podivně osamělý v tichu noci. Church vyskočil a vyhlédl z okna. „Další ostrov.“ V moři temnoty se třpytilo několik světel. Přes stěny k nim doléhalo dunění nohou, jak se posádka připravovala spustit kotvu.

„Další zdržení,“ poznamenala Ruth podrážděně.

Church ještě chvíli pozoroval světla a pak řekl: „Myslím, že bychom se zase měli pokusit dostat mezi ty, co půjdou na břeh. Jakákoliv informace, kterou se nám podaří získat, se může hodit.“

„Opravdu si myslíš, že nás s sebou vezmou po tom, co se stalo minule?“

„Můžeme požádat o pomoc Bacchara – vypadá to, že ho naše společnost docela těší.“

„Nebo Niam.“

Church rozpačitě přisvědčil. „Nebo Niam.“

Ruth se odvrátila.

„Musíme –“

„Já vím.“ Schoulila se na posteli, hlavu položenou na předloktí a kolena přitažená k hrudi. „Musíme udělat, co je v našich silách, aby všechno dobře dopadlo, i když nám to třeba nebude příjemné. Jsme ve válce.“

Kolébání lodě náhle změnilo rytmus, Rozrážeč vln se zastavil. Ozvalo se hlasité zařinčení řetězů a pak hlasité šplouchnutí, jak kotva dopadla do vody. Potom se loď už jen lehounce pohupovala na vlnách.

Church se odvrátil od okna a vrátil se k lůžku; posadil se na kousíček místa na konci, který nezabíraly Ruthiny dlouhé nohy. Chodidly se přitom dotýkala jeho stehna, ale neodtáhla se. „Vzpomínáš si, jak jsme tenkrát po beltainu seděli u ohně?“ Trochu se posunula a položila mu jednu nohu na stehno. „Byla to zvláštní doba. Tolik jsme toho už zažili, nakonec jsme parádně vybouchli a připadali jsme si tak –“

„Tak blízcí.“

„Přesně. Tenhle rok se nepodobal ničemu, co jsem prožil dřív. Já vím, že jenom konstatuji zřejmé, ale myslel jsem po citové stránce. Bylo to tak… silné. Ještě nikdy jsem se necítil víc naživu.“ Sevřel její bosou nohu v dlani. Pokožku měla hladkou jako velín. „A mám z toho pocit viny.“

„Připadá ti snad, že jsme byli lepší, když jsme se jen tak bezcílně poflakovali?“ Líně se protáhla. „V životech, které jsme vedli předtím, toho hodně chybělo. Nikdo tehdy vlastně doopravdy nežil.“

„Teď lidé žijí, ale také umírají. To není správné.“ Posunul ruku na její noze, aby ji pohladil přes džíny po jemné křivce jejího lýtka.

„Zapomněli jsme, jak věci vnímat. Promrhávali jsme svoje životy a nejspíš je to jedna z velkých ironií okamžiku, že teprve teď, když to vypadá, že nejspíš ztratíme všechno, si začínáme věcí doopravdy vážit.“

„Člověk neví, co má, dokud mu nehrozí, že o to přijde.“ Pomalu jí sunul ruku od kolena ke stehnu; nehýbala se, ani se nijak nesnažila mu v tom zabránit.

„Už je to tak: dostali jsme se tam, kde se vyrábějí vzpomínky. Kolik lidí to může říct?“

„Stačí to?“

„Samozřejmě, že ano.“ Usmála se a přikryla jeho ruku dlaní. Ale místo aby ji smetla ze svého stehna, přitáhla si ji k sobě a pak tahala dál, až ztratil rovnováhu a svalil se na ni. Trochu se přesunula, takže teď ležela na zádech a dívala se mu do obličeje. Její úsměv byl přátelský a upřímný a na okamžik se přenesl do doby, kdy to všechno začalo, tenkrát pod Albert Bridge, když společně skládali první útržky vědomostí o nadcházející noční můře. A s tou vzpomínkou se dostavilo i ohromující poznání: hluboce ho zaujala prakticky už od

chvíle, kdy ji poprvé spatřil, jako kdyby k sobě odedávna patřili. Pouze zoufalství, jemuž propadl po Mariannině smrti, způsobilo, že to tehdy nevnímal. A když později pominulo, měl v sobě takový citový zmatek, že mu vůbec nic nedávalo smysl. Ale teď to věděl naprosto jasně.

Miloval ji.

A z lesku v jejích očích pochopil, že ona ho miluje rovněž; vlastně to věděl vždycky. Rozdíl byl v tom, že nyní mohla i ona vidět city, které k ní choval.

Přitáhla si jeho hlavu a něžně ho políbila na rty; chutnala lehce po citronu, její pleť voněla po mýdle, její tmavé vlasy byly v jeho prstech jako hedvábí. A její úsměv toho v sobě tolik skrýval; všechno to bylo tak omamné. Měla pravdu: teď, když se svět chýlil ke konci, nezáleželo na konfliktech a mocenských hrátkách ostatních lidí, na všech těch malicherných starostech světa mimo ně. To důležité bylo uvnitř, v jejich hlavách, v jejich přátelství. Na místech, kde se vyráběly vzpomínky.

# # #

Ruth se chtělo plakat a smát současně. Podařilo se jí samu sebe přesvědčit, že to je ta směsice citů, které nikdy nezažila, leda zprostředkovaně, v knihách, filmech a bezděčných, snadno zapomenutelných rozhovorech přátel: to vzedmutí oceánu emocí, jež jí plnilo hrdlo i hlavu. Vždycky si namlouvala, že tím, že to sama nikdy nezažila, vlastně o nic nepřišla – na světě přece byla spousta jiných věcí k vidění a vykonání. Teď teprve pochopila, jak směšná to byla představa. Život, kterého se byť jen letmo dotklo tohle, už nikdy nemohl být naplněn ničím jiným, jen dalšími takovými prožitky a dalšími a dalšími. Teď už dokázala ovládat svůj strach – ne strach, že zůstane sama v náručí cizince někde na parkovišti, byla příliš silná a sebevědomá, než aby potřebovala někoho, kdo by vyplnil její čas. Ale že zůstane sama mezi lidmi. Nejsme stvořeni k samotě, pomyslela si.

A teď se to stalo. Kdyby se svět rozpadl na kusy a všechny hvězdy se propadly do prázdnoty, nezáleželo by na tom. Všechno bylo v pořádku.

# # #

Navzájem se svlékli s pomalou a pečlivě odměřovanou smyslností: věděli, že kdyby jí dali volný průchod, proklouzla by jim mezi prsty příliš rychle. Bylo to něco, co je třeba si vychutnávat, nejenom tělem, ale i myslí a podle toho věděli, že je to to pravé. Church nemohl pochopit, jak to že to nepoznal dřív.

Svá těla znali navzájem z objímání, ale rozpálená kůže pod šaty to pro ně dělala nové a jiné. Oba je překvapilo, jak pevné má ten druhý tělo, prosté všeho tuku zahálčivého života a dokonale vytrénované. Když do ní pronikl, dlouze se políbili a naplnili se navzájem měkkou temnotou prosvětlenou purpurovými záblesky, které Churchovi připomněly to, co viděl v Pozorovatelně. Zpočátku se v ní pohyboval velice pomalu, pak, když ho objala svými stehny a rukama, svými polibky a svými myšlenkami, postupně zrychlil. Jeho mysl byla na kratičkou chvilku dokonale bdělá a pak se vypnula, takže ji zaplňovalo jenom to, co vnímal, pevně zavinutý v okamžiku, stejně bezčasový jako Jiný svět.

# # #

Leželi mlčky vedle sebe, zatímco jim na těle zasychal pot a semeno, poslouchali, jak se jejich dech pomalu uklidňuje a srdce zpomalují. Jejich myšlenky se podobaly míhání světélkujících ryb v nejtemnějších hlubinách moře, pomalé a přitom půvabné pod gargantuovským tlakem; zalykali se nesmírností toho, co cítili. Po chvíli Ruth nahmatala Churchovu ruku a sevřela ji. Dva, jako jeden, proplouvali časem.

Pohyb v koutě kajuty je oba vytrhl z přemítání. Myš, pomysleli si. Ale potom na to něco, co zprvu vypadalo jako velký pavouk, dopadlo světlo lucerny. Byl to malinkatý človíček vysoký jen něco přes tři

centimetry. Ruth poznala Marika Bocata, portuna, se kterým se setkala poté, co o vlas unikla Zlotvorům.

Převalila se, aby se zakryla. „Jak dlouho už tu jsi?“

„Mám na práci jiné věci, než se dívat, jak spolu děláte zvíře se dvěma hřbety,“ odpověděl jí ostře. Několika skoky se ocitl vedle postele a vzhlédl k Churchově pobavenému obličeji. „Hoj, Prosťáčku Jacku! Zvedni mě a dávej pozor, ať mi něco neuděláš!“

Church se nahnul a nechal Marika Bocata, aby mu vyskočil na dlaň. Jakmile se mužíček ocitl na úrovni jeho očí, Church uviděl, že se tváří značně ustaraně.

„Co se děje?“ zeptala se Ruth.

„Přišel jsem ze vámi jako za spoluobyvateli Neměnných zemí a samozřejmě jako za slavnými šampióny našeho domu.“ Vztyčil jeden malinkatý prst. „Mám pro vás varování. Hrozí vám nebezpečí, vaše životy jsou vážně ohroženy. Dveře jsou dokořán a klec prázdná.“ Odmlčel se a přelétl pohledem z jednoho na druhého. „Callow uprchl. Zlotvoři ho osvobodili.“

V dálce za vodami tiše a pravidelně oddechovaly Ostrovy mrtvých a noc byla naplněná strašným chladem jejich dechu.

KAPITOLA SEDMÁ

Peine forte et dure

Marik Bocat jim pověděl málo, ačkoliv byli oba přesvědčeni, že ví mnohem víc. Vysvětlil jim, že jeho lidé mají prolezlou celou loď a byli svědky mnoha věcí: tajemství a klevet, záležitostí značné důležitosti i drobných zrad. Callowův útěk byl nejčerstvějším důkazem toho, jak jsou ve své práci dobří.

„Portunové budou přirozeně dál bdělí, a jestli se v této věci přihodí něco nového, zpravím vás o tom," řekl podivně formálním způsobem.

„Proč nám pomáháš?" zeptala se ho Ruth.

„Kůň a zuby," připomněl jí, pak se od nich napůl odvrátil a naznačil, že ho mají vrátit na zem. Ale jak ho na ni Church pokládal, znovu se ozval jeho hlásek: „Jsme přátelé všeho z masa a kostí ve Velké vesnici."

Church se posadil na okraj postele a začal se oblékat. Překvapilo ho, jak rychle se mu noha hojí. Už dokázal chodit bez hole. „Zdá se, že si sem ten malý parchant bude chodit, když ho čekáme nejméně, takže ho budeme muset čekat pořád."

„Jako bychom neměli na práci nic užitečnějšího."

Zatímco se Church prohraboval truhlou v rohu kajuty, v níž objevil množství mořeplaveckých nástrojů včetně dokařského háku a krátké dýky, používané na řezání provazů, které si strčil za opasek, něco ho napadlo. „Mohl bys nám pomoct najít Walpurga?" řekl a otočil se zpátky k Mariku Bocatovi.

„Nechápu, k čemu ti ten uzel hadrů bude?" Z podezíravého tónu jeho hlasu Church vytušil, že portunos něco ví.

„Mohl by nám pomoct. Vlastně nám už *pomáhal,* než utekl."

„Poptám se." Znovu si Churche změřil pohledem.

„Mně *můžeš* věřit."

„Zdálo by se.“

Church se prohrabal až na dno truhly, ale našel tam jen zaolejované hadry, písek a suché mořské chaluhy. Když se otočil, aby Marika Bocata ještě jednou ujistil o svých dobrých úmyslech, zjistil, že portunos mezitím zmizel.

Ruth se spěšně a trochu nervózně oblékla. Jejich souznění bylo přerušeno a ještě tolik si toho museli říct.

Teď na to není čas, pomyslel si Church. „Vážně musíme najít Walpurga,“ řekl vcelku zbytečně.

Ruth se s přehodnocením priorit smířila docela snadno. „Marik Bocat se nejspíš vrátí hned, jak si na nás vzpomene. Je to podezíravý chlapík.“ Otevřela okno, aby do dusné kajuty prosycené pachy jejich milování vpustila trochu chladného mořského vzduchu. Mezi vlnami problikávala světla ostrova. „Myslím, že se vrátí,“ zopakovala. „Potřebujeme ho, vážně. Teď, když je Callow na svobodě, je ještě nebezpečnější toulat se v podpalubí, než když jsme se museli bát jenom Zlotvorů. Byla jsem tam a věř mi, jakmile pronikneš kousek dál do nitra lodi, nevíš, co je pár kroků před tebou nebo za tebou.“

„Když to bude nutné –“

Umlčela ho její dlaň přitisknutá na ústa. V nastalém tichu uslyšeli skřípavé zvuky ozývající se z paluby. „Připravují vyloďovací člun,“ řekla. „Vypadá to, že se chystají vyplout na ostrov.“

„Cože, teď? Ve tmě?“

„No co, jsou to Zlatí. Temné stíny je neděsí,“ zasmála se.

„Měli bychom jet s nimi,“ řekl Church. „Možná se tam dozvíme něco důležitého.“

Smutně se podíval na rozestlanou postel a ona se tiše zasmála. „Na to budeme mít ještě spoustu času. Pojďme.“

# # #

Chladivá bríza zlehounka ovívala palubu, odnášela teplo dne a promíchávala aroma slané vody s vůní bujné vegetace. Do noci se ozývalo pleskání záhybů skasaných plachet a skřípění ráhen a lanoví. Nahoře na stěžni hřadovala Ruthina sova jako duch a zlověstně sledovala dění pod sebou. Ačkoliv po lodi visely v pravidelných

intervalech lucerny, na palubě bylo pořád ještě příliš mnoho nebezpečných stínů. Church a Ruth spěchali co nejrychleji k malé skupince postav připravujících se k odplutí na pevninu. Taranis dohlížel na posádku, která se právě chystala spustit člun na vodu, zatímco Niam a Baccharus stáli stranou a čekali, až do něj budou moci nastoupit.

Taranis věnoval Churchovi a Ruth pohled plný chladného podezření, ale Church ho okázale ignoroval. Místo toho oslovil přímo Bacchara a Niam. „Rádi bychom šli s vámi."

„Máte svolení nás doprovodit, Bratře draků," odpověděl Baccharus dřív, než Taranis stačil otevřít ústa.

Niam se kupodivu zatvářila nejistě. „Na břehu možná číhá nebezpečí," varovala je. „Obyvatelé Západních ostrovů nikdy neponechají příjezd Rozrážeče vln bez povšimnutí."

„A ještě se neobjevili," dopověděl za ni Church. „To by zase mohli být Fomoriané. Napadlo vás, že tohle je jejich první útok ve válce proti vám, že vás chtěli přistihnout nepřipravené na vaší nejposvátnější půdě?"

Shromáždění Tuatha Dé Danannové ani nehnuli brvou, ale Church cítil, že tentokrát jejich klid maskuje pochyby, ukrývající se hlouběji.

# # #

Vyloďovací člun byl spuštěn na hladinu vedle podivně ztichlého Rozrážeče vln. Manannána nebylo nikde vidět, stejně jako žádnou z tisíce podivných bytostí, které obývaly podpalubí. Taranis je netečně pozoroval od zábradlí, dokud ho nepohltila noc, a pak už tam zůstalo jen tiché pleskání vln o lodní boky.

Jak se blížili ke břehu, Church ke svému překvapení zjistil, že se citelně otepluje, jako kdyby měl každý ostrov svoje mikroklima. Tento je měl skoro subtropické; vedro mu těžce doléhalo na plíce a tričko měl brzy promočené potem. Jejich cíl byl na pohled obyčejnější než ten minulý – Churchovi připomínal některý z menších Karibských ostrovů. Ze skalnatého pobřeží omývaného příbojem se ostře zvedal skrze hustou vegetaci k horským vrcholkům

ztrácejícím se ve tmě. Voněl pronikavě po parné džungli, bujné a plné života, ale pod tím se vznášel pach rozkladu.

Ve chvíli, kdy se před nimi otevřela malá pláž, musela posádka tvrdě bojovat, aby udržela člun proti silnému proudu, který se stáčel těsně kolem břehu. Church zahlédl špičky ostrých skalisek vyčnívajících nad hladinu po obou stranách člunu a uvědomil si, jak pečlivě museli volit cestu; stačila by malá odchylka a roztříštili by se napadrť. Jak proud sílil, člun nadskakoval jako vozík horské dráhy. Church a Ruth se zoufale drželi jeho boků, ale posádka nad ním neztratila kontrolu ani na okamžik.

Konečně byl břeh na dosah a veslaři naskákali do vody, aby vytáhli člun po bílém písku na souš. O minutu později už stáli všichni na pláži a čekali, až jim klesne hladina adrenalinu v krvi, zatímco Church a Ruth se obdivovali myriádám jasných hvězd, které jim zářily nad hlavami a spolu s nočními zvuky pralesa za jejich zády a vln rozbíjejících se o útesy před nimi, vytvářely radostný dojem ráje, jakému se nevyrovnal žádný sen o jižním Tichomoří.

„Všimla sis, že každý z těch ostrovů je cítit jinak?“ zašeptal Church Ruth.

„Ten minulý byl protivný,“ přisvědčila. „Tenhle ve mně vzbuzuje touhu skopnout z nohou boty a rozběhnout se po pláži jako nějaký imbecil v reklamě na tyčinku Bounty. Je tak pohodový.“

„Jdeme,“ přerušil je Baccharus. „Čeká nás dlouhá cesta a pod stromy bude tma. Musíme se držet pohromadě.“

„Tohle je ostrov Ztraceného nářku,“ řekl jim Baccharus, jako kdyby to vysvětlovalo všechno. Pak ale dodal: „Šest jich tu přebývá. Kepta, Quillot…“ Ostatní jména přešel mávnutím ruky. Jeho chování jako by něco naznačovalo, ale Church nedokázal poznat, co.

Jakmile Niam vydala rozkaz, vůdce stráží jim pokynul, aby vyrazili, a jeho muži zaujali pozice na konci průvodu a po stranách. Rychle přešli přílivovou oblast i pás suchého písku za ní a pak se ponořili do neproniknutelné temnoty pod stromy.

Horká, parná atmosféra pod příkrovem listoví vzbuzovala klaustrofobické pocity. Stromy tu byly namačkané těsně na sebe, jejich podivně pokroucené kmeny a větve vypadaly jako artritické paráty. Churchovi vzdáleně připomněly ty, které viděl v

mangrovových močálech na jihovýchodě Spojených států, kde byl s Mariannou na dovolené. Až na to, že tyhle stromy měly tlusté, leskle zelené vějířovité listy, které účinně zabraňovaly světlu proniknout pod ně, zatímco teplo a vlhkost udržovaly u země. Z horních větví visely liány silné jako Ruthina paže, které vylučovaly jakousi nepříjemně lepivou šťávu, takže se na ně přichytávaly, kdykoliv se o ně otřeli. To ale nebyly zdaleka jediné překážky: všude kolem rostly husté keře s trny ostrými jako břitvy. Stačila chvilka neopatrnosti a jeden z nich projel Churchovou bundou i košilí a zabodl se mu do kůže kousek nad pasem. V temnotě občas zahlédli zářivé barvy něčeho, co, jak zjistili bližším ohledáním, byly podivně cizí květiny podobné orchidejím, ale mnohem větší. Z jejich příliš výrazné vůně se jim obracel žaludek. Churchovi připadalo, že se plazí za slabým měsíčním světlem, které se tu a tam přece jen dokázalo prodrat vegetací.

Když vešli do hustého porostu, čekali, že tam bude vládnout ticho, ale prales ožíval pohyby a zvuky. Pod nohama jim praskaly větve a hluk, který vydávaly, plašil místní obyvatele: do úkrytu před nimi prchali hadi i velcí ještěři. Church měl možnost prohlédnout si jednoho zblízka. Zpočátku mu připadal jako obyčejný leguán, ale když se trochu natočil, ukázalo se, že má na šupinatém těle lidský obličej. Jako ruka velcí pavouci s bachratými těly zbarvenými rudě a krémově padali z větví a přebíhali jim přes cestu.

Z korun stromů se ozýval křik nočních ptáků; i ten zněl znepokojivě lidsky. Churchovi a Ruth se několikrát zdálo, že zaslechli hlasy šeptající slova, ale všechno, co viděli, byly šedé stíny rozplývající se v cárech mlhy, které se vznášely nad trouchnivějícími pařezy; mrtví byli neklidní.

Po dvaceti minutách usilovného prodírání porostem, který muži vpředu prosekávali svými meči, Niam zpomalila a přidala se k Churchovi. Ruth se bezděčně napnula.

„Musíš mi slíbit, že na sebe budeš dávat větší pozor, Jacku.“ Niam šla s hlavou mírně skloněnou, takže jí vlasy spadaly do obličeje a zakrývaly ho. „Číhá tu velké nebezpečí.“

„Vždycky jsem se o sebe dokázal postarat, Niam.“

Ruth si byla jistá, že jakkoliv se snažil tvářit netečně, zaslechla v jeho slovech něhu. Navzdory všemu, co řekl, věděla, že se Church nevyzná ve svých vlastních citech o nic víc než v citech Tuatha Dé Danannů; navenek se jimi nechával vést, ale neměl ani tušení, co se odehrává hluboko pod povrchem jeho vlastní mysli. Ruth bylo jasné, že jakkoliv to popírá, má Niam rád. Co se to tady dělo? Jak říkal Church, stýkali se jen málo a určitě ne intimně, a přesto něco v jejich pohledech a gestech vzbuzovalo dojem, jako by se znali celý život. Teď, když po všech těch letech hledání, co přesně chce, aniž by se k tomu byť jen vzdáleně přiblížila, konečně našla Churche, se ho nemínila jen tak lehce vzdát. Jestli k tomu nakonec bude donucena, bude o něj bojovat.

Church a Niam byli pohrouženi do hovoru o pralesních květinách, když je náhle umlčely zvuky něčeho velkého, co se prodíralo mezi stromy více než půl kilometru daleko. Praskání větví doprovázelo táhlé kvílení podobné dětskému pláči; bylo to tak sugestivní, že se jim mimoděk sevřel žaludek.

„Co to bylo?“ zeptal se Church poplašeně.

Niam se zatvářila zmateně. Ruth měla pocit, že v jejím výrazu zahlédla strach.

Vůdce stráží se o několik kroků vrátil, aby je popohnal k většímu spěchu. Church a Ruth se snažili proniknout zrakem temnotou směrem, odkud se zvuky ozývaly, ale jediné, co se jim podařilo zahlédnout, byl neurčitý pohyb, a to jen na okamžik, než splynul s nocí.

„Velcí predátoři,“ řekl Church Ruth a komicky přitom zvedl jedno obočí.

„Vždycky se najde někdo větší.“ Snažila se odlehčit náladu, ale ať už tam v lese bylo cokoliv, všechny to silně rozrušilo.

Veškerý hovor v příštích patnácti minutách ustal. Možná za to mohla jen jejich rozjitřená představivost, ale od chvíle, kdy zaslechli to zvíře, byla atmosféra čím dál tísnivější až sebou trhali při každém zapraštění větvičky nebo ptačím zaskřehotání.

Potom, tak náhle, že Ruth naskočila po těle husí kůže, vešli do oblasti naprostého ticha: neozýval se tu žádný ptačí křik, žádné šelestění v porostu. Dokonce i stromy jako by tu zadržely dech.

Ruth se zachvěla. „Co to má znamenat?“ Šeptala, ale stejně to v okolním tichu znělo jako výkřik.

Vůdce vpředu jim dal zvednutou rukou signál, aby se zastavili. Přestože důvod pro to nemohli vidět, Church cítil, že má stažené hrdlo. Stejná úzkost se zračila v Ruthině obličeji. Tázavě se na něho podívala, ale neřekla nic.

Změna nálady Tuatha Dé Danannů se šířila řadou zepředu dozadu jako první zachvění před zemětřesením. Church se začal opatrně prodírat skupinou, dokud se nedostal do jejího čela.

Nejprve ho zasáhl příšerný pach hniloby, tak silný, že se mu obrátil žaludek. Přes cestu ležela mršina nějakého zvířete, kříženec mezi zebrou a prasetem bradavičnatým. Nezabil ho však žádný dravec. Jeho tělo bylo pokryté hlubokými mokvajícímu boláky a z tlamy a očí mu vytékala hustá bílá pěna. Kolem břicha, slabin a krku se mu tkáň roztekla v olejnatý černý sliz.

Church začal couvat, dokud nenarazil na Bacchara. „Co se stalo?“

„To zvíře je nemocné.“ Určitě za tím bylo něco víc, ale jakkoliv na něj Church naléhal, Baccharus mu už nic neřekl. Ani Niam mu nepodala obšírnější vysvětlení, ale tvářila se velice ustaraně.

„Nevím, co se to tady děje, ale jisté je, že nervózní jsou z toho pořádně,“ zašeptal Church Ruth. „Dávej si pozor.“

Po několika minutách dohadování, kterého se Church a Ruth nezúčastnili, stráže rozhodly mršinu obejít a pokračovat v pochodu, ale její puch je stále pronásledoval. Zanedlouho narazili na další zvíře; tentokrát to byl malý jelínek s ostrým srstnatým hřebenem na hřbetě. Po těle měl stejné známky příšerné nemoci. Dva nálezy za tak krátkou dobu jen potvrdily nejhorší obavy Tuatha Dé Danannů. Stráže začaly pochybovat, jestli by vůbec měli jít dál, ale Niam jim nařídila pokračovat.

„Ať už je to cokoliv, na plazy ani ptáky to zjevně neúčinkuje,“ zasyčel Church.

„Hlavně abychom to nechytili my.“ Ruth šla s hlavou skloněnou a nespouštěla oči z Baccharových pat.

„Nemyslím, že by Tuatha Dé Danannové šli dál, kdyby nám hrozilo nějaké nebezpečí.“

„Ještě že jsi takový optimista.“

Terén, kterým se pohybovali, byl stále strmější, až nakonec klouzali po vrstvě rašeliny, jež se ve vlhkém prostředí rychle měnila v bahno. Těžko se jim dýchalo a Church i Ruth byli promočení potem, ale náročný pochod je aspoň zaměstnával tak, že neměli čas přemýšlet o nemoci, která decimovala místní faunu.

Když vystoupali na vrchol svahu, ocitli se na široké, hustě zarostlé náhorní plošině a do nosu je udeřil zápach ještě odpornější než ten, který zažili dosud. Polámané stromy tu vytvořily velkou mýtinu, jejich pahýly trčely ze země jako zpřerážené zuby. Uprostřed tohoto prostoru ležela hromada rozkládajícího se masa: těla několika desítek pralesních savců nejrůznějších druhů, všechna zabitá stejnou chorobou a mokvající obscénním černým slizem, který vytvářel páchnoucí louže a stékal ze svahu dolů.

Ruth odvrátila pohled a všimla si stop na zemi. „Můj Bože, oni je sem *dotáhli*.“

„Možná sem ty mršiny dopravili místní obyvatelé, aby je spálili. Také bys nechtěla, aby se ti kolem domu povalovala mrtvá zvířata,“ navrhl Church nepřesvědčivě.

„Bacchare, ty víš, co se tady děje,“ řekla Ruth ostře. „Pověz nám to, prosím.“

Pomalu zavrtěl hlavou, ale oči přitom stále upíral do hlubin džungle. „Teď na to není ten správný čas. Ani místo.“

Zápach byl tak strašný, že tam nemohli zůstat ani o vteřinu déle. Zakryli si ústa a přeběhli mýtinu co nejrychleji, pak pokračovali nahoru do svahu. V zlověstném tichu lesa bylo napětí skoro nesnesitelné. Od chvíle, kdy opustili pláž, nezahlédli světla lodi, takže neměli ani ponětí, jak daleko vlastně zašli. Stráže byly čím dál nervóznější a když se nedaleko od nich začaly ozývat zvuky, zaujaly obrannou formaci.

„Nezastavujte se,“ pobízela je Niam, ale i za pochodu byli neustále napůl otočení směrem, odkud ty zvuky přicházely – praskání lámaných větví i kmenů, hluk, který vydávalo něco obrovského, co se prodíralo vegetací. Když se znovu ozval ten odporný křik kvílejícího dítěte, všichni věděli, že se jim tajemnému dravci uniknout nepodařilo.

„Blíží se to sem?“ Ruth, tvář zkřivenou odporem, se zaposlouchala do kolísavého jekotu, který na okamžik ztichl, jen aby se hned zase ozval znovu. Pochopila ve stejném okamžiku, kdy si to uvědomil i zbytek skupiny. „Jde to po nás!“

Praskání v porostu sílilo a nyní už nebylo pochyb, že se k nim rychle blíží. „Co to k čertu je?“ zeptal se Church chraptivě.

Na okamžik strnuli na místě. Neexistoval způsob, jak určit, ze které strany se ten strašidelný zvuk ozývá; ozvěny odrážející se od stromů vytvářely dojem, že zní odevšad zároveň.

Baccharus byl první, kdo se vzpamatoval. „Rychle, pojďte!“ Kupodivu to byl Church a Ruth, na koho se se svou výzvou obrátil; vzápětí je popadl za ruce a táhl je pryč. „Dvůr už není daleko – tam budeme v bezpečí!“

Běželi ze všech sil a stráže jim kryly záda, ale než stačili urazit vzdálenost, která by stála za řeč, v korunách stromů nad jejich hlavami se ozvalo příšerné zavřeštění. Vzduch náhle ožil horečným pohybem. Churchovo zorné pole zakryla nejhlubší čerň. Něco tvrdého mu narazilo z boku do hlavy. Před očima se mu okamžitě roztančily hvězdičky, a když se toho místa opatrně dotkl prsty, nahmatal krev. Pak uviděl, co se děje: mezi stromy kroužily okřídlené stvůry, které na ně útočily drápy a ostrými zuby. Narážely mu do hlavy, do prsou, do loktů. Uhnul a rozběhl se vpřed, přitom se snažil zahnat útočníky rukama. Pohybovali se tak rychle, že jen těžko rozeznával, co jsou vlastně zač; ačkoliv budili dojem obřích netopýrů s blanitými křídly, hlavy měli rozhodně plazí.

Uviděl Ruth, bledý obličej měla také zbrocený krví. Stráže stály kolem a sekaly po netvorech svými meči. Ty bestie se na ně vrhaly z nebe po desítkách a vzápětí dopadaly na zem přeťaté vedví. Všude pršela krev v rezavém dešti, až se zdálo, že jsou jí jejich těla nasáklá jako houby.

Church a Ruth rychle uhýbali a krčili se před dalšími útoky, ale krev jim už crčela z mnoha ran. Konečně se jim podařilo najít nízký strom s hustou korunou, která vytvářela přirozený úkryt. Vklouzli pod něj a odtamtud pozorovali další vývoj situace. Netopýří stvůry byly jako vzdušný vír srsti a zubů, ale Tuatha Dé Danannové, zlatou kůži zbarvenou apokalypticky doruda, se nehnuli z místa, divoce jim

opláceli rány a přitom se tvářili stejně netečně jako jindy. U nohou se jim vršila mrtvá těla.

Brzy začalo být zřejmé, že netopýří stvůry byly jen vyplašeny od nějaké jiné činnosti. Ty na okraji mely se postupně začaly vytrácet, takže jich nakonec nad hlavami bohů kroužilo jen pár a s těmi se rychle vypořádaly jejich meče.

Church se opatrně vyplazil do krvavého bláta a Ruth ho těsně následovala. „Co to zatraceně bylo –“

Dětský pláč se ozval z takové blízkosti, že jí další slova uvázla v hrdle a žaludek jí udělal kotrmelec. Zapraskaly stromy, skrz podrážky bot cítili, jak se otřásá země.

Stráže už hnaly Niam pryč mezi stromy. Baccharus běžel k Churchovi a Ruth, aby je odtáhl s sebou. „Jestli tady zůstanete,“ řekl, „připojíte se k těm mršinám na hromadě.“

Rychle se rozběhli za ním, nohy jim klouzaly na rozbahněné zemi. Church musel v jednu chvíli zvednout Ruth, která upadla na všechny čtyři; šaty měla promočené blátem a krví netopýřích stvůr. Za zády se jim znovu ozvalo dětské zakvílení. V tom křiku bylo něco, z čeho se jim chtělo zvracet.

„Je to pomalé,“ poznamenal Baccharus v běhu. „Když se nebudeme zdržovat, můžeme tomu uniknout. Alespoň prozatím.“

Churchovi se nelíbil zvuk posledních dvou slov, ale než se ho mohl na cokoliv zeptat, ocitli se na další mýtině. Pod nohama měli pečlivě posekaný trávník, který se mírně zvedal k impozantní budově z bílého mramoru částečně vestavěné do skály. Její věže, věžičky a sloupy vytvářely obraz dokonalé harmonie, jakési spojení architektury Řecka a Středního Východu. Uvnitř pohostinně zářila světla, která jim po temnotě v džungli připadala zvlášť lákavá.

Rozběhli se přes trávník, šťastní, že konečně našli útočiště před hrůzami nadpřirozeného pralesa, a vděční za chladivý vánek od moře, který rozptýlil dusivé vedro. Když však dorazili k budově, jejich radost byla ta tam. Její průčelí byla masa skleněných oken nabízejících panoramatický pohled na ostrovy dole – a teď byly všechny rozbité, bílé mušelínové závěsy volně povlávaly do noci. Tuatha Dé Danannové zpomalili, až zase postupovali pomalou chůzí,

meče připravené k obraně. Niam se podívala na Bacchara, ale neřekla nic.

Řev jejich pronásledovatele těsně za hranicí stromů je znovu přinutil k akci a rychle se protáhli rozbitými okny dovnitř. Desítky luceren, svící a pochodní zalévaly interiér budovy jasným světlem a vytvářely obraz podobný byzantské představě nebe.

Vůdce stráží udělal několik rychlých gest a jeho muži okamžitě přešli do akce. Začali tahat obrovské mramorové stoly a dřevěný nábytek, aby jimi zatarasili okna, a neustávali ve svém snažení, dokud barikáda nebyla skoro metr silná.

„Bude to stačit?“ zeptala se Ruth.

„Ne,“ odpověděl Baccharus stručně.

„Teď už bys nám to měl říct,“ naléhal Church. „Co je to tam venku?“

„Šiřitel moru.“ Baccharus se podíval na mezeru mezi hromadou nábytku a vrchem okna. „Ve vaší zemi je znám pod jménem nuckelavee.“

„Roznáší mor, kterým se nakazí všichni vyšší tvorové, již s ním přijdou do styku,“ dodala Niam. Dětský pláč se ozval znovu, tentokrát přímo za zdí. Church a Ruth sebou polekaně trhli. Obrátil se jim žaludek; každičký aspekt té stvůry útočil na jejich smysl.

„I vy?“ zeptala se Ruth, když se trochu vzchopila.

Niam uhnula pohledem, ale Baccharus odpověděl místo ní. „Někteří si myslí, že Zlatí jsou jako nejvyšší z nejvyšších nezranitelní. Já jejich víru nesdílím.“ Niam se po něm překvapeně ohlédla a Baccharus začal z jiné strany: „Viděli jsme, jak byli dva ze Zlatých zahubeni. Není pochyb o tom, že smrt se týká i naší rasy, jakkoliv je rouháním to připustit. A říká se, že ta stvůra, nuckelavee, je jednou z mála věcí, které nám ji mohou přivodit.“

Další dětský pláč; Ruth si zakryla uši. Ozval se zvuk, jako kdyby se Šiřitel moru otíral svým mohutným tělem o průčelí budovy.

„A to žije na tomhle ostrově? Poblíž tohoto dvora?“

Baccharus zavrtěl hlavou. „Tohle místo je pro Zlaté naprosto bezpečné, stejně jako všechny Západní ostrovy. Někdo ho sem přivezl.“

„Fomoriané,“ dodala Ruth. „Za jediným účelem, aby vraždilo vaše lidí. Tohle je válka.“

Baccharus pomalu přikývl.

Vyrušil je poplašený výkřik jednoho ze strážných. U klenutého průchodu, který vedl do vnitřních prostor budovy, se něco dělo. Strážní spěšně ustupovali, meče stále připravené k boji, ale jako by náhle nevěděli, jestli je mají použít. Church zpočátku viděl jen dlouhý stín vržený na podlahu, který se pohyboval divným způsobem. O několik vteřin později se v průchodu objevila postava.

Nebylo pochyb, že je to jeden z Tuatha Dé Danannů, muž s typicky nazlátlou pletí, oděný do něčeho, co Churchovi připadalo jako bílá tóga sepnutá na rameni zlatou sponou. Bůh však bezmocně vrávoral, nohy se pod ním podlamovaly, ale nakonec přece jen udržel rovnováhu. V příštím okamžiku k nim dorazil jeho puch. Jak se blížil, Church uviděl příšerné stopy nemoci, kterou se nakazil od nuckelaveeho: část obličeje měl jakoby strávenou nějakou žíravinou, takže část čelisti a lícní kosti zůstala obnažená; na jejich místě však bylo jen zlaté světlo. Po přední části jeho sněhobílé tógy se šířila odporná černá skvrna, z níž na zem odkapával hnis. Jednu ruku měl napřaženou, jestli na pozdrav nebo v prosebném gestu, Church nedokázal poznat, a přestože se jeho ústa otevírala, jediné, co z nich vycházelo, byl nepřetržitý proud malých zlatých můr třepotavě se vznášejících ke stropu.

Niam otevřela ústa hrůzou, stráže se po ní bezradně ohlížely pro radu. Baccharus vykročil vpřed. „Nedovolte mu, aby se k nám přiblížil,“ řekl rozhodně.

„Ale vždyť ještě žije!“ namítl Church. „Určitě byste mu mohli nějak pomoct.“

Baccharus se otočil a city, které se mu zračily ve tváři, šokovaly svou živostí. „Nic bych neudělal raději,“ odpověděl zlomeným hlasem. „Je to jeden z nás, my všichni jsme bratři ze stejné vesnice. Ale jestli se k nám přiblíží, nakazí nás všechny a k čemu by to bylo dobré?“

Church se díval, jak se k nim ubožák pomalu plahočí, a z celé jeho postavy vyzařovalo naprosto lidské zoufalství. „Bohové ani náhodou,“ zašeptal.

„Zadržte ho," přikázal Baccharus. „Jeho bytí se chýlí ke konci."

Ruth se chtěla ohradit proti tomu, jak necitelně Baccharus jedná, když se mu náhle ve tváři objevil výraz žalu. Rozběhl se vpřed a zastavil se až těsně před nemocným bohem. „Věz, můj bratře. Všichni jsme lidé, spojeni v jedno. Naplňuje mne hluboký smutek Zlatých pro tvůj strašný úděl. Ne protože je to zločin proti samotnému bytí, ale pro tebe. Mého bratra. Ale věz a odpusť nám: nemohu tě nechat přiblížit. Vzal bys nás všechny s sebou."

Morem nakažený bůh to zřejmě pochopil, protože se pomalu zastavil. Tíha rozhodnutí, které byl Baccharus nucen učinit, se zřetelně zračila v jeho obličeji, ale když stráže vykročily vpřed, aby zahnaly nemocného boha zpátky, mohl jen rozhodit ruce v bezmocném gestu. Stráže ho zatlačily zpátky do průchodu a o chvíli později Church uslyšel zabouchnutí těžkých dveří a zvuky přesouvání nábytku na další barikádu.

Když se k nim Baccharus vrátil a tvářil se stejně netečně jako vždycky, Church mu položil ruku na rameno. „Je mi líto, že jsi to musel udělat," řekl mu.

Zdálo se, že Bacchara to přátelské gesto upřímně dojalo, a lehký úsměv alespoň na malý okamžik překonal smutek, který z něj vyzařoval. Byla to další z mnoha maličkostí, které Church v posledních dnech na Baccharovi pozoroval: trhliny v arogantní póze Tuatha Dé Danannů svědčící o něčem, co by se blížilo lidství, kdyby to nebyl protimluv. Možná že se přece jen mýlil, když soudil o všech bozích tak příkře.

Jeho myšlenky přerušil prudký záchvat nevolnosti vyvolaný dalším plačtivým výkřikem na druhé straně barikády. Hromada nábytku se zachvěla a těžká dubová židle, která stála úplně nahoře, se skutálela na podlahu a rozbila se na kusy.

„Dokáže si to prorazit cestu dovnitř?" zeptala se Ruth poplašeně.

„Zdá se, že svaly tomu rozhodně nechybí. Jdu se na to podívat," prohlásil Church a začal šplhat na vratkou barikádu. Ruthina varovného křiku si nevšímal. Nejspíš by skutečně bylo bezpečnější držet se od té stvůry dál, ale když uvidí, jak vypadá, dokáže lépe ovládnout svůj strach a možná se mu podaří vymyslet nějaký způsob, jak ji zahnat.

Ale ve chvíli, kdy stanul na kolébající se hromadě nábytku a naklonil se dopředu, aby nahlédl přes její okraj, pochopil, že to nebyl dobrý nápad. Při pohledu na nuckelaveeho přecházejícího sem a tam před barikádou se mu stáhlo hrdlo. Jestli z toho, co viděl, nebo z pachu, který kolem sebe netvor šířil, nevěděl. Byl velký jako tři automobily v řadě, tělo měl jako sud a jeho hadí hlava se mu odporně houpala ze strany na stranu, jako kdyby měl zlomený krk. Nohy neměl a svoje slimáčí tělo posouval kupředu pomocí pahýlovitých, mnohakloubých rukou, které se zdály být příliš tenké na to, aby ho unesly. Nejstrašnější na něm bylo, že neměl kůži; jeho tělo pokrývala jen tenká blána, přes niž bylo vidět, jak mu v síti cév pulzuje krev a napínají se mu svaly. Celkově budil dojem ilustrace z nějaké obscénní učebnice anatomie.

Church mu věnoval jen krátký pohled a rychle se odvrátil. Opatrně slezl z barikády a vrátil se k ostatním. Ruth z jeho bledého obličeje vyčetla všechno, co potřebovala vědět.

„Existuje odsud nějaký jiný východ?“ zeptal se Church. Niam a Baccharus byli ještě ochromeni tím, co nalezli na ostrově.

„Ne.“ V bílém světle, jež zaplavovalo místnost, se zdál být Niamin obličej nepřirozeně bledý. „Možná mistr pošle ostatní, aby nás vyhledali.“

Baccharus se na ni podíval se zvláštním výrazem ve tváři. „Nebo možná dopřeje sluch šeptaným slovům a za úsvitu odpluje.“

Z barikády se zřítil stůl a přinutil je rychle uskočit. „Nemyslím, že bychom si mohli dopřát luxus vyčkávání,“ poznamenala Ruth.

„Utéct nemůžeme,“ odpověděla Niam. „Nemůžeme se ani postavit Šiřiteli moru, protože by nás všechny zahubil. Tak co navrhuješ?“

Nastalo krátké, napjaté ticho a Churchovi najednou přeběhl mráz po zádech: uvědomil si, že bohové čekají řešení své zoufalé situace od něj a Ruth. Jak se mohli spoléhat na *Křehké bytosti*? Otočil se k houpající se barikádě a mrazivá tíha odpovědnosti na něj dolehla plnou váhou. Říkají, že nevědí, co si mají počít; a jeho vynášeli do výšin daleko přesahujících jeho schopnosti.

Za barikádou se znovu ozval dětský pláč, ale tentokrát to nevypadalo, že by měl přestat; stoupal stále výš a výš, až z toho

Churchovi začalo zvonit v uších a rozdrkotaly se mu zuby. Nějak si byl jist, že v tom zaslechl vítězoslavný tón.

# # #

V Tír na n'Og se čas pohybuje tu pomalu a tu zase rychle, nebo se třeba zastaví úplně bez jakékoliv logiky nebo příčiny, ale v Neměnných zemích se život plazí svým vážným, neúnavným tempem. Veitch a Tom možná nebyli zrovna uvězněni mezi dvěma okamžiky ani neviděli, jak se jim před očima míhají dny a týdny jako krajina za okny jedoucího vlaku, ale stejně oba cítili, že uhání rychleji, než by potřebovali.

Strávili dvacet minut ponořeni do vlastních úvah a připravovali se na zkoušku, která je čekala, pozorovali ptáky nebo pohupující se větve stromů, ale nikdy se příliš nevzdálili od cairnu v Corrimony. Připadal jim jako svatyně: modrý oheň, z nějž tam mohli tak snadno čerpat, byl jejich ochranou a energií, naplňoval je a dával jim cíl.

Veitch stále ještě překypoval optimismem po setkání s archetypem. Pokud šlo o něho, *setkal* se s Robinem Hoodem, hrdinou Britů, jehož slavné činy neodnesl čas. Veitch se bál přiznat sám sobě, jak moc ho to vzrušovalo – a jak moc se chtěl stát někým, jako byl on. Nevadilo by mu zemřít, kdyby se mohl stát hrdinou, na kterého budou lidé vzpomínat. To by smazalo všechny malicherné a deformované aspekty jeho povahy, všechno špatné, čeho se v životě dopustil.

Tom se poprvé po mnoha letech cítil naprosto zmatený a nemohly za to dva jointy, které vykouřil rychle po sobě, když se potuloval kolem cairnu, fascinovaný tvarem kamenů a jejich barvou na slunci. Žil stovky let. Jeho paměť byla obrovská knihovna rozprostírající se do hloubky, podzemní sály, ale on sám byl únavný a nudný. Nebo si to o sobě alespoň myslel. Ale Veitch, drsný, nevzdělaný kriminálník, učinil v noci několik bystrých poznámek, v nichž naznačoval, že vlastně sám sebe nezná. V jeho očích byl nucen ke kompromisu věkem, v němž už nemohl vidět věci jen jako černé nebo bílé. Pro Veitche byl hrdina, což byl závěr, který se zrodil výhradně z pozorování, protože to nebylo tak dávno, co Londýňan zpochybňoval

jeho *mytologický* status. Co na něm Veitch viděl, co jemu unikalo? Dělalo mu to starosti a zároveň ho to naplňovalo vzrušením. Tak či tak mu z toho běhal mráz po těle, a jestliže mu něco dokázalo po tak dlouhém životě ještě rozproudit krev, byl za to neskonale vděčný.

Když dokouřil svého posledního jointa, vyhlédl přes vršek cairnu a zavolal: „Je čas.“

„Víš, že na tohle nemáš papíry,“ řekl Veitch, když přišel k němu. „Vůbec si nejsem jistý, že tě chci mít u řízení, když nasedáme do univerzálního transportéru.“

„Ále, zmlkni. V šedesátých letech jsme měli pro takové, jako jsi ty, speciální jméno.“

„Já mám speciální jméno pro takové, jako jsi ty teď. Tak se do toho pusťme.“

Proplazili se po břiše symbolickým tunelem a pak se usadili s nohama zkříženýma pod sebou uvnitř cairnu. Po minulé noci, kdy kameny sršely modrou energií, to místo vypadalo mrtvé a opuštěné, ale oba cítili vitalitu ukrytou hluboko v zemi a čekali, až vystoupí na povrch.

„Víš určitě, že jsi na to připravený?“ zeptal se Tom.

Veitch se podíval na modré zářijové nebe. „Je to pro kámoše. Jsem připraven.“

„Alespoň víš, proč do toho jdeš. Ale nezapomínej – tohle je naostro. Žádná zkušební jízda.“

„Jinak bych to ani nebral; buď naživo, nebo nic. Tak už začni.“

Toma nejdřív rozčílilo, že Veitch odmítá pochopit, jak nebezpečné je to, o co se spolu pokoušejí, ale když se zadíval Londýňanovi do tváře, uvědomil si, že věci se mají jinak. Veitchovi to prostě bylo jedno. Jakékoliv nebezpečí pro něho bylo bezvýznamné v porovnání s tím, co mohl získat: vrátit život svému dobrému příteli.

„Takže co teď musíme udělat?“ zeptal se Veitch bezstarostně.

„Vyrveme si duše z těla a hodíme je napospas čtyřem větrům.“

Veitch pokrčil rameny.

Tom unaveně zavrtěl hlavou a pak se zhluboka nadechl, aby si vyčistil hlavu. Droga ho zvedla jeden schod nad každodenní existenci. Zavřel oči a pronesl líným, hypnotickým hlasem: „Kameny

mají podivné vlastnosti. Vibrují – věděl jsi to? Sbírají energie v srdci všeho a reagují na ni. To proto se duchové tak často objevují ve stavbách z kamení, jako jsou hrady, staré domy a kláštery. Moc ovlivňuje mozek, vyvolává podvědomí. Umožňuje vidět Neviditelný svět.“ Znovu se zhluboka nadechl. „Ta stará, posvátná místa, všechny ty kruhy a cairny, byly vyrobeny z kamene záměrně, ne jenom proto, že to byl jediný materiál po ruce. Zvláštní vlastnosti kamene napomáhají uvolnit nashromážděnou energii, kterou naši předkové potřebovali k *přestoupení*. Všechno, co museli udělat, bylo rozvibrovat kameny. Víš, jak to dělali?“

Veitch byl v zajetí Tomova hypnotizujícího hlasu, který kolem něj spřádal kouzlo.

„Zvukem. Všechna ta místa jsou navržena podle akustických hledisek. Vezmi si třeba fougous v Cornwallu. Velké komorové cairny. Mají akustické vlastnosti nejlepších hudebních síní. Dokonalé vyladění, přesná kalibrace – toho všeho u nich bylo dosaženo. A přitom působí tak hrubě, jen kameny naházené na sebe.“ Aby ukázal, o čem mluví, zabroukal hluboký tón, který se odrážel od stěn cairnu aniž by ztratil svou ostrost. „Kdyby byl neporušený, i se stropem, aby vytvářel uzavřený prostor, fungoval by ještě efektivněji. Primitivní dechové nástroje vyřezané z kosti nebo ze dřeva, rytmické prozpěvování, to jsou nástroje šamanů po celém světě. Zvuk má moc. Hudba má moc – dokonce i na obyčejné světské úrovni. Ano, zvuk uvolňuje energii v kameni, ale zároveň působí na něco v našich mozcích, takže jsme citlivější k transcendentálním zážitkům. Proto se v kostelech zpívají chvalozpěvy. Hudba zprostředkovává přímý přístup k božímu ústředí, pomáhá nám vidět divy, které jsou kolem nás pořád.“

Čekal, až Veitch udělá nějakou poznámku, kterou to všechno shodí, ale jeho společník byl pohroužen v myšlenkách. To Tom rozhodně nečekal. Ve skutečnosti jenom použil rytmus slov, stoupání a klesání úrovně zvuku, aby Veitche zcitlivěl pro ten druh sonické manipulace, kterou mu právě popsal. A on ho doopravdy *poslouchal*.

„Takže je to jako s populárními písničkami…“ Veitch sebou škubl. „Upozorni mě, jestli řeknu nějakou pitomost, ano? Ale je to jako nějaká chytlavá populární písnička. Slyšíš ji z rádia nebo tak a

najednou je ten okamžik, kdy jsi ji slyšel… uzamčený. Jako by byl skutečnější než okamžiky předtím a potom. Jasnější. Vzpomínáš si, jak věci voněly a zněly, do všech podrobností, i po mnoha letech, když všechno, co s tím souviselo, zapomeneš.“

„To je přesně ono.“ Tomovi se po tváři rozlil potěšený úsměv. „Teď už ale nic neříkej. Připravuj se. Vypni zrak, sluch i hmat. Poslouchej.“

Veitch zavřel oči. Samotného ho překvapilo, jak je soustředěný. Dokonce i vztek, který se v poslední době stal trvalým pozadím všech jeho emocí, se postupně rozplynul.

Tom se znovu zhluboka nadechl, a když vzduch zase vypustil, přetvořil ho v hluboký, burácivý tón vznikající dole v hrdle a táhnoucí se, dokud si úplně nevyprázdnil plíce. *Sóóóóóóóóóó*. Další nádech a znovu ten zvuk. Opakoval to stále dokola a postupně vytvářel mantru, jež naplňovala celý cairn. Po chvíli Veitch nabyl dost sebevědomí, aby se připojil s vlastním popěvkem, když Tomovi začal docházet dech. Společně vytvořili konstantní zvukovou stěnu vibrující uvnitř cairnu ve vlnách a vírech.

První, co na sobě Veitch zpozoroval, bylo mravenčení v konečcích prstů. To zcitlivění se mu postupně šířilo dále do rukou, zatímco se mu stejná síla rozlévala vzhůru páteří, jako nějaký had plazící se podél obratlů. Byl to tentýž pocit, který zažil, když na něm Ruth praktikovala sexuální magii. Jak se ten had blížil ke svému cíli v jeho zadním mozku, zažehoval mu na různých místech plamínky.

Ostré hrany kamenů všude kolem nich zářily známým namodralým světlem. A nebyly to jenom kameny; modrý oheň byl najednou viditelný i v zemi, v Tomovi a v něm, všechno to spojoval.

Had se mu proplazil mezi lopatkami, potom zdolal šíji a chystal se k poslednímu skoku. Veitch se připravil na raketovou jízdu, jakou zažil posledně.

Jenomže tentokrát to bylo jiné. V posledním okamžiku uslyšel – nebo si představoval, že slyší – jak Tom pronesl slovo, které v následující vteřině zase zapomněl, ale věděl, že je nabité obrovskou mocí, a najednou mu bylo, jako by se ponořil do horké lázně. Všechno napětí z něj v jediném okamžiku spadlo, mravenčení se mu

přesunulo do podbřišku a on se cítil lehounký jako lístek unášený větrem.

Omyl ho závratný pocit naprosté pohody. Netrápily ho žádné starosti, žádné finanční problémy, žádné hádky s přáteli nebo rodinou, ani v nejmenším nepochyboval o vlastních schopnostech, nebál se ani smrti. Byl pohlcen *perspektivou*, stal se součástí něčeho obrovského, co se vymykalo hranicím času a prostoru, života a smrti. Z tohoto úhlu pohledu bylo všechno, co ho táhlo dolů, bezvýznamné. Skutečný smysl byl všude kolem.

Chtěl se se svým osvícením svěřit Tomovi, ale když otevřel oči, všechno, co viděl, byla modř. Nebyla to jen obyčejná barva, spíš jako rozptýlené světlo, záře, tekutá, hřejivá a obohacující, ale on se v ní netopil a nezalykal se jí. Jen tak ze zvědavosti se pokusil zavolat Tomovo jméno, ale buď ho vlastní hlasivky neposlouchaly, nebo se zvuk v tomto prostředí nešířil.

Kde to jsem? pomyslel si bez sebemenšího náznaku paniky. *Vznáším se… plynu… šťastný… spokojený…*

Neměl pocit skutečného pohybu. Bylo to tak trochu, jako když v dětství o sobotách lehával vzadu na zahradě na sluníčku, v bazénku na nafukovacím kole. Dokonalá pohoda. Vůbec o nic se nemusel starat, jako tehdy. Všechno negativní bylo z jeho myšlenek vyplaveno, vlastně si nedokázal vzpomenout na nic nepříjemného, ani když se o to snažil. Místo toho se v myšlenkách soustředil na svoje nejkrásnější životní zážitky: jak cestou na ostrov Caldey poprvé uviděl vedle člunu plavat mořskou pannu, na přátele, zvlášť na svůj vzor, Churche, kterého obdivoval víc než kohokoliv jiného, a pak na Ruth, kterou miloval tak, jak si nikdy dřív nemyslel, že je vůbec možné, tak intenzivně, že nebýt s ní pociťoval skoro jako fyzickou bolest.

Ta myšlenka uvolnila něco nepříjemného v jeho hlavě, slaboučký pocit ukrytý někde v hloubce, ale bylo to tam. Co vlastně? Proč to nechtělo zmizet a bránilo mu to těšit se ze vznášení?

Co to bylo?

Něco… něco o Tomovi. Ne, něco, co Tom řekl. Hlavu měl plnou cukrové vaty nebo něčeho stejné konzistence a stejně sladkého;

soustředit se na jakoukoliv racionální myšlenku pro něho bylo hotové utrpení. Ruth. Tom. Ruth.

A pak to najednou měl. Tom ho varoval před nebezpečím, že se ztratí v modrém ohni, upozorňoval ho, že je svůdný a že se mu nebude chtít vrátit se z něj do skutečného světa. *Lákalo* ho to, ale kdyby se nevrátil, už nikdy by nespatřil Ruth. A před tím všechny svody modrého ohně rázem vybledly.

Pomyšlení, že už možná padl do pasti, vytvořilo bublinu paniky, ale než se stačila vynořit na povrch, už se pohyboval. Modrý lesk před jeho očima vypadal pořád stejně, ale cítil, že se pohybuje; někam letěl, pořád rychleji a rychleji, až měl pocit, že se řítí rychlostí stovek kilometrů za hodinu.

Než se stačil rozhodnout, co si s tím počne, ucítil vedle sebe přítomnost někoho jiného. Věděl, že je to Tom, přestože kolem sebe stále neviděl nic než modř. A co víc, vnímal mysl svého společníka, a co v ní viděl, ho naplnilo silným, hořkosladkým pocitem. Ve své nahotě se před ním rozprostřela Tomova náklonnost ke všem z jejich malé skupinky; bylo to šokující a zahanbující zároveň. Ale hned vedle toho ležela sebenenávist, živená strachem, co s ním Tuatha Dé Danannové doopravdy udělali. Cítil se jako vyvrženec trýzněný osamělostí, jakou si Veitch ani nedokázal představit. To jediné, co jeho životu dávalo smysl, byli Bratři a Sestry draků a úspěch jejich poslání.

Pak se začal znovu pohybovat, ale tentokrát už ho směroval Tom. Brzy svištěli ještě rychleji než předtím. Myslí mu zapraskal výboj podobný televizní interferenci, pak další a ještě jeden, a potom byl přemožen monumentálním očekáváním.

Další výboj statické elektřiny a myslí se mu začaly míhat obrazy tak rychle, že je sotva stačil sledovat. Některé z nich však byly tak důležité, že mu uvízly v paměti: Ruth stojí na palubě lodi zmítané bouří a ve vzduchu za ní se svíjejí černá chapadla, Church stojí na břehu temné tůně, z jejíchž vod se zvedá přízrak ženy, Church a Ruth sedí vedle sebe na palandě v lodní kajutě, upírské Baobhan Sith, šedé a nemilosrdné, vystupují z prašné země, Laura sedí ve vlhkém skladišti, pokožku nepřirozeně nazelenalou, a postava s bílou,

papírově tenkou kůží, pod níž prosvítá pavučina černých cév, se naklání nad Churchem.

Obrazy i čirá modř energie zmizely s pocitem průchodu membránovitou stěnou. Na okamžik zahltila jeho vidění i myšlenky nekonečná běl a potom byl surově vržen do světa smyslových vjemů – vítr a slunce na kůži, pohled na stromy a oblohu, vůně svěží vegetace – všechny ještě zesílené jejich předchozí absencí. Pak si uvědomil, že visí asi metr nad zemí. Než stačil domyslet důsledky, tvrdě dopadl a vyrazil si dech. O zlomek vteřiny později se ozvalo žuchnuti, jak se Tom svalil vedle něho.

„Nemohl bys něco udělat s tím přistáním?“ Veitch se posadil a rozmrzele si masíroval naražená žebra. Jeho špatná nálada nebyla ani tak zavíněna tvrdým dopadem jako pohasínající vzpomínkou na závratný pocit radosti, který zakoušel v modrém ohni; teď si připadal prázdný a vyhořelý. Když si všiml, že Tom na tom není o nic lépe, pokusil se ovládnout.

Veršotepec se s jistými obtížemi zvedl na nohy a z houští vytáhl brýle, které ztratil při pádu. Nacházeli se na pozvolné stráni v hlubokém stínu stromů, přestože slunce jasně svítilo na travnatou cestičku klikatící se kousek od nich. Mezi lopuchy se tam třepotal poslední žluťásek léta. Včely líně bzučely kolem silných kmenů a v paprscích slunce tancovaly mušky. Zpěv ptáků zněl všude. Vzduch voněl rašelinou a vlhkou listovkou, která pokrývala v tlusté vrstvě zem s výjimkou občasných ostrůvků ostružiní a kopřiv nebo hromad chrastí.

„Viděl jsem výjevy. Těsně před tím, než jsme se ocitli tady.“ Některé z obrazů uvízly Veitchovi v mysli, těhotné významem, který nedokázal odhalit. „Churche. A Ruth…“

„Posledně jsem si toho všiml.“ Tom si rozmrzele zkontroloval vybledlou tornu a přesvědčil se, že mu z ní nic nevypadlo. „Když máš opustit energetický proud, procházíš oblastí, kde můžeš zahlédnout věci přes prostor a čas. Obojí není mimochodem nijak neměnné, snad jenom ve tvém omezeném vnímání.“

Veitch se podíval na hodinky. Od chvíle, kdy seděli v cairnu na Corrimony, uběhlo jen několik vteřin.

„Měl jsi pravdu.“ Vstal, aby se podíval, jestli dokáže poznat jejich příští cíl. „To ale bylo super místo. Bylo to –“

„Božské.“

„Přesně tak. Vůbec se mi nechtělo odejít. Ale víš ty co? Nebylo to stejné jako tehdy, když jsme svištěli z Cornwallu do Glastonbury.“

„Tehdy tě ovládala panika, bojoval jsi o život, byl jsi až po uši v obyčejných světských problémech, takže jsi nevnímal podstatné.“ Tom si upravil vlasy stažené do ohonu a pak se vydal vzhůru svahem.

„Ty víš, kam jdeme?“

„Ano. Ven z lesa, abych se mohl rozhlédnout po okolí.“

Tom se navrátil do svého obvyklého stavu rozmrzele mlčenlivosti, ale se Veitch potřeboval vymluvit ze zneklidňujících myšlenek, které se mu po tom zážitku rodily v hlavě. „Bylo to úžasné,“ řekl tiše, jak kráčeli bok po boku.

„A nebezpečné.“

„Víš ty co? Já si to nemyslím. Řekl bych, že jsem na to přišel.“

„Páni. Nejsi ty hlava otevřená?“

„Skutečně nebezpečné je to jenom tehdy, když rezignuješ na život.“

Tom se zarazil. „Jak to myslíš?“

„Všechno je v pořádku, pokud máš něco, co tě drží v reálném světě. Když tam nic nemáš, vzdáš to a odpluješ s proudem. Pokud máš nějakou nedokončenou záležitost, něco důležitého, přitáhne tě to zpátky. Ve skutečnosti ti vůbec nevadí proud opustit, protože víš, že se tam dříve nebo později stejně vrátíš. Není důvod spěchat.“

Tom se nad tím dlouze zamyslel. „A ty máš něco, co tě táhne zpátky?“

„Přesně tak. Mám tu ještě nějakou práci. Ale až bude po tom, víš, až moje číslo skončí, vůbec by mi nevadilo se tam vrátit. Už jenom vědomí, že to tam je, člověku úplně změní náhled na život, víš?“

„Ano. Vím.“

Došli na sluncem ozářenou stezku a vydali se po ní k makadamové cestě, kde našli informační tabuli s turistickou mapou Wandlebury Campu.

„Takže jsme to dokázali. Mohlo nás to zanést kamkoliv, ale dorazili jsme přesně tam, kam jsme chtěli. *Přimysleli* jsme se sem, že jo?“

Tom si přečetl povídání o historii městečka a pak odhadl podle poledního slunce jejich polohu. Ukázal dolů ze stráně. „Tudy, ale až později. Nejprve se musíme přesvědčit, jestli je tady Shaviho tělo.“

Veitch se nervózně ošil. „Co když se k němu něco dostalo? Nějaké zvíře, myslím?“

„Vážně si myslíš, že by Cernunnos dovolil, aby k tomu došlo?“

Vydal se po cestě, která se stáčela kolem východní strany nízkého kopce. Jeho vrcholek zakrýval hustý lesík. Cesta vedla těsně kolem malé přírodní vodní nádrže proměněné na rybník. Břehy měl hustě zarostlé sítinou, nad níž kroužily a míhaly se pestré vážky. Za rybníkem se cesta prudce stáčela a vystupovala na hřeben, odkud se jim naskytl pohled na velkolepý panský dům. Se svou impozantní architekturou osmnáctého století působil na plochém vrcholku podivně nepatřičně. Kolem domu se rozkládaly zahrady volně přecházející v louku, na níž se páslo stádo ovcí. Hranici pozemku tvořila vysoká zídka ze starých cihel a za ní se k nebi vypínaly mohutné stromy. Z celého toho místa vyzařoval zvláštní, i když určitě ne nepříjemný klid.

Veitch pomalu došel k další informační tabuli. „Dům Góg Magóg. Býval proslavený koňskými dostihy, šlechtěním a tak podobně. Zvláštní místo na koňské dostihy, na zatraceném kopci.“

„Lidi to instinktivně táhne na tahle místa moci.“ Tom si vyčistil brýle, aby si mohl lépe prohlédnout zdobené hodiny, umístěné na kupoli nad střechou stájí. Zlatá větrná korouhev se lehce chvěla ve větru.

Náhle Veitch zachytil koutkem oka pohyb a to stačilo, aby se jeho svaly okamžitě napjaly a zadržel dech. Tom se dál potloukal kolem a obdivoval se výhledu. Jen tak pro jistotu Veitch ještě chvíli čekal a dával pozor, a když to uviděl znovu, přešel do akce. Tom se překvapeně otočil, ale to už Veitch přeskočil nízký plot a běžel ke stájím. U jejich podezdívky se někdo krčil a než pochopil, co se děje, a stačil vzít nohy na ramena, Veitch byl u něho.

Byl to muž, malý a obtloustlý, s brunátným, větrem ošlehaným obličejem. Na sobě měl placatou kostkovanou čepici staženou hluboko do čela a pracovní plášť z nepromokavého plátna, který se mu přes břicho povážlivě napínal. „Nebijte mě! Dám vám to všechno!“

„Uklidněte se.“ Veitch, kterého mužova reakce poněkud vyvedla z míry, zaujal dobráckou pózu. „Dneska člověk nemůže být dost opatrný.“

Muž se trochu sebral, ale stále se tvářil podezíravě. „Máte štěstí, že u sebe zrovna nemám brokovnici.“

„Vy tady bydlíte?“ Veitch se rozhlédl po dvorku a oknech, jestli nezahlédne nějaké další známky života.

„Co je vám do toho?“ Když muž uviděl přicházet Toma, o několik kroků ucouvl. Bylo vidět, že uvažuje, jak se nejlépe vypařit.

„Nestojíme o žádné potíže.“ Tón Veitchova hlasu jasně naznačoval, že když to bude třeba, beze všeho se o nějaké potíže postará. „Máme tady poblíž nějaké vyřizování. Nechceme vás oloupit nebo něco takového.“

„Přišli jsme sem pro tělo svého mrtvého přítele.“ Tom se představil a napřáhl ruku.

Muž se jí překvapeně chopil. Ukázalo se, že se jmenuje Robertson. „Tak tělo, říkáte.“ Jeho pohled zaletěl k zatravněnému prostranství.

„Je tam?“ Tom sledoval jeho pohled, ale neviděl nic.

Robertson si zamyšleně zamnul bradu a pak na ně kývl, aby ho následovali. Přešel dvorek a vešel do domu. Podle toho, jak opuštěně uvnitř vypadal, se zdálo, že Robertson je jeho jediný obyvatel. Vítr dovnitř foukal rozbitými okny, která se nikdo ani nepokusil opravit, a na dlážděné podlaze byly blátivé stopy. Navzdory tomu, o jak rozsáhlou budovu se jednalo, Robertson obýval jen několik sousedících místností zařízených nábytkem očividně natahaným z ostatních částí domu. První, co upoutalo oko návštěvníka, byla podivná výstavka předmětů rozvěšených kolem dveří. Ze všeho nejvýše byl velký, zdobený kříž. Vedle něj visely podkovy, další kříž vyrobený z větviček jeřábu, starý symbol chránící před čarodějnicemi a vílami, seschlé zbytky jmelí na ochranu před

bleskem a zlem, svazeček třezalky proti duchům, vlaštovka neuměle vyřezaná ze dřeva jako pojistka proti ohni a spousta dalších věcí.

„Jak povídal váš přítel," řekl Robertson Tomovi, když si všiml, jak si ty věci prohlíží, „dneska člověk nemůže být dost opatrný."

Jakmile byli bezpečně v místnosti, muž se nejprve pokřižoval a dotkl se dřeva a teprve pak jim ukázal na židle u krbu. „Nabídl bych vám trochu čaje, ale s tím, jak se teď věci mají, musím šetřit. Dokonce i s vodou," řekl Robertson. „Doufám, že se ta zatracená situace brzy vyřeší. Moc dlouho už to takhle nevydržíme. Zatracená vláda."

„Vy tady pracujete?" zeptal se Veitch.

„Nikdo už nikde nepracuje, nebo ano? Určitě ne v tom smyslu jako dřív," odpověděl Robertson. Pohodlně se rozvalil v křesle, na dosah ruky brokovnici, kterou měl opřenou o stěnu. „Míval jsem nějakou práci dole v Cambridgi. Vypadl jsem odtamtud, když začaly nepokoje."

„Jaké nepokoje?" Veitch se zatvářil zmateně.

„Jaké nepokoje?" zopakoval Robertson nevěřícně Nevím odkud jste přišli, ale tady v okolí nic jiného než nepokoje nejspíš už ani není Když zavedli příděly benzínu a nafty. Když v supermarketech přestali doplňovat regály. Když všechno přestalo fungovat…" Potlačované emoce změnily jeho obličej v obličej malého dítěte a on si ho ukryl do dlaní dokud se trochu nevzpamatoval. „Z města jsem odešel, když umřela moje Suzie. Byla diabetička – nemohl jsem pro ni sehnat inzulín."

„To je mi líto." Tom to myslel skutečně upřímně. „Tenhle dům byl opuštěný, tak jsem se sem nastěhoval," pokračoval Robertson. „Brzy jsem pochopil, proč ho opustili. Ale aspoň tady nejsou ty nepokoje a dá se to tu vydržet, tedy pokud v noci nevycházíte ven." Oči se mu podezřívavě zúžily. „Tady kolem se dějí podivné věci," řekl a očividně neměl v úmyslu zacházet do podrobností. „Nikdy jsem na něco takového nevěřil, ale teď…" Kývl hlavou k talismanům kolem dveří. „Nevím, co se to se světem stalo. Nepřipadá vám to jako sen kde nefungují žádná pravidla? Kde můžete utíkat, jak nejrychleji umíte a pořád se nehnete z místa, a pokoje jsou zevnitř

větší než zvenčí? Občas mě napadá, jestli to vůbec ještě někdy bude v pořádku.“

Mluvil, jako by se měl každou chvíli sesypat. Stresem se mu třásly ruce a v jednom oku měl nervový tik. „Ta mrtvola?“ napověděl mu Tom.

Přikývl, o několikrát víc, než bylo třeba. „Tam venku na trávníku je tam velká prohlubeň. Snadno ji uvidíte, když se postavíte ke stájím Je to rosný rybník, uměle vyrobený, někdy z doby kamenné nebo tak podle toho, co se píše na informačních tabulích. Když k němu přijdete v určitém čase – při západu nebo při východu slunce – uvidíte ho. Akorát že tam není. Já vím, že když to řeknu takhle, zní to potrhle, ale přesně tak to je. Když jsem to viděl poprvé, příšerně jsem se vyděsil, ale pak jsem zjistil ze se to vrací pravidelně jako hodinky a že tam jen leží, řekl jsem si že nemá smysl si z toho dělat těžkou hlavu. Jsou horší věci.“ Podíval se dolů na své třesoucí se ruce a rychle je sepjal.

„Jak jste to myslel, že tam je, akorát že tam není?“ Tom se předklonil aby mohl číst z Robertsonova obličeje.

„Jak to mám popsat? Je to, jako kdyby tam napůl byl a napůl nebyl. Když se postavíte na správné místo a světlo dopadá přímo na něj vypadá skoro normálně. Pak uděláte krok nalevo nebo napravo a zmizí.“

„Dá se poznat, kdo to je?“ zeptal se Veitch.

„Vypadá jako nějaký Ind nebo co. Těžko říct. Leží na zádech, ruce zkřížené na prsou.“

Veitch se vzrušeně podíval na Toma, ale Veršotepec na sobě nedal znát žádné emoce. „Můžete nám to ukázat?“ zeptal se.

„Mohl bych. Ale teď tam nic neuvidíte. Nejlepší by asi byl západ slunce, ale to už mě ven nikdo nedostane.“

„Čeho se bojíte?“ zeptal se Veitch.

Robertson prudce vstal, najednou celý nesvůj. „No, vlastně to ani pořádně nevím. A i kdybych věděl, nechtělo by se mi o tom mluvit. Víte, oni slyší všechno, co se povídá. Vezmete jejich jméno nadarmo, a oni vás donutí za to zaplatit.“ Pokřižoval se, pak ještě jednou, pro štěstí. „Musíte si dávat pozor, co říkáte.“

„My neskláníme hlavy před nikým, kdo si to nezaslouží,“ odpověděl Tom stručně.

Robertson se na ně soucitně podíval a pak je vyprovodil ven. Cestou se krátce zastavil u dveří, aby se dotkl svých talismanů.

# # #

Zářijové slunce je hřálo na zátylku, když kráčeli přes trávník k rosnému rybníku. Robertson měl pravdu: nebylo tam nic vidět. Země byla vysušená letním sluncem, tráva nakrátko spasená ovcemi.

Robertson se zadíval na oblohu. „Přede dvěma dny tu pršely žáby. Všude jich tu bylo jako nastláno, hopsaly jako šílené. Myslíte, že to bylo znamení?“

„Jo, to bylo znamení, že se máme na všechno vykváknout.“ Veitch poklekl, dlaní přejel po trávě a rozhlédl se po okolí; krajina byla příliš otevřená. Kdyby se sem vrátili při západu slunce, byli by snadný cíl. „Co uděláme teď?“

„Teď,“ řekl Tom, „si půjdeme popovídat s obrem.“

KAPITOLA OSMÁ

Slabost u srdce

Noc byla horká a vlhká, plná vzdáleného křiku neznámých ptáků. Nuckelavee nepřestával dorážet na barikádu, zkoušel její pevnost opakovanými útoky, při nichž padaly na zem stále další kusy nábytku. Stráže tu a tam vylezly nahoru, aby ji opravily, ale bylo to marné úsilí. Bylo zřejmé, že se Šiřitel moru dříve nebo později proboura dovnitř.

Church vyrazil s Ruth a Baccharem na prohlídku budovy. Snažili se najít nějaký únikový východ, ale asi po hodině to vzdali. Jedna místnost střídala druhou snad až donekonečna a všechny byly plné nesmyslné veteše a neužitečných uměleckých předmětů. Když se snažili vrátit po vlastních stopách, zjistili, že se uspořádání domu změnilo, stejně jako na Rozrážeči vln, ale po chvíli narazili na pokoj, v němž byl uvězněný umírající bůh. Jediné, co z něj zůstalo, byla páchnoucí černá skvrna na podlaze označující místo jeho skonu.

Když se jim konečně podařilo vrátit se do vstupní síně, dětský pláč křičící obludy zněl tak pronikavě, že to Ruth mohlo utrhnout uši. Odtáhla Churche stranou. „Co s tím budeš dělat?“ Než stačil něco namítnout, dodala: „Ty jsi vůdce.“

„Neměj strach, já si svou zodpovědnost uvědomuji.“ Divoce si zajel prsty do vlasů; věděl, že má jen jedinou možnost. „Musíme se rozdělit. Někdo tu bestii odláká na jednu stranu, takže se my ostatní budeme moci dostat ven a vrátit se na loď, nebo –“

„Na to zaútočit.“

„Máš nějaký nápad?“

„Dokážu udělat spoustu věcí.“ Poklepala si na hlavu. „Všechno je to schované tady.“

„Už jsi to vyzkoušela?“

„Pár maličkostí. Tu a tam. Jen abych získala ten správný grif.“ Z nějakého důvodu se tvářila provinile, nedokázala se mu podívat do očí.

„Jak moc dokážeš udělat?“

Než mu odpověděla, chvíli mlčky přemýšlela. „Po pravdě řečeno, nevím. Je to, jako by se ze mne stala nádrž pro všechny znalosti týkající se Umění. Jako bych v sobě měla přetlak.“ Pořád se mu nedívala do očí, když dodala: „Někdy mám pocit, že dokážu cokoliv.“

Church jí položil ruku na rameno, zamyšleně si pohrával s jejími vlasy. Trápilo ho, jak odtažitě a ustaraně najednou vypadá. Ke svým nově získaným schopnostem většinou zaujímala mírně znuděný postoj, ale bylo zřejmé, že hluboko pod tím se skrývají obavy. „A co máš v úmyslu vytáhnout z rukávu tentokrát?“

Zadívala se na pruh temného nebe nad barikádou. „Pár nápadů bych měla.“

Church jí prsty jemně stiskl šíji a pak zamířil k Niam a Baccharovi, kteří trpělivě čekali opodál. „Říkám to nerad,“ začal, „ale potřebuji dobrovolníka, který by odpoutal pozornost toho netvora. Šance, že z toho vyvázne živý, je pramalá. Jeden ze stráží –“

„Já to udělám,“ prohlásil Baccharus sebevědomě.

„Ne!“ Niamin obličej se zkřivil obavami. „To není nutné –“

„Je to velice nutné. Jak mohu žádat od někoho jiného, aby postoupil tak obrovské riziko, když to nejsem ochoten udělat sám?“

„Tvoje schopnosti ještě budeme potřebovat. Máš zodpovědnost.“ Niam o poznání zvedla hlas.

Baccharus ji s překvapující něhou, vypovídající o hlubokém přátelství, vzal za ruku. „Musím teď svoje břímě odložit.“

Niam váhavě přikývla. Baccharus se obrátil zpátky k Churchovi. „Co chceš, abych udělal?“

„Odstraníme větší část barikády na jednom konci. Až bude Šiřitel moru u druhého konce, rychle strhneme zbytek a ty poběžíš co nejrychleji k lesu.“ Odmlčel se. „Jak blízko se k tobě musí dostat, aby tě nakazil?“

Baccharus se jen slabě usmál a neřekl nic.

# # #

Příští půlhodinu Church strávil výrobou dlouhého oštěpu z kusu dřeva a meče jednoho ze stráží. Proti tomu, co běsnilo za barikádou, to byla ubohá zbraň, ale nic vhodnějšího nebylo po ruce. Litoval, že tu nemá mystický meč, který zachránil ze skrýše pod Tintagelem; rezonoval s jeho mocí, ať už byla jakéhokoliv druhu. Dobře chápal, jak mohla vzniknout kódová pověst o Excaliburu. Nikdy se nepovažoval za velkého bojovníka, ale s tím mečem v ruce cítil, že není nic, co by nedokázal.

Ruth po celou tu dobu meditovala v koutě místnosti. Church pozoroval vážný výraz, který měla v obličeji, když tajemné znalosti postupně vystupovaly ze skrytých komnat jejího podvědomí. Některé u ní vyvolaly překvapený úsměv, jiné zase způsobily, že se jí čelo zkrabatilo obavami.

Když byli skoro připravení, poklekl vedle ní a pohladil ji vzadu na šíji. „Jsi v pořádku?“ zeptal se tiše.

Věnovala mu nejistý úsměv. „Jako kdykoliv jindy. Vypadá to, že tahle věc funguje tak, že bych se měla co nejvíce řídit instinktem. Což znamená, že nemůžu nic naplánovat. A jestli mě můj instinkt zradí, nemám nejmenší potuchy, co bych měla dělat pak.“

„Vždycky můžeš vzít nohy na ramena.“

„To by Baccharovi příliš nepomohlo. Ani tobě.“ Zvážněla. „V žádném případě tě v tom nenechám.“

„Ani na okamžik jsem si nemyslel, že bys toho byla schopná.“ Naklonil se a něžně ji políbil.

„Nemůžeme si dovolit tě ztratit,“ zašeptala.

Na to se nedalo nic říct.

Vstal. Všiml si, že je Niam pozoruje z druhé strany místnosti, ve tváři dokonale nečitelný výraz. Když uviděla, že se na ni dívá, odvrátila se.

# # #

Konečně byli připraveni. Nuckelavee se obořil na barikádu tak silně, až se viditelně rozkývala a hrozilo, že se každou chvíli

rozpadne. Church si vzal na povel stráže, které ho poslouchaly jen váhavě a neustále se přitom dívaly po Niam a Baccharovi. Když obluda dorazila na jeden konec barikády, Church mávl rukou a stráže spěšně rozebraly zátaras na druhé straně, kde už čekal Baccharus.

Následoval okamžik nesnesitelného napětí a pak Church mlčky přikývl; Baccharus tiše vyklouzl do noci. Reakce se dostavila okamžitě. Křik bestie ještě zesílil a vzápětí se k němu připojil zvuk nestvůrných rukou drásajících zemi a obscénní šoupání jejího těla postrkovaného vpřed. Její rychlost všechny šokovala. Church dostal strach, že je jejich plán předem odsouzen ke zmaru; při rychlosti, s jakou se obluda pohybovala, snadno dohoní Bacchara a vrátí se pro ně dřív, než se kdokoliv dokáže dostat k lesu.

Jakmile se nuckelavee dostatečně vzdálil, Church dal další znamení a stráže strhly barikádu na opačném konci místnosti. Všichni zmizeli v dusné temnotě, než se poslední kus nábytku přestal kutálet. Když Ruth poprvé pohlédla na nuckelaveeho, zbledla – na obludě bylo něco nekonečně odporného, co nesouviselo pouze s jejím vzhledem – ale ovládla se a s Churchem po boku se rozběhla k němu, zatímco stráže a Niam pelášili k lesu, co jim nohy stačily.

„Proč zrovna my?“ zeptala se Ruth s neveselým úsměvem.

„Potrava pro děla. Známe svoje místo v životě.“ Church pevně sevřel oštěp, připraven jej hodit.

Baccharus se mihl přes trávník jako odlesk světla vržený řadou zrcadel, tak rychle, že ho sotva stačili sledovat pohledem, ale nuckelavee byl přes svou objemnost a zdánlivou neohrabanost rychlejší. Church viděl každé napnutí jeho svalů, každý pulz krve v tepnách ženoucí ho dopředu.

Před prvními stromy se Baccharus zastavil. Church mu výslovně přikázal, aby neodvedl monstrum do pralesa, kde by na něj v hustém porostu nemohli zaútočit, ale teď se na něho valilo tak rychle, že neměl čas rozběhnout se jiným směrem. Musel to pochopit, protože se otočil přímo proti nuckelaveemu a připravil se na setkání se svým osudem. V jeho postoji bylo něco tak vznešeného – stál tam s hlavou mírně skloněnou, smířen s nejděsivější z možných smrtí; a ještě horší pro Tuatha Dé Dananny, kteří si o sobě mysleli, že jsou nesmrtelní – že se Church přinutil jednat. Vrhl svůj amatérsky vyrobený oštěp tak

silně, jak uměl, i když původně plánoval, že ho použije až pro smrtelnou ránu, kterou stvůře zasadí poté, co na ni zaútočí Ruth.

Zlomek vteřiny před tím, než Church hodil oštěp, se nuckelavee vztyčil do plné výšky, zaklonil svou groteskní hlavu a bezhlesně říhl. Z jeho tlamy se vyvalil skoro neviditelný obláček výparů. Byl velice řídký – Church skrze něj viděl prales i hvězdy na obloze – ale Baccharus při pohledu na něj okamžitě zbledl a v poslední chvíli se vrhl stranou. Obláček zalétl mezi stromy a o chvíli později se ozval praskot a temné zadunění, jak se na zem zřítilo zvíře podobné opici, zmítající se ve smrtelných křečích.

Oštěp z meče zasáhl nuckelaveeho do temene a z rány vytryskl proud temně rudé krve. Obluda se zhroutila v agónii a její dětský křik se změnil v bolestný jekot. Z té vzdálenosti páchla jako staré gumové holínky, které někdo nechal na dešti.

Velikost, rychlost a odporný zjev netvora působily hypnoticky. Jak se namáhavě otočil, aby se podíval, kdo na něho zaútočil, oštěp, který mu stále trčel z krku, sebou divoce cukal při každém křečovitém zazmítání jeho slimákovitého těla. Church měl pocit, jako by na místě zkameněl. S vypětím vůle se mu podařilo o krok couvnout a pak strnul úplně, když se podíval do netvorových růžově lemovaných černých očí; co v nich spatřil, bylo kruté a cizí, ale nade vši pochyby inteligentní.

„Churchi! Uteč!“ vykřikla Ruth.

Slyšel ji, ale nedokázal se odpoutat od nuckelaveeho upřeného pohledu; jeho oči byly jako vír, který do sebe nasával veškeré Churchovy smysly, až pro něho neexistovalo nic než netvor. Hluboko v mysli ucítil mravenčení, jako šátrání švábích nožek na povrchu mozku; nuckelaveeho myšlenky pronikaly do jeho vlastních. Ta část, která byla poskvrněna fomorianskou nákazou, jim *rozuměla*, ale to nějak všechno ještě zhoršovalo.

# # #

Ruth viděla, jak Church ztuhl v zajetí nuckelaveeho hypnotického pohledu. Nemotorně se otočil, z tlamy mu vyšel křik, při kterém se jí sevřel žaludek, a pak se začal pomocí svých neproporcionálních

končetin trhavě sunout vpřed. Zdánlivě se jednalo o pomalý, metodický postup, ale Ruth viděla, jak rychle pronásledoval nyní zcela zapomenutého Bacchara a jak bleskově zareagoval, když ho zasáhl oštěp.

Teď měla Churchův život ve svých rukou a přesně toho se bála od okamžiku, kdy jí vysvětlil svůj plán. Neexistoval způsob, jak se k němu dostat včas. Dokonce i kdyby ho dokázala srazit stranou, ocitli by se oba příliš blízko nuckelaveeho, než aby měli šanci mu uniknout. A k tomu, aby použila svoje Umění, jí nezbývalo dost času.

Jenomže to musela udělat, jinak nebude schopna žít sama se sebou. Musela to udělat, jinak už nic v jejím životě nikdy nebude mít smysl.

Vteřiny, víc jí nezbývalo. Pouhé vteřiny.

Zavřela oči, aby vyloučila všechny ostatní vjemy: křik jako z bombardovaného sirotčince, puch, ze kterého ji pálila sliznice v nose a svíralo se jí hrdlo, vítr ve vlasech, pot, jenž jí stékal po zádech, nevolnost kolem žaludku, divoké bušení srdce. Uzavřela se před tím, jako by ve své hlavě stáhla rolety. Samotnou ji překvapilo, jak rychle to fungovalo; její přístup k Umění byl založen na *potřebě* a v tuto chvíli ho potřebovala víc než kdy jindy. Přišlo to jako šepot z hluboké, temné studny. A jak se obrazy a zvuky tvarující realitu začaly v její mysli skládat, cítila, že se do ní vlévá moc.

Otevřela oči. Church byl stále přimrazený na místě, nuckelavee se tyčil nad ním a otevíral tlamu, aby na něj vyplivl nákazu. Zoufalství, které se jí zmocnilo, úplně roztříštilo její koncentraci.

Silou vůle se přinutila znovu soustředit, oči upřené na Churche, věděla, že zemře a že to bude její chyba, její pitomá slabost, a pocit hanby a viny jí ještě více znemožňoval dosáhnout potřebného stavu mysli.

Právě když se v ní znalosti znovu začaly vzdouvat, zahlédla nějaký pohyb, jako mihnutí světla na okraji vidění. Popadlo to Churche v záblesku zlata a v příštím okamžiku byl pryč, zlomek vteřiny před tím, než nuckelaveeho morový dech zasáhl místo, kde stál.

Objevil se o několik kroků dále spolu s Niam; a pak byl zase pryč. Způsob, jakým se bohyně přemisťovala, neměl nic společného s během, spíše mizela z reality a zase se do ní vracela a přitom ztrácela svou lidskou podobu, skoro jako by se skládala jen ze světla. Když je zase dokázala vnímat svými smysly, byli na druhé straně trávníku, v bezpečí. A pak se její pocit hanby zbarvil jinými, temnějšími emocemi: sebenenávistí, žárlivostí, roztrpčením a pak vztekem.

To náhlé vzedmutí ji zaskočilo, bylo to jako benzín přilitý do ohně jejích emocí, mocnější než závratná exploze jejích schopností na konci tantrické seance s Veitchem. Oheň jí zaplnil břicho, končetiny, hlavu, až svět kolem přestal existovat a byly jen plameny, modré plameny a pocit, že chce vyskočit z kůže a explodovat.

V mysli jí oslepujícím světlem zářila slova, která její racionální část nedokázala přečíst, ale instinktivně jim rozuměla. Bez pozvání jí přeskočila na rty, cítila, jak je její ústa formují, jako kdyby k ní ani nepatřila. Její vůle se proměnila v oštěp, sevřela ta slova a vrhla je proti nočnímu nebi.

A potom se oheň vytratil, jako by dohořel, a ona se rozplynula v klidu, který nedovolil žádnému zvuku proniknout do jejích uší. V nepřirozeně tichém výjevu se nuckelavee vztyčil přímo nad ní, tepny na těle mu pulzovaly, svaly se leskly, oči plály. A za ním se ztrácely hvězdy. Od severu se blížily husté, černé mraky. Nepřirozené vichry živoucí hněvem lámaly stromy. Nuckelavee se kymácel sem a tam, ale Ruth stála nehybně v oku uragánu, který na ni nepůsobil.

Vichřice nabírala sílu, protahovala se. Baccharus objímal oběma rukama strom, ostatní nebylo nikde vidět. Nuckelavee sklouzl proti své vůli vpřed, dopadl na své tenké končetiny. Otevíral a zavíral tlamu v příšerném dětském křiku, který Ruth, vůbec neslyšela, příliš zaměstnaný starostmi o sebe, než aby vypustil infekci. Teď, když se před ní skláněl, se Ruth zdálo, jako by v jeho očích zahlédla záblesk ne strachu, ale nechápavosti. Byl čas.

Další slova se jí vynořila v mysli, ale tentokrát je obklopoval mrazivý chlad volného vesmíru. Vyslovila je a jejich zvuk se prořízl vichřicí přímo k oblakům, které jí vířily nad hlavou. Na okamžik se roztočily ještě rychleji, až vytvořily šedý vír, a pak se v jejich středu objevil otvor, kterým nebylo vidět noční nebe, ale nic. Zapraskal v

něm blesk naplněný silou, jakou příroda nezná. V okamžiku mezi dvěma vteřinami projel vzduchem a udeřil přímo do nuckelaveeho. Oslnivě se zablesklo, nárazová vlna, která se před Ruth poslušně rozdělila a odklonila se, rozdrtila nejbližší stromy na třísky, ve vzduchu byla na okamžik cítit vůně ozonu, než se změnila v odporný puch řeznictví v plamenech.

A když to všechno o chvíli později zmizelo, zůstal jen kruh zčernalé trávy, na němž dohořívaly výbojem sežehlé kusy masa nebo byly stravovány tancujícími namodralými bludičkami.

Ruth zaplavila prázdnota, která ji nutila plakat pro něco důležitého, co bylo ztraceno. Ale když to pominulo, dostavila se nejprve lítost, pak strach a nakonec zděšení nad tím, co udělala, aniž si to vůbec uvědomovala. Poprvé viděla ukázku toho, čeho je schopna, jak temné cesty se před ní otevřely, pokud by se rozhodla se po nich vydat, a pochopila, že už nikdy nesmí dovolit, aby ji ovládl hněv.

# # #

Bezmocně se potácela kolem, prakticky slepá ke svému okolí, dokud neucítila na ramenou silné ruce. Church si ji přitáhl k sobě a políbil ji.

„Věděl jsem, že to dokážeš," zašeptal jí do ucha. Byla v tom úleva, ale i něco, co se podobalo zděšení. Uviděla Niam, jak sedí sama na trávníku, a stráže, které se postupně shromažďují o kus dál a neodvažují se k ní přiblížit.

„Ta věc ji zasáhla," řekl Church. „Je nakažená."

# # #

Emoce, které Ruth zmítaly, byly nepopsatelné, i když si jasně uvědomovala, že nemá být na co hrdá. Baccharus, který už věděl, co se stalo, spěchal k nim. „Všichni jsme ve velkém nebezpečí. Možná už jsme se taky nakazili." Chladně pohlédl na zamračené stráže a pak, bez sebemenšího zaváhání, zamířil k Niam. Snažila se mu gesty naznačit, aby se k ní nepřibližoval, a odstrkávala ho, když klesl na

zem vedle ní, ale nakonec podlehla a položila si hlavu na jeho rameno. Ruth zachvátil pocit provinilosti.

„Nesmíte se ke mně přibližovat," řekla Niam Churchovi a Ruth. „Neměnné země vás potřebují. Potřebuje vás veškeré bytí. Musíte mě nechat tady."

Church se obrátil k Ruth a zeptal se jí tichým hlasem plným naděje: „Nemůžeš jí nějak pomoct?"

Ruth se snažila vyčíst mu z obličeje jeho city a přitom uvažovala, jestli je skutečně tak zlá, aby to, co uvidí, ovlivnilo její odpověď, a to, k čemu nakonec dospěla, ji znepokojilo.

„Možná," odpověděla a usilovně se snažila utajit svoje předchozí myšlenky. Poklekla vedle Niam, která na ni pohlédla s bezelstným výrazem, který způsobil, že se cítila ještě hůře. Přála si, aby v něm spatřila hořkost, žárlivost nebo probouzející se hněv, zkrátka cokoliv, co by zastřelo vrozenou dobrotu bohyně, nebo jí naznačilo, že je stejně povýšená a arogantní jako většina Tuatha Dé Danannů.

„Lehni si," řekla jí Ruth příkřeji, než sama chtěla. „Prohlédnu tě." Niam zjevně nedostala plný zásah morového dechu nuckelaveeho, ale do styku s ním přišla a choroba už se u ní začínala projevovat: zlatou pokožku jejího předloktí hyzdily světle modré kroužky, které se postupně šířily k podpaždí. Její tělo ještě nezačalo podléhat zkáze, ale Ruth věděla, že je to jen otázka času. „Cizí viry," zamumlala si unaveně. „Jako nahoře, tak i dole. Celé tohle místo je zlý sen."

Otočila se k Baccharovi. „Chci, abys poslal jednoho ze stráží na loď pro zásoby. Připadá mi, že tam máte snad úplně všechno. Potřebuji mladý zemní břečťan a divoký celer proti svalové křeči a sléz léčivý na utišení bolesti. To by mělo stačit na potlačení vedlejších účinků viru. Potom budu potřebovat bobule jeřábu, pelyněk a sléz lesní proti očarování, protože nepředpokládám, že by tahle nemoc byla jako ty, se kterými se běžně potýkáme tady na zemi."

„Bude to stačit?" zeptal se jí Church s nadějí v hlase.

Ruth na něho pohlédla s výrazem vzdoru ve tváři. „Ne," řekla. „Takže ostatní je na mně."

# # #

Baccharus a Church odnesli Niam zpátky do domu, kde ji uložili co nejpohodlněji na velkou pohovku vystlanou měkkými polštáři. Už začínala slábnout. Church si k ní přisedl a odhrnul jí vlasy z obličeje. „Děkuji ti, že jsi mi zachránila život," řekl něžně.

Slabě se na něho usmála.

„Proč jsi vlastně tak riskovala kvůli *Křehké bytosti*?"

„Ty přece víš proč, Jacku."

„Nejsi jako ostatní z tvého druhu."

„Nejsme všichni stejní." Odmlčela se. „Existuje mezi námi více rozdílů, než vůbec dokážeš pochopit."

„Ale vy bohové se považujete za věčné, za neměnnou součást bytí jako třeba hvězdy na obloze."

„Více méně."

Church se zatvářil ještě zmateněji. „Věříte, že vaše přežití je nadřazené všem zákonům přírody. Vím, co pro vás znamená smrt – je stokrát horší, než jak ji chápeme my. Nemyslím –"

Umlčela ho mávnutím ruky.

„Ale –"

„Malá oběť."

Znovu se na ni usmál, i když starostlivě, a pak pomalu odcházel, dokud ho Ruth na druhé straně místnosti nechytila za ruku. „Proč jsi jí rovnou nevlepil pořádnou pusu?" zeptala se ho a okamžitě toho zalitovala. Vždycky na sebe byla pyšná, jak umí být dospělá, a teď tu vyváděla jako pitomá, žárlivá puberťačka.

Zmatek v Churchově obličeji byl až komický, dokud jej nevystřídal jiný, temnější výraz. „Nebuď idiot."

„Nenadávej mi do idiotů."

„Tak se tak nechovej. Nemám v úmyslu začít po ní blouznit jako nějaký hloupý mladík jen proto, že mi zachránila život."

„Mně to jako blouznění připadá." Nejraději by se kousla do jazyku; proč jen se nedokáže ovládnout?

„Poslyš, to, co udělala, bylo velice ušlechtilé." Mluvil tiše a jeho hlas zněl zraněně a rozčileně zároveň. „Byla ochotna obětovat svůj život pro jinou bytost a co ji k tomu vedlo není důležité. Nejde o nějaký hloupý milostný poměr –"

„Tak milostné poměry jsou hloupé?“

„To jsem neřekl.“

Otočila se a šla pryč. Mrzelo ji, že si teď Church zřejmě bude myslet, že se urazila, ale byl to jediný způsob, jak se vyhnout tomu, aby řekla něco, čeho by později marně litovala. Měla by být moudrá, vzdělaná, a přesto z ní city dokázaly v několika vteřinách udělat naprostého imbecila.

Chtěla vyjít ven z místnosti, aby se nadýchala svěžího nočního vzduchu, ale přitom musela projít kolem Niaminy pohovky; bohyně jí pokynula, aby k ní přistoupila. Váhavě usedla na pelest vedle ní.

„Chci ti poděkovat, že se mi pokoušíš pomoct, Ruth. Vím, že to vypadá, jako bychom se Křehkých bytostí stranili. Ale doufám, že i tak přijmeš můj nejhlubší vděk.“

„Tím se netrap. Udělala bych to pro kohokoliv.“

„Proto jsi tak ušlechtilá a dobrá. Jedna z nejlepších z vašeho druhu.“

„Ne, to nejsem. Jsem úplně obyčejná, ani dobrá ani zlá, ani hloupá nebo chytrá, prostě… Prostě člověk.“

„Nejsi k sobě spravedlivá.“ Niam ukončila tuto část konverzace mávnutím ruky a začala z jiné strany. „Vím, že se trápíš kvůli mně a Churchovi –“

Ruth se prudce postavila a otočila se k odchodu.

„Prosím, vyslechni mě.“

„Nechci o tom mluvit.“

„Prosím –“

„Nejsem zvyklá takhle podléhat emocím.“ *Ještě nikdy jsem nebyla zamilovaná*, by spíše vystihovalo skutečnost. „Nechci říct nic, čeho bych mohla později litovat.“

Niam ji dál prosila pohledem, až Ruth pochopila, že teď odejít prostě nemůže. Ztěžka se posadila na pelest a upřela pohled do prázdna. „Já proti tobě nic nemám, Ruth, pro to, co cítíš k Jackovi. Vlastně tě úplně chápu. Má skutečně dobré srdce.“

Ruth poslouchala, ale sama neřekla nic.

„Nejsme sokyně, Ruth. Nebojujeme o něj. My s tím nemůžeme nic dělat. Jack se sám rozhodne, kterým směrem ho srdce táhne. Celá

tragédie je v tom, že jen jedna z nás může mít to štěstí. Měly bychom pro to být smutné, a ne se utápět v zlosti nebo žárlivosti.“

„Když má někdo s někým poměr a je jedno, jak nový je,“ začala Ruth, „nepovažuje se zrovna za slušné snažit se ho rozbít.“

„Ty neznáš celou pravdu, Ruth.“

„Tak mi ji řekni.“ Ruth se zablesklo v očích; už měla plné zuby toho nechat se v jednom kuse poučovat bohy.

Niam se zamyslela, aby vybrala správná slova, a Ruth ji okamžitě začala podezírat, že se před ní bohyně něco pokouší zatajit. „Ty si myslíš, že moje emocionální reakce na Jacka je jen nějaká prchavá záležitost. Koneckonců, viděli jsme se jen párkrát a mluvili jsme spolu ještě méně. Ale to všechno je jenom tvůj dojem.“ Ruth sebou viditelně trhla; Niam si toho všimla a přibrzdila. „Teď už bys měla vědět, že není jen jeden způsob, jak vnímat realitu, a ten, který používají Křehké bytosti, je nejméně vhodný ze všech. Moje láska k Jackovi není ani nová ani nezralá.“

„Vím, že jsi sledovala jeho vývoj od dětství, aniž ses s ním přímo setkala, ale jestli chceš slyšet, co si o tom myslím já, to je akorát částečně šílené a částečně žalostné. Láska na dálku, bez přímého kontaktu je na nic.“

Navzdory tomu, jak ostře Ruthina slova zněla, Niam zůstávala naprosto klidná. „Milovala jsem Jacka ještě mnohem dřív, Ruth.“

Ruth si opovržlivě odfrkla. „Jak by to bylo možné?“

Niam ji ignorovala. „Moje city sílily, když jsem začala chápat, jak ušlechtilý doopravdy je. Má dobré srdce. Je zmatený, rozpolcený, sám v sebe příliš nevěří, ale v jádru je dobrý.“

Jak tak poslouchala Niam, Ruth náhle něco napadlo. „Občas se ani nechováš, jako bys patřila k vašemu druhu. Spíš jako jedna z nás.“

Niam se usmála, trochu smutně. „Měla jsem dobrého učitele.“

Ruth si ji pozorně prohlížela, ale Niam už k tomu nic víc neřekla.

„Ruth, mluvím k tobě naprosto upřímně. Pro můj vztah s Jackem je tohle životně důležitá doba.“ Ruth se chtělo zaječet: *Ty sním žádný vztah nemáš*! „Jestli ho nedokážu přesvědčit, aby mě miloval dřív, než začne svátek, který vy znáte jako samain, nebude má láska nikdy naplněna. Z toho pramení moje zoufalství a moje tragédie. Tak málo

času, abych přesvědčila Křehkou bytost o tak hlubokém citu. Když Jacka ztratím teď, bude to navždy.“

Niam byla najednou nezvykle introspektivní; až doposud nic nenasvědčovalo tomu, že by bohové měli nějaký vnitřní život. „Nikdy nepozná klid, Ruth,“ řekla klidně. „Neexistuje žádná cesta, kterou pro něj bytí zmapovalo. Jack prožije život plný boje a námahy, ale o to pro něj bude láska a útěcha cennější. Musí ji brát, kdykoliv se mu naskytne, a naučit se z ní těšit, protože to bude pomíjivé.“

„Jaká cesta je pro něj zmapována?“

„Stejná, jakou musí kráčet všichni Bratři a Sestry draků. Byli jste vybráni, abyste se stali šampióny životní síly, která proudí ve všem. To je zodpovědnost, vedle níž je všechno ostatní bezvýznamné. Musíte trpět pro dobro všech ostatních, všeho ostatního.“

„No není to báječné?“ řekla Ruth kysele a přitom se snažila ignorovat paniku, která ji hrozila ovládnout.

„Ale copak to tak není vždycky? Nemnozí musí vykoupit štěstí mnohých. Když ti, kteří k tomu mají schopnosti, nebudou jednat, temnota zvítězí. Je jen málo zákonů bytí, které platí i pro Zlaté, ale tohle je jeden z nich.“

„Ano, ale proč *já*? Proč *my*?“

„Stručně? Protože máte, co je k tomu třeba.“ V Niamině obličeji se objevily příznaky vyčerpání; nemoc si už začala vybírat svou daň.

„Nic si z toho nedělejte,“ řekla Ruth. „Stráže se už brzy vrátí s bylinami a pak se pustíme do práce.“

Niam se usmála a svými dlouhými, chladnými prsty vzala Ruth za zápěstí. „I ty máš dobré srdce.“

# # #

Jakmile měla Ruth potřebné byliny a květiny, podala je Niam, i když neměla nejmenší tušení, jak by jí v jejím stavu mohly pomoct. Ty, které měly kouzelné schopnosti, účinkovaly lépe než ty pouze léčivé, ale jen o vlásek. Nechala Niam přenést do místnosti, která se dala úplně zatemnit, takže jediné světlo obstarával plamínek svíčky. Ostatní vyhnala ven, aby měla na práci klid a mohla se soustředit.

Světle modré kroužky už se rozšířily po celé pravé straně Niamina těla a kůže jí místy začínala černat. Někde už dokonce praskala.

„Co plánuješ udělat?“ zeptala se Niam unaveně. Ruth pozvedla pohár vody a něžně ho políbila. „Plánuji obrátit se o pomoc k vyšší autoritě.“

„Vyšší?“

„Když jsem se tenkrát setkala s Ogmou v jeho knihovně, u dvora nebo jak tomu chcete říkat, zeptala jsem se ho, jestli jste skutečně byli bohové. On mi řekl, že vždycky je něco vyššího. A díky svým novým znalostem, kterými mne obdařil můj soví přítel, teď vím, že je to pravda. Nemám nejmenší tušení, co je to doopravdy, ale ráda si představuji, že je to ženský princip, jako ta trojitá bohyně, která mne zpočátku vedla po této cestě. Ať už je to cokoliv, cítím, že je mi to blízké, protože je to zdroj modrého ohně. A sama jsi přece říkala, že já jsem šampión modrého ohně.“

Niam zamyšleně přikývla. „Je to tak, jak jsem si myslela. Dokážeš z té síly čerpat?“

Ruth se zasmála, aby zamaskovala svou neschopnost odpovědět, ale znělo to poněkud hořce. „Raději mi drž palce.“

Kdyby měla být sama k sobě upřímná, raději by ten rituál odložila na později. Pokaždé, když využila znalostí Umění, stálo ji to mnoho sil, jako kdyby překračovala hranice svých schopností, nebo toho, pro co bylo její tělo stvořeno. Ale vzhledem k Niamině vztahu to už nemohla odkládat. Bude ze sebe muset vyždímat všechno a s následky se vypořádá později.

Baccharus našel v jiné části domu nějaké kadidlo; Ruth ho zapálila v malém ohřívači vedle pohovky, na které ležela Niam. Jako všechno v Jiném světě bylo nečekaně silné a brzy naplnilo celou místnost omamnými vůněmi. Zároveň ji ale uklidňovalo a napomáhalo jí dosáhnout potřebného soustředění, což nebylo při její únavě zrovna snadné. Ruth zavřela oči a zhluboka se nadechla svěžích, nasládlých výparů, které ji postupně zaplavovaly.

Pomalu, rytmicky dýchala a poddávala se šumění vzduchu, postupně ho srovnávala s tepem svého srdce, dokud nenaplnilo její podvědomí a ona nezačala odplouvat…

# # #

V Tír na n'Og mohla Ruth dokázat věci, které by pro ni byly v obyčejném světě nemožné, ale prorazit bariéru ji stejně stálo nesmírné úsilí. Po chvíli vyplula mimo čas, takže se celý její svět omezil na tep jejího srdce, rytmus dýchání a vůni kadidla. Postupně se jí podařilo najít ve své mysli mezeru, vlasovou trhlinu ve skalním bloku. Zvýšila tlak a prasklina se začala zvětšovat, a najednou byla uvnitř chráněné oblasti a stejně rychle se prodrala ven, skrze svou hlavu, prolétala místností, kde viděla nemocnou Niam ležící na pohovce, skrz strop a horní patra domu k nočnímu nebi. A stále výš, až pod ní ležel zelený ostrov jako smaragd v oceánu inkoustu, a ještě výš. Pak samotným nebem…

# # #

Co bylo dál si Ruth pamatovala jen v prchavých, letmých obrazech. Věděla, že se ocitla v nějakém modrém světě, a ta barva ji pak pronásledovala po mnoho dní, ale žádné jiné podrobnosti to místo – jestli to bylo místo – nemělo. Cítila nezměrnou přítomnost, inteligenci, tak obrovskou, že proti ní byl malý celý vesmír. Přesto se zdálo, že ji poznává. Ale ty nejúžasnější dojmy byly čistě abstraktní: uspokojení tak mocné, že všechno ostatní zmizelo, sounáležitost, okamžitá ztráta všeho strachu a starostí. Nevzpomínala si na žádný konkrétní zvuk natož jak žádala o to, proč přišla, ale instinktivně věděla, že to není třeba.

A ještě jedna věc: zvláštní, roztříštěná vzpomínka na Veitche a Toma, tak rychlá, že to snadno mohl být útržek paměti, který sem prosákl z jiného času.

# # #

Když se probrala z toho, co nejspíš připomínalo hluboký spánek, Church ji držel za ramena a cítila se tak svěží jako v posledních měsících nikdy. Vzala ho za ruku a blaženě se na něj usmála; ať už v její tváři uviděl cokoliv, na kratičký okamžik ho to šokovalo. Pak

řekl: „Když se zevnitř neozývaly žádné zvuky, dostal jsem strach a nakoukl jsem. Uviděl jsem tě, jak ležíš bezvládně na podlaze, a myslel jsem, že se ti něco stalo. Pokazil jsem to?“

Otočila se k Niam, která seděla na pohovce, třela si ruku a tvářila se trochu omámeně, ale zároveň lehce povzneseně. Modré a černé skvrny na její paži jim bledly před očima a síla se jí vracela s udivující rychlostí.

„Změnila jsi běh bytí, Ruth,“ prohlásila Niam s úctou v hlase. „Změny, které se budou odvíjet od tohoto bodu, budou překvapivé.“

Přes pocit naprostého štěstí, který se Ruth zmocnil, se jí vůbec nelíbilo, jak to řekla.

# # #

Jakmile se vrátili zpátky na Rozrážeče vln, zpráva o tom, co Ruth dokázala, se mezi posádkou a cestujícími rychle roznesla. Ruth a Church se nohama sotva dotkli paluby a už je odváděli do Manannánovy kajuty. Pán lodi stál u svého stolu, ruce sepjaté za zády.

„Udělali jste velkou věc, Bratře a Sestro draků.“ Jeho hlas jako by vycházel ze všech částí místnosti zároveň. „Získali jste si vděčnost Zlatých.“ Obešel stůl, a přestože se tvářil stejně netečně jako jindy, Church cítil, že se někde hluboko vespod skrývá překvapivé teplo. „Víc než jenom vděčnost. Zabránili jste tomu, aby byl další z našeho druhu vymazán ze světa. Pomohli jste zachovat jeden ze životně důležitých činitelů bytí.“

„Nám připadá každý život stejně důležitý,“ opáčila Ruth stroze. „Proto jsme jí pomohli.“

Zamyšleně přikývl, jako kdyby pro jednou skutečně poslouchal, pak na ně zvědavě pohlédl. „To je vskutku argument, jaký dokáže způsobit rozruch mezi mými soukmenovci. Osobně jsem nikdy nezastával pevná stanoviska a nechával jsem se ovlivňovat hlasy, které zněly tu z jedné strany a tu zase z druhé, podle toho, co říkaly. Nyní cítím, že jsem dospěl k rozhodnutí.“ Přistoupil ke křišťálové karafě naplněné zvláštní zlatavou tekutinou. Naplnil jí tři číše a nabídl po jedné Churchovi a Ruth.

„Dostáváme je ze svobodné vůle a bez všech závazků?“ zeptal se Church.

„Samozřejmě. Všechno na mé lodi dostáváte ze svobodné vůle a bez všech závazků. To je moje zásada. A pro Bratra a Sestru draků to platí zvlášť.“

Pozvedl číši a vypil její obsah jediným douškem. Church a Ruth ho napodobili a okamžitý účinek nápoje jim vyrazil dech. Voněl po koření a květech. Jakmile se dotkl jejich chuťových pohárků, všech jejich pět smyslů doslova explodovalo, a když jim pak klouzal dolů hrdlem, naplňoval je teplem a světlem tak zlatým, jako byl sám, stejně jako nadpřirozeným pocitem úžasu a vzrušení. V příštím okamžiku se okraje jejich vidění rozjiskřily. Předměty v místnosti získaly zvláštní kvalitu, jako kdyby teď dokázali vidět jejich skutečnou podstatu. Manannán se jim jevil jakoby stvořený ze světla a když se Church a Ruth podívali na sebe, uviděli stejnou iluzi – byla-li to iluze – ačkoliv jejich světlo mělo trochu jiný odstín.

„Co to bylo?“ zeptal se Church užasle.

„Nápoj bohů. Destilát všeho, co je.“

Church se znovu podíval na Ruth; cítili, jako by si mohli číst navzájem myšlenky, a na okamžik spatřili i to, co je k sobě poutalo; něco, co lidé často objeví až na konci společně prožitého života. Byli by se na místě objali a odevzdali by se jeden druhému, kdyby je od toho neodrazovala Manannánova zlověstná přítomnost.

„Křehké bytosti mají zřídka kdy možnost ochutnat tuto tekutinu,“ pokračoval Manannán. „Někteří z mého druhuji považují za příliš esoterickou pro vaši chuť. Myslí si, že jste příliš primitivní, než abyste ji ocenili, a proto by vám měla zůstat odepřena.“ Vzal jim poháry z rukou a odnesl je na stůl. „Teď vidíte tak, jak vidí bohové.“ Jeho hlas k nim pomalu plynul, odhmotněný, a přesto naplněný významem, který nedokázali rozpoznat.

Když se k nim vrátil, vzal Ruth za ruku a ukázal na značku, kterou jí na ní zanechal Cernunnos. „Jak vidím, můj bratr už dospěl ke stejnému rozhodnutí. Pak tedy věz: spojence máš i tady. Podpořím záležitost Křehkých bytostí.“

„Děkuji vám,“ řekl Church a mírně se uklonil. „A můžeme počítat s tím, že vaše argumenty ovlivní mysli vašich bratrů, až dorazíme ke svému cíli?“

„Udělám, co bude v mých silách.“

Jeho rozpoložení se náhle změnilo a veškerou svou pozornost soustředil na hromadu map na svém stole. Bylo zřejmé, že audience je u konce. Poděkovali mu, ale on už byl plně pohlcen novou záležitostí.

# # #

Venku zůstali stát opření o zábradlí a radovali se z toho, že zanechali horké, vlhké mikroklima ostrova za sebou. Zatímco byli v Manannánově kajutě, kotva byla zdvižena a loď vyplouvala na volné moře.

„Víš co?“ řekl náhle Church. „Mám pocit, že při tom rozhovoru se toho spoustu odehrávalo v pozadí, věci, které nebyly vysloveny.“

„Bylo to, jako kdyby mluvil o něčem důležitém, a přitom nám neřekl, co to je.“

„Možná si myslel, že to už víme.“

„Tihle bohové nikdy neřeknou, co nemusí, i když se zrovna zdají být přátelsky naladěni.“

Church si přitáhl Ruth blíž a položil jí ruku kolem ramen; z Mananánova nápoje se pořád ještě cítil trochu omámený. „Myslím, že je čas, abychom pokročili ve svém pátrání.“ Položil si její hlavu na rameno, po dni plném napětí na něj ten dotek působil jako hojivý lék. „Děje se tady něco hodně divného. Jde to kolem nás, vidíme a slyšíme nejrůznější útržky. Myslím, že se to týká Cormorelovy smrti a… spousty věcí.“

„Přejdeš k meritu věci, nebo máš v úmyslu dál jen tak obecně tlachat, aby řeč nestála?“

„Nevím, co jiného bych měl říct. Je to instinkt.“ V jeho objetí byla hebká i tvrdá, teplá i chladná zároveň. „Mám pocit, že jestli nezjistíme, co se tady děje, ztratíme všechno.“

„Co navrhuješ? Vyptávání? Víš, že nám nic neřeknou.“

„Navrhuji, že je čas vydat se hledat Walpurga. Zítra. Hned za svítání.“

# # #

Hodinu před východem slunce dopluli k třetímu ze Západních ostrovů. Taranis poslal pro Manannána do jeho kajuty a společně se jali zkoumat skalnaté pobřeží. Z ostrova stoupal kouř a vytvářel nad ním bledý příkrov, zespod temně rudý odrazem požárů, které tam zuřily.

Manannán se ani neobtěžoval spustit kotvu. Taranis odešel svolat posádku. Původní cestovní trasa byla okamžitě opuštěna a s vědomím, že odporná zkáza Srdce stínů se přiblížila až ke zdem jejich domova, zamířili přímo k ostrovu, který se nazýval Zelené louky Okouzlení.

# # #

„Žádní skuteční obři přece neexistovali,“ řekl Veitch, když scházeli dolů po strání od domu Góg Magóg.

„Jistěže existovali.“ Tom byl stále nabroušenější. Na Robertsona, který s nimi odmítl jít do míst, o nichž prohlašoval, že jsou prokletá, byl vyloženě hrubý. „Ještě v mé době, než mi královna udělala to, co mi udělala, žilo na několika místech ostrova pár obrů. Někteří umřeli, jiní odešli do Tír na n’Og. Ale to nebyl ten druh obrů, o které nám jde teď.“

„Takže… jací? Tihle jsou malí?“

Tom si podrážděně odfrkl, přestože dobře věděl, že ho Veitch schválně provokuje. „*V zemi jsou obři*,“ zamumlal si sám pro sebe. „Jak málo toho věděli.“

Přešli cestu a vydali se podél nefunkčního elektrického ohradníku, který dříve zabraňoval ovcím, aby se dostaly do přírodní rezervace. Slunce po ránu pěkně pražilo. Na hranici lesního porostu bzučely mouchy a vosy, zatímco od rybníka na ně podnikali krátké výpady komáři. Pod stromy byla atmosféra parnější a stísněnější. Tom se

prodíral ostružiním, přelézal kmeny padlých stromů a vyhýbal se trnitému houští a Veitch kráčel za ním.

„Takže to má být překvapení?“ nepřestával Toma popichovat Veitch. „Jako vždycky. Vytasíš se s tím až na poslední chvíli. Jako u královnina dvora?“

„Před tím jsem tě varoval.“

„No, moc to nepomohlo, co říkáš?“

„Omlouvám se. Podcenil jsem míru tvé pitomosti.“

Veitch řekl něco obscénního, ale Tom už zrychlil krok a nepromluvil, dokud nedorazili k místu, kde byl odstraněný svrchní drn v dlouhých pruzích, které na zemi vytvářely podivný vzor.

Veitch se se zmateným výrazem ve tváři pokusil odhalit v těch čárách nějaký smysl. „Připomíná mi to takové ty inkoustové skvrny, co ti ukazují, když si myslí, že jsi cvok.“

„Rorschachův test,“ řekl Tom. „Docela dobré přirovnání. Každý, kdo sem přijde, v těch vzorech vidí to, čemu chce věřit.“

„A co je tu doopravdy?“

„*Doopravdy* tady nic není. Ty ses pořád ještě vůbec nic nenaučil, že ne?“

Veitch se na něho chvíli mlčky díval a pak řekl: „Naučil jsem se, že jsi –“

„Archeologové tu kopou celá desetiletí, už od let 1955 a 1956, kdy tady slavný starožitník T. C. Lethbridge vykopal na jižním svahu prsten.“ Tom se předklonil, aby se mohl lépe podívat, a rukama se opřel o kolena. „Zatloukal do země kovové tyče a prohlašoval, že v různých hloubkách našel výstupky, tvary pod povrchem, které tímhle označil. Pokřtil to Góg Magóg. Kromě toho prohlašoval, že tady objevil sluneční božstvo, dvě další mužské figurky a vozík.“

„Říkáš to tak, jako kdyby to nebyla pravda.“

„Ne v očích archeologů, kteří přišli po něm. Veškerá Lethbridgeova práce tady byla zpochybněna. Akademici a všichni ti amatérští badatelé, kteří by před veřejností rádi získali punc odborníků, prohlašovali, že pro Lethbridgeova tvrzení neexistují žádné důkazy. Celé to prý je jen výplod jeho chorobné fantazie. Ale jestli jsme se něco naučili, tak že se oficiálním kruhům nedá věřit. Není to tak?“

„Sakra že je.“

„Okultní skupiny Lethbridge vždycky podporovaly, protože věděli, že pravda se vždycky nenachází v číslech a faktech, v měřitelných důkazech.“

„Už se v tom zase ztrácím.“ Veitch se rozhlížel po okraji lesa a pátral po nějaké známce hrozby. Už nějakou dobu cítil na nejhlubší úrovni neklid, který nedokázal blíže určit. Měl talent vycítit bezprostřední nebezpečí nebo i jemnější známky ohrožení, ale tohle bylo něco jiného; bylo to skoro jako hrozba, která tu současně byla i nebyla, pohřbená tak hluboko nebo v takové vzdálenosti, že se vlastně ani o žádnou skutečnou hrozbu nejednalo. Ale stejně ji cítil.

„Ať už říkali cokoliv, jisté je, že nějaké postavy tu nakreslené jsou,“ pokračoval Tom. „Teď už bys měl vědět, že o minulosti nikdo doopravdy nic neví. Každý historik nebo archeolog má nějaké *teorie* a jistě, dokáže je podepřít přesvědčivými argumenty. Ti, kteří hulákají hlasitěji, určují obecný názor. Ale chytrý člověk jejich hlasy ignoruje a raději si podrobněji prozkoumá důkazy. A jakmile zjistí, že všechno je sporné, pochopí: Nikdo. Nic. Neví.“

„Ale ty ano, že?“ Veitch využil situace a kontroloval své zbraně: kuši, kterou měl zavěšenou na zádech, meč ukrytý pod bundou a dýku v pochvě na noze. Všechny byly na místě, připravené k použití.

„Kdo je Góg Magóg? Kdo jsou? Vyskytují se v Bibli, v židovské a křesťanské apokalyptické literatuře. Podle jedné verze jsou Góg a Magóg dvě nepřátelské síly, podle jiné Góg pocházel ze země Magóg. Ale Bible má rozhodně jasno v tom, že to je nebo jsou síly zla v konečném boji mezi Bohem a Satanem. V bitvě na Armagedonu.“

„Takže jsou zlí?“ Veitch měl ve tváři zase ten prázdný výraz, který Toma tak dráždil.

„Bible je jen *kniha*, Ryane. Církev se snaží předstírat, že je to slovo Boží, ale jak všichni víme, je to slovo Boží upravované lidmi, koncily, pro dobro a větší slávu náboženství stovky let po Ježíšově životě. Mnoho *Božích slov* bylo vyřazeno, aby mohl být vytvořen soudržnější *příběh*. A člověk je omylný, jak říká sama Bible. Ergo, omyly jsou i v Bibli a nedá se jí věřit doslova.“

Veitch se zasmál. „Jsou místa, kde by tě za tohle ukamenovali.“

„Pak by to byli imbecilové, kteří si pletou intelektuální pochybnosti s rouhačstvím," řekl Tom kysele. „Je to otázka záměru." Vstal a protáhl si své staré údy. „V londýnském cechovním domě jsou dvě dřevořezby Góga a Magóga, údajně posledních z rasy obrů. To samo o sobě je historický omyl, protože v minulosti byly sochami Gogmagoga, tři a půl metru vysokého Goliáše, a Corinea, trojského generála, který ho zabil. Nebo můžeme dopřát sluchu jinému příběhu, který říká, že Góg a Magóg jsou dva mýtičtí londýnští hrdinové. Nebo uvěříme Geoffreyovi z Monmouthu, středověkému historikovi, podle nějž byl Gogmagog obří cornwallský náčelník. Nebo snad mluvíme o obrovských dubech v Glastonbury, posledních, které přežily z prastarého druidského hvozdu a obřadní cesty? Nikdo nic neví."

„Takže je čas na tvou oblíbenou frázi? Mytologie je –"

„– tajná historie země. Přesně tak. Čteme mezi řádky. Díváme se po společných rysech. Pátráme po metaforách, které využívaly všechny staré příběhy. Obři v zemi, Ryane. Posvátné místo od samotných počátků lidstva. Jejich těla jsou pohřbena hluboko pod našima nohama spolu s koněm, obvyklou metaforou pro divokou energii, pro plodnost, a vozíkem duchovní transcendence. Lidé v to věří natolik, že udrží mýtus při životě po tisíce let. Není to úžasné? Copak to přímo nekřičí o síle, která je tady ukryta?"

Veitch zkoumal světla prosvítající mezi stromy. „Tak dobře, dost řečí. Pusťme se do práce."

„To se snáze řekne, než udělá." Tom vykročil podél vzorů, které zůstaly po Lethbridgeových vykopávkách, a přitom odháněl bzučící vosy. Ačkoliv se Veitchovi zdálo, že chodí sem a tam čistě náhodně, sledoval linie modrého ohně v zemi, které se on ještě nenaučil vidět. Pahorek byl mocný zdroj energie země, jež tryskala v safírových pramenech z trávy a pulzovala v artériích silných jako horské potoky, které vysílaly svoje vlásečnice do kořenů stromů a keřů. Modrý oheň dodával stěží načrtnutým vzorům odkrytým Lethbridgem nový tvar a význam. Archeolog instinktivně odkryl symbol, který byl spíš duchovní, než přesné obrysy na svahu kopce: skutečné zpodobnění prastarého posvátného symbolu, vytvořeného za obřadů a modliteb

lidmi, jež se jako první usadili ve Wandlebury Campu, a udržovaného Kelty, kteří přišli po nich.

Ale nebyl to jen symbol. Byla to mandala pro rozjímání umožňující přímý přístup do duchovního světa, stejně jako jedna z terénních značek, které používali dávní lidé při boji proti invazím z Jiného světa – a zároveň dveře do něj. U vrcholku vzoru, velkého kruhu, který Lethbridge označil za hlavu postavy, proudil modrý oheň mezi světy. Tom poklekl, uklidnil se a pak strčil ruku do proudu plamenů.

„Moje tělo je klíč," zašeptal.

Z Veitchova úhlu pohledu zmizela Tomova ruka až po zápěstí v zemi. Několik dlouhých minut se vůbec nic nedělo, pak začala půda pod jejich nohama jemně vibrovat, ozvalo se hluboké dunění a země se roztřásla takovou silou, až se mu podlomila kolena. Kus stráně se odklopil nahoru jako padací dveře. Mezi spletí obnažených kořenů Veitch uviděl temný tunel mizící v hlubinách.

Sehnul se, aby se nasoukal dovnitř, ale Tom ho zadržel. „To je pro mne," řekl. „Ty musíš zůstat tady a připravit se na to, co přijde. Pokusím se vrátit s informací, kterou potřebujeme, dřív, než zapadne slunce. Ale jestli se mi to nepodaří, vypadni odsud a do zítřejšího rána se sem nevracej. Slyšel jsi mě? Nezůstávej tady přes noc."

Veitch mlčky přisvědčil. Tom kývl na rozloučenou a pak zmizel v díře jako bílý králík z Alenky. Otvor se za ním s hromovým zaduněním zase zavřel a Veitch zůstal sám se stále sílícími zlými předtuchami.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Bohové a koně

Když se za Tomem zavřela zem, po těle mu přeběhl mráz. Bál se mnohem víc, než když vstupoval na dvůr Toužícího srdce; další strach, který se navrstvil na mnoho ostatních. Bál se, že se ztratí v modrém ohni, že uvidí umírat lidi, které pomalu začínal nazývat přáteli, že bude svědkem Konce všeho. A občas cítil, že ho všechen ten strach přemáhá.

Možná to byl protimluv, ale svým způsobem byl fakt, že se bojí takových věcí, i povzbuzující. Mnoho století se doopravdy nebál ničeho, vlastně vůbec nic *necítil*, snad s krátkou výjimkou osvícení v šedesátých letech. Vědomí, že ještě něco cítit *mohl*, bylo něco, za co stálo za to zaplatit.

Podzemní chodba vedla přímo do nitra kopce. Samozřejmě věděl, že to ve skutečnosti žádná podzemní chodba není. Vzduch byl prosycený vůněmi, které konejšily jeho srdce: hašiš mu připomínal vlahé kalifornské noci, červené víno vyvolalo vzpomínku na láhev, o kterou se dělil s půvabnou ženou oblečenou jako hippie u cesty do Haight-Ashbury, jemný deštík na listoví ho vrátil zpátky do prvního rána na Woodstocku.

Stejným způsobem, jako to nebyla podzemní chodba, tam nebyla ani žádná z těch vůní: byla to realita, která jej vítala příjemnými vzpomínkami a vzbuzovala v něm tak dobré pocity.

Čeho se vlastně bál? Jistě ne nějaké bezprostřední hrozby, ale té nesmírnosti. To, co leželo před ním, bylo konečné, zdroj všech významů. A kdo mohl pohlédnout do tváře Boha, a přitom nebýt zničen?

# # #

Veitch seděl na kmeni padlého stromu a nervózně podupával nohou. Nečinnost pro něho byla, jako kdyby mu do těla zabodávali jehly. Raději by bojoval s nějakým Fomorianem, než aby tu seděl a čekal; to, co se dělo v poslední době, se mu vlastně líbilo, i když to tak docela nepřiznal ještě ani sám sobě. Zatímco ostatní vedli ty svoje obvyklé intelektuální žvásty, on často vzpomínal na to, jak pod Edinburským hradem rozsekával jednoho z těch zmetků na krvavou kaši. Vzpomínal si na ten žhnoucí závoj, který mu zastřel mysl, adrenalin, který ho poháněl vpřed, pach vnitřností a osvobozující únavu, jež se ho zmocnila po tom cvičení.

Všechny ty obrazy v něm zanechaly prázdnotu, která ho zneklidňovala. Býval takový vždycky? Musela přece existovat doba, kdy dokázal ocenit klid.

Z jeho úvah jej vyrušil pohyb ve větvích nad jeho hlavou. V mozaice světla a stínu pod zeleným baldachýnem koruny stromu se míhaly zlaté záblesky. Nejprve si pomyslel, že to jsou motýli, kteří hledají poslední letní nektar, ale pak si uvědomil, že jejich příliš mnoho a jejich aktivita je příliš lokalizovaná. Napočítal jich dvacet? Třicet?

Byli to maličcí lidé s motýlími křidélky, které už viděli na jiných poklidných místech. Dokonale formovaní muži a ženy se pohybovali mezi větvemi s bezvadnou elegancí jako odlesky slunce ze spony opasku.

Veitch si je chtěl lépe prohlédnout, a proto vstal z kmene a položil se do trávy tak, že se o něj opíral hlavou. Jejich poletování a světelné stopy, které se za nimi táhly, ho fascinovaly. Vyzařoval z nich nekonečný klid a mír, ale Veitch si najednou uvědomil, že ho vnímá jen jakoby zprostředkovaně; *necítil* ho a v tu chvíli to pro něj byla jediná věc na světě, po níž toužil.

„Pojďte ke mně," zašeptal.

V žádném případě nemohli slyšet jeho slova, ale v jejich poletování okamžitě došlo k viditelné změně; někteří zůstali viset ve vzduchu, jako by naslouchali. Po několika vteřinách se však zase vrátili ke svému dovádění. Smutně zavřel oči. Ve vzpomínkách se vrátil k Ruth a to ho trochu rozveselilo. Vzpomínal, jak se spolu milovali, na vůni jejích vlasů, inteligenci a citlivost v jejím pohledu.

Miloval ji víc, než cokoliv jiného ve svém životě. Kdyby ji mohl mít, jeho život by byl přesně takový, jaký si ho vysnil jako malý chlapec, když si ještě představoval, že jednou bude hrdinou z knížky. Na řasách ucítil zatoulanou slzu a to ho překvapilo. Rychle zamrkal, aby se jí zbavil; vlastně ani nevěděl, odkud se vzala.

Když otevřel oči, jedno z maličkých zlatých stvoření mu poletovalo přímo nad břichem a zvědavě si ho prohlíželo. Všiml si, jak je křehké; ta křehkost přesahovala pouhou tělesnou konstituci a vyplývala z hloubi jeho podstaty. Veitch cítil, že kdyby se ho dotkl, jeho tělíčko by se rozpadlo a jeho duši by rozfoukal večerní vánek. Oči mělo velké a tmavé, pomalu mrkalo, jako malé dítě pozorující svoje rodiče. Tvář mělo jemnou s vysoko posazenými lícními kostmi, vlasy dlouhé a rozevláté jako nějaká filmová hvězda ze čtyřicátých let. Jeho zlatá pleť teď vypadala jako třpytící se Mléčná dráha.

„Jsi celá z hvězdiček," zašeptal užasle.

Na tváři stvoření se objevil lehký úsměv. Vyzařoval z ní bezmezný, nekonečný klid neznající nenávist, vztek, chtíč ani touhu po pomstě. Natáhlo to k němu ruku s prsty tak jemnými, že nebylo snadné si představit, jak se vůbec mohly vytvořit, a vzduch kolem se tetelivě zatřpytil. Pomalu, aby tvorečka nepoplašil, Veitch zvedl mozolnatý prst, až se skoro dotkl jeho ruky. Zastavil se milimetr od ní, protože měl strach, aby nepřekročil nějakou neviditelnou hranici, ale tvoreček se jen usmál a překonal tu vzdálenost sám. Když se dotkli, bylo to, jako by se mu do údů vlil med. Po tvářích mu najednou tekly slzy a smáčely mu košili a ani teď nevěděl, odkud se vzaly. Bylo jich tak mnoho, až to vypadalo, že snad nikdy nepřestanou téct.

Když už víc plakat nemohl, tvoreček se dotkl jeho prstu podruhé a pak, s pohybem, který klidně mohl být zamáváním na rozloučenou, se vznesl vzhůru ke svým druhům. V letu se ještě několikrát ohlédl po ležícím Veitchovi.

Veitch sledoval zlatá stvoření skoro hodinu a v jejich půvabných obličejících za tu dobu nerozpoznal jediný výraz, který by dokázal někam zařadit. Potom, zatímco ho slunce hřálo svými paprsky na tváři, upadl do prvního pokojného spánku po několika letech.

Zatímco spal, V lese zrození se pohnuli ve svých tichých, listnatých domech. Věděli, že spí a nemůže je tedy odhalit, a zvědavě si prohlíželi jeho nehybné tělo, křehké a nepevné proti jejich mohutným kmenům. A jelikož byli duchové, cítili i nejhlubší proudy a viděli víc, než může spatřit oko. Po chvíli začaly kolem Veitchova ležícího těla padat listy z jejich větví jako slzy.

# # #

Tom myslel na Van Morrisona zpívajícího o ‘Summertime in England’, na Cream v ‘The White Room’, jak Stones vyjadřují ‘Sympathy for the Devil’ a The Doors ženou ‘Five to One’. Laura by to nazvala hudbou *pro důchodce* a pak by odpapouškovala kompletní seznam uširvoucích skladeb, které zazněly poprvé minulý týden. Ušla jí podstata. Hudba je skvělý komunikační prostředek. Nemá to nic společného s módou; je to součást centrálního nervového systému, propojuje staré vzpomínky a pocity s novými myšlenkami, spojuje veškerou lidskou zkušenost v jediný ucelený takt, který vytryskne jako příval. Stará hudba, nová hudba, gregoriánské chorály, country & westernové slaďáky nebo opera, na tom vůbec nezáleží; ve všem je moc.

Právě teď byla hudba bariérou blokující všechny myšlenky na to, co je před ním. Nejlepší písně z jeho vnitřního jukeboxu, soundtrack k jeho životu.

Chodba se stáčela dolů a nahoru a pak zase dolů. Její křivolakost mu připomínala chodby pod Artušovým stolcem v Edinburghu a Bájné zvíře, které tam spalo. Stejně jako tam to byl přímý přístup k síle, která propojovala všechno, ale na rozdíl od Artušova stolce tohle místo ukrývalo – nebo alespoň čekal, že bude ukrývat – *entitu*, inteligenci, nebo co to bylo, co v sobě modrý oheň obsahoval. Patrně Božství.

„Obři v zemi, to jistě,“ zamumlal si, vyvedený z míry tím, jak se jeho slova odrážela od stěn silou, která měnila jejich tón.

Dříve, když ještě pobýval s Kulturou, slýchal o obrech – metaforických obrech, ne skutečných, kteří existovali v minulosti. Kultura chápala význam příběhů při předávání životně důležitých,

poučných informací, i to, že se metafora vtiskne do podvědomí daleko spolehlivěji než prostý fakt. A tato metafora byla pro trénované oko dokonale průhledná: něco jako člověk, jenomže větší, silnější, vitálnější, něco, co budí úžas a bázeň, také trochu strachu, co má na svém kontě velké činy a nyní to spí pod zemi.

Jak by mohl vysvětlit něco tak monumentálního někomu, jako je Veitch, který nad ničím hlouběji nedumá? Veitch ani nepochopil velikost toho, co plánovali. Projít do země mrtvých nebyl žádný víkendový výlet; lidstvu to bylo odpíráno záměrně. Přístup jim mohla zajistit pouze vyšší moc.

„Thomasi Veršotepče.“ Ten hlas ho vyděsil, ne proto, že použil to jméno, pod nímž se stal z člověka legendou a které teď slýchal jen zřídka. Vyslovil ho Američan, stěží hlasitěji než šeptem a trochu posměšně; a on ho znal.

Prázdnou chodbu před ním zaplňovalo slabé, tetelivé světélkování, jako podzimní mlha zachycená vánkem, a když se rozplynulo, o stěnu se tam opírala postava, v ruce láhev Jacka Danielse.

„Jime?“ Tom na okamžik zapomněl, kde je. Ta tvář, andělská, s plnými rty, lemovaná lví hřívou vlasů, ho přenesla zpátky do Whiskey na Sunsetu, když se mu poprvé po staletích začalo zdát, že by jeho znuděné toulání mohlo mít nějaký smysl.

„Byly to dobré časy, co říkáš, Scotty? Dobré časy pro básníky. Mír, láska a porozumění. Ne chléb a násilí.“ Morrison vykročil nejistě vpřed, jeho strnulý úsměv nedokázal zakrýt znepokojivý aspekt jeho povahy. Snažil se zaostřit pohled na Toma, ale marihuanová lenost jeho levého oka mu v tom stále překážela. Byl to ten charismatický Morrison, kterého si Tom pamatoval z jejich dlouhých, vzrušených diskusí o životě, vesmíru a politice, ne ten, co zemřel otylý a zarostlý v pařížských lázních.

Ten výjev byl zpočátku dezorientující, než se Tomova břitvově ostrá mysl vymanila z prvotního šoku. „Vzpomínka,“ řekl pohrdavě.

„Víc než jen to, Tome.“ Nabídl mu láhev; Tom ji mávnutím ruky odmítl.

„Vzpomínka, která získala tvar.“

„Tak to bys mohl být na správné cestě. Na cestě ke zhýralství.“ Zachechtal se. „Vede k místu moudrosti, Tommy. Ale pořád jsi ještě neuhodil hřebík na hlavičku.“ Morrison se přitočil k Tomovi a přátelsky ho objal rukou kolem ramen.

Jeho tělo bylo hmotné a páchlo whisky, kouřem a potem přesně jako skutečný Morrison.

„Jsem tvůj…“ Na okamžik se odmlčel a po tváři se mu mihly drogové myšlenky. „Průvodce tak docela ne. Ani múza. Jsem tvůj anděl, Tommy. Jo, anděl v kůži.“

Tom na něho úkosem pohlédl a všiml si modrého světla lemujícího jeho rozcuchané vlasy, svatozáře, ne zlaté, jako byla ta, kterou malovali středověcí křesťanští umělci věřící, že se víc hodí pro slunečního krále, ale v její skutečné barvě. „Jsi hlas Božství. Podoba, se kterou je moje mysl schopna komunikovat.“

„Božství? Jo, jasně… když to říkáš ty, Tommy. Ale něco ti povím, to tam vepředu, to je vážně hustý nářez. Spálí ti to mozek. Raději to otoč, dokud je čas. Fakt se se mnou nechceš napít?“

„Musím jít dál. Potřebuji informaci… víc než to… požehnání.“

„Je to tvůj mozek Tommy. Tak já teda půjdu pryč. Pamatuj si, otočit se můžeš kdykoliv.“

„Musím mluvit s obrem.“ Ve vzduchu viselo napětí – Tom věděl, že je to jeden z účinků modrého ohně – ze kterého začínal blouznit.

„Není tam žádný obr, Tommy, ale… Jo, to bychom možná mohli udělat. Pojď, skočíme si do baru.“

Ovzduší se náhle změnilo, jako kdyby někdo strhl v mžiku oka namalované pozadí. Tom náhle stál ve Whiskey & Go Go, cítil známý pach zvětralého piva a starého kouře, těžký pouličním životem v LA roku 1966. Krieger, Densmore a Manzarek trůnili na stoličkách na konci baru a líně si prozpěvovali s Elmerem Valentinem, s bývalým šerifovým zástupcem a spoluvlastníkem jointa. Tom se omámeně rozhlédl kolem sebe. Jeviště bylo připravené pro první číslo večera – v tomto stadiu své kariéry hráli The Doors po hospodách a teprve se připravovali nahrát svoje první album. „Neuvěřitelné,“ zamumlal. Bylo to přesně tak, jak si vzpomínal, jen živější. Jak mu to mohli vytáhnout z hlavy, když viděl podrobnosti, o nichž si byl jist, že si jich dřív vůbec nevšiml:

žena se zářivě rudými vlasy a čelenkou ozdobenou astrologickými symboly, motorkáři poblíž jeviště, kteří se podobali sudům s dubovýma, modře potetovanýma rukama.

„To byl začátek všeho," řekl Morrison tiše; jeho hlas byl stěží silnější, než šepot. „Pro tebe, pro mne, pro celý jeden životní způsob. Poslední věk nevinnosti, Tommy. Když nevinnost zemřela, poslední šance pro svět zmizela s ní. Pak už bylo všechno jenom život ve vypůjčeném čase. To se musí změnit."

Tom přikývl. „Změní."

Morrison objednal dvě sklenice Jacka. Tom si tu svou podezíravě prohlédl a pak ji do sebe hodil na ex. Nevěděl, co vlastně čekal – že bude chutnat jako načechrané obláčky? – ale spálila mu hrdlo a on se rozkašlal. „Opravdová." Podržel sklenici proti světlu. „Nejspíš jsem na to měl být připravený. Nestálost takzvané reality jsem přece zažil dost často."

„To je pravda, Tommy. Když si to budeš přát dost silně, můžeš žít v jakémkoliv světě. Nic není pevně dané. Je to jako –" znovu upadl do drogového mikrosnění, jeho ruka opsala ve vzduchu široký oblouk „– mraky. Můžeš v nich vidět různé tvary. Obličej. Psa. Na chvíli se obrátíš, a vidíš zase něco úplně jiného."

„Ježíši," povzdechl si Tom. „Doufám, že takhle nežvaním když jsem zkouřený."

„Víš, pořád slyšíš lidi skučet, že je svět taková hromada sraček," pokračoval Morrison. „Přitom si za to můžou sami. Kdyby chtěli, aby byl jiný, něco by pro to udělali. Nemůžeš věřit vlastním očím, nemůžeš věřit ničemu a velké přání může všechno změnit. *Jsem ještěrčí král*, Tommy. Můžu udělat cokoliv."

Tom se musel násilím vytrhnout ze svůdné reality, která mu byla nabídnuta, aby se uvolnil. Bylo snadné v ní uvíznout, ale nebylo to přesně to, co dělala ta bytost vypadající jako Morrison? Lidé se spokojovali s realitou, která jim byla nabízena, přestože jen o jedinou myšlenku dál mohli nalézt lepší. S jistým úsilím se mu podařilo vymanit se ze svého okolí a získat odstup a pak věci začaly dávat smysl: byl na místě, odkud měl přímý přístup k síle stojící za modrým ohněm a ona s ním komunikovala. Nemohl si dovolit nechat se rozptylovat, jinak by mohl navždy zůstat v této falešné realitě.

„Chci si o tom promluvit, Jíme.“ Zavolal barmana, aby si objednal dalšího panáka, ale tentokrát už ho upíjel pomalu. „Tohle všechno –“ ukázal kolem sebe „– to mi připomíná poslední šťastné chvíle v mém životě, možná jediné skutečně šťastné, když jsem si myslel, že existují hodnoty, na kterých doopravdy záleží. Bylo to vyrovnání mezi věcmi, na kterých mi záleželo, a světem kolem. Vždycky jsem byl hipík,“ smutně se usmál. „Dokonce i když jsem byl středověký špion.“ Jeho obličej ztvrdl. „Ale teď… teď mám něco, pro co stojí za to bojovat. Svět, který mohu změnit. Proto jsem tady, abych požádal o… ne změnu, jen malé přizpůsobení pravidel. Pro dobrou věc. Pro něco, v co stojí za to věřit.“ Iluze, která nebyla iluzí, se kolem něj znovu zavřela. Podíval se na Morrisona, který hleděl do barevných světel nad jevištěm, kde bedňáci něco seřizovali na zesilovačích. „Ty jsi byl vždycky spirituálně založený člověk, Jime. Když jsi zrovna nebyl opilý na mol nebo parchant na ženské.“

„Byl jsem produkt své doby, Tommy. K čertu, ty si přece pamatuješ padesátá léta! Ale všichni máme svoje chyby, že? Dokonce i ti největší z nás. V tomto světě nejsou žádní svatí. Musíš si jen dávat pozor, aby se ručička vah přikláněla spíš na stranu andělů, to je všechno. Při naší přirozenosti je to to nejlepší, v co můžeme doufat. Žádní svatí, žádní hrdinové, jen lidé, kteří se po většinu času snaží být dobří a čert vem všechno ostatní.“

„A ty si myslíš, že jsi to dokázal?“

Chvíli zíral do své sklenice, pak se na Toma široce zašklebil, dopil bourbon a objednal si další. „Alespoň můžu říct, že jsem se snažil.“

Morrisonův hlas zněl tak zvláštně, že se mu Tom dlouze zadíval do očí. To, co viděl, ho ohromilo: vířily v nich hvězdy, celé galaxie. „Umíš velice dobře imitovat realitu.“

Morrisonův úsměv byl nezvykle vážný. „Tady nejsi v Neměnných zemích, Tommy. Všechno je jenom duch, to přece víš.“

„Tušil jsem to.“

„Je to otázka vnímání. Vidíš věci určitým způsobem, na který jsi zvyklý, ale tady není prostor a není tady ani čas.“ Morrison se mu měnil před očima, i když tak nenápadným způsobem – rytmus hlasu, změna výrazu – že Tom nedokázal určit, jak. Upřel na Toma svůj hluboký, nehybný pohled, který měl váhu celého vesmíru

skrývajícího se za ním. „Už jsem ti to říkal, Tommy. Když víš jak, můžeš přáním změnit věci, aby byly takové, jaké je chceš mít. Tohle je snad předurčenost?“

Tom nedokázal snést tíhu jeho pohledu a odvrátil se k řadě dávkovačů na lihoviny za barem.

„My všichni jsme bohové, Tommy.“

Tomovi se začala točit hlava. Ta slova byla vyřčena jen tak, ale skrývalo se v nich něco, co bylo nejdůležitějším poselstvím vůbec. Srdce se mu divoce rozbušilo, jak se z nich snažil vyloupnout skutečný význam, ale než mohl položit další otázky, Morrison ho umlčel zvednutím ruky. Pomalu zavrtěl hlavou; jeho oči Tomovi řekly, že na toto téma dál diskutovat nebude.

Tom byl omámen drogovou atmosférou; myšlenky se mu rozprchávaly a neustále byl přitahován k nejrůznějším detailům svého okolí, které ho odváděly od tíhy, narůstající v jeho mysli.

„Pověz mi,“ zeptal se spěšně, „bohové… ti, co se sami bohy nazývají… Tuatha Dé Danannové… mluví za tebe? Jsou tvou součástí?“

Morrison se škádlivě usmál. „Mou?“

„Víš, jak to myslím.“

Na chvíli se nad tím zamyslel, oči mu blýskaly a třpytily se odrazy barevných jevištních reflektorů. „Bohové v sobě odrážejí aspekty toho, co leží za nimi,“ začal svým tichým hlasem. „Někteří více než ostatní, někteří lépe než ostatní. Ale to světlo vyzařuje ze všech živých tvorů, Tommy. I ti nejmenší jsou součástí něčeho většího. Všechno je provázáno.“

Iluze znovu na okamžik polevila, jako kdyby v moři nadpřirozena nastal odliv. „Dochází mi čas, Jime. Nemůžu si dovolit tyhle odbočky. Musíš mi pomoct zůstat na cestě.“

Morrison pomalu přikývl. „Chceš pomoct.“

„Potřebuji si promluvit s obrem, Jime. Fyzickým ztělesněním zdroje. Musíš mě k němu zavést.“

„Uvědomuješ si, do čeho jdeš?“

„Vím, že by si s tím moje mysl nemusela poradit. Je to riziko, které jsem ochoten podstoupit.“

„Jo? Ale víš, do čeho se ženeš s tím velkým parchantem doma? Víš, o čem mluvím?“

„Ano. Jsem si toho vědom.“

„Ale *víš* to?“ Jeho pohled se zamlžil, zaostřil se skrze zdi klubu, přes Sunset a LA, přes celý svět. „Do pohybu se daly věci, jaké se ve tvém světě neobjevily už dlouho, hodně dlouho, člověče. Je to jako když nadzvedneš kámen a všechna ta žoužel se rozprchne. Zrodili se daleko, a tím myslím *opravdu* daleko. Na okraji vesmíru, kde neexistuje světlo. Nemají světlo rádi. Jsou horší než tvoje nejhorší noční můry, člověče. O takových věcech se ti nikdy ani *nezdálo*.“

„Mí přátelé a já nemáme na výběr, Jime.“ Ale stejně mu po zádech přeběhl mráz.

„Ale stejně bys to měl vědět.“ Zalovil v kapse, vytáhl z ní zápisníček s mrňavými obrázky Mickey Mouse a jeden nabídl Tomovi. Veršotepec odmítl. Morrison jeden spolkl a spláchl ho bourbonem. „Nedělal bych svou práci správně, kdybych tě nevaroval. Tohle jsou zlé časy, Tommy. Je to Konec všeho. Někteří lidé budou prchat a skrývat se –“

„Mohl by to být Konec všeho –“

„Mě neposlouchej, poslechni si je.“ Kývl někam za Tomovo rameno. Veršotepec se otočil a zjistil, že The Doors, bedňáci, fanoušci a všichni ostatní zmizeli. Na jejich místě byl dav lidí, v nichž Tom okamžitě poznal Kelty. Dlouhovlasí a tmavoocí, někteří s dlouhými kníry. Další byli připraveni do války a vlasy slepené křídovou směsí jim trčely jako bodliny mnohem modernějších punkových účesů. „Zavolal jsem je, aby oznámili smutnou zprávu,“ řekl Morrison s mírným úsměvem.

Jeden z Keltů vykročil vpřed. V obličeji lemovaném dlouhými vlasy měl výraz nesnesitelné vážnosti, v očích se mu odrážely emoce. Vedle něho šly dvě ženy, sestry, pleť jako porcelán, vlasy lesklé jako havraní peří. Tom z jejich obličejů vyčetl hrdost a sílu. „Ve dnech přede dny zaplavili zemi jako obři utkaní z chladného, temného moře.“ Mužův hlas se ozýval odnikud, jeho rty se nepohybovaly. „Bojovali jsme a umírali a znovu jsme bojovali. A umírali. Mnoho, mnoho nás odešlo do Země věčného léta.“

„Vidíš?“ řekl Morrison a poklepal Tomovi na prsa.

Kelt pomalu zavrtěl hlavou. Pohyboval se trhaně, jako starý film poskakující v opotřebovaném projektoru. Navzdory tomu, jak zlověstně jeho slova zněla, měl na tváři lehký úsměv. Tom se podivil, ale pak si uvědomil, že to, co vidí, je výraz vzdoru a vědomí, že spravedlnost je na jeho straně.

„Kostěná ruka dopadne na každého," začal Kelt. Ukázal na Toma. „Strach je v pořádku, ale nesmí vládnout. Smrt znamená pro všechny totéž, ať už zemřou jakkoliv. Ale život je cenný. Jaký je to život se strachem neustále za zády. Jakou máš volbu? Obrátit se k němu zády a žít? Nebo se postavit hrozbě čelem a zemřít? Co má větší cenu? Co více znamená?"

Tom se podíval na Morrisona. „Předkládání argumentů ti moc nejde."

Morrison se nevzrušeně usmál.

„Věz toto," pokračoval Kelt. „Nepoznal jsi strach, jako je ten, jejž poznáš v časech, které přicházejí. Tvoje smrt bude nejhorší, jakou je možné si představit. Ale nezemřeš oslaben. Odejdeš tak, jak jsi žil, s krví bušící ve spáncích a písní v srdci."

Tom se obrátil zpátky k baru a dopil svou záhadně opět plnou sklenici. „Marníš čas. Nepodléhám iluzím. Tedy až na tuhle. Nezapomínej, že dokážu vidět do budoucnosti. Jistě, nevím všechno, ale aspoň útržky jsem viděl. Jakmile jednou máš tenhle *dar*, přestaneš si dělat starosti s tím, co přijde."

Morrison několikrát zamlaskal do taktu a prstem zvedl Tomovi obočí. Tom koutkem oka zahlédl, že se bar začíná zakřivovat. Řada dávkovačů se protáhla do nekonečna, světla nad nízkým jevištěm se roztekla jako sirup. Všechno se to nafouklo a prohnulo, jako kdyby to byl jen obraz nakreslený na povrchu obrovského gumového balónku.

„Jsou všichni uvnitř?" Morrison se naklonil těsně k Tomovi a zašeptal mu do ucha: „Představení už brzy začne."

Tom se pomalu obrátil na stoličce, ale bar už byl pryč, Místo toho stál na travnaté pláni, poblíž dřevěné chatrče s drnovou střechou. Byla noc a blesky křižovaly oblohu tak divoce, že se bezděčně přikrčil. Kolem byly další domky napůl ukryté v nepřirozeném šeru. Nocí se rozléhala kakofonie hlasů k smrti vyděšených zvířat – prasat,

ovcí, dobytka a koní. Burácení hromu znělo jako kanonáda a zuřivý vítr jím cloumal, divže ho neporazil. Ale nepršelo; z nebe nespadla ani kapka.

Morrisonovy oči se rozplývaly v drogách. „Říkal jsi, že jsi viděl budoucnost. Ale neviděl jsi všechno."

„Kde to jsme?"

„Když tvůj svět naposledy zažil Konec všeho."

Kelt, který s Tomem mluvil ve Whiskey, přišel potácivě od baru. V ruce svíral oštěp, byl nahý a připravený k boji. Ostatní ho následovali, pohybovali se rychle, vyzývavě. Blýskání se trochu změnilo, až to bylo spíše jako záblesky zlata prosvětlující okolní noc.

„Ve svých legendách to nazývali druhou bitvou na Mag Tuired." Morrison stále šeptal, ale jeho hlas nějak přehlušil i sténání větru.

„Noc vítězství," řekl Tom s posvátnou úctou. „Když byl zabit Balor."

„To je jeden způsob, jak se na to dívat, Tommy. Nebo to můžeš nazvat nocí nekonečného utrpení. Když se kopce i údolí zbarvily krví a mrtvoly ucpaly koryta řek. Proto Keltové zanechali v krajině zakódovaná varování, Tommy. V tu noc lidstvo pohlédlo do tváře bouři a skoro bylo vyhubeno."

Atmosféra byla nabitá napětím. Tom zjistil, že nervózně zatíná zuby a začínají se mu svírat útroby.

„Ty si myslíš, že víš všechno. Tommy." Na Morrisonově úsměvu bylo něco nepříjemného, co Tom nedokázal úplně dešifrovat. Zvedl ruku a pomalu jí ukázal na chatrč. „Víš, co je to za chýši? Chceš se do ní podívat?"

Tom se díval na pootevřené dveře domku a cítil něco, co mohl být strach, ale nebyl; spíš volání osudu. Něco, co nechtěl vidět se plížilo ve stínu hned za dveřmi. Část jeho já tam chtěla jít a podívat se, co je na okraji jeho mysli, ale těsně za hranicí vnímání. Druhá část věděla, že když to uvidí, zlomí ho to. Porážka ve vítězství, pochopil, a vítězství v porážce.

„Proč se mě vlastně snažíš vyděsit?" zeptal se Morrisona.

„Protože tam nemůžeš jít a prosit za svět, aniž bys ukázal, že to doopravdy chceš." Morrisonův úsměv teď byl uvolněnější. Vzal Toma kolem ramen a zatřásl jím, silně, přátelsky.

„Raději jsi mi měl povídat o texaském rádiu a big beatu," povzdechl si Tom. „Zaveď mě ke GogMagogovi."

# # #

Keltskou vesnici znovu vystřídaly chodby, ačkoliv Tom tajně toužil po Whiskey. Bylo by to krásné dát si ještě jednu sklenku, odpočinout si. Morrison ho na cestě nedoprovázel.

Asi po půl hodině si všiml, že je světlo čím dál jasnější a plastičtější. Ve stejném okamžiku začala chodba prudce stoupat, místy se dokonce musel rukama přidržovat skály, aby nesklouzl dolů do neznáma. Teplota prudce rostla, pot mu brzy promočil košili a stékal mu po čele, horký vzduch ho dusil.

Konečně dorazil do obrovské jeskyně zalité tak jasným světlem, že si musel zpočátku zaclonit oči. Uprostřed bylo velké jezero bublající, prskající lávy, která tu a tam vytryskla v miniaturním gejzíru. Sálalo z něj horko, ale vzduch neotravoval žádný sirný zápach.

Tom si zakryl ústa cípem košile, aby zabránil popálení plic, a pak pomalu kráčel vpřed, dokud se neocitl na břehu rudého jezera. Vzduch pulzoval horkem.

Napadlo ho, kolik ho ještě asi dělí od naprostého šílenství. Věděl, že by udělal nejlépe, kdyby sem nechodil, ale jak se teď mohl otočit a odejít? Ostatní ho tím svým neustálým podstupováním rizika zahanbovali, jako by byl dítě a ne jejich mentor. Byl čas, aby se postavil ke své zodpovědnosti čelem.

„Prosím o pomoc!" zvolal pevným hlasem a současně se poklonil, aby dal najevo svou pokoru. Pomohlo mu to také zamaskovat strach, který se mu zračil v obličeji.

Tlak ve vzduchu ještě zesílil a on musel začít rychle polykat, aby mu nepopraskaly bubínky.

„Vím, že když na tebe pohlédnu, může to být můj konec… Vím, že bych tady vůbec neměl být. Ale musím. Tolik je toho v sázce."

Stane se to? Nebo tu jen marní svůj čas?

„Jsem připraven se obětovat, pokud to bude nutné. Přežití světa je důležitější než moje."

Tlak konečně povolil a tvář mu ovanul chladivý vítr, který ho naplnil hlubokým očekáváním. Jeho slova udeřila na správnou strunu. Něco přicházelo.

Láva uprostřed jezera vybuchla, žhavé kousky se rozletěly na všechny strany, ale jakýmsi zázrakem ho žádný z nich nezasáhl. Tom poplašeně odskočil, dopadl na jedno koleno a rukou si zakryl ústa. Láva divoce vybublávala a vzdouvala se ve fontánách ohně a kouře, pořád výš, přitom nabývala na váze a konzistenci. A když už to vypadalo, že se musí každou chvíli zřítit zpátky a spláchnout ho přílivovou vlnou, najednou znehybněla. Několik okamžiků se nad ním jen tak tyčila a pak se její tvar začal měnit. Postupně získala podobu koule, oválu, na kterém se objevily různé výčnělky, dvě prodlužující se štěrbiny, jedna svislá a druhá kolmo na ni, horizontální. Během několika vteřin se z lávy vyloupl nahrubo vytvarovaný obličej, který nápadně připomínal sochy na Velikonočním ostrově.

Tom pomalu vstal, ale ohlušující rachot ho okamžitě srazil na kolena a způsobil, že se mu rozezvonilo v uších. Tentokrát zůstal klečet.

Několik dlouhých chvil se neodvažoval promluvit. Jeskynním prostorem se rozléhal hluboký, pravidelný zvuk, který se odrážel ozvěnou od jejích stěn a vytvářel dojem, jako kdyby ta věc dýchala.

„Jsi Božství?“ zašeptal Tom. Jeho hlas zněl překvapivě čistě. „Zdroj?“

„Jsem GogMagog.“ Hlas byl výbuch sopky, zemětřesení, v němž se roztékají skály. Tom věděl, že ho *doopravdy* neslyší, bylo to něco jiného, co nebylo určené pro jeho omezené smysly. Také už věděl, že to není Božství; poslali mu jen dalšího prostředníka, i když mnohem mocnějšího. Pocítil úlevu, ale současně i zklamání. „Byl jsi souzen,“ pokračovala síla.

„Ale vždyť jsem ještě nepřednesl svou žádost,“ namítl Tom. „Prosím –“

„Vidíme do tebe. Tvou slupku, i to podstatné uvnitř. Vidíme to všechno. Viděli jsme to sotva jsi vešel dovnitř.“

Toma zaplavila vlna úzkosti. Vidělo to do něj, prokouklo ho to tak říkajíc na první pohled; slouplo to z jeho duše všechno bezcenné,

zbabělost, nerozhodnost, nemohoucnost, všechno, co se snažil tak usilovně skrývat. Cítil, že selhal.

„Zříš. Ta hvězda je maličká.“ Hlas byl teď plnější, méně živelný. Tom zvědavě vzhlédl; obličej nad ním se skoro usmíval. „Vstaň, maličký. Děláš stejně dobrou práci, jako tví společníci. Děláš práci bytí.“

„Doopravdy?“ Tom se cítil podvedený. „Myslel jsem, že budu moci předstoupit před Božství.“

„Opravdu to chceš, maličké světélko?“ Láva se rozzářila jasněji. „Od toho už není cesta zpátky. Jenom kupředu, stále kupředu.“

„Doufal jsem –“

„Tvoje mise nezůstala nepovšimnuta. Teď se musíš vrátit do světa.“

Částí svého já Tom stále toužil odevzdat se cele duchovnímu zdroji a byl si vědom, že jedna z věcí, které ho přiměly sestoupit do podzemí, bylo podvědomé přání umřít. Ale to, co leželo před ním, mu na poslední chvíli zabránilo postavit se GogMagogovi na odpor. To zjištění bylo překvapivé a dojímavé zároveň; cítil, jak zahřívá studená, temná místa v jeho nitru.

„Cesta, kterou sis vybral, je plná nebezpečí,“ řekl GogMagog, „ale je to ta nejdůležitější cesta. Mnoho věcí visí na vážkách, nyní i v nadcházejících letech. Ve velkém cyklu nastal čas změny. Mír nenastane, dokud toto období nepomine a nebude nastolen nový pořádek.“

„Rozumím.“

„Ne. Nerozumíš. Na okraji všeho číhá Nepřítel. Vybírá si svůj čas pečlivě. Připravuje se na konečný boj.“

„Balor?“ zeptal se Tom. „Ale on –“

„To je jen malá část Nepřítele. Zlomek stínu ve větším stínu.“

„Takže je ještě něco jiného?“ Tomovi se sevřelo hrdlo. „Něco horšího?“

„Vždycky je tu něco víc. Váš druh se musí mít stále na pozoru. Na této straně neporušitelné hranice není pokojné útočiště.“ Láva se vzedmula a zase klesla.

„Kdy?“ zeptal se Tom. Odpověď nepřišla. Tom se po chvíli rozhodl odložit to na později a soustředit se na záležitost, která byla

nejakutnější. „Přítel se musí vydat do Ponurých zemí, aby přivedl zpět někoho, kdo je životně důležitý pro boj se zlem, které nyní okupuje svět. Ten člověk není mrtvý a není ani živý, ale jeho duch je uvězněn v Ponurých zemích. To samo o sobě je přestoupení zákonů. Prosím tě, abys mému příteli dovolil vstoupit. A vrátit se s tím, koho potřebujeme."

Zavládlo dlouhé ticho vyplněné jen vzdycháním proudů horkého vzduchu v jeskyni. Čím více času uplynulo, tím více se Tom obával odmítnutí. Ale GogMagog nakonec řekl: „Neporušitelná hranice může být překročena. Tvůj přítel může podniknout cestu, ze které není pro váš druh návratu."

„Má povolení bezpečného průchodu?"

„Má."

„I pro návrat?"

„Ano. Ale věz toto: tvému příteli hrozí obrovské nebezpečí. Mohl by překročit neporušitelnou hranici způsobem, který přikazuje zákon."

Tom se nad tím musel na několik vteřin zamyslet, než mu to konečně došlo. Po zádech mu přeběhl mráz. „Mohl by zemřít?"

Další ticho, rušené jen dechem lávy. „Stahuje se noc. Bestie se připravuje vrhnout se na tvého přítele."

Tom tiše zaklel; Veitch tedy neuposlechl jeho rozkazu, aby před setměním opustil pastviny? „V tom případě se musím vrátit, abych mu pomohl."

„Ať se má na pozoru, až překročí neporušitelnou hranici – mrtvý tam na něho bude čekat. Víš, co to znamená?"

Tom zachmuřeně přikývl. „Jak se dají otevřít dveře?"

„Předám ti tu vědomost." Z lávy těsně pod kolébající se hlavou se vysunulo tenké tykadlo a pomalu se natáhlo přes jezírko k Tomovi. Pach žhavé hmoty, který z něj sálal, byl ochromující, a když se přiblížilo k jeho obličeji, ožehlo mu kůži. Náhle vystřelilo jako útočící had a zabodlo se Tomovi doprostřed čela. Tom bolestivě vyjekl a odskočil, ale informace už byla předána.

„Věz také toto: viděl jsi víc než kdokoliv jiný z vašeho druhu v tomto věku. Ponech si tu vzpomínku, ale už nikdy se sem nevracej.

Jsou hranice, které nesmí být nikdy překročeny, a informace, které nesmíte znát dřív, než dojde k transformaci…“

Poslední slova se protáhla jako karamel a jeskyně se začala velkou rychlostí vzdalovat. Tomovi se ztrátou orientace zatočila hlava a v příštím okamžiku byl vymrštěn výbuchem horkého vzduchu. Vyletěl z jeskyně do chodby tak rychle, že mu to vyrazilo dech z plic. Proběhl Whiskey, kde se na něj posměšně usmíval Morrison, potom keltskou vesnicí a pak už se bolest v plicích stala nesnesitelnou a tma se kolem něj zavřela.

# # #

Veitch se probudil z hlubokého spánku, dezorientovaný a polámaný; nějaká větev schovaná pod trávou ho dloubala do zad a nohy měl strnulé, jako by mu zkameněly. Po tváři mu stékal pramínek slin. Nebylo to náhlé probuzení; sen ho měl stále ještě částečně ve svých drápech – znepokojivý sen, v němž se mu Ruth snažila říct něco, čemu nedokázal porozumět – a zanechal v něm pocit rozmrzelosti. Jak se postupně probíral, začal si uvědomovat chlad ve všech údech. Slunce už nehřálo skrze koruny stromů a s jeho paprsky zmizeli i malí létající tvorečkové. Blížící se soumrak pomalu vypíjel barvu z okolní vegetace.

„Sakra, jak dlouho jsem vlastně byl mimo?“ Vrávoravě vstal a začal si protřepávat ruce, aby se mu do nich vrátila krev.

V nastávajícím šeru už les nevypadal tak idylicky. Pod šustícími kopřivami se plížila tíseň a koruny stromů se divoce kolébaly, přestože bylo bezvětří. Od okraje lesa se přes louku zlověstně šířil stín, houstl pod křovím a vyčkával. Veitch si promasíroval zápěstí a vydal se úzkou stezkou dolů ze svahu. Slunce už bylo tak nízko nad obzorem, že z něj vlastně zůstala jen zlatorudá záře.

Znovu se mu vybavilo Tomovo varování, ale ve skutečnosti ho nebral příliš vážně – stál tváří v tvář příliš mnoha hrozbám, než aby bral nohy na ramena při první známce potíží. Ale i kdyby se chtěl mít na pozoru, kam mohl jít? A co když se Tom vrátí odtamtud, kde byl, a ocitne se sám uprostřed noci na místě, které považoval za

nebezpečné? Jistě, občas dokázal být pořádný parchant, ale tohle si přece jen nezasloužil.

Veitch zvážil možnosti, které má, a rozhodl se vrátit do panského domu. Může posedět s Robertsonem a poslouchat jeho pověrčivé žvásty třeba až do rána. Kráčel přes les a chlad ve vzduchu ho varoval, že se zrádně teplé období tiše vytrácí. Jelikož si nebyl jistý směrem, zastavil se na rozcestí stezek vedoucích od parkoviště do kopců. V houstnoucím šeru vypadalo všechno jinak. Stále si ještě nedokázal zvyknout na tu dramatickou proměnu, kterou v noci bez elektrického osvětlení procházela země: hluboká, tichá temnota těžce doléhala na krajinu a hvězdy nad jeho hlavou svítily jasněji, než kdy viděl. Posledních pár mušek poletovalo kolem a hledalo, kde by strávily noc; mezi nimi se míhal větší stín netopýra lovícího mezi stromy. Z lesa se ozývalo táhlé houkání sovy. Všichni noční tvorové vyráželi za potravou.

Na rozcestí se Veitch vydal stezkou, o které si myslel, že si ji vybavuje, ale brzy pochopil, že zahnul špatně. Místo makadamu měl pod nohama štěrk a potom už jenom udusanou hlínu, nakonec se cestička změnila v úzkou stezku klikatící se křovím. Konečně před sebou uviděl siluetu domu rýsující se proti nočnímu nebi. Nezdálo se, že je nějak zvlášť daleko.

Stezka vedla stále strměji a Veitch se brzy ocitl v jakémsi zvláštním, širokém příkopu, který se táhl kolem celého kopce. Matně si vybavil, že Tom povídal něco o opevnění ze starší doby železné, ale jako obvykle ho příliš neposlouchal. Dno příkopu bylo ploché, široké nějakých dva až dva a půl metru a očividně bylo pravidelně používané jako cestička. Břehy na obou stranách se strmě zvedaly. Husté jedle vytvořily přirozený příkrov, který ještě prohluboval šero. Když se jeho oči trochu přizpůsobily, rozeznal na nich plazivý břečťan, kopřivy vysoké po pás a neproniknutelné ostružiníkové houští. Na straně blíže k domu příkop lemovala jakási vysoká zídka nebo plot.

Pomyslel si, že ho cesta musí dříve nebo později vyvést nahoru na zploštělý vrchol, a tak se vydal po směru hodinových ručiček kolem opevnění.

Hloubka příkopu a jeho ploché dno proti svažitým bokům mu připomněly závodní dráhu a hlavou se mu mihl obraz sebe samotného, jak se jí prohání na motocyklu; další věc, o kterou ho všeobecné selhání techniky připravilo.

V pravidelných intervalech vystupovaly ze břehu drolící se pazourkové zídky, trčící k nebi jako přízračné prsty, pokroucené kořeny vyčnívaly ze země a pletly se mu pod nohy. Proto šel s očima sklopenýma a nastraženýma ušima; to poslední, co by mohl potřebovat, byl zvrtnutý kotník.

Prvním varováním, že něco není v pořádku, byla stěna studeného větru, která se objevila odnikud a způsobila, že mu na rukou vyrazila husí kůže. To, jak se držela dna příkopu, bylo nanejvýš zvláštní; stromy a keře na obou jeho stranách se ani nehnuly. Husí kůže nezmizela, ani když mrazivý vítr zmizel se zneklidňujícím šepotem kdesi za jeho zády. Veitchovi to připadalo jako předzvěst rýsující se změny, jako kdyby se něco stalo se samotnou přírodou, staré časy odešly a nové se blížily.

Zmocnily se ho pochybnosti, zda se při výběru cesty rozhodl správně, ale na to, aby se vrátil, už bylo příliš pozdě. Jeho klid utrpěl další ránu, když uslyšel táhlý, tichý zvuk. Nedokázal však rozpoznat, ani zda se jeho zdroj nachází někde před ním nebo za ním, natožpak jaké zvíře ho vydává. Po hlubokém tichu působil zvlášť znepokojivě. Nesl se dnem příkopu stejně jako předtím vítr a vzdáleně připomínal odfrkávání koně, ale zároveň se od něj lišil natolik, že se mu zježily chloupky vzadu na krku.

Pomalu se otáčel o tři sta šedesát stupňů a pokoušel se zvuk lokalizovat, zatímco jeho mysl se horečně snažila vymyslet nějaký plán.

Je to jen kůň, přesvědčoval sám sebe. Dříve se tu přece chovali koně a pořádaly dostihy; to bylo přece racionální vysvětlení. Nemohl však zapomenout na to, co mu Tom povídal o Nočním jezdci.

Přijíždí. To slovo se mu vynořilo v mysli bez pozvání.

Přímo před ním byl levý břeh přerušený cestou, sbíhající ze svahu kopce. Veitch se po ní rychle vydal nahoru, aby získal lepší rozhled, ale před sebou neviděl nic než hustou vegetaci a otevřená pole; nikde žádná skrýš, pokud by ho někdo pronásledoval. Nejlepší, co mohl

udělat, bylo dostat se do panského domu a tam se zabarikádovat. Teď už mu Robertsonovy pověry tak dětinské nepřipadaly.

Když se vrátil na dno příkopu, znovu ho obklopilo ticho, nyní těhotné očekáváním. Objevil se podvědomý tlak, který vždycky věstil příchod něčeho nadpřirozeného, dokonce mu začalo zvonit v levém uchu a v ústech měl najednou železitou chuť. Dlouhými skoky vyrazil kupředu a přitom se snažil vyhýbat každé větvičce nebo kořenu, jejichž prasknutí by ho mohlo prozradit.

Hlasitý zvonivý zvuk mu zmrazil krev v žilách – údery kopyt o kameny, pomalé a odměřené – a znovu zavládlo ticho, jako kdyby ten, který byl ve tmě, také naslouchal. Určit, ze které strany se zvonění ozvalo, bylo nemožné. To *klak-klak-klak* jako by kroužilo kolem něj, v tichu noci hlasité a křišťálově čisté. Veitch si opatrně sundal kuši a nabil ji šipkou. Trefit cíl ve tmě nebude snadné, ale cítil se mnohem lépe, když věděl, že má jak odpovědět na případný útok.

Klak-klak-klak. Nyní si byl jist, že se to ozvalo za ním. Veitch zíral do tmy a čekal, až zvuk zase utichne. Jenomže tentokrát neutichl. Kůň se k němu blížil rozvážným, ale vytrvalým krokem. Teď měl ale dojem, že zvuk přichází zepředu. Otočil se a zvedl kuši, namířil ji proti tomu, co se muselo každým okamžikem objevit za ohybem příkopu.

Klak-klak-klak-klak-klak.

Čekal, až mu temnota odhalí nepřítele, když tu si s náhlým zamrazením uvědomil, že zvuk přece jen nepřichází zepředu. Prudce se otočil a uviděl bělavý oblak plný jiskřivých hvězd, který se přeléval a měnil, zatímco se řítil příkopem přímo na něj. Ozval se zvuk podobný bzučení rozzuřeného včelího roje a nepříjemný jako škrábání nehtem po skle.

Veitch čekal koně a tohle ho poněkud zaskočilo. Mrak se na něj hnal obrovskou rychlostí a pak, zrovna když se rozhodl vystřelit, náhle zmizel; zůstal po něm jen zvuk kopyt dunících na cestě.

Veitch se na zlomek vteřiny zarazil, ale pak se vlády nad jeho tělem ujaly instinkty a on se rozběhl jako šílený dnem příkopu. Nebyl si jistý, zda tomu může utéct, ale věděl, že jinou možnost nemá.

Pokroucené kořeny vynořující se na poslední chvíli ze stínů mu hrozily podrazit nohy, ale jeho reakce byly bleskurychlé. Hromové dunění kopyt za jeho zády stále sílilo, jejich divoký rytmus se shodoval s bušením jeho srdce. Bylo to už jen dvacet kroků za ním, pak deset a nakonec mu to dýchalo na záda.

Z temnoty se proti němu vyvalila překážka: hromada upěchované hlíny vysoká jako on tvořila jakýsi můstek mezi břehy příkopu. Veitch se po ní rozběhl nahoru a přitom skoro cítil, jak ho na šíji pálí ohnivý dech; dolů se skutálel a zůstal ležet schoulený do klubíčka. Vzduchem nad ním proletěla temná hmota a přistála s hlasitým zaduněním v příkopu; setrvačností uběhla ještě několik kroků, než se zastavila. Když Veitch vzhlédl, uviděl postavu jako z poddajného skla, která se k němu se zatřpytěním odlesků světla prudce otočila. Ve svitu měsíce se nad ním na krátký okamžik tyčil kůň s mohutnou postavou na hřbetě a pak zase splynul s tmou. Kopyta se znovu rozduněla, jak se na něho jezdec řítil stále se zvyšující rychlostí.

Veitch počkal až do posledního okamžiku a potom zopakoval svůj manévr a vrhl se na druhou stranu náspu. Jeho pronásledovatel jej opět přeskočil. Tentokrát se mu podařilo získat několik cenných vteřin, než se Noční jezdec stačil otočit.

V okamžiku, kdy se proti němu kůň znovu rozjel, Veitch se převalil přes násep a současně vystřelil šipku. O vteřinu později se ve vzduchu zableskl plamen a ozval se výkřik připomínající skřípání kovové přepravní bedny po betonové podlaze.

Veitch neměl čas zkoumat, jak moc svému pronásledovateli ublížil, protože kůň už se zase řítil přímo na něho. Uskočil stranou, ale ne dost daleko. Něco mu roztrhlo bundu i košili a na kůži se mu objevil krvavě rudý šrám táhnoucí se až ke krku. Měl sotva čas ucuknout hlavou, jinak by mu neviditelné ostří bezpochyby proťalo krkavici, a pak už se zase kutálel po svahu a do košile se mu vpíjela krev.

Bolest mu zostřila myšlení. Zatímco už byl zase v pohybu, připadalo mu, jako by zbytek světa zkameněl. Vyškrábal se na násep, převalil se přes něj, potlačil bolest, znovu nabil kuši a skočil – to všechno zcela mechanicky, jako stroj.

Dopadl na nohy a připravil se na útok, ale přestože měl oči i uši nastražené, neviděl a neslyšel nic. Na dně příkopu vládlo naprosté ticho, v němž by se sebetišší zvuk kopyt musel hlasitě rozléhat. Ani náznak pohybu, nejjemnější změna proudění vzduchu.

Krev mu bušila ve spáncích. Kam se jeho pronásledovatel poděl? Pomalu se otočil, ale přízrak doopravdy zmizel. Možná, že ho ta šipka přece jenom zranila.

Čekal ještě několik dalších vteřin, jen tak pro jistotu, a pak se vydal na pomalou obchůzku příkopem. Nedělal si iluze, že Noční jezdec zmizel nadobro, ale jeho momentální nepřítomnost mu mohla dát čas, aby našel cestu k domu.

Rozběhl se, nohama tepal tvrdou zem a přerývaně lapal po dechu; noční vzduch byl chladný a osvěžující. Každý jeho vjem byl podivně zesílený. Okolní stromy proměňovaly příkop v tunel a vzbuzovaly tak v něm pocit klaustrofobie, byl lapen v pasti jako zvíře. To pomyšlení mu zaplavilo krevní řečiště adrenalinem a on se vrhl na stěnu příkopu a začal se po ní škrábat, přestože se mu trny ostružiní zarývaly do kůže a kopřivy do něho zabodávaly svoje jedovaté jehličky. Nějak se mu podařilo dostat se až nahoru, ale stromy tu rostly tak hustě, že se jimi nedokázal prodrat, a cihlová zeď za nimi byla příliš vysoká, než aby ji přelezl. Přesto to zkusil, ale stromy se chovaly, jako kdyby byly živé, a tlačily ho zpátky, až nakonec sklouzl po svahu a přistál na zádech na dně příkopu.

Najednou se mu to všechno vybavilo. Tom mluvil o *prahových oblastech,* kde jsou hranice mezi jejich světem a Tír na n'Og rozmazané. Uvědomil si, že tohle musí být právě taková oblast a Noční jezdec při jeho pronásledování přechází z jednoho světa do druhého.

Veitch se otočil, kuši připravenou k výstřelu. Cítil po celém těle brnění, když pomalu obhlížel scénu. Jeho pronásledovatel mohl být kdekoliv. Jak se mohl stát neviditelným? Nebo to byl jeho přirozený stav? Teď už ale věděl, co musí udělat: zaútočit v tom okamžiku, kdy bude plně v jeho světě a tudíž zranitelný – nebo v to alespoň doufal.

Příkopem zaznělo další táhlé zaržání. Ozývalo se z nepředstavitelné dálky, ale i tak mu způsobilo husí kůži. A pak, jak se šířilo houštím na svazích příkopu, se postupně začalo měnit;

zpočátku zvolna, ale nepopiratelně přestávalo být zvukem vydávaným koněm. Zkracovalo se, rozpadalo se do vzájemně spojených zvuků, až se z něj stala slova.

Ten přízračný zvuk způsobil, že had plazící se podél Veitchovy páteře utáhl další smyčku. „Co to má *k čertu* být?“ zasyčel.

Už byl zase v pohybu, když kolem něj ta slova zarachotila jako oblázky na zamrzlé hladině jezera, prostá veškerých emocí, a přesto výhružná: „Běž rychle, běž rychle, za tebou.“

Byla sotva slyšitelná a zaznívala v nich vzdálená ozvěna koňských kopyt, ale to, jak mu zmrazila krev v žilách, ho popohnalo k akci. Rozběhl se jako o závod a zvuky pronásledování mu byly v patách. Když se vyhýbal změti pokroucených kořenů, na okamžik se ohlédl přes rameno: ještě nic. Slova byla všude kolem něj, některá nesrozumitelná, překrytá koňským odfrkáváním, jiná na samé hranici vědomí, ale stejně znepokojivá.

Zahnul za zákrut příkopu a běžel rychleji než kdy ve svém životě. Z temnoty se vynořily obrysy oblouku lomícího se nad ním. Spleť stromů tu trochu zřídla a měsíční světlo ozářilo cihlový most nad příkopem. Byl si jist, že by se na něj dokázal vyšplhat a pak už by ho čekal jen krátký sprint k domu. Přestože slyšel dunění kopyt prakticky za zády, ten pohled mu dodal síly, aby ještě trochu zrychlil.

Ale zrovna když si začínal myslet, že by to mohl dokázat, noha se mu zachytila zajeden z kořenů, které ho ohrožovaly od chvíle, kdy slezl do příkopu. Dopadl na zem tak tvrdě, že si vyrazil všechen vzduch z plic, bolelo to, jako kdyby ho někdo udeřil do prsou kladivem. Na okamžik zůstal ležet omráčený, než opět zvítězila panika a popohnala ho k akci. Bylo už ale příliš pozdě.

Když zvedl hlavu, na zlomek vteřiny byl fascinován divnou věcí: malé plamínky se jako nějaké bludičky vznášely těsně nad zemí a pomalu se k němu blížily. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, co to je: neviditelná kopyta vykřesávala jiskry z pazourků roztroušených po dně příkopu.

Okamžik se uzavřel. Hlavou mu prolétlo, jaké to asi je být udupán k smrti a jestli pro něho bude někdo truchlit.

Pak jeho pozornost upoutalo něco jiného. Jak se k němu plamínky přibližovaly, vzduch nad nimi se zatetelil a začal se sloupávat.

Trochu to vypadalo, jako kdyby Noční jezdec svlékal kůži: nejprve tam nebylo vůbec nic, pak průzračná sklovitá substance, z níž se postupně zhmotnila skutečná podoba jeho pronásledovatele, nebo spíš podoba, jakou byly schopny zachytit Veitchovy smysly. První šok se dostavil s poznáním, že obraz, který si mimoděk vytvořil v hlavě, byl naprosto mylný: tohle nebyl středověký rytíř s těžkým mečem nebo kopím na černém oři. Vlastně to vůbec nebyl člověk a kůň. To, co se na něho obořilo kopyty, bylo zároveň člověk i kůň, dva tvary, které se neustále vzájemně prolínaly a nikdy nezůstaly nadlouho stejné. Dlouhé vlasy válečníka z doby železné se staly hřívou, obličej se prodlužoval, nosní dírky se rozšiřovaly a stoupala z nich pára srážející se v chladném nočním vzduchu, dvě nohy, pak čtyři, potom zase dvě. Nebylo to jako klasický kentaur, bylo to jen napůl zformované nebo stále se formující, případně nezformované – ustavičně na půl cesty mezi oběma podobami, stejně jako se zvuk zdá být neustále na půl cesty mezi tady a tam.

Ochromující šok byl odplaven výtryskem krve ve Veitchově mozku. Náhle byl zase schopen se hýbat. Pokusil se odvalit stranou, ale ještě ten pohyb ani nedokončil a už mu jeho marnost paralyzovala myšlenky. Noční jezdec byl nad ním, vzepjal se, jeho železem okovaná kopyta se zableskla ve vzduchu. Jedno zasáhlo Veitche do spánku a srazilo ho zpátky na zem takovou silou, že se mu před očima roztančily hvězdičky.

Když zmizely, uviděl nad sebou příšerný obličej přízraku rámovaný noční oblohou. Byl zkřivený zvířecím vztekem, divokým a nezaostřeným, rudé a zakalené oči se mu vpalovaly do duše. Jeho pach byl výrazný a štiplavý, otupoval mu všechny smysly, ale za tím vším Veitch cítil něco nepopiratelně lidského: kdysi člověk a teď víc než člověk.

„Pořádám štvanice mezi světy.“ Zase ta kamenná slova; Veitch cítil nutkání zakrýt si před jejich nesnesitelnou silou uši. Všechno na té bytosti bylo tak *vitální*. „Jsem energie a plodnost hřebce, jeho rychlost a síla. Pod svými kopyty drtím světy.“

Veitch jen tak tak ucukl hlavou, když se mu na ni Noční jezdec náhle pokusil dupnout. Kopyto dopadlo na zem kousek od jeho ucha s takovou silou, že vůbec nepochyboval o tom, že už by měl

rozdrcenou lebku, kdyby ho zasáhlo. Další dupnutí vykřesalo ze země jiskry, které ho zaštípaly na tváři. Byl uvězněn pod tělem té bytosti a neexistoval žádný způsob, jak se odtamtud vykroutit.

„Toto posvátné místo náleží Maše, která mne stvořila. Totem Rig Antona. Naší nejvyšší královny, která vytvořila nebe a hvězdy a zelenou trávu, po které běháme.“ Ta slova Veitchovi připomněla namluvená prohlášení, která měla v dřívějších dobách odrazovat vetřelce. „Na tomto místě, kde je předěl mezi světy tenký, cválají divocí, nezkrocení duchové koní ze Šedých světů a zase zpátky.“

Kopyto znovu dopadlo jako tečka za slovy a tentokrát zasáhlo Veitche do ramena. Paží mu projel šíp bolesti.

„Nikdo jiný než Macha tu mezi západem slunce a úsvitem jezdit nesmí. Tak zní zákon.“ Kůň měl lidské rysy, ale tvář Nočního jezdce teď patřila démonickému koni s rudě žhnoucíma očima, cizímu dobyvateli, který nikomu nedovolí, aby vnikl do jeho panství. Veitch cítil, jak ho ta záře pohlcuje, nutí ho přijmout jeho místo ve schématu věcí. *Nejsi nic,* říkaly. *Naprostá bezvýznamnost před vyšší mocí. Podrobíš se a zemřeš.*

Na Veitche to nezabíralo. Když se nad ním Noční jezdec vzepjal a zahrabal kopyty připravenými k poslednímu úderu ve vzduchu, zvedl kuši a vystřelil mu šipku přímo do břicha. Z divoce se měnící tváře znovu vyšel ten nezaměnitelný železobetonový zvuk a Noční jezdec vztekle zaútočil na Veitchovu hlavu.

Šipka ho ale vyvedla z rovnováhy. Jediným plynulým pohybem tasil Veitch krátký meč, který měl za opaskem, a bodl jím vzhůru; současně sebou hodil stranou. Meč se zaryl do břicha a rozpáral ho. „Mě už nic nezastraší,“ zavrčel Veitch vzdorovitě.

Na to, aby se kochal následky svého útoku, byl příliš zaneprázdněn kutálením se pryč, ale slyšel příšerný řev Nočního jezdce. V příštím okamžiku už běžel k mostu jako o závod, zoufale se škrábal do břehu, nohy mu klouzaly na trávě, ale nějak se mu přece jen podařilo dostat se až nahoru.

Teprve pak si dovolil ohlédnout se. Neviděl žádnou krev ani vyhřezlé vnitřnosti, ale Noční jezdec se zmítal v agónii a s hlavou zvrácenou dozadu vykřikoval svou bolest do noci. Jakmile jeho pohled padl na Veitche, jeho obličej se znovu změnil v hlavu

démonického koně s očima žhnoucíma jako červené lucerničky. Pak Jezdec přemohl svou agónii a vyrazil za Veitchem.

Veitch se zdržel jen tak dlouho, aby mu ukázal vztyčený prst, pak přeskočil mostní zídku a přistál na makadamové cestě, která vedla mezi stromy k plochému vrcholku kopce. *Jsem skoro tam*, pomyslel si, povzbuzený vlastním vzdorem a zdařilým únikem na poslední chvíli. Na okamžik se cítil skoro neporazitelný, ale pak si všiml, že Noční jezdec bez větší námahy zdolal příkrý břeh příkopu a jeho kopyta zaduněla na makadamu.

Vteřinku si pohrával s myšlenkou, že po něm střelí ještě jednu šipku, ale odhadl, že výsledný efekt by za to zdržení nestál. Nyní všechno záviselo na jeho kondici a rezervách. V běhu sledoval cestu, dokud před sebou neuviděl trávník šedozelený v měsíčním světle, s vyschlým rosným rybníkem uprostřed. Za ním se k nebi tyčila temná hmota domu. Z oken v průčelí, za kterými měl Robertson svůj byt, se linula uklidňující nazlátlá záře svící.

Za zády mu rachotily podkovy jako zdivočelý vlak.

Ještě mám šanci to dokázat, pomyslel si Veitch.

Hnal se, jako kdyby měl v plachtách severák, přehoupl se přes nízký plůtek a namířil si to přes trávník. Dunění podkov se blížilo, už ho slyšel pouhé metry za sebou. S koněm samozřejmě závodit nemohl, ale dům byl dost blízko, aby se k němu dostal dřív, než ho dožene. Minul konírny s mlčenlivými duchy minulých koní. Jejich energie je tady všude, pomyslel si.

Teď už slyšel dech bestie, která ho pronásledovala, hlasité frkání zdůrazňované skřípáním zubů. Každým okamžikem čekal, že ucítí jejich žhavý stisk na šíji.

V plném běhu narazil do dveří, až jejich panty zazvonily o kovový rám. Uchopil kliku a zacloumal jí. Zamčeno.

„Robertsone!“ zaječel, až mu přeskočil hlas.

Robertson se objevil v okně, v bledém obličeji výraz krajní hrůzy. Veitch, který si okamžitě vzpomněl, co byl ten chlápek zač, rozpoznal příznaky. „Dělej, ty parchante!“ zavrčel. Dunění kopyt bylo ohlušující. Veitch se přinutil neohlédnout se. Robertson mezitím zhodnotil situaci pohledem a ve tváři se mu objevila rezignace; pochopil, že svět je skutečně takové peklo, jak si vždycky

představoval, kde neplatí příčinnost a pověry jsou realitou slepě drtící lidské životy. Rychle ucouvl, mávaje rukama před sebou.

Zezadu se ozvalo zasyčení, jako když uniká pára, s nezaměnitelným podtónem triumfu.

Veitch tiše zaklel a otočil se; za zády měl zamčený dům, ze stran ho věznily zdi dvorku, utéct nebylo kam.

Noční jezdec si uvědomil, že je jeho kořist zahnaná do kouta, a zpomalil klus. Ve světle svící si Veitch mohl prohlédnout svého pronásledovatele lépe. Jezdcovy nohy přecházely přímo v tělo koně, nebyly s ním jen spojeny, ale využívaly stejný svalový a vaskulární systém. Jezdcovy ruce mizely v hřívě, zatímco její žíně je ovíjely a stávaly se součástí lidského těla. Rysy lidského a koňského obličeje si pořád tím odporným způsobem vyměňovaly místo. Nebylo kam utéct.

Jezdec se zastavil. Kopyta pomalu hrabala do země, až odletovaly jiskry. Hlava klesla níž, jak se jezdec předklonil.

Pořád se ještě dá něco udělat, pomyslel si Veitch optimisticky. *Nevzdávej se. Nikdy se nevzdávej.*

Než se stačil odlepit ode dveří, přes dvorek zahřímal hlas. Jeho tón a síla způsobily, že Veitch polekaně nadskočil. Promlouval jazykem, který neznal, ale slova – byla-li to slova – mu působila takřka fyzickou bolest.

Hlas účinkoval i na Nočního jezdce; na okamžik znehybněl, jako kdyby se připravoval k útoku, pak přešlápl a otočil se. Veitch si všiml, že cyklická proměna jeho podoby zrychlila; probíhala teď tak rychle, že měl rysy trvale rozmazané. Z nějakého důvodu mu připadalo, že to signalizuje jeho nejistotu.

Na kratičký okamžik se celý svět zastavil a vyčkával. Veitch, srdce až v krku, zachytil pohyb ve stínu u konírny. Ať už promluvil kdokoliv, stál právě tam. Veitche napadlo, že teď je vhodná doba vzít nohy na ramena a najít si nějaký bezpečný úkryt, ale pak postava vystoupila ze tmy. I Noční jezdec vyčkával, jakoby s obavami.

Když na postavu dopadlo měsíční světlo, Veitch si šokované uvědomil, že je to Tom. Trochu se potácel, jako by byl úplně vyčerpaný, ale nejpodivuhodnější na tom všem bylo, že z něj stoupal kouř. Noční jezdec obrátil svou pozornost k němu. Když byl Tom asi

tři metry od něj, udělal rukou zvláštní pohyb, tak komplikovaný, až se zdálo, jako by se mu na zápěstí vytvořil nový kloub. Ve stejném okamžiku se ozvalo další slovo; Tom ho zašeptal, ale zaznělo silou katedrálních zvonů.

Jezdec zareagoval, jako kdyby dostal ránu bičem. Jeho koňská část se sklonila a nohy se jí podlomily, až se hlavou prakticky dotýkala země. Jezdec její uctivé gesto napodobil. Potom se zvedl, a aniž Veitchovi věnoval další pohled, pokojně odklusal.

Veitchovi, který stěží dokázal uvěřit tomu, co viděl, ještě několik vteřin trvalo, než ze sebe setřásl napětí, ale pak se mu svaly uvolnily a se širokým úsměvem na tváři se obrátil k Tomovi. „Ty starý parchante! Jako ta příslovečná kavalerie!“

Tom přistoupil až k němu a zabodl mu ukazováček do obličeje. „Myslel jsem, že jsem ti řekl, abys po setmění nezůstával na kopci!“

Veitchův výraz zkysl. „A odkdy dělám, co mi řekneš, ty starý senilní parchante?“ Adrenalin mu stále ještě koloval v žilách. „Počkej okamžik,“ dodal, pak se otočil a ze všech sil kopl do dveří. Dřevo kolem pantů se vyštíplo a dveře s hromovým zaduněním dopadly do chodby.

Tom poznal výraz ve Veitchově obličeji, ten všestravující vztek, který stále ukrýval hluboko v sobě. „Počkej… uklidni se…“

Ale to už byl Veitch uvnitř. Ozvala se další rána a chvíli nato se zase objevil a za sebou táhl vzpouzejícího a svíjejícího se Robertsona. Samozvaný nájemník byl skoro šílený strachem, koulel očima a spodní čelist mu volně visela.

„Ryane! On má strach!“

„Jo? Tak teď mu k tomu dám pádný důvod.“ Udeřil Robertsona tak silně z boku do hlavy, až se Tom polekal, že mu zlomil vaz. Muž se svalil na zem a zůstal ležet.

# # #

Veitchovi trvalo dobrou čtvrthodinu, než se uklidnil natolik, že byl s to si rozumně promluvit s Tomem. Robertson se odplížil dovnitř a zabarikádoval za sebou dveře nábytkem. Ani pak Veitch

nevydržel sedět a rázoval kolem Toma, který seděl na zemi s nohama pod sebou a kouřil jointa. Ruce se mu stále ještě třásly.

„Co to bylo zač?“ zeptal se Veitch.

„Tohle místo bylo spjato s koni mnohem déle, než si jezdecká asociace uvědomuje. V dávných dobách bylo zasvěceno Eponě. Její jméno se odvozuje z keltského výrazu pro koně a byla to jedna z největších bohyň Keltů. Všichni jezdci – válečníci, cestovatelé – se jí klaněli. Ve Walesu byla známá jako Rhiannon, v Irsku Étaín nebo Macha.“ Tom vyfoukl obláček kouře do větru. „Byla patronkou pocestných, zvlášť těch, kteří podnikali tu nejdůležitější cestu ze všech: z tohoto života do příštího. Obvykle bývala znázorňována s klíčem, kterým se odemykají dveře do Jiného světa.“

„Jo? Pak to sedí na tohle místo. Dveře do Země mrtvých a všechno to kolem.“

„Ano. Úžasné, jak všechno zapadá do sebe.“ Nezdálo se, že by si Veitch všiml sarkasmu v Tomově hlase; byl zcela pohlcen svým dětinským úžasem. „Noční jezdec byl její avatar. Kdysi to nejspíš býval člověk jako ty nebo já, možná tady dokonce bydlel. Ale v jistém okamžiku byl naplněn Eponinou esencí a stal se svým způsobem totemem, který uctíval. Od té doby střeží toto posvátné místo, kde ona prochází sem a tam mezi světy.“

„Koně.“ Veitch nakopl kámen, který ležel na zemi. „Nechápu, co na nich všichni zatraceně vidí. Smradlavá zvířata.“

„Uctívání koní pochází z nejranějších dob, kdy tuto zemi obývali nomádové. Pro ně byl kůň symbolem plodnosti, energie a síly.“ Tom zasněně pokyvoval hlavou do rytmu hudby, kterou slyšel jen on. „Uctívání je jen jiné slovo pro přání, a když si přeješ dost silně, můžeš vytvořit něco z ničeho.“ Slova z jiného světa mu znovu vytanula v mysli.

„Tak co to tedy je? Říkáš, že jí dodávají sílu všichni zdejší lidé. Že ji vytvořili. Ona je jedna z těch dananských parchantů, že?“

„Ano a ano a ano, a ne a ne a ne.“

„Ale, zmlkni. Když kouříš to svinstvo, není s tebou rozumná řeč.“ Otočil se a naštvaně odešel do Robertsonova domu.

# # #

Chlad před úsvitem jim působil tupou bolest v kloubech. Seděli na lavici, dívali se, jak se po obloze posouvá měsíc a nebe se barví z půlnoční modři do růžova a zlatava, tráva z šedé do zelena. Nad vším vládl dojemný klid a mír. Když v korunách stromů lemujících trávník ožili ptáci, Veitch se otočil k Tomovi a usmál se. „Všechno bude zase v pořádku, uvidíš."

Tom neutrálně přikývl.

„Co se stalo? Myslím, když ses setkal s obrem?"

Tom se zamyslel, jak vyjádřit svůj zážitek slovy, ale nakonec jenom zavrtěl hlavou. „To je příběh na někdy jindy. Všechno, co teď potřebuješ vědět, je, že máš svolení přivést Shaviho zpátky."

Krátce nato vyšlo slunce. Rozptýlené zlaté světlo zazářilo skrze větve a pomalu se posouvalo přes trávník, až dorazilo k rosnému rybníku. Zprvu se nedělo vůbec nic, ale když na něj dopadly paprsky pod správným úhlem, zahlédli tetelící se obrysy Shaviho těla ležícího v altánku vystlaném květy. Bylo nehmotné, mizelo a zase se objevovalo jako špatný hologram. Zdálo se, že spí a jenom nepřirozená bledost jeho pleti vypovídala o jeho skutečném stavu.

Tom měl pocit, že ve Veitchových očích uviděl zalesknout se slzu, ale Londýňan se odvrátil dřív, než se o tom mohl přesvědčit.

„Měli bychom se do toho pustit," prohlásil Veitch vážně.

„Víš určitě, že to chceš udělat? Tohle je tvoje poslední šance couvnout."

„Ano."

„Chápeš vůbec, do čeho jdeš? Co máš před sebou? Co by to mohlo udělat s tvým duševním zdravím? Víš, že by ses také nemusel vrátit?"

Veitch na něho upřel chladný pohled. „Prostě se do toho pusť."

Tomovo srdce sevřel pocit provinění. On *věděl*, co ho čeká, a také věděl, že Veitch nejspíš ani není schopen pochopit celý rozsah hrůzy Ponurých zemí. Mohl po něm chtít, aby čelil něčemu takovému? Ale zatímco o tom přemýšlel, věděl, že nemá na výběr: jedině Veitch měl alespoň nějakou šanci, že Shaviho přivede zpátky. A v tom byla ta tragédie.

# # #

Na okraji rosného rybníka Tom poklekl a políbil vlhkou trávu. Když se zase narovnal, byl už zase klidný. „Jsi připraven?“

„Rozjeď to,“ odsekl Veitch v parodii na amerikánský slang.

Tom zavřel oči a pokusil se o přístup k vědomosti, kterou mu do hlavy vložil GogMagog. Tajná slova moci už použil když odvolával strážce. Teď už mu zbývalo jen jediné: klíč ke dveřím. Normálním způsobem ho ze své paměti vylovit nemohl. Udělal mu prostor a ono do něj skočilo samo. Nevzpomínal si, že by ho vyslovil, ale když otevřel oči, Veitch si zakrýval uši rukama a křivil obličej.

Potom se ozval zvuk, jako když se otevřou zaseklé dveře, a vzduch nad rosným rybníkem se sloupl. Tom spatřil hustou šedou mlhu vířící ve větru.

Veitch chtěl něco říct, ale nedokázal nalézt správná slova. Místo toho se ušklíbl, mrkl na Toma a pak se vrhl do díry ve vzduchu. Skřípavý zvuk se ozval znovu, dveře se zabouchly a Tom zůstal na trávníku sám s rychle blednoucím obrazem ležícího Shaviho.

KAPITOLA DESÁTÁ

Dole

„Je čas.“ Church se snažil vypadat sebevědoměji, než se cítil, ale Ruth nebylo snadné oklamat.

„Pořád si myslím, že bych měla jít s tebou.“

Rozhodně zavrtěl hlavou. „Já se tě nesnažím ochraňovat, jako nějaký machistický idiot. Jsi první, koho bych chtěl mít v boji po svém boku. Ale jak jsem už řekl, jeden z nás by tu měl zůstat, aby na všechno dohlédl.“

„Dost si odporuješ. Svého času jsi nám držel přednášku, jak cítíš, že všech pět Bratrů a Sester draků musí zůstat pohromadě, aby se naše dílo podařilo. Teď se mě snažíš přesvědčit, že bych mohla sama –“

„Nesnáším kolem sebe chytráky. No dobře, já se vrátím. Zní ti to jako něco od Arnieho Schwarzeneggera? Je mi líto, ale osmdesátá léta jsem proflákal v bijácích.“

„Ty jsi takový neandertálec.“ Objala ho oběma rukama, přitáhla si ho k sobě a vlepila mu pusu na rty. „Vrať se mi brzy. Musíme dohnat spoustu promarněného času.“

# # #

V neustále se proměňujících chodbách mizerně osvětlených doutnajícími pochodněmi mu ten polibek způsobil bolest u srdce. Víc než cokoliv jiného si přál zůstat s Ruth, bezpečný v jejich nově objeveném světě, ale věděl, že je to jen iluze. Čekala ho cesta dolů do temných útrob lodě, kde nebylo bezpečí ani klid. Přitáhl si bundu těsněji k tělu a jednu ruku položil na studený jílec krátkého meče, který mu visel u opasku.

„Život je skvělý, dokud nezeslábneš,“ zamumlal opakuje krédo, které kdysi napůl v žertu vyslovil nahlas. „Prosím, nezeslábni.“

# # #

Čím hlouběji se dostával, tím větší byla zima a zatuchlejší vzduch, skoro jako by sestupoval pod zem. Na ustavičné houpání si už zvykl, ale vrzání trámů bylo jako brebentění stovky hlasů přehlušující ostatní zvuky, které by ho mohly varovat před případnou hrozbou. Kouř z pochodní byl sladce voňavý, ale pach vlhkého dřeva zakrýt nedokázal.

Po chvíli začal opatrně zkoušet dveře po stranách chodby. Většina z nich byla zamčená, některé místnosti byly prázdné, ale pak narazil na jednu, v níž uviděl něco, co se po něm se šíleným jekotem vrhlo ve víru svíjejících se chapadel a cvakajících čelistí. Rychle dveře zase zabouchl a zapřísahal se, že už žádné další neotevře.

# # #

Podpalubí se táhlo donekonečna. Church se více než čehokoliv jiného bál, že se tam dole ztratí a stráví celý zbytek života blouděním v temnotě, přičemž se bude živit krysami (ačkoliv zatím žádnou podobnou havěť nespatřil – možná se jimi už něco živilo), pomalu blednout a ztrácet zdravý rozum. V kostech ale cítil, že loď je určitým způsobem, který by nedokázal vysvětlit, inteligentní, a že zatímco se chodby za ním uzavíraly a pohybovaly, když se ohlédl, tím či oním způsobem ho nakonec vždycky dovedou na horní palubu.

Tehdy začal uvažovat, jestli je vůbec na lodi; jestli neměl pravdu ten agent, se kterým se setkali v Edinburghu a který tvrdil, že tohle všechno je jenom výsledek vjemového klamu vyvolaného z nějakého důvodu někým zvenčí drogami nebo hlubokou hypnózou. Sotva ho to napadlo, začal mít pocit, že zpoza jedněch dveří slyší vrčení strojů a šum lidských hlasů. Silně ho to rozrušilo a raději rychle spěchal pryč.

A co víc, chodby teď vypadaly jinak a z jejich vzhledu už vůbec nebylo poznat, že je na palubě lodi. Možná k tomu došlo tak

pozvolna, že to dřív nezaznamenal, ale najednou měl kolem sebe vápenec místo planěk, o kus dál zase nahrubo přitesané trámy plné děr různých velikostí. Také to tu bylo jinak cítit. Všudypřítomnou sůl nahradil lehce sirný pach prachu. Místo vrzání, které jeho postup doprovázelo dosud, se teď jeho kroky rozléhaly ozvěnou a houpání také ustalo. Zato se zpoza dveří i bočních chodeb začaly ozývat jiné zvuky: zvuky pohybu, rychlého a lehkého jako hemžení hmyzu, nebo pomalého a pracného lopotění nějakých těžkých tvorů.

V jednom okamžiku ho vyděsilo cupitání malých nožek těsně u ucha. Prudce se otočil a zahlédl něco, co zmizelo v díře po suku ve výši jeho hlavy. Domyslel se, že ho sledoval jeden z portunů. Maličcí lidičkové byli všude, byly to skutečné oči a uši lodi. Ale proč vlastně všechno pozorovali? Co z toho měli?

# # #

Čím více se atmosféra lišila od té na palubě lodi, tím silněji bylo ve vzduchu cítit napětí; stačilo to, aby Church pochopil, že se z oblasti neurčité hrozby na horních palubách dostal do zóny akutního ohrožení. Z intenzity toho pocitu se mu sevřel žaludek. Dlaň ruky na jílci meče se mu potila a klouby ho bolely od toho, jak pevně jej svíral.

Oči, které se už stačily přizpůsobit šeru, ho bolely od neustálého zírání do stínů před sebou, takže si už nebyl jistý, jestli pohyb, jenž občas zahlédl, byl skutečný, nebo jen tik jeho unavených očních svalů. Postupně ale začal zjišťovat, že spolu s ním jsou v chodbách věci, které se pohybují těsně za hranicí světla nyní už mnohem řidčeji rozmístěných pochodní, a na poslední chvíli mizí v úkrytech. Byl si jistý, že to nejsou Zlotvoři, o kterých mu vyprávěla Ruth, protože ti by před ním neprchali. Samozřejmě to mohl být Callow, který čeká na správný okamžik, aby na něj zaútočil. Ale stejně –

Church málem vyskočil z kůže, když se z jedné boční chodby, kterou úplně přehlédl, najednou vysunula ruka a chňapla mu po zápěstí. Bylo to jen mihnutí, které zachytil koutkem oka, ale okamžitě se otočil a ťal po ní mečem. Jeho reakce byla dokonalá, ale ruka se proměnila ve zlatý blesk. Než měl Church čas zaútočit znovu,

z chodby vyskočil Bacchams a prstem přitisknutým na rty Churchovi naznačil, aby byl zticha.

Na Churchově rozčileném obličeji se zobrazily všechny kletby, kterými by Bacchara nejraději zasypal za to, že ho tak polekal, ale Baccharus byl jako obyčejně naprosto netečný. Bok po boku běželi několik desítek kroků větvícími se chodbami, než se bůh otočil a řekl bez jakéhokoliv úvodu: „Musíš se vrátit."

„Začínám si o tebe dělat starosti, Bacchare," odsekl Church. „Poflakuješ se tady dole často? Tohle je danannský ekvivalent nároží, kde postávají znudění teenageři s cigaretami? Nebo tu číháš ve stínu, až Ruth nebo já půjdeme kolem?"

Baccharus několikrát zamrkal a dlouze se zadíval Churchovi do očí. Nakonec řekl: „Musíš se –"

„Ano, ano, já vím. Vrátit. Je mi jasné, že tohle není procházka po Covent Garden –"

„Vůbec si neuvědomuješ, jak velké nebezpečí ti hrozí."

Church si povzdechl a zajel si prsty do vlasů. „Bacchare, doopravdy si cením toho, že se o mne tak staráš. U vašeho druhu je to natolik vzácný jev, že bych musel být hlupák, kdybych to neuznal. Ale tohle je něco, co udělat musím. V sázce je příliš mnoho pro všechny… všechny Křehké bytosti. A v tuto chvíli s tím můžu něco udělat jedině já nebo Ruth. Moc bych si přál, aby ta zodpovědnost padla na někoho jiného, jenomže tak to prostě není."

Baccharus si ho dál pátravě prohlížel. „Co má tvoje výprava sem do hlubin lodi společného s vaším posláním?"

Byla to zvláštní otázka, ale ještě zvláštnější byla skutečnost, že se Baccharus vůbec na něco ptal. „Jak jsi vůbec věděl, že jsem tady? To mě špehuješ?"

Baccharus se zdál být jeho otázkou trochu zaskočen, ale neurazil se ani se nerozčílil: emoce Tuatha Dé Danannů byly tak nevyzpytatelné, že možná jednoduše nevěděl, o čem to Church vlastně mluví.

Church se na okamžik zamyslel. „Portunové. Běhají ve zdech. Jeden z nich byl s tebou, když jsi zachránil Ruth. Ale proč se o nás vlastně tak zajímáš?"

Baccharus se to svým typicky čestným způsobem pokusil zahrát do autu. „To je dlouhé vyprávění.“

„Až se vrátíme zpátky na palubu, povíš mi to. Ale teď –“

„Nesmíš jít dál. Nebezpečí je nezvládnutelné. Zlotvoři se připravují na něco nepříjemného. Křehká bytost, která přišla s vámi, ten poskvrněný nákazou Nočních chodců –“

„Callow.“

„– jim pošeptal tajemství a poskytl vedení. Mí druhové po nich teď pátrají, ale oni se dokážou zahalit nocí.“

V Churchově hlavě zadrnčel zvonek. „Tví druhové? Proč s tím něco neudělá Manannán, když jsou takovou hrozbou?“

Baccharus neodpověděl.

„Co se to tady děje, Bacchare? Nás pět, Bratry a Sestry draků, honili jako krysy a tví lidé nám zničili život. Už toho mám plné zuby. Celou tu dobu, co jsme na lodi, mám pocit, jako kdyby se tu dělo něco velkého, ale já a Ruth z toho vidíme jenom útržky. Tví lidé nás využívají, kdykoli mají pocit, že to prospěje jejich zájmům. Po zbytek času nás ignorují nebo nanejvýš tolerují.“

„Ne,“ prohlásil Baccharus pevně. „Kdybys věděl pravdu, nikdy bys to nemohl říct.“

Church se na něho zkoumavě podíval; bylo v něm něco lidského, něco, co v sobě mělo jen málo Zlatých. V chodbě za nimi se ozval tichý zvuk. Church se ohlédl přes rameno. „Teď na to není čas. Musím najít Walpurga,“

„Zavedu tě k němu.“

Church okamžitě zpozorněl. „Ty víš, kde je?“

„Jestli ti tím zabráním toulat se po ještě nebezpečnějších oblastech, přistoupím na tvůj požadavek.“ Vykročil přímo ke křižovatce chodeb a zabočil do jedné, které si Church vůbec nevšiml. Church zůstal na okamžik jako přimrazený a pak se rozběhl za odcházejícím bohem.

# # #

Church ztratil představu, kolik křižovatek minuli, a ze stálého větvení chodeb se mu točila hlava. Když předtím kráčel podpalubím,

měl před sebou chodbu bez jakýchkoliv odboček, ale Baccharus jich našel nespočet, ukrytých ve stínu nebo za gobelíny zdobícími stěny. Z počátku ho Church zahrnoval spoustou otázek, ale když mu bůh odmítl na kteroukoliv z nich odpovědět, Church se odmlčel a raději se snažil najít nějaký smysl v chaosu svých myšlenek.

Konečně se Baccharus zastavil před jednou chodbou, která byla osvětlená jasněji než většina ostatních. Její stěny byly z dřevěných trámů, nerovné a bez všech ozdob. Baccharus přitiskl dlaň na zeď, roztáhl prsty, sklonil hlavu a něco tiše zamumlal. Dřevěná stěna se proměnila ve vodní stěnu vodopádu a Baccharus prošel skrze ni. Church rychle přeběhl za ním. Čekal, že se namočí, ale bylo to spíš jako clona horkého vzduchu, jaké se montují v některých obchodních domech pro pohodlí zákazníků za vlhkých zimních dnů.

Na druhé straně byla velká místnost pohodlně zařízená tlustými koberci, těžkými tapiseriemi a nábytkem z leštěného dřeva. Na stole stálo několik zpola plných pohárů a podnos se sušeným ovocem a oříšky. Kolem bylo porůznu roztroušeno několik postav. Vtrhli doprostřed něčeho, co Churchovi připadalo jako vzrušená konverzace, jejíž účastníci teď na ně mlčky hleděli. Některé z Tuatha Dé Danannů znal od vidění, i když jmény ne. Zbytek osazenstva tvořili portunové, kteří pobíhali kolem jako myšky, a několik podivných tvorů, které Church zahlédl na večírku. Ti teď ustoupili do stínu, kam světlo pochodní nezasahovalo.

„Co se to tu děje?“ zeptal se podezíravě. Ruka mu mechanicky sklouzla k jílci meče; hlavou mu bleskla myšlenka, že ho Baccharus mohl zavést do pasti.

„Tady jsme všichni přátelé.“ Marik Bocat dřepěl na opěradle židle a křičel, ale jeho hlas byl stejně tišší než šepot.

„Tak proč se skrýváte?“

„Situace je mnohem složitější,“ odpověděl mu Baccharus. „Možná nastal čas, abychom tě do ní zasvětili.“ Otočil se k ostatním. „Tohle je Jack, Bratr draků.“ Všichni ti, kterým Church nebyl představen už dřív, se mlčky uklonili.

„Možná později.“ Church došel doprostřed místnosti a rozhlédl se. „Nejprve si chci promluvit s Walpurgem.“

Ze stínu v zadní části místnosti se vynořil rozevlátý ranec hadrů. Jeho oči pod krempou širokého klobouku žhnuly stejně intenzivně, jako když ho Church viděl naposled. „Jsem tady.“ Jeho hlas byl jako závan mrazivého větru nad hřbitovem.

Church se přinutil zapomenout na matoucí okolí. Teď měl na práci něco důležitějšího. Ale ještě předtím se musel dozvědět, jestli se nemýlil. „Zabil jsi Cormorela?“

„Nezabil,“ odpověděl místo Walpurga Baccharus.

„Chci to slyšet od něho.“

„Nezabil jsem ho.“

Church zamyšleně přikývl. „Řekl jsi mi, že jsi Posel. Že pro mne máš poselství. Poselství, které je naprosto jasné.“ Walpurgis na něj zíral a neříkal nic. „Jak zní to poselství?“

„Chceš, abych prozkoumal tvůj sen?“

Walpurgis mluvil o skryté vzpomínce na toho, kdo doopravdy zabil Mariannu; na zrádce mezi nimi. „Ano. Víc než cokoliv jiného. Ale nejprve to poselství.“

Walpurgis vykročil vpřed a zvedl tak závan studeného vzduchu, z nějž Churchovi naskočila husí kůže. Když se přiblížil asi na metr, řekl hrobovým hlasem: „Na tomto světě nenajdeš klid. Některým je to dáno a musí to tak být.“

Churchovi pokleslo srdce. Walpurgova slova mu zněla jako umíráček, potvrzující jeho nejhlubší obavy.

„Ale nesmíš ztrácet naději.“ Walpurgis k němu natáhl svou papírovitou ruku. „Nikdy nesmíš ztrácet naději. Jsi součástí něčeho mnohem většího, než je to, co vidíš kolem sebe. Tvoje oběť přinese dobro mnohým.“

„A ty si myslíš, že to stačí?“ Hořkost, s níž to Church vyslovil, šokovala i jeho samého. Rozhlédl se po ostatních a to, jak mu všichni viseli na ústech, ho znervóznilo. „Všechna ta bolest, kterou jsem už vytrpěl. Moje přítelkyně… moje láska… moje životní láska… zavražděna. Všechen ten žal, který následoval, sebeobviňování, protože jsem byl přesvědčen, že spáchala sebevraždu a zavinil jsem to já. Laura… malá Marianna… všichni ostatní, které jsem viděl umírat.“ Před očima se mu mihla Ruthina tvář a pocit lítosti, tak intenzivní, že byl až bolestivý. „A když teď vidím světýlko na konci

tunelu, naději, že bych pro změnu mohl být zase chvíli šťastný, řekneš mi, že na to mám zapomenout? Tak to ani omylem.“

Walpurgis se k němu přiblížil o další krok, ruku stále napřaženou před sebe, nyní ve skoro konejšivém gestu, ale Church ho odstrčil.

„Nechci to slyšet.“

„To všechno je psáno, Jacku.“ Také Baccharův hlas překypoval účastí.

„Co ty o tom víš?“

„Jsi Bratr draků –“

„Ano, já znám svou zodpovědnost a přijal jsem ji. Ale jakmile udělám všechno, co mohu udělat, končím. Už žádná další Bájná zvířata, žádné *probouzení spícího krále* a podobné Artušovské žvásty, už žádný modrý oheň. Vrátím se zpátky ke svému životu.“

„Takže si tedy myslíš, že skutečně můžeš něco dokázat? I proti tak strašlivým vyhlídkám? Že na tebe pořád ještě čeká *život*?“ Baccharova slova byla jako vždycky naprosto klidná a odměřená.

Church se obrátil zpátky k Walpurgovi. „Tak. Chci vědět, kdo zabil Mariannu.“

„Vždycky je něco většího, Jacku.“ Baccharův hlas zněl najednou naléhavěji a jakoby blíž, přestože se nehnul z místa. „Větší moc. Větší plány.“

„Ukaž mi to,“ vyzval Church Walpurga stroze.

# # #

Walpurgis se dal do pohybu a Church ucítil, jak se mu stahuje žaludek. Teď to přijde: definitivní, hořké odhalení. Narovnal se, zavřel oči a čekal, až mu Walpurgis strčí prst do mozku.

Zatímco čekal, přemohl ho pocit, že něco není v pořádku. Ne ticho v místnosti, tak hluboké, že skoro cítil, jak jí protékají proudy. Ani ne to, jak se mu ježily chloupky vzadu na krku a útroby svíraly obavami z toho, co by se mohl dozvědět. Něco ho zašimralo v nose a náhle pochopil: čich, ten nejméně vyvinutý ze všech lidských smyslů, důvod, proč měl neodbytný pocit, že Mariannina vraha zná. Čich.

Pach se pomaloučku šířil místností, nesen stěží postřehnutelným prouděním vzduchu způsobeným teplem uvolňovaným pochodněmi. Prvotní části jeho mozku se zapojily a vygenerovaly vzpomínky ještě dřív, než identifikoval zdroj: adrenalin, divokou akci a potom ochromující strach, jaký mohl mít jen jedinou příčinu. Čpavý puch zvířecích klecí, jejich pach.

„Fomoriané.“ To slovo měl na rtech ještě dřív, než myšlenka v jeho hlavě dorazila ke svému cíli. Bylo to jako zaklínadlo, protože sotva ho vyslovil, stalo se mnoho věcí najednou: ucítil rychlý pohyb v místnosti, připomínající poryv větru, puch zesílil tak, že se mu z něj obrátil žaludek, a když otevřel oči, spatřil kolem sebe obličeje ztuhlé překvapením, zmatek všude kolem, pohyby tak rychlé, že na ně zprvu vůbec nedokázal zaostřit zrak, jako kdyby stíny v koutech místnosti dýchaly.

Walpurgis se vznášel uprostřed jeho zorného pole, zmrazený v jediném okamžiku jako všechno ostatní v místnosti. Church pohlédl do jeho vroucích rudých očí, které teď žhnuly jasněji, jakoby rozfoukané větrem, klobouk se širokou krempou, potrhané hadry jeho těla. A v příštím okamžiku se začal rozpadat. Jeho tělo pokryla síť šarlatových linií. Oddělil se tu kousek ruky, tam zase trupu, hlava od zbytku, dolní část od horní. Prostor mezi díly se zvětšoval: halucinogenní okamžik, svým způsobem úchvatný: Walpurgis se rozpadal na kusy.

Church sebou škubl, jako kdyby ho někdo udeřil do obličeje. V místnosti vládl naprostý chaos. Její osazenstvo pobíhalo sem a tam a zoufale hledalo východ, zatímco se smrtící temné stíny míhaly mezi nimi. Church se jen na nejkratší okamžik soustředil na zbytky Walpurga rozházené po podlaze, ochromen nesmírností toho, co mu bylo vyrváno; napadlo ho, jak se po tomto okamžiku změní jeho další život.

Pak se probudily jeho instinkty a on se pohnul, právě když mu něco těžkého zasvištělo kolem ucha. Jeden z jeho spolupasažérů, s chapadly tam, kde měl být obličej, ležel na zemi rozsekaný na kusy. Church uklouzl na jeho pozůstatcích, ale hned zase získal ztracenou rovnováhu a rozběhl se k místu, kudy se dostal do tajné místnosti.

Fomoriané byli všude kolem a pohybovali se tak rychle, že nedokázal ani odhadnout, kolik jich vlastně je.

Veškeré jeho úvahy doslova přeťala těžká sekera, která se zasekla do stěny vedle jeho hlavy. Pomyslel si, že tohle je nejspíš jeho konec, a pak se plně poddal svým instinktům. Chaos bojujících těl, blýskajících se zbraní a končetin bijících kolem sebe se proměnil v sérii zmrazených okamžiků, mezi nimiž mohl kličkovat. Všechny jeho reakce se neuvěřitelně zrychlily, a nejenom díky zkušenostem, jež nabyl v poslední době: vedl ho modrý oheň nebo Osud, nebo jak to chtěl nazývat. Měnil se.

Uhnul před dalším fomorianským útokem, které se stále více soustřeďovaly právě na něj. Tuatha Dé Danannové bojovali jako lvi. Church sklouzl po páchnoucím, jedovatém slizu, který pokrýval podlahu, přímo k východu z místnosti. Teď tam ale byla jenom pevná stěna a on neměl ani tušení, co Baccharus udělal, aby se před ním otevřela.

Puch a stín ho ochromily dřív, než vůbec zaznamenal pohyb před sebou, teprve pak si uvědomil, že se na něj snáší sekera takovou silou, že ho nejspíš přesekne napůl. Jeho ruka se sama chopila meče a bleskově vyrazila vzhůru. Čepel zachytila topor sekery v takovém úhlu, že odvrátila směr jejího dopadu, ale síla úderu jím otřásla, až měl pocit, že mu všechny zuby vyskákaly z úst. Dopadl na jedno koleno. Fomorian už zvedal sekeru k další ráně.

Náhle se netvorovi něco bleskově mihlo před hrdlem a jeho hustá, páchnoucí krev vystříkla proudem. Church stačil uskočit na poslední chvíli a žíravá tekutina se se syčením a bubláním vpila do podlahy.

Stvůra se svalila na zem. Baccharus ji překročil a otřel si o ni svůj krátký, ale velice ostrý meč. „Teď rychle.“ Udělal volnou rukou gesto, něco zamumlal a stěna se proměnila ve vodu.

Church se jí zrovna chystal proběhnout, když proti němu kdosi vyrazil a ranou pěsti ho srazil na zem. Za ním se objevili další a během několika vteřin byli on i Baccharus obklíčeni. Nebyli to Fomoriané – noví útočníci byly divoké, plazí stvůry s těly pokrytými šupinami a štěrbinovitýma očima. *Zlotvoři*, pomyslel si Church. Jak se kolem něj tlačili, v ústech jim kmitaly rozdvojené hadí jazyky. Byl

tak vyveden z míry, že to jediné, co mu blesklo hlavou, bylo, že páchnou jako vlhká tráva.

Zahlédl záblesky zubů a ostrých drápů a pak se jejich kruh rozevřel a dovnitř vešla zlomyslně se šklebící postava.

„Nyní konečně srovnáme staré křivdy," řekl Callow zatrpkle.

Hlas zněl jako šustění balicího papíru a ozýval se hned za oknem, kde se pohybovala jen tříšť na vzdouvajících se vlnách. Ruth si na chvíli zdřímla na své palandě, ale okamžitě se probudila, když známé tóny nakazily její bloumající mysl vzpomínkami na kobku, řetězy a mučení. Rozrazila okno do rodící se bouře a k smrti vyděsila sovu, která vylétla vzhůru k palubě jako ptačí duch v bouřlivé noci. Ta slova jí ale dál zůstávala v hlavě jako hnusná pachuť: „Válka začala."

Jejím tělem projel třas, možná vnuknutí. Skočila k truhle, chvíli se v ní prohrabovala a vytáhla dlouhou, tenkou dýku, ideální k dvorním intrikám s jedem, ale nepříliš vhodnou pro boj na blízko. Snadno se však dala ukrýt na těle a Ruth teď měla jiné, účinnější zbraně, uzamčené ve svém mozku. Ta dýka byla jen pouhá bezpečnostní pojistka, nic jiného.

Varování jejího pomocníčka také nemuselo znamenat vůbec nic, ale rozhodla se, že by si o tom měla alespoň promluvit s Baccharem. Sotva ale vykročila ke dveřím, uslyšela nepopsatelný zvuk, ze kterého jí naskočila husí kůže. Nejistě se zhoupla na patách a pak se rozběhla zpátky do své kajuty a zoufale se rozhlížela, kam by se schovala. Ještě nedávno by varování svého instinktu zavrhla jako hloupé a dětinské; teď už se mu naučila bezvýhradně věřit. Prakticky okamžitě si uvědomila, že v malé kajutě žádný slušný úkryt nenajde. Znovu rozrazila okno. Pod ní se divoce vzdouvaly vlny kypící bílou pěnou. Loď se kolébala ze strany na stranu. Oblohu nad obzorem křižovaly blesky, bouře se hnala přímo na ně.

Kousek pod oknem vedlo kolem celé lodi tenké dřevěné žebro. Bylo kluzké od mořské vody a stěží dost široké, aby se na něm člověk udržel, ale rovnoběžně s ním bylo o něco výš napjaté naolejované lano, kterého se mohli členové posádky přidržovat, když dělali nutné opravy.

Nebuď hloupá! ječela na ni racionální část jejího mozku. Loď se divoce nakláněla střídavě na jeden a na druhý bok. *Spadneš během*

vteřiny. A kdyby se zřítila do rozbouřených vln, byla by ztracena. Nikdo by si ani nevšiml, že šla přes palubu.

Znovu se podívala na dveře. Ty divné hlasy, dunivé a štěbetavé zároveň, se blížily. Ruth zaťala zuby, položila jednu nohu na okenní rám, pevně se chytila lana a vyhoupla se ven. Druhou nohou kopla do okenic, až se zavřely.

To je šílenství. Vážně ti muselo přeskočit. Ale to varování znělo jako slabý, vytrácející se hlas staré Ruth, kterou už dávno nahradil někdo chytřejší, odvážnější a mnohem rozhodnější.

Sotva se ocitla mimo bezpečí své kajuty, bouře se do ní opřela plnou silou. Vodní tříšť do ní narážela jako ledové kulky a loď se teď houpala ještě divočeji. Pevně se zapřela nohou o žebro a celou váhou se pověsila na lano. Všechno teď řídil její pud sebezáchovy; nezajímalo ji nic než síla jejích paží a intenzita stisku, na němž závisel její život.

Přes kalné okenní tabulky stěží rozeznávala interiér kajuty zalitý zlatým světlem. Vypadal hřejivě, pohodlně a bezpečně.

Naklonila se, aby viděla lépe, a divže přitom nesklouzla z výztuhy. Jednou rukou se pevně chytila kluzkých prken a zkusila to znovu – právě v okamžiku, kdy se dveře na chodbu otevřely. V nich se objevila silueta toho, z čeho se jí stále ještě svíral žaludek, bez ohledu na to, kolikrát už to viděla. Fomoriané pronikli na loď.

Když šok trochu odezněl, první její myšlenka patřila Churchovi. Modlila se, aby se Fomoriané soustředili na horní paluby, kde byli Tuatha Dé Danannové, a nepřekvapili Churche v temných hlubinách nitra lodi.

Dívala se, jak Fomoriané vtrhli do její kajuty a obrátili tam všechno vzhůru nohama. Připadalo jí, že by hluk rozbíjení a ničení měl přilákat něčí pozornost, ale když se nikdo neukázal ani po pěti minutách, začala se Ruth obávat nejhoršího.

Najednou si uvědomila, že by ji mohli zahlédnout oknem. Rychle se odsunula – až příliš spěšně, takže narušila svou křehkou rovnováhu a obě nohy jí sklouzly z výztuhy. Na okamžik byla jako postavička z comicsů zoufale šlapající nohama ve vzduchu ve snaze zachytit se na hladkém lodním boku nad vzdouvajícími se vlnami dole.

Špičky nohou jí klouzaly a klouzaly a pak spadla. Celá váha jejího těla teď visela na ruce, kterou se přidržovala lana. Bolest jí projela šlachami i svaly až do podpaždí. Na okamžik měla pocit, že jí lano uřízne prsty, že ji nemůžou udržet. Divoce po lanu chňapla druhou rukou, kterou se opírala o prkna, a minula; zkusila to podruhé, a minula znovu.

Neviděla nic než dřevo lodního boku a hladové vlny pod sebou. Lano jí klouzalo z prstů, už ho skoro nedržela. Klouby jí spalovala nesnesitelná bolest.

Konečně se volnou rukou zachytila, ale pořád visela těsně přitisknutá k lodnímu boku, do kterého tvrdě narazila pokaždé, když se loď zhoupla. Každým okamžikem mohla spadnout.

Ještě před čtyřmi měsíci by bylo nad její síly se zachránit: příliš velká bolest a ne dost odhodlání. Visela by tam tak dlouho, až by její prsty nakonec povolily, sklouzly po drsném laně, které by jí je rozdrásalo do krve, a pak by následoval dlouhý pád do studených, nelítostných hlubin.

Jenomže teď *byla* jiný člověk, utrpení, kterému ji vystavili Fomoriané, se o to už postaralo. Přes všechnu agónii posílilo to nejlepší, co v sobě měla, a dodalo jí důvod žít a přežít; bylo to příliš absurdní, než aby se nad tím zamýšlela.

S obrovským vypětím vůle sevřela prsty co nejpevněji kolem lana. Pak napjala svaly a rozhoupala se, narážela do lodi, ale současně si vytvářela více prostoru mezi sebou a dřevem, až se jí konečně podařilo zachytit se nohou výztuhy a vytáhnout se na ni. Pak už bylo jen otázkou trpělivosti posouvat se centimetr po centimetru k zábradlí, dokud se ho zase pevně nedržela.

Když se konečně znovu ocitla v pozici, že mohla nahlédnout do okna, její kajuta byla prázdná. Ruth se ještě celá třásla námahou, ale nějak se jí podařilo otevřít nohou okenice, zhoupnout se na laně a přistát na své palandě. Pádem si vyrazila dech, ale skutečnost, že znovu zvítězila nad smrtí, ji naplnila nevýslovnou radostí.

Ta ji rychle přešla a vystřídal ji známý neklid. Opatrně došla ke dveřím. Kromě obvyklého skřípění trámů se zvenčí neozývalo vůbec nic. Kolik Fomorianů bylo na palubě? A kde jsou teď?

Po chvilce uvažování pevně sevřela svou dýku, tiše otevřela dveře a vyklouzla do tmavé chodby.

# # #

Mlha měla znepokojivě kašovitou kvalitu, byla skoro jako mokrá bavlněná látka lepící se na kůži. Pro Veitche to nebylo to nejhorší, i když ho to dost znervózňovalo. Nevadil mu tolik ani chlad, který pronikal až do kostí i přesto, že vítr nijak zvlášť studený nebyl. Dokonce ani způsob, jakým se mlha občas rozptýlila a odhalila tak fragmenty okolí, jiného pokaždé, když se to stalo, ale vždycky hrozivého – nikdy to netrvalo dost dlouho, aby dokázal rozpoznat podrobnosti, ale stačilo to k tomu, aby podvědomě věděl, že je důvod se bát. Nejvíce mu vadil pocit, že mu někdo neustále stojí za zády a každou chvíli se dotkne svými ledovými prsty jeho šíje, avšak kdykoliv se otočil, nebylo tam nic, jen utichající ozvěna kroků.

Jeho obvyklá vyrovnanost ho opustila v okamžiku, kdy vstoupil do Ponurých zemí a zjistil, že dveře, kterými se tam dostal, zmizely. Najde ještě někdy cestu zpátky?

Ale než bude moci začít myslet na návrat, čeká ho ještě spousta práce a dost možná, že tenhle problém už vůbec nebude muset řešit, takže ho v souladu se svou povahou prozatím pustil z hlavy.

Mlha občas zřídla natolik, že se mu naskytl pohled na kovově šedou oblohu. Sama o sobě působila dost tísnivě, ale pak zahlédl černé stíny, které po ní plachtily. Ptáci, pomyslel si, ale jejich velikost v něm vyvolávala představu pterodaktylů. Možná to bylo tím, že byli tak zlověstně tiší, ale od samého začátku působili výhružným dojmem, přestože je nikdy nezahlédl z takové blízkosti, aby dokázal určit, jestli to jsou dravci. Pak ho něco napadlo. Jestli je tohle země mrtvých, byli i oni mršiny? Nebo měly Ponuré země svůj vlastní život? Mrtvý život.

Z takových myšlenek ho brzy rozbolela hlava. Kéž by mu Tom dal nějaké instrukce. *Povšechný průvodce po Ponurých zemích*, s hezkou turistickou mapou. Tomuhle místu se vyhněte, zvlášť po setmění. Tady vás rádi uvidí. A tady najdete Shaviho.

Ale jako vždycky byl odkázán jenom sám na sebe. Rozhodl se pro nejjednodušší řešení: jdi pořád dál a ono už se to nějak vyvrbí; pak se podle toho přizpůsob. Jen si přál, aby zmizel ten nepříjemný pocit, že ho něco sleduje.

# # #

Pod nohama měl střídavě tvrdou skálu a jílovou břidlici. Pokud mohl soudit z toho, co se mu podařilo zahlédnout, byla okolní krajina naprosto fádní, bez jakýchkoliv význačných bodů, podle nichž by se mohl řídit. Nebylo tu nic, z čeho by mohl odhadnout, kolik uplynulo času, takže nevěděl, za jak dlouho poté, co se ocitl v Ponurých zemích, vlastně uslyšel ty zvuky. Zpočátku to znělo jako škrábání, jako kdyby se k němu odněkud pod břidlicí pokoušel prohrabat pes. Nějaký čas to pokračovalo a neustále ho to doprovázelo, ať zamířil kamkoliv, ale postupně se to proměnilo ve zvuk kroků, který pomalu slábl, jako kdyby se ozýval z velké dálky, až zanikl docela. Nezbylo mu než se smířit s tím, že je něco nablízku a že ho to sleduje.

Aby se trochu uklidnil, dotýkal se rukou jílce meče, ale bylo mu jasné, že tady by mu příliš platný nebyl. Snažil se nerozptylovat: hlavu mezi ramena a jdi stále vpřed, to byla jeho mantra, kterou si opakoval pořád dokola.

A pak, jako na povel, se mlha najednou rozestoupila a vynořila se z ní postava. Byla to žena s bledým obličejem a sinale šedou pletí a na sobě měla beztvaré šaty po kotníky z nějakého hrubého materiálu. Dlouhé světlé vlasy jí zplihle visely přes oči. Hlavu držela nepřirozeně nakloněnou k jednomu rameni a pohybovala se nemotorně, jako kdyby tomu její končetiny už odvykly. Zastavila se několik kroků před Veitchem a mírně se potácela.

„Ahoj?“ řekl zkusmo. Krev mu hlasitě bušila ve spáncích.

Místo aby po něm otočila hlavu, obrátila se k němu celým tělem. Veitch napůl čekal, že uvidí něco příšerného, cizí krutou inteligenci v jejích očích, ale měla je vyhaslé a mrtvé a to bylo ještě horší. Pomalu mu pokynula, aby ji následoval.

Veitch na okamžik zaváhal a vybavil si Tomovo varování: mrtví nenávidí živé. Žárlí na ně a jsou zahořklí. Ta žena ho ale ničím

neohrožovala a jít za ní mu připadalo smysluplnější, než kráčet bezcílně; jakákoliv společnost, i takto neobvyklá, byla úlevou od pocitu neznámé hrozby stahující se kolem něho.

„Někoho hledám.“ Jeho hlas, energický a plný života, zněl na tom místě rušivě. Pokusil se mluvit méně výrazně. „Přítele.“

Pohlédla na něj těma očima, v nichž se neodrážel ani záblesk myšlenky a nic neprozrazovaly, pak se zase obrátila a pomalou, kolébavou chůzí pokračovala v cestě.

„Takže ty mě míníš ignorovat? Nebo neumíš mluvit? Kdo ví, jaká zatracená pravidla tu vlastně platí?“ Když míjely minuty a stále se nic nedělo, trochu se uvolnil. Začal se hřát zvukem svého hlasu jako plamínkem v hluboké a temné noci. „Doufám, že to není nějaká honba za přízraky. Protože co já vím, žádný rozum ti nezůstal. Jsi jen pouhý stín nebo něco takového. A já se chovám jako pořádný cvok, když s tebou mluvím. Takže se vlastně nic nemění.“ Usmál se. „Není to tak zlé, jak jsem si myslel. Ten starý parchant říkal, jak to tady nebude strašné. Je fakt, že bych se rval jako o život, abych oddálil okamžik, kdy se sem vydám. A jen se na to podívej: špacírujeme si tu jako na procházce. Akorát krajina je děsná.“ Zamyšleně se odmlčel. „Furt je to ale lepší než Greenwich.“ Jeho smích pohltila mlha a vrátila ho deformovaný ve vrčení divokého zvířete.

Šli dál a terén se postupně svažoval. Na zemi začalo přibývat drobných kamenů, které postupně vyrostly v balvany. Veitch se mezi nimi musel opatrně prodírat, ale žena se pohybovala bez zjevné námahy, jako by překážky vůbec nevnímala.

„Doopravdy doufám, že mě nevodíš za nos.“ Se supěním přelézal kus skály s hranami ostrými jako břitva.

Za balvany byl svah ještě strmější a Veitch byl nucen scházet ho po serpentině, aby vůbec udržel rovnováhu. Zneklidňovalo ho zjištění, že jeho cesta je pokřivenou analogií krajiny, kterou nechal za sebou ve skutečném světě: plochý vrcholek, hustě zalesněný okraj, strmé svahy: jen místo bujné vegetace tu byla mrtvá země obydlená mrtvými lidmi. Neztrácel mnoho času hloubáním a uvažováním, ale v tu chvíli si uvědomil něco, co ho ohromilo svou novostí. Možná všechny ty světy – Tír na n’Og, Ponuré země a co leželo za nimi – byly v hrubém uspořádání stejné jako jeho vlastní, jen pozměněné,

aby vyhovovaly zákonům, které v nich platily. Byla to převratná myšlenka, a přestože evokovala celou řadu otázek, stejně pocítil hrdost, že ho něco takového vůbec napadlo.

Jak sestupoval dolů po úbočí kopce, mlha se trochu rozptýlila. To, co kolem sebe viděl, nebylo tak ponuré jako vrcholek, ale stejně to vyvolávalo spoustu znepokojivých otázek. Na jedné křižovatce měl pocit, že pod sebou vidí Londýn, ale podivně změněný stíny, které se plazily po jeho ulicích, jako by žily vlastním životem. O chvíli později proletěl po nebi Spitfire a vzápětí zahlédl kmen divých mužů a žen oděných v kůžích a kožešinách.

A v jednom zvlášť zneklidňujícím okamžiku uviděl sám sebe, nebo si to alespoň myslel, ale stalo se to tak rychle, že si tím nemohl být jist. V tom prchavém okamžiku se ho však zmocnil ochromující děs. Výraz, který uviděl ve svém obličeji, byl výrazem člověka, jenž právě nahlédl do hlubin pekla a zjistil, že je to tam ještě horší, než se obával: zlomený, naplněný zoufalstvím, a co víc, skoro nelidskou sebenenávistí. Když se pokusil domyslet si, co by to mohlo znamenat, dělalo se mu špatně od žaludku, ale ať se snažil, jak chtěl, stejně ten obraz nedokázal vypudit z hlavy.

Rozrušilo ho to natolik, že se na okamžik přestal ovládat. Najednou pochyboval o tom, že ho jeho průvodkyně vede k Shavimu. Rozběhl se za ní a popadl ji za ruku. Okamžitě toho litoval. Byla bez života a suchá jako smirkový papír. Sotva se ženy dotkl, jejím tělem proběhlo zachvění, znovu se otočila a upřela na něj svůj prázdný pohled. Veitch se opět pokusil vyčíst z jejích očí nějakou emoci, ale viděl v nich jen nekonečnou lhostejnost. Rychle od ní ucouvl a příští půlhodinu na ni nepromluvil.

Místo toho se začal v duchu zaobírat dalšími otázkami týkajícími se jeho okolí. Nacházeli se tu všichni mrtví? Nebo to bylo jen něco jako čekárna, než odešli úplně, nebo se přesunuli někam jinam?

„Možná jsme tady jenom my dva a všichni ostatní už jsou dávno pryč," zamumlal. „Jediný živý kluk v Ponurých zemích a jeho mrtvá holka."

„Ach, je nás tady mnohem víc." Při zvuku jejího hlasu znějícího jako skřípění pilníku na kovu sebou trhl.

„Takže ty *umíš* mluvit.“ Všechny jeho pečlivě vykonstruované hypotézy byly najednou k ničemu. Jeho mysl se hnala jako o závod, aby se dostala zpátky na dráhu. *Když tedy umí mluvit*, přemýšlel, *co ještě umí*? Ale už bylo pozdě.

Zbylá mlha se rozptýlila v jediném okamžiku, ačkoliv žádný vítr necítil. Byl to strašidelný pohled, jak se převalovala po ponuré krajině jako ve filmu puštěném pozpátku. Ve stejné chvíli se k němu znovu otočila, avšak nyní od základů změněná. Stála teď více zpříma, ale nejnápadněji to bylo vidět na jejích očích, které už nebyly mrtvé ani tupé.

Pomyslel si: *Obelstila mě.*

Na tváři sejí objevil krutý úsměv. „Vítej v Ponurých zemích. Kéž nás už nikdy neopustíš.“

Rukou udělala rozmáchlé gesto. Váhavě se otočil, aby se podíval, i když každičké vlákénko jeho těla křičelo, že to nechce vidět.

Stáli za ním. Mrtví lidé kam až oko dohlédlo, jedna řada za druhou, zástup vedle zástupu po celé šedivé krajině pod šedivým nebem. Postavy zbavené barvy, výrazu i postojů a gest, všech těch viditelných příznaků života. Ale ne emocí. I když jejich tváře byly naprosto netečné, v jejich očích viděl šílenou nenávist. Tisíce tisíců nehybných pohledů vyzařujících temnotu, bezhlesně křičících, že ho touží roztrhat na kusy, aby ho potrestali za zločin života. Pod drtivou tíhou jejich pohledů se mu svíral žaludek.

A jak se po nich pomalu rozhlížel, začínal chápat. Skutečně tu byli ti, kteří se ještě nepřesunuli jinam, ale i ti, kteří se přesunout nemohli; mrtví uvěznění svou vlastní nenávistí, strachem nebo šokem. Zahlédl obličej Ruthina strýce, jehož kdysi zastřelil, a zaplavil ho strašlivý, drtivý pocit viny. Vidět hrozné následky vraždy bylo dost zlé, ale hledět do chladných, obviňujících očí své oběti bylo neskonale horší. Rychle se odvrátil, ale stejně věděl, že to, co zahlédl v jeho tváři, nezapomene do konce života. Byli tam však i jiní, které viděl zabít v drsných časech svého dospívání, když poprvé upadl do špatné společnosti. Ty, kteří stáli nejblíže u něho, neznal, ale i z jejich tváří četl bezútěšnost jejich existence, viděl ji v jejich zahořklých úšklebcích.

Byl to podivný, nekonečný okamžik naprostého ticha; bylo to jako by se díval na příbojovou vlnu těsně před tím, než se zlomí. A pak se všichni ti mrtví dali do pohybu.

# # #

Když se vlna pohnula, Veitch se dal na útěk kamenitou pustinou. Ve chvíli, kdy se otáčel, zahlédl, že se všichni pohnuli najednou, jediná šedá bestie nenávisti a touhy po pomstě se po něm vrhla s napřaženýma rukama, vytřeštěnýma očima a bezhlesně křičícími ústy. Milion mrtvých na lovu. Věděl, že jestli se mu podaří přežít, bude ho ten pohled pronásledovat do konce života.

Jak míjel zrádného ducha, který ho přivedl na toto místo, prskla po něm jako divoká kočka a sekla ho svými dlouhými nehty, až mu z obličeje vytryskla krev. Aniž by byť jen na okamžik zpomalil v běhu, zaklel a ohnal se po ní mečem. Její bezkrevná ruka dopadla uťatá na zem.

V příštím okamžiku převzaly vládu nad jeho tělem panika a adrenalin. Instinktivně pochopil, že jeho jedinou nadějí je běžet rychleji a déle. Ale mohli se vůbec mrtví unavit? Navíc ho o většinu sil připravil střet s Nočním jezdcem.

Země mu rozmazaně ubíhala pod nohama, bezvýrazná, kamenitá krajina se vůbec neměnila. Byl vězněm bušení vlastního srdce, tepu krve, pumpování svých svalů. Přes to všechno cítil drtivou tíhu jejich pohledů za svými zády, jen kousek za sebou; už ho měli skoro na dosah svých natahujících se rukou. Jediné klopýtnutí a mají ho.

Utíkal.

# # #

Nejhorší bylo to ticho. Uši ho přesvědčovaly, že tady nic není, sváděly ho, aby se zastavil, ale instinktivně je cítil stále za sebou, reagoval na ně stejně, jako by reagovali jeho předkové. Dorazil na úpatí kopce, když předtím překonal tři kilometry kamenité pláně táhnoucí se až k obzoru. Ale začínal cítit únavu. Z neustálých nárazů

chodidel o kameny mu vystřelovaly jehly bolesti do kolen a slabin, útroby se mu svíraly a plíce měl v jednom ohni.

Skoro neznatelně zpomalil, ale to stačilo. Něco se mu otřelo vzadu o bundu. Okamžitě vystřelil vpřed, aby tomu unikl, ale k tomu, aby vydržel sprintovat po delší dobu, mu chyběly síly. Když zpomalil tentokrát, dotek na jeho bundě byl ostrý jako nůž. Znovu přidal. Před očima mu tančily hvězdičky. Hlasitě supěl, nedostávalo se mu dechu. Ramenem mu projela bolest jako žhavý pohrabáč. Chloupky vzadu na šíji mu vstávaly hrůzou z toho, co bylo nevyhnutelné.

Neměl šanci to dokázat. Smrt nebo sláva.

Skála pod jeho nohama náhle zmizela. Po jeden děsivý okamžik šlapal vzduch, pak tvrdě dopadl na zem, klouzal na patách po oblázkovém svahu a komicky mával rukama, aby získal zpět ztracenou rovnováhu. Kolem se řítily temné stěny a hluboko dole se kupily stíny. Nějaká skalní rozsedlina, neviditelná, dokud do ní nespadl.

Gravitace ho táhla čím dál rychleji, stěží udržoval rovnováhu. Odkudsi přiletěl balvan, ale on nebyl pánem svého pohybu natolik, aby před ním uhnul. Sevřel ho a převalil se ve vzduchu, narážel do skalních stěn a kamení, dvacet nožů v zádech mu trhalo maso. Rychleji a rychleji, nad ním se lomily stíny, nedokázal říct, jaké hrozby se v nich skrývají. Potom hlavou udeřil do skály a na krátký okamžik ztratil vědomí. Když se zase probral, uvědomil si, že černé stíny už jsou blízko. Narazil na skalní lavici a ta ho vrhla přímo do jejich středu.

# # #

Probudila ho tak intenzivní bolest, že si byl jistý, že si něco ošklivě zlomil. Z tržné rány na hlavě mu stékala krev a spoustu dalších ran a oděrek měl po celém těle. Vytřel si krev z očí, opatrně si zkontroloval končetiny. Až na pronikavou bolest v žebrech to vypadalo, že nic zlomeného nemá; pomyslel si, že z toho vyvázl nejspíš jen s ošklivým potlučením.

Po několika minutách omámení se probral úplně a vyskočil, aby se dal na útěk před svými pronásledovateli. Byl však sám na plochém

skalním dně. Vysoko nad sebou viděl skvrnku šedivé oblohy, a když se jeho oči přizpůsobily šeru, postavy mrtvých opatrně šplhajících po stěnách rokle dolů k němu.

Vyčerpaný a zmalátnělý bolestí zamířil do temných hlubin rokle.

# # #

Rokle se táhla mnohem dál, než si představoval. Na jejím konci našel kamenné bloky, které byly určitě opracované nástroji. Vytvářely jakýsi portál kolem černé díry vedoucí do neznáma. Jelikož se neúnavné šedé stíny rychle blížily, neměl jinou možnost: protáhl se dovnitř.

Tam ke svému překvapení našel další opracované kameny, kterými byla vydlážděná podlaha a obložené stěny i strop. Netušil, kdo to udělal – mrtví určitě ne – ale vzbudilo to v něm naději, že je na správné cestě ven. Našel zápalky, které měl vždycky v kapse, jednu rozškrtl a zjistil, že stěny pokrývají primitivní malby, většinou neurčitého významu, ale všechny s ním zvláštním způsobem rezonovaly. Zápalka osvětlila i vyhaslou pochodeň. Byla suchá jako troud a vzplála okamžitě.

Když se otočil, zahlédl na druhé straně rokle pohyb. Na to, aby dál postupoval opatrně, nebyl čas. Dunění jeho běžících nohou se odráželo ozvěnou od stěn chodby.

# # #

Po pěti minutách chodba vyústila do rozlehlé místnosti, která byla podle všeho vytesána do skalního podloží a obložená kamennými bloky. Strop se ztrácel v šeru daleko za hranicí světla vrhaného jeho pochodní. Úsilí, které do toho někdo musel vložit, ho ohromilo: nástěnné malby tu dosahovaly trojnásobku lidské velikosti a všude kolem byly do kamene vytesány portréty zvláštních, pokřivených bytostí, které v sobě neměly nic lidského, a vysokých, vytáhlých postav, jež se nad nimi tyčily jako groteskní dětské čmáranice. Mimoděk zpomalil a našlapoval opatrněji, aby jeho kroky tak neduněly; najednou se mu nechtělo upozorňovat na sebe hlasitými

zvuky. Rozměry prostory stejně jako nezvyklé linie a úhly cizí, znepokojivé architektury nesvědčily o tom, že by to bylo dílo lidského intelektu. Ze všeho nejvíce mu to připomínalo chrám. Měli mrtví svoje vlastní bohy? Modlili se k nim o ulehčení v hořkosti své šedivé existence?

Pak se šedé stíny objevily v místech, kde vešel do podzemní jeskyně. Znovu se dal na útěk a jenom doufal, že ho neženou do pasti.

Ale čím hlouběji se dostával, tím silněji cítil tíživý smutek, ještě výrazněji, než když vstoupil do Ponurých zemí. Něco tu bylo, něco, co se možná plížilo ve stínech, nebo možná ještě dál: za pavučinovou hranicí, která oddělovala světy. Dost blízko, aby se to po něm natáhlo a stáhlo ho to k sobě.

Mají mrtví svoje vlastní bohy?

Nemohl tu myšlenku vypudit z hlavy.

Než mohl začít pátrat po obvodu místnosti po východu, narazil na mírně vyvýšenou oblast. Uprostřed byl nízký sloup, na kterém stálo asi třicet centimetrů vysoké vejce s povrchem vrhajícím ve světle pochodně safírové a smaragdové odlesky. Sotva na něj poprvé pohlédl, něco mu napovědělo, aby se mu vyhnul širokým obloukem a rychle běžel dál. Jenže na té věci bylo něco fascinujícího, co upoutalo jeho přirozenou zvídavost. Vystoupil na vyvýšené pódium a zjistil, že v tom bylo něco víc: vejce aktivně rušilo jeho strach a přitahovalo ho k sobě, cítil, že si něco hraje s jeho podvědomím. Čas, kdy to mohl ignorovat, už minul, a on zjistil, že se proti své vůli pomalu blíží ke sloupu.

Metr od vejce prošel nějakou neviditelnou hranicí. Nakrátko jej ovanul vítr a pak byl uprostřed bubliny, kde všechno mělo zelený odstín, místnost kolem se náhle zdála neskutečná a všechny zvuky byly podivně tlumené. Vejce lehce pulzovalo, i když určitě nemohlo být živé v pravém smyslu toho slova.

Opatrně k němu natáhl ruku. Ve vzduchu, který kolem něj bzučel jako stožáry vysokého napětí, cítil silný energetický náboj. Pak ucítil tupý náraz a bublina se proměnila. Stál uprostřed trojrozměrného obrazu, tak věrného, že se mohl stejně dobře nacházet ve zříceninách Urquhartu na břehu Loch Ness a dívat se na sebe, jak bojuje se

Slídičem. Podrobnosti ho nenechávaly na pochybách, že to, co vidí, je skutečný výjev přenesený prostorem a časem. Vytáhli mu to snad z paměti? A jestli ano, proč právě tento okamžik? Něco mu říkalo, že odpověď zná: byl to okamžik, kdy cítil, že doopravdy a definitivně zklamal, a nejenom všechny ostatní, ale i sám sebe.

Ozvěny toho, co viděl, si začaly razit cestičky jeho myslí. Instinktivně si vzpomněl na Ruth a co asi dělá právě teď. 3D vidění se přepnulo a najednou byl na kolébající se palubě lodi uprostřed noční bouřky. Déšť pršel prakticky vodorovně a pleskání plachet bylo tak hlasité, až mu z toho zaléhaly uši. Ve stínu přístřešku na nákladové palubě se plížila postava, promáčené dlouhé vlasy jí poletovaly ve větru. Když se Ruth na okamžik ohlédla, uviděl v jejím obličeji zlověstně odhodlaný výraz. První, co Veitche udeřilo do očí, bylo, jak moc se její rysy změnily za ten krátký čas, co se neviděli. Ztvrdly a dělaly ji tak jestli ne přímo starší, tak rozhodně dospělejší; něco z nevinnosti, která její rysy změkčovala, bylo pryč.

Pohled na ni v něm vyvolal bouři emocí, ale zároveň ho jakýmsi podivným způsobem vytrhl z apatie: to byla přesně ta motivace, kterou potřeboval. Zbystřil svou mysl, zaplašil vzpomínku na Ruth a soustředil se na Shaviho.

Obraz se na okamžik zamlžil a pak Veitch uviděl podivnou, pochmurnou krajinu porostlou žloutnoucí trávou a pokřivenými pahýly stromů bez listí. Shavi seděl na jakémsi kamenném podstavci a upíral pohled k obzoru. Veitch nedokázal poznat, jestli mu něco je, nebo jestli je jenom ponořen do svých myšlenek.

„Tak to by byl začátek," zamumlal. „A teď mi ukaž, jak se k němu dostanu."

Nyní se díval na sebe, jak stojí vedle vejce, ale stíny kolem zmizely a on viděl několik chodeb vedoucích ven. Úhel jeho pohledu jasně označoval jednu z nich.

Opatrně začal couvat až s tichým *pop* vyšel z bubliny. Sotva se ocitl venku z magického kokonu, zmocnil se ho znovu pocit zranitelnosti a rozběhl se k chodbě; na jejím prahu se zastavil a ohlédl se. Kupodivu tam nebyli žádní z jeho mrtvých pronásledovatelů. Čekal by, že alespoň někteří využijí jeho zdržení a dohoní ho. V místnosti však byl někdo jiný, i když dost daleko:

uslyšel tlumené ozvěny pohybu obřího těla. Mimoděk se otřásl a vběhl do chodby.

# # #

Laura rozdělala v koutě skladiště malý ohýnek a Dozorce kostí se zatím vypravil opatřit nějaké potraviny. Posledně se vrátil s plechovkami, které jim stačily jen na jediné jídlo. Pořádně mu za to vynadala, takže by se neměl dopustit stejné chyby podruhé. Navíc mu dala jasně najevo, že výběr mezi masovými kuličkami chutnajícími, jako kdyby byly vyrobeny z bláta, a koláčky plněnými tučným sekaným masem ona osobně za žádný výběr nepovažuje.

V obrovském prostoru skladiště oheň příliš nehřál, zvlášť teď v noci, když z betonové podlahy sálal chlad. Z nějakého důvodu teď byla na zimu citlivější než kdy dřív.

Přitáhla si bednu, na níž seděla, blíž, takže teď měla nohy prakticky v ohni, a zimomřivě si mnula ruce. Připadalo jí úžasné, že pořád ještě nepropadla zoufalství. Vypadalo to, že Fomoriané už obsadili celé město.

S Dozorcem kostí vylezli na střechu, aby se skrze popraskanou krytinu rozhlédli po hlavním městě. Kam až oko dohlédlo, všude se rojily černé stíny. Už jen z jejich množství se zvedal žaludek, z podvědomí se vynořoval vrozený lidský odpor ke všemu hmyzímu. Občas se svým strašidelným, tichým způsobem přesouvali do nějakých doupat, patrně podzemních. Dozorce kostí navrhoval, aby toho využili a uprchlí opuštěnými ulicemi, ale stvůry nikdy nemizely nadlouho a představa, že se kolem nich náhle vyrojí z kanálů, naplňovala Lauru hrůzou.

Ve světle ohně se její pleť zdála ještě zelenější. Před nějakým časem se škrábla o rezavý hřebík. Krev – zelená krev – jí chvíli volně vytékala a pak zařadila zpátečku, vrátila se do rány a uzavřela ji, jako kdyby nikdy žádnou neměla.

Dozorce kostí na to hleděl v úžasu, ale ji to už nešokovalo. Zemřela a vstala z mrtvých – vedle toho bylo všechno ostatní nepodstatné.

Byla zrůdou ve světě, který už nedával vůbec žádný smysl. Jaký mělo smysl nad tím hloubat? Místo toho myslela na ostatní: na Churche, samozřejmě, na Shaviho, Ruth, Toma a dokonce i na Veitche. Chyběli jí takovým způsobem, jak si nikdy nemyslela, že jí někdo bude kdy chybět. Víc než cokoliv na světě teď chtěla sedět za chladné noci venku u táboráku, smát se, špičkovat, pošklebovat se: ve společnosti dobrých přátel se i ona cítila v pořádku.

Armády Fomorianů kolem svědčily o tom, že už to nejspíš nikdy nezažije. Samain se rychle blížil, svět půjde brzy k čertu a oni jsou bůhvíkde.

Myslela na to, co se s ní stalo, co se stalo se všemi ostatními.

# # #

Provaz se Churchovi krutě zařezával do zápěstí a z toho, jak měl ruce svázané za zády, ho bolely klouby. V téhle pozici už jednou byl: díval se na šklebícího se Callowa, jak vítězoslavně přechází sem a tam po místnosti, a zvedal se mu z toho žaludek. Samozřejmě, tehdy ještě Callow nevypadal, jako kdyby mu do žil napustili tuš. Teď jeho příšerný zjev všechno ještě zhoršoval; Church měl neodbytný pocit, že se nějak dostal do Goyova obrazu.

Zlotvoři se drželi ve stínu – dokonce uhasili několik pochodní, aby se cítili pohodlněji – a Fomoriany nebylo nikde vidět. Baccharus seděl vedle něho, svázaný stejně pevně, ale ostatní bohové a bytosti byli odvlečeni někam jinam, patrně do jiné kajuty.

Bylo zřejmé, jaký osud ho nakonec čeká, ale Callow byl podle všeho odhodlán přinutit ho zaplatit za utrpení, které ho postihlo a z něhož obviňoval Churche a jeho druhy, přestože si za to mohl jen a jen sám.

„Takto žijeme svoje životy," říkal právě Callow. Jeho proslovy už prakticky nedávaly žádný smysl. „Ve strachu z tohohle a ve strachu z tamhletoho, nikdy nevíme přesně, co se děje a proč se to děje. Cítíme se z toho jako spráskaní psi na dvorku. Ale to ty přece dobře znáš z vlastní zkušenosti, že?" Otočil se a plivl Churchovým směrem, lampy jeho očí bez víček plály jasně a výhružně.

„Vezmi si prášky na uklidnění, Callowe.“ Bylo to dětinské, ale Church nedokázal odolat, přestože věděl, že odplata na sebe nenechá dlouho čekat.

Callow stál po dlouhý okamžik bez hnutí, pak se na něho vztekle vrhl a nakopl ho tak silně, jako kdyby střílel penaltu přes celou délku hřiště. Church se sklopil jako zavírací nůž a začal zvracet, ale dva Zlotvoři pohotově přiskočili a zase ho narovnali. Bolest byla tak intenzivní, že v duchu proklel sám sebe. Bál se, že utrpěl nějaké vnitřní zranění a útroby se mu pomalu plní krví.

„Násilí není nutné,“ vložil se do toho Baccharus. „Uniklo vám, že máme společného nepřítele.“

„Ach, ty jsi *tak* nadřazený,“ pošklebovalse Callow přehnaně patetickým hlasem. „Jenže já nemám žádné přátele a nemám ani žádné nepřátele. Tím se všechno náramně zjednodušuje. Nic mě nemůže překvapit.“ Sklonil se, až byl jeho obličej pouhé centimetry od Churchova. Skrz slzy v očích ho Church viděl deformovaně; z jeho páchnoucího dechu se mu zvedal žaludek. „Ty a ti tví špinaví nohsledi jste všechno pokazili. Měl jsem velké plány. Mohl jsem konečně uniknout mizérii své existence. Na rozdíl od vás privilegovaných, já jsem nikdy neměl příležitost dostat se na výsluní. Žádná múza mne nikdy nepolíbila, štěstěna se na mě jaktěživ neusmála. Znal jsem jen dřinu a utrpení. A když jsem konečně našel způsob, jak se z toho dostat, přišli jste vy a pokazili jste mi to.“

„Zradou,“ procedil Church skrze sevřené zuby. „Chtěl jsi zaprodat celé lidstvo, jen abys získal jakousi iluzorní výhodu pro sebe.“

„Říkáš to, jako by to bylo něco špatného.“ Callow vyskočil a zakoulel očima jako šílenec. „Život je krutý a krátký a my z něj musíme urvat co se dá, než se kolem nás sevřou čelisti noci jednou provždy.“

„Souhlasím. Pokud při tom neubližujeme někomu jinému.“

„Proč se tím trápit? Komu záleží na tom, co cítí ostatní?“

„Podívej se na sebe, Callowe. Kde je tvá sebeanalýza?“ Ostrá bolest se pomalu změnila v tupé pulzování. „Vytěžil jsi už něco z té své filozofie? Pro sebe?“

„Existuje jen jediná naděje,“ vložil se do hovoru Baccharus. „Musíš se povznést nad svoje malicherné zájmy a soustředit se na to,

co je důležité pro všechny Křehké bytosti, veškerou existenci. Všechno je –“

„Ty máš nejmíň co kázat o dobré vůli.“ Callow tancoval kolem svého druhého zajatce, ale uhodit ho se neodvážil.

„Takže teď ses spojil s těmihle?“ Church kývl hlavou směrem k Zlotvorům. „Oni jsou jediní, kdo tě ještě snese?“

„Zlotvoři dokážou rozeznat příležitost přihřát si vlastní polívčičku v každé situaci. Vždycky milovali svoje hromady zlata. A lidského masa, samozřejmě.“

„Ale zase pomáháš Fomorianům, i po tom, co ti udělali!“

„Možná jim to nikdy nedokážu odpustit, drahý hochu, ale nejsem zase tak šílený, abych se postavil konečným vítězům.“

Church se hořce zasmál. „Ty si vážně myslíš, že jsou stejní jako jiní dobyvatelé? Chtějí zničit všechno, ty bláznivý parchante! Nezajímá je zlato, ani zájmy jiných bytostí.“ Znovu se nevesele zasmál. „Žene je potřeba všechno zničit. Jsou přírodní síla. Hurikán – “

„No dobře, teď jsi mne přesvědčil. Samozřejmě, že vám pomůžu,“ utahoval si z něj Callow.

Odešel ke Zlotvorům, aby se s nimi poradil. Church využil příležitosti a obrátil se na Bacchara. „Jak se Fomorianům podařilo dostat se nepozorovaně na loď? Myslel jsem, že ji má Manannán plně pod kontrolou.“

„Moc Srdce stínů roste. Noční chodci teď dokážou věci, kterých dříve nebyli schopni.“

„Myslíš, že by to mohlo přesvědčit tvoje lidi, aby s tím konečně začali něco dělat?“ zeptal se Church kousavě.

„Na to už je možná příliš pozdě.“

„Jak to myslíš?“

„Jestliže mohli Noční chodci zaútočit v srdci Rozrážeče vln, mohou udeřit kdekoliv. Možná už dokonce zahájili útok na dvůr Nejvyššího zájmu.“

„Kdybyste jen něco udělali dřív.“ Church si uvědomil, jak negativisticky to zní. „V prvé řadě se musíme dostat odsud.“ Podíval se na Callowa, který právě provozoval jakýsi šílený taneček kolem Zlotvorů. „Než mi ten parchant prořízne hrdlo. Nebo něco horšího.“

„V tom případě máš štěstí, že máš přátele na nejnižších místech.“

Ten hlas byl stěží slyšitelný, ale Church ho rozpoznal okamžitě. Na rukou ucítil šimrání, jako by mu po nich běhaly myši. Marik Bocat se mu usilovně snažil rozřezat pouta nějakým nástrojem, který ho občas bodl do kůže. Zaplavila ho vlna nové naděje, ale dal si záležet, aby se nic z toho neobjevilo v jeho obličeji.

Po několika minutách se Callow vrátil, poskakoval jako vlk. „Dohoda byla uzavřena.“ Pohledem těkal hned sem, hned zase tam, a přitom si spokojeně mnul ruce. „Jelikož tahle špinavá loď už padla, přišel čas, abychom se koukli na ten váš milovaný palác snů.“

Church cítil, jak sebou Baccharus při zprávě o tom, že Fomoriané ještě neobsadili nejvyšší dvůr Tuatha Dé Danannů, trhl. Takže je ještě naděje. Vždycky je naděje. „Co teď, Callowe?“ zeptal se. „Tam tě odmění za tvoje služby?“

Callow zalovil ve svém ošuntělém saku a vytáhl nůž, jehož ostří bylo zašpiněné zaschlou, hnědou krví. Church se snažil na to nemyslet, ale věděl, že to je krev jeho přátel. Callow potěžkal nůž v ruce a usmál se.

Náhle Churchova pouta povolila. Aniž dal na sobě něco znát, napjal svaly na rukou. *Uklidni se*, pomyslel si. *Počkej, dokud se k tobě nenakloní.* Krátce zalétl pohledem k Zlotvorům; byli příliš daleko, než aby mu v tom zabránili, když bude dost rychlý.

Callow udeřil rychle jako had. Church vůbec neviděl jeho pěst, ale cítil bolest na čele a do očí mu začala stékat krev. Zaklel a pokusil se uhnout, ale Callow byl jako šílený a zasypal ho přívalem ran. Sotva se Church vyhnul jedné, inkasoval druhou, která přišla z opačné strany a roztrhla mu tvář. Další už mohla zasáhnout krkavici.

Vrhl se vpřed a Baccharus, který už měl také přeřezaná pouta, ho bleskově napodobil. Vrhli se na Callowa a ten se složil jako ručník na šňůře, setrvačností útoku se všichni začali kutálet ke dveřím. Zlotvoři se na ně sesypali ve víru drápů a ostrých zubů. Jeden zasáhl Churche do druhé tváře a rozřízl mu ji stejně čistě jako Callowův nůž. Byli děsivě rychlí. S plazí obratností skákali hned tu a hned zase tam a útočili na jejich nechráněná záda, ale to už byli oba u dveří. Baccharus vykřikl otevírací slovo, levou rukou udělal příslušné gesto a stěna se změnila ve vodopád.

Vykutáleli se na chodbu, řvoucí Callow s nimi, obličej zkřivený vztekem. Church ho umlčel ranou pěstí do hlavy; nebylo to sice nevyhnutelně nutné, ale měl z toho dobrý pocit. Pak popadl Callowa za límec a hodil ho do cesty rychle se blížícím Zlotvorům. Ti přes něj zakopli a svalili se na jednu hromadu právě včas, aby Baccharus stačil dveře zase zapečetit.

„Na dlouho je to nezadrží," poznamenal.

„Na tom nesejde." Church pohladil jílec meče, který mu Callow ve své aroganci opomněl sebrat. „Musíme ztropit poplach –"

Další slova mu uvázla v hrdle, když se loď náhle zhoupla a zastavila se. Baccharův výraz mu napověděl, co sám věděl i bez toho. Fomoriané se zmocnili lodě.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Ponuré země, šedá srdce

Byl to hřbitov, i když k čemu byl hřbitov v zemi mrtvých, Veitch absolutně nechápal. Táhl se, kam až oko dohlédlo: kamenné kříže, lesknoucí se jako čerstvě vykopané kosti nebo otlučené a porostlé lišejníkem, některé hrdě vztyčené, jiné nakloněné a zlomené, jako by je něco táhlo k zemi; osamocené menhiry a prastaré cairny, mauzolea zdobená nádhernými reliéfy andělů i hrubé kamenné mohyly. Po zemi se válela vrstva mlhy sahající po kolena. Čirá tíha všech těch pomníků vytvářela atmosféru ponuré melancholie.

Jakmile vyšel z podzemní chodby do města mrtvých, uvolnil ten pohled prvotní strach ze smrti ukrývající se v hloubi jeho nevědomí. Jeho další obavy byly mnohem prozaičtější: co když každý z těch hrobů, hrobek a mauzoleí obsahuje jednoho mrtvého, připraveného vrhnout se na něho, sotva vkročí mezi ně? Srdce se mu divoce rozbušilo.

Žádnou jinou možnost ale neměl. Opatrně položil nohu vedle prvního hrobu a čekal, až ho kostnatá ruka uchopí za kotník. Nic se nestalo. Přešel k dalšímu hrobu.

Po několika minutách se na něm napětí začalo podepisovat. Bylo to jako kráčet minovým polem. Ani na okamžik se nemohl přestat soustředit; pokud tu mrtví skutečně byli, mohli by si k útoku vybrat okamžik, kdy to nejméně čeká, až bude uprostřed hřbitova a nebude mít kam utéct. Rozhlédl se kolem sebe; už nyní *nebylo* kam utéct. Miliony hrobů namačkaných tak těsně jeden vedle druhého, že mezi nimi stěží dokázal projít.

Směr, který si vybral – podle výjevu, který mu zprostředkovalo vejce – ho zavedl do blízkosti jednoho z největších mauzoleí na dohled. Neustále ho strašilo těsně na hranici zorného pole a měl pocit, že ho k sobě přitahuje. Svou velikostí výrazně vyčnívalo ze

svého okolí, ale ještě něco na něm nebylo v pořádku. Jak se k němu blížil, pohled mu k němu sám zalátal, k těžkým mramorovým dveřím čekajícím, až je otevře, k tomu, jak se zdálo přitahoval k sobě mlhu. Několik kroků před ním si byl skoro jistý, že zevnitř slyší tlumené škrábání, jako od nějakého zvířete, ale jiné.

Když došel na jeho úroveň, po zádech mu stékala kapička potu jako voda z roztápějícího se ledovce. Jeho úzkost nepolevila, ani když už ho měl za sebou a ještě dlouho ho cítil za zády.

Nakonec jeho pozornost upoutalo něco, co vypadalo jako obrovská vrána sedící na nízké, kamenné truhle. Shavi strnule upíral oči k obzoru, přesně jako ve vizi, kterou Veitchovi ukázalo vejce. Jeho nehybnost působila nepřirozeně. Veitch chtěl na svého přítele zavolat, ale představa vlastního hlasu rozléhajícího se v místech, kde se jen šeptá, ho skoro vyděsila.

A tak dál spěchal vpřed a srdce mu přetékalo radostí, i když se pořád ještě stěží odvažoval doufat. Jeho druh, jeho kamarád, jeho kumpán, jeho nejlepší přítel: živý.

# # #

Když už byl skoro u nehybné postavy, konečně v sobě našel odvahu promluvit. Shaviho jméno prolétlo posledními metry, které je od sebe dělily, suchými a bezútěšnými jako stromy bez listí tu a tam vyrůstající mezi hroby. Zpočátku se mu nedostalo žádné odpovědi. Veitchovi se srdce rozbušilo rychleji. Byla to jenom další hloupá hra? Zamávali mu hlavní výhrou před nosem a pak s ní na poslední chvíli ucukli, aby se mohli dosyta zasmát, jak jsou ty *Křehké bytosti* pošetilé?

Ale pak se shrbená, temná postava zachvěla, nepatrně, jako když vánek pohladí vysokou trávu.

„Shavi?“ zopakoval Veitch s nadějí v hlase.

Další zachvění. Shavi se pomalu začal otáčet. Veitch zatajil dech. Uvidí v jeho tváři něco příšerného? Oči někoho, kdo zažil svou smrt a zešílel z toho?

Shaviho končetiny se pohybovaly se ztuhlostí muže probouzejícího se z hlubokého spánku, a když se konečně obrátil k

němu, Veitch si oddechl, že vidí svého starého přítele takového, jakého ho vždycky znal. Shavi pomalu a dlouze zamrkal, pak trochu zašilhal, až se mu konečně podařilo zaostřit pohled na Veitche.

„Měl jsem zvláštní sen.“ Jeho hlas zněl trochu chraptivě, jako kdyby ho dlouho nepoužíval.

Veitch se rozběhl vpřed, potlačil příval emocí a nemotorně poplácal Shaviho po rameni, pak se zase rychle odtáhl. „To je v pořádku, kamaráde. Teď už bude všechno v pořádku.“

Shavi se slabě usmál a odstranil z Veitchova čela pramen vlasů. Veitch neucukl. Jak Shavi postupně přicházel k sobě, začínal si víc všímat okolí. „Kde to jsme?“

„S tím si nedělej starosti,“ uklidňoval ho Veitch spěšně. „Já vím, že to vypadá jako největší zatracený hřbitov, který jsi kdy viděl, ale to přece ještě neznamená, že jsi mrtvý, že?“

Shavi se zamračil. „Hřbitov? To vidíš?“

Nyní bylo na Veitchovi, aby se zatvářil zmateně. „A ty ne?“

Shavi si zakryl oči, pak si prsty pomalu přejel po svých dlouhých černých vlasech a nakonec se jimi opatrně dotkl hrudi. Zkusmo si ohmatal oblast kolem srdce. „Callow. Bodl mne.“ Podíval se na prsty, jestli na nich nemá krev. „Ta bolest byla… prudká. Jako kdybych měl v žilách jehly.“ Podíval se na Veitche a v očích se mu zrcadlila panika. „On mě zabil.“

„Uklidni se, kamaráde –“

„Byl tady Lee.“ Divoce se kolem sebe rozhlédl. „Odvedl mne do země mrtvých –“

Veitch ho surově popadl za ramena. „Seber se, brácho. Nejsi mrtvý. Jedna z těch oblud – velký parohatý parchant – tě zachránil. No, ne tak docela, ale aspoň tě udržel ve stavu, kdy nejsi ani mrtvý, ani živý. Přišel jsem, abych tě odvedl zpátky.“

„Takže to není sen?“

„Jsem tady. Klidně mi jednu natáhni, jestli chceš. Ale počítej s tím, že ji dostaneš zpátky, ty parchante zatracený.“

Shavi se usmál a uklidnil se. „Takže jenom jiný druh snu.“

„Už ses nemohl dočkat, až zase budeš moct žvanit ty svoje nesmysly, co?“ Pomohl Shavimu na nohy. „Musíme tě dostat zpátky do tvé mrtvoly –“ Shavi ztuhl. „Sem sis svoje tělo nevzal.“

Shavi se nad tím chvíli zamyslel a pak chápavě přikývl. „Moje esence si vytvořila tuhle formu, aby měla v čem přebývat. Jinak by ji něco už dávno vstřebalo. Musíš spojit mou esenci s mým tělem.“

„Vlastně nevíme, jak dlouho takhle ještě vydržíš, než zaklepeš bačkorama definitivně.“

Shavi udělal několik vrávoravých kroků a jeho nohy se rychle vzpamatovaly. „Co ostatní?“

„Tom je se mnou. Co přesně dělají ostatní, nevíme. Myslím, že se jim vede docela dobře.“

„Ruth?“

„Je v pořádku.“

Okamžik se dívali jeden druhému do očí a pak se jim na tvářích objevily široké úsměvy, jak telepatie starého přátelství nahradila nutnost mluvit.

„V tom případě,“ řekl Shavi, „další otázka zní, jak se odsud dostaneme?“

Veitch se nejistě rozhlédl po jejich bezútěšném okolí. „Počítám, že bychom se měli vrátit na místo, kde jsem sem přišel, tedy jestli ho vůbec najdeme. Určitě ho najdeme,“ dodal optimisticky.

# # #

Mezi hroby se museli pro nedostatek místa přesouvat husím pochodem, ale Veitch i tak vycítil, že Shavimu pořád něco dělá starosti. „Co se děje?“ zeptal se ho.

„Přemýšlel jsem o Leeovi.“

„O tom tvém klukovi?“

„Když tenkrát v noci v Claphamu zemřel, myslel jsem, že už ho víckrát neuvidím. Pukalo mi z toho srdce, ale současně mě stravoval pocit viny, protože jsem si byl jistý, že jsem mohl něco udělat a zachránit mu život. Když ho pak v Edinburghu poslali duchové za mnou, aby mne strašil, jako cenu, kterou jsem musel zaplatit za jejich tajné znalosti… Skoro jsem byl rád.“ Veitch se otočil a podíval se na něj, překvapen tou novou informací. „Bylo to příšerné – psychologicky, emocionálně – ale cítil jsem, že si to zasloužím. A

dokonce i když jsem pak zemřel, přišel za mnou a převedl mne přes hranici, abych ještě více trpěl.“

„Kde je teď?“

„Přesně o tom jsem uvažoval. Ve skutečnosti vlastně přesně nevím, co se se mnou stalo po mé smrti, ale vzpomínám si, že jsem se konečně nějak vyrovnal s Leeovým úmrtím a svým podílem na něm. A teď tady není. Skoro mám pocit, jako kdyby ho roztrpčilo, co jsem si myslel o sobě.“ Zamyšleně se odmlčel. „Každý z nás si vytváří svoje vlastní peklo, Ryane. Mnoha způsoby, mnohokrát za den.“

Veitch šel svým odměřeným krokem dál. „Měl bys být rád, že ti dal konečně pokoj.“

Náhle se mu kolem kotníku sevřela rychlostí útočícího hada ruka. Vteřinu nebo dvě mu trvalo, než pochopil, co se stalo, a pohled mu sklouzl po bledé paži trčící ze štěrkovité prsti navršeného rovu, pak zaregistroval pohyb všude kolem sebe.

„Shavi!“ vykřikl, ale hlas mu uvízl v hrdle staženém šokem z toho, co spatřil.

Země kolem něj se otevírala v milionu drobných erupcí, maličkých vulkánech vyhazujících do vzduchu hlínu a kamení. Po celém obrovském hřbitově se zvedala mrtvá těla na vyzáblých loktech jako nestvůrné stromy na časosběrném snímku. Veitch, odvážnější než většina žijících mužů, cítil, jak mu krev tuhne v žilách.

Ve zlověstném tichu je mrtví obklopili ze všech stran. Kostlivé ruce ho chytaly za paže, za vlasy, dotýkaly se jeho tváří, pronikaly mu do úst. Bez jakéhokoliv zápachu, ztuhlé a vysušené, stahovaly ho dolů k zemi. Pokusil se zahlédnout Shaviho, ale jeho přítele už odnesla přílivová vlna mrtvol pryč.

A i tahle myšlenka ho opustila, když pochopil, kam ho táhnou: do mauzolea, které ho děsilo od prvního okamžiku, kdy je spatřil.

Lomilo se nad ním v mlze, ale nyní byly jeho dveře otevřené dokořán a jeho nitro bylo temnější než všechno, co kdy spatřil.

# # #

Tom se díval, jak slunce vychází nad Wandlebury Campem, a přitom kouřil jointa, ale ani droga nedokázala otupit jeho úzkost. Veitch byl ostrý chlap, stratég, bojovník; jediný, kdo se vůbec mohl odvážit vypravit se do Ponurých zemí. Přesto ho zodpovědnost za to, že ho tam poslal, tížila jako balvan. Přes všechnu svou otrlost a cynismus byl Veitch ve skutečnosti stále ještě dítě a Ponuré země byly nejhorší bitevní pole v nejhorší válce dějin světa. Tom si s hořkostí vybavil, jak svému chráněnci namluvil, že jedná o vlastní vůli. Veitch nebyl mentálně vybavený na to, aby se dokázal rozhodovat racionálně.

Někteří lidé musí vidět věci v širších souvislostech. Tom si z těch slov vytvořil za svůj dlouhý život jakousi mantru, která mu ve většině případů pomáhala držet bestii na řetězu. Ale pocit viny se postupně dostával z klece. Už byl s Bratry a Sestrami draků příliš dlouho. Proč ho museli tak polidštit? Jak může generál posílat nevinné do války, když cítí každou jejich smrt, každé škrábnutí?

Někteří lidé musí vidět věci v širších souvislostech. V sázce je veškeré bytí. Za takových okolností na jedincích nezáleží.

Zamyšleně si hryzl klouby, pak prudce vydechl bez nadechnutí, odplivl si a oklepal popel, který se nahromadil na konci cigarety. Vzal na sebe roli učitele, archetypu vyžadovaného samotným vesmírem, ale v hloubi srdce byl pořád tentýž romantický blázen, který kdysi usnul v Eildonských kopcích pod hlohem. Obracel se mu žaludek, kdykoliv ho někdo popisoval jako mýtického hrdinu. On a hrdina! Byl slabý a ubohý jako všichni lidé, spoutaný nejistotami, pocity viny a strachem. Vůbec se nehodil pro tento úkol. Ale stejně jako všichni lidé i on se snažit tvářit hrdinně a předstíral před světem, že jedině on je na tu práci ten pravý. Lidé to zkrátka měli v povaze už od počátku světa, a šlo přitom spíš o sebeklam než pokus obelhat ostatní.

Ale ve střízlivějších okamžicích, když nahlédl do svého srdce, to věděl. Ty se na to nehodíš, Thomasi. Ani v nejmenším se na to nehodíš. Raději si ještě zakuř hašiš.

Zvedl se právě ve chvíli, kdy se ze stínu domu vynořil vyděšený pan Robertson. Na tváři měl obrovskou modřinu, kterou mu udělal

Veitch. Podíval se na slunce, které už citelně hřálo, a teprve pak se odvážil promluvit. „Váš přítel –“

„Na to teď nemám čas,“ odsekl Tom. „Ukaž mi stáje. Potřebuji nějakou koňskou mrvu, slámu, na které spala klisna, a pak abys mě nechal hodinku o samotě.“

Robertson na něho jen tupě zíral.

„Na nic se mě neptej.“ Tom se protáhl kolem něho. „Nebo ti udělám totéž co můj sympatický kamarád.“

# # #

Veitch se rval jako berserkr o každou vteřinu, která ho dělila od utonutí ve vlně mrtvých, urazil pár údů tady, rozbil nějakou tu lebku onde. Ale když mu nakonec vyrazili meč z ruky, pochopil, jak zbytečné je to počínání.

Pokoušel se zavolat Shaviho jméno, aby zjistil, jestli je jeho přítel v pořádku, ale mrtví mu zacpávali ústa prsty suchými jak větve starých stromů. Ruce drsné jako smirkový papír se mu svíraly kolem zápětí a kotníků, cloumaly mu hlavou, až měl strach, že ho roztrhají na kusy. Dusil se, před očima mu tancovaly hvězdičky, ale pořád bojoval jako divoké zvíře.

A zející temná tlama mauzolea se stále přibližovala.

Mrtvé ruce si podávaly Shaviho nad rozzuřeným mořem. Nemohl udělat nic, aby se jim vzepřel, nebo třeba jen vykřikl, a jakýkoliv jeho pokus o odpor byl okamžitě utlumen. Občas na krátký okamžik zahlédl Veitche a brzy pochopil, že s ním mrtví nezacházejí zdaleka tak surově jako s jeho přítelem. Možná ho stále považovali za jednoho z nich.

Veitch byl vržen dovnitř mauzolea jako první. Shavi nesený na rukou davu ho tam vzápětí následoval. Zatápal kolem sebe a zakopl o Veitche, který se omámeně pokoušel zvednout ze země.

Než mohl spatřit něco jiného, Shavi si všiml, že se jeho bledá ruka pomalu barví do šeda. Vchodem viděl už jen úzkou štěrbinu převalující se mlhy a šedivého nebe. Zoufale se vrhl vpřed, ale než se stačil dostat ke dveřím, s hlasitým zaduněním se před ním zabouchly.

# # #

„Jsi v pořádku?“ zašeptal Veitch.

Shavi ucítil na rukávu jeho šátrající ruku a přitáhl si svého přítele k sobě. „Potlučený.“

„Parchanti.“ Odmlka. „Nic lepšího nedokážou? Odsud se dostaneme snadno.“

„Jak?“

Dlouhé ticho. „Jak pevná může být ta hrobka?“ Další odmlka. „Nestavěli ji, aby někoho udrželi *uvnitř.* Můžeme vyrazit dveře –“

„Počkej.“

„Co je?“

„Nejsme tady sami.“

„Jak to myslíš?“

„Pst.“

Uslyšeli zvuk něčeho obrovského, co se pomalu pohybovalo po podlaze na druhé straně mauzolea.

„Co je k čertu zase *tohle*?“ Ve Veitchově hlase zazněla nervozita.

Shavi cítil, jak ruka pouští jeho rukáv a Veitch se opatrně sune ke dveřím mauzolea. Chvíli slyšel jen šramot a supění, a pak se jeho druh vrátil. Klel a lapal po dechu.

Ať už tam s nimi bylo ve tmě cokoliv, pomalu se to plížilo směrem k nim. Shavimu před očima vyvstal obraz něčeho, co má jenom ruce a táhne to svoje tělo po podlaze. Nemohl se ubránit pocitu, že je to hladové a patrně už to nějaký čas nedostalo nažrat.

„Pořád ještě mám svou kuši.“ Rezignace ve Veitchově hlase naznačovala, že se nechystá jí použít. „Myslel jsem, že je to jenom země zatracených mrtvých.“

„Ryane. Pst.“

Po několika minutách šouravé zvuky umlkly. Podle ozvěny Shavi usoudil, že se tvor zastavil asi pět metrů od nich. Nyní slyšel jen pomalé, rytmické oddechování. Ačkoliv temnotu neprosvětloval ani jediný paprsek světla, nemohl se zbavit dojmu, že je to sleduje opovržlivým, rozvážným pohledem, odhaduje je to a v duchu porcuje. Vedle sebe cítil Veitchovo napjaté tělo. Ani jeden z nich nevěděl, co by měli udělat.

„Zákony tohoto místa byly zformulovány dávno před tím, než se tvůj druh vynořil z dlouhé noci.“ Ten hlas zněl jako chřestění kostí na kameni. Jeho basové tóny vibrovaly hluboko v Shaviho hrudi; okamžitě se mu zvedl žaludek, nejenom z toho hlasu, ale i z toho, co *cítil*, že číhá ve tmě. „Žádná teplá těla, žádná bijící srdce, žádná slova ani myšlenky.“

„Ne. Mám dohodu. Bylo mi dovoleno sem vstoupit,“ namítl Veitch opatrně.

„Bylo ti dovoleno *projít*, ale zákony tohoto místa nemohou být nikdy překročeny. Živí zde nejsou vítáni. Tady vládnou mrtví. A ti nepřipustí, aby nějaké teplé tělo narušovalo chladné dny jejich země. Trest musí následovat.“

Shavi očekával útok, ale místo toho se rozhostilo ticho. Představil si tu bytost v temnotě, jak si vychutnává okamžiky před nevyhnutelným. Nebyla jen inteligentní, ale i krutá a nenávistná.

„Kdo jsi?“ zeptal se Shavi. Chloupky vzadu na krku se mu varovně postavily.

„Tohle je místo bez naděje pro ty, kdo ho neopustí. Kde to, co nechali za sebou, je příliš strašné, než aby na to mysleli, a to, co mají před sebou, je nežádoucí rozptylování. Tohle je zoufalství a bezútěšnost. Utrpení a bolest.“

„Loviště pro ty, kteří se na takových věcech pasou,“ dodal Shavi.

„Mrtví tady mají svou vlastní existenci, vlastní zákony a rytmus, svou vlastní hierarchii a mytologii, strachy a tužby.“

Tma byla tak hluboká, že se Shavimu začaly před očima zjevovat bílé jiskry a geometrické vzory. Tíživost ponuré atmosféry se ještě vystupňovala.

„Co jsi?“ Veitchův hlas nezněl nijak vyzývavě. Shavi si tiše přál, aby tu otázku neopakoval, bál se, že odpověď na ni by mohla být příliš strašná.

„Jsem tvůj konec.“

Tato prostá slova způsobila, že se mu sevřel žaludek. Byla vyslovena bez jakýchkoliv emocí, a přitom zněla tak definitivně, naznačovala osud mnohem horší než obyčejná smrt.

Bytost se znovu začala posouvat vpřed, centimetr po centimetru.

„Počkej," vyzval to Veitch ostře. „Já *mám* povolení sem vstoupit – to nemůžeš popřít. A tady Shavi není mrtvý –"

„Bude." Závan mrazivého vzduchu.

„Ale teď není. Neměl by tady být. To, co dělám já… ano, možná že to je proti vašim zákonům – ale podle vyšších zákonů dělám správnou věc. Beru ho zpátky. Chci se postarat, aby bylo všechno zase v pořádku."

Po dlouhou dobu se zdálo, jako by mauzoleem znělo jen svištění ledového větru. Pak: „Ještě je tady záležitost porušení držby."

„Jak to myslíš?"

„Mrtví nestojí o nic, co by jim připomínalo život. Nutí je to myslet na to, oč přišli a co ještě musí získat. Takové myšlenky jen násobí jejich utrpení."

Veitch vycítil trhlinu v zdánlivě nenarušitelné pozici. „To znamená, že chtějí nějakou náhradu," prohlásil sebevědomě. „To se dá zařídit. Pak nás nechají jít a všichni budou spokojení."

„Ne!" Shavi popadl Veitche za zápěstí; vzpomínka na cenu, kterou zaplatil za dohodu s mrtvými v Mary King's Close, byla stále ještě příliš čerstvá. „Nikdy nebudeš mít jistotu, na čem jste se vlastně dohodli. Slova se tak snadno překrucují."

Veitch ho setřásl. „Musíme se dohodnout – je to naše jediná možnost. V sázce je všechno."

„Ryane! Musíš mě poslechnout –"

Ale Veitch se od něho ve tmě odtáhl. „Tak do toho." Jeho hlas ozývající se odnikud studil jako led. „Na čem se dohodneme?"

Rozhostilo se ticho naplněné přemítáním. Shavi netušil, co to znamená, ale měl pocit, jako by se tajemná přítomnost ve tmě nadouvala a zaplňovala všechny stíny.

Po nějaké době Veitch zopakoval: „Na čem se dohodneme?"

„Dáš mi svou ruku," odpověděl dunivý hlas.

„Ryane, prosím tě, nedělej to. Najdeme nějaký jiný způsob."

„Ruku?" Veitchův hlas zněl najednou velice nevrle. „Ty mí chceš uříznout ruku?"

„Malá cena za život tvého přítele."

Ta cena je příliš vysoká! chtělo se vykřiknout Shavimu, ale věděl, že tím by Veitchovo rozhodnutí jen utvrdil. Pocit hrozby v

uzavřeném prostoru byl, jako kdyby mu silná ruka drtila hrudník. Oba věděli, že jejich životy visí na vlásku.

V tichu, které zavládlo, mohl skoro slyšet Veitchovy myšlenky: zvažoval, co pro něho bude znamenat ztráta ruky a co by znamenala ztráta Shaviho. Shavi věděl, že se jeho přítel rozhoduje pod tlakem, že se snaží zachovat jako hrdina, ať ho to stojí cokoliv. *Nepřistupuj na to, Ryane*, prosil ho v duchu.

„Dobře.“ To slovo znělo jako zvonění umíráčku.

Shavi se pokusil vrhnout mezi Veitche a bytost v temnotě, ale špatně si svůj skok vypočítal a narazil do zdi.

„Nedělej si s tím starosti, kámo. Vážně,“ řekl Veitch. „Vím, že ty bys to taky udělal. Klidně si můžeš tvrdit opak, já to prostě vím. Musíme myslet na důležitější věci. Tak to vždycky říkal Church. Tohle pro tebe udělat můžu. I pro všechny ostatní.“

Shavi se bolestivě kousl do kotníků prstů, aby potlačil emoce. Teď už se mohl jen postarat, aby měl jeho přítel ze své volby co nejlepší pocit. „Jsi opravdový hrdina, Ryane.“ Shavi věděl, že přesně tohle Veitch potřebuje slyšet, že po tom touží od okamžiku, kdy do toho spadl s nimi.

Veitch neodpověděl, ale Shavi skoro cítil jeho pýchu. „Tak ať to máme za sebou,“ prohlásil Londýňan nakonec.

# # #

Navzdory předstíranému klidu se Veitch třásl strachem. Pořád si ještě tak docela neuvědomoval, na co právě přistoupil, ale z jeho úhlu pohledu se všechno zdálo být naprosto jasné: Shavi byl lepší než on, *jeho* si svět nemohl dovolit ztratit. Co proti tomu znamená bolest? Jakmile se vrátí zpátky do světa, pomstí se za všechno těm parchantům. Však už najde způsob, jak se s nimi vypořádat.

Potlačil chvění, zaťal zuby a napřáhl levou ruku.

Z toho, co ucítil, se otřásl hnusem. Horký vzduch na zápěstí, stoupající vzhůru k lokti, pak ho něco vlhkého zašimralo na konečcích prstů, otřelo se mu to o kůži a sevřelo se to kolem jeho ruky. Na kloubech ucítil něco jako velkého studeného slimáka.

Navzdory tmě zavřel oči.

Do zápěstí se mu zabodly ostré jehly. Bolest rychle sílila, dokud mu zvuk praskajících kostí nezpůsobil tak prudkou nevolnost, že se mu obrátil žaludek. Zvuky, které následovaly, byly ještě horší, ale to už milosrdně ztratil vědomí.

# # #

Byl v bezvědomí jen několik vteřin, a když se znovu probral, zápěstí ho nesnesitelně pálilo a do nosu jej štípal odporný puch kauterizované tkáně. Levá ruka mu připadala podivně lehká. Kromě šoku a nevolnosti cítil, jak mu v hlavě divoce víří nejrůznější myšlenky.

A pak se z nich vyloupla jedna, výraznější, než všechny ostatní: zachránil Shaviho. Jen on sám, vlastním sebeobětováním.

„Svou část dohody jsem splnil.“ Jeho vlastní chraptivý hlas mu připadal cizí. „Nech Shaviho jít.“

Vlhký, mlaskavý zvuk mu opět sevřel žaludek, ale nedovolil si připustit, co znamená. Když utichl, znovu se ozval ten hlas připomínající chřestění kostí, nevzrušeně, skoro věcně. „Může jít.“

Vlna úlevy odplavila pocit odporu i úzkosti.

„Ale ty musíš zůstat.“

Veitch hned nemohl pochopit, co ta slova znamenají. Shavi něco křičel, snažil se ho popadnout za ruku a byl někým odmrštěn stranou, bylo jich víc – ne ta obludná bytost, která už se namáhavě sunula zpátky do hlubin mauzolea.

Veitch se omámeně potácel a pokoušel se hýbat prsty na levé ruce, která mu volně visela podél těla.

Všude kolem sebe cítil pohyb. Shaviho táhli pryč. Ze všech sil se snažil přinutit se začít jasně uvažovat, věděl, že to je životně důležité, ale pořád byl jako omámený. V určitém okamžiku si uvědomil, že zase vidí, třebaže nedokázal určit zdroj světla; osvětlení bylo velice slabé a šedivé jako zimní soumrak.

Mrtví se vrátili. Shaviho zahlédl u otevřených dveří, v sevření desítek rukou. Potom začal rozeznávat něco, co mu připadalo jako velká krabice nebo truhla s otevřeným víkem, která ležela vedle

zející jámy. Jeho šokem ochromený mozek nedokázal zpracovat tu informaci do použitelného stavu.

Pak ho za šaty popadly vyschlé prsty mrtvých a začaly ho táhnout k té bedně. Neměl sílu jim vzdorovat. Mrtví ho nacpali do bedny, která na to byla právě dost velká, a potom se za ním zabouchlo víko. To ho konečně vytrhlo z apatie: s hrůzou si uvědomil, co s ním zamýšlejí.

„Ne!“ Znovu byl ve tmě. Uhodil do víka zdravou rukou; hrubě opracované dřevo mu odřelo klouby.

Bedna byla vyzdvižena do vzduchu. Křičel a házel sebou ze strany na stranu, ale převážit ji se mu nepodařilo. Následoval krátký okamžik beztíže a pak náraz tak prudký, že opět ztratil vědomí.

Probralo ho hlasité rachocení. Štěrk. Dunění hlíny dopadající na dřevěné víko nad ním, buďto ji házeli lopatou, nebo ji na něho hrnuli. Nárazy se změnily v nepřetržitý proud. Křičel a bubnoval pěstí na víko i stěny truhly, ale nebylo tam dost místa, aby se proti nim mohl vzepřít, a stěží dost vzduchu k dýchání. Kameny a hlína se teď sypaly rychleji, ale jakoby ve větší dálce.

Nakonec neslyšel vůbec nich kromě vlastního ochraptělého hlasu, který každým nadechnutím slábl.

# # #

Shavi v sevření mrtvých pozoroval, jak Veitche pohřbívají zaživa. Soucítil s ním tak, že měl pocit, jako by se sám zalykal klaustrofobií a stupňující se hysterií; hrůzou tak velkou, že se skoro nedala vydržet. Jakmile byla díra zasypána, mrtví ho pustili, ale vytvořili mezi ním a hrobem neproniknutelnou stěnu; v žádném případě mu nemínili dovolit zachránit svého přítele.

„To není spravedlivé!“ ječel do stínů v zadní části mauzolea, ale přestože lehce pulzovaly, nikdo mu neodpověděl.

Shavi se vypotácel do šedého světla. Tahle oblast Veitchovi připadala jako hřbitov, ale on sám ji viděl jako bojiště zahrnující v sobě celé lidské dějiny – zákopy a zátarasy z ostnatého drátu, obranné valy z doby železné i středověká rozbahněná pole – byla

opuštěná. Teď, když armáda mrtvých dosáhla svého, rozešli se do svých domovů.

Nechtěl opustit Veitche, ale co mohl dělat? Obětovat se, aby zachránil přítele? Možná to bylo přesně to, co mrtví ve skutečnosti chtěli: nikdy nekončící cyklus obětí a utrpení, nejlepší trest, jaký se dal vymyslet, za to, že jsou naživu.

Jak rozrušeně přecházel sem a tam, všiml si postavy, která stála asi dvacet kroků od něho, skoro ukrytá v husté mlze. Když ji poznal, po zádech mu přeběhl mráz: byl to Lee. Už zase ho pronásledoval.

Jeho prvním impulzem bylo ducha mrtvého přítele ignorovat; v tu chvíli už to bylo víc, než dokázal snést. Pak si to ale rozmyslel a rozběhl se k němu. Zastavil se několik kroků před ním; mlha kolem něj zhoustla a dovolovala mu jen zahlédnout z něho jen letmé útržky.

„Potřebuji tě," řekl Shavi. Ta slova zůstala viset ve vlhkém, mlžném vzduchu. „Zaplatil jsem, co jsem slíbil mrtvým z Mary King's Close." Nadechl se. „Nesl jsem břemeno viny za to, co se ti stalo, Lee… za to co jsem mohl udělat, a neudělal, abych ti zachránil život. Ale skutečnost je taková, že jsem nemohl udělat vůbec nic. Vzpomínám si, jaký jsi byl, když jsi ještě žil. Myslím, že jsem tě miloval. Miloval jsem tě pro tvoje dobré vlastnosti, tvou víru a tvou něhu. Nikdy jsi nebyl typ člověka, který se vyžívá v utrpení druhých." Ta slova mu proudila přímo ze srdce, aniž by se jeho mozek do toho nějak pletl. „Ta bolest, kterou jsi mi způsobil v uplynulých týdnech… myslím… jsem si jist… že jsi to nebyl ty, kdo si ji přál. Možná to byli ti mrtví z Edinburghu, ale osobně si myslím, že jsem to byl nejspíš já sám, to já jsem se chtěl potrestat. Ale ať už to bylo jakkoliv, teď je to jenom mezi námi dvěma. A já teď potřebuji, abys mi pomohl."

# # #

Veitchovo tělesné teplo způsobovalo, že teplota v rakvi rychle stoupala. Také se mu čím dál hůře dýchalo. Měl pocit, jako by mu někdo na prsa položil skálu, a v údech cítil zvláštní mravenčení, pravidelně přehlušované návaly bolesti z chybějící ruky. Lapal po

vzduchu znečištěném pachem kamenného prachu a hlíny, ale nebylo ho dost, aby mu zaplnil hrdlo.

Když trochu opadly emoce, které doprovázely jeho oběť, klesla mu hladina adrenalinu v krvi a s tím se dostavila panika. Vzpomněl si, jak bylo strašné být uvězněn v úzké chodbě pod Edinburským hradem a uvědomil si, že jestli se okamžitě nesebere, zešílí a skončí se zkrvavenými prsty a nehty ulámanými marnou snahou dostat se skrze dřevěné víko.

Převrátil se na bok, aby mohl zkusit, jestli by se mu ho nepodařilo nadzvednout ramenem. Ani se nehnulo. Byl uvězněný, bezmocný. Znovu ho zaplavila panika. Hrdlo se mu sevřelo tak, že se skoro nemohl nadechnout. Před očima se mu roztančila světla.

Umírá.

Spolehni se na ostatní. Snažil se soustředit na něco, co mu řekl Church. *Věř. Teď už to není ve tvých rukou*.

Temnota se kolem něj sevřela a panika se převalila skrze jeho hruď až do mozku a pak už jen řval, až ho bolelo hrdlo.

# # #

Krev pomalu crčela Tomovi z nosu do koutku úst. Obřad si vyžádal strašnou daň; měl pocit, jako by z něho vysával život, a částečně tomu tak nejspíš skutečně bylo, ale poprvé po velice dlouhém čase byl sám se sebou zase spokojen.

Jakmile Robertson uviděl, co se děje, utekl do domu a tam se schoval za barikádou z nábytku. Dveře stájí byly vytrženy z pantů. Kouřící jámy označovaly v pravidelných intervalech cestu přes dvorek k trávníku, kde stopa z udusaného bláta pokračovala k rosnému rybníku.

Tom doufal, že udělal dost. Co víc, modlil se, aby všechno ještě nezhoršil.

# # #

Ticho bylo jako okamžik po posledním vydechnutí. Shavi měl za to, že tohle místo se v tom stavu nacházelo od počátku času a patrně

v něm setrvá až do konce bytí. Takže když se země zachvěla a z nebes zaduněl hrom, napadlo ho, že ten okamžik právě nastal.

Prudce se otočil, srdce se mu divoce rozbušilo. Burácení hromu se blížilo hustou mlhou k němu. Otřesy země zabíjely hřebíky do podrážek jeho bot.

Byl to nějaký příbuzný té věci v mauzoleu, která sála zoufalství mrtvých? Při tom pomyšlení ho zamrazilo.

Věděl, že utíkat nemá smysl. Jak tam čekal, aby se mu sám nabídl, postupně si začal uvědomovat mravenčení vzadu na šíji, což bylo neklamné varování jeho přetíženého podvědomí, že mu hrozí nebezpečí. Když se otočil, pohled, který se mu naskytl, byl tak šokující, že se neubránil výkřiku. Odnikud se vynořily davy mrtvých, tichá tisícová armáda tvořící bariéru kolem mauzolea. Vytřeštěné oči všech byly obráceny směrem, ze kterého se ozýval dunivý zvuk.

Vibrace byly tak silné, že bodání hřebíků už dosahovalo až ke Shaviho kolenům. Byl v nich jistý pravidelný rytmus; vlastně se to vůbec nepodobalo hromu. Zvuk kopyt. Všechny ostatní myšlenky ho opustily, když pohlédl do tváří zástupu mrtvých.

Mlha se obvykle pohybovala vlastním životem, ale nyní se rychle rozestupovala. Bezděčně si přitiskl dlaně na uši, aby se chránil před ohlušujícím hlukem. Mrtví zůstávali neteční.

Shaviho ovanul teplý vítr nesoucí pach stájí a pižma v potu uřícených koní. Když se vetřelec konečně objevil, okamžitě se ho zmocnila závrať a destabilizace vnímání, jakou vyvolávali nejmocnější z Tuatha Dé Danannů. Tohle bylo mnohem horší než všechno, co zažil až doposud; jeho mysl se divoce svíjela před obrazem, který se mu oči pokoušely zprostředkovat. Po několika vteřinách se jeho pocity trochu uklidnily a vystřídala se posloupnost rychle se měnících tvarů: monstrum s lesklými černými šupinami a špičatým, šlehajícím ocasem vzbuzující spíš plazí než savčí dojem, žena bujných tvarů čišící smyslností, těhotná matka, blažená ve své plodnosti.

Série proměn se nakonec ustálila na jedné podobě, kterou jeho mysl shledala nejpřijatelnější. Žena, nahá až na stříbrný kyrys a krátkou sukénku z kožených proužků, dlouhé, kaštanové vlasy rozevláté ve větru, jela na hřebci překypujícím vitalitou. Její půvabný

obličej vyzařoval pýchu a radost, moc a vzdor. V pravici třímala dřevěný oštěp se stříbrným hrotem, zatímco na lokti druhé ruky měla zavěšený stříbrný štít. Shavi si vzpomněl na Boadiceu, sílu ženství a sexuality tak mocnou, že ji skoro mohl nahmatat.

„Epona," zamumlal tiše.

Zaslechla ho a její strašlivý pohled se přenesl na něho a čirá síla toho, co spatřil, ho přinutila se odvrátit. Sálala z ní moc, s jakou se nikdy dřív nesetkal, bylo to jedno z nejstarších božstev, nejprvotnější a nejmocnější, prakticky archetyp. Její obdoby se objevovaly v lidských systémech víry od nejranějších dob.

Kůň se vzepjal před řadami mrtvých, jeho kopyta bila do vzduchu. Epona nechala svůj pohled pomalu klouzat po vojsku před sebou. Bylo zřejmé, že ji nemíní nechat projet.

Podle toho, že zamířila rovnou k mauzoleu, se Shavi domyslel, že přijela pro Veitche, ačkoliv neměl ani tušení, proč. Teď přejížděla na svém oři sem a tam před sevřenými řadami mrtvol a hledala cestu, jak mezi nimi projet.

Na chvíli se zastavila, aby mrtvé oslovila jazykem, který Shavi nikdy dřív neslyšel: divoký jekot, který chvílemi opouštěl slyšitelné spektrum, prokládaný koňským frkáním. Ať už jim ale navrhovala cokoliv, nemělo to žádný účinek.

Proč si cestu prostě nevynutí? pomyslel si Shavi. Ale z toho, co si pamatoval z příběhů, které mu Tom vyprávěl o Tuatha Dé Danannech, to byla právě ona, kdo měl pod sebou Ponuré země, nebo alespoň tu jejich oblast, kde se stýkaly se světem živých. Možná jim sloužila právě tak, jako jim vládla, její úloha byla stejně podvojná jako Cernunnův vztah k lidem?

Čím déle otálela, tím větší se ho zmocňovaly obavy. Jak dlouho může přežít Veitch ve svém mělkém hrobu, jak dlouho to ještě potrvá, než mu dojde vzduch? Jaké strašné věci se mu teď honí hlavou?

# # #

V rakvi už nezůstal žádný vzduch. Veitch chroptěl jako astmatický stařec, tíha, která mu spočívala na prsou, ho drtila. Pod

nehty na prstech měl krev, před očima mu tančily hvězdičky a hlavu měl podivně lehkou; současně měl pocit, jako by padal do nekonečně hluboké studny. Nikdo ho nezachrání. Tohle byl konec; život z něj unikal s každým vydechnutím.

# # #

„Lee! Potřebuji tě! Musíš mi pomoci!“ Shavi se znovu obrátil na ducha svého přítele, ale místo, kde předtím stál, teď bylo prázdné a hledat ho v tisícihlavém davu mrtvých bylo naprosto beznadějné.

Možná by si skrze ně měl sám probít cestu, aby ho Epona mohla následovat. Začal se prodírat ztuhlými, nehybnými těly k mauzoleu, ale než se mu podařilo proniknout alespoň k první linii, všiml si pohybu nedaleko Epony. Armáda mrtvých se před mocí bohyně rozestupovala jako šedé vody.

Shavi vyrazil vpřed a za použití loktů se prodral k ní. Podařilo se mu to jen tak tak, než se zástup mrtvých znovu neprodyšně uzavřel.

Zatímco se Epona pomalu blížila k mauzoleu, Shavi zahlédl něco, co mu poskytlo vysvětlení, proč mrtví tak najednou změnili názor. Ve stínu kamenné stavby čekal Lee a Shavi spatřil toho dne poprvé jeho tvář. Nebyla strašná a vyděšená, zkřivená hrůzami smrti jako po všechny ty dlouhé dny a noci od jeho návratu po dohodě v Edinburghu. Byl to Lee, jakého si pamatoval: jemný, pozorný, usměvavý. V jediném prchavém okamžiku to mezi nimi všechno přeskočilo: poděkování, vděčnost, přátelství, láska. A pak Lee zamířil pryč, k šedému horizontu; neodcházel, prostě se objevoval stále dál a dál, jako kdyby měl Shavi opakované výpadky ve vnímání. Na jediný okamžik zazářil jako hvězda a potom byl definitivně pryč.

Shaviho oči se naplnily slzami. Lee dosáhl svého vlastního vykoupení: už nikdy nebude muset kráčet po bezútěšné půdě Ponurých zemí.

Stěží měl čas se nad tím zamyslet, když ho z úvah vytrhl hromový rachot, jak kopyta Eponina hřebce rozbila na padrť dveře mauzolea. Ačkoliv se zdála příliš velká, než aby prošla vzniklým otvorem, v příštím okamžiku byla uvnitř. Shavi se rozběhl za ní.

V Eponině blízkosti se ho zmocňovala závrať a zuby mu brněly, jako kdyby byl v silném elektrickém poli. Bohyně překročila čerstvě navršený rov a zastavila se tváří v tvář stínu pulzujícímu v zadní části pohřební komory. Zvenčí bylo mauzoleum asi šest metrů dlouhé, ale jak Shavi upíral oči do temnoty, zmocňoval se ho zneklidňující dojem, že se táhne až do nekonečna.

Netoužil vidět, co bude bohyně dělat. Vrhl se na hrob a začal z něj odstraňovat úlomky kamení, hlínu a štěrk holýma rukama. Během několika okamžiků se mu z prstů řinula krev a dlaně měl pokryté mazlavou špínou z bláta a prachu.

„Ryane!“ zavolal. „Vydrž!“

Koutkem oka zahlédl pohyb ve stínu. Eponin kůň se vzepjal, aby se tomu postavil, bohyně křikla varování, které bylo napůl zavřísknutím a napůl koňským zaržáním.

Neodpověděl jí ten smrtící hlas, který Shavi slyšel předtím, ale nesrozumitelné basové dunění překypující smutkem. Vzápětí se ozvalo škrábání těžkého těla posouvajícího se po kamenné podlaze. Stíny se vyvalily vpřed.

Shavi divoce rozhazoval hlínu a kamení z hrobu na všechny strany. Nebyla upěchovaná a tak to šlo poměrně snadno, ale i tak se bál, že to bude trvat příliš dlouho.

„Ryane!“ vykřikl znovu. „Ryane!“

Tentokrát uslyšel tlumenou odpověď, která ho popohnala k většímu úsilí.

Koutkem oka zahlédl, že Epona září slabým modrým světlem, které zalévalo jejich konec mauzolea, ale nijak nenarušilo kypící stín. Z temnoty se znovu ozvalo zlověstné zadunění. Tentokrát Epona změnila podobu, chvíli byla skoro průhledná a pak se z ní stalo něco, co Shavi nedokázal pojmenovat. Praskající modrá energie omyla stěny mauzolea. Stín se na okamžik zastavil a potom odpověděl něčím, co zpočátku vypadalo jako šíp černého světla, ale mohla to být i paže nebo chapadlo vystřelené kupředu. Epona ho odrazila svým stříbrným štítem, ale síla nárazu ji odhodila o krok dozadu.

Shavi věděl, že nikdo jiný by tu věc zadržet nedokázal. Ať už tam bohyně byla z jakéhokoliv důvodu, poskytla mu jedinou šanci zachránit svého přítele. Hrabal v hlíně a kamení, až svoje zkrvavené

ruce vůbec necítil, ale nakonec se ozval jiný zvuk a on zjistil, že narazil na dřevo. Horečně z něj začal odhazovat zbylé kameny, zatímco Epona za jeho zády pokračovala ve svém válečném tanci. Mauzoleem divoce poskakovaly záblesky modrého světla a černé stíny.

Shavi zaryl prsty s ulámanými nehty pod víko a s vypětím všech zbylých sil ho nadzvedl. Veitch se vymrštil vzhůru, hlasitě zalapal po dechu a volnou rukou se chytil Shaviho košile. Z pohledu na opálený, zčernalý pahýl jeho druhé ruky se Shavimu zvedl žaludek.

Veitch nepřestával lapat po dechu, i když už měl plíce plné. Shavi ho chytil za ramena a přitiskl si ho pevně k sobě, pak ho hladil po vlasech, dokud jeho panika nepolevila. „Přežil jsi to," šeptal mu. „Vyšel jsi z toho ještě silnější."

Bitva v zadní části mauzolea náhle ustala. Temnota pulzovala kolem něčeho v jejím středu, ať už to bylo cokoliv. Po několika momentech se znovu ozvalo to basové burácení, zprvu tak hlasité, až z toho Shaviho rozbolely uši, ale postupně se proměnilo ve slova pronášená mrazivým, hřbitovním hlasem, který si pamatoval. „Porušil jsi úmluvu. Přestoupil jsi zákony tohoto místa. Přijde čas a poznáš, že svému trestu se vyhnout nemůžeš, a pak nebudeš trpět jen ty sám, ale celý tvůj svět."

„Náš svět už trpí," zamumlal Shavi.

„Jsou horší věci než Noční chodci. Horší než Srdce temnoty. Prázdnota za hranicemi bytí je neklidná. Už brzy na vás dopadne její nehybný zrak. A pak zamíří k vám."

Shavi se namáhavě zvedl, stále přitom podepíral Veitche. „Budeme tomu čelit tak, jak jsme čelili všemu ostatnímu. Důstojně, s nadějí a vírou."

Stín se začal sunout směrem k nim, ale pulzující záře vycházející z Epony ho donutila se stáhnout. Shavi na ni chvíli vzdorovitě hleděl, potom se otočil a pomohl Veitchovi do kalného, šedého světla.

# # #

Epona je vedla pustou, šedou zemí ke stráni, na které se Veitch ocitl při svém vstupu do Ponurých zemí. Kráčela před nimi, občas

úplně zahalená mlhou, ale ani na okamžik si nepřestali uvědomovat její přítomnost. Teď, když byl konflikt u konce, na ní bylo něco nesmírně konejšivého, co dokázalo zlepšit náladu dokonce i Veitchovi. V jejích stopách nalézali chléb a ovoce, které hladově zhltali; cítili se po něm posilnění a odpočatí a v duších se jim rozhostil zvláštní pocit trvalého bezpečí, který Shavimu z nějakého důvodu připomněl jeho matku.

Teď, když odložila svůj válečnický aspekt, procházela bohyně nepřetržitou sérií proměn. Občas se Shavimu jevila jako mladá dívka na poníkovi, pak zase jako kyprá matka na klisně a nakonec jako stará, velice stará žena s dlouhými bílými vlasy na stejně letitém bílém koni. Shavi okamžitě pochopil, oč se jedná: byla to trojitá bohyně, panna-matka-stařena, jeden z nejmocnějších symbolů ženství. Přesně jako bohyně, která se zjevila Ruth.

Čím více o tom přemítal, tím byl zmatenější. Nedokázal pochopit, proč byli někteří z Tuatha Dé Danannů lidem tak blízcí, proč jimi byli uctíváni a zároveň pro ně představovali symboly všeho dobrého, zatímco další byli zjevně předlohou pro zlé a škodolibé elfy a víly, kteří lidmi opovrhovali, nebo je přímo nenáviděli. Nedávalo to žádný smysl.

# # #

Když dorazili na vrchol, Epona ho třikrát obešla po směru hodinových ručiček a v mlze se objevila brána. Bohyně se otočila a krátce oběma pokynula s důstojností moudré matróny. Pak, opět hrdá a povznesená nad vše pozemské, projela na svém koni bránou a byla pryč.

# # #

Tom na ně už čekal. Jakmile se objevil Veitch, katafalk nesoucí Shaviho tělo se plně zhmotnil a jeho obrysy se ustálily. Tom pohlédl na Shaviho, který se na něm posadil a omámeně zamžoural do slunce, a po tváři se mu rozlil široký úsměv. Byl to ten nejnevázanější projev radosti, který u něj kdy spatřili, ale pak si

všiml Veitchova pahýlu a radost v jeho obličeji stejně rychle vystřídalo zděšení.

„Epona?“ zeptal se Shavi.

Tom nedokázal odtrhnout oči od Veitchova zmrzačení. „Zavolal jsem ji, aby vám pomohla.“

„Jak dlouho jsem byl pryč?“ Veitchův slabý, chraptivý hlas svědčil o tom, že je na pokraji zhroucení.

„Dvě hodiny.“

Veitch svěsil hlavu. „Připadalo mi to delší.“

Shavi vysvětlil Tomovi, co se přihodilo v Ponurých zemích, a pak společně pomohli Veitchovi do domu, aby se tam mohl zotavit. Ztráta Veitchovy ruky Tomovi zjevně dělala starosti.

Nakonec se trochu uklidnil a prohlásil: „Nesmíme ztrácet ze zřetele slavné činy, kterých jsme dnes dosáhli. Byl jsi přiveden zpátky ze samotného pokraje smrti, což je jasné vítězství nad jednou z nejmocnějších sil bytí. To je i symbolické vyjádření velké moci a naděje, která byla vložena do Bratrů a Sester draků.“

„Hurá,“ zasípal Veitch.

„Nyní musíme najít ostatní a připravit se na boj, ke kterému směřovaly vaše životy od samotného začátku.“ Zamyšleně kývl hlavou. „Už zase pět. Úžasné. Možná bychom si přece jen mohli dovolit trochu více naděje, než by se za současné situace zdálo.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Nákaza

Church a Baccharus běžel, temnými, klikatými chodbami a očekávali útok každým okamžikem. Walpurgovu tajnou skrýš opustili ve spěchu a Callowovi se Zlotvory se je zatím dostihnout nepodařilo. Čekal, že dříve nebo později narazí na okupační síly Fomorianů, ale spodní paluby byty kupodivu zcela opuštěné. Rozrážeč vln pořád ještě stál na jednom místě a zmítal se a otáčel na vlnách, které svou sílou svědčily o sílící bouři. Churche napadlo, co to znamená pro Manannána, jehož vůle byla hnacím motorem lodi.

Když dorazili k Churchově kajutě, nahlédli dovnitř a pak i do trosek vedlejší kabiny, kterou obývala Ruth, ale nikde ji nenašli. Church potlačil naval zoufalství. Ruth je silná, určitě přežila, ujistil sám sebe v duchu

Sotva však doběhli ke schůdkům na horní palubu, zjistili, jak nemístně optimističtí ve skutečnosti byli. Skrze otevřené dveře uviděli na pozadí nočního nebe hemžící se siluety Fomorianů. Z místa, kde stáli, se nedalo určit, kolik Nočních chodců vniklo na loď, ale už se nedalo pochybovat o tom, že ji ovládají a Manannán, pokud byl vůbec ještě naživu, je jejich vězněm. Church ho ani příliš nelitoval, spíš by docela rád věděl jak se asi cítí Tuatha Dé Danannové v zajetí těch, které považovali za míň než bakterie.

Opatrně ustupovali chodbou až se zastavili v místech, kde mohli mluvit bez obav, že je na palubě zaslechnou. Baccharus na něj mlčky hleděl dokud si Church neuvědomil, že bůh čeká na jeho rozhodnutí o dalším postupu. „Copak?“ zeptal se rozpačitě.

„Jsi Bratr draků,“ opověděl Baccharus, jako kdyby to vysvětlovalo.

Church nevěřícně potřásl hlavou. „Dobře, dobře.“ Chvíli si pohrával s mečem, který mu visel u boku, a potom řekl: „Musíme sebou hodit.

Callow a Zlotvoři nás mohou vyslídit co nevidět. Callow má parchantskou vytrvalost; nevzdá se, dokud nebude mít pocit, že mě donutil zaplatit za svůj zpackaný život. Ale kupředu nemůžeme. Není šance, že bychom se nějak dostali přes všechny ty Fomoriany na palubě. Sejmuli by nás, než bychom udělali jediný krok, jako… jako Butche Cassidyho a Sundance Kida.“ Baccharus dál čekal na jeho rozhodnutí. Church horečně improvizoval. „Takže… takže…“

„Budeme muset vymyslet něco jiného.“

„Přesně tak.“ A pak to měl. „Když jsem byl tady dole poprvé, trochu jsem se tu rozhlížel a narazil jsem na jinou tajnou kajutu… alespoň myslím, že byla tajná. Byli v ní Zlatí – Goibniu –“

„Credne a Luchta, pod těmito jmény je znají v Neměnných zemích. Ta kajuta *byla* tajná, ale tobě se otevřela z titulu tvého dědictví.“

Church byl příliš unavený, než aby se zeptal, co tím myslí. „Vyráběli zbraně,“ řekl místo toho. „K čemu byly určeny?“

„To bude muset počkat na později, až na to budeme mít čas.“

„Jestli tam ta kajuta ještě je, jestli v ní pořád ještě jsou ty zbraně, jestli je tam Goibniu a ostatní –“

Baccharus už uháněl chodbou. Church se s ním snažil držet krok a přitom nepřestával žasnout nad tím, jak se boční chodby objevují zdánlivě odnikud. O pět minut později proběhli dveřmi do kovárny, kde je přivítal povědomý pach síry a kouře. Výhně však byly vyhaslé a místnost prázdná. Kladiva se válela tam, kam je jejich majitelé odhodili. Na kovadlinách ležely nedohotovené výkovky. V šeru za nimi Church viděl tajemné zbraně navršené na hromady, nedotčené.

Baccharus přejel štíhlým prstem po okraji výhně. „Nemyslím, že Noční chodci objevili toto místo. Tři kováři ho opustili sami, aby spěchali na pomoc mistrovi, když zjistili, že loď byla napadena.“

„Takže je to zase jen na nás.“ Church si prohlédl první hromadu zbraní. Použití většiny z nich pro něj bylo naprostou záhadou. „Víš, jak se s nimi zachází?“

„S některými. Nejsem válečník.“

Church zvedl meč se dvojicí paralelních čepelí. Byl mimořádně lehký, vyrobený ze zlata a stříbra, v boji nepoužitelný. U kořene jílce mezi oběma čepelemi byl vsazen modrý drahokam. Church bezděčně přejel po kameni palcem a okamžitě byl šokován pocitem sání hluboko ve svém nitru, který se stupňoval do té míry, že začal mít strach o své vnitřnosti. Meč mu poskočil v ruce jako živý tvor, tak mocný, že ho stěží dokázal ovládat. Než ho stačil odhodit, všiml si namodralých jisker energie, které přeskakovaly mezi oběma čepelemi a směrem ke špičce meče sílily.

Baccharus rychle přistoupil k němu a palcem se dotkl drahokamu. Energie pohasla a Church se konečně přestal třást, i když pořád ještě cítil v kostech lehké vibrace. „Meč přání," vysvětlil mu Baccharus. „Používat opatrně."

„To mi povídej." Church ho položil zpátky na hromadu a přitom si dával dobrý pozor, aby se nedotkl ničeho jiného. „Je tady něco méně apokalyptického?"

Baccharus se na okamžik zamyslel a potom vytáhl kožený řemínek opatřený na konci jakousi kapsou, ve které bylo něco jako japonská vrhací hvězdice. Hvězdice měla šest cípů tvarovaných jako slzičky opatřené na hrotech krutými ostny. Byla vyrobená ze stejného stříbřitého kovu, jako většina ostatních zbraní.

Baccharus zbraň chvíli potěžkával v ruce a pak začal řemínkem pomalu točit nad hlavou. Church se rychle ukryl za jednou z výhní a odtamtud přihlížel, jak se zbraň v ruce boha roztáčí stále rychleji. Když už se její víření nedalo postřehnout okem, Baccharus prudce trhl zápěstím a hvězdice vyletěla. Opsala ve vzduchu široký oblouk; primitivní, ale účinná zbraň, pomyslel si Church. Pak ale Baccharus kývl hlavou směrem k hromadě nezpracovaného kovu, hvězdice ve vzduchu nepřirozeně poskočila a rozletěla se směrem, kterým se díval. Vzápětí proletěla kovem, jako by to byla hromada písku. Baccharus ještě dvakrát ukázal hlavou a hvězdice ho pokaždé znovu poslechla a prorazila další otvor do ingotu, až se konečně rozpadl na kusy a s rachotem se rozsypal po zemi. Hvězdice se rozletěla zpátky k Baccharovi, zpomalila a nakonec se zastavila ve vzduchu, odkud ji opatrně sebral palcem a ukazováčkem.

„To je úžasné.“ Church si od něj hvězdici vzal a začal si ji prohlížet. Neviděl nic, co by mu napovědělo, proč se chová takovým způsobem. „Může ji takto použít každý?“

„Každý, kdo má dostatečně pevnou vůli.“ Baccharus se usmál.

„Pořád nám to moc nepomůže, jestli se budeme muset utkat se všemi najednou, ale je to alespoň něco.“

„Co navrhuješ?“

Church nervózně přešlápl. Přímo před sebou měl širokou cestu, po níž se zatím odmítal vydat, ale teď nevěděl, jak by se jí mohl dál vyhýbat, jakkoliv odporná mu připadala. „Fomorianská nákaza, kterou ve mně tví lidé cítí, má vedlejší účinky,“ začal. „Stopy po ní ve mně zůstaly i poté, co mne Polibek temnoty skoro dostal. Brzy nato mi zachránil život nápoj, který jsem vypil z Dagdova kotle. Ten ve mně zase zanechal esenci tvého lidu, takže se teď ve mně sváří Fomoriané s Tuatha Dé Dananny. Výsledkem je, že někdy, když se na to doopravdy soustředím, dokážu poznat, co se honí Fomorianům v hlavě. Ne že bych jim přímo četl myšlenky – alespoň si nemyslím, že bych to dokázal. Já vlastně ani nevím, jestli vůbec přemýšlejí. Jsou to jenom letmé dojmy. Ale když se skutečně snažím, dokážu se jim dostat do hlavy a zjistit, co plánují. Musím ale přitom být těsně u nich.“ Zamrkal. „Mám přitom pocit, jako kdyby se mi v mozku hemžili pavouci. Ale to na tom není to nejhorší.“ Odmlčel se a snažil se najít slova, kterými by nejlépe popsal svoje obavy.

„Tak co?“ Baccharus zjevně něco vyčetl z Churchova obličeje, protože mu vzápětí položil konejšivě ruku na rameno.

„Mám strach, že bych se v tom mohl ztratit. Nějak… je to jako kdyby jejich mysli byly vzájemně propojené. Spousta různých těl, ale jediná bytost. Zachytil jsem jen drobný náznak toho, co mají v sobě, ale i to mi připadalo jako divoká řeka. Nebo olej, černý a hrozně studený. Pokoušel se mě stáhnout pod hladinu.“

Baccharus přikývl. „Rozumím. Musíš udělat co cítíš, že je správné. Nikdo tě nebude soudit.“

Tím to Churchovi ještě ztížil. „Musím se naučit nebýt tak háklivý. Co by řekl Tom?“ Vzdorovitě se zašklebil. „Jdeme na to. Opatříme si pokusné morče.“

# # #

Vrátili se ke schodišti vedoucímu na horní palubu a přitom neustále naslouchali, jestli se někde neobjeví Callow a Zlotvoři. Okamžitě je udeřil silný, mrazivý vítr a skrze otevřené dveře viděli těžké mraky občas podsvětlené oslepujícím zábleskem blesku. Loď se zmítala v bouři tak silně, že se Church musel přidržovat zábradlí, aby se vůbec udržel na nohou. Alespoň burácení hromu zamaskuje hluk, který by je jinak mohl prozradit, pomyslel si.

Výhled dveřmi občas zakrývalo něco velkého, co pomalu přecházelo sem a tam. Stráže, pomyslel si Church. Zjevně měly zabránit, aby se kdokoliv z cestujících míchal do toho, co se dělo na palubě. Přestože svůj plán důkladně probrali – a nebyl příliš složitý – cítil, jak se mu chloupky vzadu na šíji ježí nervozitou. Stačila jediná chyba, a sesypou se na ně všichni Fomoriané.

„Jsi připravený?“ zašeptal.

„Ano.“ Baccharův hlas zněl klidně jako vždy.

Church opatrně pozvedl vrhací hvězdu a dával si dobrý pozor, aby se prsty nepřiblížil k jejím ostnatým hrotům. „Víš určitě, že bys na to nebyl lepší ty?“

„Máš tu schopnost v sobě. A já jsem z nás dvou rychlejší.“

„No dobře,“ povzdechl si Church. „Jsem připravený. Buď opatrný.“

Baccharus se plaše usmál a pak se rozběhl ke schodišti. Church ustoupil na konec chodby a zašel za roh. Dech měl zrychlený, srdce mu divoce bušilo. Chvějícíma se rukama nabil hvězdici do praku a ten nechal volně viset ve spuštěné ruce podél boku. Zhoupl se na patách, připraven okamžitě vyrazit. Navzdory Baccharovu ujištění stále pochyboval o svých schopnostech, i přesto, že zbraň několikrát vyzkoušel. Reagovala na jeho myšlenky pozoruhodně snadno, skoro jako by byla jeho součástí, ale Fomoriané se uměli pohybovat velice rychle, když na to přišlo. Bude mít dost času dodat hvězdici potřebnou energii a vypustit ji dřív, než se na něj vrhnou? Než ztropí poplach?

Nehloubej nad tím, pokáral se v duchu. *Prostě jednej*.

Představoval si, jak se Baccharus krade k patě schodiště, plazí se po břiše nahoru jako had a pak čeká, až bude stráž co nejdále od něho a přitom doufá, že nablízku není žádný jiný Fomorian. Teď hází jeden z uhlíků, který si vzal z výhně, aby zarachotil na mokré palubě hned za dveřmi. Teď se rychle vrací dolů a ukrývá se ve stínu, zatímco strážný zkoumá zdroj hluku svými zostřenými smysly.

Church zadržel dech a naslouchal: nic, jen vítr.

Teď Baccharus hází další uhlík pod schody a znovu ustupuje. Tentokrát Churchovi připadalo, že slyšel jeho zachřestění. Strážný by měl seběhnout dolů jako poryv zimního vichru.

Church ani nedýchal. Opatrně přešlápl z nohy na nohu, adrenalin, který mu proudil v žilách, mu přivodil třesavku. Pomalu začal roztáčet prak a přitom dával pozor, aby jím nezavadil o stěnu chodby. Svis. Svis. Lehký vánek.

Další uhlík vržený z bezpečí stínu. Tento se dokutálel skoro až k nohám strážce. Teď už musel tušit, co se děje. Ale nebál se. Byl zvyklý nahánět strach druhým, sám ho necítil.

Seběhlo se to jako když se sype domeček z karet. Za rohem se objevil Baccharus jako zlatá šmouha, ani nezpomalil, jak se blížil k Churchovi, jen se bleskově přikrčil před jeho zbraní. Church se roztočil jako vrhač disku na olympiádě, stále rychleji a rychleji, až se začal obávat, že by v tom víření mohl přehlédnout blížícího se Fomoriana. Hvězdice mu zpívala tklivou melodii. A potom se stín za rohem zaplnil něčím temnějším než stín; odporný puch, jekot startující stíhačky završené vysokým opičím zavřeštěním.

Church oprostil svou mysl od všeho kromě hvězdice. Dopředu a dozadu, nahoru a dolů, míhala se vzduchem a přitom trhala stvůru na kusy. Něco dopadlo na zem a podlaha pod jeho nohama byla náhle kluzká.

Puch byl nesnesitelný a jeho součástí teď bylo i to, že mu krev bestie leptala boty. Srdce mu poskočilo úlevou: on to vážně dokázal. Ale musel být opatrný. Tak to nemělo být. Měl toho netvora udržet naživu alespoň tak dlouho, aby se mohl dostat do jeho mysli. Současně pocítil lítost nad utrpením, které způsobil jiné živé bytosti.

Křik rychle utichal a Fomorian dopadl na podlahu. Tohle byl ten nejnebezpečnější okamžik. Potřeboval, aby ještě žil, ale ne tak, aby ho mohl z posledních sil zabít.

Baccharus přinesl pochodeň, aby si mohl lépe prohlédnout tu spoušť, kterou na těle stvůry natropil. Church se snažil odvrátit, ale bylo to všude kolem něj.

„Je čas.“ Baccharova slova zněla jako jemná pobídka a současně mu dodala odvahy. Zaťal zuby a vykročil vpřed.

Boty mu klouzaly na slizu, který pokrýval podlahu. Jeho výhonek sebou divoce házel jako chapadlo a pak se mu ovinul kolem nohou. V záchvatu paniky ho divoce odkopl. Výhonek odletěl a znovu začal slepě šátrat kolem sebe.

Nezbývalo mu nic jiného, než se vyšplhat na tělo, které se nechutně poddávalo tlaku. Noha mu sklouzla do otvoru připomínající zrádnou bažinu. Když ji vytahoval, vydával odporné mlaskavé zvuky.

Konečně se dostal tam, kde se podle jeho názoru nacházela hlava. Každopádně tam bylo vyvýšené místo s očima koulejícíma se ve smrtelné agónii, ale byly černé jako olej a zářily vnitřním světlem, které bylo také tušově černé, i když trochu jinak. Ovládl nevolnost, která se ho zmocnila, a přejel prsty po kůži. Ačkoliv nedokázal popsat její texturu, působila tak nepříjemně, že se mu okamžitě zvedl žaludek a chvíli myslel, že bude zvracet. Když nevolnost trochu pominula, položil dlaň mezi ty chvějící se bulvy, zavřel víčka a soustředil se.

# # #

Rychlost a prudkost reakce jej zaskočila. V jednom okamžiku se snažil ovládnout pocit znechucení nad tím, co musel udělat, a v příštím byl násilně vtažen do valící se řeky surového oleje, tonul v odporném zápachu, který byl částečně chemický a částečně připomínal výkaly, každičké jeho vlákno se svíjelo hnusem nad tím, co mu říkaly jeho smysly. Ta zkušenost byla tak ohromující, až měl pocit, že ji skutečně prožívá: chodba, Noční chodec, Baccharus i všechno ostatní bylo z jeho mysli totálně vytěsněno.

Plul s černým proudem, zalykal se, nikoliv z nedostatku kyslíku, ale z pocitu, že je jeho tělo omýváno takovým zlem, až se ho vlastní duch štítil. Jeho mysl dodala abstraktnímu pojmu formu komplexní směsice vjemů: zdálo se mu, že ho někdo škrtí, snaží se mu do úst nacpat něco ohavného, co se podobalo lidskému mozku, že se kůží dotýká vnitřností mrtvoly milované bytosti. Ten nápor byl amfetaminově prudký a strhával ho takovým směrem a silou, že vůbec neměl čas přemýšlet. Bojoval o holý život, o svou příčetnost, a přitom si byl jist, že se z toho už nikdy nedostane.

A pak pocítil plnou silou to, co dříve vnímal jen v náznacích: strašnou, cizí inteligenci, která spojovala Fomoriany. Pavouci se mu zavrtávali hluboko do mozku. Nebyla to slova ani obrazy, které by dávaly nějaký smysl, ale zaplavil ho ohromující *dojem* toho, co si ty stvůry myslí. Tonul v zoufalství ničícím jeho duši a promořující ji životním názorem, že nic nemá smysl, že neexistuje důvod pro existenci čehokoliv a že by tudíž bylo lépe, kdyby nic neexistovalo.

Složenýma hmyzíma očima viděl Londýn jako negativ: mrtvá těla navršená v ulicích a Temži tekoucí jako sliz, bílé stíny natahující se do budov a srdcí. Zahlédl svět viděný stem tisíců očí a co víc, uviděl Jezerní oblast, waleské pohraničí, jižní pobřeží a Midlands zamořené nekonečnými postupujícími armádami.

Ještě horší na tom všem bylo, že čím déle tam byl, tím snáze dokázal ovládat svoje činy a odklánět směr pohledu tu sem, pak zase tam. Nakonec viděl očima, které se rozhlížely po Rozrážeči vln, a prosákl olejnatým vjemem jejich záměrů.

Na těle mu vyrazil studený pot. Byl Fomorian a už nikdy tomu nebude jinak. Vibrace, které jím cloumaly jako křeče, stále sílily, až si začal myslet, že se musí každou chvíli rozpadnout na kusy…

# # #

Dopadl tvrdě na podlahu a vyrazil si dech. Černý olej odtekl z jeho mysli během několika málo vteřin, ale v uších mu dál zněly démonické hlasy, i když teď nad sebou viděl Baccharův obličej.

„Ježíši.“ Dusil se; vykašlával zvratky, které se na zemi mísily se syčícím slizem vytékajícím z nyní již mrtvého Fomoriana.

„Upokoj se, Bratře draků.“

„Byl jsem jedním z nich… nemohl jsem se z toho dostat…“

„Tvůj obličej mi prozradil, co se děje. Myslel jsem, že snad to kouzlo nikdy nedokážu přerušit.“

Church se několikrát zhluboka nadechl, pak si sevřel hlavu mezi koleny, ale stejně se pořád nemohl zbavit svíjení v mozku.

„Už vím, co dělají,“ vydechl.

Baccharus mu pomohl vstát. „Viděl jsi to?“

„Viděl… cítil… nevím.“ Znovu se zhluboka nadechl a pokusil se ovládnout závrať. „Jsou skutečně mou součástí? Mám je v sobě? Na celý zbytek života?“

„My všichni jsme součástí všeho a všechno je součástí nás.“

„Teď nemluvíš jako jeden z Tuatha Dé Danannů.“ Opřel se o Bacchara, který ho pomalu odváděl od mrtvoly. „Viděl jsem něco… strukturu… geometrický tvar, který jako by mizel v jiné dimenzi… zářící rubín, pak smaragd.“

„Kouzlo přání.“ Baccharův hlas zněl náhle tak sklíčeně, že Church okamžitě zpozorněl.

„Ale to nebylo všechno,“ pokračoval Church. „Zachytil jsem zmínku o nákaze… epidemii…“

Baccharus se odvrátil, takže mu Church neviděl do obličeje.

„Co je to?“

„Kouzlo přání je výtvor nepředstavitelné moci. Noční chodci je použili k porušení dohody a zpřetrhání vazeb, které je poutaly ke Vzdáleným zemím. Zdecimovalo můj lid. Někteří byli nakaženi esencí Nočních chodců, jiní –“

„…byli uvrženi do vyhnanství a ještě jiní uprchlí. Ten příběh znám.“

„Noční chodci museli mnoho obětovat, aby ho znovu zaostřili.“ Sklonil hlavu a přitiskl si prsty na spánky. „Ale vetkat do struktury jednu z největších pohrom…“

„To je ještě horší?“

Upřel na Churche oči lesknoucí se slzami. „Mí lidé by tentokrát neskončili ve vyhnanství. Byli by zničeni nejstrašnějším možným způsobem. Vyžraní zevnitř.“

„Snaží se přimět Manannána, aby je odvezl do vašeho nejvyššího dvora, a tam to spustí.“

Baccharus potřásl hlavou. Church měl dojem, že se každou chvíli rozpláče.

„Ještě k tomu nedošlo, Bacchare. Loď stále stojí. Ještě Manannána nezlomili.“

Vyrušilo je ťapkání malých nožek na dřevěné podlaze za jejich zády. Otočili se právě včas, aby zahlédli stříbrného pavouka mizejícího ve stínech: Caraprix, jeden ze symbiotických tvorů, společných pro Fomoriany i Tuatha Dé Dananny. Tento opustil chladnoucí tělo.

„Rychle!“ řekl Baccharus.

Church zatočil prakem a vrhl hvězdici, ale ta jen vymrštila déšť třísek z podlahy. Caraprix už byl na cestě na horní palubu. Oba ho pronásledovali za roh, ale to už mizel do noci.

Baccharus popadl Churche za ruku. „Musíme uprchnout. Poplach propukne každou chvíli. Než se nadějeme, budou tady.“

Jako odpověď na jeho slova zvenčí zazněla strašlivá kakofonie zvířecích zvuků. V příštím okamžiku ji přehlušil dupot tvorů sbíhajících do podpalubí.

Church a Baccharus se otočili na patě a vyrazili pryč, do nitra lodních chodeb.

# # #

Hluk pronásledovatelů se za nimi držel dobré čtvrt hodiny, ale Baccharus znal tajné chodby, které soudě podle pavučin zjevně nebyly používány celé roky. Když se konečně rozhostilo ticho, zastavili se a lapali po dechu zády opření o stěnu.

„Teď, když objevili svého mrtvého druha, prohledají celou loď,“ poznamenal Church. „Tím pádem je moment překvapení v háji.“

„Věčně se schovávat nemůžeme.“ Baccharus byl nezvykle vyděšený.

„Nemyslím, že bychom se měli schovávat.“

„Tak co navrhuješ? My dva proti armádě –“

„Nejsme tu jenom my dva, Bacchare.“ Church se musel usmát udivenému výrazu v bohově obličeji. „Řekl bych, že ty tuhle loď docela znáš.“

„Velice dobře.“

„Výborně. V tom případě vím o místech, kam bych chtěl, abys mne zavedl.“

# # #

Ozvěny šplouchání a tancující kalužiny světla odraženého od olejnaté vody dole. Pach shnilých ryb a chaluh otravoval vzduch. Church a Baccharus spěchali přítmím po dřevěné lávce, která nejistě visela nad černým, líně se přelévajícím obsahem nádrží splaškové vody. Byly obrovské a hluboké a neplnila je jen mořská voda, ale i odpady z kuchyní. Tahle byla jen jedna z mnoha, ale Baccharus Churche ujistil, že je to ta pravá.

Byli v jedné z nejzchátralejších částí lodi. Lávka pod nimi vrzala a prohýbala se a na některých místech chyběla prkna, takže museli přeskakovat mezery nebo se opatrně posouvat po podpěrách se zády přitisknutými ke stěně.

Dva Fomoriané, kteří je pronásledovali do podpalubí, se objevili na začátku lávky, když Church s Baccharem byli asi o sto padesát metrů dál nad nádrží. Church pocítil mrazení v zádech ještě předtím než se otočil a uviděl dva lomící se stíny. „Doufejme, že to vyjde.“

Fomoriané se rychle blížili. Baccharus by jim dokázal utéct, ale schválně zpomaloval, aby zůstal s Churchem. Church už cítil příznaky vyčerpání: bodavou bolest v hrudi a svaly na nohou měnící se v rosol. Záchvat slabosti ho přepadl, právě když přeskakoval jednu z četných mezer v lávce, a třebaže špičkami nohou dopadl na prkna na druhé straně, sklouzl po mokrém dřevě.

„Baccha –“ bylo všechno, co měl čas vykřiknout, a v příštím okamžiku už se řítil dolů. Na poslední chvíli se zachytil lokty a vklínil se mezi boční podpěry. Když se podíval dolů, uviděl, jak se jeho boty houpají stěží půl metru nad vodou. Fomoriané se na něho řítili jako rozjetý vlak, už nebyli dál než třicet metrů.

Náhle se hladina pod ním divoce rozvířila. Ze splašků se vynořila zlatá rybka s obrovskými čelistmi vybavenými dvěma řadami břitovitě ostrých zubů, které hlasitě sklaply pod jeho nohama; v tu chvíli ho od nich dělil sotva centimetr. Kdyby na něj ryba dosáhla, silné kožené boty by mu proti jejím zubům nebyly nic platné.

Začal sebou divoce zmítat, ale než mohla ryba zaútočit podruhé, ucítil na ramenou ocelový stisk Baccharových rukou a jeho přítel ho bez sebemenší námahy vytáhl na lávku. Church, kterému se nedostávalo dechu ani na to, aby poděkoval, se potácivě rozběhl vpřed. Nemusel prchat daleko. Lávka končila u zadní stěny splaškové nádrže a po dveřích nebo jiném východu nebylo nikde ani stopy.

Church a Baccharus se otočili tváří v tvář blížícím se Nočním chodcům, kteří teď, když viděli, že je jejich kořist zahnaná do kouta, zpomalili. Pod jejich tíhou lávka hlasitě praskala. Uvnitř jejich stínů Church zahlédl kostěné desky a bodce, které se neustále měnily. V rukou drželi meče s pilovým ostřím, oblíbené mezi fomorianskými válečníky, rezavé a potřísněné krví.

„Odsud se nedostaneme," řekl Church. Přitom ani na okamžik nespouštěl oči z blížících se nepřátel.

Baccharus sáhl do kapsy a vytáhl poslední z kousků uhlí, které sebral z výhně, a hodil ho do vody. Hlasitě šplouchl a od místa jeho dopadu se po hladině rozběhla kola.

Fomoriané si toho nevšímali. Church se díval, jak se jejich těžiště přesouvá a věděl, že každým okamžikem zaútočí.

Voda pod nimi začala vřít. Na hladinu se vyvalily velké opalizující bubliny. Churche nejprve napadlo, že je to další ostrozubá ryba, ale brzy bylo zřejmé, že se z vody vynořuje něco podstatně většího.

Fomoriané tomu věnovali jen letmý pohled. Jaké chyby se dopustili, si uvědomili, až když uviděli úšklebek na Churchově obličeji. V příštím okamžiku vystřelilo z vody rychlostí blesku něco dlouhého, gumovitého a přerazilo to lávku mezi Nočními chodci a Churchem s Baccharem. Fomoriané chvíli balancovali na okraji, ale než stačili získat zpět ztracenou rovnováhu, z vody se na netopýřích křídlech vznesl Llamigan-y-dur a vrhl se na ně. Jeden z válečníků

skončil v čelistech groteskní žabí stvůry, zatímco druhý se zřítil do nádrže, jejíž hladina okamžitě začala vřít zuřivým bojem o kořist.

Church nakrátko zahlédl, jak byl první válečník roztrhán na kusy Vodním skokanem, jak mu na večírku před svou smrtí říkal Cormorel, a pak mu ropucha zmizela pod vodou. Ryby spořádaly druhého o něco později a potom znovu zavládl klid.

„Jak jsi věděl, že nezaútočí na nás?“ zeptal se Church.

Baccharus se usmál. „Nejsou to jen Zlatí, komu se hnusí Noční chodci. Odporné bestie jako Zlotvoři mohou kráčet po stejných cestách jako oni, ale většina obyvatel Dalekých zemí ty nečisté stvůry nenávidí.“

Church přeskočil na druhou stranu lávky a pak se zastavil, aby se ještě jednou zahleděl do olejnaté vody pod sebou. „Obrovská ropucha. S křídly. A ocasem. Ano, Věk rozumuje definitivně za námi.“

# # #

Následující hodinu strávili průzkumem temnějších zákoutí podpalubí. Jako jeden z Tuatha Dé Danannů se Baccharus těšil úctě ostatních cestujících, jakou by samotnému Churchovi nikdy neprokazovali. Byly uzavřeny dohody. Někteří odmítli, mnozí však souhlasili.

Po páchnoucích nádržích splaškové vody pro ně bylo prostředí lodní kuchyně výraznou změnou k lepšímu. Voněla kořením, bylinkami, pečeným masem a smaženými rybami. Rozkládala se na ploše čtyř fotbalových hřišť a Baccharus Churche upozornil, že je to jen jedna z mnoha. Z opuštěných hrnců bublajících na železných roštech stoupala pára; pod rošty hučel a praskal oheň. Ze stropu visely svazky sušených bylin, a jak se o ně otírali, uvolňovali vůni, která se mísila s vůní hořícího dřeva. Hrnce a pánve se leskly ve světle několika pochodní. Nejznepokojivější na obrovské kuchyni byl způsob, jakým zesilovala i tu nejslabší ozvěnu jejich kroků, když se plížili uličkami mezi pracovními stoly.

Bylo jim jasné, že je jen otázkou času, než je tam Fomoriané najdou, a nemýlili se: tři z nich právě vešli dovnitř – dva jedněmi

dveřmi a jeden druhými na protější straně místnosti. Noční chodci se nijak nesnažili přiblížit se k nim opatrně. Prostě se na ně vrhli, v běhu poráželi bedny se zeleninou, nádobí a ostatní kuchařské pomůcky létaly vzduchem, zvuk řinčícího kovu byl ohlušující. Uličkami se nezdržovali a bez váhání skákali po žhavých roštech, takže se místností brzy nesl puch z jejich spáleného masa.

Byl to děsivý pohled, ale Church zůstal chladnokrevně stát na místě. Nabil do praku hvězdici, třikrát jí zatočil nad hlavou a vrhl. Jeden z páru útočníků vybuchl v černém dešti krve, úlomků kostí a kusů masa. Na to, aby znovu nabil, však už bylo pozdě – zbylí Fomoriané se na něj už hrnuli s napřaženými meči.

Náhle se z úkrytu v uličce zvedl afank. Mořská stvůra si svoje objevení načasovala tak, že se jeden z Nočních chodců ocitl v její bezprostřední blízkosti. Bez váhání se rozmáchl mečem a zasáhl afanka do hrudi takovou silou, až mu vyhřezly kosti. Rána by bezpochyby byla smrtelná, ale okamžitě se zase zacelila. Cormorel měl pravdu: obyčejnými zbraněmi se afankové zabít nedali.

Noční chodec se překvapeně zarazil. Afankovi se v obličeji objevila příšerná grimasa, která bezpochyby měla být veselým zašklebením. Zvedl podivný, zakřivený oštěp, který až dosud ukrýval, a svou mocnou paží ho zarazil Fomorianovi do těla tak, že ho proklál od břicha až po krční obratle. Zatímco se raněný válečník snažil oštěp oběma rukama vytrhnout, afank rychle uskočil. Ačkoliv ta zbraň vypadala docela obyčejně, i ona pocházela z tajné zbrojnice. Náhle se modře zablesklo a po celé místnosti pršely spálené kusy Fomoriana.

Church a Baccharus ještě uhýbali před kouřícími cáry, když se na ně vrhl poslední z Nočních chodců. Jediným dlouhým skokem se přenesl před ně a rozpřáhl se mečem na Churche. Na použití hvězdice nebyl čas a afank byl příliš daleko.

Baccharus popadl velký hliněný džbán a chrstl jeho obsah na válečníka. Zlatavý olej zmáčel Nočního chodce od hlavy k patě a současně polil i ohniště za jeho zády, jehož do ruda rozpálený rošt zespod olizovaly plameny. V příštím okamžiku se stvůra škvařila v hučícím ohni. Pozpátku dopadla na ohniště, znovu se vymrštila a potácela se po místnosti v neúspěšné snaze uhasit plameny, které ji

rychle stravovaly. Po chvíli se svalila do uličky a tam zůstala ležet bez hnutí, zamořujíc vzduch hustým černým kouřem a odporným puchem spáleniny. Church i Baccharus se rozběhli se zakrytými ústy k nejbližším dveřím.

„Jsou zbraně," řekl Baccharus vesele, „a zbraně."

„Z některých se ještě kouří," dodal Church v co nejvěrnější imitaci Jima Carreyho. „Uvědomuješ si, že mám humornou průpovídku na každou situaci? Nebude tě to příliš dráždit, že ne?"

# # #

Sklad vína a piva byla chladná a zatuchlá místnost, dlouhá, s nízkým stropem a stěnami lemovanými řadami obrovských dubových sudů. Podlaha nesla stopy milionů oslav, byla cítit kysele a sladce zároveň, jako vzpomínka na lepší časy. Všude kolem byla spousta hlubokých stínů, spousta příhodných úkrytů. Bylo to dokonalé.

Church a Baccharus se nijak nesnažili maskovat před třemi fomorianskými pronásledovateli. Jak uháněli mezi sudy, ozvěna jejich kroků měla zvláštní, tlumený tón, jako když se zatloukají hřebíky do tvrdého dřeva. Zhruba uprostřed skladiště se na chvíli zastavili v ostrůvku světla z jedné z plápolajících pochodní, jen aby se ujistili, že nebyli přehlédnuti. Jakmile znovu dorazili do stínu, padli na všechny čtyři a plazili se pod sudy, obličeje i ruce si odírali o drsné dřevo a zalykali se ovzduším plným alkoholových výparů. Když nohy Fomorianů zaduněly na prkenné podlaze, protáhli se hadovitými pohyby mezi sudy do ještě hlubšího stínu, kde se mohli vyšplhat nahoru a vleže na břiše odtamtud všechno ve skrytu pozorovat.

Fomoriané je neviděli. Při svém slídění urazili čepy několika sudů a brzy uličkami protékala zpěněná řeka vína a piva. Když byli první dva asi deset kroků od Churchova a Baccharova úkrytu, ozvalo se tiché zašelestění a ovanul je lehký větřík. Noční chodci šli dál, ale teď jim chyběly horní třetiny hlav. Udělali ještě několik dalších kroků, než jim ta závažná skutečnost konečně došla, a pak se svalili

na zem. Jejich krev mísící se s pivem a vínem syčela jako slanina na pánvi.

Church byl ohromen. Když mu Baccharus popisoval schopnosti Šeptajících vláken, nedokázal pochopit, jak něco tenké jako bavlněná nit může přeříznout jakýkoliv pevný předmět. Dokonce ani názorná ukázka, při níž jedním z těch zařízení připomínajících dětské jo-jo rozpůlil kovadlinu, ho docela nepřesvědčila. Ale bylo to tak.

Když třetí Noční chodec, který se trochu opozdil za svými druhy, uviděl, co se jim stalo, zarazil se. Pomalu začal větřit a jeho dech přitom chrčel jako starý motor. Church si byl jist, že netvor ví úplně přesně, kde se ukrývají.

Neměl proč si s tím dělat starosti. Výkřik, který se vzápětí rozlehl skladištěm, dokázal otřást i Fomorianem. Dílem pták, dílem zvíře a dílem člověk – Church si dokázal představit, jaký děs asi musel budit jeho hlas rozléhající se mezi osamělými vrcholky ostrova Skye.

Ze stínů na druhém konci skladiště se vynořila obrovská, kolébající se lidská postava se svalnatým tělem a pažemi jako větve dubu. Kolem pasu měl přivázané zkrvavené kůže koz a ovcí něčím, co Church nechtěl blíže zkoumat, ale původ čehož byl nezaměnitelně lidský. Páchlo to stejně odpudivě, jako když se s tím Baccharus před několika minutami domlouval.

Fomorian s řevem zaútočil. Baiste-na-scoghaigha, který mezitím vyšel na světlo, to nijak nevyvedlo z míry. Čekal, oči mu žlutě plály a nebezpečně vyhlížející roh, který mu vyrůstal z čela, vrhal podivné stíny.

Na poslední chvíli se přikrčil před svištícím mečem, pak se vrhl vpřed jako rozzuřený býk a zabodl Nočnímu chodci roh do míst, kde měl podle Churchova odhadu břicho.

Bitva, která se strhla, byla zuřivá, řev, ječení a kvičení ohlušující. Několik sudů přitom vzalo zasvé a pití teklo po podlaze proudem. Baiste-na-scoghaigh utrpěl několik ošklivých zranění na rukou a hrudi, než se mu podařilo Fomorianovi meč vyrvat a zlomit, ale ani jeden z nich si z toho hlavu nedělal. Noční chodec začal divoce měnit podobu způsobem, který Churchovi vždycky připomínal počítačovou pixelaci, vytvářel si na těle břitvovité trny, zubaté čelisti, a dokonce i něco, co připomínalo obrovské humří klepeto. Ale baiste-na-

scoghaigh byl tak rozzuřený, že se u něj každý útok minul účinkem, drásal soupeře svým rohem a tloukl ho pěstmi, které na něj dopadaly silou kovářských kladiv. Fomorian brzy vlekl po zemi většinu svých vnitřností, ale stále se bránil, dokonce i když byl nakonec sražen na zem. Baiste-na-scoghaigh do něj nepřestal bušit, ani když už se nehýbal: pokračoval, dokud svou oběť neroztloukl na jemnou kaši.

Church a Baccharus ho tam nechali; ještě z dálky slyšeli dunění jeho obrovských pěstí o podlahu.

# # #

Church a Baccharus se rozhodovali, jestli by neměli vyzkoušet podobný scénář ještě v mapovně a knihovně, ale nezdálo se, že by to mělo valný význam. Nakonec se místo toho ukryli za hromadu objemných svazků, odkud mohli nerušeně pozorovat dění.

Obrovskou místnost osvětlovaly stovky pochodní rozvěšených po stěnách i uprostřed širokých stolů, ale ani pach oleje a kouře nedokázal zakrýt aroma starého, suchého papíru a papyru. Po šeru ve skladišti a u splaškových nádrží tu bylo příjemně jasno a vzdušno.

Vichřice, která zuřila venku, jako by se knihovny netýkala. V poslední době byly bouře tak časté, že v nich určitě nějak museli mít prsty Fomoriané. Okna na jedné ze stěn nabízela výhled na vlny vzdouvající se vysoko nad lodní boky. Blesky prozařovaly v nepravidelných intervalech i ty nejtemnější kouty místnosti, zatímco déšť vyťukával nepřetržitý divoký rytmus.

Přesto ležely knihy a mapy vyrovnané na stolech, lavicích, židlích, policích a většinou na podlaze bez hnutí a neválely se kolem. Skoro se zdálo, že odsud bouři pozorují z nějakého vzdáleného místa, což podle Churchova názoru mohla docela dobře být pravda.

Fomoriané se přihnali zhruba o deset minut později. Jejich smysly byly oslabeny světlem a místnost prohledávali s obezřetností, která pro ně nebyla typická; potenciální skrýše prošťourávali svými meči. Churche překvapilo, když zjistil, že ve světle pochodní vypadají mnohem menší – doslova. Měli teď zhruba lidské rozměry a vlastně i tvar: dvě nohy, dvě ruce, hlavu.

Když jeden z nich procházel kolem police s mapami, nevšiml si sloupu mlhy opalizujícího ve světle. Opar Fomoriana nakrátko zahalil a pak odletěl stranou, jako odvátý větrem. Stvůra na okamžik strnula, pak pomalu zaklonila hlavu a vyrazila ze sebe křik, v němž Church ke svému překvapení neklamně rozpoznal zoufalství. Noční chodec se začal divoce svíjet, přičemž vrazil do police a proměnil ji v hromadu třísek, potom se jal zmateně pobíhat sem a tam a drásal si oči a uši. Na původně bílé mapy šplíchal černý sliz.

„Co se stalo?“ zašeptal Church.

Baccharus pokrčil rameny. „Spriggan mu pošeptal tajemství.“

„Ježíši, jaké tajemství?“

„Takové, které dokáže přivést k šílenství kohokoliv.“

Pomyšlení na to, co to asi mohlo být, Churche tak zneklidnilo, že se rozhodl nad tím dále nehloubat.

Ostatní Fomoriany rozrušil osud jejich druha tak, že chvíli vyváděli jako opice v džungli, ale ustoupit neměli v úmyslu. Semkli se do těsnější obranné formace a takto pokračovali v systematickém prohledávání místnosti, pátrajíce po neviditelných nepřátelích. Ani Church nedokázal spriggany rozpoznat, ale předem se s nimi domluvil na místech, kde budou číhat. Slyšel o nich dávno předtím, než ho na ně upozornil Cormorel. Podle pověstí to byli duchové obrů, kteří strašili u menhirů v Cornwallu, ale ve skutečnosti byli stejně proměnliví jako mnozí jiní obyvatelé Tír na n’Og. Někdy se zjevovali stejně málo hmotní, jako ranní mlha, ale když se rozhodli pro pevná těla, vypadali ještě bizarněji než Fomoriané.

Navzdory své hrozivé pověsti respektovali Churche pro jeho spojení s modrým ohněm, což podle všeho zklidnilo jejich od přírody nezkrotnou povahu.

Fomoriané byli stále nervóznější, že nedokážou objevit nepřátele, a tak začali nazdařbůh bodat meči do hromad knih. Když se ale ocitli v blízkosti těžkých purpurových závěsů, povlávajících ve větru u otevřeného okna, zaskočil je náhlý pohyb. Závěsy se rozvinuly a z nich – nebo ze vzduchu za nimi – se vynořili spriggani, nyní hmotní a strašliví ve svém hněvu. Vrhli se na Fomoriany jako vyplašení ptáci a okamžitě se rozplynuli v mlhu, takže jim Noční chodci nemohli nijak ublížit.

Kdyby bylo sprigganů méně než osm, které napočítal Church, snad by proti nim měli Fomoriané jakous takous šanci; nepomáhalo jim ani to, že je mohli zasáhnout, jedině když se na okamžik zhmotnili. Spriggani však byli tak rozběsnění, že se neustálili v žádné ze svých podob ani na chvíli a brzy se uprostřed knihovny vršila hromada roztrhaných těl jejich nepřátel.

Po tom, co viděl, Church váhal vystrčit nos z úkrytu, ale Baccharus už byl venku a děkoval sprigganům za pomoc elegantní poklonou. Dychtivě kroužili kolem mrtvol, jako by uvažovali o hostině. Jelikož o pohled na něco takového Church rozhodně nestál, poděkoval jim z povzdálí a spěšně opustil místnost.

# # #

Další hodinu a půl střídal jeden útok druhý. Tu se uplatnily ostré drápy tvora, který ze všeho nejvíce připomínal gryfa, tam zase divokost nějakého příbuzného mantichory. Ztráty mezi pasažéry lodi byly poměrně malé – několik portunů bylo rozdrceno padajícími Fomoriany, za svou odvahu zaplatilo i něco, co mělo tělo pokryté dlouhými ostny jako lidský dikobraz – ale Noční chodci hynuli jako mouchy. Jakmile se Church s Baccharem přesvědčili, že v chodbách už žádný nezbyl, rychle zamířili k palubě.

# # #

Vynořili se do vichřice ostré jako nože. Dešťové kapky tvrdé jako kulky padaly téměř vodorovně a ve vzduchu se mísily s mořskou vodou. Blesky křižovaly oblohu prakticky bez přestávek. V podpalubí si uvědomovali kolébání lodi na vlnách, ale před tím nejhorším byli jakýmsi záhadným způsobem chráněni. Tady venku museli čelit plné síle bouře, která divže nepřevrátila Rozrážeče vln vzhůru kýlem. V nepřetržitém burácení hromu neslyšeli vlastní slova, dokonce ani když na sebe křičeli. Na zmítající se palubě nebylo čeho se zachytit. Potáceli se jako opilí a křečovitě se drželi zábradlí nebo lanoví, aby nebyli spláchnuti do moře. Church se v jednom okamžiku přidržoval jen jednou rukou, zatímco mu nohy

vlály ve vzduchu skoro v pravém úhlu k palubě. Baccharus, na kterého kupodivu nemělo běsnění živlů žádné účinky, popadl Churche za bundu a pevně ho držel, dokud se paluba opět nepřeklopila a oni se nerozběhli k dalšímu pevnému bodu.

O patnáct minut později měli dveře Manannánovy kajuty prakticky na dosah. Church se ze všech sil držel spinakru a připravoval se překonat několika posledních metrů. Právě když se chystal rozběhnout, blesk zalil palubu oslnivě bílým světlem a on zachytil koutkem oka stín tam, kde žádný být neměl. V poslední vteřině se rychle otočil a přikrčil se. V místě, kde měl před okamžikem hlavu, rozdrtily drápy podobné kovovým hrotům dřevo na třísky.

Další záblesk osvětlil obličej vzdálený jen několik centimetrů od jeho vlastního: štěrbinovité oční panenky, které se v jeho záři proměnily v tenké černé čárky, plazí šupiny, kmitající jazyk, chvějící se nozdry zahalené obláčky páry, lebka s kostěnými výstupky a hřebenem.

Church udeřil a Zlotvor se svalil na záda a několikrát se převalil po mokré palubě. Blesky vytvářely nepřirozený stroboskopický efekt, zmrazily scénu v oslnivém světle, zase ji rozpustily do temnoty a znovu ji ozářily přesně v okamžiku, kdy zbytek Zlotvorů zaútočil. Byl to surrealistický pohled: plazí bestie poskakovaly od zábradlí k lanoví, chycené ve světle blesků, netečné k divokému zmítání lodi. A za nimi, přilepený ke dveřím vedoucím do podpalubí, stál Callow, ve tváři výraz stejně zuřivý jako bouře.

Zlotvoři byli míhajícími se stíny, dokud je neozářil další blesk, a pak bylo zjevné, proč budili takový strach. Jejich těla byla mrštná a přitom svalnatá, efektivní stroje naprogramované jen pro jediný účel. Rychlost, se kterou se pohybovali, znemožňovala jejich obětem spasit se útěkem a jejich pověst masožravců z nich dělala ještě hrozivější protivníky.

Church se nemohl rozhodnout, jestli se má rozběhnout do úkrytu, nebo zůstat na místě a bojovat, ale na divoce se zmítající lodi se stejně nedalo dělat ani jedno; mohl se jen zuby nehty držet spinakru.

Zlotvorů muselo být šest nebo sedm, ale spočítat je přesně bylo vzhledem k rychlosti, s níž se pohybovali, a síle bouře nemožné.

Blížili se k němu z obou stran, ale přitom měnili pozice, aby ho zmátli, jako to dělají vlci lovící ve smečce.

Baccharus na něho křičel něco, co Church přes burácení větru neslyšel. A pak Zlotvoři zaútočili. Změť sápajících se šlachovitých údů udeřila do Churche hlavou napřed. Spinakr mu vyklouzl z rukou a svalil se na palubu. Další ze Zlotvorů se mihl kolem něj a přitom ho sekl drápem. Trhlinou v jeho bundě začala mokvat teplá krev. První z útočníků se nad ním vztyčil a zvedl tlapu, připraven rozervat mu hrdlo. Church se zoufale snažil ho od sebe odstrčit, ale netvor byl příliš silný. Drápy se zaleskly ve světle blesku a tlapa se začala snášet dolů.

Baccharus udeřil Zlotvora hřbetem ruky tak silně, až Church ucítil, jak mu zavibrovaly kosti. Stvůra se odkutálela pryč a Baccharus pomohl Churchovi na nohy. Bůh se mu něco pokoušel říct, ale než to Church mohl rozluštit, další Zlotvor ho tvrdě udeřil do zad. Paluba se zhoupla, jeho nohy se ocitly ve vzduchu a už letěl napříč lodí. Odrazil se od lanoví a tvrdě narazil do zábradlí; jen tak tak že se nezřítil do vzdouvajících se vln. Vzápětí se udeřil o stěnu vedle vchodu do podpalubí a na okamžik ztratil vědomí.

Když přišel k sobě, tyčil se nad ním Callow, mezi palcem a ukazováčkem rezavou žiletku, kterou se mu chystal prořízнout krkavici. Jeho odporný obličej bíle zářil ve světle blesků, černé žíly se proti němu rýsovaly jako reliéf. Church si vybavil Callowův útok na Lauru v dodávce a co udělal Ruth v Callendaru, a ovládl ho vztek.

Prudce sebou trhl a zasáhl Callowa hlavou zespod do brady. Callow pozpátku zavrávoral a žiletka mu vypadla z ruky. Když se Church otočil, zjistil, že stojí tváří v tvář Zlotvorovi, a najednou věděl, co se mu Baccharus pokoušel říct. Tasil Meč přání, který si šetřil pro poslední útok na Manannánovy věznitele; Baccharus jej varoval, že účinky, které bude mít zbraň na jeho ducha, mu znemožní použít ho častěji než jednou denně, ale nezdálo se, že by teď měl na výběr. Palcem stiskl drahokam na jílci a počkal, až mezi čepelemi zapraská modrý oheň, který je postupně zaplavil od záštity k hrotu.

Zlotvoři byli už skoro u něj. Hnali se k němu z různých směrů, ale nebyli dost rychlí. Energie vyšlehla z čepele v safírovém záblesku; blesk stržený z nebe na zem přeskakoval z jednoho Zlotvora na

druhého a obklopoval je aurou tak oslnivou, až Church musel odvrátit zrak. Když se zase mohl rozhlédnout, všichni útočníci byli pryč a sebemenší pozůstatky nenasvědčovaly tomu, že vůbec kdy existovali.

Church se vyčerpaně opřel zády o stěnu kajuty. Cítil se, jako kdyby přišel o něco životně důležitého, ale Baccharus jej ujistil, že ta ochablost časem pomine.

O kousek dál se z paluby roztřeseně zvedal Callow. Church netušil, jestli má dost energie na to, aby odrazil další jeho útok.

Když Callow uviděl, že se k němu blíží Baccharus, ve tváři se mu objevil vychytralý výraz, ukázal na něho obviňujícím prstem a rty se mu začaly pohybovat, jak něco říkal, opakoval to stále dokola. Úpornost, s jakou ta slova pronášel, svědčila o jejich důležitosti, ale vítr mu je rval od úst stejně rychle, jak je stačil vyslovovat. Church mu očima visel na rtech, snažil se odezírat jednotlivé slabiky. Opakovaly se, znovu a znovu. Skoro to měl…

Ta vlna musela být dobrých šest metrů vysoká, voda byla šedá a tvrdá jako kámen. Zřítila se na ně silou boží pěsti zaplácávající mouchy, Church se pevně chytil dveří sotva spatřil, jak se na ně žene, oslepuje ho a bere mu vzduch z plic. Na okamžik se ocitl v jiném vesmíru a strašlivá síla mu rvala ruce z kloubů. Držel se tak úporně, až mu prsty praskaly napětím, a když se vlna přehnala a on zase otevřel oči, Callow byl pryč.

Pátrat po něm nemělo smysl: i kdyby ho Church zahlédl v rozbouřených vlnách, neměl by jak dostat ho zpátky na palubu. Necítil žádný triumf, vlastně necítil vůbec nic. Únava, která ho ovládala od okamžiku, kdy použil Meč přání, mu pronikla až do morku kostí, a zatímco se pomalu sunul k zemi, myslel na to, jestli mu vůbec ještě zbyly nějaké rezervy pro to, co měl před sebou.

# # #

Než vstoupili do Manannánovy ubikace, na okamžik se zastavili přede dveřmi. Nestřežily je žádné stráže, zbývající Fomoriané pořád ještě čekali, až vtrhnou v plné síle na palubu.

V příštím okamžiku už stáli před Manannánovou soukromou kajutou. Skrze tlusté dřevo k nim doléhalo tlumené mručení Fomorianů, ale žádné jiné hlasy neslyšeli. Churche napadlo, jestli je pán lodi vůbec ještě naživu, a totéž samozřejmé platilo o Niam, ale doopravdy se bál hlavně o Ruth.

„Dej mi Meč přání," zašeptal Baccharus a odtáhl Churche několik kroků ode dveří.

„Co mám dělat já?"

„Odpočívat a hlídat mi záda. V mých rukou nebude Meč přání tak mocný jako ve tvých, ale postačí to."

„Tak co teď? Prostě tam vtrhneme?"

„Moment překvapení by mohl být rozhodující."

Vyměnili si pohledy vyjadřující vzájemný respekt a důvěru, nabrali dech a rozrazili dveře.

# # #

Pohled, který se jim uvnitř naskytl, byl tak šokující, že otupil hrot jejich útoku, ještě než překročili práh. Tuatha Dé Danannové byli nahnáni do jednoho rohu místnosti, kde je hlídalo několik Fomorianů. Zlatí před nimi ponížen klečeli, v očích smrt, kterou očekávali každým okamžikem. Churchovi to připomnělo staré snímky z Druhé světové války, na kterých nacisté týrali válečné zajatce. Niam byla hned v první řadě, bledá a ztrápená, ale po Ruth nebylo nikde ani stopy.

Pozornost všech bohů byla upřena na Manannána – Church alespoň předpokládal, že to byl Manannán – a zářící geometrický tvar, který viděl, když zkoumal mysl Nočního chodce. Tři Fomoriané měli kapitána Rozrážeče vln připoutaného k těžkému stolu a mučili ho pomocí jakýchsi obludných nástrojů. K čemu přesně ty věci připomínající past na medvědy a ruční vrtáky sloužily, se nedalo říct, ale na mistra měly strašný účinek. Ztratil svůj známý tvar, jeho tělo pulzovalo a rozmazávalo se, unikaly z něj paprsky oslnivého světla a obličej měl jako neustále se přelévající směs vody a oleje.

Church nedokázal uvěřit tomu, že Fomoriané přemohli Manannána, jednoho z nejmocnějších bohů vůbec. Jediné, čím se to

dalo vysvětlit, bylo, že byl nucen se vzdát kvůli Kouzlu přání, ale očividně stále vzdoroval pokusům přimět ho, aby zamířil s Rozrážečem vln ke dvoru Nejvyššího zájmu.

Pouhý pohled na Kouzlo přání způsoboval, že se Churche zmocnila závrať. Vypadalo jako systém vzájemně propojených krychlí, trojúhelníků a pětiúhelníků vyrobený ze světla a volně se vznášející ve vzduchu, ale v některých místech jeho součásti jako by mizely do jiných dimenzí.

Než si tohle všechno uvědomil, Fomoriané už o nich věděli. Pět Nočních chodců proti nim vyrazilo najednou a ostatní se k tomu chystali.

Church se podíval na Bacchara, jestli už zapnul Meč přání. Ke svému zděšení uviděl, že tam stojí s palcem stále nad drahokamem. Proč váhá? pomyslel si a vtom ho napadla strašná myšlenka. Co když je Baccharus zrádce? Pracuje pro Fomoriany? Co když má v úmyslu vydat Churche nepřátelům? Bylo to to, co se mu pokoušel sdělit Callow?

Na poslední chvíli Baccharus drahokam přece jen stiskl. Modrý oheň zajiskřil rychleji, než když meč držel Church, ale nerozzářil se tak jasně. Vzápětí vyšlehl proti útočícím Fomorianům, rozdělil se na šňůru ohnivých koulí, které prolétly jejich hrudníky. Čtyři, pět, šest – všichni se svíjeli v oslepujícím světle. Světlo ale postupně pohasínalo a teprve nyní Church pochopil Baccharovu strategii: čekal, až se Fomoriané dostanou dost blízko, aby je dostal všechny jediným výbojem. Osm, devět, deset. Světlo už stěží doutnalo.

Vydrž, modlil se Church v duchu. *Už jich zbývá jen pět*.

Dvanáct, třináct. Ale jakmile světlo sežehlo čtrnáctého, zablikalo naposled a vyhaslo úplně. Těla mrtvých Fomorianů dopadla na zem a rozsypala se na černý prach.

Poslední přeživší Noční chodec už byl v pohybu. Než mohl kdokoliv v místnosti zareagovat, dorazil ke Kouzlu přání.

Niam přiskočila k Manannánovi a uvolnila mu pouta. Zatímco mu pomáhala na nohy, jeho tělesná podoba a rysy se postupně ustalovaly na tom, co Church znal, ale stále z něj unikalo příliš mnoho světla. Neměl dost síly, aby jim pomohl.

Noční chodec se zastavil s rukama po obou stranách Kouzla přání. Church tasil meč a váhavě vykročil vpřed. Doufal, že nevypadá tak bezmocně, jak se cítil.

„Stůj!“ křikl na něj Baccharus zoufale. „Jestli se k té špinavé stvůře přiblížíš, aktivuje Kouzlo přání.“

„Tím by ničeho nedosáhl. Co by udělal? Spáchal sebevraždu?“

„Mohl by v jediném okamžiku zničit nás všechny a sebe také. Ale nechce Kouzlo přání promarnit. Fomoriané nedokážou vyrobit v nejbližší době nové.“

„Takže pat.“

„Nikdy tu odpornou stvůru neodvezeme k Zeleným ostrovům kouzel,“ prohlásila Niam pyšně. „To se raději necháme vymazat z existence.“

Zdálo se, že Noční chodec jejím slovům rozuměl, protože přitiskl ruce na Kouzlo přání silněji. To začalo pulzovat, světlo, které vyzařovalo, se zbarvilo do šarlatova, pak zčernalo. Niam se viditelně zachvěla, ale neustoupila.

Kouzlo přání plálo stále jasněji. Znepokojující pocit, který z něj vyzařoval, sílil a Churchův žaludek křičel o milost. *Tak tohle je tedy konec*? pomyslel si nevěřícně.

A pak se stala ta nejpodivnější věc na světě. Noční chodec pozpátku klopýtl. Světlo, které obklopovalo Kouzlo přání, začalo pohasínat. Fomorian se ze všech sil snažil dostat zpátky ke své zbrani, ale znovu zavrávoral a potácivě vyrazil k Churchovi.

Ve stejném okamžiku se na místě, kde předtím stál, objevil někdo jiný. Church ke svému úžasu zjistil, že se dívá na Ruth. Ve tváři měla výraz úzkosti, možná i strachu, ale také z ní neomylně čišel triumf.

Noční chodec se obrátil a rozběhl se zpátky ke Kouzlu přání. Church vůbec nepřemýšlel. Zabodl meč do týlu jeho lebky, pak jím zapáčil a doslova ji rozlouskl. A potom, když tělo dopadlo na zem, vyčíhal si správný okamžik a rozsekal na kusy i jeho Caraprixe dřív, než stačil svého hostitele opustit.

Shromáždění Tuatha Dé Danannové kvitovali jeho čin jásotem – a nebyla v něm jen radost z vítězství, ale i vděčnost. Vděčnost, kterou cítili k němu a Ruth. *Ke Křehkým bytostem*.

Church odhodil kouřící meč na zem a rozběhl se k Ruth, aby ji sevřel do náručí.

„No, nejsi ty pan Testosteron?“ Držela hlavu co nejdále od něj a šklebila se. „Vidíš, ani ti nejcitlivější se nemůžou dočkat, až to ze sebe vypustí.“

„Co to mělo znamenat? Jak jsi to udělala? Odkud ses tu vzala?“

„Jsem zkrátka žena mnoha nadání a výjimečné mravní síly a vy máte vážně obrovské štěstí, že mě máte.“

# # #

Zatímco Tuatha Dé Danannové ošetřovali Manannánovi rány a napájeli ho tím zvláštním nápojem, který Ruth a Church nedávno také okusili, posadili se ti dva k oknu, odkud mohli pozorovat bouři.

„Naučil mě to můj pomocníček,“ vysvětlovala mu a přitom chovala jeho ruce ve svých. *Jak se zneviditelnit při plné viditelnosti*. Nedá se to praktikovat dlouho a samozřejmě to nefunguje, když někdo civí přímo na tebe, ale –“

„Kolik toho ještě schováváš v tom svém kufříku triků?“

„Já vážně nevím.“ Upřela na něj pohled. „Co se děje? Bojíš se?“

„Měl bych?“

„*Já* se bojím.“

„To je pochopitelné – je to pořádná síla. Ale Cernunnos a jeho společník by do tebe neinvestovali, kdyby si nebyli jistí, že s tím, co ti dají, odvedeš dobrou práci.“

To ji trochu uklidnilo. „Každý z nás se teď *něčím* stává, že?“

„Spíš jenom začínáme využívat nadání, které jsme měli vždycky. Myslím, že každý má velký potenciál, ale nutnost je nejlepší motivace pro to, aby ho v sobě objevil.“

„Nech toho. Začínáš mluvit jako optimista.“ Ostýchavě se usmála. „Dělala jsem si o tebe starosti.“

Stiskl jí ruku. „Tím se to ještě zhoršuje.“

„Jak to myslíš?“

„Dřív jsem se staral jen o sebe a řekněme si to na rovinu, zrovna jsem se nepřetrhl. Teď se pořád strachuji, aby se ti nic nestalo. Neustále.“

„Chceš říct, že ta cena je to pro tebe příliš vysoká?“

„Ne. Chci říct, že kdybych měl ještě silnější motivaci najít nějaký způsob, jak se dostat z téhle šlamastyky, možná, že nakonec přece jen získáme svoje životy zpátky.“ Přepadla ho hluboká nostalgie po obyčejnosti, kterou dříve považoval za samozřejmou. „Chtěl bych s tebou v neděli ráno lenošit v posteli a pak si zajít někam na oběd. Chtěl bych poznat, jaké to je nedělat nic s někým, koho miluji.“

Překvapeně se na něho podívala. „Ty mě miluješ?“

„Ano.“ A tehdy si poprvé uvědomil, že ji skutečně miluje, a byl to cit stejně silný, jaký kdysi choval k Marianně.

„Bratře a Sestro draků.“ To je vyrušil Baccharus, který stál před nimi a formálně se jim ukláněl. „Mistr si přeje vaši přítomnost.“

„Aha, takže už jsme zase u *přání*?“ opáčila Ruth. Z barvy jejich tváří a lesku v očích Church pochopil, že to, co jí řekl, ji hluboce dojalo.

Baccharus je odvedl k Manannánovi, který odpočíval ve velkém křesle s vysokým opěradlem. Světlo z něj už neunikalo, ale tvářil se velice unaveně. I tak se viditelně rozzářil, když uviděl Churche a Ruth. Bylo zvláštní vidět jakoukoliv emoci na tom jindy absolutně netečném obličeji, natožpak něco tak lidského, jako je vděčnost.

„Bratře a Sestro draků, máte můj dík za roli, kterou jste dnes sehráli. Mezi Zlatými je silně rozšířená víra, že jsme vrcholem stvoření, součást samotných základů bytí. A s touto vírou přirozeně souvisí představa, že všichni ostatní jsou nižší tvorové. Někteří zastávají názor, že to samo o sobě stačí, abychom se ke všem ostatním druhům chovali opovržlivě. Že jsou jen dobytek na poli a my jejich pastýři. Ale dnes jste nám dokázali, že *Křehké bytosti* nejsou zase tak křehké, že mají schopnost stoupat po žebříčku bytí výš a v mnohém si nezadají dokonce ani se Zlatými. Znamení nelhala. Už žádná střední cesta. To je zase moje víra. A zpečetím ji tímto.“ Manannán jim pokynul, aby přistoupili blíž, a pak jim postupně stiskl ruce. Jeho prsty byly jako studené světlo: nehmotné, duchovité. Z řad shromážděných bohů se ozvaly tiché výkřiky údivu, ale když se Manannán pomalu rozhlédl po místnosti, nespokojené mumlání okamžitě ustalo.

„Ve svém úsilí budete mít veškerou naši podporu, Bratře a Sestro draků. Můj hlas má velkou váhu. Zlatí vyslyší vaše volání. Dnes je den, kdy začne nová epocha. Ten čas nastal. Noční chodci budou vymazáni z existence.“

Řekl to s takovou autoritou, že mu Church skoro uvěřil.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Všichni jsme hvězdy

„To je šílené! Nemůžeme tady dřepět věčně!“ Laura mrštila prázdnou plechovkou od fazolí na druhou stranu skladiště.

Dozorce kostí při zařinčení rozléhajícím se ozvěnou prázdným prostorem jen zamrkal. „Tak co navrhujete? Vyjít ven a pěkně je poprosit, jestli by nás nepustili domů?“ Opovržlivě si odfrkl a hřbetem ruky si otřel z úst zbytky tomatové omáčky.

Laura chodila sem a tam kolem dohasínajícího ohně a její podráždění se postupně měnilo v údiv nad nezvyklostí emocí, které se v ní rodily. Měsíce přesvědčovala ostatní, aby před svými povinnostmi jednoduše utekli, a teď to nemohla udělat, ani kdyby chtěla. „Musíme najít způsob, jak se odsud dostat. Máme svou zodpovědnost,“ prohlásila pevně. Pak si všimla, že si ji Dozorce kostí prohlíží se zvláštním výrazem v obličeji. „Copak?“

„Nic.“ Polkl lžíci fazolí. „Vždycky jsem měl za to, že vy jste ten slabý článek řetězu, který všechno zlehčuje.“

„To jsme dva.“ Došla k jednomu ze špinavých oken. Rukou si vyčistila kukátko a pak se dívala, jak se Fomoriané hemží na břehu Temže a usilovně se věnují své tajemné činnosti. Z toho pohledu se jí zvedal žaludek, ale také ji svým způsobem fascinoval. Pak se jí do hlavy začala vkrádat myšlenka. Se sebevědomým úsměvem se otočila k Dozorci kostí a řekla: „Dobře, tak tohle je můj plán.“

# # #

Řeka zatuchle páchla tlející vegetací. Pod nočním nebem se voda vlhce pleskající o přístavní hráze zdála skoro černá. Všude kolem se třpytila jinovatka; byla to rozhodně nejstudenější noc roku. Laura se položila na mokrá prkna a podala Dozorci kostí ruku, aby mu

pomohla udržet rovnováhu. Najít něco alespoň trochu použitelného jim trvalo tři hodiny. Člun byl samá díra a na dně bylo několik centimetrů vody; vypadal, jako by ho nikdo nepoužíval už celé měsíce. Byl ale dost velký, aby se mohli položit na dno a nechat se odnášet silným proudem ven z města a dál k moři.

Po deseti minutách šplouchání a klení utěsnil Dozorce kostí díru naolejovanými hadry, které si přinesl ze skladiště.

„Myslíte, že to vydrží? Plavat by se mi v tomhle počasí rozhodně nechtělo."

„Jak to mám vědět?" odsekl. „Nejsem lodní tesař."

„Ne. Zato jste –"

„Prostě si nastupte do člunu."

Opatrně sešla na oblázkovou pláž, kde plastové láhve a staré provazy označovaly hranici vody. Pořád ještě nepřestávala žasnout, že se jim podařilo uniknout pozornosti Fomorianů. Když se tiše plížili temnými uličkami, narazili na hned několik jejich skupin, ale pokaždé měli dost času se před nimi ukrýt. Doufala, že by to mohlo být znamení, že mají štěstí na své straně.

Společně vytlačili člun ze studené mělčíny a pak si naskočili. Voda už začala prosakovat dovnitř.

„Budeme se muset držet blízko břehu," řekl Dozorce kostí.

„Tam hrozí příliš velké nebezpečí, že nás spatří."

„Řeka má silný proud. Když se necháme zanést doprostřed, nemáme šanci."

„Tak dobře. Ale jestli nás chytí, bude to vaše vina."

Tyčkou vylomenou z plotu odstrkali člun do proudu, pak ulehli na dno a dívali se, jak jim nad hlavou plynou hvězdy.

# # #

Manannán se zotavil natolik, že mohl znovu převzít vládu nad Rozrážečem vln, a brzy na to byli už zase na cestě. Než ráno vyšlo slunce, moře se uklidnilo a na zářivě modré obloze nebylo ani mráčku. Kolem stěžně kroužila hejna racků a ze strážního koše se ozýval křik hlídky. Na obzoru se vynořily Zelené ostrovy kouzel a

sluneční paprsky zalily jejich smaragdové pahorky zbrázděné křišťálovými řekami a stinnými lesy.

Church to vše pozoroval ze své pozice na přídi s rostoucím údivem. To místo v sobě mělo něco úžasného a nebylo to jen v jeho vnějším vzhledu; cítil to ve vzduchu, v náznacích příliš jemných, než aby je dokázaly zachytit jiné než ty nejstarší lidské smysly, ale nervy mu z toho zpívaly a v žaludku jej šimralo příjemné očekávání. Některé hluboko ukryté části jeho mysli rozpoznaly jeden z nejstarších archetypů: místo zázraků a míru. Nebe.

# # #

Rozrážeč vln vplul do malého přístaviště vystavěného ze zářivě bílého mramoru. Žádná jiná loď nebyla na dohled a přístav byl opuštěný, až na dva mladé bohy, kteří stáli na molu. Zachytili provazy, které jim hodili Taranisovi muži, a upevnili je na železná pacholata, ale Church se stejně nemohl zbavit dojmu, že by tam na ně Rozrážeč vln i bez toho čekal jako věrný pes.

Tuatha Dé Danannové vystoupili na břeh jako první, zatímco ostatní poutníci se ještě shromažďovali v podpalubí, připraveni započít pátrání po smyslu svého života. Ruth a Church ovšem měli tu čest jít spolu s Manannánem a Niam v čele průvodu.

Vydali se po prašné, sluncem vyprahlé cestě, která se vinula podél zlaté pláže zalévané modrými vlnami s hřebeny stříbřité pěny, a brzy dorazili do chladivého stínu stromů. Všude kolem nich visely hrozny modrých, červených a zlatých květů. Churchovi to připomnělo Andalusii nebo Umbrii, nějakou nezkaženou bukolickou krajinu jako stvořenou ke snění.

Manannána nesli čtyři mladí bohové na zlatém křesle upraveném na nosítka. Stále ještě byl slabý, ale Churchovi a Ruth se věnoval dost často na to, aby si uvědomovali, jak silně na něj zapůsobili. Niam Churche pokradmu pozorovala zpod svých dlouhých řas; uhodnout, na co myslí, bylo zhola nemožné, i když po svém zachránění zahrnula jeho i Ruth upřímně myšlenou chválou.

Dvůr Nejvyššího zájmu ležel v mělkém údolí za stěnou vysokých černých pinií, obklopený příjemnými travnatými stráněmi ovívanými

konejšivým větříkem. Jestliže první pohled na ostrov vyrazil Churchovi dech, dvůr Nejvyššího zájmu na něj zapůsobil ještě stokrát silněji. Do očí mu vhrkly slzy čirého úžasu, bylo to v každém vláknu toho místa, majestátního do posledního atomu.

Na rozdíl od dvora Posledního slova to bylo spíše město – ne-li metropole. Jeho budovy byly vystavěné z bílého kamene, takže bylo v ostrém slunci skoro neviditelné. V jeho architektuře Church rozeznal vlivy Středního východu, starého Řecka a Říma, Japonska i výraznou gotickou stylizaci středověké Francie. Byly tam kupole i věže, dómy i obelisky, dórské sloupy, podloubí i široké bulváry s nádhernými fontánami. Aleje pěstěných stromů poskytovaly stín k rozmlouvání i přemýšlení.

„Je to nádherné.“ I Ruth měla v očích slzy. „Teď už vím, proč se v příbězích vypráví, že se nikdo, kdo toto místo navštívil, nechtěl vrátit.“

Dovnitř vstoupili branami ze skla a slonoviny. Tuatha Dé Danannové se vzápětí rozdělili do menších skupinek, ve kterých mezi sebou polohlasně, ale o to vzrušeněji diskutovali.

Ruth a Church osaměli vedle sochy, která připomínala boha Pana, ale pokaždé, když se na ni Church podíval, měla jiný obličej. „Co teď?“ zeptala se Ruth.

Asi za deset minut se k nim vrátil Baccharus s vysokým, štíhlým bohem s rozevlátými černými vlasy a sošnou postavou. Měl zjev sotva třicetiletého aristokrata. „Mistr už oznámil vaši přítomnost u dvora,“ řekl Baccharus. „Brzy bude rozhodnuto, kdy budete moci přednést svůj případ. Do té doby vás svěřím do péče Callatia, provara sektoru Důvěry a naděje, který zařídí všechno potřebné pro váš pobyt zde.“

Church mu stiskl ruku. „Děkuji ti za všechno, co jsi pro nás udělal, Bacchare.“

Baccharus se kupodivu zatvářil zahanbeně. „Brzy se k vám vrátím. Musím se postarat ještě o jiné věci –“

„To chápu,“ ujistil ho Church. „Popovídáme si později.“

# # #

Callatius je zavedl do světlého, vzdušného pokoje, který ani vzdáleně nepřipomínal jejich stísněné kajuty na Rozrážeči vln. Záclonky na oknech jemně povlávaly v teplém vánku. V místnosti byla obrovská postel pokrytá pohodlnými polštáři a hebkými přikrývkami. Na malém dřevěném stolku byla mísa s ovocem a křišťálová karafa s pramenitou vodou.

„Manželské apartmá," poznamenala Ruth, když si prohlédla nábytek a zařízení.

„Cože?"

„Na lodi nám přidělil dvě sousedící kajuty. Tady máme společný pokoj. To je od nich vážně velice pozorné," dodala škádlivě.

„V nahlížení pod povrch věcí jsou skutečně dobří."

Zamyšleně se na něj podívala a vybavila si, co jí řekl na Rozrážeči vln, ale nahlas neřekla nic.

„Zajímalo by mne, kde najdu Jezero přání." Svalil se na postel a ruce si založil za hlavou. Poklidná atmosféra způsobila, že se najednou cítil strašně ospalý.

„Mě by zajímalo, co tam najdeš." V jejím hlase zaznínal temný podtón.

„Na co narážíš?"

„Víš, jak tyhle věci fungují. Za všechno se platí. A ty se chceš zbavit něčeho velkého. To určitě nebude jen tak."

Položil si předloktí křížem přes oči. „Nemyslím, že bych dokázal snést další oběť."

„Teď se tím netrap." Ucítil, jak se pod ní postel zhoupla. Ozvalo se šustění šatů, postel se znovu zahoupala a ona se na něj obkročmo posadila.

Vzhlédl a zjistil, že je od pasu nahá. Tiše se zasmála výrazu, který spatřila v jeho očích. „Vzpomeň si na svou mantru: *Život je skvělý, dokud nezeslábneš*. Tak přestaň myslet na všechny oběti a utrpení. Soustřeď se na to dobré, co přináší. To je zásada pro život, Churchile." Pomalu se otírala rozkrokem o jeho slabiny, na tváři svádivý úsměv. Spánek musel počkat.

# # #

Když se probudil, byla už noc. Pořád ještě bylo dost teplo a ve vzduchu voněl kouř ze dřeva a těžké aroma nočních květin. Byla v něm cítit magie. Vytáhl ruku zpod Ruth, která se zavrtěla a něco zamumlala, ale neprobudila se, pak se pomalu oblékl a vstal. Ulice venku osvětlovaly plápolající pochodně, jejichž záře se odrážela od bílých stěn domů. Tichá, melodická hudba se nesla nad jejich různorodými střechami a odněkud k němu doléhalo vzrušené štěbetání mnoha hlasů. Opřel se o dveřní rám a zhluboka dýchal, těšil se z pohody toho místa.

V blízkém podloubí se pohnul stín a pak se oddělil od okolních stínů. Baccharus vstal z lavičky, na které trpělivě čekal, a zamířil k němu.

„Potřebuješ si odpočinout," řekl místo pozdravu.

„Čekal jsi dlouho?"

„Když se zabýváš něčím důležitým, není to čekání, a já jsem si vychutnával ten pocit, že jsem zase u dvora Nejvyššího zájmu. Klidně bych tak mohl sedět až do rána."

„Stýskalo se ti?"

„Tady se cítím dobře." Položil Churchovi ruku na rameno. „Pojď. Hodně toho musíme prohovořit a tohle k tomu není nejvhodnější místo."

# # #

Ulice se klikatily a stáčely do sebe, dělily se, měnily v široké třídy, pak v síť vzájemně propojených uliček; Churche se brzy zmocnil pocit, že je zase na Rozrážeči vln, v jeho nekonečných chodbách. Svěřil se s tím Baccharovi a na okamžik ho ovládl dojem, že leží na zádech a dívá se do jasného fosforeskujícího světla. Světlo vybledlo v pouhé světélkování a když pohaslo úplně, měl před sebou okované dubové dveře. Baccharus je zatlačením dlaně otevřel a pokynul Churchovi, aby vešel dovnitř.

Byl to hostinec; nízký strop, sláma rozhozená po zemi, spousta stolů a židlí rozmístěných v útulných stinných výklencích a koutech. Přestože venku bylo teplé léto, v krbu praskal oheň, ale teplota v místnosti zůstávala docela příjemná. Hosté tvořili pestrou směsici.

Church mezi nimi poznal mnohé z cestujících, které viděl na Rozrážeči vln – někteří na něj dokonce kývli, jako kdyby byli staří známí – ale bylo tam i mnoho cizinců.

„Nikdo z tvého lidu?“ zeptal se Church.

„Toto místo slouží ostatním. Těm, kteří nás navštěvují, aby si vysloužili vděčnost bohů, hledají radu nebo vykoupení.“

Poblíž se usadila hlučná tlupa svalnatých chlapů s rudými plnovousy, takže zamířili k tichému stolu pod visutým schodištěm. Bylo tam příjemné přítmí a soukromí. Baccharus se vrátil od baru se dvěma cínovými korbeli piva, které přetékalo přes okraj.

„Ze svobodné vůle a bez jakýchkoliv závazků?“

„Tohle je místo pro hosty,“ odpověděl Baccharus. „Tady je všechno dáváno ze svobodné vůle a bez jakýchkoliv závazků.“

Church usrkl. Bylo to, jako kdyby mu hrdlem protékalo světlo a barva; okamžitě se ho zmocnila mírně povznesená nálada. „Snažíš se mě opít, než mi řekneš, co máš na srdci?“

„Ne. Tohle je uvítací nápoj, který učiní tvou mysl přístupnější.“

„Což je totéž řečeno jinými slovy.“ Church se pořádně napil a pak se zadíval Baccharovi přímo do jeho hlubokých, zlatých očí. „Tak jak je to doopravdy?“

„Na to neexistuje odpověď. Když sloupneš jednu vrstvu příběhu, najdeš pod ní další, a pod ní zase další a další. Nikdy nedokážeš nalézt pravdivý příběh, který se skrývá pod všemi ostatními, protože taková je životní realita. Všechno je iluze a každá iluze má stejnou hodnotu jako kterákoliv jiná, dokud nedosáhneš poslední, finální úrovně, a aby ses k ní dostal, musel bys vědět, jak všechno funguje. Znát význam…“ Nechal vyznít další slova do prázdna a místo toho naznačil gestem něco obrovského.

„Už jsi stejný jako Tom. Člověk mu položí jednoduchou otázku a místo odpovědi se dočká filozofické přednášky.“

„Veršotepec je dobrý člověk.“

„O to tady nejde. V *tomto* příběhu –“ pohybem ruky obsáhl bar kolem sebe „– je spousta iluzí a nyní nastal čas na pravdu. Jako proč jsi zavraždil Cormorela.“

Church očekával od Bacchara překvapení, možná výčitky svědomí nebo výbuch vzteku, že byl odhalen, ale nic z toho se nekonalo. „Platím za to každý den.“

„Byli jste *přátelé*.“

„Víc než to. Ztratit Cormorela je pro mne jako ztratit část sebe samotného. Moje bytí je navždy poskvrněno.“

„Tak proč jsi to udělal?“

„Jak dlouho to víš?“

„Nezamlouvej to.“ Trochu zjihl, když si uvědomil, že Baccharus mluví pravdu a skutečně trpí. „Došlo mi to těsně předtím, než jsme vystoupili na břeh. Žádné zjevení, nic takového. Prostě jsem najednou pochopil, k čemu muselo dojít. Na tom večírku, těsně předtím, než zemřel, jste se pohádali –“

„Cormorel a já jsme zastávali rozdílný názor na záležitost, kterou bys dokázal pochopit, jedině kdybys byl jedním ze Zlatých.“

„Vyzkoušej mě.“

Baccharus dopil pivo a pak mávl na barmana, aby jim donesl dvě další. „Pak ti musím vyprávět o věcech, kvůli kterým jsem tě sem přivedl. O pravdě, svým způsobem. V podstatě jde o to, co si Zlatí myslí o Křehkých bytostech.“

„Že jsme nejnižší z nejnižších.“

„Mnozí z nás by s tebou nesouhlasili.“

To Churche zarazilo. „Vím, že někteří z vás jsou nám blíž než ostatní, ale vždycky jsem si myslel, že zhruba stejný názor zastáváte všichni. Veitch to vystihl: jste jako aristokraté shlížející na ty, které považujete za neurozené. Někteří z vás námi opovrhují, jiní se nás štítí, další se nám vysmívají, a dokonce i ti, co si o nás myslí, že jsme docela v pořádku, nás považují za méněcenné.“

„Chápu, proč si to myslíš, neboť mnozí skutečně takto smýšlejí, ale ne všichni. Ne, někteří z nás naopak věří, že Křehké bytosti mají v bytí výsadní postavení, stojí dokonce výš než Zlatí, protože my jsme ve své aroganci propadli stagnaci, zatímco vy Křehké bytosti se dál rozvíjíte a zdokonalujete. Váš druh má obrovský potenciál. Zlatí už nemají žádný. Samozřejmě si můžeš domyslet, že takový názor je mnohde považován za rouhačství. Ano, Zlatí jsou rozštěpeni. Ale pro ty z nás, kterým leží na srdci spíš dlouhodobá perspektiva bytí než

úzké zájmy našeho druhu, je budoucnost Křehkých bytostí velice důležitá.“

U baru se rudovousí muži začali tvrdě pošťuchovat a vesele se při tom smáli. Někteří z ostatních hostů si od nich rozpačitě odsedávali. „Tak to je doopravdy překvapení. Rozštěpení, říkáš. To jako že je situace zralá na občanskou válku?“

„Nemáme do ní daleko. Zlatí vždycky považovali svoje postavení za nezvratné. Jenomže připustit, že nejsme vševědoucí, všemocní, by naši pozici oslabilo a pak bychom z ní mohli být vytlačeni. Protimluv, který přidává novou lež k dřívějším. Já si myslím, že je to nejenom nevyhnutelné – protože tak už to v bytí funguje – ale i žádoucí. Perspektivy existence se tak opět rozšíří.“

„Vzpomínám si, jak jsem se s Cormorelem setkal poprvé, tenkrát u ohně,“ zabručel Church. „Tehdy jste se spolu přeli, jestli se lidé mohou někdy vyvinout v bohy.“

„Tehdy ještě Cormorel netušil, jak hluboká je má víra. I když si byl vědom, že se uvnitř našeho lidu začínají formovat různé frakce. Ovlivnili mě jiní, kteří se v minulosti stýkali s Křehkými bytostmi mnohem více než já.“

„Niam?“

„A ten, kterého znáš jako Cernunna, stejně jako jeho partner. Ogma. A mnoho dalších.“

„Tři kováři na Rozrážeči vln? Připravovali zbraně pro občanskou válku?“

„Možná.“ Baccharus znervózněl. „Nebo pro válku proti Nočním chodcům. Rozpoutali bychom ji třeba sami, kdyby to bylo nutné. Jak jsi sám řekl, je nevyhnutelná. Předstírat něco jiného je vrchol arogance.“

„Goibniu ze mě neměl bůhvíjakou radost.“

„Je v naší víře nový. Získala ho Niam, která si uvědomuje, jak cenný je to spojenec. Přijímá věci takové, jaké jsou, ale činí mu potíže oprostit se od tradičního pohledu na Křehké bytosti.“

Church zamyšleně hleděl do temných hlubin svého piva. „Tom o tom všem ví?“ Poznámky, které Tom tu a tam trousil a které mu tenkrát připadaly záhadné nebo přinejmenším divné, najednou zapadaly do nového pohledu na věc.

Baccharus přikývl.

„Takže nejde jen o to zachránit lidstvo před obrovskou hrozbou, ale o zachování budoucnosti života a všeho?“

„Pravdomluvný Thomas si je dobře vědom, že pokud máte vy Křehké bytosti prosperovat, budete se muset vzepřít nejen Nočním chodcům, ale i Zlatým. Je mistrem v manipulaci s lidmi.“ Baccharus se usmál. „Nesmírně se mi líbí.“

To, co začalo jako tichý rozhovor o Baccharových pohnutkách pro vraždu, náhle získalo tak obrovskou důležitost, že to Church nedokázal strávit najednou. „Co přesně se mi vlastně snažíš říct?“

„Říkám, že jste všichni hvězdy. Každá Křehká bytost překypuje božským potenciálem. Když se dostanete do správné situace, váš potenciál se rychle rozvine, a soudě podle toho, čeho jsem byl svědkem u tebe a ostatních Bratrů a Sester draků, můžete Zlaté daleko předčit. Můžete se stát většími, než co kdy existovalo. Protože milujete a pláčete, dokážete být něžní a starostliví –“

„– nebo nenávidět a vraždit.“

Baccharus pokrčil rameny. „Máš to v sobě. Tvoje světlo září velice jasně. Jasněji než moje.“

„Teď mluvíš o velmi dlouhé době –“

Baccharus sklonil hlavu a jeho oči se proměnily v pouhé temné skvrny; hra světla a stínu proměnila jeho obličej v lebku. „Události, v jejichž středu ses ocitl, jsou katalyzátorem, který tě popožene kupředu – a celý tvůj druh – do další fáze vývoje. Mí lidé to vědí. Někteří to popírají, ale v hloubi duše to vědí všichni. A chtěli by vám zabránit dosáhnout svého cíle. O svou budoucnost budete muset bojovat.“

„Tak to je tedy vážně změna.“ Church se odstrčil od stolu a zhoupl se na dvou zadních nohách židle. Začínal být maličko podnapilý. „Úskoky a zrada, kam se podíváš. Naprosto normální situace.“

„Budou se s vámi snažit manipulovat,“ pokračoval Baccharus. „Musíš vědět, co je v sázce, aby ses podle toho mohl zachovat: až ti budou lhát, až ti budou nabízet zdánlivě jednoduché volby. Nedovol, aby tě někdo přiměl si myslet, že jste méněcenní, nedůležití.“

„To jsem nedělal nikdy.“

Baccharus se usmál. „Vždycky jsem obdivoval tvou sebedůvěru, Bratře draků.“

„Nějakých neshod jsem byl svědkem na Rozrážeči vln. To, že mi Manannán nabídl podporu, mnohé rozzuřilo.“

„Mistr vždycky proplouval klidnou cestou mezi rozbouřenými vodami. Cítím, že ty a tvůj druh jste si získali jeho sympatie, ale vzhledem k postavení, které má mezi Zlatými, by jeho otevřená podpora našeho stanoviska způsobila příliš velké pozdvižení a zmatek.“

„Ale teď to udělá?“

Baccharus pomalu přikývl.

„Tak to musí být poprvé v historii, kdy bohové prokážou službu lidem, kteří je uctívají.“

„Všichni budou sloužit všem a všichni budou svobodní.“

„Ale mezi tvými lidmi došlo k rozkolu… je to skutečně tak zlé?“

Baccharus se nevesele usmál. „Jestli mezi Zlatými vypukne válka, bude kvůli budoucnosti Křehkých bytostí svedeno mnoho bitev.“

„Ty bys to udělal? Bojoval bys proti vlastnímu druhu?“

„Tohle je mnohem důležitější než něčí silně omezená perspektiva, i když se jedná o Zlaté. Sloužíme veškerému bytí a musíme udělat to, co zajistí nejlepší možný stav pro všechny.“

„Takže si to ujasněme – lidé mají potenciál stát se bohy –“

Baccharus při tom označení zamrkal a pak se s ním vypořádal mávnutím ruky.

„– no tak něčím víc. Než jsme teď. Abychom dosáhli toho obrovského potenciálu –“

„– který v sobě máte zakódovaný odjakživa.“ Baccharus důrazně kývl hlavou. „Při svém stvoření jste byli obdařeni hvězdnou silou. Všechny rozumné bytosti jsou utvářeny tak, aby se rozvíjely a zdokonalovaly. To je důvod pro tohle všechno.“ Rozmáchlým gestem obsáhl své okolí.

„Zlatí se z nějakého důvodu zdokonalovat přestali. Nějaká osudová chyba. Ale nechtějí, aby je Křehké bytosti předběhly, a tak dělají, co můžou, aby nás drželi pěkně při zemi. Aby nám znemožnili dosáhnout svého cíle.“ Church se zamyšleně zadíval k baru, kde se

rudohlaví muži stále pošťuchovali, i když jejich smích teď zněl už mnohem nuceněji.

Baccharus se na Churche pyšně usmál, že tak odborně shrnul složitou záležitost, kterou mu předestřel. Zvedl ukazováček. „Ještě jedna věc: to, že je tvrzení mého lidu o jeho nadřazenosti lživé, dokazuje už pouhá existence dvora Posledního slova."

Churche při zmínce o dvoře Tuatha Dé Danannů, který měl být zasvěcen léčení, ale tajně se tam prováděly daleko zlověstnější věci, zamrazilo. „Jak to myslíš?"

„Na dvoře Posledního slova jsou už po mnoho vašich generací *zkoumány* lidské děti." Baccharus pečlivě vyslovoval každé slovo. „Mí lidé by se rádi dozvěděli, která konkrétní část Křehkých bytostí je klíčem k jejich rozvoji."

„Aby ji mohli ukrást pro sebe!" Když si Church domyslel, co z toho vyplývá, strnul. „Tak proto Tomova královna tak dychtila ho rozebrat a zase poskládat!"

„Mí lidé dobře znají každičkou součást Křehkých bytostí. Vědí, jak se každá jejich molekula váže s ostatními. Ale pořád ještě neobjevili zdroj vašeho potenciálu." V očích mu zajiskřilo. „A nikdy ho neobjeví."

„Je toho na mě příliš mnoho, abych to strávil najednou." Church zvedl sklenici s pivem. „Tohle taky zrovna nepomáhá. Ale máš pravdu – uvedlo mne do správného rozpoložení mysli. Myslím, že už jsem si dal dohromady, za co vlastně bojujeme. Teď je v sázce ještě více. Nejenom přežití, ale naše… evoluce? Šílené."

„Žijeme v monumentálních časech."

„To mi povídej. Jen počkej, až tohle uslyší Ruth." Znovu se předklonil a zadíval se do svého korbele s pivem. „Teď mi pověz, jak to bylo s Cormorelem," řekl klidně.

Baccharus dlouho upíral pohled do jedné z plápolajících pochodní. „Obecně se soudí, že můj lid necítí tak jako vy, Křehké bytosti. Ale já jsem Cormorela miloval. Myslím, že jakmile budeme vidět věci z vaší perspektivy, naučíme se být takoví, jací už jsme možná kdysi byli."

„Tak proč jsi ho zabíjel?"

„Neměl jsem nic takového v úmyslu, ale okamžik předtím, než jsem to udělal, jsem věděl, že k tomu dojde. Cormorel se dozvěděl o spiknutí.

Tak tomu říkal. Spiknutí. Niam, já a někteří další jsme se rozhodli zhatit plány těch, kdo se pokoušeli zmařit šance Křehkých bytostí vydat se na cestu vedoucí k jejich osvícení. Uzavřeli jsme spojenectví s některými dalšími tvory na Rozrážeči vln –“

„S portuny.“

„A nejen s nimi. Jenomže v očích mého lidu je spojenectví s tak nízkými bytostmi proti vlastnímu druhu nejhorším zločinem. Cormorel se nás chystal odhalit. Portunové a všichni ostatní by za to zaplatili životy. Niam by byla dopravena ke dvoru Posledního slova, kde by byla vystavena mučení. Nezměrnému utrpení.“ Svěsil hlavu ještě více. „Ve zmatku při útoku jsem vyhledal Cormorela na palubě –“

„To byl první úder Fomorianů, že ano? Nebo to byla tvoje práce?“

Zavrtěl hlavou. „Prosil jsem ho, naléhal jsem na něj. Byl neoblomný. Vlastně mu působilo potěšení, že mě může trápit. Jakkoliv si o sobě myslel, že stojí vysoko nad Křehkými bytostmi, ovládala ho jeho vlastní krutost.“

„Jak jsi to udělal?“

„Existuje způsob, který je znám jen mému vlastnímu lidu.“ Churche by nikdy ani nenapadlo vyzvídat, ale Baccharus dodal: „Nesmím ho odhalit nikomu nezasvěcenému.“

„A Walpurga pak načapali, jak si dává do trumpety.“

„Odstraňoval důkazy. Kdyby se mu to povedlo, mí lidé by měli za to, že Cormorela spláchla vlna při útoku a že se dříve nebo později někde vynoří.“

Tíha viny, která spočívala na Baccharových ramenou, byla takřka hmatatelná. Church mu položil ruku na předloktí. „Udělal jsi správnou věc. Za daných okolností. V sázce bylo příliš mnoho.“

„To ale nijak nezmírňuje bolest, kterou cítím, protože jsem spáchal zločin proti samotné podstatě bytí. A přitom jsem za ně vlastně bojoval. Lámu si s tou hádankou hlavu od té doby snad každou hodinu, a pořád jsem nedokázal dospět k žádnému závěru.

Udělal jsem správnou věc? Je možné, aby čin tak odporný vyústil v něco dobrého?“

Ta otázka nebyla jen řečnická; tíha emocí zaznívajících v Baccharově hlase jasně vypovídala o tom, že touží po radě. Skutečnost, že ji hledá u Churche a zjevně ho považuje za dostatečně moudrého, aby mu ji poskytl, byla šokující: jak si vůbec mohl myslet, že se v takových věcech vyzná? „Čas ti na to dá odpověď, Bacchare.“ Church doufal, že to nezní příliš jako otřepaná fráze.

Vyrušil je závan teplého vzduchu, jak někdo prudce otevřel dveře. Ruth vešla dovnitř a zvědavě se rozhlédla po výčepu. Church na ni zavolal.

„Typické. Mohla jsem vědět, že vy chlapi zamíříte při první příležitosti rovnou do hospody,“ řekla na oko káravě.

„Jak jsi nás tu našla?“

„Zacvrlikal mi to do ucha ptáček.“ Znovu se rozhlédla a nakrčila nos. „Nechtě mě hádat. Můžu si tu dát pivo, pivo nebo pivo.“

„Kouknu se, jestli by ti ho nenatočili do sklenice s brčkem.“ Church stačil uhnout dřív, než ho mohla uhodit. Ruth se podívala na Bacchara. „Tak co jste tady tak vážně probírali?“

„Smrt. Spiknutí. Povznášení a obrodu ducha.“

Zakoulela očima. „Ach, to jsme se nasmáli.“

# # #

„Mohlo to být horší.“ Veitch se naklonil blíž k ohni. V jeho oslabeném stavu mu chlad říjnové noci nepříjemně zalézal pod kůži.

„V čem konkrétně myslíš, že to mohlo být horší? Návštěva Ponurých zemí byl mimořádně nepříjemný zážitek.“ Shavi se zhluboka napil ostře zeleného absintu, který zabavili v opuštěném obchodě s lihovinami, a pak předal láhev Tomovi.

„Kdyby situace vyžadovala, abych ti dal polibek života.“

„Proč by to mělo být horší?“

„Protože v tom případě bys tam pořád ještě ležel!“ vybuchl Veitch smíchy.

„No, vidím, že už zase začínáš být ve své kůži.“ Shavi věnoval svému příteli hřejivý pohled. Měl strach, že se Veitch šokem ze

ztráty ruky sesype – první hodiny po návratu z Ponurých zemí pro něho byly velice těžké – ale už se mu zase vracel jeho dřívější optimismus. Na to, aby si Shavi úplně oddechl, však stále ještě zůstávalo příliš mnoho znepokojivých příznaků: divoký výraz v očích, přehnaná gestikulace, nezvyklá afektovanost. Doufal, že na něho modrý oheň zapůsobí svou magií dřív, než k něčemu dojde.

Veitch si vzal láhev od Toma.

„Víš, že bys to neměl pít neředěné," řekl Tom až příliš příkře. „Namíchej si to s vodou a lžičkou karamelizovaného cukru. Myslel bych, že máš dost rozumu, abys to alespoň něčím spláchl."

Veitch se ušklíbl, zamával lahví Tomovi před obličejem a znovu si lokl.

Tom mu věnoval kyselý pohled. „Absint má halucinogenní účinky. Obsahuje výtažek z kanabisu."

„No jasně… máš pravdu." Veitch se začal teatrálně potácet. „Začínám mít vidění! To je úžasné! Vypadáš jako… ne, skoro jako člověk!"

Tom si odfrkl a mávl nad ním rukou.

Veitch se ještě chvíli pochechtával a pak si rukou zamyšleně přejel po třídenním strništi. Zvědavě se podíval po Shavim.

„Copak?"

„Jak to zvládáš?"

Shavi jen pokrčil rameny.

„Zemřel jsi, nebo něco, co se tomu zatraceně podobalo. To pro tebe musel být pořádný šok. Jaké to je, když se člověk vrátí z něčeho takového?"

„Takže ti na mě záleží."

„Jenom se ujišťuju, že tě najednou uprostřed noci nepopadne amok a nepustíš se do nás sekerou." Úsměv v jeho obličeji ho usvědčoval ze lži. Přihodil na oheň další poleno; oheň zapraskal a vyvalil se z něj dým spolu s deštěm jisker.

„Vlastně se cítím lépe, než jsem se cítil před svou smrtí." Shavi si přitáhl přikrývku kolem ramen, jeho dech byl bílý obláček páry. Zima už nebyla daleko. „Asi tomu nebudeš věřit. Ale usmířil jsem se s Leem. Viděl jsem druhou stranu smrti a vrátil jsem se, abych o tom mohl vyprávět. Byl jsem znovuzrozen, vrátil jsem se na svět jako

nový a plný optimismu. Bylo to něco jako vykoupení, vysoce duchovní a povznášející zkušenost.“

„Jo, ale postaví se ti ještě někdy?“ Veitch se opřel o svůj batoh a opilecky se rozchechtal.

„Vůbec se s ním nebav,“ zavrčel Tom rozmrzele. „Dnes večer z něho nic rozumného nedostaneš.“

„Říkáš to, jako kdyby jindy ano.“ Shavi si nevšiml letící boty; v příštím okamžiku ho zasáhla ze strany do hlavy.

„Jo! Jedna nula!“

# # #

Když opustili Wandlebury Camp, zamířili klikatící se cestou na západ a od Londýna přitom udržovali uctivou vzdálenost. Temnota na jihu houstla každou hodinou, jako kdyby noc požírala den. V mrazivém větru byl čím dál více cítit kouř, stejně jako neodbytný pocit zoufalství. Svět spěl ke svému konci.

Jejich obavy rostly s tím, jak se rychle blížil samain, a fakt, že sami nic nezmohou, je ještě zesilovaly. Aby mohli splnit svůj úkol, potřebovali Churche. Potřebovali i Lauru a Ruth. Někdy pro ně bylo těžké i doufat a tehdy se jich zmocňovala deprese.

Nad vodou je drželo jen jejich pevné přátelství, zocelené prožitými těžkostmi. Díky němu byly jejich večery u ohně plné vtipkování a veselého klábosení, při němž mohli alespoň na chvíli zapomenout na opuštěné vesnice, vystrašené lidi ukrývající se za zamčenými dveřmi svých domovů, nebo děti a starce žebrající o jídlo, které viděli přes den.

Neměli vlastně žádný konkrétní plán vyjma toho, že chtěli najít Churche, Ruth a Lauru. Veitch byl kvůli tomu podrážděný a snadno se rozčílil. Nebyl člověkem, který by dobře snášel nečinnost, zvlášť když jim čas protékal mezi prsty a všichni věděli, že toho musí *tolik* udělat.

Shavi ovšem soudil, že Tom ví víc, než jim říká.

# # #

„Myslíš, že je najdeme?“ zeptal se Shavi a porušil tak nevyslovenou zásadu, že se u ohně nebudou bavit o vážných věcech. Vedle něj Veitch hlasitě chrápal v alkoholovém opojení.

„Myslím, že naděje je vždycky.“ Tom kouřil marihuanu a hleděl do ohně.

„Ale ty jsi Pravdomluvný Thomas. Dokážeš nahlížet do budoucnosti. Musíš přece něco vědět.“

„Nesnažím se o to. Co bude, bude.“

Možná za to mohla droga, nebo alkohol, který vypil, ale Tomovo chladné vystupování poprvé nepůsobilo nepřístupně. Shavi zachytil ve Veršotepcově tváři záblesky všeho, co mu Tom neřekl, a to, co viděl, ho naplnilo neklidem.

„Co kdybys doopravdy viděl všechno?“ nadhodil Shavi. „Co kdybys doopravdy věděl, co se stane, samozřejmě až na nějakou tu bezvýznamnou maličkost tu a tam. Co kdybys věděl, kdo přežije a kdo umře?“

Tom prudce zvedl hlavu a pohled, který na Shaviho upřel, byl tak chladný, až ho zamrazilo. „V tom případě,“ řekl Tom, „by byl můj život peklem.“

# # #

Uprostřed dvora Nejvyššího zájmu rostl obrovský strom, který měl kmen široký jako kancelářská budova a jeho koruna se ztrácela vysoko nad hlavami. Kolem něj se do všech stran rozprostírala podivně deformovaná oblast, v níž se Church stále ještě nedokázal zorientovat; jednotlivé domy se měnily pokaždé, když se na ně podíval. Některé výrazně: v jednom okamžiku měly kupoli jako Svatopavelská katedrála, v příštím štíhlou věž ve slohu Středního východu. Občas Church koutkem oka zahlédl rychlý pohyb křišťálových ptáků na obloze, ale když se podíval tím směrem, nic tam nebylo. Lidé přicházeli a odcházeli, ztráceli se pod podloubím nebo se objevovali v mlžném oparu na rohu dvou ulic, zatímco mrtví byli všude, trochu omámení, blažení a mírumilovní.

„Tady bijí naše srdce, co nejblíže bájnému domovu našich nejhlubších vzpomínek.“ Niamin hlas se chvěl posvátnou úctou.

Churche zarazilo, jak mladě a ženský vypadala, vůbec ne cize. Teď, když mu Baccharus vysvětlil rozdíly mezi Tuatha Dé Dananny, Church žasl, že si toho nevšiml dřív. Bylo to, jako kdyby někteří z nich měli cit a někteří ne.

„Byla jsi vždycky taková?“

Zvědavě se na něj podívala svýma velkýma, nevinnýma očima. „Ne,“ odpověděla po chvilce přemýšlení. „Kdysi jsem byla pravou dcerou Zlatých, jedním z nezpochybnitelných vládců bytí, stojících nade všemi.“

„Kdy se to změnilo? Když má někdo tak výsadní postavení, musí se stát něco opravdu velkého, aby změnil názor.“

„Učila jsem se, po dobu, kterou by tví lidé považovali za velice dlouhou.“

„Kdo tě učil?“

Trochu smutně se usmála, ale neodpověděla.

Nějaký čas se procházeli mlčky a pak Church přerušil rozpačité ticho, když se zeptal na obrovský strom.

„To je Světostrom,“ řekla Niam a vzhlédla nahoru k jeho vzdáleným větvím. „Je srdcem všech světů. Jeho kořeny rostou dolů, jeho větve se natahují vzhůru.“

„Spojuje nebe a zemi. Tohle je úžasné místo.“ A bylo. Úžas oživoval každičký jeho nerv, už jen když dýchal zdejší vzduch a rozhlížel se po neustále se měnící scenérii. Všechno tu překypovalo magií, která v jeho životě vždycky chyběla.

„Neměnné země kdysi mívaly stejnou moc. Všechno bylo živé, procházelo to nepřetržitými změnami. Ale tví bratři přestali věřit, nebo věřili v nesprávné věci. Přáli jste si, aby se váš svět stal něčím menším.“

Church si prohlížel fontánu, v níž se voda měnila v maličké diamanty. „Pořád slyším tu frázi, že přání může změnit celý svět.“

„Nic není pevně dané. Neměnné země jsou, jaké jsou, jen proto, že spí. Všechno je iluze a iluze je proměnlivá. Víra je mocný nástroj. Stvoření velká i malá – život – je středem všeho a může věci tvarovat podle své vůle. Nic nemusí být trpně přijímáno.“

„Stačí, když si přeješ dost silně,“ zamumlal. „Nikdy jsem nebyl spokojený s tím, jak se svět vyvíjí. Vždycky mi v něm něco chybělo.

A pořád se to zhoršovalo. Lidé, které jsem neměl rád, ti, co se ze všeho nejvíce zajímali o peníze a osobní moc, si všechno řídili podle svého. Nebyl to svět pro takové, jako jsem já.“

„Vzdal ses své zodpovědnosti, Jacku.“

„Jak to myslíš?“

„Lidé, které jsi nenáviděl, si přáli silněji a tvarovali svět podle sebe. Jsou to Noční chodci, ať už navenek vypadají jakkoliv. Lidé jako ty, Jacku, lidé, kteří skutečně věří, mají zodpovědnost vystoupit a přát si svět takový, jaký by měl být. Probudit zemi, aby se sny staly skutečností. Vira je mocnější než všechno, co mají Noční chodci.“

Křišťáloví ptáci stále prolétali kolem hranic jeho zorného pole a ve větru se ozývala hudba sice tichá, ale dostatečně mocná, aby zjitřovala jeho emoce. To, co říkala Niam, v něm nacházelo hlubokou odezvu. Uvědomil si, že se na něho upřeně dívá, a když se k ní otočil, ke svému překvapení zjistil, že má v očích slzy.

„Musím se smířit s tím, jak to je, Jacku.“

Starostlivě ji vzal za ruku. „Neplač. Co se stalo?“

„Zlatí vždycky používali svou moc bez zodpovědnosti. Svých cílů dosahovali silou. To já nikdy neudělám, protože jsem se naučila, že by to bylo bezcenné, a věc, po níž toužím, má příliš velkou cenu, než abych ji promarnila. Teď chápu, že mezi námi nikdy nevzplane láska, která naplňuje moje myšlenky od nejtemnějších dní Křehkých bytostí.“ Zahleděla se do dálky, oči plné slz. „Doufala jsem, že jednou, až přijde čas, se mi tvoje srdce otevře stejně, jako je to moje pro tebe už dávno. Ale teď jasně vidím, že tvoje láska k Sestře draků je opravdová; že patří k tomu druhu, který překoná i čas a nemění se s ním.“

To, co Church viděl v její tváři, ho naplňovalo upřímnou lítostí. „I přesto můžeme být dobří přátelé, Niam.“

Slabě se usmála. „A to obohacuje moje bytí, ale kdybys jen věděl, co předcházelo tomu, co je nyní…“ Nechala svoje slova vyznít do prázdna.

„Jak to myslíš?“

Její úsměv se poněkud rozzářil, aby zamaskovala, co si myslí. „Vždycky tě budu milovat, Jacku, a jednou pochopíš, z čeho se ta láska zrodila.“ Vzala jeho ruce do svých. „Vždycky jsem měla na

srdci tvoje dobro, ale od tohoto okamžiku zasvětím svůj život tomu, abych ti pomohla dosáhnout tvých cílů, ať už za to budu muset zaplatit čímkoliv.“

Jemně její ruce stiskl, přemožen úrovní citů, jež právě byly vyjádřeny. „Jsi dobrá žena, Niam.“

„Teď už pojďme. Ještě ti musím ukázat mnoho podivuhodných míst. Divy, jaké si ani nedokážeš představit.“ Otřela si slzy a vesele se na něho usmála. „Tyto dny s tebou zůstanou navždy.“

# # #

Prohlídka byla skutečně tak úžasná, jak Niam slibovala. Některá místa byla tak překvapivá, že si s nimi jeho mysl stěží dokázala poradit a během hodiny vzpomínka na ně začínala slábnout, zůstaly mu z nich však hřejivě konejšivé, i když blíže neurčitelné sny, které ho budou provázet až do konce jeho dnů.

Ale přestože čas tady neznamenal vůbec nic, uvědomoval si události, které se mu vzdalovaly. Skutečný svět se zdál být tak daleko, ale pomyšlení na to, co může nalézt, až se do něj vrátí, jej naplňovalo smutkem. Každý promarněný okamžik mohl znamenat další smrt, další utrpení. A přitom měl pocit, jako by byl pryč už velice dlouho.

Když se však vrátil do svého pokoje, Baccharus mu oznámil, že mu nějakou vyšší autoritou bylo uděleno povolení vstoupit do Jezera přání. Konečně nastal čas jednat.

# # #

Když na dvůr padl soumrak, tisíce pochodní se probudilo k životu jako svatojánské mušky za letního večera. Baccharus, Niam a Ruth na něj čekali v hlavním podloubí se čtyřmi koni. Byla to silná zvířata, neustále si odfrkávala a bušila kopyty do bělostného mramoru; Ruth na první pohled připadala docela normální, ale pak si všimla známek Jiného světa v jejich očích planoucích zneklidňující inteligencí.

Church strávil uplynulou hodinu ve svém pokoji, kde se připravoval; po dlouhé diskusi s Ruth o šokujících souvislostech vyplývajících z toho, s čím se mu Baccharus svěřil v hostinci, si vychutnával naprostý klid. Baccharus jej varoval, že Jezero přání není něco, k čemu je záhodno přistupovat lehkomyslně, což ostatně platilo o všem v této říši. Možná bude přinucen k cestě hluboko do svého nitra, aby přesně lokalizoval fomorianskou nákazu, řekl mu, a když nebude dostatečně vyrovnaný, mohla by ho ta zkušenost připravit o rozum.

A tak strávil ten čas přemýšlením o svém životě, o Daleovi a svých přátelích v Londýně – kde asi byli teď? – o Marianně a jeho lásce k ní, o strašném žalu, který se ho zmocnil po její smrti, o svých rodičích a studiích, o svých snech a obavách, o Lauře, Niam a Ruth, a když s tím skončil, pořád v tom nedokázal najít žádný smysl.

Konečně byl připravený. Ostatní už seděli na koních, když se k nim vydal podloubím, kde se jeho kroky ponuře rozléhaly ozvěnou. Jejich přivítání bylo stejně vážné – prosté kývnutí, lehký úsměv – a pak už ujížděli labyrintem ulic dvora k zelené venkovské krajině za ním.

Baccharus je vedl, Church jel za ním a Ruth s Niam průvod uzavíraly. Když projížděli mezi domy, Church zahlédl podivné obličeje, které je pozorovaly z neosvětlených oken, některé zlaté a cizí, jiné strašné a temné. Směrem k okraji byly budovy masivnější a tiskly se k sobě těsněji jako deprimující prastará architektura uvnitř jeruzalémských hradeb.

Jakmile zanechali dvůr za sebou, otevřela se před nimi zelená pole lemovaná hustými živými ploty. Projížděli kolem občasných remízků a potůčků, které bublaly pod můstky, po nichž vedla jejich cesta. Pak ale začala být krajina divočejší, stromy vyšší a temnější, až rostly kolem cesty tak hustě, že nad ní vytvářely svými korunami souvislou klenbu.

Baccharus rozsvítil lucernu a všichni byli vděční za hřejivé zlaté světlo, které se z ní linulo.

Church občas zaslechl zvuky pohybu, ale stíny mezi stromy byly tak husté, že bylo nemožné rozeznat, co se plíží v porostu; někteří ti tvorové se zdáli být větší než jakékoliv zvíře, které znal, jiní byli

malí a rychlí a ještě jiní se pohybovali nepříjemně blízko jejich malého kruhu světla, jež se najednou zdálo tak nevýznamné. Nakonec cesta zmizela úplně a stromy se kolem nich sevřely tak těsně, že stačilo rozpřáhnout ruce a mohli se dotknout jednoho po každé straně. Church strávil tolik času zíráním mezi stromy, že často jen tak tak nenarazil do Bacchara. Podrost tu tvořilo husté ostružiní a kapradí, které by jim v případě, že by zabloudili, značně ztížilo další postup.

Churchovi se ulevilo, když po čase začali stoupat a les postupně řídl, až skončil úplně a oni se ocitli na úpatí hor s vrcholky pokrytými sněhem. Nějak si nevzpomínal, že by je zahlédl, když se jejich loď blížila k ostrovu.

„To pojedeme až nahoru?“ zeptal se.

Baccharus si přitiskl prst na rty. „Někteří zdejší obyvatelé dávají přednost tichu,“ zašeptal.

Cesta – vlastně už to byla stěží pěšinka – začala být kamenitá a koně po ní postupovali velice pomalu. Po obou stranách se vršily balvany, popraskané a skvrnité mechem. Vzduch tu byl mnohem chladnější. Church si přitáhl bundu k tělu a mimoděk ho napadlo, jaké je asi počasí doma.

Po nějakém čase Baccharus zastavil svého koně a kývl hlavou k borovému hájku, oddělenému na třech stranách od lesa kamenitým svahem. Do jeho středu vedla z dálky viditelná cesta.

„Tam to je?“ zeptal se Church tiše.

Baccharus znovu přikývl.

Church seskočil z koně a ušel několik kroků, než si uvědomil, že ho ostatní už nedoprovázejí. „Dál už musíš jít sám,“ zašeptala Niam v odpověď na jeho tázavý pohled. Churchovi z toho přeběhl mráz po zádech.

# # #

Mezi stromy bylo ještě chladněji, ale vzduch tu krásně voněl borovicemi se slabým přídechem horského sněhu. Nad hlavou mu bíle a mlžně zářil měsíc v úplňku jako velký máslový bonbón, obklopený ledově třpytivými hvězdami. Srdce se mu sevřelo a

bezděčně se zachvěl. Ještě že mu Baccharus dovolil vzít si s sebou lucernu, kterou udržoval v povzdálí stíny, jež kolem poskakovaly a ustupovaly před ním, jako by byly živé. Borovicové jehličí mu křupalo pod nohama, ale pod ním byla pozoruhodně dobře udržovaná cestička vydlážděná velkými plochými kameny ohlazenými věkem.

První, čeho si všiml, když vešel do hájku, byl konejšivý zvuk zurčící vody. Po chvíli před sebou uviděl velké jezero s nehybnou, zrcadlovou hladinou, černé a ze všech stran obrostlé stromy. Na protějším břehu spatřil čnící skálu, z níž stékala kaskádami zpěněná voda čeřící hladinu jezera dole; tudy zjevně bylo napájeno z nějakého podzemního toku nebo pramene. Všude vládl klid a mír, ale jak tam Church stál a nasával do sebe atmosféru toho místa, něco se v ní sotva znatelně změnilo a on začal cítit jakýsi neklid ukrývající se za ní. Poddal se svým instinktům a ucítil ve vzduchu praskání elektřiny, která čeká, až bude probuzena. Tohle bylo to místo.

Pozvedl lucernu výš a uviděl kamenné dlaždice, jež se ztrácely za vodopádem. S hrdlem staženým úzkostí opatrně sešel k jezeru. Napůl čekal, že se z něj něco vynoří a stáhne ho to do hlubin. Krátce postál před vodopádem a pak skrze něj rychle proběhl.

Bylo to jako ocitnout se na místě dokonale izolovaném od okolního světa. Byla tam jeskyně s pučícími stalagmity a vlhce se lesknoucími stěnami, na nichž tančilo světlo jeho lucerny v milionech jisker, červeně, zeleně a žlutě se třpytících proti hnědé skále. Byla malá, sotva několik délek auta široká a hluboká, a uvnitř se nacházelo druhé jezero, které tvořilo zrcadlovou kopii toho venku, až na to, že bylo bez vodopádu a voda v něm byla ještě temnější. Kamenné dlaždice tu přecházely v úzkou, kamenitou stezku, která kopírovala jeho břeh; na některých místech byla stěží dost široká, aby se po ní dalo jít. Ozvěna kapající vody se měkce odrážela od stěn, disharmonická, ale pokojná. Church položil lampu na zem a poklekl, aby se zadíval do hlubiny.

Očekával, že uvidí oblázkové dno tůně, alespoň u okrajů, kde vodu prosvětlovala jeho lucerna, ale viděl jen černou vodu. Skutečně nevěděl, co se od něj čeká. Baccharus mu řekl, aby jednoduše čekal, a ujistil ho, že ho jezero uvidí a bude vědět, co potřebuje. Okolí ale působilo tak normálně, že mu připadalo hloupé tam jen sedět a čekat.

Voda měla podivně olejnatou kvalitu a tak natáhl ruku, aby se prsty dotkl jejího povrchu. V poslední vteřině se ale stáhl; něco mu v hlavě rozeznělo varovný signál. Posadil se zády ke stěně jeskyně, rukama si objal kolena a čekal.

# # #

O necelou minutu později si všiml – nebo se mu alespoň zdálo, že si všiml – jakési aktivity v hloubce. Spustil se na všechny čtyři a přitiskl obličej skoro až na hladinu, aby viděl co nejlépe. Něco tam plavalo. Současně získal dojem perspektivy, která ho ohromila: jezero muselo být hluboké nejméně osm nebo deset metrů, ale ani tam ještě neviděl dno. Ať už to, co viděl, bylo cokoliv, blížilo se to ke hladině. Od jeho kůže se odrážely odlesky světla z lucerny, hned stříbřité a hned zase barvy lidského těla. Určitě to byl optický klam způsobený lomem ve vodě, ale stejně se nemohl zbavit dojmu, že se obyvatel jezera neustále mění z ryby v člověka a zase zpátky. Nebo byl obojím současně.

A stále se blížil, až začalo být zřejmé, že je to člověk. Jeho dlouhé ruce se natahovaly vzhůru k hladině a nohy šlapaly vodu, ale obličej byl stále zakrytý stínem. Neznámý velice rychle překonal poslední metry a potom se prudce zarazil, aniž se úplně vynořil z vody. Místo toho se vznášel pouze několik centimetrů pod hladinou a vzhlížel vzhůru k němu. Churche najednou ovládl hluboký žal. Obličej, na který se díval, byl jeho vlastní, to jeho dlouhé vlasy se vznášely ve vodě. Něco podstatného v jeho rysech se ale změnilo, jako kdyby ten ve vodě prožil nějakou hořkou zkušenost, která se mu navždy zapsala do tváře, takže se teď zdála být temnější.

Několik dlouhých vteřin se dívali jeden na druhého a pak voda divoce zavířila. Ten druhý Church vymrštil ruce nad hladinu, popadl ho za ramena, a než stačil zareagovat, stáhl ho k sobě dolů.

Stalo se to tak rychle, že vůbec neměl čas se nadechnout. Studená voda se mu vevalila do úst a nosu, než stačil pevně sevřít rty, a on sebou začal divoce zmítat ve snaze vystrčit hlavu nad hladinu. Ale přestože bojoval tak zuřivě, že proměnil vody jezera v divoký vír, jeho druhé já bylo silnější. Táhlo ho stále hlouběji a hlouběji, až bylo

světlo z lucerny příliš slabé, než aby prozářilo vodu a plíce ho bolely nedostatkem vzduchu. Ještě několikrát sebou marně škubl, zasadil svému protivníkovi několik ran tak slabých, že si jich stěží všiml, a pak se mu ústa sama otevřela a voda se vevalila dovnitř, zaplnila mu hrdlo a plíce. Roztříštěné myšlenky mu jasně zaplály v mozku, ale zároveň v něm zbytky vědomí křičely, že takhle to být nemá.

# # #

Asi o minutu později si ke svému úžasu uvědomil, že nějakým nevysvětlitelným způsobem pořád dýchá. Myšlenky mu divoce vířily v hlavě a vybuchovaly jako ohňostrojové rakety, než se postupně usadily v jakémsi stavu milosti, kde se přeskupily a znovu uspořádaly. Nebyl mrtvý, jenom teď dýchal vodu.

Ten druhý Church ho pustil, i když výraz v jeho obličeji zůstával dál zlověstný: Churche mimoděk napadlo, o kolik v tom nevábném rozpoložení mysli vypadá starší. Snažil se svému druhému já naznačit, aby mu řeklo, co se stalo, ale jen si ho opovržlivě změřilo a začalo plavat pryč. Church neměl jinou možnost než ho následovat.

Po celou dobu měl neodbytný pocit halucinace. Na chvíli ho napadlo, jestli přece jen není mrtvý a tohle má na svědomí poslední, chaotická aktivita jeho mozku, ale pak si všiml zvláštního předělu ve vodě připomínajícího povrch bubliny. Ten druhý do něj vplul a zmizel; Church neviděl na druhé straně vůbec nic. Zaváhal a pak své alter ego napodobil.

Bublina se pod jeho dotekem trochu prohnula, pak se rozestoupila a obklopila jeho tělo, jako kdyby jej vstřebala. Když se v příštím okamžiku vynořil na druhé straně, ke svému překvapení zjistil, že tam žádná voda není; visel ve vzduchu a kolem byla tma. A potom padal a z plic mu tryskala voda. Ten pocit trval jen několik vteřin a pak najednou stál pod hvězdnou noční oblohou na širé, travnaté pláni obklopené kruhem hor. Před sebou viděl hromadu kamení naskládaného do jakéhosi sloupu, který ho asi o metr převyšoval. Ten druhý Church stál na druhé straně, ve stejné vzdálenosti od sloupu jako on.

„Co se to tady děje?“ Jeho hlas se na otevřeném prostranství divně rozléhal. Sotva otevřel ústa, Ten druhý Church ho bezhlesně napodobil.

Kamenný sloup začal hučet hlubokými basovými tóny. Church od něj nedokázal odtrhnout oči; ve vzduchu viselo očekávání. Zatímco na něj Ten druhý Church stále ještě mlčky zíral, ve sloupu se něco pohnulo a pak z něj vystoupila postava.

Churchovi se sevřel žaludek. Marianna vypadala přesně, jako když ještě byla živá, ne jako ta pohublá, přízračná postava, kterou za ním poslali Fomoriané, aby ho mučila. Rozpačitě svěsil hlavu: emoce, které ho zaplavily, byly tak rozporuplné: pochyby, tíživý žal, divoká radost. „Marianno.“

Slabě se na něho usmála.

„Jsi jen další přelud tohoto místa.“ Protřel si oči hřbetem ruky, ale když znovu vzhlédl, stále tam byla.

„Jsem tady, Churchi. Alespoň moje část, ta, která nemohla odejít. Ozvěna.“

Slzy mu zaplavily oči. „Skutečně?“

„Skutečně.“

S napřaženou náručí vykročil vpřed, ale ona ho zadržela varovným gestem. Pak rozhodně zavrtěla hlavou. „To nemůžeme.“

„Proč ne?“ Znělo to skoro jako škemrání.

„Jsou jistá pravidla, Churchi. Mnoho věcí, které se neustále dějí, si ani nedokážeš představit, mnohé se skrývá za tím, co vidíš kolem sebe. Nemohu ti říct… nemohu ti to vysvětlit. Není to dovoleno.“

„Není to dovoleno – kým?“ Její výraz ztuhl. Pak vykročila směrem ke sloupu. „Ne! V pořádku, už se na to nebudu prát!“

Usmála se, tentokrát už trochu veseleji. „Je hezké tě zase vidět, Churchi.“

Na krátký okamžik neviděl přes slzy vůbec nic. „Děkuji ti za to, že ses se mnou spojila v tom domě,“ řekl, aby získal čas. „Na Mam Tor… ten nápis…“

„Musela jsem něco udělat, Churchi. Nemohla jsem se na tebe dívat, jak se trápíš.“

„Ty mě vidíš?“ Žádná odpověď. „Dobře… ta tvoje část, které se zmocnili Fomoriané –“

Její obličej potemněl a bezděčně se objala rukama. Vzpomněl si, že když ještě byla naživu, dělávala tohle, když byla rozrušená. „Bylo to, jako by mi vytrhli srdce z těla.“

Jeho hlas zněl chraptivě a zlomeně. „Zachráním tě, Marianno.“

Výraz, který se jí objevil v obličeji, byl jestli ne přímo blahosklonný, tak určitě shovívavý.

„Už jsem.“ Zprvu to znělo přesvědčeně, pak spíše vzdorovitě. „Už jsem.“

Jeho emoce ho trhaly na dva kusy. Chtěl se jí zeptat na její smrt a kdo ji zabil, jestli to bylo hodně zlé, jestli skutečně trpěla tak, jak si vždycky představoval, ale když se jí podíval do obličeje a uviděl Mariannu, kterou stále ještě miloval, nedokázal se přimět, aby to udělal. Měl na ni tisíce otázek, ale ze všeho nejvíce toužil udělat to, co si přeje každý, kdo byl oloupen o to nejdražší, ale co nikdy nemůže dokázat: povědět jí, co doopravdy cítí.

Sotva otevřel ústa, aby se o to pokusil, umlčela ho zdviženým prstem. „Já vím, co cítíš, Churchi, ale vždycky jsem k tobě cítila totéž. Byl jsi jediný člověk, kterého jsem kdy milovala.“

Zakryl si oči.

„Znám všechny tvoje současné myšlenky, Churchi. Znám tvoje naděje. A to je ve skutečnosti dobře. Ve dnech, které přijdou, na to nikdy nezapomínej. Vím i o Ruth a nemusíš se kvůli tomu cítit provinile. Je to pozoruhodná žena. Od té doby, co jsem umřela, jsi udělal spoustu hloupých chyb, ale s ní je to v pořádku. Drž se jí, ona se bude držet tebe.“

Z hrdla mu unikl vzlyk. „Chybíš mi.“

„Já vím. Ale teď už bys měl vědět spoustu věcí. Ani v Neměnných zemích ve skutečnosti není vůbec nic dané.“ To, že použila stejná slova, která slyšel před několika hodinami, ho přimělo zpozornět. Mrkáním se zbavil slz a začal pozorně poslouchat. „Vidíš věci ze své vlastní perspektivy, ale v širším obrazu existence vypadá všechno jinak. Když znáš pravidla, všechno se mění. Mění se význam věcí, když je dáš do kontextu, co ti připadalo jako zlé, může být dobré a dobré zase zlé. Teď ti to nemůžu vysvětlit srozumitelněji, Churchi, ale věř mi, že teď ještě nemůžeš posoudit, co je dobré a co

špatné. Přijímej věci takové, jaké jsou, a věř, že je něco mnohem většího.“

„Já vím. Dělám to.“

„Ale někdy je to těžké.“

Přikývl.

„Řiď se citem, ne rozumem. Věk rozumu už je minulostí.“

„Cítím se tak unavený, Marianno. Chtěl bych si od toho všeho odpočinout.“

Její úsměv posmutněl. „Žádný odpočinek tě nečeká, Churchi.“

„To už jsem někde slyšel.“

„Je to pravda. Žádný odpočinek. Ale je v tom určitá rovnováha. Pochopíš, proč tě nečeká žádný odpočinek, a i když to pro tebe bude těžké, naplní tě to dobrým pocitem, že děláš něco, co má velký význam.“

„Život je skvělý, dokud nezeslábneš.“

Zasmála se a jeho překvapilo, jak báječně to znělo, dokonce i na tomhle místě. „To jsi celý ty, Churchi. Dobrý člověk. Někdo, ke komu mohou lidé vzhlížet –“

„Posledních pár měsíců jsi mě moc pozorně nesledovala, že?“ Church přešel několik kroků stranou, aby se vyhnul palčivému pohledu Toho druhého Churche, ale ten jeho kroky zrcadlově zopakoval.

„– kdo nese svoje břímě a přitom nezapomíná, co je v životě důležité. Tebe to nezdolá, Churchi. Život je příliš sladký.“

Pokrčil rameny. Jeho okolí ho začalo znervózňovat, a tak se zeptal, přestože to původně neměl v úmyslu: „Co tady děláš, Marianno?“

„Zavolal jsi mě.“

„Ne, nezavolal.“

„Ano, jenom nevíš, že jsi to udělal.“

Rychle začal prohledávat svoje myšlenky, snažil se v tom všem najít nějaký smysl. „Jsem tady, abych se zbavil fomorianské nákazy, která se do mne prožrala z Ledového polibku – z té černé růže, co tě Calatín přinutil, abys mi dala. Proto jsem tady. Alespoň si to myslím. Nic už nedává smysl. Nikdy nedávalo.“

Zaregistroval nějaký pohyb v dálce, proti obloze vysoko nad horami. Zpočátku si myslel, že to jsou mraky, ale nakrátko to vypadalo jako Caraprix, ale obrovský, o stovky metrů větší než drobná stvoření, které používali Tuatha Dé Danannové a Fomoriané. Zmizelo to tak rychle, že mohl snadno přesvědčit sám sebe, že to byla jen další bizarní halucinace, jenomže si byl jist, že to tam doopravdy bylo. Část jeho zadního mozku, která se ustavičně snažila najít nějaký smysl v tom, co se kolem něj dělo, mu napovídala, že právě zahlédl část mnohem větší pravdy, ačkoliv jaká je a proč mu připadalo, že sem Caraprix přirozeně patří, neměl tušení.

„Churchi.“ Znovu obrátil svou pozornost k Marianně. „Symbolismus je větší než realita. V širším měřítku bytí sdělují symboly pravdu. Já jsem příčinou všeho tvého utrpení, Churchi. To já ti zabraňuji, abys naplnil svůj osud. Poskvrnění Nočních chodců je proti tomu bezvýznamné a vůbec by neexistovalo, kdybych ho já nedržela na místě.“

„Jak to myslíš?“

„Chceš si povídat jako rozumní lidé?“ Najednou se tvářila škádlivě. „Nebo budeme pokračovat jako doposud?“ Pokynul jí, aby pokračovala. „Thanatos, nutkání k smrti. Když jsem umřela, začalo tě užírat. To tě nakazilo. Kvůli tomu byly tvoje další dny temné a myšlenky ještě horší. Nedokázal jsi myslet na život kolem sebe, nemyslel jsi ani na sebe. To nejhorší jsi už překonal, ale pořád to máš ještě v sobě, jako černou rakovinu duše. Zmatek, který blokuje proudy Ohnivé sítě vytvářející tvoje skutečné já. Dusí v tobě to, co by mělo být vitální a mocné. Jestli chceš zachránit svět, musíš probudit spícího krále.“

„Všechny ty pohádky o Artušovi jsou metafora. Pro probuzení modrého ohně v zemi. Se mnou to nemá nic společného.“

„Jak na povrchu, tak uvnitř. Všechno je to o oslavování života ve všech jeho formách, Churchi. Smrt je třeba vidět jako součást cyklu: život, smrt, znovuzrození. Už jsi tím přece sám prošel, stejně jako většina té tvé veselé party. Copak ti to ještě nedošlo?“

„Chceš říct, že tě musím nechat jít?“

„Nemusíš na mě *zapomenout.* Prostě vzpomínej jenom na to dobré. Nedovol, aby tvůj život ovládala smrt.“

Výraz toho druhého Churche byl najednou ještě zlověstnější, skoro vražedný. „Vidím tě doopravdy?“ zeptal se Church, „nebo jsi pouhá halucinace, způsob, jakým se mnou rozmlouvá nějaká část mého podvědomí?“

„Už bys měl vědět, že nemáš klást takové otázky.“

„Tak co mám tedy dělat? To se snadno řekne, že nemám být posedlý smrtí, ale je to záležitost podvědomí –“

„Prostě si přej, Churchi. Přej si to tak silně, že tě to úplně změní. Děti vědí nejlépe, jak funguje bytí. My jsme to zapomněli, když jsme prošli všemi těmi věcmi, kterým nás považoval Věk rozumu za vhodné vystavit v období našeho formování. Keltové tohle neznali, ani všichni ti ostatní dávní lidé, co měnili svět. Ty víš, že nejsem žádný pitomý luddita, který se staví proti pokroku. Faktem ale je, že jsme zvolili špatný směr a nyní je čas vrátit se k tomu, jak to mělo být doopravdy. Nastal čas cítit. Svět už na to čekal hodně dlouho.“

„I za cenu všeho toho umírání a utrpení?“

„Ne, samozřejmě, že ne. Tvým úkolem je ho minimalizovat. Ale nesnaž se vrátit to, co bývalo dřív. Máš větší osud, než sis kdy myslel, Churchi. Ve tvé moci je učinit, aby všechno bylo lepší.“

Jeho rty se pokusily zformovat slova, ale nic se neozvalo.

„Přej si, Churchi,“ zašeptala. „Prostě si přej.“

Zavřel oči. A přál si: ne v myšlenkách, ale každičkým vláknem své bytosti a našel sílu, která byla tomu přání dána odjinud, buď z hloubi jeho nitra nebo zvenčí, z dálky, kde se proti nebi pohybovaly podivné věci.

A když otevřel oči, Marianna se usmívala. „Kdyby ses jenom mohl vidět tak, jak tě vidím já. My všichni jsme hvězdy, Churchi. Všichni jsme hvězdy.“ Začala se vzdalovat ke kamennému sloupu.

„To bylo ono? Udělal jsem dost?“ Na jeho otázku odpověděl Ten druhý Church, když začal mizet, postupně splývat se stíny, které se náhle začaly sbírat kolem, a pak byl pryč.

„Od této chvíle to bude těžké. Těžší než bylo všechno, čím jsi prošel dosud. Bolest, smrt, utrpení, oběti a trápení. Bude to zkouška, Churchi, ale to jsi přece věděl vždycky.“ Její postava se začala mlžit, spojovat se s kamenem. „Když vytrváš, dojdeš až do konce. Věř, Churchi, jako já věřím v tebe.“

Po tváři se mu koulely slzy; od chvíle, kdy přestal být dítětem, takhle nikdy neplakal. „Děkuji ti.“ Jeho hlas, podzimní. „Za tohle a za všechno, co jsi pro mě udělala. Nikdy ti to nezapomenu.“

„Dokud se znovu nesetkáme.“ Znovu úsměv, naplněný dlouhými, nádhernými dny postupně mizející tak, jako ona postupně mizela. A pak byla pryč.

# # #

Bylo to, jako kdyby měl kolem pasu uvázaný provaz, který někdo najednou zapojil za rychle ujíždějící kamion. Vystřelil do vzduchu, to podivné místo zmizelo v jediném mžiknutí oka, kolem se míhaly hvězdy a pak ztratil vědomí.

Když se probral, seděl na břehu Jezera přání.

# # #

Napůl omámený tím, co zažil, se vydal kamenitou stezkou zpátky, a přitom se snažil oddělit realitu od halucinací a najít nějaký smysl v tom, co se dozvěděl.

Když došel k ostatním, Ruth se ho udiveně zeptala: „Stalo se něco?“

„Jak to myslíš?“

„Odešel jsi před pěti minutami. Ty jsi to nenašel?“

Jeho úsměv nic neprozradil. Vyhoupl se na koně a rozjel se tryskem dolů svahem. Bylo mu, jako by ze sebe shodil nějaké břemeno; tak skvěle se snad ještě nikdy v životě necítil.

# # #

Palác Nejvyššího zájmu ležel uprostřed složitého geometrického systému ulic překypujícího symbolismem. Jak se k němu Church a Ruth blížili po přístupové cestě, připadali si, jako by vykonávali nějaký dokonale promyšlený rituál ovlivňující jejich mysli stejně jako srdce: byl to zvláštní pocit, když každé zahnutí za roh mohlo vyústit v to, že byli vystaveni nějaké dávno zapomenuté vzpomínce

nebo zjevení, prchavé vůni nebo stěží slyšitelnému zvuku. Než dorazili k majestátní bráně ze stříbra a slonoviny, zapůsobila magie toho místa na jejich nejhlubší podvědomí tak, že jim hlavy praskaly matoucí energií jako při drogovém tripu.

Baccharus už na ně čekal, aby je vpustil dovnitř. V ruce měl dlouhou hůl vyrobenou z černé vulkanické horniny. Když se Church a Ruth zastavili asi tři metry před ním tak, jak jim řekl, lehce holí zabušil na dveře. Ozvěna, kterou tím vzbudil, byla tak silná, že si Ruth zakryla uši dlaněmi.

Pak se brána sama otevřela dokořán. Za ní se nacházela chodba zalitá slunečním světlem pronikajícím přes skleněnou kupoli dobrých třicet metrů nad jejich hlavami. Chodba byla vyzdobena sloupy a reliéfy, ve výklencích stály sochy a pánve na žhavé uhlí naplněné kadidlem. Podlahou vedl vnitřní pruh z černých a bílých dlaždic, ale na okrajích byl vzor, který si Ruth pamatovala z mozaikové podlahy v Glastonbury a jehož skrytá poselství je směrovala k Tír na n'Og.

Nějaký čas čekali u druhé brány a pak byli vpuštěni do síně tak obrovské, až jim to vyrazilo dech. Svými rozměry i uspořádáním připomínala Koloseum: stupňovitě se zvedající obvodové prstence sedadel kolem kruhové plochy tak obrovské, že si na ní připadali docela nepatrní. Jejich vnímání bylo po okrajích natolik rozmlžené, až Church začal uvažovat, jak vlastně vypadá doopravdy. Moc Tuatha Dé Danannů se tu soustřeďovala ve vší své podivné, děsivé slávě. Přímo nad nimi zřejmě seděli nejvyšší bohové, ale zlaté světlo, které se odtamtud linulo, bylo tak intenzivní, že tam Church nemohl ani pohlédnout. Uprostřed seděla bytost, již Keltové nazývali Dagda, Otec veškerenstva, a kolem něj ostatní z nejstarších a nejmocnějších Zlatých. Church mezi nimi dokázal rozeznat toho, o němž Keltové mluvili jako o Lughovi, a Núadua, s nímž se poprvé setkal na ostrově Skye, poté co vstal z mrtvých.

Vzduch mu tlačil na ramena jako obrovská tíha a jeho tělem probíhaly hluboké vibrace. Svíral se mu z toho žaludek a nebyl si jist, jak dlouho to vydrží; bylo zřejmé, že toto místo není určeno pro Křehké bytosti nebo že jim nesvědčí blízkost tak mocných bohů.

Čekali, nervózní z tíživé pozornosti Zlatých; tlak všech těch strašlivých myslí, které se na ně soustředily, byl skoro hmatatelný.

Brzy nato začala debata. Vstal Núadu, aby přednesl řeč ke shromážděným, ačkoliv Church a Ruth z ní nerozuměli jediného slova: zněla jim jako píseň unášená větrem, rytmická a půvabná, tu a tam s nějakým tím výhružným tónem. Po něm promluvili ostatní: někteří z nejvyšších míst, ale i mnozí z nižších řad. Jeden proslov střídal druhý. Byl to zvláštní pocit ocitnout se v ohnisku zájmu bytostí tak mocných a vědět, že osud celého světa visí na vlásku, ale Church se tím nemínil nechat zastrašit. Držel hlavu vysoko a každému z řečníků hleděl hrdě do tváře.

Nakonec vstal Manannán, ale místo aby promluvil z místa nejvyšších, sešel dolů a postavil se vedle Churche a Ruth. V jeho slovech byla vášeň a přesvědčení, jaké u něj nikdy dříve nezaznamenali. Jak tam stáli po jeho boku, jeho zvonivý, nesrozumitelný hlas rezonoval v dutinách jejich těl a ještě tím zesiloval atmosféru moci, kterou kolem sebe cítili.

Ačkoliv na ně Manannán ani jedenkrát neukázal nebo se k nim neotočil, věděli, že zuřivě argumentuje v zájmu jejich věci. Tuatha Dé Danannové na něm po celou dobu, kdy mluvil, viseli očima, a když skončil, zvedla se v jejich řadách vlna nesouhlasu. Napětí, které doprovázelo většinu následujících komentářů, naznačovalo, že by ani Manannánova intervence nemusela Zlaté přesvědčit, aby se postavili na stranu lidí.

Ale když už hrozilo, že hlasitý nesouhlas přeroste ve vřavu, celá síň najednou zmlkla. Způsob, jakým hluk prakticky naráz ustal, byl skoro strašidelný. Church se otočil, aby se podíval, co to způsobilo, a uviděl obrovský stín, který dopadl na shromáždění. Cernunnos vykročil vpřed a jeho družka ho doprovázela. Přímo za chůze se měnila z mladé, nevinné dívky v buclatou ženu středního věku a vyzáblou stařenu a zase zpátky.

Zastavili se před Manannánem a když Cernunnos promluvil jasným, dunivým hlasem, Church zjistil, že jeho slovům rozumí. „Už dost. Doba se změnila. Dny lpění na chabých vírách jsou dávno ty tam. Někteří z nás byli vymazáni z existence navždy. Copak to není jasný signál, že je třeba jednat? Kolik Zlatých ještě musí přijít o své zářící světlo, než přijde odplata? Slyšeli jste mé bratry hovořit o mnoha věcech, o osnově i útku bytí, o rozumu a pravdě a změně, o

povznášení ducha a jeho vzletu. Ale základní otázka, na kterou si musíme odpovědět, je prostá: budeme tady jen pyšně sedět a čekat, až Noční chodci přinesou svou nečistou nákazu na náš práh – dokonce i na toto posvátné místo – nebo budeme bojovat, jako jsme to dělali v minulosti za to, co nám patří i za svoje místo v řádu věcí? Pomůžeme těmto Křehkým bytostem v jejich poslání a tím pomůžeme i sobě. Závažnější otázka, kterou bychom se v tuto chvíli měli zabývat, neexistuje. Nyní jde o Zlaté a Noční chodce a o věky dlouhou historii lží, zrady a ničení, která leží mezi námi."

Odmlčel se, ale jeho hlas dál zněl ozvěnou síní. Žádný jiný zvuk se neozval; všichni ostatní bohové pozorně naslouchali jeho slovům. V Churchově srdci znovu zahořela naděje.

„Zlatí byli vždycky objektivní a vždycky jsme přicházeli na pomoc těm, kteří pomáhali nám," pokračoval Cernunnos. „Tento Bratr a Sestra draků nás zachránili před hrozbou Kouzla přání a zabránili tomu, aby byl spáchán ještě ohavnější zločin, takový, který by mohl vymazat z existence nás *všechny*." Síní se rozlehlo nedůvěřivé mumlání. „Jednali ze své svobodné vůle a bez jakýchkoliv závazků a Zlatí by měli splatit svůj dluh. Na jejich šampiónovi už nespočívá poskvrna Nočních chodců. Nic nám nebrání jednat v jeho prospěch." Znovu se odmlčel a rozhlédl se po shromáždění. Jeho vzhled na okamžik zakolísal a namísto tvora, kterého Church vnímal jako napůl zvíře a napůl rostlinu, tam náhle stálo něco skoro andělského; ale v příštím okamžiku se to zase změnilo.

„Stojím tu se svým bratrem, my dva bok po boku. Oba prohlašujeme, že staré zvyky nevměšování teď musí skončit. Zlatí vždycky představovali sílu, před kterou je nutno míti respekt. Nyní přišel čas, aby to znovu dokázali."

Po jeho výzvě zavládlo naprosté ticho. Churchovo srdce znovu pokleslo; Cernunnova slova s nimi ani nehnula. Divoce se kolem sebe rozhlédl; uvažoval, jestli by neměl promluvit sám, ale než se rozhodl to udělat, Baccharus jej vzal za ruku a spolu s Ruth ho vyvedl ze síně. „Rozhodnutí už padlo," zašeptal jim.

# # #

Byli vykázáni do přístavku, kde jemně zvonila křišťálová fontána. Baccharus jim odmítl odpovědět na jakoukoliv otázku, ale stačilo, aby se podívali jeden druhému do obličeje, a všechno jim bylo jasné: neuspěli.

# # #

Baccharus se pro ně vrátil asi za hodinu. Zpočátku nebyli schopni z jeho obličeje nic vyčíst, ale když došel až k nim, po tváři se mu rozlil široký úsměv. „Pojedou s vámi. Noční chodci byli označeni za skutečnou hrozbu a všeobecně se soudí, že smlouva o nevměšování už nestačí. Je čas, abychom je úplně vyhladili.“

Church vyskočil a objal Ruth. „Dokázali jsme to!“

„Musíme poděkoval Cernunnovi a Manannánovi,“ prohlásila Ruth.

„Na to bude dost času později,“ odpověděl Baccharus. „Rozhodnutí bylo učiněno. Zlatí budou jednat rychle a my musíme být za úsvitu pryč. Ale nejdříve je třeba vykonat obřad.“

„Jaký obřad?“

Baccharus Churchův dotaz ignoroval a pokynul jim ke dveřím. Ve velké síni Cernunnos s Manannánem stále trpělivě čekali uprostřed amfiteátru, ale kolem nich se shromáždili i někteří z nejvyšších bohů. Na svých místech v hledišti zůstal jenom Dagda a ti, jejichž podoba se nejvíce přelévala.

„Ve vašich srdcích není faleš, Bratře a Sestro draků,“ řekl Cernunnos. „A bylo dosaženo dohody, která obletí celé bytí. Podobná věc se nepřihodila od nejpradávnějších dob vašeho lidu.“

Zvedl pravou ruku a dav se rozestoupil, aby uvolnil cestu Lughovi, který vedl čtyři mladší bohy. Každý z nich nesl jeden artefakt, který Church, Ruth a ostatní našli, aby s jejich pomocí osvobodili Tuatha Dé Dananny z vyhnanství: kámen Fál, Dagdův kotel, Lughův oštěp a meč Núadua Airgetláma. Lugh sám držel Hledač cesty, lucernu s modrým plamínkem, který ukazoval k mystickým předmětům.

„Quadrillax,“ řekl Cernunnos. „Opět jsou vaše. Naložte s nimi dobře a moudře.“

Church stěží dokázal uvěřit vlastním očím. Ty čtyři předměty byly tak mocné, tak těsně spjaté s tradicí Tuatha Dé Danannů, že si vůbec nedovedl představit, co by se muselo stát, aby se jich dobrovolně vzdali. Ale podle toho, jak se ostatní bohové dívali na Cernunna a Manannána, přesně věděl, komu za to má poděkovat.

Uklonil se. „Bratři a Sestry draků vám děkují. Použijeme je dobře a moudře.“

Stěží se ovládal, když zamířil k meči spočívajícím na polštářku z podivného, třpytivého materiálu. Kdysi ho viděl jako zrezivělou a napůl rozpadlou vykopávku. Nyní se leskl, jako kdyby byl vyrobený ze stříbra a zlata, a vypadal stejně ostrý a silný, jako by byl právě vykován. Když po něm natahoval ruku, celý se chvěl nedočkavostí. Pak ho ale svíral v pěsti a znovu jím protékala síla; byl na dotek teplý a živý a v tom, že ho měl, bylo něco nesmírně uklidňujícího. „A teď zjednáme spravedlnost,“ řekl tlumeným hlasem.

# # #

Church zasunul meč do kožené pochvy, kterou mu dal Baccharus, zatímco Ruth si vzala oštěp s jehož pomocí osvobodila v Jižním Walesu Cernunna z područí Fomorianů. Ostatní artefakty byly uloženy do zlaté skříňky, která zůstane v opatrování mladých bohů, dokud si ji Church nevyžádá.

Jakmile byli zpátky ve své kajutě, Church odtáhl Ruth na postel a pevně ji sevřel v náručí. „Úspěch na všech frontách,“ zašklebil se.

„Takže kam se poděl tvůj typický pesimismus? Ale no tak, tys byl vždycky ten, kdo dokázal najít něco zlého na každém vítězství.“

„Pořád jsem realista – uvědomuji si, že je stále ještě skoro nemožné, abychom to dokázali. Ale aspoň teď máme dvě věci, které potřebujeme: podporu Tuatha Dé Danannů a Quadrillax. To je šance a já se jí míním chopit oběma rukama.“

„Hej, jdi ode mě! Ty nejsi skutečný Church. V tom tajemném jezeře tě vyměnili.“ Škádlivě se ho pokusila odstrčit, ale hned zase povolila, aby se k ní mohl přitulit. „No tak, ven s tím. Je na tobě

vidět, že tě něco trápí.“ Výraz v jeho tváři jí dal odpověď. „Dostaň to ze sebe.“

„No dobře, jedna věc mě doopravdy trápí, a není to žádná maličkost.“ Převalil se tak, že teď ležel vedle ní a díval se do stropu. „Na lodi se všechno krásně urovnalo, až na jedinou věc. Viděla jsi Tuatha Dé Dananny. Víš, čeho jsou schopní. A teď mají Kouzlo přání.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Jako had se vlnila před nimi

Kolem Laury chvějící se zimou v kalném ranním světle se dovnitř začala valit voda. Dozorce kostí se pokusil nacpat hadr zpátky do díry, ale tím to jenom zhoršil. „Půjdeme ke dnu jako cihla," zašeptal.

„Kdybych vás hodila přes palubu, možná bych se dostala o kousek dál." Nadzvedla se jen o tolik, aby vyhlédla přes bort. Ještě se nedostali ani k dartfordskému soutoku. Řeku tu lemovaly stříbrně se třpytící nánosy. Nic se tu nehýbalo a neslyšela ani žádné zvuky, dokonce ani zpěv ptáků. Takový klid nebyl přirozený.

„Kdybychom ji převrátili na bok, možná by se nám podařilo ji znovu ucpat," zasyčela.

Dozorce kostí něco zabručel a pak sklouzl přes okraj loďky do vody; sahala mu asi po pás a podle toho, jak se tvářil, musela být dost studená. Laura ho nechala, aby ji přitáhl blíže k mělčině, a teprve potom vyskočila a pomohla mu s posledními metry.

Jakmile vytáhli loďku na břeh, voda vytekla a Dozorce kostí se mohl pokusit ji opravit. Brzy však začalo být jasné, proč ji její předchozí majitel opustil. Když Dozorce kostí trochu více přitlačil na ucpávku z hadrů, dno povolilo a vypadl z něj kus ztrouchnivělého dřeva na tři dlaně velký.

„Nemehlo!" Laura si zakryla třesoucí se rukou oči. „Co teď budeme dělat?"

Dozorce kostí naprosto ignoroval její pokus hodit vinu na něj. Rychle prozkoumal pohledem oblast a ukázal k několika sloupům veřejného osvětlení za pruhem neobdělané půdy. „Fomoriané se možná tak daleko od středu města ještě nedostali. Když budeme postupovat opatrně, po cestě se odsud dostaneme ještě rychleji."

Laura se zimomřivě objala promočenýma rukama. „Tak dobře. Ale vy jdete první."

# # #

Pruh půdy, který je dělil od cesty, byl používán jako skládka. Kolem ležely plné pytle odpadků spolu s rozbitými láhvemi, prázdnými kartony od mléka, zrezivělými kusy autovraků a rozpadajícím se nábytkem. Páchlo to tam chemikáliemi a výkaly. Cesta před nimi byla opuštěná až na havarovanou cisternu s benzínem.

„Vypadá to bezpečně," poznamenala Laura o deset minut později ve stínu živého plotu. „Riskneme to?"

„Nemáme na výběr." Dozorce kostí zavětřil a pak vyšel na chodník.

Ušli sotva pár kroků, když Laura ucítila známé mravenčení. Rychle se ohlédla k městu, ale neviděla nic než několik ptáků kroužících na šedivém nebi. Pokusila se varovný pocit potlačit, ale ten spíš ještě zesílil. Pak si uvědomila, že od chvíle, kdy se probudila ve skladišti, žádné ptáky neviděla. Po zádech jí přeběhl mráz a znovu se otočila.

Za těch několik vteřin, které uběhly od prvního ohlédnutí, se siluety na nebi značně přiblížily a teď už bylo zřejmé, že na ptáky jsou příliš velké. Jejich nepřirozená rychlost způsobila, že na okamžik strnula, ale to už viděla, že to jsou létající Fomoriané. „Do prdele. Netušila jsem, že dovedou i létat."

Dozorce kostí se při zvuku jejího vyděšeného hlasu otočil, pak ji popadl za ruku a táhl ji zpátky tam, odkud přišli.

„Pryč od nich!" zaječela.

„Není se tu kam ukrýt." Jeho hlas byl pozoruhodně klidný, ale celý se nakrčil, takže jí připomínal lovícího vlka.

Měl pravdu; jejich jedinou nadějí bylo někam se schovat a doufat, že si jich Fomoriané ještě nevšimli, ale v plochém otevřeném terénu nebylo kam.

Jediné, co připomínalo úkryt, byla havarovaná cisterna. Žádnou zvláštní ochranu sice neskýtala, ale kdyby se jim podařilo zalézt pod ni, možná by se mohli odplížit příkopem kolem cesty někam, kam by

se za nimi Fomoriané neobtěžovali. V tom spěchu si Laura ani neměla čas uvědomit, jak krátkozraká je to strategie.

Fomoriané dosahovali strašlivé rychlosti tryskových stíhaček. Tahač s cisternou byl pořád ještě několik metrů před nimi, když do Laury a Dozorce kostí udeřila tlaková vlna, kterou hnali před sebou. Ucítili pach zkaženého masa a ohlušil je zvuk připomínající ječení vysokootáčkového motoru. Jejich periferní vidění se zaplnilo neustále se měnícími hrůzami a padl na ně hluboký, arktický stín. Dozorce kostí srazil Lauru na zem a zakryl ji vlastním tělem.

Oba ucítili závan vzduchu, jak Fomorian proletěl prostorem, v němž se před okamžikem nacházeli. Dozorce kostí byl i navzdory svému pokročilému věku na nohou první a táhl Lauru za sebou, jako kdyby vůbec nic nevážila.

Uprostřed horečné aktivity a nebezpečí Laura ke svému úžasu našla oblast hlubokého klidu, do které mohla vstoupit a pozorovat sama sebe. Co viděla ji překvapilo: ještě před několika týdny by strnula hrůzou. Místo toho se cítila klidná a soustředěná, a kdyby to neznělo tak absurdně, i statečná.

Vzápětí ji z úvah vytrhl silný náraz do pravého ramene. Šťastná, že se Fomorianovi nepodařilo srazit ji na zem, běžela dál, než si všimla předmětu, který proletěl vzduchem a dopadl na druhou stranu cesty. Byla to ruka. Její ruka.

Šok z toho, co se stalo, ji zmrazil na místě. Na okamžik viděla všechno rozmazaně; dojmy se na ni valily ze všech stran, ale nespojovaly se. Jen matně si uvědomovala, že se k ní cosi rychle blíží.

Pak se v jejím zorném poli ocitl Dozorce kostí, který na ni ječel něco, co neslyšela. V příštím okamžiku si ji přehodil přes záda jako pytel brambor a tak překonali několik posledních kroků. Jen tak tak s ní vklouzl pod cisternu a země za jejich patami vybuchla.

Laura se probrala z omámení. V rameni cítila tupou bolest. Neodvažovala se tam podívat. Přes cestu zařinčely kusy kovu odhozené Fomorianem, který vztekle trhal bok tahače ve snaze se k nim dostat. „Nezdržujte se," zaskřehotala. „Já jsem v pořádku."

Dozorce kostí si ji vážně přeměřil pohledem a pak se začal plazit k příkopu. Laura ho následovala a přitom se co nejvíce tiskla k zemi, přestože jí ostružiní drásalo obličej a škubalo ji za vlasy.

Fomorian dál útočil na cisternu. „Blbí parchanti," zamumlala Laura tiše.

Podařilo se jim odplazit se nějakých tři sta metrů, když došlo k nevyhnutelnému. Cisterna se rozletěla na kusy v mohutné explozi, která zasypala okolí hořícími troskami. Právě prolézali potrubím, které vedlo pod silnicí, když živý plot zmizel ve víru ohně; stromy se proměnily v dřevěné uhlí a pole za nimi zmizelo ve žlutém a rudém dýmu. Laura nemohla vteřinu nebo dvě popadnout dech, ale pak do plic nasála čerstvý vzduch, který zaplnil vakuum. Od detonace jí stále ještě zvonilo v uších.

Vyčerpaně se opřela o stěnu potrubí a její tělo se náhle nekontrolované roztřáslo. Dozorce kostí byl v mžiku u ní, připravený zavázat jí rameno vlastní košilí. Když se udiveně zarazil, Laura zašeptala: „Já vím. Zelená krev."

„A je jí dost málo." Přitiskl svou košili na obnaženou kloubovou čéšku a potrhané artérie. Navzdory jeho poznámce byl provizorní obvaz brzy promáčený.

„Musela to být zrovna pravá," postěžovala si sklíčeně. „Teď už to Veitchovi nikdy nenandám v šipkách." Její pokus o humor zněl žalostně. Svěsila hlavu a naslouchala běsnícímu peklu venku.

„Chvíli si tady odpočineme," řekl Dozorce kostí. „Až oheň dohoří, vyrazíme na další cestu."

„Dobrý nápad," zamumlala Laura. „Cítím se tak unavená." Pak zavřela oči a usnula.

# # #

„Já jenom říkám, že je to špatná strategie, to je všechno." Veitch hladově spolykal talíř králičího guláše a toužebně zašilhal po zčernalé pánvi na starém sporáku. Díky Tomově odborné bylinné léčbě se už vzpamatoval ze šoku po ztrátě ruky a zdálo se, že je zase ve své kůži; kolem pahýlu měl uvázaný kus bílého plátna, který si neustále přepíral.

„Ryan koneckonců je náš stratég.“ Shavi si k Veitchově znechucení po večeři, která se skládala z dušené zeleniny, pochutnával na syrové mrkvi.

Tom vytřel kusem podomácku upečeného chleba poslední zbytky šťávy. Než mohl spustit další ze svých rozmrzelých tirád, do místnosti strčil hlavu Davenport, farmář, který je přijal pod svou střechu. Na sobě měl starý, ušpiněný beztvarý kabát, který ho při práci venku kolem hospodářství chránil před lezavou zimou. „Všechno v pořádku, chlapi?“

„Jídlo bylo moc dobré, pane Davenporte,“ odpověděl Shavi. „Vyřiďte vaší paní náš kompliment. A vám děkujeme, že jste nás nasytil, přestože vám to nemáme čím oplatit. Víme, jak málo –“

Davenport, kterého to zjevně uvedlo do rozpaků, jen mávl rukou. „Máme dost, abychom přežili. Dělal bych si starosti, kdybych byl jeden z těch velkých. Ti teď nevědí, co mají dělat, když nemůžou sehnat žádné ty svoje pesticidy a umělá hnojiva. Ale já jsem se díky bohu dal před několika lety na biozemědělství, takže to nějaký čas vydržíme.“

Jeho žena Rowena se protlačila dovnitř za ním. Táhlo jí na čtyřicet a byla docela pohledná, i když se na jejím vzhledu už podepsala těžká práce. „No tak, Philipe,“ řekla a dloubla svého manžela do žeber. „Zeptej se jich.“

„Nic se jich ptát nebudu.“ Davenport se rozpačitě zavrtěl.

„Když ne ty, zeptám se sama.“

Podrážděně si odfrkl. „Moje žena chce vědět, jestli jste ti hrdinové –“

Pleskla ho po lokti. „Neříkej to takhle!“

Hřbetem ruky si utřel nos. „Jestli jste –“

„Ale, jdi mi z cesty!“ Protáhla se kolem něho. „Lidi si povídají o skupince mužů a žen, kteří putují po kraji a snaží se dát do pořádku ty strašné věci, co se teďka dějí. Farmáři o ničem jiném nemluví už celé týdny. Říkají, že někteří z těch lidí pomohli jednomu farmářovi na západě, který měl v domě strašidla nebo skřety, či co. Mysleli jsme, že je to jenom taková povídačka. Ale pak jsme to slyšeli od někoho jiného… od jedné ženské z vesnice. Dělá v tom novém plátku, co teď začali vydávat v naší farnosti, aby každý věděl, co se

děje. A po drátě se k nám zase dostala historka o skupině někde na severu, která bojovala proti všelijakým strašným obludám a zachránila celou vesnici. A udělali ještě spoustu jiných věcí…“ Najednou si uvědomila, že už začíná plácat, a odmlčela se. Pak se podívala na svého manžela a dodala: „Ano, říkají jim hrdinové. Povídá se, že dělají věci, jaké by obyčejní lidi nikdy nedokázali. Povídá se, že jsou výjimeční.“

Veitch se snažil tvářit nenuceně, ale přitom sváděl duševní boj se svou pýchou. Ženině pozornosti to nemohlo uniknout. „To jste byli vy, že?“

„Na nás nic výjimečného není,“ namítl Shavi. „Opravdu ne. Jenom se snažíme dělat v téhle těžké situaci, co je v našich silách –“

„Říkala jsem ti, že to jsou ti hrdinové,“ řekla žena svému manželovi. Pak se vzrušeně obrátila zpátky k nim. „Co jste –“

Její manžel ji surově odstrčil. „Nestojí o to, abychom je obtěžovali!“ Několikrát rozpačitě přešel po místnosti. „Teď vás necháme o samotě, mládenci. Já vím, že se musíte poradit o důležitých věcech. Ale kdybyste měli chvilku předtím, než odejdete –“

„Dáme vám vědět, příteli.“ Jakmile manželé odešli, Veitch řekl spiklenecky: „Věřili byste tomu! Oni mluvili o nás!“

„Člověk by nikdy neměl věřit tomu, co se o něm povídá, Ryane,“ odpověděl Shavi suše. Pak se pohodlně opřel na židli a napil se převařené vody.

„Přesně tak, ovládej svoje ego, nebo se ti hlava nafoukne pýchou tak, že ti vybuchne.“ Tom posbíral talíře a odnesl je do dřezu. „Tohle není důležité –“

„Pro mě to důležité je. Ještě nikdy mi nikdo neřekl, že jsem hrdina.“

„A tihle by tě tak taky nenazvali, kdyby věděli, co jsi zač,“ odsekl Tom. „Abychom se vrátili k tomu, o čem jsme mluvili –“

„Tvoje strategie nestojí za nic.“

Tom si vzal židli a naštvaně se na ni svalil. „To už jsi říkal. Tak co navrhuješ ty?“

„Ty jsi přece velký okultista. Tady Shavi zase umí klábosit s ptáky. Nemohli byste nějak zjistit, kde jsou ostatní – přesně – takže

bychom se s nimi mohli spojit? Na to, abychom se nazdařbůh potloukali po okolí, není čas. Chci být u toho, až se vynoří, připravený táhnout na Londýn.“

„A co tam budeš dělat? Hrozit jim svým pahýlem?“ Tom si uvědomil, že to od něj byla rána pod pás, sotva ta slova vypustil z úst, ale nechtěl je vzít zpět, třebaže se nedokázal Veitchovi podívat do očí.

Veitche se to nijak zvlášť nedotklo. Naklonil se dopředu a lokty se opřel o stůl, aby nevypadal tak bojechtivě. „Dobře víš, že to, co říkám, má hlavu a patu. Potřebujeme plán. Do Halloweenu… samainu… nám zbývají už jenom dny, o to jde. Vlastně ani není jisté, jestli se Church a ostatní vrátí.“

„V tom případě jsme ztraceni,“ odsekl Tom ostře. „Jeden bez druhého nejsme nic.“

„Občas jsi tak zatraceně patetický.“

„Vrátí se,“ prohlásil Shavi. „Já tomu věřím.“

„Pak nám nic nebrání v tom pustit se do boje.“ Veitch si upravil obvaz na pahýlu zápěstí.

„Všichni zjevně zapomínáte na jednu životně důležitou věc.“ Tom si otočil židli, aby se mohl rukama opřít o její opěradlo. Vyčítavě se podíval na Veitche. „Bez Churche to nepůjde.“

„Cože?“ Veitch se nechápavě podíval na Toma a Shaviho.

„Země,“ řekl Shavi.

„Přesně tak.“ Tom vytáhl svou plechovku a ze své ztenčující se zásoby tabáku si ubalil cigaretu. „Je třeba probudit zemi. Primární poslání zakódované po celé generace v mýtech a legendách. Nebude žádná porážka Fomorianů, žádná budoucnost pro Británii – vlastně pro celý náš svět – pokud nebude země probuzena z dlouhého spánku.“

„Jako to Church udělal v Edinburghu,“ řekl Veitch, „když Oheň pomohl poslat ty parchanty z jejich doupěte přímo do království nebeského. Ale jenom *pomohl*. Proč je to tak důležité?“

„Tuatha Dé Danannové by posledně neporazili Fomoriany, kdyby moc v zemi nebyla na vrcholu.“

„Nevzpomínám si, že bys nám tohle někdy říkal,“ ozval se Shavi podezíravě.

Tom si několikrát potáhl z cigarety a pak to vysvětlil. „Když je moc v zemi na vrcholu, oslabuje její působení Fomoriany. Modrý oheň – a to, co představuje – je protikladem Nočních chodců a toho, co reprezentují oni.“

„Tak to je všude –“ začal Veitch.

Tom s ním neměl trpělivost. „Je napájen vírou a nadějí, jednotou mezi lidskostí a přírodou. Vším, co je v nás dobré. A už celé generace pomalu vyhasíná. Před několika stovkami let sešli lidé ze správné cesty. Vzdali jsme se všeho, co je důležité, za příslib lesklých věciček, pohodlných domovů, *výrobků*. Po určitou dobu jsme mohli mít obojí, i když jen do jisté míry. Ale ti, co formují naše myšlení, politici a obchodníci, stejně jako hlupáci, kteří investovali svou víru jen do samotné vědy, nás přesvědčili, abychom jedno prodali za druhé. A bez víry v lidi se energie pomalu vytrácela, jako pramen v době sucha. Není ztracena navždy, jenom spí.“

„Ale ty přece víš, jak se dá probudit,“ namítl Shavi. „Věděl jsi to vždycky.“

Veitch se zkoumavě podíval Shavimu do obličeje a pak probodl Toma pohledem. „Další věc, kterou sis nechal pro sebe. Tobě se fakt nedá vůbec věřit, že jo, ty starý parchante? Měli jsme to udělat už dávno a ušetřili bychom si kopec zatracených potíží.“

„Tehdy nebyl správný čas. Church nebyl v pořádku. Vinou fomorianské nákazy by neuspěl. A selhat v tom jediném případě by znamenalo sehnat definitivně.“

Shavi Toma podezíravě sledoval. „Co ještě víš?“

„Víc věcí, než se ti vůbec kdy zdálo.“ Tom byl stále nepokořený. „K některým z nich se může člověk dostat jen těžkostmi a obřady – rozhodně se nedají předat nad šálkem čaje. A jiné, hmm, kdybych vám o nich pověděl, změnil bych tím výsledek toho, o čem by byla řeč. Takže vás žádám, abyste mi důvěřovali, jako jsem vás o to žádal vždycky.“

„My ti věříme,“ odsekl Veitch podrážděně. „Což ale neznamená, že bychom ti občas nejraději nerozbili hubu.“

„Alespoň něco máme společného,“ odsekl Tom kysele. Napětí vyplývající z jejich zoufalé situace se podepisovalo na všech stejně.

„Tak co je tedy třeba udělat?“ zeptal se Shavi. „A dá se to udělat v čase, který nám ještě zbývá?“

Tom zamyšleně potáhl z cigarety. Ostatní dva se nedokázali rozhodnout, v jakém je vlastně rozpoložení. Je zoufalý, nebo stále ještě chová naději? „Energie v zemi křižuje celou planetu v síti protínajících se linií, jako rovnoběžky a poledníky, jenom není tak pravidelná. Oheň nepůsobí přímočaře. Dělí se a rozbíhá od ústředního bodu, takže shora připomíná dvojitou spirálu, mapu života nebo možná caduceus, prastarý symbol dvou hadů ovinutých kolem tyče. Představte si, jestli to dokážete, jakousi zdířku, bod, kterým vtéká energie dovnitř, nebo je v něm přesměrována a rozvádí se z něj do sítě. Jedním bylo Zřídlo ohně v Edinburghu, dalšími Stonehenge, Avebury a Glastonbury Tor. Poslední tři jsou důležité, protože všechny patří k božské linii Británie.“

„Linie svatého Michaela,“ přisvědčil Shavi. „Ley-line vedoucí od Carn Les Boelu na Land’s Endu ke chrámu svaté Markéty v Hoptonu na východním pobřeží Norfolku.“

„Na této linii je mnoho takových zdířek. Napájejí celou síť. Aby kraj ožil energií země, musí být svatomichaelská linie živá a mocná. Ale teď je na mnoha místech přerušená, na jiných přiškrcená a ještě jinde jí energie proudí sotva po kapkách.“

„A kdybychom ji chtěli probudit?“ zeptal se Shavi.

„Musí se to udělat ve výběžku Cornwallu, kde se nachází prastaré a tajemné místo známé jako hora svatého Michaela. Je to klíčové místo celé linie. Už dříve jsem mluvil o Keltech a ostatních starých kulturách, které zakódovaly velká tajemství do samotné země. Na hoře svatého Michaela je největší tajemství ze všech. Pod ní najde Church – a může to být jedině Church – klíč k tomu, aby probudil linii a celou zemi k životu. Nebo tam najde svou smrt.“

Veitch roztržitě ťukal lžící o desku stolu. „To místo bude určitě velice dobře střežené,“ řekl s pohledem upřeným do prázdna. „Všechny ty pasti a triky, kterými si pojistili oštěp, meč a ty ostatní věci, byly už tak dost zlé. Jestli je tohle tajemství největší ze všech –“

„Přesně tak,“ řekl Tom.

„V tom případě,“ prohlásil Shavi, „musíme dostat Churche na horu svatého Michaela co nejdříve.“

# # #

Shavi seděl s nohama zkříženýma pod sebou v tichém sadě za domkem. Žloutnoucí, podzimní listí přízračně zářilo v měsíčním světle. V okolním porostu se blýskaly oči – liška, králík, jezevec, několik toulavých koček – všichni přišli, aby viděli šamana při práci. Obřad, jeho první od návratu z Ponurých zemí, byl vyčerpávající a vyžadoval všechny triky k posílení soustředění, o nichž si myslel, že už je příliš zkušený, než aby je ještě potřeboval. Ale fungovalo to.

Několik desítek centimetrů nad zemí se vzduch vařil, jako kdyby tam bublal a prskal roztavený kov; kolem se šířil charakteristický pach žhavého železa. Za ním se vznášelo jedno z těch bílých, beztvarých stvoření, které Shavi vyvolal už dříve, konstrukt ve tvaru člověka používaný jedním z obyvatel Neviditelného světa. Vysunulo se vpřed a nyní trčelo polovinou svého přízračného těla z otvoru v prostoru.

„Kdo mne přivolal na toto místo?“ Jeho hlas byl jako vítr nad zimním mořem.

„To já, Bratr draků.“

„Znám tě, Bratře draků. Copak ses ještě nepoučil a stále se snažíš dosáhnout světů za svým vlastním?“

„Znám svoje místo a znám i to tvoje. Potřebuji radu.“

„Minule jsi na naše slova nedbal.“ Stvoření posměšně naklonilo hlavu na stranu.

Shavi si vzpomněl na varování, že bude zabit Callowovou rukou, které mu předalo jedno z těch stvoření, ale vyjádřilo ho tak krypticky, že jeho pravý význam nepochopil, dokud nebylo příliš pozdě s tím něco udělat. „Zvolil jsem si cestu. A přišel jsem, abych znovu vyslechl tvoje slova.“

„Je třeba zaplatit cenu.“

Shavi přejel palcem po dlani levé ruky, zbrázděné několika drobnými jizvičkami, vybral si jedno místo a řízl nožem. Krev skanula do vlhké trávy.

„Obětoval jsi dobrovolně svou esenci, Bratře draků.“ Zaznělo v tom varování.

„Jiný Bratr draků, náš vůdce známý jako Church, se odebral do Dalekých zemí. Toto je moje první otázka: jak se mu vede?“

„Vede se mu dobře. Dosáhnete všeho, o co usilujete, ale to, o co usilujete, může způsobit více zla než dobra.“

Shavi zaznamenal jemné varování, ale dobře věděl, že nemá smysl pokoušet se konstrukta přimět, aby ho objasnil. „V tom případě se brzy vrátí. Moje druhá otázka zní: kde se objeví?“

„Vrátí se do Neměnných zemí v místě, kde je opustil, tam, kde Merlinova skála označuje bránu mezi světy.“

Shavi to jméno neznal, ale soudil, že Tom nejspíš ano. „V tom případě ti děkuji za tvou radu. Vrať se bezpečně do Neviditelného světa.“ Odmlčel se. „Žádná výstraha na rozloučenou?“

Ačkoliv konstrukt neměl žádné rysy, Shavi si byl jist, že se usmál. „Žádná výstraha by nevystihla to, co leží před tebou a tvými bratry a sestrami.“

A byl pryč.

# # #

Tom a Veitch seděli ve světle svíce u sporáku a pili podomácku vařené pivo. Byli zvyklí na to, jak vyčerpaně Shavi vypadá po spojení s Neviditelným světem, ale toužili se dozvědět, co zjistil. Jak Shavi očekával, Tom okamžitě věděl, o jaké místo se jedná.

„Mousehole,“ řekl Veršotepec rozmrzele. „To znamená, že je na lodi toho parchanta Manannána.“

„Takže kam?“ Veitch pivo doslova hltal: šest velkých džbánků za pouhou čtvrthodinu.

„Cornwall.“ Tom hleděl do žhavého uhlí za otevřenými dvířky sporáku. „Na jeho nejzazší výběžek. Do té části země, kde Keltové pohřbili svoje největší tajemství, a současně do nejduchovnější části kraje.“

„Čert aby to vzal, dostat se tam bude trvat věčnost.“ Veitch se znovu zhluboka napil, pak najednou vzhlédl. „Mohl bys udělat další skok.“

Tom jen mlčky mávl rukou, oči stále upřené do ohně, ponořený v myšlenkách. Shavi se Veitche zeptal, co tím myslel, a Londýňan

strávil dalších pět minut vysvětlováním, jak cestovali po energetickém toku mezi Skotskem a Wandlebury Campem. Shaviho ta představa nadchla a vzrušeně se Toma vyptával na podrobnosti.

„Copak jste neslyšeli, když jsem říkal, že je svatomichaelská linie přerušená?“ odsekl. „Když se po ní pokusíme cestovat a narazíme na mrtvé místo, vyplivne nás to bez všech cavyků do světa. Možná přímo nad propastí, na okraji útesu nebo rozbouřenou řekou. To by se vám líbilo?“

Veitch prozkoumal rysy v Tomově obličeji a pak na něho zíral s takovou úporností, až Tom nemohl dál předstírat, že ho nevidí. „Co je?“

„Ty jsi o tom vážně přemýšlel.“

„Vůbec ne.“

„Ale ano, přemýšlel. Viděl jsem ti to v obličeji, ty starý parchante. A vím přesně, co sis myslel. Myslíš si, že pro všechny tři je to příliš velké riziko, ale jeden by ho podstoupit měl, protože nás vážně tlačí čas.“

Veitchova náhlá jasnozřivost Toma značně popudila.

„Mám pravdu, že ano?“

„Zavři zobák.“ Tom se zvedl ze židle, došel k oknu a zadíval se do tmy. „Musím to být já, protože jsem jediný, kdo může dát Churchovi potřebné instrukce. Jenom já ho můžu dovést k hoře svatého Michaela.“ Na chvíli se odmlčel. „A vy dva jste na takové hazardování příliš důležití. Jedině všech pět může něco dokázat. O jednoho méně… kdyby se někomu z vás nepodařilo přežít příští dva týdny…“ Výmluvně mávl rukou.

„Takže co máme dělat?“ zeptal se Shavi.

Tom už si balil svoje věci do torny. „Musíte se dostat na místo setkání, někam na předměstí Londýna, těsně za hranici vlivu Fomorianů. Navrhoval bych západ –“

Rozletěly se dveře a dovnitř vtrhl Davenport. Obličej měl bledý a strhaný. Shavi farmáře podepřel a přistrčil mu židli. Veitchův pohled okamžitě zaletěl ke dveřím a oknům; farmářské stavení bylo příliš rozlehlé, nedalo se bránit.

„Dole v hospodě,“ vyrazil ze sebe Davenport lapající po dechu. „Mluvil jsem o vás s nějakým chlápkem. Nikdy předtím jsem ho tu

neviděl. Hodně se vyptával. Myslel jsem, že jenom slyšel historky jako my ostatní –“

„Co se stalo?“ Veitch popadl Davenporta za rameno tak surově, že Shavi okamžitě zasáhl.

„Když jsem mu řekl, že jste u mě, jeho obličej se začal měnit… tavit… Myslel jsem, že jsem se zbláznil. Pak jsem si myslel, že omdlím. Jeden z dalších chlápků měl naštěstí všech pět pohromadě. Chrstl na něj pintu piva. Vzal jsem nohy na ramena a venku jsem vyzvracel, i co jsem nikdy nesnědl.“

„Fomoriané,“ řekl Shavi.

„Bylo jich tam víc,“ pokračoval Davenport. „Viděl jsem je, když jsem utíkal. Pronásledovali mě –“

Než stačil dopovědět větu, ozvalo se zadunění, jak něco narazilo do předních dveří.

„Není čas,“ řekl Tom. „Sejdeme se na západě, někde na M4 mezi Readingem a Londýnem.“ Kývnutím se se všemi rozloučil, pak vyběhl zadními dveřmi a popadl Davenportovo kolo, které tam stálo opřené o zeď.

„Schovejte se,“ řekl Shavi farmáři. „Jdou po nás. Vás nechají na pokoji.“ Všiml si Veitchova napjatého výrazu a pochopil, že uvažuje o boji. „Tohle není ten správný čas. Teď si nemůžeme dovolit selhat.“

Veitch se podrobil a když oba vyběhli zadními dveřmi ven, zamířili přes sad k polím za nimi.

# # #

Přes bolest v kloubech šlapal Tom do pedálů, jak nejrychleji mohl. Večer ožil opičími skřeky, temnými stíny, které se přes pole sbíhaly k farmě, oknům osvětleným svícemi, zářícím v moři noci. Zoufale doufal, že Veitch a Shavi uniknou – jestli se to vůbec někomu může podařit, pak to jsou oni – ale měl vážné pochyby ohledně Davenporta a jeho ženy.

To, že po nich Fomoriané stále slídí, ho docela překvapilo. Tak trochu spoléhal na to, že poté, co se jim podařilo úspěšně přivést na svět Balora, nebudou mít Noční chodci na zkrachovalé povstalce čas.

Napjal oči a soustředil se, dokud se před ním z temného pozadí nevyloupla tenoučká stopa modrého ohně jako stříbřitý filigrán třpytící se na listech trávy. V této oblasti nebyl příliš silný, ale i tak dokázal určit jeho gradient a tok. Aniž byť jen na okamžik zpomalil, začal pátrat po vlivu linie svatého Michaela.

# # #

O hodinu později dorazil do Roystonu v Hertfordshiru, tam, kde se sbíhaly staré královské cesty Británie, Icknield Way a Ermine Street. Městečko bylo naprosto tiché, i když v některých oknech svítily svíce. Jakmile uviděl tabuli s jeho jménem, okamžitě věděl, kam míří. Staré příběhy popisovaly mystickou moc některých míst, takže na ně odborníci nikdy nezapomenou, i když místní si na ně dávno zvykli a byli k nim slepí.

Mřížoví v chodníku jasně naznačovalo, kde leží jeho cíl, ale nějaký čas mu trvalo, než našel jednoho ze starousedlíků, který mu ukázal cestu k těm starým dřevěným dveřím. Se zapálenou svíčkou prošel podzemní chodbou do deset metrů vysoké komory ve tvaru zvonu vytesané do vápence přímo pod ulicí. Vzpomínal si, jak mu jeden z Kultury vyprávěl o jejím znovuobjevení v osmnáctém století, když skupina dělníků kopající díru našla v zemi ukrytý mlýnský kámen; pod ním byla šachta, která vedla do jeskyně.

Tom pozvedl svíci a stěny ožily: výjevy vytesané do kamene se v jejím plápolavém světle vlnily a nafukovaly. Tady *Sheila-na-Gig*, jedna ze starých bohyň plodnosti, tam křesťanské zobrazení ukřižování a tamhle směsice obojího se svatou Kateřinou držící symbolické kolo s osmi loukotěmi představující sluneční kotouč. Do jisté míry to připomínalo Rosslynskou kapli, kde Shavi s Laurou osvobodili boha Mapona, a stejně jako ona i tohle místo bylo často navštěvováno templáři, strážci dávných tajemství a posledními lidmi, kteří skutečně chápali význam energie země.

Opatrně postavil svíci a posadil se s nohama zkříženýma pod sebou doprostřed chladné místnosti. Pak dovolil jejímu symbolizmu, aby zapůsobil svou magií na jeho podvědomí. Tvar převrácené dělohy a ženské obrazy na stěně dokazovaly, že na tomto místě byla

kdysi uctívána bohyně Země; přesněji řečeno tu byla oslavována její životodárná síla.

Ve vzduchu se už ozývalo praskání a chloupky na rukou a temeni krku se mu začaly ježit. Zavřel oči, zhluboka dýchal a připravoval se na cestu.

# # #

Hluboká temnota před úsvitem se kupila kolem břehů, když se Rozrážeč vln blížil ke spící zemi. Vlny se rozbíjely v bílé tříšti o skalnaté pobřeží a slaný pach chaluh prosytil vzduch. Church stál u zábradlí, vzrušený vyhlídkou, že se po tak dlouhé době v nejpodivnější ze všech podivných zemí zase vrací domů. Současně ale cítil úzkost z toho, co ho čeká.

Ruth ho vzala za ruku a s uklidňujícím úsměvem mu ji stiskla. Vlasy měla sčesané a svázané dozadu, ale silný vítr jí je i tak cuchal. „Připraven na poslední jednání?“

„Vůbec se mi nelíbí, jak to zní.“ Objal ji rukou kolem ramen a čerpal sílu z hřejivého doteku jejího těla.

Paluba kolem nich se hemžila Tuatha Dé Dananny připravujícími loď k přistání. Dolní paluby byly přeplněné nákladem: byli tam koně a podivné lesklé vozy s loukoťovými koly – výzbroj připravená Goibniem a jeho bratry sama o sobě zabírala celou jednu palubu – stany a zásoby, stejně jako jiné maličkosti potřebné pro přesouvající se vojsko.

„Zajímalo by mě, jestli se setkáme s ostatními,“ zamumlal.

„Kdy. Je to jen otázka času. Táhlo nás to k sobě když jsme se setkali poprvé a dojde k tomu zase.“ Myšlenky se jí zatoulaly k Veitchovi; rychle je zaplašila.

„Je zvláštní, že to má skončit v Londýně.“ Do obličeje mu stříkla mořská voda. „Kruh se uzavřel.“

„Vesmír k nám promlouvá v symbolech, tak to alespoň vždycky říkal Tom. Pořád se nedokážu přestat divit, jak moc jsme se všichni změnili. Kdyby ve hře nebylo tak mnoho, už tohle by byl… výkon.“

„A ty z toho máš dobrý pocit?“ Velice jemně se dotkl místa, kde mívala prst.

Musela o tom uvažovat jen okamžik. „Jsem už tak hloupá, že ano. Dny, které jsem prožila v bezpečném, ale fádním právním světě, se s tím vůbec nedají srovnávat. Je to tak očividná věc, ale nikdy jsme o tom takto neuvažovali: život je krátký, tak proč ho promarnit v tom bezpečném, skleníkovém světě, kde za chvíli necítíš už vůbec nic? Život by přece měl být o tom, abychom toho zažili co nejvíce, než umřeme, a načerpali z toho moudrost. Ale pro to je nutné riskovat, i když jsou šance malé. Každý rozumný člověk by řekl, že je to pitomost, ale my to stejně děláme dál."

„To je společnost. Výchova. To, od čeho se všichni musíme osvobodit."

Zasmála se. „Život ve Věku rozumu není to, co se píše ve všech propagačních letácích."

„To mi připomíná jednu starou písničku."

„O které nikdo jiný jaktěživ neslyšel, předpokládám."

„Nejspíš." Jak se blížili k pobřeží, začal rozeznávat světla Mousehole; buď ranní ptáčata, nebo noční hlídači.

Ruth se dívala, jak se mu po tváři přesouvají stíny myšlenek. „Co se děje?"

„Jen bych si přál, aby Walpurgis nezahynul dřív, než mi stačil říct, co ví."

„O tom, že jeden z nás zaprodal ostatní?" Nespouštěla pohled z pobřeží.

„Já jenom doufám, že to nebyl bod obratu, rozhodující okamžik, kdy se dalo všechno zachránit, ale my jsme to prohráli kvůli maličkosti. A Callowově zradě."

„Nemá smysl si s tím teď lámat hlavu." Tvář měla zachmuřenou, bez výrazu. „Musíme prostě hrát s kartami, které jsme dostali. To a další fráze."

# # #

Jestli obyvatelé Mousehole věděli, že na té cizí lodi přicestovaly některé z nejmocnějších bytostí, co kdy existovaly, nijak to nedali najevo. Dveře i okna zůstaly zavřené navzdory řinčení kovu, skřípění kol na dláždění a ržání koňů, kteří vypadali naprosto obyčejně,

dokud se jim člověk nepodíval do očí a nespatřil v nich záblesk inteligence.

Přesto venku jednu postavu zahlédli; stála před hostincem, kde přespali při svém příjezdu. Byla zabalená v objemné zimní bundě pro extrémní povětrnostní podmínky, kapuci tak utaženou, že z jejího obličeje nebylo vidět prakticky vůbec nic. I přesto ho Church poznal na první pohled podle držení těla, paradoxně uvolněného a napjatého zároveň.

Rozběhl se k němu přes ulici a vrhl se na něho s rozevřenou náručí. „Tome!“

Veršotepec si shrnul kapuci a odhalil obličej strhaný vyčerpáním, kterému však lehký úsměv srazil ostří. „Kdybys věděl, co mi dalo práce se sem dostat –“

„Báli jsme se, že jsi mrtvý!“

„Kdyby jen to.“ Když mu Ruth skočila kolem krku a vlepila mu na tvář velkou pusu, celý zčervenal. „Už dost.“ I když se poctivě snažil hrát dál svou roli starého mrzouta, to, co cítil doopravdy, se mu ukrýt nepodařilo. „Čeká nás spousta práce.“

# # #

Ve stručnosti je seznámil se situací a pak je dovedl ke třem koním, které uvázal u hostince. „Když si pospíšíme, mohli bychom k hoře svatého Michaela dorazit krátce po rozbřesku.“

„A co budu dělat já, zatímco se pan Hrdina bude věnovat těm svým testosteronovým záležitostem?“ Church věděl, že navzdory tónu, kterým to Ruth řekla, není doopravdy uražená, že ji z toho vynechali; jen se o něj bála a chtěla mu nějak pomoct.

„To je v pořádku,“ ujistil ji. „Musím tam jít sám. Osud. Víš, jako ve starých příbězích. Až na to, že tentokrát nepadl los na krále Artuše, ale na mě. Propadák, co?“

Baccharus si všiml, že se spolu o něčem domlouvají, a připojil se k nim. „Zdravím tě, Pravdomluvný Thomasi. Věděl jsem, že ti žádné těžkosti nemohou zabránit v tom, abychom se znovu setkali.“

„Bacchare. Vidím, že se tví lidé konečně rozhoupali k akci.“

„Zlatí mají ve zvyku šetřit energií, takže když dozraje čas, mohou zasáhnout mnohem účinněji.“

Tom se snažil vyčíst něco z výrazu jeho tváře, ale bůh na sebe neprozradil vůbec nic. „Raději si dávej pozor, Bacchare. Smysl pro humor? Co přijde dál: smích, slzy a zlomená srdce? Vyhodí tě z klubu arogantních parchantů za nepřípustně dobré chování.“

„Neboj se, Pravdomluvný Thomasi, pořád se ještě umím chovat povýšeně. Když je jednou někdo urozený, tento povahový rys snadno neztratí.“

Tom potřásl hlavou a zašklebil se. Pověděli Baccharovi, že musí odjet, ale s podrobnostmi své mise jej neseznámili, aby se náhodou neprořekl před těmi z Tuatha Dé Danannů, kteří nebyli lidem příznivě nakloněni.

Baccharus jim pak jednomu po druhém potřásl rukou. „V tom případě vám přeji hodně štěstí, protože jste byli skvělí společníci. Než boj propukne, ještě se spolu sejdeme.“

Sotva jejich tři koně nechali vřavu v přístavišti za sebou, Church posmutněl. Navzdory tomu, že pro něj nebylo snadné dávat najevo svoje city, Baccharus se ukázal jako dobrý druh v boji i přítel. Ale jakmile se snesla noc, všechny jejich myšlenky se soustředily na nebezpečí, které se plížilo za temnými živými ploty.

# # #

Vesnice Marazion se pokojně koupala v prvních bledých paprscích ranního slunce. Tom, který za svůj mnohonásobně delší život shromáždil pozoruhodné množství vědomostí, je stručně seznámil s historií nejstarší zaznamenané osady v Cornwallu, jejíž dlouhý věk prozrazovaly i křivolaké uličky ze třináctého století vedoucí k dlouhé písčité pláži.

Před nimi se majestátně vypínala k nebi hora svatého Michaela, kamenný trůn v zálivu nesoucí rozpadající se hrad a prastarou kaplí rýsující se ostře proti nebi; po generace byla zdrojem snů. Tento skalnatý ostrov zahalený ranním oparem byl hustě opředený pověstmi: o obrech a andělech, milencích a spasitelích.

Ruth přitáhla svému koni uzdu, zavřela oči a nastavila tvář slunečním paprskům, pak se zhluboka nadechla chladného mořského vzduchu. Zamyšleně nakrčila nos. „To je divné. Uplynulo teprve pár týdnů, ale už je cítit jinak… sladčeji.“

Church věděl, co myslí: žádné výfukové plyny, žádný všudypřítomný pach pálícího se plastu, ani památka po moderním světě, který se snažil zahltit všechny smysly a místo toho je jenom otupoval. Vydal se po zlatém písku až k místům, kde se o něj na okraji modrého moře rozbíjel příboj. „Teď máme všechno, proč stojí za to žít. Tak mi řekni, proč bychom se měli vracet?“

Tom sesedl z koně a připoutal ho ke stromu. „Koně nechte tady. Dál půjdeme pěšky. Jako poutníci.“

Vedl je přes písečnou pláž ke hrázi dlážděné kočičími hlavami. Byl odliv, takže po ní mohli snadno přejít na ostrov tvořený horou. Navzdory roční době a slané mořské bríze tu bylo nezvykle teplo. Ruth to připomnělo podobnou klimatickou anomálii, kterou zažila v Glastonbury. „Cítím se tu bezpečná,“ řekla.

Cestou jim Tom vyprávěl zasněným, monotónním hlasem, líčil jim historii a symboliku hory, která se teď tyčila nad nimi. Rytmus a tón jeho slov z toho dělaly skoro liturgické prozpěvování, které je uspávalo do hlubokých myšlenek rodících se v temnotě podvědomí.

„Ve staré cornwallštině se tohle místo nazývalo Carreg Luz en Kuz, což se dá přeložit jako Šedivá skála v lese. Slovo ‚luz‘ přitom může označovat i menhir. Teď tady žádný není, ale kdo ví? Vy už víte, co tyhle kameny označují…“ Zbytek jeho slov odnesl vítr. Když se jeho monolog stal zase slyšitelným, zjistili, že mezitím změnil téma. „Kdysi se toto místo nazývalo Dinsul neboli Citadela slunce. Tady keltští mudrci vzývali svoje bohy světla. Uctívání slunce tu má hluboké kořeny. Ve středověku je nahradil kult svatého Michaela, poté, co se prý na vrcholu hory zjevil zářící světec. Tradice tak přešla na křesťany, kteří toto místo zasvětili svatému Michaelovi, který se stal symbolem spojeným se světlem. V jazyce symbolů žádný rozdíl mezi novým a starým náboženstvím není. Stejný zdroj, jen jiná jména.“

Churche se začalo zmocňovat podezření; to, co jim Tom vyprávěl, nebyla jen místopisná přednáška. „Proč nám to všechno povídáš?“

Tom ho ignoroval. „Kristus je také symbolem světla. V legendách se vypráví, že přistál u hory svatého Michaela se svým strýcem Josefem Arimatejským, než zamířili do Glastonbury.“ Začal si tiše prozpěvovat: „A zdaliž tyto nohy v časech dávných…“

Church se na něho stísněně podíval. „Proč mi to všechno říkáš?“

„Svatý Michael – někteří spisovatelé ho dříve označovali za Ducha zjevení, a to je docela výstižný popis,“ řekl Tom. „Protože jestli něco reprezentoval, pak právě tohle: tajemství se tu vrší na tajemství a nic není možné brát v běžném významu. Náboženství, všechna náboženství, jsou devadesát procent politiky a deset procent víry. Víra je věčná, jen je politiky přizpůsobovaná tak, aby se zdála být tím nebo oním, ale pořád je to, co byla vždycky. Jedna věc, jedna víra.“ Tom se zhluboka nadechl. „Staré příběhy,“ řekl s pýchou; vzpomněl si na místní pověsti, které se zmiňovaly o obrech v zemi, stejně jako tomu bylo ve Wandelbury Campu.

„V Cornwallu mají pověst,“ pokračoval Tom, „že tu pod zemí spí svatý Michael a čeká, až bude probuzen.“

Church cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Vlákna zdánlivě nijak nesouvisejících starých legend se konečně spojila a odhalila systém skrývající se za chaosem. Různými náboženstvími se táhla stejná červená nit vedoucí ke stejnému zdroji, i když jejich věřící by to patrně nikdy nepřipustili. Přesto pro toho, kdo chtěl vidět, to tam všechno bylo. Co to ale znamenalo, jak zněla otázka? Patrně nejdůležitější otázka, jakou si vůbec dokázal představit: řád skrývající se za vším. To bylo to poselství, které podepíral každý krok na jeho cestě zemí už od té mrazivé noci pod Albert Bridge.

Došli na konec hráze. Ve stínu hory se vzhůru vinula strmá stezka. Než se dostali do poloviny, pot se z nich v ranním teple jen řinul.

„Ze všech těch tajemství ukrytých v zemi, pohřbených ve starých příbězích, se mi už pomalu zvedá žaludek,“ ozvala se Ruth.

„To proto, že k tobě hovoří ve skutečném jazyce symbolů, ur-jazyce, ale ještě nejsi dost vzdělaná, abys jim rozuměla.“ Tom se na chvíli zastavil, aby popadl dech. „Tvoje podvědomí však slyší a vnímá přinejmenším důležitost toho všeho, když už ne význam. Signály, které přicházejí z tvého předního mozku, způsobují konflikt

a narušují tvou rovnováhu. Tajemství a záhady – náznaky skutečného vesmíru za tím, který vnímáš.“

Dál šli mlčky a přemítali o jeho slovech, dokud nedorazili k vrcholu a staré pevnosti. Churchovi se náhle zatočila hlava a musel se přidržet zídky, aby neupadl.

„Cítíš to?“ zeptal se ho Tom.

Cítil; obrovský příliv energie země, která proudila každým kamenem, jako kdyby to místo byla jedna velká baterie. Všechny svaly mu brněly a na prsou cítil tlak, který postupně pominul a byl nahrazen euforií.

„To je síla.“ Church se zasmál; viděl, že Ruth zakouší totéž.

„Pro tohle berou lidé drogy,“ řekl Tom. „Snaží se dosáhnout stavu, který je pro ně už jen skoro zapomenutou druhovou vzpomínkou z dob, kdy jejich předkové dokázali na určitých místech manipulovat s delikátnějšími energiemi. Ale nic pozemského se tomu nemůže přiblížit ani zdaleka.“

Pomalu kráčeli dlouhými stíny hradu, až narazili na prastarý kamenný kříž vypínající se k nebi. Na první pohled to nebylo nic zvláštního, ale když se k němu víc přiblížili, uviděli, že se kolem něj nepřetržitě otáčí dvouspirála modrého ohně.

„Tady se všechny linie spojují,“ řekl Church. Bylo to tak mocné, že musel bojovat s nutkáním před tím pokleknout.

Z jeho rozpoložení jej vtrhla černá postava vlevo od nich, kterou zahlédl koutkem oka. Prudce se otočil a napůl tasil meč, ale pak si všiml, že muž dřímá na sluníčku na nízké zídce. Potom uviděl kněžský kolárek stěží viditelný pod lehkou modrou kutnou. Táhlo mu už na sedmdesát, obličej měl osmahlý sluncem a vrásčitý, vlasy mléčně bílé. Zavrtěl se, jako by na sobě ucítil Churchův pohled, pak vyskočil a se směsicí rozpaků a očekávání si narovnal šaty.

Jakmile se uklidnil, zkoumavě si je jednoho po druhém prohlédl. „To je ono?“ zeptal se vzrušeně. „Přišel ten čas?“

„Přišel čas,“ odpověděl Tom a přistoupil k němu. Church a Ruth ho zvědavě pozorovali.

„Tak to je úleva, vážně. Po všem tom nekonečném čekání. Samozřejmě, když jsem viděl znamení… selhání techniky a všechno to ostatní… předpokládal jsem, že *musel* přijít čas. Ale když víte, že

poselství tu leží už stovky let… samozřejmě déle… těžko uvěříte, že k tomu dojde zrovna za *vašeho* života.“ Pak si uvědomil, že blábolí a začervenal se. Napřáhl k nim rozechvělou ruku a oni mu ji po řadě stiskli. „Já jsem Michael.“

Usmál se tomu, co by někdo mohl považovat za zajímavou shodu. „Hlídač hory svatého Michaela.“ Odmlčel se. „V tuto chvíli a pro tuto část země hlavní hlídač. Tak. Je zvláštní to vyslovit po třiceti letech, kdy jsem to nesměl nikomu prozradit. Když jsem přebíral ten závazek, cítil jsem se tak poctěn – tajemství, která mi byla odhalena! – a po pravdě řečeno, čas na tom vůbec nic nezměnil.“ Zahleděl se Churchovi do tváře tak zkoumavě, až z toho zrozpačitěl. „To je on?“

„On,“ přisvědčil Tom.

„Ano. Vidím to. V jeho očích, vždycky je to v očích. Dobrý muž.“ Oběma rukama se chopil Churchovy pravice. „Bůh tě provázej, můj chlapče.“ Pak udělal něco velice zvláštního: poklekl a políbil Churchovi ruku.

Ruth, která to všechno se zájmem pozorovala, najednou vybuchla. „Co to má všechno znamenat?“ zeptala se.

Church se zmateně rozhlédl kolem sebe. „To je velice dobrá otázka.“

„Je čas, Jacku.“ Church zahlédl v Tomově obličeji zvláštní výraz, který u něj nikdy dříve neviděl a proto mu několik okamžiků trvalo, než si uvědomil, oč jde: Tom si nehlídal svoje city, dával jim volný průchod.

Tak zřejmé vypadnutí z role Churche poněkud zneklidnilo. „Co tím myslíš?“

„Je čas, abych ti prozradil něco, co jsem tajil od chvíle, kdy jsme se spolu setkali. Velké tajemství.“

Church si vzpomněl, jak mrtví Keltové mluvili o zrádci v jejich středu a ruka mu instinktivně sklouzla k jílci meče.

Tom se usmál a zavrtěl hlavou, jako kdyby přesně věděl, na co Church myslí. „Velké tajemství, Jacku,“ zopakoval tiše. „Tak velké, že ho možná ani najednou nebudeš schopen vstřebat. Od samého začátku šlo více než o cokoliv jiného o tebe. Jsi na cestě k osvícení. Myslel jsi, že jsi dělal něco úplně jiného, ale ve skutečnosti jsi dělal právě tohle.“ Zhluboka se nadechl, když znovu promluvil, hlas se mu

slyšitelně chvěl. „Potřebuješ, abych ti vysvětlil, co tě čeká, a mohl ses připravit na další krok. Ten největší ze všech. Máš před sebou dlouhé období zkoušek, ale potom –“

„Tak co se tu vlastně snažíš říct? Že je nějaký mesiáš, nebo co?“ Z Ruthina hlasu bylo patrné, že moc nechybí, aby vybuchla vzteky.

„To byl hodně *pitomý* způsob, jak to podat,“ okřikl ji Tom. „Ale v zásadě je to pravda.“

Ruth vytryskly z očí slzy. *Co se jí asi honí hlavou*? pomyslel si Church.

Tom nad Ruth jen mávl rukou a obrátil se zpátky k Churchovi. „Jacku, ty jsi zemřel a byl jsi vzkříšen. Ve tvých žilách koluje božská podstata. Ty jsi další stadium.“

Churchovi se sevřel žaludek; hlava se mu točila a stěží lapal po dechu, jak na něj konečně dolehla plná váha toho, co se mu Tom snažil sdělit.

„To, k čemu se teď chystáš, je poslední fáze tvé transformace.“ Tomova slova na něj dorážela jako mouchy. „O tomhle vždycky mluvili alchymisté. O tobě, Jacku. Proměna olova ve zlato byla jen metafora pro to, co podstupuješ.“

„Takže to všechno bylo o *mně*?“

„O budoucnosti lidstva nebo postupu našeho živočišného druhu do další etapy vývoje, nazývej to, jak chceš. To proroctví s námi žije už od raných dob. *V nejtemnější hodině Británie povstane hrdina*. To ty povstaneš, Jacku. Probudíš zemi a svým utrpením učiníš další krok v duchovní evoluci, která lidstvo vyvede ze stínu k –“

„Božství?“

„Možná. Hlídači vznikli proto, aby chránili zemi před vpády starých bohů, ale také měli dohlédnout na tohle. Nalézt toho, na kom spočívá celá budoucnost, a pomoci ho dotvarovat.“

„Takže mnou manipulovali Tuatha Dé Danannové, Fomoriané, a teď ještě i lidé?“ Church měl pocit, že se mu každou chvíli obrátí žaludek. Bylo toho na něj příliš mnoho, jak na pochopení, tak co se týkalo zodpovědnosti. A bylo to naprosto pitomé! Tolik lidí jej nazývalo hrdinou, ale on sám nejlépe věděl, jaký je ve svém nitru: omylný, nejistý, rozporuplný. A teď se snaží na jeho bedra svalit

zodpovědnost za celou budoucnost lidstva. Kdo by něco takového unesl?

„Nemanipulovali. Na své cestě jsi měl při každém kroku možnost volby. I teď ji máš. Nikdo ti nebude nic vyčítat, když odmítneš. Ale musíš vědět, co všechno na tvém rozhodnutí záleží."

„Změním se?"

„Fyzicky? Ne, je to mnohem jemnější proměna – to jsou velké evoluční skoky vždycky. Ale uvnitř se změníš a budeš si přát, aby se změnilo celé lidstvo. Bude se to šířit mezi lidmi jako virus, měnit je to tak, že vzhlédnou ze svých stok ke hvězdám –"

„To není spravedlivé!" Hořkost v Ruthině hlase byla skoro bolestivá. „Jak by mohl odmítnout? Kdo by couvl před takovou zodpovědností z vlastních sobeckých důvodů?"

Měla pravdu. Snažil se ji uchlácholit, ale ona se nedala.

„Chtěli jsme jen být spolu, těšit se z toho, co teď máme, užívat si života, pokud se nám vůbec podaří nějak dostat z té kaše, ve které všichni jsme. Byla to právě ta nepatrná naděje, která nás držela na nohou, ale to, co teď říkáte, znamená, že nás žádný odpočinek nečeká! Určitě ne Churche, který si ho zaslouží nejvíce. A mě také ne."

„Některé věci jsou důležitější –"

„Tohle na mě nezkoušejte!" Oči jí plály a vítr od pevniny divoce zasvištěl mezi stromy. Church tajně naznačil Tomovi, aby se ji nesnažil rozzuřit ještě víc.

„Tolik jsme toho obětovali! Zasloužíme si odpočinek!"

Pokusil se ji vzít do náručí, ale ona ho odstrčila. „Ruth, to je v pořádku –"

„Není to v pořádku, Churchi. Není to v pořádku a už nikdy to v pořádku nebude. Je to jako nějaký pitomý smutný starý příběh, ve kterém hrdina překoná všechny těžkosti a utrpení a nakonec se sám obětuje, aby ostatní mohli žít. To prostě není spravedlivé!"

Slzy už jí volně tekly po tvářích. Nedokázala se přinutit podívat se do očí nikomu z nich. Otočila se a odešla o kousek dál, kde zůstala stát tváří k moři a s hlavou svěšenou.

„Proč jste mi tohle všechno nemohl říct dřív?" zeptal se Church Toma.

„Ve zkouškách, kterými jsi prošel, by ses nezachoval stejně, kdybys věděl, že to jsou zkoušky. Všeho, čeho jsi dosáhl, jsi dosáhl jen ty sám. Při rozhodování tě vedl jen tvůj vrozený smysl pro dobro.“

Church si protřel oči, to, co se dozvěděl, ho úplně přemohlo. „Baccharus mi řekl, že se bohové bojí, aby lidé jednou nezaujali jejich místo.“

Tom mu přátelsky položil ruku kolem ramen. „Oni to vědí. Tisíce let všechno směřovalo k tomuto okamžiku. Miliony proměnných zapadly do sebe. Žádná náhoda, Churchi. Nemyl se, náhody neexistují. Bohové možná nevěděli, že ty jsi ten, o koho se jedná, ale bylo jim jasné, že se hra chýlí k závěru –“

„To přece není žádná hra!“ Hlas se mu zlomil.

„Omlouvám se, nepoužil jsem správné slovo.“ Tom se trochu posunul, takže se slunce ocitlo přímo za ním a Church oslepený jeho jasem mu neviděl do tváře. „Ale já jsem věděl, že to budeš ty, Churchi, od prvního okamžiku, kdy jsme se spolu setkali. Jak říkal Michael, je ti to vidět v očích. Věděl jsem, že to jsi ty, dobrý člověk.“

Tón úcty a přátelství v jeho hlase vyvolal v Churchovi nával emocí. Podíval se na Ruth, křehkou proti drsnému okolí, a pocítil smutek a lásku současně. Víc než cokoliv jiného chtěl strávit zbytek svých dní s ní, ale svého závazku se zbavit nemohl. Neměl na výběr. Od chvíle, kdy se narodil, neměl nikdy na výběr.

„Ruth.“

Ignorovala ho jen tam stála a objímala se rukama.

Přistoupil zezadu k ní, na okamžik zaváhal a pak jí položil ruce kolem pasu. „Tohle mi nedělej.“

„Proč ne? Stejně to uděláš.“

„Samozřejmě, že to udělám.“

„To jsi celý ty. Ani na chvíli nezapochybuješ.“ Hlas se jí chvěl. „Nás odhodíš.“

„Nic takového neudělám. Jsi pro mne důležitější než všechno ostatní.“

Chvíle mlčení. „Tohle jsi mi nikdy neřekl.“

„Spoustu věcí jsem nikdy neřekl. Nedokážu moc dobře vyjadřovat svoje city slovy. Ale miluji tě, Ruth.“

Znovu chvíle mlčení, pak se pomalu otočila a položila si hlavu na jeho rameno. „Tohle není jako to ostatní. Je to příliš velké. Kriste pane, máš zodpovědnost za to že lidstvo odvedeš do země zaslíbené!“

„Pletou se ti biblické příběhy.“

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, pak ho jemně šťouchla do ramene, aby zmírnila napětí. „Po tomhle už nikdy nebudeš moci couvnout. Je to jako mafie. Jsi hotový. Živý z toho nevyjdeš.“

„Věřím, že se věci nějak vyřeší samy.“

„To je velice dětinský a naivní pohled na svět.“

„Jistě. Co je na něm špatného?“

Pevně ho objala, její nehty se mu přes látku šatů zarývaly do kůže.

„Udělám všechno, co bude třeba, abych byl s tebou, až se to všechno přežene.“

„Přepluješ širá moře?“

„Ano.“

„Překročíš nejvyšší hory?“

„Ano.“

„Vydáš se pro mě na cestu časem a procestuješ třeba celý vesmír?“

„Ano a ano.“

„Lžeš, mizero, ale já tě taky miluji.“ Cítil, jak mu její slzy smáčejí tričko. Znovu ho něžně dloubla do ramene a pak ucouvla. „Tak si tedy jdi. Ale na oběd ať jsi doma.“

# # #

Tom hlasitě vzdychal a přešlapoval z nohy na nohu, když se k němu Church vrátil. Chtěl se pustit do proslovu, ale Church ho zvednutým ukazováčkem umlčel. „Neříkej ani slovo.“

Přistoupil k nim Michael a pokynul jim ke kapli. „Tudy.“ Church cítil, jak mu pod podrážkami bot bzučí silové linie; cestu ke svému cíli by klidně našel i se zavázanýma očima.

Přede dveřmi kaple se Michael zastavil. Vypadal nejistě a extaticky zároveň. „Takže?“

Tom sevřel Michaelovu pravici a pevněji stiskl. „Dobrá práce. Zhostil ses své povinnosti výborně. Tvoje dlouhá hlídka je u konce.“

„No, vlastně ani nevím, co bych teď měl dělat.“

„Buď trpělivý. A modli se k Bohu, abychom uspěli.“

Tom ho poplácal po rameni a pak ho poslal zpátky za Ruth. Sám vešel do kaple, s Churchem v těsném závěsu. Uvnitř bylo chladno a tma, letitý zápach vlhkého kamene.

„Co tam mám hledat?“ zeptal se Church.

„To poznáš, až to najdeš.“

„Ty tedy umíš být nápomocný, jen co je pravda.“

Energií země byl prosycen samotný vzduch; Church viděl na okraji svého zorného pole tancovat modré jiskřičky jako hvězdný prach.

„Realita má mnoho úrovní,“ řekl mu Tom. „Na nic, co vidíš, slyšíš, cítíš, chutnáš nebo čeho se dotýkáš, se nemůžeš doopravdy spolehnout. Ale tak to bylo vždycky. Jediné, na čem doopravdy záleží, je to, co je tady.“ Položil pěst Churchovi na srdce.

„Ani v Neměnných zemích není nic dané,“ řekl Church a zopakoval tak slova, která ho pronásledovala v myšlenkách.

„Přesně tak. Některé skutečnosti nemusí být přesně podle tvých představ.“ Podíval se na Churche tak zvláštním způsobem, že ho až zamrazilo. Church se pokoušel odhalit původ stísněnosti, kterou viděl Tomovi ve tváři, ale marně; bylo mu ale jasné, že mu Veršotepec neřekl všechno. „Hořké skutečnosti. Deformované a zlé. Místa, kde neexistují hodnoty, pro které stojí za to žít – přátelství, láska, čest a důstojnost. Kde je jenom moc, hamižnost a peníze. Nemusíš je přijmout, Jacku. Přej si svět lepší. Všechno je iluze. Musíš si jen přát dost silně, abys jí dal podobu.“

Na okamžik se tvářil, jako by chtěl Churche obejmout, ale přece jen se ovládl. Nakonec ustoupil stranou a ukázal na malé kamenné schodiště nedaleko od oltáře.

„Co je tam dole?“

„Hrobka asi třikrát tři metry, vytesaná ve skále. V roce 1275 tu mniši nalezli kosti muže vysokého dva a půl metru. Obra.“

„Kdo to byl?“

„To není důležité.“

„Důležité je to místo?“

Přikývl.

„Půjdeš se mnou?“

„Ne. Tohle je něco, co musíš udělat sám.“

Church si povzdechl a pokusil se usmát, ale nešlo to. Bez dalších řečí položil nohu na první schod.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Válka byla vyhlášena a bitva je na spadnutí

Krev burácela Churchovi ve spáncích, když pomalu sestupoval po schodech do chladné hrobky. Chvěl se vzrušením, ale byla v tom i určitá úleva, že po tolika záhadách konečně přijde něco jako odhalení.

Uvnitř prázdné hrobky měl silný pocit, že tam není sám. Přivřel oči a utlumil svoje normální smysly na úkor hlubšího vnímání a brzy stěny, podlaha i strop ožily soustavou žil modrého ohně, které se křížily v pulzujících bodech a slévaly se do jednoho místa, kde zářil sytě modrý obrys lidské ruky. Church zaťal zuby a přiložil na to místo svou dlaň. Po kratičký okamžik se nedělo vůbec nic a pak se stěna odsunula stranou a odhalila tak vstup do temné podzemní chodby. Rychle se protáhl dovnitř a skála se za ním zase s hlasitým zaduněním zavřela.

# # #

Chodba mu připomněla tolik jiných, kterými prolézal na temných, tajných místech pod zemí, i když věděl, že tento popis není tak docela správný. Keltové a lidé, kteří přišli před nimi, dokonale chápali symboliku cest, jež vytvářeli, vlastně to patrně byl hlavní důvod, proč byly umístěny právě takto. Vstupoval do dělohy, vracel se do prvotního stavu.

Po několika minutách se chodba otevírala do jiné, daleko širší, zaplněné různobarevnými světly, která se pomalu pohybovala v přelévající se mlze; poblíž stropu byla zlatá, u země měla syté safírové odstíny modrého ohně a všude jinde blikala červeně, zeleně a fialově. Mlha dodávala tomu místu zdání věčnosti, které bylo hluboce uklidňující. Vzduch byl cítit po suchém ledu.

Na chvíli zůstal stát na místě; to, že vůbec neviděl před sebe, mu působilo starosti. Na druhé straně ale věděl, že stejně nemá na výběr, a tak nakonec znovu vykročil vpřed. Jakmile vstoupil do mlhy, ucítil na těle nepřirozený dotek peří. Jestli to připomínalo ostatní tajná místa, která navštívil, někde vepředu na něj čekala hádanka s obzvlášť smrtící alternativou k vyřešení. Už z toho, co mu řekl Tom, se dalo usoudit, že tohle místo bude nejhorší ze všech.

Uvnitř mlhy okamžitě ztratil veškerou orientaci. Po chvíli se v beztvaré běli objevila tmavá skvrna, která rychle získávala obrysy postavy. Church měl v mžiku oka v ruce meč, jehož jílec mu vysílal do dlaně slabé elektrické mravenčení. Byl to muž oděný v brnění a bílém hedvábí templářů, rudý kříž na jeho prsou strašidelně zářil. Měl zasmušilý obličej, hluboko zapadlé oči a povislý bílý knír. Opíral se o dlouhý meč, který templáři obvykle používali.

Church čekal, až zaujme bojovou pozici, avšak rytíř mu jen mlčky naznačil, aby pokračoval chodbou. Vyzařovala z něj úcta, ale nepřestával se mračit a v jeho výrazu bylo i něco výhružného. Church se mimoděk zachvěl, když ho míjel.

O kus dál vystoupily z mlhy další postavy. Tentokrát to byli Keltové připravení do bitvy, nazí a tetovaní, s vlasy slepenými jílem a křídovým práškem do bodlin. Opírali se po obou stranách o stěnu a sledovali ho zlověstnými pohledy. Někteří se od nich oddělili a vydali se zpátky cestou, kterou přišel. I z nich čišela ostražitost spojená s úctou, ale jeho strach z náhlého útoku už začal pomalu opadat.

Jak šel dál, z mlhy se vynořovali zástupci různých předkeltských národů, ale většina v ní zase zmizela dřív, než si je stačil pořádně prohlédnout. V určité chvíli se začaly ozývat znepokojivé zvuky, zprvu tak slabě, že si toho ani nevšiml, ale postupně sílily, až chodbou pulzovalo monotónní, rytmické dunění, které cítil až v žaludku. Znělo to jako basové bubny nebo možná tlukot nějakého obrovského srdce.

A pak se mlha najednou rozptýlila a on před sebou uviděl něco tak neslučitelného, že to jeho mozek zpočátku odmítal přijmout: velké okno a za ním lidi v moderních šatech, kteří na něho hleděli s přísnými, nesmlouvavými výrazy v obličejích. Než se stačil pořádně

rozhlédnout, mlha se zase zavřela. Na tom výjevu bylo něco ponurého a zlověstného, i když by nedokázal říct, co vlastně. Bez ohlížení spěchal dál.

# # #

Konečně byl z mlhy venku. Chodba se tu ještě více rozšiřovala – dost na to, aby jí prošlo deset lidí v řadě vedle sebe – ale nejzvláštnější na ní byla podlaha, kterou tvořil složitý ornament vytesaný do tvrdého skalního podloží. Byly tam známé spirály a S-motivy, které viděl v prehistorických sídlištích v dobách, kdy ještě pracoval jako archeolog, ale i složitější vzájemně propletené obrazce typické pro Kelty. Byly jich tu stovky, ne-li tisíce.

Jejich víření a dokonalé detailní provedení byly skoro halucinogenní, ale nemohl marnit čas zkoumáním ikonografie. Šlápl na první ornament.

Z podlahy vyjel hrot, který mu prorazil podrážku boty i její kožený svršek. Hlasitě zavyl, jak mu nohou projela bolest jako rozžhavený drát, a rychle uskočil. Železný hřeb vyjel z jeho nohy s nechutně mlaskavým zvukem. V příštím okamžiku zase zmizel v podlaze. Churchovi se zvedl žaludek bolestí i šokem. Svezl se na studenou kamennou podlahu a strhl si botu z nohy. Hřeb mu poranil palec a ukazováček, ale jelikož projel mezi nimi, větší škodu naštěstí nenatropil.

Zatímco si botu zase šněroval, zkoumal pohledem ornamenty na podlaze. Nyní už bylo zřejmé, že je to past. Hroty číhaly všude – pokud člověk šlápl na správné místo, všechno bylo v pořádku, ale každý špatný krok znamenal novou bolest. Vzory se přitom zdály být naprosto chaotické. Jak měl mezi nimi najít správnou cestu?

Vrátil se o několik kroků, aby zjistil, jestli by mu změna perspektivy neposkytla nějaké vodítko, pak došel až k ornamentu; byla to prostě spleť. Z dálky naprosto chaotická, z blízka se sice zdálo, že v sobě ukrývá nějaký význam, ale stejně ho žádné řešení nenapadlo. Povzdechl si a znovu se posadil, přitom se snažil nevnímat bolest v noze. Určitý optimismus čerpal z vědomí, že všechny hádanky, na které narazili dřív, se nakonec ukázaly jako

řešitelné, když k nim přistupovali z kulturní nebo filozofické perspektivy Keltů a jejich předchůdců. V tom mu trochu pomáhaly roky studií na univerzitě, ale nikdy se tou skupinou, kterou romantikové sedmnáctého století označili za unikátní, nezabýval příliš podrobně. Věděl, že Keltové byli roztroušenou sbírkou kmenů, které původně přišly ze široké oblasti střední Indie, ale stále je spojovala určitá pouta, z nichž nejsilnější byl zřejmě jejich životní názor a duchovní ráz.

Vzpomněl si na minulé hádanky, které v sobě spojovaly hrozby s duchovním vedením: tu z Tintagelu, kde byla klíčem oběť, nebo nápovědu u Glastonbury, jež Shavimu, Ruth a Lauře radila hledat ‚signál splývající se šumem pozadí', pravdu ve zmatku, metaforu pro život. To bylo ono. Rychle se doplazil k okraji ornamentu. Byli na ní znázorněni hadi – nebo také draci, pomyslel si vzrušeně – rozmístění ve spirálovém vzoru vinoucím se po podlaze od jedné stěny k druhé. A Spirálová cesta byla keltská metafora pro cestu životem, stejně jako obřad k dosažení Jiného světa. Jako spirálová cesta vytesaná do skalního úbočí Glastonbury Tor.

Bylo to ono? Neexistoval žádný jiný způsob, jak to zjistit, než znovu šlápnout na ornament, takže to nakonec byla cesta víry: v sebe sama a svoje schopnosti.

Zapraskal klouby na prstech, pak se zhluboka nadechl. Byl čas zatancovat si Spirálový tanec a přesunout se z tohoto života do dalšího.

S dechem stále ještě zatajeným šlápl na stylizovaného keltského hada. Každičký sval v těle měl napjatý. Když si uvědomil, že se nic nestalo, trochu se uvolnil, ale cesta byla stěží širší než obrubník u chodníku, záchranné lano napjaté nad mořem nebezpečí. Co se stane, když sklouzne? Do chodidla se mu zaryje hřeb, svalí se na zem a další hroty mu probodají tělo všude tam, kde se dotkne podlahy. Krev mu bušila ve spáncích, když opatrně nakročil k druhému kroku.

# # #

Pomalu postupoval chodbou po úzké stezce, která ho vedla od stěny ke stěně, někdy kupředu a jindy zpátky. Pot mu promočil košili

a stékal mu v čůrcích po zádech. Z toho, jak v tlumeném osvětlení zíral na složité ornamenty, ho rozbolela hlava. Jdi za hady v zemi, dojdeš osvícení. Bezpochyby přesně podle záměrů starých keltských stavitelů ho hluboká koncentrace postupně přiměla začít meditovat o tom, co dělá, a samozřejmě mu neunikla metafora s chůzí úzkou cestičkou obklopenou nepřetržitým nebezpečím.

Na jednom místě se nakrátko zastavil, aby nechal odpočinout svým znaveným očím. To byla chyba, protože se okamžitě začal potácet a jen tak tak udržel roztaženýma rukama rovnováhu. Nakonec se mu to podařilo, ale vyděsilo ho to natolik, že se od té chvíle soustředil ještě silněji. Prošel poslední spirálou, pokud možno ještě složitější než předchozí, a pak ornament najednou skončil a on byl v bezpečí na obyčejné kamenné podlaze. Svalil se na záda a vyčerpaně lapal po dechu.

Odpočíval jen chvíli a znovu se vydal na cestu chodbou. Spirálová cesta byla jakýmsi přechodem, protože o několik metrů dále byla chodba nahrazena stěnou stromů, jejichž koruny se ztrácely vysoko ve stínu. Church už se dávno nepokoušel řídit se na takových místech logikou, ale stejně to byl zneklidňující pohled. Střední patro lesa tvořily plně olistěné duby, jeřáby a hlohy, ve spodním rostlo kapradí a ostružiní. Mezi kmeny pronikalo podivné nazelenalé světlo, ale jeho zdroj se Churchovi určit nepodařilo; trochu připomínalo první ranní paprsky slunce a alespoň v něm viděl na cestu.

Hustý les jen zvýšil tísnivý pocit, který ho svíral. Mezi těmi stromy se mohlo ukrývat cokoliv. Jakoby v reakci na jeho obavy se v podrostu ozvalo zašustění. V příštím okamžiku vyšly z lesa dvě řady ovcí a namířily si to přímo proti němu. Ty, které ho míjely vlevo, byly bílé, zatímco ty vpravo černé; obě řady pochodovaly stejným krokem jako na přehlídce. Už tak dost bizarní pohled se stal ještě více zneklidňujícím, když jedna z bílých ovcí zabečela a jedna z černých přešla do druhé řady, kde okamžitě zbělela. K opačné výměně došlo poté, co zabečela černá ovce. Church se ohlédl, aby se podíval, kam míří, ale tam žádné nebyly. Když se podíval zpátky, z lesa právě vyšla poslední ovce a najednou všechny zmizely.

Byl si jist, že to něco znamenalo, avšak neměl tušení co; ten obraz ho však ještě dlouho pronásledoval, když kráčel dál tichým zeleným světem.

# # #

Atmosféra mezi stromy byla tak nadpozemská, že jen s námahou přesvědčoval sám sebe, že nesní. Do jeho těla si začínaly nacházet cestu zvláštní pocity – mravenčení v nohou, nutkání přesvědčit se, jestli jsou jeho ruce stále ještě ruce – a o chvíli později skoro hmatatelný pocit beztíže. Nebyla to žádná halucinace, protože se skutečně vznášel kousek nad zemí. Překvapeně vykřikl a vzápětí utrpěl další šok, když zjistil, že to zní jako ptačí křik. Pohled měl náhle neuvěřitelně ostrý a ruce se mu proměnily v křídla pokrytá hustým hnědým peřím. Byl jestřáb a kroužil mezi větvemi, stále výš a výš.

Než mohl začít přemýšlet o své proměně, střetl se s jiným jestřábem s planoucíma očima. „Jsi jeden z ptáků ve větvích," řekl mu znepokojivě lidským hlasem.

Pak se na něj vrhl, paráty napřažené k útoku. Church zpanikařil a ztratil veškerou kontrolu nad svou podobou. Jestřáb mu zaťal drápy do zad a hnědé peří se rozletělo na všechny strany. Church se pokusil vysmeknout, narazil do větve a začal padat po spirále dolů.

Jestřáb se ale ještě nemínil vzdát. Hlasitě vykřikl a vrhl se za ním. Jeho drápy se mu znovu zasekly do zad a tentokrát byla bolest tak velká, že skoro ztratil vědomí. Rychle se však vzpamatoval a jeho mysl se zaostřila. Nevzpíral se impulzům, které vysílal jeho instinkt, a poté co se jen o vlas vyhnul další srážce, zjistil, že se dokáže hbitě pohybovat mezi stromy.

Neměl v úmyslu zůstat a bojovat – nevěděl, jaký by to mělo smysl – a tak letěl co nejrychleji pryč, až ucítil na ramenou váhu, která ho přinutila klesnout k zemi. Jeho křídla zmizela, narazil na travnatou cestičku a sbalil se do kotoulu.

Sotva stačil popadnout dech a už vyskočil na nohy, které teď byly šedými tlapami. „Jsi jedno ze zvířat na poli," oznámil mu drsný hlas.

Když se rozhlédl, uviděl mezi stromy velkého šedého vlka, který ho pozoroval stejně nenávistným pohledem jako předtím jestřáb.

Vzápětí vykročil vpřed, ale Church byl rychlejší a rozběhl se porostem, přeskakoval ostružinové keře, snadno se vyhýbal jámám a roklím. Jak utíkal, zvedal se stále výš a jeho tlapy se postupně měnily v kopyta, zatímco tupá bolest na čele mu naznačila, že mu z něj vyrůstají stejné parohy, jakými se honosil Cernunnos.

Pod dusáním kopyt jeho pronásledovatele se chvěla zem. A pak měl Church najednou zase svoje vlastní nohy, koutkem oka zahlédl, že má i ruce, plíce mu praskaly vyčerpáním. Netušil, jestli se skutečně proměňoval, nebo jestli to byla jen halucinace. Když se pokusil ohlédnout přes rameno, zachytil nohou o kořen, klopýtl a skutálel se po mírném svahu.

Co uviděl, mu zmrazilo krev v žilách. Jeho pronásledovatelem nebyl člověk, jako předtím jelen, vlk a jestřáb. Zpočátku viděl jen bílou záři, ale pak si uvědomil, že vidí smečku psů, divokých a nepřátelských, jakoby sálajících vlastním světlem.

Vyskočil na nohy a utíkal, jak nejrychleji dovedl. Ze šíleného vytí bestií se mu útroby svíraly prvotním strachem. Nebyli jako psi z Divokého honu, kteří byli sami o sobě dost děsiví, ale měli v sobě nezkrotnou divokost a něco mu říkalo, že jsou řízeni jedinou myslí. Riskoval další ohlédnutí a uviděl, jak se míhají mezi stromy jako duchové, hned se objevují a hned zase mizí a současně ho svírají do smrtících kleští.

Přeskočil přes potok, na protějším břehu zavrávoral a jen tak tak se nezřítil zpátky, pak přelezl padlý kmen. Smečka byla neúnavná a pomalu se přibližovala, uprchnout jí neměl šanci. Když to vycítili, jejich vytí se stalo ještě krvelačnějším.

Vyběhl z lesa takovou rychlostí, že si ani nevšiml, kdy za sebou nechal poslední strom. Země pod jeho nohama se prudce svažovala a najednou zase utíkal po skále a šest metrů nad hlavou měl opět strop. V dálce zahlédl jasně modrou záři. Uklouzl na kameni a upadl, hlavou se tvrdě udeřil o zem, ale v příštím okamžiku už zase běžel a hřbetem ruky si otíral krev, která mu stékala po čele do levého oka.

Doufal, že smečka zůstane v lese, ale její štěkot se dál odrážel od stěn a byl stále silnější a děsivější. Věděl, že kdyby se ohlédl, uviděl by jak jejich čelisti cvakají pouhé centimetry od jeho pat.

V běhu znovu vytáhl meč. Podle pověstí jím mohl zabít jedinou ránou cokoliv. Aniž zpomalil, dvakrát jím mávl za sebou a ucítil, že pokaždé narazil do něčeho pevného. Celá smečka odpověděla příšerným zavytím.

Takto pokračoval ještě několik dalších minut, ale svaly na rukou ho brzy začaly bolet a klouby už ani necítil. Na to aby změnil strategii nebyl čas: cesta před ním náhle končila strmým útesem a pod ním bylo jezero modrého ohně, čisté energie vyrážející v pravidelných erupcích vzhůru jako bublající láva.

Jen několik desítek centimetrů od okraje se otočil a divoce se rozmáchl mečem, ale smečka už zastavila několik metrů od něj. Všichni psi ho pozorovali zlověstnýma žlutýma očima, v otevřených mordách jim svítily dlouhé tesáky a jejich sliny kapaly na skálu, kde bublaly a syčely jako tuk na rozpálené pánvi.

Zadýchaně před sebou zamával mečem a pak se rychle ohlédl, aby se přesvědčil, jestli přece jen nepřehlédl nějakou únikovou cestu.

„Odsud není úniku," řekli psi jednohlasně. „Dorazil jsi ke kapli Perilous. Tvůj život je u konce." Postoupili o jeden dokonale srovnaný krok jako nějaká skvěle vycvičená římská legie.

„Ne," vydechl Church. „Takhle to neskončí. Musí odsud být nějaká cesta, jinak by to nebyla zkouška." Rychle se rozhlédl kolem, ale žádný východ neviděl. „Něco jsem přehlédl."

„Není úniku," zopakovali psi. „Toto je tvoje smrt. Za tebou je zdroj všeho. Jediný krok, a budeš pohlcen, vstřebán. Tady stojíme my, připraveni roztrhat tě na kusy. Proměnit tvoje maso v krvavé cáry a tvoje kosti rozdrtit na prach."

„Budu bojovat," opáčil Church.

„Můžeš," řekli psi. „Některé z nás jsi už zabil. Ale zdá se ti, že je nás méně?"

Smečka se táhla snad až donekonečna. „Kde je život, je i naděje," namítl Church.

Psi postoupili o další krok.

Church si otřel krev z oka, srdce mu divoce bušilo. Jílec meče byl slizký potem.

Psi udělali čtyři rychlé kroky směrem k němu. Divoce zamával mečem. Už zbývalo jen několik málo metrů, běl jejich kožichů byla skoro oslepující. Jejich čelisti se pohnuly všechny najednou – klap – a současně zakouleli očima.

Možná byla tohle zkouška: měl bojovat až do úmoru. Ale proti nepříteli, kterého nebylo možné zabít a dokonce ani oslabit? Jaký by to mělo smysl? Dříve nebo později ho stejně přemůžou.

Sevřel meč oběma rukama a zaujal bojový postoj.

Jaký byl význam toho všeho?

A pak najednou pochopil. Okamžik nebo dva to zvažoval, ale nakonec zastrčil meč zpátky do pochvy a otočil se. Modř vypadala tak lákavě: odpočinek po dlouhém, úmorném boji. Zavřel oči a vykročil přes okraj útesu.

# # #

Očekával žár, ale po dlouhou dobu necítil vůbec nic, jenom modř, která zaplavila všechno. Také čekal, že jeho vědomí – uvědomění si sama sebe – okamžitě přeruší kontakt a rozplyne se v modrých vlnách, které ho vrátí ke zdroji, ale ani k tomu nedošlo. Byl stále tím, kým byl vždycky, od počátku času.

Když se mu začal vracet cit, byl nestálý a jakoby cizí. Ve vlastních rukou vnímal bití mocných křídel; hadíma očima viděl rozložený obraz; cítil na rtech plameny, do nosu ho štípal kouř.

„Jsi jeden," oznámil mu hlas ozývající se odnikud.

# # #

Pořád se díval do modři, ale její odstín teď byl mnohem měkčí. Několik vteřin mu trvalo, než si na tu změnu barvy zvykl a pak do jeho zorného pole pomalu připlul načechraný bílý obláček a on si uvědomil, že hledí do nebe. Zavřel oči a s úsměvem si vychutnával teplo slunečních paprsků na tváři.

Když se o chvíli později posadil, zjistil, že je na hrázi, která spojuje horu svatého Michaela s pevninou. Podle polohy slunce na obloze muselo být kolem poledne; za dobu, co byl pryč, neuběhl skoro žádný čas.

Ze vzpomínek na let ho vytrhl Ruthin křik. S určitým zármutkem si uvědomil, že rychle vyhledá jí, ale ten pocit svobody ho už neopustil. Ruth běžela po hrázi k němu a vlasy jí vlály ve větru. Široce se usmívala radostí a úlevou. Vyskočil a sevřel ji v náručí; byl tak rád, že je zase s ním.

„Viděla jsem tě shora," vysvětlila mu. „Jak ses sem dostal?"

„Podívej se na tohle," řekl a ukázal na oblohu.

Bájné zvíře se vznášelo na vzdušných proudech, slunce se oslnivě lesklo na jeho červených, zlatých a zelených šupinách. Churche přemohl pocit úžasu. Zvíře bylo vznešené, pružné a elegantní, jak pomalu kroužilo kolem vrcholku hory, ale na něho hlavně zapůsobilo to, co ve skutečnosti představovalo: svět, v němž se může stát cokoliv, svět, ve kterém byl život navždy zbaven ubíjející obyčejnosti.

„To je ten starý, z Avebury. Nejstarší ze všech." Tom stál vedle nich, rukou si stínil oči a s hlavou zvrácenou se díval na oblohu. „Dokázal jsi to. Nikdy by neopustil svůj domov, kdyby se Ohnivá síť neprobudila k životu."

„Takže jsem to doopravdy dokázal?" zeptal se Church, který tomu pořád ještě nedokázal uvěřit. „Probudil jsem spící zemi?"

„Jejich tam víc," žasla Ruth. „Spousty!"

Church jich napočítal deset a pak to vzdal; slétali se k hoře ze všech stran. Někteří byli menší, jiní zjevně mladší, lišili se barvou, ale všichni se prohánělí po nebi, převalovali se a plachtili, vytáčeli smyčky a vývrtky, takže to vypadalo jako nějaká veselá oslava.

„Dokázali jsme to," vydechl užasle.

# # #

Tu noc se utábořili na stráni s výhledem na horu svatého Michaela. Stany a spací pytle opatřil Tom, ještě než se s nimi setkal v Mousehole, a zapálili si oheň, aby se zahřáli v podzimním chladu,

který se dostavil se soumrakem. Přinesl s sebou i láhev whisky, aby měli čím oslavit úspěch.

Kněz Michael se s nimi setkal krátce po Churchově návratu, ale už se nemohl dočkat, až se vrátí ke svým farníkům a oznámí jim, že stále je ještě naděje. Úcta, kterou Churchovi prokazoval, byla skoro zahanbující.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Ruth Churche váhavě, když Tom odešel pro další zásobu dřeva.

To byla otázka, které by se raději vyhnul, protože měl skoro strach se zkoumat. „Dobře,“ odpověděl.

„Nemysli si, že to tímhle odbudeš. Mám ti teď líbat ruku pokaždé, když se s tebou setkám? Předvedeš nám chůzi po vodě?“

Zaťukal si z boku na hlavu. „Tady nahoře se cítím vcelku stejně jako dřív. Tím chci říct, že myslím pořád stejně. Rozhodně jsem to pořád já, což je dobré, protože jsem se bál, že se změním třeba jako odnaučený kuřák nebo znovuzrozený křesťan a obrátím se zády k polovině věcí, na které jsem byl ve svém starém životě zvyklý.“

Z jejího úsměvu se dalo vyčíst, jak se jí ulevilo; bylo zřejmé, že na to má stejný názor.

„Ale tady,“ poklepal si na prsa, „se cítím úžasně. Cítím se… já nevím, nejlépe to asi vystihuje slovo správně. Se vším spokojený. Optimistický. Sebevědomý.“ Zamyslel se. „Cítím vnitřní mír.“

Zadívala se na něj jako kdyby chtěla říct, že by se strašně ráda cítila taky tak. Pak ho vzala za ruku a stiskla mu ji.

„Očekával jsem, že se zachvěje země,“ pokračoval. „Ale je to něco sotva znatelného. Vůbec se necítím jako člověk, který povede lidstvo do dalšího stadia. Vlastně mi ta myšlenka vůbec není příjemná.“

„Možná, že právě o to jde. Možná jsi byl jako skládačka, které chybí jeden dílek. Nyní jsi zjistil, že můžeš být tím, kým jsi mohl být vždycky.“

Zavrtěl hlavou a tiše se zasmál. „Teď, když vím, jaké to je, to beru s velkou rezervou. Tom tolik věří těm svým proroctvím a věštbám. Přitom jsou tak neurčité, že mohou znamenat doslova cokoliv. Kdo ví? Možná je tím velkým spasitelem Veitch.“

„Ale co to znamená? Pro nás?“ Její oči se ve světle plamenů jasně třpytily.

„Žiju dál svůj život stejně jako předtím. Nemyslím na zítřek. Nemyslím v širších souvislostech. Snažím se vytěžit z každičké minuty co nejvíce a vypořádat se se vším, co se naskytne a kdy se to naskytne. A to všechno dělám s tebou.“ Přitáhl si ji k sobě a něžně ji políbil.

Vyrušilo je Tomovo rozmrzelé bručení. „Na to svoje muckání budete mít dost času v soukromí svého stanu,“ řekl.

„Žárlíš, protože sám nemáš s kým,“ odsekla Ruth.

# # #

Noc byla jasná a naplněná hlubokou, stálou magií. Měsíc v úplňku stříbřil hřebeny vln a jejich tiché šumění a pleskání vytvářelo konejšivou symfonii tu a tam doplněnou zašelestěním vánku ve větvích; to vše vytvářelo dokonalé hudební pozadí k Churchovým myšlenkám. Hvězdy se třpytily všude, kam se podívali a poprvé po několika měsících cítili naprostý klid a mír.

„Tohle bych klidně vydržel pořád,“ řekl Church. Jednou rukou objímal Ruth a společně se dívali na odlesky měsíčního světla na vlnách.

„A já jsem si myslel, že Holík jsem tu já,“ zabručel Tom. „Hlavně nezačni měknout. Tohle je jenom oáza. Všude kolem je skutečný svět a ten je teď hodně nepříjemný.“

„Nemohl by ses prostě radovat z okamžiku?“ ohradila se Ruth.

„Ale jistě, jen tak dál.“ Tom prohrábl oheň s rozmrzelým výrazem, který ladil se sarkasmem v jeho hlase. „Prostě zapomeneme na všechny ty lidi, kteří byli roztrháni na kusy a sežráni, na všechny ty zmařené životy, spálenou zemi, města srovnaná se zemí, zamořené řeky. No a když už jsme v tom, zapomeneme i na to, že konec světa nastane už za několik krátkých dní.“ Svou řeč ukončil upjatým úsměvem.

Ruth ho probodla pohledem. „Tak jsem to nemyslela. Ale právě teď stejně nemůžeme nic udělat, tak proč se oddávat sebemrskačství?

Tvrdě jsme pracovali. Něčeho jsme dosáhli… Church něčeho dosáhl. Měli bychom oslavit naše vítězství.“

„Já jsem jenom chtěl, abyste si uvědomili –“

„Samozřejmě, že si to uvědomujeme! Dobře vím, proti čemu stojíme! A vím taky, jaké máme šance, i potom, co dneska Church udělal.“ Tom zamrkal. „Jasně, vidím ti to v obličeji. Dokonce i když vyhrajeme, všichni z nás to nepřežijí, je to tak? Právě proto si chci vychutnat tuhle klidnou chvilku s Churchem a se svým *přítelem* – protože by mohla být poslední.“

Tom pokrčil rameny. „Asi máš pravdu.“ Ušklíbl se.

Příští půlhodinu si všichni užívali pohody i jeden druhého, klábosili a podávali si dokola láhev whisky. Ani v takto uvolněné náladě ale nebyli schopni udělat tlustou čáru za událostmi toho dne a brzy už zase mluvili jenom o tom, co se stalo. Church se pořád ještě nedokázal přinutit, aby jim popsal, co cítil, když se vrhl do modrého ohně – připadalo mu, že je to příliš intimní, duchovně transcendentální zážitek, než aby ho devalvoval rozebíráním. To ale rozzuřilo Ruth, která velice toužila to pochopit.

„Ale já nechápu, co vlastně *udělal*, aby probudil zemi,“ prohlásila. „Vždyť přece neodblokoval nějaký kanál nebo co.“

„Vložil do toho svůj život, svého ducha, svou čestnost a otevřenost a modrý oheň mu to vrátil, ale až po tom klíčovém činu, který probudil celý systém k životu.“ Tom ležel na zádech a díval se přes obláček cigaretového kouře na hvězdy. „Byl to akt víry a Church věřil tak, jako nikdo po celá staletí. Nejenom v Ohnivou síť, ale i v sebe, v lidství, vesmír a naději, a také v různé dětinskosti, jako jsou sny a přání.“

„Takže je vlastně taková velká baterie.“

„Jediná baterie, která to mohla dokázat.“

„Stejně to nechápu,“ nenechala se odbýt Ruth. „Vždycky jsi o *probuzení země* mluvil, jako kdyby to bylo kdovíco, ale až na ta Bájná zvířata, která jsme viděli prve, mi všechno připadá stejné jako dříve.“

„Možná se nedíváš na správná místa nebo správným způsobem. Možná to *necítíš*.“

Ruth okomentovala jeho blahosklonný postoj mírnou nadávkou. Tom si unaveně povzdechl a vstal. „Vzpomínáte si na tu noc ve Stonehenge, když jsem vám poprvé ukázal modrý oheň?“ zeptal se.

„Ne, já ne,“ opáčila Ruth, „protože jsem tvrdě spala. Tu ukázku sis, pokud vím, šetřil tady pro svého oblíbeného synáčka.“

„Ano, já se na to pamatuji,“ přisvědčil Church. „Bylo to úžasné. Jako něco, co jsem hledal celý svůj život.“

„Moc Stonehenge to usnadňovala,“ řekl Tom. „Protože to je jeden z uzlů sítě. Rozhlédněte se – vidíte v okolí nějaké menhiry?“ Zavrtěli hlavou, že nevidí.

Čekali, že bude pokračovat, ale on už jenom kouřil, díval se střídavě na hodinky a na měsíc a hvězdy, až nabyli dojmu, že zase upadl do drogové netečnosti. Ruth si pohrdavě odfrkla a chystala se něco poznamenat, ale Church jí položil ruku na předloktí. Tázavě se na něho podívala a on si přitiskl ukazováček na rty.

Asi po patnácti minutách Tom řekl: „Teď.“ Dřepl si a přitiskl jednu ruku dlaní na studenou trávu. „Vyžaduje to správný okamžik. Správnou náladu. Všechno musí být správné, a už po staletí to nebylo lepší. I tak na to potřebujete správné oči – každý to vidět nemůže – ale teď už jste na to připravení. Dívejte se pozorně.“

Kolem ruky mu začaly poletovat modré jiskřičky. Žily svým vlastním životem, tancovaly a poskakovaly po trávě, vířily kolem nejbližších stromů. Další výboje spojily Churche a Ruth, pronikly do nich jako jemné mravenčení. Pak oba pocítili nával euforie.

„Je to všude,“ vydechla Ruth.

„Jestli si myslíš, že to je něco,“ usmál se Tom, „podívej se na tohle.“

Země doslova vybuchla modrým ohněm. Ten se rozletěl do všech stran v liniích křižujících krajinu, k moři a do vln, propojil pravidelně rozmístěné body, kde plály modré plamínky. A pak najednou vytryskl v úžasném, nepředstavitelně nádherném proudu do výše desítek metrů, oslepující katedrála světla jako ta, kterou Church uviděl ve Stonehenge. Bledě modré světlo zářilo mezi jednotlivými prameny, pak se změnilo v duhové a hned zase v průzračné, jako ochranné zdi. Jenomže tato katedrála nebyla jediná. Horu svatého Michaela pokrývala ještě mnohem větší světelná konstrukce a za ní

bylo vidět další všude po kraji. Všechny sálaly energií. Nebylo pochyb, že celá země sálá životodárnou silou.

„Jak jsi to udělal?“ vydechla Ruth.

„Někdy, když dojde ke správnému seskupení věcí, se aktivita sama zvýší. Já jsem vám jenom pomohl to vidět.“

„Tak proto naši předkové stavěli ty kamenné kruhy,“ řekla Ruth.

„A menhiry a cairny, a jiná místa s posvátnou mocí.“ Tom seděl v trávě s nohama zkříženýma pod sebou a pozoroval to divadlo s blaženým úsměvem. „Aby tomu udělali cestu, pomohli tomu žít a těžit z blahodárných účinků, které to má.“

„Léčí,“ řekla Ruth.

„Léčí tělo, samozřejmě. Ale co je mnohem důležitější, léčí ducha.“

„Chci to cítit.“ Ruth přelétla pohledem z Toma na Churche. „Oba v tom máte praxi. Oba vás to změnilo, to je vidět. *Potřebuji* to cítit.“

„Na to bude čas později,“ řekl Tom.

„Bude?“ opáčila Ruth. Tón jejího hlasuje všechny nakazil a úžasné divadlo krátce nato skončilo.

Church ji pevně objal kolem ramen. „Za tohle stojí za to bojovat, co říkáš?“

# # #

Veitchovi a Shavimu se podařilo z farmy uprchnout, ale jen s pomocí lsti a pořádné dávky štěstí. Drželi se živých plotů a při sebemenším zvuku se okamžitě ukrývali v příkopu, kde leželi bez hnutí a skoro ani nedýchali.

Fomoriané se za nimi pustili ve velkém počtu a slídili podél cest všude kolem farmy. Veitch a Shavi už nemohli pochybovat o tom, že je Noční chodci stále považují za hrozbu. Pokaždé, když se k nim nebezpečně přiblížili, vyplašil Shavi pomocí svých šamanských schopností nějaká polní zvířata, která tak na sebe upoutala pozornost a oni mohli uniknout. Od svého návratu z Ponurých zemí byl v těchto věcech, v nichž exceloval už předtím, ještě zručnější.

Nakonec se dostali do otevřené krajiny a za úsvitu vyrazili co nejrychleji k západu.

V následujících dnech se drželi tak daleko od silnic a osad, jak jen to bylo možné. Spali v houští nebo v příkopech, zabalení v pytlích na odpadky a starých novinách jako vandráci. Občas se jim podařilo najít strž dost hlubokou na to, aby si zapálili oheň a přitom se okamžitě neprozradili. Veitch si pekl králíky a ptáky, zatímco Shavi se spokojil s podzimními bobulemi a ovocem nebo jedl kořínky, které dokázal najít.

Toho dne, kdy začalo být skutečně zima a k tomu ještě lehce mrholilo, se blížili poli ke smluvenému místu setkání. Před sebou uviděli vyvýšeninu, z níž čekali, že budou mít dobrý rozhled po okolních údolích svažujících se k Temži; vnější obvod velkého Londýna už nebyl daleko.

Kousek pod vrcholem sebou plácli na zem a několik posledních metrů se plazili po břiše; šaty už stejně měli promočené a nasáklé blátem. Když pak vyhlédli nad hřeben, opatrně, aby je nebylo vidět proti nebi, naskytl se jim pohled, při kterém jim ztuhla krev v žilách.

Londýn byl zcela zahalen hustými mraky, které neměly nic společného s počasím. Občasné zablesknutí prozářilo depresivní temnotu, a tak uviděli, že někde poblíž středu hlavního města vyrostla velká černá věž. Nebyla ještě dokončená a její obrysy byly neurčité jako kdyby byla postavená jen nahrubo, ve spěchu. Shavimu připomněla obrázky obrovských termitišť v africké savaně. Ruth mluvila o podobné věži, kterou viděla v Jezerní oblasti. Byla vystavená z pozůstatku lidské civilizace: z opuštěných automobilů, plastu, cihel a nosníků, ze starých praček a podobných věcí navršených na sebe. A po celém městě hořely ohně, z nichž stoupal mastný černý kouř, který se spojoval s mraky.

Celá věž bzučela nepřetržitým, nemotorným pohybem much. Na tak velkou vzdálenost se nedalo přesně určit, co je to za tvory, ale byly jich mraky, černé a zlověstné. A z periferií města stejně jako z okolních vesnic a polí, se rojilo něco, co na první pohled vypadalo jako mravenci. Fomoriané se hemžili sem a tam, tisíce tisíců, rozlézali se po stále větší ploše kraje. Jejich pohyb se zdál chaotický a nesmyslný, ale to jen maskovalo složitost jejich společné činnosti spočívající v prohledávání a ničení. Byl to výjev z pekla.

Veitch to všechno pozoroval několik dlouhých minut a v jeho rysech se odrážela nenávist a potlačovaný hněv. „Jak sakra máme bojovat proti něčemu takovému?“ zeptal se studeným, mrtvým hlasem.

# # #

Laura a Dozorce kostí se ukrývali v bludišti havarovaných a opuštěných vozů ve stínu M25. Mezerami mezi vraky mohli vidět, jak se poli Essexu přelévají vlny Fomorianů.

„Nemáme nejmenší šanci,“ zašeptala Laura. „Oni jsou všude.“ Pořád jí ještě bylo zle šokem ze ztracené ruky. Hluboko v rameni cítila pulzující tlak, jako kdyby jí krev měla každou chvíli vytrysknout ze zmrzačeného pahýlu zavázaného špinavou košilí; stále nemohla pochopit, proč skoro vůbec nekrvácela.

„Hledají nás,“ konstatoval Dozorce kostí. Sklíčený tón jeho hlasu Lauře prozradil, že sdílí její zhodnocení situace. Jejich štěstí se vyčerpalo.

„Co budeme dělat? Zůstaneme tady?“

„Uprchnout není kam. Už jsou všude kolem nás.“ Holí vyklepával do země synkopický rytmus.

Laura si promnula ramenní kloub; ten tlak už byl skoro nesnesitelný.

„Nemůžeme tu zůstat –“

Další její slova zanikla v rachocení kovu. Automobily odletovaly na všechny strany, jako by byly vyrobené z papíru. Laura vyděšeně odskočila. Dozorce kostí pozvedl svou hůl na obranu, obličej bledý jako křída. Osm nebo devět Fomorianů se bez nejmenších potíží prodíralo mezi vraky, přičemž odstrkávali stranou ty, které mohli, a ostatní trhali na kusy.

Laura si pomyslela: *Do prdele. Mizerný způsob, jak umřít*.

Rachot ničených vozů byl tak silný, že ani jeden z nich nezaslechl lovecký roh, a proto když se první z Fomorianů rozprskl v černý déšť, vůbec nechápali, co se děje. Pro Lauru ztratilo okolní dění veškerou spojitost: vnímala jednotlivé nehybné obrazy oddělené náhlými časovými skoky. Fomoriané se obrátili, všichni najednou. V

patách jim běželi rudí a bílí psi, drobné, ale velice ostré zuby se jim leskly v mordách. Kopí zakončená vražednými srpy se zasekávala do těl Nočních chodců a stvůry se při pouhém jejich doteku rozpadaly na kusy. Skrze šedý déšť prosvítaly obrysy mužů na koních, lovců oděných v kožešinách a zbroji, oči ukryté ve stínu.

V méně než dvou minutách bylo po Fomorianech, jejich pozůstatky kouřily mezi rozbitými vozy. Koně Divokého honu zpomalili a jali se poklusávat kolem, zatímco jeden z jezdců, ten nejstrašnější ze všech, sesedl. Jak kráčel k Lauře, postupně se měnil: z čela mu vyrostly parohy, jeho tělo se pokrylo srstí a listím. Cernunnos prošel kolem Dozorce kostí, jako by tam vůbec nebyl, podřepl před Laurou a upřel na ni uklidňující pohled svých zlatých, široko posazených očí.

„Vítám tě, dcero Zeleně."

„Myslela jsem, že v této podobě vyjíždíš jenom za noci," vydechla Laura, která vlastně nevěděla, co by měla říct.

„Svět se změnil. Mnohé zákony padly jako podzimní listí." Pak se otočil k Dozorci kostí. „Hlídači, udělal jsi víc, než od tebe vyžadoval závazek tvého poslání. Vyhledal jsi tuto ženu i za cenu velkého osobního nebezpečí a chránil jsi ji, jak ti to tvé schopnosti dovolovaly. Patří ti můj vděk a budeš náležitě odměněn."

Dozorce kostí se uklonil. „Žádnou odměnu nežádám."

„Přesto se ti jí dostane." Znovu se obrátil k Lauře a přejel jí svými dlouhými, sukovitými prsty po vlasech. „Křehká bytost. *Křehká* bytost, a přitom tak úžasná."

Laura tonula ve zlatém víru jeho očí. Ještě chvíli na ni upíral svůj pohled a pak vstal. „Toto místo je poskvrněné. Musíme najít bezpečnější útočiště."

# # #

Všechno, co si Laura pamatovala z cesty na Cernunnově koni – i když sotva se na něj vyhoupl, vzal na sebe podobu Erl-Kinga – byla rozmazaná šmouha zelených polí a šedých cest. Než se nadála, zase zastavili a ona zjistila, že se nacházejí na okraji Brentwoodu, stále ještě na essexském venkově.

V hustě zalesněných pásech South Wealdu Divoký hon sesedl z koní a vydali se mezi stromy. Erl-King se opět proměnil v Cernunna a odvedl si Lauru stranou na klidné místečko, kde si mohli promluvit mezi čtyřma očima.

„Co se děje?“ zeptala se slabě, když se opřela o kmen mohutného dubu.

„Jak se blíží bod velké změny, proud událostí se stále zrychluje. Ten proud tě strhává s sebou, Sestro draků, jako to dělal už od okamžiku, kdy tě bytí povolalo. Tohle je tvůj čas, tvůj cíl.“

„K čemu teď jsem?“ Z tlaku, který cítila v rameni, se jí svíral žaludek. „Moje ruka –“

„Sundej si ten hadr.“

Laura zaváhala, bála se pohledu na zmrzačené pozůstatky ramene, které jí zbyly po odtržení paže. Cernunnos ji jemně vybídl znovu. Odmotala si ušpiněnou košili a odvrátila se. Tlak v jejím rameni už byl nesnesitelný a musela si vrazit pěst do úst, aby hlasitě nekřičela. Ale v příštím okamžiku tlak povolil a vystřídal ho jiný, stejně znepokojivý pocit: připadalo jí, jako kdyby se všechno, co má uvnitř, vyvalilo ránou na rameni ven. Nepodívat se bylo prakticky nemožné.

Z toho, co uviděla, se jí zatočila hlava. Zpřetrhané šlachy a cáry kůže, které jí visely z rány, se samy od sebe pohybovaly. Buňky se jí dělily před očima a dorůstaly do dlouhých výhonků, které se svíjely a uzlily, měnily se na kost, maso a chrupavku. Z ramene jí vyrazil pahýl nadloktí. Proces se neustále zrychloval, až připomínal zrychlený film zachycující růst nějaké rostliny. Výhonky se kroutily tak rychle, až ji ovanul závan vzduchu, který přitom vířily. V několika vteřinách jí dorostl dokonalý loket. Pak předloktí a zápěstí. Dlaň se objevila v mžiku oka a hned z ní vyrazily prsty zakončené nehty.

Laura od toho nedokázala odtrhnout oči. Pomalu rukou otáčela před obličejem a prohlížela si ji ze všech stran. Byla to její ruka; znala ten způsob, jak se na ní odráželo světlo, i stíny vrhané strukturou svalů pod kůží. Obrátil se jí žaludek a na chvíli si myslela, že bude zvracet, ale jak zvedla ruku k ústům, všimla si prstence propletených listů, který jí Cernunnos vypálil do kůže na strašidelném ostrově v Loch Maree. „Zelená krev, zelená kůže… Co

jsi se mnou udělal?“ Myšlenky jí uháněly hlavou jako splašené. Oběma rukama se chytila za břicho. „Neumím si to představit. Když ze mě ta věc vylezla, úplně mě roztrhla. A já jsem se sama spravila?“

Cernunnos ze sebe vydal hluboký hrdelní zvuk, který byl skoro soucitný. „Jsi dcera Zeleně. Máš v sobě sílu přírody, stejně jako její divokost a všechny její divy.“

„Co jsi se mnou udělal?“

„Tvoje stará forma dosáhla konce svých dnů –“

„Ty jsi mě zabil?“ Myšlenky jí zběsile vířily v hlavě.

„Není život a smrt. Věci nemají počátek a konec. Stačí, aby ses rozhlédla kolem sebe. Roční období se střídají. Věci padají do země a pak z ní znovu vyrůstají. Vznikají nové podoby, ale podstata zůstává stále stejná. Ta pravidla vždycky nebývala pro váš druh skrytá, ale v současnosti vás zaslepila vaše vlastní arogance. Považovali jste se za něco výjimečného. Mysleli jste si, že pro vás smrt znamená konec, přestože všechno kolem vás svědčilo o opaku. To vás uvěznilo ve vaší podobě a udělalo to z vás skutečně zranitelné, křehké bytosti. Zabraňovalo vám to dosáhnout bytí a zužitkovat velikost, kterou v sobě máte.“

Znovu si prohlédla svou ruku; pořád si ještě nebyla jistá, jestli má být vyděšená nebo žasnout. „Můžu si vypěstovat kousky svého těla? Jako rostliny?“

„Ten dar ti nebyl dán jen tak pro nic za nic, Sestro draků. Teď jsi z mé podstaty. Jsi součást velkoleposti přírody, jsi citlivá větev mé velké rodiny.“

Laura přikývla; pomalu začínala mít pocit, že je vlastně všechno v pořádku. Kdyby ji Cernunnos neproměnil, umřela by v okamžiku, kdy se Balor znovuzrodil do tohoto světa. Ale nešlo jen o to; cítila něco nedefinovatelného a přitom všezahrnujícího, jako kdyby konečně našla místo, kam odjakživa patřila.

„Všechno je teď pro tebe otevřené, Sestro draků, dcero Zeleně,“ pokračoval Cernunnos. „Rozprostírají se před tebou sluncem ozářené kopce. Všechno je možné.“

„Proč já? Jsou tu přece jiní… Shavi…“

„Příroda si tvoje srdce získala už velice dávno.“

Vlastně to byla pravda: v dětství ji to vždycky táhlo k přírodě, jako dospělá bojovala za ochranu životního prostředí. Vždycky to pro ni byla ta nejdůležitější věc na světě. „Ruth od tebe dostala stejnou značku, ale ji jsi neupravil jako mě."

„Jako moje dcery máte každá svou vlastní roli. Ona je ozvěnou jiného aspektu mé podstaty. Síla, která se nedá zastavit."

„Ona je perlík a já dýka." Nepřipadalo jí správné používat zbraně jako metaforu pro schopnosti, které byly tak životodárné.

„A přesto je ve velkém ohrožení. Dar, který ode mne dostala, je nezměrný. Naplňuje její bytí a posouvá rovnováhu mezi její světlou a temnou stránkou. Musí se naučit, jak ho má ovládnout, jinak ji stráví." Cernunnos poklusával kolem ní a kopyty vyrýval ze země drny.

„Bude v pořádku?"

Příliš dlouho neodpovídal. „Největší nebezpečí číhá na místě, do nějž se všechny věci sbíhají. Jestli ji zradí její vůle, její moc ji stáhne do temných uliček."

Laura bezděčně napjala svoje nové prsty. „Ta moc ji užírá. Ztrácí nad ní kontrolu." Zmocnil se jí strach o ženu, kterou tak dlouho nesnášela. „Mohu něco udělat?"

„Je to její dar. Zásah by jej učinil bezcenným."

Laura zaskřípala zuby; šok z toho, že nejprve přišla o ruku a pak ji zase získala zpět, už pomalu opadl a znovu se rozpomněla, že má poslání. „Musím se vrátit k ostatním. Utíká nám čas." Roztřeseně vstala. „Takže Ruth získala všechnu těžkotonážní moc. Já jsem jenom nezničitelná."

„Dokážeš víc. Mnohem víc. Dovol, abych ti to ukázal." Usmál se a pozvedl ruku.

# # #

Church a Ruth zvědavě naslouchali Tomovu líčení, jak používal linie modrého ohně k cestování na velké vzdálenosti, a už se nemohli dočkat, až to využijí k tomu, aby se dostali blíž k místu setkání. Tom ale rozhodně odmítl a zdůraznil jim, jak je to nebezpečné.

„To není jako naskočit si do rozjetého vlaku. Myslete si o tom, co chcete, ale šance, že se v tom ztratíte, je příliš vysoká. K tomu, abyste dokázali vyhledávat kanály a proudy, potřebujete zručnost, která se dá získat jen celoživotní zkušeností. Na jednoho z vás bych dokázal dohlédnout, ale na dva… to je moc. Představte si, že vás strhává zpěněná voda řítící se peřejemi a vodopády – asi takové to je. Pokud by to byla otázka života a smrti, mohl bych se o to pokusit. Ale když už jsme se dostali tak daleko, nemůžeme si dovolit všechno to zahodit tím, že přijdeme o někoho z vás. Času je málo, ale podle mého názoru bychom si prostě měli sehnat koně a štvát je, dokud nepadnou.“

Neochotně souhlasili, a než se slunce nachýlilo k západu, ujížděli tryskem zvlněnou cornwallskou krajinou. Zamířili k A30 a nějaký čas jeli stejnou cestou, po níž Ruth, Laura a Shavi prchali před Divokým honem, překročili M5 a objeli Bristol, odkud pokračovali po M4. Dálnice bez aut jim pořád ještě připadaly strašidelné. Dělící pruh už byl hustě zarostlý plevelem a vysokou trávou a ptáci si hrdě vykračovali po vozovkách. Jednou dokonce vyplašili králíky, kteří líně poskakovali po rychlém pruhu a užívali si osvobození od lidské tyranie.

Na benzínové pumpě si opatřili nějaké zásoby jídla z potravin, které ještě nepodlehly zkáze, napojili koně a nechali je odpočinout, přičemž si sami na chvíli zdřímli v suchu kavárničky. Čím blíže se ale dostávali k Londýnu, tím depresivnější byla atmosféra a tím více cítili, jak jim obavy svírají vnitřnosti. Nebe bylo stále temnější a pohybovaly se po něm černé cáry zmítané větry. Pach spáleniny byl všudypřítomný. Jejich instinkty jim radily, aby se otočili a vrátili se na zelená pole a sluncem ozářené vršky West Country, ale přinutili se pokračovat v cestě.

Kousek za Readingem a pouhé dva dny před samainem se rozdělili. Tom se vydal hledat Veitche a Shaviho, zatímco Ruth a Church ujížděli dál do tábora Tuatha Dé Danannů. Ačkoliv o tom nikdo nahlas nemluvil, všechny tížily obavy, co přinesou následující dny.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Semper fidelis

Soumrak už se snášel na krajinu, když Church a Ruth unaveně stanuli na pahorku nad místem setkání. To, co uviděli, je přinutilo v úžasu zastavit své koně. Po dlouhých šedých stínech byli najednou konfrontováni s mořem světla, z něhož k nim doléhaly zvuky horečné činnosti a složitá směsice vůní. Před nimi se rozkládalo něco, co ze všeho nejvíce připomínalo středověké stanové město, které však zabíralo obrovské prostranství. Ohniště vrhala k obloze deště jisker mezi dmoucími se stany, některými malými, jinými obrovskými, zatímco pochodně označovaly svým žlutobílým světlem cestičky a veřejná prostranství. Vzduch byl prosycený kadidlem, kořením a parfémy, ale byl v něm cítit i pižmový pach koní a vůně připravovaného jídla. Z bezpočet míst se ozývala podmanivá hudba Tuatha Dé Danannů, ale místo aby se vzájemně přehlušovala, vytvářela symfonii, z níž se jejich srdce rozplesala. Nějaký čas je naprosto pohltil pohled na bohy, kteří se procházeli, klábosili, připravovali si zbraně a veselili se.

„Nevzpomínám si, že by jich bylo na lodi tolik," poznamenala Ruth.

„Patrně přijeli i od ostatních dvorů." Church se snažil nerozplývat se úžasem nad tím, co viděl, ale marně. Ať už si o bozích myslel cokoliv, nedalo se jim upřít, že jsou zdrojem pozoruhodné magie.

Pobídli svoje vyčerpané koně ze svahu, ale nedojeli daleko, když uslyšeli zvuk podobný svištění větru v horském průsmyku. V příštím okamžiku se ocitli uprostřed ruchu. Postavy, které byly stěží víc než duchové, se oddělily od temné krajiny a vytvořily ze svých těl mezi nimi a táborem přehradu. Byli to méně urození Zlatí v podivné třpytivé zbroji pod červenými a bílými kytlicemi a s přilbicemi, které vypadaly jako velké mořské mušle.

„Křehké bytosti,“ řekl jeden z nich ostatním.

„Jsme Bratr a Sestra draků,“ oznámil Church. „Jsme tady na příkaz První rodiny.“

V řadách náhle došlo k horečné aktivitě. Strážci se rozestoupili a další bohové prošli mezi nimi. Podle honosnější zbroje se zdálo, že patří k vyšším vrstvám, ale výrazy v jejich tvářích byly tak mrazivé a kruté, že k nim Church okamžitě pocítil odpor. Jakmile jejich pohledy padly na Churche a Ruth, začali se nevesele, vychytrale usmívat a jejich poklony byly spíše posměšné než uctivé. „Vítám vás, Bratře a Sestro draků. Vaše pověst vás předchází. Já jsem Melliflor ze dvora Toužícího srdce. Vítám vás na tomto místě, i když nemá kouzlo našeho domova.“ Ustoupil stranou a pokynul jim k mezeře mezi strážemi. „Dovolte, abych vás odvedl ke své královně. Potěší ji dozvědět se nejčerstvější novinky ze světa Křehkých bytostí. Budete si moci odpočinout a najíst se a napít, co hrdlo –“

„Zadrž, Melliflore.“ Hlas zněl ostře a trochu výhružně.

Stráže se znovu rozestoupily, tentokrát aby udělaly místo skupince bohů ve stříbrné zbroji zdobené ptačími motivy. Tvář jejich vůdce byla prostá všech emocí, ale také postrádala Mellifíorovy nepříjemné rysy.

„Buď zdráv, Gaelene. Právě jsem se chystal odvést tyto dva znavené poutníky a nabídnout jim pohostinství, jímž jsou Zlatí proslaveni.“

Gaelen na Melliflora stěží pohlédl. „Myslím, že by Bratr a Sestra raději byli pohostinnosti tvé královny ušetřeni.“

Melliflor se naježil. „Dávej si pozor, Gaelene. Moje královna by ne –“

„Mám rozkaz doprovodit ty dva přímo k paní Niam. Je to přání První rodiny.“

Chvíli se zdálo, že se Melliflor chystá s ním přít, ale nakonec ustoupil. Znovu se nepříjemně usmál na Churche a Ruth a opět se jim uklonil. „Tak tedy jindy. Doufám, že nebudete želet nabízeného pohostinství ani informací, o které by se s vámi mohla moje královna podělit.“ Otočil se na patě a bez dalšího odešel; jeho stráže ho mlčky následovaly.

Gaelen se lehce uklonil a pak odvedl Churche a Ruth do tábora. Než vstoupili mezi stany, sesedli a jeden ze strážných odvedl jejich koně, aby je nakrmil a napojil.

# # #

Uvnitř tábora byly jejich smysly neustále něčím rozptylovány. Připadali si, jako kdyby procházeli snem, kde se všechno ustavičně měnilo takovým způsobem, že to jejich paměť nedokázala podržet o mnoho déle, než se jejich pohled přenesl na něco jiného. Ze všech stran na ně útočily nejrůznější zvuky, vůně a obrazy. Jak kráčeli táborem, sledovaly je pohledy mnohých – některé s opovržením, jiné doprovázené přátelským úsměvem. Nezahlédli nikoho, koho znali. Mnozí z bohů patřili k nižším vrstvám, ale jen ve dvou případech zahlédli oslnivé zlaté světlo odmítající setrvat v pevném tvaru.

Gaelen se zastavil u velkého purpurového stanu vyrobeného z materiálu poněkud připomínajícího samet. Nad ním se třepotala vlajka se dvěma draky, červeným a bílým; buďto se objímali, nebo spolu bojovali. Bůh jim přidržel chlopeň a pokynul jim, aby vstoupili.

Uvnitř byl stan pohodlně zařízen měkkými polštáři rozmístěnými na bohatě vzorovaném koberci. Po jeho obvodu visely na tyčích lucerny, ale plameny, které v nich hořely, byly přitlumené, takže světlo bylo měkké a příjemné. Baccharus seděl na nízké židličce, nohy natažené před sebe, a popíjel něco z dřevěného korbele zdobeného rubíny. Když je uviděl, pozvedl jej na přivítání, ale nevstal.

Niam stála u třínohého stolku uprostřed stanu a prohlížela si velkou mapu, která byla předtím navinutá na bronzovém vřetenu. Se širokým úsměvem ve tváři se rozběhla Churchovi vstříc. Objala ho, ale když za ním uviděla Ruth, posmutněla a odvrátila se.

„Takže jsi úspěšně završil své poslání, Bratře?“ zeptal se Baccharus.

„Ano,“ odpověděl Church. „Země je zase živá. To by nám mělo poskytnout alespoň nějakou výhodu v boji.“

Baccharus se napil z korbele. „Cítíme to. Je to mocná obrana. Dokonce i můj druh se bojí síly modrého ohně.“

Church a Ruth se unaveně svalili na polštáře, zatímco Niam poslala pro jídlo a pití, všechno ‚ze svobodné vůle a bez jakýchkoliv závazků‘, kteréžto prohlášení jasně naznačovalo, že toto je dvůr Tuatha Dé Danannů se vším všudy kromě umístění.

„Už jste se shodli na nějakém plánu?“ zeptal se Church, zatímco se krmil ovocem a chlebem.

„Na přípravu válečných plánů dohlíží Zlatí, které znáte jako Lugha a Núadua,“ odpověděla Niam. „Noční chodci jsou ve svém doupěti dobře opevnění a nebude snadné je odtamtud vypudit. Temní jsou jako odporná nákaza. Rojí se všude. Ale přímý útok na několika frontách by je měl oslabit. Přišli jsme od severu a od západu. Mistr vyjede s Rozrážečem vln po řece a rozštěpí jejich síly.“

„A co my?“

Možná to byla jen hra mihotavého světla luceren, ale najednou vypadala velice smutně. „Ačkoliv to někteří z mého druhu odmítají přiznat, ty jsi klíč k porážce Srdce stínů. Ty musíš najít cestu do jeho doupěte a použít Quadrillax k tomu, abys ho vymazal z existence.“ Odvrátila se a předstírala, že rozvinuje další mapu.

Ruth nahmatala Churchovu ruku a stiskla ji. „Svou část práce odvedeme,“ řekla.

# # #

Baccharus a Niam je nechali o samotě, aby se najedli a vyspali se v pohodlí, ale atmosféra byla příliš napjatá, než aby si doopravdy odpočinuli. O čtyři hodiny později někdo vtrhl dovnitř. Church bez rozmýšlení vyskočil a sáhl po jílci meče, ale vzápětí byl skoro povalen někým, kdo bleskově proběhl stanem a sevřel ho ve svém medvědím obětí.

„Ty parchante zatracená!“ Veitch zvedl Churche ze země a objal ho tak silně, až mu zapraskaly kosti. „Myslel jsem, že touhle dobou už čucháš ke kytičkám zdola.“

„Mě se tak snadno nezbavíš.“ Church poplácal Veitche po ramenou; že ho zase vidí ho potěšilo víc, než by si kdy myslel.

Za ním vklouzl do stanu Shavi a plaše se usmál, pak Tom, který vypadal vyčerpaně a rozmrzele. Veitch se otočil a zamával pahýlem ruky na Shaviho a Ruth. „Porazil jsem vás oba, jako obyčejně, zatraceně.“

Ruth na něj chvíli zděšeně třeštila oči, potom její pohled sklouzl na její vlastní ruku s chybějícím prstem a pak na Shaviho, postiženou stejně. Všichni najednou vybuchli smíchy.

Ale Veitch už se nedokázal ovládat. Přešel stan a přitáhl si Ruth k sobě, zabořil jí obličej do vlasů, aby ukryl city, které jím zmítaly. Po několika vteřinách se zase odtáhl a něžněji políbil na čelo. Ruth tváří v tvář takové ukázce citů rozpačitě strnula – bylo jí jasné, že teď není ta správná chvíle, aby mu pověděla o Churchovi, ale nevěděla, co si má počít. Nezdálo se však, že by si Veitch její zdrženlivosti vůbec všiml. Ruth bleskla pohledem po Churchovi a ten nenápadně zavrtěl hlavou.

Veitch se usmál rozrušením i rozpaky. Ostří okamžiku otupil Shavi, který postupně objal Ruth i Churche; ani on nedokázal svoje city zapřít. „Je to hezké, být zase pohromadě,“ řekl tiše. „Teď už nám schází jenom Laura.“

Na okamžik zavládlo nepříjemné ticho a pak Church řekl: „Ale ta je přece mrtvá.“

„Ne, to tedy není,“ opáčil Veitch. „Jediný, kdo umřel, byl tady Shavi.“

Udiveně se podívali jeden na druhého.

# # #

Nebylo pro ně snadné uvěřit, že jsou zase pohromadě. Každého z nich alespoň na chvíli přemohlo dojetí. Pak se posadili a povídali si, poslouchali, jak ti ostatní mluví, vychutnávali si jejich gesta a mimiku, energii, která mezi nimi jiskřila. Zmocnila se jich radostná, vzrušená nálada, která jim dala alespoň na čas zapomenout na to, co by mohlo přinést ráno. Píli a veselili se, vyměňovali si vtípky, kterými zlehčovali svoje těžkosti, a znovu se mezi nimi rozhostil ten hřejivý pocit starého přátelství.

Veitch pozvedl korbel označený motivem Bájného zvířete. „Viděli jste tohle?“

„Není to ten s jedem?“ zasmál se Church, ale Veitchovi zjevně úplně uniklo, o čem mluví.

„Ne, ne,“ namítl Shavi s úšklebkem, „ten je v poháru s palácem. V tomhle je poctivý mok.“ *(Church a Shavi si vyměnili několik replik z komedie Melvina Franka a Normana Panama The Court Jester (1956) obsahujících slovní hříčky jako flagon with dragon (tedy korbel s drakem) a chalice with palace. Pozn. překladatele.)*

„Vůbec jste se zatraceně nezměnili,“ zamumlal Veitch.

# # #

Veitch byl fascinován každým Ruthiným pohybem, jako by pořád ještě nedokázal uvěřit, že ji má doopravdy před sebou. Ruth byla trochu na rozpacích z intenzity jeho citů, které vnímala, ale částečně ji to i vzrušovalo. Ten rozpor ji znepokojoval. Věděla, že miluje Churche, tak proč reagovala na pozornost někoho jiného, a zvlášť muže, se kterým měla tak málo společného?

Když se klábosení zvrhlo v divokou debatu o Lauře, byla vděčná za příležitost vytrhnout se ze svých myšlenek. Ani ona ani Church nedokázali uvěřit, že Laura ještě žije; Tom a Veitch zase trvali na tom, že ano. Na Shavim zůstalo, aby se do toho vložil s argumentem, že nyní žijí ve světě, kde je možné úplně všechno.

Hovor neustával. Ruth se snažila nebýt středem pozornosti, ale Veitch se na ni obracel při každé příležitosti a přímo hltal všechno, co řekla.

„Ty jsi visela v bouři venku z lodi? Ty jsi vážně blázen!“

„Alespoň se mi nepodařilo přijít o ruku,“ odsekla suše.

„Možná bychom si měli založit Klub amputovaných,“ zasmál se Veitch; pil příliš mnoho a příliš rychle. Pod jeho chlapáckým vystupováním všichni cítili, jak ho ztráta ruky ve skutečnosti zdrtila.

„Tam bych se nedostal,“ namítl Church. „Takže já hlasuji pro Klub znovuzrozených.“

Veitch se zamračil. „Jak to myslíš?“

„No, já jsem umřel a vrátil jsem se.“ Kývl hlavou ke Shavimu. „Ty taky. A Ruth to taky zažila, i když jen na okamžik, než od ní Laura převzala Balorovo sémě.“

Veitch si odfrkl. „Mě jsi nezapočítal, ty šmejde.“

„Nic si z toho nedělej, Ryane,“ dobíral si ho Shavi, Ještě máš spoustu času, aby ses setkal se svým stvořitelem a zase se vrátil zpátky na matičku zemi.“

„Jasně. A udělám to ve velkém stylu. I s chóry andělskými, zatraceně!“

Tom zamumlal něco nesrozumitelného, ale rozhodně nevrlého. Veitch ho kamarádsky počastoval nadávkou a zachechtal se, když se Tom nasupil. Pak urazil hrdlo další amfoře s vínem.

„Víte, technika mi vlastně chybí mnohem méně, než jsem si vždycky myslela,“ prohlásila Ruth, když se pohodlně uvelebila na velkém polštáři. „Ale co by se mi teď skutečně hodilo, je CD přehrávač nebo alespoň magnetofon… prostě cokoliv, co hraje hudbu.“ Šlehla pohledem po Churchovi. „Tedy pokud bych nemusela poslouchat Sinatru.“

Church se zasmál. „Škoda. Zrovna jsem uvažoval o vhodném soundtracku pro tohle všechno.“ Na chvíli se zamyslel. „Co takhle ‚Stará dobrá černá magie‘ z Come Swing With Mel a potom ‚Je hezké se jen tak procházet – ‘“

Ruth si zakryla obličej.

„Ne, ne, něco oduševnělého. Spirituálnějšího,“ namítl Shavi. „Curtise Mayfielda. Možná Van Morrisona –“

„Hudba pro prďoly,“ odfrkl si Veitch. „Nikdy bych si nemyslel, že tohle řeknu, ale přál bych si, aby tady byla Laura. Možná byla tak trochu osina v zadku, ale pokud šlo o hudbu, držela alespoň ty vaše múzy na uzdě.“

Shavi se podíval k východu ze stanu. „Pořád se nemůžu zbavit dojmu, že sem každou chvíli vejde.“

Křik venku je přinutil vyskočit na nohy. Rychle vyběhli do studené noci a uviděli Tuatha Dé Dananny, shromážděné kolem jednoho z ohňů ve stavu nejvyššího vzrušení.

Church popadl nejbližšího boha za rameno. „Co se děje?“

Boha šokovalo, že se ho odvážila oslovit Křehká bytost, ale Churchova reputace se k němu zjevně už donesla. „Byla viděna Norta! A její sestry také!“

„Co to je?“

Bůh se snažil najít ve svém vzrušení správná slova. „Ta, kterou vaši lidé nazývají Morrígan.“

Churchovi dopadla na rameno čísi ruka, a když se otočil, uviděl Bacchara, stejně vzrušeného jako ostatní. „To je hotový div, příteli. Morrígan je sice jednou z našeho druhu, ale dává přednost samotě nebo společnosti svých sester Machy, Badb a Nemain. Zlatí je neviděli od prvního dne po smlouvě. Ale válka je přitahuje… a… a krveprolévání… a –“ snažil se to vysvětlit tak, aby tomu Church porozuměl, ale zápasil se slovy, která pro něj byla nezvyklá „– smrt. Temné sestry jsou strašné, v tom, co představují i svou statečností. Morrígan a její klan nám pomohli vyhrát obě bitvy na Mag Tuired. Její objevení je nepochybně dobré znamení.“

„Kde je?“ Church se rozhlédl po táboře, zvědavý na někoho s takovou pověstí.

„Temné sestry nepřijdou do světla.“ Baccharus vzhlédl k zářícímu měsíci. „Macha, Badb a Nemain byly viděny, jak krouží kolem tábora. Na sobě měly válečnou zbroj.“

„A Morrígan?“

„Nedaleko teče řeka. Tam ji viděli, jak omývá hlavy těm, co zemřou v nadcházející bitvě. Morrígan vede záznamy mrtvých a vymazaných z existence.“

Churchovi se vybavila ta únorová noc předtím, než se celý svět tak strašným způsobem změnil. Ta žena, kterou viděl, jak u řeky myje jeho vlastní hlavu, byla Morrígan. Hrdlo se mu sevřelo, když si vzpomněl, jak se tehdy otočila a upřela na něj pohled; její tvář byla tvář samotné smrti. Vzápětí ho napadla další znepokojivá myšlenka: byla to předzvěst jeho předchozí smrti na ostrově Skye, nebo mu ukazovala, co ho čeká v bitvě o Londýn?

„Pověz mi,“ řekl. „Viděli tví lidé, čí jsou to hlavy?“

Baccharus věděl přesně, nač se ho ptá. „Nemohu ti lhát. Patřily Křehkým bytostem.“

Churchovi ztuhla krev v žilách. „Kdo to byl?“

„Ne!“ Tom vyšel do popředí, obličej mrazivý a přísný. „Neříkej mu to! Nikomu nepomůže, když bude vědět, že zemře. Naděje je hnací motor úspěchu.“

Church se na něho pátravě podíval. Tom před ním uhnul očima. „Ty víš, kdo zemře, že? Ty jsi to věděl vždycky.“

Tom vrhl na Churche takový pohled, že se mu sevřel žaludek. „Ano. Polituj mne pro to.“ Otočil se a bez dalšího slova odešel.

Churchovi se udělalo špatně. Rozhlédl se po ostatních, kteří mluvili s jinými Tuatha Dé Dananny; nikdo z nich jejich rozhovor neslyšel. V tu chvíli přesně chápal, čím Tom prochází. Nemohl jim říct, že jeden z nich zemře; bylo to břemeno, jehož tíhu musel nést sám.

Když se rozhlédl po lidech, kteří se v několika uplynulých měsících stali jeho nejlepšími přáteli, zaplavil ho hlubší smutek, než čekal. Nemohl si představit, že by byl bez některého z nich, i když se to od okamžiku, co se seznámili, dělo neustále. Mimoděk začal uvažovat, kdo z nich by mu chyběl nejméně, a cítil se proto ještě hůř.

Zamračeně se obrátil na Bacchara, který prozíravě změnil téma hovoru. „Pravdomluvný Thomas je dobrý člověk. Nevyčítej mu, že je nosičem špatných zpráv.“

„Zpackal jsem to hned na začátku. Myslel jsem si, že s námi manipuluje. To proto, že byl tak studený, povýšenecký a arogantní. Kéž bych se k němu choval lépe.“

„Pravdomluvný Thomas svou zodpovědnost přijal. Od vás za to neočekává nic.“

„Tím je to ještě horší.“

Nad hlavami se jim ozvalo zasvištění připomínající zvuk letící střely. Church vzhlédl a uviděl, jak nad jejich hlavami prolétá příšerné ženské zjevení s vlasy divokými jako zima, oděná v černé cáry, ústa otevřená dokořán, jako kdyby žalostně kvílela. Po zádech mu přeběhl mráz.

„Badb, Královna vran,“ řekl Baccharus.

„Jsem rád, že je na naší straně.“

Všiml si, že se po nebi pohybují i další postavy, ale noc byla příliš chladná, aby venku zůstal dlouho. Když se vrátil do tepla stanu, našel

ostatní pohroužené do hluboké konverzace, ale Toma nikde neviděl. Ve tvářích jim bylo vidět, že jejich nálada klesla na bod mrazu.

„Mluvili jsme o zrádci," řekla Ruth, když vešel dovnitř.

„Nechtěl bych, aby nás už v tak dost kritické situaci oslabovalo vzájemné podezírání."

„Jistě, ale musíme se mít na pozoru," Veitch si neustále upravoval obvaz na pahýlu zápěstí. Church věděl, že jeho mysl probírá nejrůznější strategie, některé zavrhuje, jiné promýšlí důkladněji. Pořád byl opilý, ale teď uvažoval a v obličeji se mu jasněji zračil vztek, který u něj vždycky číhal pod povrchem. „Vším tímhle zmatkem jsme prošli jen díky tomu, že jsme si vzájemně důvěřovali. Jestli se dozvím, že někdo z nás to jen předstíral, aby ostatní prodal, zabiju ho."

„Ryane!" zvolala Ruth.

„Nechce se mi věřit, že by jeden z nás byl zrádce." Shavi se po nich rozhlédl, stejně čestný a bezelstný jako vždycky. „Pocházíme z různých prostředí. Jsme každý jiný, vlastně nemáme vůbec nic společného. A přesto si navzájem vidíme do duše. Jsme dobří lidé z přesvědčení, všichni. Já bezvýhradně věřím svým instinktům. Nedokážu si představit, že by někdo z nás připravoval zradu."

„Přesně tak." Church se posadil těsně vedle Ruth a pak si všiml, jak se po něm dívá Veitch. O několik centimetrů se odsunul. „Nechci předstírat, že mi to nedělá starosti, ale všichni víme, jak rádi mrtví překrucují. Kdo ví, co tím mysleli doopravdy?"

Veitch vzal nůž a rozřízl jablko na čtyři čtvrtky. „Stejně si budu hlídat záda."

# # #

Hovor se zase stočil na méně vážná témata, ale povznesená nálada, kterou cítili hned po shledání, se jim už nevrátila. Krátce po jedné po půlnoci, když zvuky zábavy v táboře skoro utichly, narušilo ticho vzdálené zatroubení rohu. Bylo stěží slyšitelné, přesto všem přeběhl po zádech mráz.

O vteřinu nebo dvě později se ten zvuk ozval znovu, tentokrát z mnohem větší blízkosti a doprovázený děsivým štěkotem loveckých psů.

„Divoký hon," řekl Shavi.

Ruth si přejela prsty po značce, kterou měla vypálenou na ruce. „Vrací se k nám Cernunnos. To je dobrá zpráva."

„Správně. Je přece bezvýhradně na straně nás *Křehkých bytostí*." Ani tak se Churchovi nedařilo úplně setřást strach z jeho erlkingovské stránky. Nikdy nezapomene, jak Divoký hon v Dartmooru zdecimoval lidi, vracející se z hostince; nevýslovně surový, a přitom naprosto chladný jako přírodní síla.

Mlčky se pohroužili do vlastních myšlenek, když tu zaslechli kroky blížící se k jejich stanu. Čekali, že se rozletí chlopně, ale návštěvníci vklouzli dovnitř takřka nepozorovaně. Ten vysoký vzadu byl Dozorce kostí; špinavé a blátem slepené šedivějící vlasy mu volně visely na ramena. Na plátěné košili měl zelené skvrny.

Druhý, menší návštěvník, měl na sobě plášť s kapuci staženou hluboko do čela, ale Church i tak okamžitě poznal, kdo to je. Sevřel se mu žaludek a po zádech mu přejel mráz. „Lauro." To slovo bylo stěží víc než vydechnutí.

Se svým typickým smyslem pro dramatično si shrnula kapuci do týla. Nazelenalý nádech její pleti, o němž se zmiňoval Veitch, je všechny překvapil, ale mnohem více je šokovalo, že po jizvách způsobených Callowem neměla ve tváři ani stopy. „Churchi-čéče. Vypadáš, jako kdybys viděl ducha. A přitom jsem jenom kráčející mrtvola." Rozhlédla se po ostatních, kteří ještě lapali po dechu. „No, to je skutečně bouřlivé přivítání, jaké jsem od vás vždycky čekala."

Church vyskočil, okamžik se jí díval upřeně do očí a pak ji objal. Voněla po jarním listí a letních květech. Nevěděl, co by měl říct, a tak ji odvedl k jednomu polštáři a usadil ji na něm.

Ruth se naklonila dopředu. „Chtěla bych ti poděkovat –"

„Nemusíš. Všichni přinášíme oběti. To je naše poslání." Kývla hlavou k Dozorci kostí. „To jemu byste měli poděkovat. Nebýt jeho, nebyla bych tady a ta naše tajemně symbolická pětka by nebyla kompletní."

„Někdo to musel udělat,“ opáčil Dozorce kostí zasmušile. „Kde je Veršotepec? Musím s ním něco probrat.“

Když mu řekli, že nemají tušení, odešel ven, aby ho hledal po tábořišti. Jejich pozornost se znovu přesunula na Lauru a všechny ty zmatené emoce, které svým příchodem vyvolala.

„Zrovna jsme mluvili o tom, že nevěříme, že bys mohla být doopravdy mrtvá,“ řekl Shavi s úsměvem, pak se k ní naklonil a stiskl jí ruku.

Když mu úsměv oplácela, nebyla v něm ani stopa hořkosti, která pro ni dříve byla tak charakteristická.

„Nenech se mýlit, zlatíčko. Já jsem *umřela*. A teď jsem zpátky, stejná jako vždycky, akorát že jiná.“

Další, pomyslel si Church. *Co to všechno znamená*?

„Ale jak jsi to mohla přežít?“ Ruth byla bledá a rozrušená. „Já jsem měla Balora v sobě. Vím, jaké to je a co se muselo stát, když vylezl ven.“

Laura si vyhrnula svoje trochu velké tričko a předvedla jim obrovskou, ale rychle se hojící jizvu, která se jí táhla klikatě od podbřišku až k hrudní kosti. „Myslíš něco jako tohle?“

Ruth se nedokázala ubránit zalapání po dechu. „To by tě přece zabilo!“

„Docela určitě, kdybych už mrtvá nebyla. Tohle je vysvětlení.“ Ukázala jim hřbet pravé ruky, kde měla Cernunnův znak, kruh z propletených listů. „Víš, jak jsem byla vykolejená ze všech těch změn, které postihly moje tělo… zelená krev, která si žila vlastním životem? Tehdy to pro mě byl pořádný šok.“ Přejela si prsty po značce. „Neměla jsem tušení, co se mnou udělal… v životě bych to neuhodla.“ Rozhlédla se po ostatních. „Tenkrát u Loch Maree, když mi udělal tuhle značku, jsem umřela.“ Church nevěřícně zavrtěl hlavou, ale ona ho mávnutím ruky umlčela. „Umřela jsem a on mne znovu stvořil k obrazu svému. Pro vás ostatní se zastavil čas. Ale pro mě… vlastně nevím, jak to udělal.“ Potřásla hlavou, neschopná najít správná slova. „Já nejsem člověk. Jsem rostlina.“

Na okamžik se všichni snažili uhodnout, jestli si z nich dělá legraci. Když uviděla, jak se tváří, tiše se zasmála. „No dobře, možná to není ten správný výraz. Fyzicky mne proměnil v něco, co má

charakteristické vlastnosti spíše flory než fauny. Nemusím jíst ani pít, nemusím ani dýchat, ne tak jako vy ostatní. A dokážu přežít pod vodou. Dokážu se úplně obejít bez vzduchu. A když jsem poraněná, dorostu úplně stejně jako rostlina. Přesně to se mi stalo s Balorem. Říkám vám rovnou, že si z toho moc nepamatuji, až na to, že to byla příšerná bolest. To je jedna z věcí, kterou nevyřešil. Balor mě doslova roztrhl. Nebylo to hezké na pohled. Ale dala jsem se dohromady. A –“ rozpřáhla ruce „– jsem teď lepší než předtím.“ Ukázala si na obličej. „Žádné jizvy. Ani na zádech. Jistě, mám teď trochu potíže s odstínem pleti, ale za všechno se platí. Alespoň že se mě netýká opylování a podobné nesmysly.“

Říkala to tak lehkovážně, že měli problém to strávit. Church se zamračil. „Takže po celou tu dobu, co jsme byli spolu. „Přesně tak, Churchi-čéče – šukal jsi s rostlinou.“

„Duch přírody.“ Shavi se vzrušeně nahnul dopředu. „Vydestiloval esenci toho, co jsi už byla, a udělal z tebe avatara.“

„No, mohl se mě aspoň zeptat.“ Její úsměv byl naprosto uvolněný.

„Poradíš si s tím?“ zeptala se jí Ruth starostlivě.

„Je to lepší než být nikdo. A určitě lepší než být skutečně a definitivně mrtvá. Cítím totéž, co předtím, vnímám totéž. Pořád jsem stejná půvabná, báječná, chytrá a okouzlující Laura DuSantiago. Až na to, že teď potřebuji dvakrát denně zalévat.“

Church se k ní naklonil a sáhl si na její předloktí. Její pokožka byla na dotek stejná, jak si ji pamatoval. Vzala ho za ruku a něžně se na něj usmála. „Jsem úplně v pořádku. Vážně.“

„Zdáš se být jiná,“ namítla Ruth. „Chci říct, nejde jenom o –“

„Mám svoje chyby, ale tupost mezi ně nepatří. Když mi někdo uštědří pořádnou, tvrdou lekci, dokážu se z ní poučit.“ Sklopila oči ke svým prstům, které si bezděčně proplétala a zase rozplétala. „Řekla bych, že jsem nalezla klid, ale nechci mluvit jako nějaký pitomý new-ager zahleděný na vlastní pupek. Bylo to ve mně vždycky, jenom jsem to neviděla. Přestala jsem se nenávidět.“

Znělo to docela prostě, ale Church pocítil nával něhy, věděl, jak hluboká byla ve skutečnosti její bolest. Jestli se Lauře podařilo najít něco jako vykoupení, měli naději i ostatní; všichni. Ostatní si to

uvědomili také. Když se kolem sebe rozhlédla, poprvé cítila, že ji všichni přijali.

„Takže jsme zase pohromadě, jak bylo zamýšleno," řekl Shavi.

„Ano, ano, ano, hvězdy jasně září a Bůh se na vás usmívá z nebes." Tom stál ve vchodu a vedle něj byl Dozorce kostí. „Navrhuji, abyste si teď trochu odpočinuli. Protože zítra, jak říká jedno moudré přísloví, můžete umřít."

# # #

Veitch rychle upadl do opileckého spánku; Shavi měl pozoruhodnou schopnost usnout okamžitě, ať byl kdekoliv. Tom a Dozorce kostí seděli u stolu, tvářili se vážně a tiše hovořili. Když Ruth viděla, jak spolu Church a Laura dál klábosí, snažila se také zůstat vzhůru, ale ani osten žárlivosti nedokázal udržet její náhle těžká víčka.

Laura chvíli pozorovala pravidelné zvedání Ruthiny hrudi a pak se otočila zpátky k Churchovi. „Takže se tě ptám ještě jednou: už jste si spolu ty a slečna Ledová zaskotačili?"

„Lauro –"

„Ty mě pořád ještě neznáš, co?" V jejím úsměvu byl lehký přídech smutku. „Ve většině kultur se tomu říká humor."

„Jsi doopravdy v pořádku?"

„Ano, jsem. Poprvé v životě. Takže mě laskavě nelituj, jinak začnu být stejná mrcha, jako jsem bývala dřív." Přitiskla mu ukazováček na prsa a pomalu ho stlačila dolů.

„Mrzí mě, že jsem se k tobě nezachoval lépe. To není litování. Co jsi udělala, abys zachránila Ruth… odhalilo to tvou jinou stránku, kterou jsem neznal, a teď z toho mám špatný pocit. Soudil jsem tě unáhleně jako všichni ostatní."

Převrátila se na záda, ruce za hlavou. „To už je teď minulost. Poučili jsme se, jsme zase o kousek dál a podobné kecy." Podívala se na něho koutkem oka. „Pořád mě mrzí, že to mezi námi dvěma nefungovalo, ale konečně jsem dostala pořádnou injekci reality. Nebyl na to správný čas a my jsme možná nebyli ti správní lidé, ale já jsem byla tak zoufalá, že jsem se to snažila vynutit." Kývla hlavou

směrem k Ruth. „Ty a ona, to je doopravdy. Přes všechny problémy, co jich jen má, je dobrý člověk. A ty, hmm, ty jsi přece svatý Church, že? Pan Procházka po vodě.“

Díval se, jak Ruthina hruď stoupá a klesá, a přál si ležet vedle ní. „To je to tak vidět?“

„Bylo to jasné všem hned od začátku. Ty jsi byl jediný, kdo to neviděl. Protože přiznej si to, když jde o city, jsi normální výrobní zmetek.“

„A tobě to vážně nevadí? Pro mě je to moc důležité. Opravdu.“ Nastalo krátké ticho, ve kterém trnul strachem, co mu odpoví, ale nakonec řekla: „Nevadí mi to. Co jsem potřebovala doopravdy, byl někdo, kdo by mi stál po boku. Nikdy jsem nikoho takového neměla. Jenomže to jsem ještě byla taková ta: kde je můj pes a bílá hůl? Všechno mě míjelo. Pěkně pitomé. Svět se rozpadá na kusy a já zrovna v té době najdu nejlepší přátele, jaké jsem si kdy mohla přát. Ty, Shavster, dokonce i slečna Ojínělé bombarďáky. Všechno by bylo prostě skvělé, kdybych nebyla taková pekelná mrcha. Veitch je nejspíš přesně takový parchant, jakého ze sebe dělá, ale vím určitě, že až dojde na lámání chleba, on obstojí. Takže jenom doufám, že jsem svou velkou životní lekci nedostala příliš pozdě.“

Nahmatal její ruku a stiskl ji. „Tuhle lekci jsme dostali všichni. Když hledáš smysl života, nepátrej po žádných vznešenostech, ale podívej se na tohle. Na svoje přátele, svůj život a svoje lásky – nepotřebuješ jiný smysl než lidi.“

Teatrálně zívla. „Už se zase snažíš kázat, co? Ježíši Kriste, ty se v tom snad vyžíváš. A tentokrát si svůj milostný život nepodělej. I kdyby tě nezabila ona, já určitě.“ Chvíli se na něj dívala a oči se jí leskly, pak se trochu smutně usmála a otočila se na bok k spánku.

Když se Church přesouval na polštář, jeho pohled padl na Veitche a na okamžik měl pocit, že Londýňan nespí. To zjištění ho zneklidnilo, ale než usnul, nedokázal přijít na to, proč.

# # #

Tábořištěm se rozlehl křik a rázem je všechny probudil. Byl to hlas ječící ženy naplněný takovým zoufalstvím a hrůzou, že šokem

strnuli. Křik stoupal, byl čím dál hysteričtější a hlasitější, až začali mít strach, že jim prasknou bubínky – a pak najednou umlkl stejně náhle, jako začal. Jeho ozvěna jim zněla v uších ještě několik vteřin po tom.

„Co to k čertu bylo?“ Veitch byl ve tváři bledý jako stěna.

Tom se zvedl od stolu, na kterém měl položenou hlavu. „La belle dáme sans merci.“

„Pro nás ostatní Banshee,“ dodal Dozorce kostí s kruhy pod očima.

„Průser.“ Laura dopadla zpět na polštář. „Zlé znamení a čáry máry.“

Church se podíval na Toma. „Je to vážně tak zlé, jak se říká v legendách?“

„Na to, abyste věděli, že to zítra nebude procházka růžovou zahradou, nepotřebujete Banshee.“ Dozorce kostí si znovu položil hlavu na stůl.

„Podle některých pověstí každý, kdo ji uslyší, zemře,“ prohlásila Ruth. Church si ji strašně přál uklidnit, ale zdálo se, že je Veitch oba bedlivě pozoruje.

„Všichni zemřete,“ odsekl Tom. „Dříve nebo později.“ I on znovu ulehl na stůl.

„Dík za morální podporu, starouši,“ ozvala se Laura ospale.

„Nevěští smrt všem, kteří ji slyší,“ vysvětlil jim Tom unaveně. „Ale smrt to věští. A zkázu, utrpení a ničení epických rozměrů.“

„Takže normálka.“ Když si Veitch lehl, Church se duševně zatvrdil a nenápadně se přesunul blíže k Ruth.

Ostatní vstřebali novou informaci a po několika minutách se jim nějak podařilo znovu usnout, ale Ruth cítila, že Church je stále vzhůru.

„Na co myslíš?“ zašeptala.

Neodpověděl jí hned, a když to řekl, jeho slova dodala odmlce tíživou váhu. „Uvažuji, kde asi přechovávají Kouzlo přání? A kdy ho plánují použít.“

# # #

Za ranního rozbřesku je probudil ruch v táboře. Vůně vařeného jídla pronikla do stanu a vydráždila jejich hlad, přestože by raději ještě leželi. Neochotně se vydali do studeného, jasného rána, kde se jim u úst srážela pára a museli si plácat rukama o boky, aby se alespoň trochu zahřáli. Jitro bylo vskutku nádherné: obloha ještě plála zlatem a purpurem, než se pomalu začne zbarvovat do modra. Byl to den jako stvořený pro naději, lásku nebo velké činy, ale rozhodně ne pro válku.

Menší bohové se shromáždili na četných prostranstvích mezi stany, kde jedli u dlouhých dřevěných stolů. Church si pořád ještě nebyl jistý, jestli doopravdy *potřebují* jíst, ale líbilo se jim cítit hlad odporující jejich postavení, jako kdyby v něm nacházeli něco drahocenného, o co už dávno přišli. Rozhodně jedli s vervou a nakládali si plné talíře jídla, které pak zapíjeli jakýmsi horkým, aromatickým nápojem.

Všichni bohové měli podle všeho dobrou náladu. Vesele volali na Churche a ostatní a dělali pro ně místo na konci jednoho stolu. Bylo to tak nezvyklé, že je to přivádělo do rozpaků. Všem kromě Laury a Shaviho byly nabídnuty plné talíře sušeného ovoce, kořeněného masa a několik velkých pecnů chleba, oba vegetariáni dostali bez ptaní chutnou hustou polévku z rajských jablek, hub a pepře. Laura se přiznala, že i když *nemusí* jíst, dělá to stejně ráda jako bohové.

Při jídle se jim nálada znatelně spravila, s výjimkou Veitche, který byl stále zasmušilý a nesdílný. „Vypadají, jako by se na tu válku těšili," poznamenala Ruth.

„Přes všechna jejich tvrzení, jak báječný život vedou, schází jejich existenci trocha té malebnosti," řekl Tom, který si namáčel párek do míchaných vajíček. „Jinými slovy, nudí se."

„Mrzcí parchanti to jsou, jeden jako druhý," zavrčel Dozorce kostí, který zasmušile žvýkal patku chleba. „Jako banda aristokratických idiotů, kteří se navzájem hecují před ragbyovým utkáním, aniž je vůbec napadne, jaké utrpení nás čeká. Při troše štěstí se alespoň několik z nich brzy setká se svým stvořitelem."

„To je poněkud tvrdé," řekl Shavi.

„Naučilo by je to trochu víc si vážit života."

„Pořád ještě nechápu, proč nám pomáhají.“ Church se napil horkého, osvěžujícího nápoje.

„Protože jsi imbecil.“ Dozorce kostí hodil zbytek chleba několika havranům, kteří se beze strachu procházeli po táboře.

„Už je mi jasné, proč spolu vy a ten starý mizera tak dobře vycházíte,“ zasmála se Laura. „Oba jste vychodili soukromou školu pro arogantní morousy.“

Shavi si posunul židli a natáhl si nohy. „Já bych řekl, že Dozorce kostí se prostě jenom bojí o svůj úřad strážce starých míst země. Jestli den po samainu nastane konec světa, moc starých míst, které by mohl střežit, mu nezbude.“

„Zase jeden chytrolín.“ Dozorce kostí upřeně pozoroval havrany. „Těší se na mršiny,“ zabručel.

„Třeba by se z toho dal udělat biják,“ prohodila Laura. „S Kennethem Williamsem v roli temného boha Balora a Charlesem Hawtrym jako Strážcem Starých míst.“

Dozorce kostí se na ni zakabonil a Laura si okamžitě uvědomila, že jeho si nemůže dobírat jako Toma.

Shavi se zasmál. „No jistě. A tebe by hrála Barbara Windsorová,“ řekl Lauře. „A Churche třeba Sid James –“

„Ha ha ha,“ řekl Church. „Tak co budeme dělat, až se najíme?“

„Za půl hodiny se tady bude konat shromáždění za účelem seznámení se strategií,“ odpověděl Tom. „A my jako předvoj útoku u toho nesmíme chybět.“

„Generálové posílají dopředu ty, co mohou nejsnáze postrádat?“ opáčil Veitch hořce.

„Něco takového,“ přisvědčil Tom. „Oni mají svůj program a my zase svůj. Dokud se nám nesnaží poroučet, koho zajímá, jaké jsou jejich skutečné pohnutky?“

„Jenomže oni mají Kouzlo přání.“ Church pronesl svou poznámku tak tiše, že ji nikdo jiný nemohl slyšet.

„Ano,“ přikývl Tom. „Což je důvod, proč si nejprve uděláme svoje vlastní shromáždění.“

# # #

Po jídle odešli každý zvlášť, když se předtím dohodli, že se za čtvrt hodiny zase sejdou. Ruth ušla sotva pár kroků, když ji někdo chytil za ruku tak silně, až to zabolelo. Vztekle se otočila. Byl to Veitch. Podle výrazu v jeho obličeji okamžitě pochopila, o čem s ní chce mluvit.

„Už se nemůžeš dočkat, až půjdeš za ním, co?“ Jeho hlas zněl pod vší tou zuřivostí ublíženě.

„Podívej, je mi líto, že tě to rozčílilo, Ryane –“

„Rozčílilo? Rozčilený jsem, když v neděli prohraje můj tým. Tohle je jako kopnutí do koulí a hned nato další do ksichtu pro dobrou míru.“

Svěsila hlavu; skutečně ji mrzelo, že se ho to tak dotklo. „Nechtěla jsem tě –“

„Ne, já vím, že jsi mě nechtěla. Tam ve Skotsku jsem nasazoval krk – kvůli tobě. Ne kvůli všem těm kecům o konci světa. Čerta starého mi záleželo na tom, jestli celé tohle blbé místo půjde do pekla třeba zítra. Ale ty…“ Potřásl hlavou, až mu jeho dlouhé vlasy zakryly obličej. „Skoro jsem pro tebe zemřel. Riskoval jsem a slezl jsem tam dolů – pro tebe.“

Šokovalo ji, když v jeho tváři spatřila skutečný vztek; ve svém nitru doslova vřel. „Máš v sobě tolik zloby! Byl jsi vždycky takový?“

Její slova ho zasáhla jako rána pěstí. Divoce si promnul spánky. „Neodbíhej!“

„Snažila jsem se k tobě být vždycky upřímná, Ryane. V tom, co k tobě cítím. Myslím si, že jsi dobrý člověk. Obdivuji tě. Ale nikdy nebyla šance, že bychom my dva spolu něco měli.“

„Nikdy?“ Zamrkala, když viděla, jak zaťal ruku v pěst, ale místo aby ji uhodil, udeřil se do stehna. Očí se mu leskly zklamáním.

Chtěla ho ukonejšit, ale pak si to rozmyslela. „Ryane, nechci abys nenáviděl Churche a mě. My se milujeme. A oba tě máme rádi, opravdu.“

„To říkáš je proto, abys mě udržela v partě. Bojíš se, že zdrhnu a přidám se k druhé straně?“

„Nebuď hloupý! Nikdo z nás by na něco takového ani nepomyslel. Říkal jsi, že jsi vždycky chtěl být hrdina. Tak teď jím jsi, Ryane. Jsi. A všichni tady si tě váží.“

Odvrátil se a zadíval se k obzoru, oči lesklé slzami. „Jo.“

„To přece něco znamená?“

Přikývl. „Ale ne dost. Vždycky jsem si myslel, že je to ta nejdůležitější věc. Nikdy jsem neměl… nikdy si mě nikdo nevážil.“ Ukázal palcem přes rameno. „Jeden z nich říkal, jak se z těch sraček všichni něčemu naučili. No, já taky. Zjistil jsem, že pro mě jsi to nejdůležitější ty, a když tě nemůžu mít, nezáleží mi na tom, jestli žiju. Takže do toho můžu jít beze strachu, protože už nemám co ztratit. Nakonec si mě budou pamatovat jako největšího zatraceného hrdinu ze všech.“ Vztek se na chvíli vytratil a jeho obličej byl najednou obličejem ukřivděného dítěte. Vzápětí se ale otočil na podpatku a odcházel pryč.

Zavolala na něho, ale ani se neohlédl.

# # #

Zatímco rokovali ve svém stanu, Tuatha Dé Danannové pokračovali v přípravách na bitvu, až na Bacchara a Niam, kteří se k Veitchově nelibosti účastnili jejich porady. Ze všeho nejdříve rozdělili Quadrillax. Church si ponechal meč a vzal si Hledač cesty a Ruth znovu uplatnila svůj nárok na oštěp. Veitch souhlasil s tím, že ponese kámen Fál, a Shavi si do batohu přibalil Dagdův kotel. Laura, na kterou už nic nezbylo, byla jen ráda, že nemusí mít se žádnou z těch věcí nic společného.

„Jestli je Kouzlo přání tady, jeho umístění před námi bylo utajeno,“ oznámila Niam, když se všichni sesedli kolem stolu. „Ti z nás, kteří věří v osud lidí, by nikdy nedovolili, aby taková věc byla použita, a rozhodně ne v této podobě, když je poskvrnili Noční chodci.“

„Bylo by skvělé, kdyby vaši soukmenovci smýšleli stejně,“ řekl Tom. „Ale mnozí z nich věří, že je to příliš dobrá příležitost, než aby ji nevyužili: je to jako zabít dvě mouchy jednou ranou.“

„A vedoucí postavení Tuatha Dé Danannů na žebříčku evoluce už nebude nic ohrožovat,“ dodal Church. „Musíme zjistit, kde Kouzlo přání ukrývají a kdy ho míní použít,“ řekl Baccharovi a Niam. „Pak musíme najít nějaký způsob, jak ho neutralizovat.“

„Jejich záměrem je uvolnit Kouzlo přání přímo v doupěti Nočních chodců, co nejblíže Srdce stínů," řekla Niam. „Noční chodci jsou mnohem odolnější než Křehké bytosti. Aby bylo kouzlo účinné, musí je dostat přímo mezi ně."

„A nás pak ze světa sprovodí následné znečištění," dodal Church hořce.

„Zjistíme jejich záměry a dáme vám vědět hned, jak to bude možné," slíbila Niam. „Chápeme, co všechno je v sázce."

Zdálo se, že Veitch neposlouchá a místo toho se zabývá vyřezáváním svého jména nožem do dřevěné desky stolu. Nyní řekl: „Dělá mi starosti, že jsme příliš rozptýlení," a Church pochopil, že Londýňan celou tu dobu zvažoval nejlepší strategii. „Budeme postupovat na několika frontách a tuhle věc ponesou za námi. Nemůžeme si dovolit dělit svou pozornost na dvě záležitosti najednou."

„Co tím chceš říct?" zeptal se Church.

„Že mi to připadá jako recept na pořádný průser."

Church se na okamžik zamyslel. „Mohlo by pomoct, kdyby někdo z nás vypátral zadní dvířka do jejich doupěte."

„Jak to myslíš?" zeptal se Veitch.

„Přemýšlel jsem o tom… o spoustě věcí. Některé informace jsme měli přímo na talíři, a přesto jsme je neviděli." Obrátil se k Ruth. „Například Maurice Gibbons."

„Ten úředník, co ho zavraždili pod Albert Bridge tu noc, co jsme se setkali. No a?"

„Byli jsme tak zaujati tím, co objevil, že jsme vůbec neuvažovali o tom, *jak*…"

„Viděl, jak se jeden z Fomorianů mění –"

„Ale proč byl pod Albert Bridge zrovna tu noc?"

Otevřela ústa, aby mu odpověděla, ale nic se neozvalo. „Tak povídej, ty jedna hlavo otevřená."

„Proč tam byl ten Noční chodec?"

Její oči se zúžily. „Mám pocit, že už ten svůj dramatický úvod trochu přetahuješ, Churchi."

„Fomoriané už tehdy budovali svou základnu pod Londýnem. A Gibbons nějak objevil jeden ze vstupů do ní. Zrovna ho zkoumal, když z něj vylezla ta stvůra a zabila ho.“

Veitch už byl o krok vpředu. „Takže jestli ho dokážeme najít, můžeme se jim dostat přímo pod nosem na jejich základnu a oni o tom nebudou mít ani tušení.“

„Ale pokud bychom tam šli všichni společně, vystavujeme se nebezpečí, že náš všechny zlikvidují najeden zátah,“ poznamenal Shavi. „Jsou schopni soustředit na nás všechny svoje síly.“

„Dobrá připomínka,“ zamumlal Veitch. „Tak dobře, rozdělíme se. Ale uděláme, co budeme moct, abychom se dostali tam, kam potřebujeme, i kdybychom měli tyhle zlatokožce obětovat.“ Zdvořile se uklonil Niam a Baccharovi. „Bez urážky.“

„Všichni víme, kam se potřebujeme dostat,“ ozvala se Laura. „Do té velké věže, co ji staví poblíž City. Viděla jsem ji zblízka. To musí být to místo.“

„Vzpomínáte na ten obřad ve Skotsku, jak jsme vyvolali mrtvé, abychom se jich zeptali na radu? Tenkrát nám řekli, že jestli chceme porazit Balora, musíme nejprve najít Štěstí země,“ připomněl jim Shavi. „Má někdo nějaký nápad, co by to mohlo znamenat?“

Tom se znepokojeně zavrtěl. „To není věc, kterou bychom se teď měli zabývat.“

„Pročpak ne?“ zeptal se Veitch podezíravě.

„Věřte mi,“ odsekl Tom až zbytečně stroze. „Teď, když se schyluje ke střetu.“

Church si všiml, že je Ruth hluboce zamyšlená. „O čem přemýšlíš?“ zeptal se jí.

Podívala se na něho se zvláštním výrazem v obličeji. „O tom, co jsi řekl o Maurici Gibbonsovi. Zajímalo by mě, kolik věcí jsme ještě přehlédli, přestože jsme je měli přímo před očima.“

# # #

Válečná rada se konala ve velkém a silně střeženém purpurovém stanu poblíž středu tábora. Byl to také střed oblasti, kde se

shromáždili všichni vysoce urození bohové, a Church s ostatními přímo hmatatelně cítili, jak tam nezapadají.

Mnozí bohové už čekali ve stanu a polohlasně – v některých případech dokonce mlčky – mezi sebou rozmlouvali. Church poznal Núadua Airgetláma s jeho mandlovýma očima ostrýma jako břitvy ve zlatém obličeji, Lugha s dlouhou hřívou černých vlasů a tělem posetým jizvami z bojů; z obou doslova čišela moc. Byli tam ale i mnozí, které Church neznal. Jejich obličeje se třpytily a proměňovaly, kdykoliv na ně pohlédl. Viděl v nich slavné generály, věhlasné politické vůdce z časů krizí, tyrany, které si pamatoval ze školy, nejhorší sortu teroristů a revolucionářů, ale nakonec se všichni ustálili na nějaké vlastní, ponuré podobě. Church získal neodbytný dojem, že to nejdůležitější už bylo dávno prodiskutováno a rozhodnuto.

„Vítám mezi námi jménem Zlatých Bratry a Sestry draků, kteří nám v minulosti tak dobře sloužili," začal Núadu, který si zjevně vůbec neuvědomoval, jak povýšeně to zní. „Znáte mne takového, jakého mne znaly Křehké bytosti v minulosti: jako Núadua Airgetláma vládnoucího Caledfwlchem, který jsem ve své moudrosti svěřil tobě, Dračí bratře. Tví lidé mne také znali jako Nudda který dělá mraky, Lluda nebo Ludda, zakladatele města, na jehož prahu stojíme – Londinia. Je to moje město, kterému v Neměnných zemích vládnu. Tam se mi Křehké bytosti klaněly a nabízely mi jako oběti ty maličkosti, které ve svých prchavých životech považovaly za důležité. Tam proudí krev a bije moje srdce."

Lugh nespouštěl zrak z oštěpu, který pevně svírala Ruth. Jeho pozornost ji znepokojovala a měla pocit, že se na ni každou chvíli vrhne, aby jí ho vyrval.

„Vy, Bratři a Sestry draků, jste prokázali svou hodnotu," pokračoval Núadu, „a proto považujeme za správné, abyste právě vy nesli Quadrillax. Pouze těmito předměty moci může být Srdce stínů jednou provždy zničeno. Ale cesta k tomu nebude snadná. Příliš těžká pro Křehké bytosti. Proto se Zlatí dohodli, že vám prorazí cestu stínem a ochrání vás před útoky Nočních chodců, dokud se nedostanete do pozice, abyste mohli vykonat, co se od vás žádá. Souhlasíte s tím?"

Všechny oči se obrátily na Churche. „Souhlasíme.“

„Pak tedy poslechněte, co navrhuji. Dokud nebude známo, kde přesně se Srdce stínů nachází, povedeme útok na město na třech frontách. Já budu velet útoku ze severu. Můj bratr, kterého znáte jako Lugha, přivede svoje vojsko od západu. A mistr popluje s Rozrážečem vln po řece do samotného srdce města.“

„A to bude nejdůležitější,“ ozval se Church, „protože tak se dostaneme přímo ke vchodu do doupěte Fomorianů.“

Núadu po něm šlehl sžíravým pohledem. „Získal jsi přístup k tajemstvím, Bratře draků?“

Tom vystoupil dopředu. „Smím promluvit?“

„Tvoje význačné postavení je nám známo, Pravdomluvný Thomasi.“

„Pak bych chtěl navrhnout, aby se Bratři a Sestry draků rozdělili do skupin a zajistili si tak největší šance uspět. Ruth a Ryan se připojí k tobě v útoku ze severu.“

Ruth ztuhla. Podezíravě se podívala na Veitche, ale ten dál upíral oči na Núadua.

„Shavi a Laura půjdou ze západu s Lughem,“ pokračoval Tom. „A já a Dozorce kostí doprovodíme Churche tajnými chodbami. Ačkoliv je mocný, je i mladý a my máme zkušenost vést ho nejtemnějšími zákruty.“

Núadu přikývl. „Tvůj návrh je pro nás přijatelný, Pravdomluvný Thomasi.“

Laura se ušklíbla a nenápadně pošeptala Churchovi: „Čeká tě den plný zábavy s klubem důchodců, chlapče. Doufám, že se nepřipletete k žádné rvačce, nebo budou falešné zuby, kam se podíváš.“

„Použijte Quadrillax moudře,“ řekl Núadu. „Už jste vytáhli meč z kamene nedůvěry. Nyní nastal čas, abyste jej zažehli svými srdci. A ostatní artefakty – každý musí být použit v pravý čas, správným způsobem a s plnou váhou vaší podstaty, ale ani pak nebude vítězství jisté. Vyžádá si to mnoho mrtvých a utrpení. Toto je období bolesti, které nebude zapomenuto, až hvězdy zas vyjdou. Hodně štěstí, Bratři a Sestry draků. Osud vašeho světa spočívá na vašich bedrech.“

# # #

Odešli ze stanu, aby se připravili na to, co je čekalo. Předchozí radost z jejich opětovného shledání už zcela vyprchala, nahradil ji tísnivý pocit předtuchy něčeho zlého. Už nevtipkovali a nesmáli se, byli ponořeni do vlastních niter, kde sváděli boj se svými osobními tajnými strachy, nebo zkoumali hlubiny síly, kterou budou muset použít v nadcházejících hodinách.

Veitch opustil stan jako poslední. Než stačil ujít deset kroků, Núadu ho zavolal zpět.

„Viděli jsme tvou oběť," řekl bůh a kývl směrem k Veitchově zavázanému zápěstí. „Až příliš dobře vím, jak taková rána bolí." Sundal si rukavici, která zakrývala umělecky vyvedenou stříbrnou ruku. Ze všeho nejvíc připomínala něco, co patří k nějakému futuristickému robotovi. „Jizvy jdou mnohem hlouběji než jen pod kůži." Núadu pozoroval Veitche, jako kdyby viděl skrze něj.

„Musel jsem to udělat, abych přivedl zpátky přítele. Nejsem kvůli tomu zahořklý."

„Ne, zahořklý ne." Núadu se vědoucně usmál. „Přesto, rozumím tvému srdci, Bratře draků. Slyš tedy: abys byl dostatečně výkonný, budeš potřebovat novou ruku. Líbilo by se ti ji mít?"

„A to by šlo?"

Núadu znovu ukázal na svou stříbrnou ruku. „My jsme bohové. My dokážeme všechno."

# # #

Stan byl temně rudý, takže v něm měl i vzduch nádech krve. Byl obrovský, dokonce větší než ten, ve kterém se sešla válečná rada, a měl bezpočet přístavků a větvících se chodeb, takže bylo nemožné přehlédnout ho najednou. Núadu předal Veitche Dianu Céchtovi, který na sobě měl šarlatové roucho. Jeho rysy byly stejně aristokratické, jako jeho vystupování: měl vysoké čelo, římský nos, pronikavé šedé oči a vlasy barvy oceli svázané do koňského ohonu.

„Máme málo času," řekl Núadu, když Dian Cécht opatrně rozmotal obvaz na Veitchově zápěstí.

„Na Křehké bytosti je to jednoduchá operace.“ Dian Cécht si prohlédl spálené maso, pak pokrčil rameny, otočil se a kývl na Veitche, aby ho následoval.

Vešli do místnosti s několika stoly. Na podnosech vedle nich ležely různé sadisticky vyhlížející stříbrné nástroje. Dian Cécht Veitchovi pokynul, aby si lehl, a pak začal něco kutit u velké dřevěné skříně na jednom konci. Vrátil se s dřevěnou skříňkou vykládanou zlatem a položil ji na podnos vedle Veitche. Uvnitř ležela na sametové podušce stříbrná ruka, přesná kopie té, kterou měl Núadu. „Náhradní,“ vysvětlil Dian Cécht s úsměvem.

Veitch pocítil slabý záchvěv vzrušení; pomyšlení, že bude zase vcelku, bylo velice svůdné. Dian Cécht mu dal vypít nějaký odporný nápoj, po kterém okamžitě začal být ospalý. O chvíli později už se ponořil do neklidného halucinačního snu, v němž ho pronásledovaly podivné, znepokojivé obrazy; nejvíce na něj zapůsobil ten, ve kterém nad ním zuřivě bojovali černý a bílý pavouk. Jen nejasně si uvědomoval, že Dian Cécht něco dělá u jeho zápěstí s dlouhým nožem se třemi rotujícími čepelemi, a potom ucítil s nečekanou intenzitou pach krve. Záblesk stříbra na okraji jeho zorného pole mu napověděl, že teď přijde na řadu ruka. Se zvláštní odtažitostí drogového tripu se díval, jak mu ji Dian Cécht nasazuje na pahýl, nyní zase smáčený krví.

V okamžiku, kdy se stříbro dotklo krve, roztáhla se z ní tři ramena, každé vybavené řadou ostrých stříbrných hrotů. Veitch měl pouhý zlomek vteřiny, aby si uvědomil, co bude následovat, pak ruka přiskočila a hroty ramen se mu zabodly do kosti a svalů zápěstí. I přes sedativa vykřikl bolestí, ale jeho agónie se ještě stupňovala: něco uvnitř stříbrné ruky se mu začalo prožírat paží, prodíralo se to chrupavkou a tkání, napojovalo se to na nervy a cévy.

Veitch zařval tak, že ho rozbolelo v hrdle, a vzápětí omdlel bolestí.

# # #

Church a Ruth stáli za stanem a mlčky se objímali. Tíha toho, co měli na srdci, byla příliš velká, a tak raději neříkali nic. Ruth měla v očích slzy. Po chvíli se od Churche odtáhla a přinutila se k úsměvu.

„Brzy se zase setkáme," řekl Church tiše. „Ve smrdutém doupěti jednookého boha smrti. Vyhovuje ti to místo?"

„Velice romantické. Sen každého děvčete."

„Alespoň na to nikdy nezapomeneš."

Žádný z nich se nedokázal přimět přijít jako první s tím, že by se už také nemuseli nikdy vidět; situace volala po bezbřehém optimismu, naději a víře.

Odstoupili od sebe, připraveni jít za ostatními, ale Ruth se najednou otočila a vzala Churche za ruku. „Buď na sebe opatrný," zaprosila s takovou naléhavostí, až ho bodlo u srdce.

Tom vystrčil hlavu zpoza rohu stanu. „Pro boha živého, hoďte sebou! Kvůli vám konec světa neodloží."

Ostatní mlčky čekali. Veitch byl bledý a vyčerpaný, ale jeho novou ruku obdivovali všichni a on na ni byl náležitě hrdý. Tom byl v tom směru rezervovanější. „Co za to požadovali?" zeptal se ho příkře. Když mu Veitch řekl, že nic, odsekl: „V tom případě jsi mě velice zklamal." Pak se otočil na patě a odešel.

„Dávej si pozor, Ryane," řekl mu Church. „Jim se nedá věřit. A nejsou proslulí zrovna nezištností."

„Samozřejmě, že si dám pozor." Veitch si nemohl pomoci, aby si ruku pořád neprohlížel. „Jsem zase celý. To je podstatné." Zjevně nesdílel obavy ostatních.

V tomto případě mu to ale těžko mohli vyčítat. Po řadě se všichni vzájemně objali – dokonce i Veitch s Tomem. Už znali jeden druhého příliš dobře, než aby museli něco dodávat.

Jakmile všichni nasedli na koně, Church přece jen neodolal, aby něco neřekl. „K tomuhle okamžiku to všechno směřovalo, veškeré utrpení, bolest a strádání. Prošli jsme peklem a vyšli jsme z něj na druhé straně. Jsem rád, že ze všech lidí, kteří tu teď mohli být, jste to právě vy… vy všichni. Jste skvělí a já jsem hrdý na to, že k vám patřím."

Veitch se zahleděl k obzoru a tváře mu zrudly. „No, ehm, nezklameme tě, šéfe. Smrt nebo slávu, nebo jak se to vlastně říká."

„Sláva postačí,“ ujistila ho Laura.

# # #

Okamžik předtím, než vyrazili, proběhla Churchovi hlavou šňůra událostí, které je sem přivedly. Zpočátku to vypadalo všechno jednoduše: prostě boj mezi dobrem a zlem za záchranu lidstva. Než se však nadáli, zkoumali tajemství bytí, putovali světy, kde se realita a iluze míchaly tak, že už se ani nedalo říct, co je skutečné a co ne. Prošli těžkostmi, strádáním a utrpením, dokonce i smrtí, a přesto to byly paradoxně nejkrásnější okamžiky jeho života. Stal se přitom lepším člověkem, i když věděl, že k dokonalosti mu chybí ještě hodně.

Teď je zase čekal jednoduchý boj: lidstvo proti všem cizím silám, které se ho snažily připravit o jeho budoucnost. Všechno bude rozhodnuto v následujících dvou dnech. Doufal, že dostojí závazkům, které byly vloženy na jejich bedra.

# # #

Když vyjeli na nízké návrší, spatřili obrovskou armádu, která se v sinalém říjnovém slunci rozložila po kraji. Volání, které zaznělo někde nad jejich hlavami, vyvolalo vlnu vzrušení. Najednou měli všichni na tváři úsměv. Po týdnech vyčerpávajících příprav jim vyvrcholení připadalo jako dávka energie do žil. Veitch triumfálně zahalekal a všichni pobídli svoje koně, aby se přidali k ostatním, opojeni bušením krve ve spáncích.

# # #

Jakmile se dali do pohybu, stalo se z nich moře zlata valící se krajinou k hlavnímu městu. Church a ostatní se v něm cítili zahaleni snovým, nažloutlým oparem, v němž postavy bohů a koní splývaly s pozadím a nahrazoval je beztvarý pocit úžasu.

Cesta uběhla v okamžiku, rychleji, než by ji kdy mohli urazit na obyčejných koních. Zpomalili, až když se Londýn objevil na dohled,

a tehdy je také pocit rozjaření opustil nadobro. Ze středu města se zvedala k nebi monstrózní černá věž, její vrcholek se ztrácel v mracích ustavičně vířících kolem ní. Z ohňů, které hořely na mnoha místech, se k nim valil hustý černý kouř. Church zahlédl věci létající po obloze a jiné, které se pohybovaly po zemi, ale na žádnou z nich nedokázal zaostřit pohled.

Jediné, na co dokázal myslet, bylo prorocké zjevení, v němž hleděl na hořící město, které ho strašilo ve snech od jeho návštěvy pozorovatelny mezi světy. Vždycky mu to připadalo jako definitivní zkáza a nyní, když tu scénu poprvé pozoroval ve skutečnosti, pochopil, jak byl jeho pocit pravdivý.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

(Nedělejte si starosti) jestli je tam dole peklo

Navzdory všemu, co už viděli, byli Laura a Shavi pořád ještě ohromeni paradoxním pohledem na vojsko bytostí z jiného světa táhnoucí po M5, kde se dříve přesouvaly v těsných kolonách turistické autobusy, osobní auta a dodávky. Občas míjeli opuštěný vůz s okny pokrytými silnou vrstvou prachu, který dojem nepatřičnosti jen zvýšil.

Když vstoupili přes nyní ztichlé letiště Heathrow do Londýna, setkali se s prvním pokusem o odpor. S vytím a ječením je napadla skupina Fomorianů, ale bojovali bez nasazení a necíleně, a když začaly ztráty v jejich řadách narůstat, zase se rozprchli. Tuatha Dé Danannové byli vyzbrojeni strašlivou sbírkou zbraní vyrobených Goibniem a jeho bratry v jejich tajné kovárně, z nichž některé dokázaly zabíjet na velkou vzdálenost, ale nezdálo se, že tato ukázka síly byla pravou příčinou tak rychlého ústupu. Fomoriané se většinou rozptýlili do domů kolem dálnice, zatímco ti, kteří dokázali létat, zmizeli v hustých mracích.

„Očekával jsem silnější odpor," prohlásil Baccharus, když se blížili kolem Osterley k Brentfordu. „Přece nás jen tak nás nepustí do samého srdce jejich doupěte, kde přechovávají svou nejposvátnější relikvii."

Atmosféra Londýna jeho zlou předtuchu ještě zvyšovala. Když vítr vanul ze špatného směru, museli si Laura a Shavi zakrývat ústa a nosy šátky, aby se ochránili před dusivým dýmem zlověstně páchnoucím po jedovatých chemikáliích. Jelikož slunce z větší části zakrývaly mraky, bylo chladno, proti němuž příliš nechránily ani dodatečné vrstvy vypůjčeného oděvu, které měli pod svými starými bundami.

Ohně planoucí kolem dálnice sice poskytovaly jen málo tepla, zato vrhaly na okolní prázdné domy a kancelářské budovy pekelné rudé odlesky. Většina budov měla dveře vyrvané z pantů a rozbitá okna. U některých se propadly střechy a na místech, kde se zkáza projevila nejzuřivěji, byly celé ulice srovnané se zemí. Ačkoliv nacházeli i oblasti poměrně nedotčené, bylo skoro nemožné si představit hrůzy fomorianské okupace a jak strašné utrpení musela přivodit místnímu obyvatelstvu.

Shavi si nepřestával prohlížet domy po obou stranách, až se ho Laura zeptala: „Nemůžeš s tím něco udělat? Jsi přece velký čaroděj.“

„Veškeré schopnosti, kterými snad disponuji, jsou výhradně šamanského rázu. Dávám přednost klidným místům k meditaci, kde se mohu uvést do potřebného rozpoložení mysli.“

„U Rosslynské kaple jsi přece poslal na Dozorce kostí všechna ta zvířata. Nemohl bys před námi poslat armádu… co já vím, jezevců?“

„Jezevců?“

„Ty víš, jak to myslím. Čehokoliv.“

Znovu je zahalil mrak kouře a Shavi se rozkašlal do šátku. „Kdybychom chtěli být co platní proti přímému útoku Fomorianů, potřebovali bychom Veitche nebo Churche. I Ruth by se na to hodila víc, jestli je pravda, co jsem slyšel o jejích prohlubujících se schopnostech. Pro nás dva tohle není nejlepší situace.“

„Mluv za sebe. Co jsem se stala jedním z Chlorofylových dětí, naučila jsem se pár užitečných triků.“

„Ano?“ Zvědavě se na ni podíval. „Co umíš?“

„Nestarej se, budeš brzy starej. A doufej, že ti to nebudu muset předvést.“ Uvázala si šátek přes ústa, takže vypadala jako beduín chystající se do písečné bouře.

To, že se jim nikdo nestavěl na odpor, už začalo znervózňovat i Tuatha Dé Dananny. Postupovali mnohem opatrněji a bedlivě pozorovali okolí pátrajíce po jakémkoliv pohybu, Goibniovy bizarní zbraně připravené k okamžitému použití.

Baccharus znovu jel po jejich boku. „Noční chodci jsou lstivá rasa. Obáváme se od nich spíše útoku zezadu nebo ze strany než čestného střetu tváří v tvář.“

„Připravit nám léčku by dávalo smysl,“ usoudila Laura. „Veitchův nápad, aby naše dvě pozemní útočné jednotky použily dálnici a dostaly se tak do centra co nejrychleji, měl něco do sebe, ale taky z nás udělal hezky viditelný cíl.“

„Zlatí jsou příliš hrdí, než aby se skrývali,“ opáčil Baccharus.

Dorazili k hammersmithskému nadjezdu a domy a obchody po stranách zmizely v hloubce pod nimi. Laura se zadívala na střechu Hammersmith Odeon a ulice proplétající se o kus níž. „Alespoň jsme teď nad ostřelovači.“

„Dlouho nebudeme,“ poznamenal Shavi. Cesta prudce klesala k Earls Courtu.

„Díky, že jsi mi pokazil jedinou klidnou chvilku tohoto dne.“ Její pozornost upoutal pohyb napravo. „Podívej se na tamty ptáky. Co jsou to zač? Víš, zatím jsem neviděla žádné holuby. Myslíš, že všichni uletěli na venkov?“

Shavi se zadíval na hejno kroužící nad konkrétní střechou. „Vrány,“ řekl, a jakmile mu to slovo splynulo ze rtů, najednou mu bylo všechno jasné. Zděšeně se otočil k Tuatha Dé Danannovi. „Pozor –!“

Zbytek varování mu urvala od úst ohlušující exploze. Půda pod nohama se jim rozvlnila jako moře a pak se propadla. Shavi se pořád ještě díval, jak se kroužící ptáci přeskupují do těsné formace ve tvaru lidské postavy, když si najednou uvědomil, že padá.

Laura ječela a zápasila se svým hřebcem, který se zoufale snažil udržet rovnováhu na drolícím se povrchu cesty. Kolem se ozývala kakofonie zvuků: ržání vyděšených koní, pokřikování bohů, rachocení a dunění bortícího se nadjezdu, hromové rány provázející lámání dalších se nosníků; z toho všeho jim praskaly ušní bubínky.

Měli štěstí, že všechny piloty nepovolily najednou. Místo aby most spadl v jednom kusu, zkrabatil se a naklonil se na jednu stranu, pak na druhou, takže ti, kdo byli na něm, klouzali sem a tam a přitom se postupně přibližovali k zemi. Shavi a Laura byli v nejlepší pozici. Ta část nadjezdu, na které se nacházeli, se zřítila jenom asi o tři metry, ale i to stačilo, aby je to i s koňmi vymrštilo do vzduchu a pak zasypalo sutí.

Shavi na chvíli ztratil vědomí, a když se zase probral, zjistil, že na něm leží velký kus betonu. S vypětím všech sil se mu podařilo se zpod něj vyprostit, ale cítil, že pod šaty krvácí. Na druhé straně se zdálo, že zlomeného nemá nic. Vrávoravě se postavil a zavolal Laurino jméno. Ve vzduchu bylo tolik prachu a kouře, že viděl sotva na několik desítek centimetrů, ale i to, co rozeznal na tu vzdálenost, bylo dost zlé. Mnozí Tuatha Dé Danannové byli roztrháni na kusy nebo rozdrceni padajícími kusy mostu. Koně leželi mrtví nebo umírající všude kolem. Několik bohů se pomalu zvedalo na nohy a sháněli se po koních, kteří přežili.

Prach a dým se trochu rozptýlil a oni uviděli žalostné pozůstatky svého vojska v chaotické tlačenici na zbytku nadjezdu, jak se zoufale snaží přimět strachem zdivočelé koně, aby se vrátili k silničnímu přivaděči, po němž by se dostali dolů. Laura měla pravdu: příliš mnoho jich bojovalo o příliš málo prostoru. Byli snadným cílem.

Ozval se zvuk, jako když vítr fičí opuštěným domem. Mollecht stál na okraji stavby a vrány, které tvořily jeho tělo, teď vířily v ještě sevřenější pozici. Neustále zrychlovaly, až se proměnily v pouhé rozmazané šmouhy, a pak se v jejich středu otevřel otvor. Zvuk svištícího větru byl ohlušující. Zablesklo se a z Mollechtova těla vytryskla rudá sprcha, která skropila Tuatha Dé Dananny uvězněné v tlačenici na nadjezdu.

Účinky byly okamžité. Na odhalené kůži se jim objevily černé skvrny, které se rychle šířily. Z úst se jim vyvalila pěna a s očima obrácenýma v sloup si drásali nehty vlastní hrdla. Ti, kteří byli nejblíže zřícené části mostu, se vrhali dolů a praskali nárazem o zem jako pytle rosolu. Shavi měl jenom okamžik na uvažování, co mohlo způsobit něco takového prakticky nesmrtelným bohům, a pak dým zase zhoustl a milosrdně zahalil masakr na mostě.

„Lauro!“ vykřikl a začal se prodírat troskami.

„Tady.“ Její hlas zněl přidušeně. Našel ji, jak se snaží vyprostit z houští, které ji ochránilo před většinou padajícího zdiva. „Výhoda zelené krve,“ řekla mu na vysvětlenou.

Podal jí ruku a vytáhl ji ven.

„No, podělalo se to opravdu rychle,“ řekla hořce.

„Byli příliš sebejistí. A my jsme se měli víc spoléhat na vlastní úsudek.“

Část bohů omámeně vrávorala převalujícím se dýmem. Někteří se pokoušeli zkrotit koně, kteří střečkovali mezi nimi. Laura se dívala, jak se v Shaviho obličeji objevil soustředěný výraz; v příštím okamžiku všichni koně zkrotli.

Přes rozbitý asfalt a pokroucené nosníky se k nim prodíral Baccharus. „Hoďte sebou,“ křikl na ně. Chytil tři koně a zamířil s nimi k Lauře a Shavimu. Ostatní Tuatha Dé Danannové už nasedali.

Shavi s Laurou od něj stěží převzali otěže, když poryv větru rozehnal dým a prach a odkryl jim pohled, který je přimrazil na místě. Všude kolem nich byli Fomoriané, tiší a nehybní, jen jejich příšerné obličeje se pomalu otáčely jejich směrem. Byla to strašidelná scéna, vypadali jako roboti čekající na oživnutí. Hromada sutin, na které spolu s Tuatha Dé Dananny stáli, byl malý ostrůvek v moři černi.

Shavi a Laura vyskočili na koně a začali se rozhlížet, kudy z toho ven. Mezi černými sochami kvílivě svištěl vítr. A pak se daly do pohybu.

Ječení a vytí, které se najednou ozvalo ze všech stran, je ohlušilo, pohled na Fomoriany valící se na nějako příbojová vlna, stačil vypudit z jejich mysli všechno mimo základní instinkty.

Baccharus hodil Shavimu zvláštní meč s dvojitou čepeli a drahokamem zasazeným do jílce. „Stiskni ten drahokam,“ křikl na něho bůh.

Fomoriané se blížili. Jeden z Tuatha Dé Danannů se pokusil postavit se jim s mečem v ruce, ale strhli jej z koně pouhým tlakem svých těl a vzápětí byli on i jeho oř pohlceni odporným černým přívalem.

Laura pleskla Shaviho po ruce a zjednala si tak jeho pozornost. „Stiskni ten drahokam, ty idiote!“

Shavi položil prst na drahokam. Hluboko v srdci pocítil něco jako jemné sání a mezi oběma čepelemi meče začaly sršet modré jiskry. Fomorianům zjevně neuniklo, co se stalo, a zjevně dostali strach, protože se zastavili na místě a jejich válečný pokřik utichl. Na čepelích meče zahořel modrý oheň.

Pak Shavi pochopil. Zavřel oči a soustředil všechnu svou koncentraci na svoje srdce, svého ducha. Účinek byl pozoruhodný. Trhl sebou, jako kdyby jím projel elektrický proud, a když zase otevřel oči, plál modrý oheň silněji, než kdy dřív viděl. V mžiku obklopil obě čepele od jílce k hrotům.

Shavimu se zdálo, že z řad Fomorianů uslyšel zděšený šepot, a pak z meče v jeho ruce explodovala safírová energie jako blesk při letní bouřce. Zpětný ráz ho málem srazil z koně a na okamžik se celý svět zbarvil domodra. Uslyšel Lauřin výkřik úžasu, a když se znovu rozhlédl, tam, kde předtím stáli jejich nepřátelé, bylo spáleniště, na němž se tu a tam povalovaly kouřící zbytky Fomorianů. Ti za nimi, kteří nebyli zasaženi, se spěšně dávali na ústup.

Shavi se cítil tak vyčerpaný, že ani nedokázal sedět vzpřímeně. Klesl na krk svého koně a meč mu vyklouzl z ruky. Laura ho chytila dřív, než dopadl na zem. „Myslím, že tohle by se ještě mohlo hodit, co říkáš?“ poznamenala a zastrčila zbraň do prázdné pochvy u Shaviho sedla.

Baccharus už byl zase po jejich boku, pleť tak bledou, že už ani nebyla zlatá. „Rychle, nesmíme se tady zdržovat. Noční chodci neustoupili nadlouho. Cítí sice strach jako všechna zvířata, ale individuální bytí je pro ně bezvýznamné. Rádi se obětují pro dobro kolektivu.“

Na zbytcích nadjezdu a té části M5, kterou mohli vidět, stále zuřil boj. Fomoriané přelézali přes okraje dálnice a vzápětí byli trháni na kusy zbraněmi Tuatha Dé Danannů, ale ihned je nahrazovali další. A Mollecht vypouštěl ze střech podél cesty další závany své strašlivé nákazy.

„Od nich pomoc čekat nemůžeme,“ konstatovala Laura. Rozhlédla se a pak ukázala na díru, kterou modrý oheň prorazil v řadách Fomorianů.

# # #

Neměli tušení, kam vlastně míří, a bylo jím jasné, že tak malá skupinka hluboko v nepřátelském území má pramalou naději na přežití, ale zpátky se vrátit nemohli. Stejně odmítali připustit, že

utrpěli porážku, a pomyšlení, že by mohli zaplatit svými životy, jim ani nepřišlo na mysl.

Jediná cesta, která se před nimi otevírala, vedla podél Hammersmith Road. Brzy nechali hlavní houf Fomorianů za sebou; byli příliš zaměstnáni bojem s Tuatha Dé Dananny, než aby se mohli rozptylovat pronásledováním několika uprchlíků. Tu a tam však zahlédli pohyb za okny budov, mezi kterými ujížděli.

Doprovázel je Baccharus spolu s devíti jinými bohy. Všichni vypadali přepadle, jako kdyby právě absolvovali exkurzi do světa, o kterém se jim ani nesnilo, že by mohl existovat. Baccharus z nich přečkal útok nejlépe a nyní skupině velel. Ostatní ho slepě poslouchali a zjevně byli rádi, že někdo jiný převzal zodpovědnost.

Cesta vedla dál na Kensingtonskou třídu. Ta byla skoro ucpaná odstavenými osobními auty, naklaďáky a ohořelými autobusy, takže museli jet po chodníku. Kolem viděli vývěsní štíty s nápisy z jiného věku: železářství, obuv, Barkerův koloniál.

Nad východním koncem třídy byl dým hustší. Kensingtonský palác ještě hořel; jeho střecha se propadla a zdi byly zčernalé a pobořené. Mohutná bezpečnostní brána, která uzavírala příjezdovou cestu do paláce, byla násilím vytržená a nyní ležela zdeformovaná k nepoznání na ulici.

„Zajímalo by mě, co se stalo s královskou rodinou," zabručel Shavi když jeli kolem.

„Takoví vždycky nějak vyklouznou. *The Great and the Good*." Z Lauřina hlasu přímo čišelo opovržení. „Tajná služba je patrně vyexpedovala na nějaké útulné panství ve Skotsku dávno předtím, než to doopravdy začalo. A vsadím se, že se vůbec neobtěžovali říct *bezvýznamným lidičkám*, že jim Armagedon klepe na dveře."

Přímo před nimi se táhly Kensingtonské zahrady k Hyde Parku, tiché a tajemné v cárech dýmu. Baccharus přitáhl svému koni otěže a s obavami se zadíval k mohutným stromům kolem Serpentine. „Někteří z mých lidí sem za letních večerů chodili," řekl. „Kradli děti a odnášeli je s sebou do Vzdálených zemí. Mnohé tam zůstaly navždy, jiné se vrátily."

Shavi zavřel oči a vcítil se do atmosféry toho místa. „Je to prahová oblast," řekl. „Zelený prostor uprostřed města. Hranice mezi tady a Tír na n'Og tu není přesně určená."

„Jednou jsem sem zabloudila," ozvala se Laura. „Bylo to v létě. Všechno bylo žluté a zelené. Já a můj přítel jsme se chvíli povalovali u Temple Lodge, pak jsme veslovali na jezeře. Jen tak jsme se kolébali na hladině. Bylo to… tak klidné." Její vzpomínka se srazila s realitou, kterou viděla kolem sebe. Laura se otřásla. „Nemyslím, že bychom tudy měli jet."

Zvuk boje za jejich zády zesílil. Někdo ječel, pištivě a tak zoufale, že by si nejraději zakryli uši. Další exploze je ovanula tlakovou vlnou.

Shavi si všiml, že se něco pohnulo ve dveřích na protější straně ulice. Fomoriané se k nim pomalu přibližovali. Pohybovali se velice obezřetně, jako kdyby věděli o meči, přestože nemohli být ve spojení s první skupinou.

Sotva se na ně Laura podívala, okamžitě se jí zvedl žaludek. „Bože, tady je to odporné! Je to tu *zamořené*." Otočila se k Shavimu. „Jsi připravený použít znovu ten svůj supersprávňácký meč?"

Zavrtěl hlavou. „Je napájen duchovní energií. Bude to chvíli trvat, než ta moje zase stoupne na potřebnou úroveň."

Baccharus ukázal Kensingtonskou třídou ke Knightsbridge. „Noční chodci se nás pokoušejí odříznout. Seskupují se na cestě před námi a snaží se nám dostat za záda."

„V tom případě to vezmeme přes park," rozhodl Shavi. „Možná se jim v tom kouři ztratíme. Nemůžeme si dovolit postupovat tak pomalu."

Pobídli koně a rozjeli se znepokojivě otevřeným prostorem Kensingtonských zahrad.

# # #

Kouř byl teď ještě hustší, valil se na ně z paláce a dalšího velkého ohně, který hořel někde nedaleko. Šátky měli neustále uvázané přes ústa, ale stejně je dusil a oči jim slzely tak, že často ani neviděli před sebe.

Byl to Shavi, kdo si jako první uvědomil, že už nejsou sami. Jeho uši byly naladěny na měnící se nálady přírody a vycítil náhlou změnu tlaku. Pak uslyšeli rychlé kroky na trávě, které přebíhaly sem a tam. Přestože byl dým příliš hustý na to, aby viděli, oč se jedná, byl si prakticky jistý, že je to na lovu.

„Dávejte pozor," řekl tiše.

Pak ty kroky zaslechli i ostatní, chvíli vpředu, pak zase za sebou. Lauře připomínali skupinku hrajících si předškoláků. Všechny ostatní zvuky utichly; už neslyšeli jekot Fomorianů ani nic jiného.

Baccharus pokynul ostatním Tuatha Dé Danannům, aby se drželi těsněji u sebe. Nutili svoje koně našlapovat co nejtišeji, ale tu a tam přece jen zazvonila podkova o kámen.

„Co to je?" zašeptala Laura.

Shavi zavrtěl hlavou. Kroky se přiblížily, jako kdyby ti, kdo se kolem nich pohybovali v kouři, zaujímali pozice. Tuatha Dé Danannové zastavili svoje koně a tasili meče.

Chraptivý, krvežíznivý řev, který se náhle ozval za jejich zády, způsobil, že Laura nadskočila v sedle. Tuatha Dé Danannové se rychle otočili, připraveni čelit útoku, ale příliš pozdě. Jeden z nich byl stržen ze sedla na zem, kde se na něj vrhla asi půl druhého metru vysoká postavička. Její svalnaté paže se rozkmitaly, jak ho divoce rvala na kusy. Z bolestného křiku boha se jim svírala srdce, ale brutalita útoku je zmrazila na místě.

Lauře se obrátil žaludek, když uviděla, že postava má čepici vyrobenou z částí lidských těl – připadalo jí, že mezi nimi zahlédla i kus obličeje – a její dlouhé černé vlasy byly slepené zaschlou krví. Pak se stvůra otočila a triumfálně zařvala. Měla dlouhé a polámané zuby potřísněné krví, obludné rysy a zelenou, částečně šupinatou kůži. Laura ucítila, jak ji oblil pot.

Další podobný tvor se vyřítil z dýmu na jednoho z Tuatha Dé Danannů. Jeho dlouhé ruce byly zakončeny špičatými drápy a divoce řval. Bůh pohotově zareagoval, zaútočil na stvůru mečem a jediným úderem jí rozpoltil lebku. Stvůra se svalila na zem, kde sebou škubala v křečích a zvracela.

„Co jsou to zač?" vydechla Laura.

„Když nás napadli poprvé, bylo ti špatně a čekala jsi na nás v autě,“ řekl Shavi. „V Jezerní oblasti. Říká se jim Rudé čapky. Tom říkal, že člověk je jejich přirozený nepřítel.“

„Mollechtovi oblíbení zplozenci,“ řekl Baccharus tónem velice blízkým opovržení.

Z kouře se vynořili další – Laura jich napočítala osm – a v rukou měli krátké meče se špinavými čepelemi plnými zubů. Pak si všimli Laury a Shaviho a proměna, která se s nimi udala, byla strašná na pohled: jestli byli už předtím zuřiví, teď se z nich stali běsnící berserkrové. Tuatha Dé Dananny úplně ignorovali a všichni se vrhli na oba příslušníky lidského rodu.

Baccharus vyštěkl nějaký rozkaz ve svém přirozeném jazyce a Tuatha Dé Danannové vytvořili bariéru mezi Shavim a Laurou a útočícími Rudými čapkami. Ačkoliv se kolem sebe bohové oháněli meči tak rychle, že se jejich čepele ani nedaly okem postřehnout, na zuřivost náporu to mělo pramalý účinek. Zatímco se Rudé čapky zabývali bohy, neustále kroužili kolem a snažili se najít si cestičku jejich obranou k oběma lidem. Lauřino srdce se rozbušilo ještě rychleji, když si všimla, že z ní a Shaviho nespustili ani na okamžik oči; přímo jim z nich čišela žízeň po krvi.

Útok pokračoval už celých patnáct minut a brzy začalo být zřejmé, že Tuatha Dé Danannům docházejí síly. Jeden z bohů nakonec udělal drobnou chybičku a byl za ni okamžitě potrestán. Rudá čapka mu vytrhl meč z ruky, netečný k hlubokým řezným ránám, které mu skoro oddělily prsty, a současně jeden z jeho druhů zaútočil na hrdlo odzbrojeného boha svými drápy. Ubožák byl nemilosrdně roztrhán na kusy dřív, než dopadl na zem.

V příštím okamžiku byl vzduch kolem plný třepotajících se zlatých můr. Ostatní Tuatha Dé Danannové to uviděli a ztuhli, ve tvářích nevýslovný žal. Rudé čapky vycítili svou příležitost a připravili se ke konečnému útoku.

„To je šílenství,“ zasyčel Shavi, který bolestivě vnímal pocit viny za zabití boha. Otočil se k Lauře. „Jeď za mnou.“ Vrazil svému koni paty do slabin a ten se rozběhl tryskem k Serpentine. Laura mu byla okamžitě v patách.

Jejich útěk vytrhl ze strnulosti Tuatha Dé Dananny a ti následovali jejich příkladu. Shavi se ohlédl přes rameno a utrpěl menší šok, když zjistil, jak rychlí jsou Rudé čapky pronásledovatelé. Běželi sice po svých, ale nohy měli neuvěřitelně svalnaté. Proplétali se mezi stromy a popelnicemi, aniž by zpomalili, a brzy doháněli Tuatha Dé Dananny, kteří pobízeli svoje vyděšené koně ještě více.

I Laura si všimla, že se Rudé čapky nebezpečně přibližují. „Ježíši, co ty bestie pohání?“

„Hlad. A nenávist.“

„Máš nějakou představu, co budeme dělat?“

„Musíme se pokusit jim ujet. Nebo najít místo, které nám poskytne útočiště, někde, kde si budeme moci odpočinout a lízat rány.“

„Tady?“ Laura se posměšně zasmála. „Když už jsme v tom, možná bychom to mohli spojit s prohlídkou města.“

Po hladině Serpentine se válel dým, u břehu se kolébaly opuštěné čluny. Shavi zamířil na Rotten Road a jel po ní, dokud se před nimi neobjevil Hyde Park Corner. Okolní cesty byly ucpané odstavenými vozy, z nichž mnohé byly zčernalé požárem, který se tu přehnal. Ve vzduchu byl cítit ojetý olej a seškvařený plast.

„Blíží se,“ vydechla Laura, zatímco její kůň cválal po dláždění, dokud nenašli místo, kudy se dalo projet ucpanou ulicí na Constitution Hill. Po jejich pravé straně se zvedala vysoká cihlová zeď Buckinghamského paláce.

Tento manévr je značně zpomalil, zatímco Rudé čapky se přes hromady ohořelého kovu jednoduše přelily.

„Shavi,“ řekla Laura, „teď je ten správný čas na tvůj skvělý nápad. Máš přece nějaký, ne?“ Vzteklé vrčení Rudých čapek se už ozývalo těsně za nimi.

Mezitím co se hnali středem ulice, Shavi vedl koně tak, aby se co nejblíže přiblížil k Laurinu, až mezi nimi bylo sotva pět centimetrů. Levou rukou přidržoval otěže, zatímco pravou vytáhl z pochvy dvoučepelový meč a podal ho Lauře.

„Co s tím mám jako dělat?“

„Ovládá se snadno.“

„Nech toho. Ty jsi ten s velkým spirituálním nábojem. Já duchy vypouštím jenom po vodce s Red Bullem.“

„Vezmi si ho.“

Neochotně přijala meč a okamžitě stiskla prstem kámen na jílci. Modrý oheň zapraskal. „A teď mi ještě řekni, jak mám jet a zároveň pozpátku šermovat.“

„Copak jsi nikdy neviděla Hopalong Cassidy?“

„Ehm, ne.“

„Osamělého jezdce?“

„Vzpamatuj se.“

„Jsem si jistý, že se do toho vpravíš.“

Laura sprostě zaklela a pak se v sedle napůl otočila. Vzápětí zaječela. Tři Rudé čapky byli za nimi tak blízko, že se skoro mohli dotknout ocasů jejich koní. Cítila pach shnilého masa, kterým zaváněl jejich dech. Když uviděli její obličej, v očích se jim rudě zablesklo.

Jeden z nich se vrhl vpřed. Z meče vyšlehl náboj jako řízená střela a v jediném modrém záblesku zasáhl Rudou čapku přímo do obličeje. Když se Lauřiny oči vzpamatovaly z oslnění, uviděla, že se všechny tři stvůry válejí na zemi bez hlavy a jejich těla sebou škubají, jak se s tou novinou snaží vypořádat. Ostatní Rudé čapky se zastavili a hloupě poulili oči šokovaní nenadálým vývinem situace.

„To je naučí nosit klobouky mimo sezónu,“ řekla Laura vyčerpaně. Tentokrát byla řada na Shavim, aby na poslední chvíli zachytil padající meč a podepřel mladou ženu v sedle. „Krucinál, cítím se, jako bych zrovna přišla ze šestidenního flámu. Pro tebe to bylo taky takové?“

„Teď už je to trochu lepší, ale než se vzpamatuji úplně, ještě to nějaký čas potrvá.“

Baccharus je dohonil a pak předjel a pobízel je, aby zrychlili. „Jeďte! Za chvíli nám budou zase v patách!“

Lauře se nějak podařilo přesvědčit svého koně, aby se dal znovu do pohybu, pak se mu položila na šíji a doufala, že správný směr najde sám. Shavi se zase ujal vedení. Ale sotva vyjeli na otevřené prostranství kolem památníku královny Viktorie před Buckinghamským palácem, vzduchem proletěla harpuna s

plamenným chvostem, zasáhla jednoho z Tuatha Dé Danannů a srazila ho z koně.

Fomoriané se rojili na střeše Buckinghamského paláce kolem jakési zvláštní zbraně, která vypadala jako kříženec mezi středověkým obléhacím strojem a dělem z druhé světové války. Pět Fomorianů ji právě nabíjelo novou harpunou, která jakýmsi tajemným způsobem sama vzplála, sotva byla na místě.

„Vystřídali stráže před Buckinghamským palácem," poznamenala Laura ironicky.

Harpuna zasáhla Viktoriin památník, který explodoval v dešti úlomků kamene.

„Odstřelí nás jednoho po druhém." Shavi měl obličej brunátný vzteky. „To nesmíme dovolit."

Laura ucítila zvláštní zamrazení, když si uvědomila, že Tuatha Dé Danannové čekají, co oni dva rozhodnou. „To je skoro tak šílené, jak to vypadá," zamumlala.

Ohlédla se a uviděla, že Shavi má hlavu skloněnou a rukama si zakrývá obličej, což byl jeden z jeho malých rituálů, které vykonával při meditaci.

„Rychle," pobízel ho Baccharus. „Rudé čapky nás brzy doženou."

Když Shavi vzhlédl, Lauře připadalo, jako kdyby mu z očí sršely modré jiskry. „Church odvedl dobrou práci," řekl a pobídl svého koně.

„Jak to myslíš?"

„Modrý oheň je teď všude kolem nás. Je tak dobře viditelný, že se skoro ani nemusím soustředit."

Sotva to řekl, Laura si uvědomila, že ho vidí také: na některých místech to byly jen tenké safírové kapiláry, jinde divoké podzemní řeky, jako kdyby byl povrch cesty najednou ze skla.

„Paráda! Takže tohle to znamená…" Nechala zbytek věty rozplynout do ztracena, neschopná vyjádřit slovy hloubku toho, co cítila.

„Město pro nás není mrtvé," pokračoval Shavi. „Church tvrdil, že ta síla bude oslabovat moc Fomorianů. Nenávidí ji, stejně jako to, co představuje. A teď můžeme vidět linie, které vedou k jejím nejvydatnějším zdrojům."

„Tak se po nich rychle vydejme.“ Baccharův hlas byl stísněný napětím a jeho oči neustále těkaly po okolí.

„Co se děje?“ Shavi sledoval jeho pohled, ale nic neviděl.

„Copak to necítíš?“

Sotva to vyslovil, Shavi to skutečně ucítil. Na pozadí stupňující se úzkosti se jako basové dunění ozývalo něco nepříjemného. Řev Rudých čapek rozléhající se mezi domy vytrhl Shaviho ze soustředění dřív, než to dokázal analyzovat, a pak se běsnící stvůry vynořily v jejich zorném poli, ještě vzteklejší než předtím.

Baccharus, Shavi a Laura pobídli svoje koně a ostatní Tuatha Dé Danannové je ve zlomku vteřiny následovali. Shavi, který byl svou myslí stále ještě napojený na tok modrého ohně, se ujal vedení.

Neuvěřitelná rychlost Rudých čapek se ukázala být tou nejmenší z jejich starostí. Právě vjeli do kdysi tak poklidného St. James’s parku, když si Shavi uvědomil, co to prve cítil. Když se dým a mrazivá mlha trochu rozptýlily a nabídly jim pohled na okolní město, zmocnil se ho zneklidňující dojem, že změnilo svůj tvar, jak to měli ve zvyku Noční chodci. Řady honosných budov kolem Whitehallu, usedlé a kulturní světlé kamenné bloky Mallu i ty dále k West Endu se neustále přesouvaly jako při nějaké špatně synchronizované animaci. Jakmile si uvědomil, o co vlastně jde, jeho krev už tak dost zmražená tím, kde je a co vidí, mu ještě více ztuhla v žilách.

Tisíce tisíců Fomorianů vylézalo ze svých skrýší a hemžili se po městě, po střechách i zdech. Jejich vetřelecky nepřirozená aktivita ze všeho nejvíce připomínala rozdrážděné mraveniště. Rychlost, s jakou se probudili, svědčila o tom, že je muselo zburcovat nějaké volání srozumitelné jen těmto odporným bytostem.

„Jdou po nás.“ Lauřin hlas byl jako zbavený života.

Vzteklý řev Rudých čapek za jejich zády se stále přibližoval. „Vrátit se nemůžeme.“ Shavi pobídl koně. „Jenom kupředu.“

„Přesně o to jim šlo,“ odpověděla Laura ponuře a její slova skoro zanikla v dunění podkov. „Oddělit nás. Dostat nás na místo, kde nemáme sebemenší šanci se bránit.“ Zhluboka se nadechla, aby potlačila narůstající paniku. „Myslíš, že už dostali ostatní?“ zeptala se.

Shavi neposlouchal. Moře černých, přelévajících se těl se rychle přibližovalo z obou stran; hrozilo, že v jejich záplavě brzy utonou. Hrdlo se mu stáhlo strachem. *Vždycky je naděje*, pomyslel si a pak si tu uklidňující mantru opakoval pořád dokola. *Soustřeď se na zdroj naděje, ne na zdroj strachu*. Černý, děsivý svět postupně vybledl do pozadí a jediné, co teď měl před očima, byly zářivě modré proudy. Nejsytější, nejzářivější a nejrychlejší z nich proudil jako kanálem mezi svírajícími se temnými masami. Shavi nasměroval svého koně k němu a v duchu se modlil.

# # #

Spálená tráva, ohořelé stromy a tlustá vrstva šedého popela, která pokrývala St. James's Park, jim rozmazaně proletěla před očima. Dunění kopyt na tvrdé cestě. Great George Street. Pak široké otevřené prostranství před Parlamentním náměstím, socha velkého vůdce Churchilla, ze které zbyl jen poničený pahýl. Rozbitý Wesminsterský most, končící po pouhých několika metrech změtí rozdrceného betonu a pokrouceným ocelovým armováním. Střechy parlamentních budov vřely, skrze rozbitá okna se černý příval valil ven. Fomoriané, kteří dokázali létat na kožnatých netopýřích křídlech, se rojili kolem Temže jako vzteklé vosy.

„Jsou všude kolem!" zaječela Laura.

Fomoriané se hrnuli z Whitehallu a Millbank na Parlamentní náměstí; černá lesklá těla, kam až oko dohlédlo. Shavi vedl svého koně k temné, majestátní budově Westminsterského opatství, která se tyčila před nimi.

„Tady," řekl.

# # #

Hnali své koně k západnímu vchodu, kde Shavi uviděl vířit modrý oheň v třpytivém sloupu energie, osvětlujícím zdobené průčelí s impozantní dvojicí věží. Tři z Tuatha Dé Danannů seskočili, aby vyzkoušeli kliky, a pak vzali těžké dubové dveře útokem, ale marně.

„Zamčeno," řekl jeden z nich. Ve tváři se mu zračila panika. Náměstí bylo už úplně ponořené v temnotě, valící se záplava byla skoro u nich.

„Kdo je tam?" Hlas zněl vystrašeně, zlomeně.

Shavi seskočil z koně a vrhl se ke dveřím. „Pusťte nás dovnitř! Potřebujeme útočiště!"

Po kratičký okamžik se obávali, že je ten, kdo je uvnitř, nechá zemřít, ale pak se ozval zvuk odsouvaných závor.

Rudé čapky běželi před hlavní vlnou Fomorianů, skákali jako zdivočelí tygři. Jeden z Tuatha Dé Danannů se jim pokusil postavit s mečem v ruce, aby ostatním vykoupil trochu času. Ve své zběsilosti ho strhli na zem.

Dveře se otevřely a zevnitř se ozvalo: „Rychle!"

Shavi a ostatní vběhli dovnitř, i se svými koňmi, a pak se dveře zase zabouchly se zvukem připomínajícím zazvonění umíráčku.

# # #

Uvnitř Westminsterského opatství vládlo zlověstné ticho. Tlusté kamenné zdi tlumily všechny zvuky zvenčí, ale Shavi stejně slyšel jen bušení krve ve spáncích. Celá budova byla plná železité vůně modrého ohně, příliš mocného, jak věřil, než aby se Fomoriané pokusili probít dovnitř. Sotva si trochu zvykl na to, že jsou alespoň pro tuto chvíli v bezpečí, začal se rozhlížet kolem a nevycházel z úžasu.

Obrovská loď opatství byla zaplněna, kam až jeho oko dohlédlo, bledými, mlčenlivými obličeji. Muži i ženy, staří, středního věku, mladí, děti i nemluvňata, všichni na něj hleděli s tvářemi zkřivenými hrůzou. Stáli těsně jeden vedle druhého a dívali se na nově příchozí, případně seděli v lavicích nebo na holé kamenné zemi, Na první pohled na nich bylo jen málo lidského. Ovce, pomyslel si, možná ještě méně než to.

Ale za vším tím strachem bylo lidství, i když žalostného druhu – lidé, kteří se zoufale snaží vypořádat s ochromujícím zjištěním, že všechno, co dokázali pochopit, se v okamžiku rozpadlo v prach.

„Kdo jste?“ To byl hlas muže, který s nimi hovořil přes dveře. Bylo mu něco přes padesát a byl oblečený podle módy, měl sinalý obličej, nakrátko ostříhané šedivějící vlasy a značkové brýle. Vypadlo to, že Tuatha Dé Dananny vidí poprvé. „A kdo jsou oni? Jsou to –“

„Přátelé.“ Shavi položil muži konejšivě ruku na rameno. Znovu se rozhlédl po vyčkávajícím davu. U stěn a v prázdných koutech lodi se válely prázdné plechovky a krabice, zbytky zásob jídla, které si přinesli s sebou, ale mnozí z těch lidí i tak vypadali vyhladověle. „Jak dlouho už jste tady?“

„Od chvíle, kdy to vypuklo. Všechny nás to zastihlo nepřipravené. Utekli jsme sem s tím, co jsme stačili popadnout. Trochu jídla… zdaleka ne dost… Jak se vám ve jménu božím podařilo sem dostat? Mysleli jsme, že všichni ostatní už jsou mrtví.“ Hlas mu odumřel a v očích se mu zaleskly slzy. „Nemůžeme se odsud dostat. Někteří se o to pokusili, aby opatřili více jídla.“ Potřásl hlavou a zadíval se na špičky svých bot.

Laura odtáhla Shaviho stranou. „To je noční můra. Buďto tady umřou hlady, nebo vyjdou ven a budou okamžitě zmasakrováni.“

„Nás čeká stejný osud.“

„Ano, ale oni nejsou jako my. Jsou to obyčejní lidé. To nadělení patří do našeho popisu práce, ne do jejich.“

Shavi stále ještě nedokázal pochopit, jak moc se změnila. Ještě nedávno by obhajovala vlastní záchranu za jakýchkoliv podmínek, a teď je vyzývala, aby přijali svou odpovědnost. Mohl se někdo doopravdy tolik změnit? „Máš pravdu,“ odpověděl s úsměvem. „Dlužíme jim alespoň tu trochu naděje, která nám zůstala.“ Otočil se k muži se sinalým obličejem. „Vy to tu máte na starost?“

Zavrtěl hlavou. „Předpokládám, že nejspíš chcete profesora Michella. Doopravdy to tu nevede, ale rozhoduje o věcech, které je třeba udělat.“

„V tom případě,“ řekl Shavi, „můžete nás k němu zavést?“

# # #

Chrámová loď byla nádherná a úžasná, se slavnými pomníky a náhrobky po obou stranách. Vládla v ní obřadní atmosféra. Když procházeli skrze ni, v očích uprchlíků nakrátko zaplála naděje. Někteří k nim vztahovali ruce jako viktoriánští chudí, mlčky prosili o jídlo. Tělnatá Nigerijka v příliš těsném plášti je obdařila plachým úsměvem; oči se jí leskly slzami. Děti měly v obličejích prázdný výraz, oči upřené do stínů. Dívenka oblečená ve svých nejlepších modrých šatičkách, jako kdyby byla zrovna na cestě za něčím výjimečným, když se její život zhroutil a ona zůstala uvězněná tady, se zeptala: „Neviděli jste moji maminku? Čekám tu na ni.“ Malé děti se otřásaly vzlyky, slzy jim už dávno vyschly. Shavi a Laura se na ně zprvu snažili povzbudivě usmívat, ale emoční náklady, které za to platili, byla příliš vysoké a tak po zbytek té dlouhé cesty raději odvraceli tváře.

Ve snaze soustředit se na něco jiného kývla Laura k pomníku umístěnému uprostřed lodi. „Co je to?“

„Hrobka neznámého vojína.“ Shavi už ji viděl dříve, ale nyní pro něj měla symbolický význam. „Přenesli sem jednoho neidentifikovaného anglického vojáka, který padl za první světové války na francouzském bojišti. Symbolizuje všechny oběti té obrovské tragédie, všechny neznámé bojovníky, kteří položili svůj život ve válce.“

V zadní lodi byla místa pro chór, nyní rovněž zaplněná uprchlíky. Shavi se zastavil, aby si prohlédl pomníky lemující zdi. Nyní bylo všechno, co tu nacházel, naplněno hlubokým významem, emočním nábojem tak vysokým, že hrozil překypět. „O tohle jsme přišli,“ řekl pochmurně. „Ne o rychlá auta, počítače a mobilní telefony. Na tomhle skutečně záleží.“ Ukazoval na jednotlivé památníky. „Elgar. Purcell. John Wesley. William Wilbeforce. Charles Darwin.“ Ukázal k jižnímu transeptu. „Tam dole, básníci. V rohu Chaucer, Auden, Shakespeare, Shelley, Blake, Keats, Dryden, Spenser, Jonson, Milton, Brontëovy, Wordsworth, Tennyson, Coleridge, Dickens, Kipling –“

„Nefňukej mi tu, Shavstere,“ přerušila ho Laura ponuře a prošla kolem něho.

# # #

Muž se sinalým obličejem je nakonec dovedl do kaple Eduarda Vyznavače, posvátného srdce opatství, kde byly uloženy nejcennější relikvie. Tam v gotickém křesle unaveně seděl více než šedesátiletý muž s dlouhými šedivými vlasy. Byl hrozně vyhublý, z roztřepených rukávů starého vlněného převlečníku mu vyčnívala kostlivá zápěstí. Tvář za brýlemi s drátěnými obroučkami prozrazovala člověka obtíženého mnoha starostmi, ale za tím vším Shavi viděl duševní integritu a inteligenci.

Muž se sinalým obličejem je předběhl a zašeptal něco starci do ucha. Profesor ani nevzhlédl a pokynul Shavimu a ostatním, aby šli dál. Když se zastavili před ním, krátce po nich loupl pohledem, ale jestli ho vzhled Tuatha Dé Danannů šokoval, nedal to nijak najevo. „Další uprchlíci před bouří?“ Jeho hlas zněl bolestně unaveně.

„Přišli jsme sem, abychom se utkali s vetřelci,“ odpověděl Shavi.

Mlčky je spočítal. „Že vás ale je. To jste se sem skutečně museli nacpat všichni?“

„My jsme jenom součást toho,“ řekla Laura. „Ta nejlepší, o tom není sporu, ale jsou s námi i jiní. A není jich málo. Tam venku zuří válka.“ Kývla směrem k Tuatha Dé Danannům. „Tihle –“

Profesor dal přikývnutím najevo, že si jich všiml. „Staří bohové zase jako noví. Myslel jsem si, že tu někde budete, i když jsem až doposud žádného z vás neviděl.“

„Kdo jste?“ zeptal se Shavi.

„Nesprávný muž na nesprávném místě v nesprávné době.“ Sundal si brýle a dlouho si protíral oči. „Akademik. Přesně to, co teď svět potřebuje. A jako by to nestačilo, odborník na antropologii.“ Hořce se zasmál.

„Tak jak jste se dostal do šéfovského křesla?“ Laura se dívala, jak muž se sinalým obličejem odchází.

„Někdo se toho musel chopit. Teď už stejně není co dělat, snad jen bránit lidem, aby páchali sebevraždy. I když i to může být marná snaha.“

Tuatha Dé Danannové se neklidně vrtěli, až Baccharus Shavimu mlčky naznačil, že se vrátí ke koním.

„Takže bychom se měli představit. Já jsem Brian Michell. A vy?“

Shavi a Laura se představili a pak krátce shrnuli, co se děje ve městě. Michell zamyšleně poslouchal a ve správných okamžicích chápavě přikyvoval. Když skončili, řekl: „Jakmile jsem poprvé spatřil ty netvory venku, okamžitě jsem věděl, že byli předlohou pro všechny nejhorší stvůry v našich starých mýtech. Bylo na nich něco nevyslovitelně starého, něco překypujícího symbolismem. Takže jsem usoudil, že je jen otázka času, než se objeví ti, kdo jsou zodpovědní za ostatní archetypy.“

„Výborně byste si rozuměl s naším stařešinou,“ řekla Laura. „Stejný jazyk, stejně nemožné cancy.“

„Nedokážu pochopit, proč ještě nevnikli sem a neroztrhali nás na kusy.“

Shavi mu vysvětlil, jak nejlépe uměl, všechno kolem modrého ohně, ale Michell hned věděl, o čem mluví. „Takže ti cvoci z New Age měli přece jenom pravdu. Vždycky jsem měl dojem, že na tom něco je. Duchovní zřídlo, říkáte? V tom případě předpokládám, že je jen přirozené, že je tohle místo tak mocný zdroj. Podle legend je posvátné tak dlouho, co tady žijí lidé. V prehistorických dobách božský ostrov sevřený mezi Temží a dvěma rameny řeky Tyburn, která teď teče potrubím. Starý Ostrov trnů, pro druidy posvátný. Později zasvěcený Apollónovi, místo, kde stál jeho chrám. Domov monumentů mnoha jiných, dnes už dávno zapomenutých náboženství. A pořád ještě to všechno poskytuje naší generaci. Úžasné.“ Nucené se usmál.

„Co jste dělal pro ty lidi?“ zeptala se ho Laura.

„Postaral se, aby ta trocha jídla, kterou jsme měli, byla rozdělena spravedlivě. Teď už toho moc na práci nemám. Organizoval jsem meditace a debaty. Snažil jsem se jim zabránit, aby si svoje frustrace nevybíjeli na ostatních. Poslouchali mě, protože si mysleli, že když jsem učený muž, hodně toho vím. Není to komické? Nedokázal jsem si poradit ani se svým vlastním životem. Žena – Bůh jí žehnej – mne opustila už dávno. Nemohla vydržet to moje žvanění. A moje pití, řekl bych. Co jsem sem přišel, neměl jsem ani hlt. Není to k popukání? Měli prozkoumat moje curriculum vitae mnohem pečlivěji.“

„Říkejte si cokoliv, podle mě jste na tu práci ten pravý. Dokázal jste je stmelit,“ řekl Shavi. Michell pokrčil rameny, ale do očí se mu nepodíval. „Chtěl bych k nim promluvit,“ pokračoval Shavi.

Michell se kousl do nehtu a vzhlédl. „A co jim řeknete? Nechci, abyste jim dělal jejich poslední dny ještě horší.“

„O to nemusíte mít strach.“ Laura se zašklebila. „Tady Shavi je rozený kazatel. Povzbudí je na duchu.“

„Chci jim říct, že je stále ještě naděje.“

Profesor zamrkal a zavrtěl hlavou. „Myslím, že pohádek už jsme všichni slyšeli dost.“

Shavi se rukou dotkl profesorových prstů, které byly až nesnesitelně studené. „Žádám vás, abyste mi dal svou důvěru.“

# # #

Když Shavi vystoupil na kazatelnu a shlédl na řady bledých obličejů pod sebou, které se na něj upíraly, mimoděk se zachvěl. Bylo tam tolik emocí. Zmocňoval se ho z toho pocit, že to nezvládne, ani zdaleka ne. *Jsem jenom obyčejný chlápek z Londýna*, chtělo se mu říct. *Žádný šaman, hrdina nebo zachránce.*

Ale brzy se přes to přenesl a slova mu plynula z úst bez přemýšlení. „Po celá staletí bylo tohle místem zázraků…“

# # #

Zřídili si základnu v jedné ze dvou věží navržených sirem Christopherem Wrenem na západní straně. Venku už padla noc a teď, když ve městě nesvítila žádná světla, bylo opatství jako ostrov uprostřed ničeho.

Tuatha Dé Danannové se pohodlně usadili v jednom koutě staré tmavé místnosti a dopřávali odpočinek svým očím. Shavi si pořád ještě nebyl jistý, jestli vůbec spí.

„Udělal jsi dobrou věc,“ řekla Laura tiše, když se spolu se Shavim a Baccharem usadila kolem pahýlu svíce z obchodu opatství. „Dalo se to vyčíst z jejich obličejů. Co jsi pro ně udělal, bylo… úžasné. Já

bych to nikdy nedokázala. Nikdo by to nedokázal.“ Pevně Shaviho objala. „Minul ses povoláním, kazateli.“

„Naděje je součást lidské podstaty.“

„Naděje je součástí všech tvorů veškerého bytí.“ Baccharus hleděl do blikajícího plamínku svíce. „Je to společná měna, které je často nedostatek.“ Podíval se na Shaviho. „A dát naději je největší dar ze všech.“

„Takové věci mu neříkej. Už tak je dost nafoukaný.“ Laura se opřela o Shaviho rameno. Po chvíli řekla: „Takže co budeme dělat teď? Nemůžeme tady přece sedět věčně.“

„Bojím se, že z dalšího boje jsme nadobro vyloučeni,“ řekl Baccharus. „Pokud se k nám mí lidé neprobojují, nebo některý z vašich druhů nedosáhne něčeho pozoruhodného, co úplně změní situaci, nemůžeme dělat skoro nic.“ Z jeho hlasu se dalo vycítit, že tohle rozhodně nečekal.

„Ale to je tak ubohé,“ namítla Laura. „Vždyť jsme ještě vůbec nic nedokázali! Stěží jsme se dostali do města!“

„Ne,“ namítl Shavi. „Musím se postarat, aby byl kotel při poslední bitvě tam, kde má být. Musím tam být já i Laura. Musíme najít nějaký způsob.“

Baccharus zvedl ruku, aby si zjednal klid. „Jenomže nic dělat nemůžeme. Kolem nás je město zamořené Nočními chodci, kde nemůžeme udělat ani krok, aby nás okamžitě nedostali. Moudrý se dokáže smířit s tím, když se události vymknou jeho kontrole.“

Laura se podívala na Bacchara a pak na Shaviho. „Takže tady budeme sedět a čekat na smrt?“

„Nebo na život,“ řekl Shavi.

# # #

V určitém momentě se tichá konverzace změnila v pouhé vzdálené šumění a Lauře klesla víčka, i když její bdělá část žasla, že vůbec může myslet na spánek. Když se znovu probrala, zjistila, že hovor mezitím ustal. Baccharus ležel vedle roztečeného zbytku svíce, oči zavřené. Shavi nebyl nikde v dohledu.

Vstala a protáhla se, i když ji od její proměny klouby nikdy skutečně nebolely. Ale bylo jí zima a dech se jí srážel u úst. Přitáhla si bundu těsněji k tělu; chlad z kamenných dlaždic jí pronikal podrážkami bot.

Shaviho našla v chodbě s okny obrácenými k městu. Vůbec by ho v té tmě neviděla, nebýt kratičkého okamžiku, kdy se dým a mlha rozptýlily natolik, že dovnitř proniklo trochu měsíčního světla. Pak ho spatřila opřeného o zeď a zalitého stříbrem jako ducha.

Když se k němu tiše přiblížila, vylekal ji zvláštní výraz v jeho obličeji. Měl ho zachmuřený ponurými úvahami a starostmi a ji najednou napadlo, jestli ho náhodou to, co prožil v Ponurých zemích, nepoznamenalo víc, než si mysleli. Co když ho to nějak vnitřně pokřivilo, aniž o tom sám věděl?

Zrovna se chtěla potichu vytratit, když vzhlédl a spatřil ji. Jeho hřejivý úsměv okamžitě zaplašil všechny její pochybnosti.

„Plánuješ sebevražednou misi?“ zeptala se.

Zvedl ruku, aby se mohla přitisknout k němu. „Přemýšlel jsem o ostatních.“

V jeho objetí se cítila v teple a bezpečí. Jeho vůně v ní vyvolala vzpomínky a překvapilo ji, jak šťastnou ji učinily, ale bylo v nich i hodně smutku. „Tenkrát když jsme si to rozdávali v Glastonbury,“ začala, „jsem s tebou tak trochu manipulovala.“

„Já vím.“

„Nebylo v tom nic špatného. Jen jsem k tobě chtěla proniknout. Tehdy jsem si myslela, že by to se mnou nikdo nechtěl dělat, kdybych to na něj nesehrála. Stejně je mi to líto. Měla jsem být upřímnější.“

„Proč máš pocit, že mi to musíš říct právě teď?“

Na okamžik se nad tím zamyslela. „Jestli jsem to podělala… jestli se ukázalo, že nejsem, co jsi ode mne čekal… Prostě jen nechci, aby sis o mně myslel, že jsem skrznaskrz zkažená. Úplně zkažená.“

„Nikdy jsem si o tobě nemyslel nic zlého, Lauro.“

„Jo, jasně… nevíš, co se může stát. Možná začnu v klíčovém okamžiku ječet a vezmu do zaječích. Nebo něco v podobném stylu.“

„Já ti věřím.“ Stiskl ji. „Zajímalo by mě, kde teď jsou ostatní. Ryan a Ruth už nejspíš vědí, jak hustě jsou fomorianské síly

rozmístěné po městě. Doufám, že jejich jednotka Tuatha Dé Danannů bude úspěšnější než ta naše.“

„Nejhorší na tom je, že se to možná nikdy nedozvíme. Budeme tady tvrdnout, dokud všechno nepůjde k čertu, a ani nebudeme vědět, jestli lidi, které máme rádi, žijí, nebo jsou mrtví.“

„A Church –“

„Church bude v pořádku.“ Zabořila nos do Shaviho ramene. „Ten má Boha na své straně. Příliš velký klaďas, než aby to podělal.“

„Musí to bolet, stále ho ještě milovat.“

„Vlastně ani ne. Jo, pořád ho miluji. Ale už jsem se vypořádala se skutečností, že nás společná budoucnost nečeká.“ Nasadila falešný tón hlasu. „Je to zkrátka jen jeden z těch strašlivě tragických zamilovaných příběhů.“

„Ještě to neskončilo.“

Tiše se zasmála. „Za těchhle okolností to fakt sedí. Ale jestli jsi myslel jenom ty naše pitomé osobní životy, tak vím, že máš pravdu. Vůbec poprvé jsem ohledně sebe optimista. Ohledně toho, co můžu dokázat. Což je přirozeně směšné, když už nám možná zbývá jenom jeden den, a ještě k tomu mi v žilách teče zelená krev. Ale víš, cítím se… plná naděje. Něco takového jsem nikdy dříve necítila.“

Shavi si opřel hlavu o její, přičichl k jejím vlasům, vychutnával si tu novou vůni, kterou kolem sebe šířila od své změny. Byl šťastný za ni, i když jim možná skutečně zbývaly jen hodiny života. „Co chceš dělat teď?“ zeptal se tiše.

„Abys mě držel, jako kdybych byla nějaké ubrečené děcko. Chci se s tebou dívat na východ slunce.“

V hluboké tmě zavládlo ticho, jenom občasné zasténání větru jim připomnělo, že existuje i nějaký jiný svět mimo ně. A oba pociťovali klid a mír.

# # #

Když ráno zbarvilo slunce kotouče dýmu do zlatova a ruda, Laura spala na podlaze v Shaviho náručí. Myšlenky, kterými se zabýval on, byly příliš krušné, než aby usnul, ale kouzelné barvy, jež zalily

chodbu přes vitrážová okna, stačily k tomu, aby se mu nálada trochu zlepšila.

„Nádherný den.“ Michell stál ve dveřích. „Omlouvám se – takhle brzy po ránu jsem na tom s ironií nikdy nebyl nejlépe.“

Shavi se opatrně vysunul zpod Laury, aniž ji probudil, a šel se pozdravit s profesorem.

„Chtěl jsem vám jenom poděkovat za to, co jste všem řekl včera večer,“ pokračoval Michell. „Hrozně jim to zlepšilo náladu. Kdybych nebyl takový cynik, přiznal bych, že to trochu zapůsobilo i na mě.“

„Jsem rád, že jsem mohl pomoct.“ Shavi se podíval najedno z oken, které nechal večer otevřené. „Všechno jídlo už je pryč?“

„Trochu ho ještě zůstalo. Železná rezerva.“

„Navrhuji, abyste ho mezi ně rozdělili dnes ráno.“

Michell se zadíval Shavimu do očí a pak pomalu přikývl. Kousl se do rtu. „Zařídím to. Máte na dnešek nějaký plán? Chcete si něco prohlédnout? Myslel jsem, že bych se mohl sám do něčeho pustit.“

Shavi se usmál. „Ne. Žádné plány.“

Laura se za jejich zády zavrtěla, pak hlasitě zívla a nakonec přišla k nim. Oči měla ještě napůl zalepené spánkem. Ranní chlad ji rychle probral úplně. „Kdy myslíš, že začne konec světa?“

„Moc dlouho už to nejspíš nepotrvá.“

„Jak to víte?“ zeptal se Michell.

Shavi ukázal na otevřené okno. Laura a profesor z něj vyhlédli současně.

Fomoriané stáli těsně jeden vedle druhého úplně všude, namačkaní na Victoria Street i ve všech okolních uličkách, kam až oko dohlédlo. Celé město se v ranním šeru lesklo olejnatou černí. Nikdo z nich nevydal žádný zvuk a ani se nehnuli: armáda černých soch. Všichni byli otočeni tvářemi k oknu, v němž stáli Shavi, Laura a profesor.

Čekali.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Dolů k řece se pomodlit

„Míníš na mě ještě někdy promluvit?“ Ruth už pozorovala Veitche dost dlouho, aby věděla, jak moc se ji snaží ignorovat.

Vzápětí litovala, že to řekla. Veitch po ní střelil pohledem, který byl tak strohý, až sebou škubla. „A co ode mě čekáš? Šťastné úsměvy a vzdušné polibky?“

„Ne, od tebe sotva.“

Dlouhé vlasy povlávající ve studeném severním větru mu zastřely tvář, takže v ní nemohla číst, ale sledovala ho už od chvíle, kdy vyrazili po Ml, a byl čím dál zachmuřenější. Jeho hezký obličej se tím chladem úplně proměnil. Někdy, když ho viděla takhle, ji docela děsil.

Tuatha Dé Danannové, kteří jeli před nimi, za nimi i po obou jejich stranách, ještě prohlubovali její osamělost tím, že ji už od chvíle, co opustili tábor, okázale přehlíželi. Jelikož se okamžitě sesypali na Veitche a přemluvili ho, aby si svlékl košili a předvedl jim to fantastické tetování, které pokrývalo jeho tělo, věděla, že se k ní tak nechovají proto, že je *Křehká bytost*. V době své právnické kariéry zažila podobné chování ze strany mužů mockrát, takže ji to teď nijak nevykolejilo. Nicméně vzhledem k tomu, co je čekalo, by se jí docela hodil přítel, který by ji podepřel, a trochu proto Veitche nenáviděla za to, že se jí nevěnuje; uvědomovala si ale, že nemá žádné právo to po něm chtít.

Na konci dálnice zahnuli na Severní okruh. Byl to zvláštní pocit, jet na koni po cestách, na kterých se dříve tak často posouvala se svým vozem v dopravní zácpě. Alespoň síla Tuatha Dé Danannů jí skýtala jakousi oporu. Byly jich stovky, možná tisíce, vyzbrojené bizarními zbraněmi, ze kterých jí stydla krev v žilách už při pouhém pohledu. Jejich řady se táhly, kam až dohlédla, a postupně rozevřeli

svou formaci, takže měla tvar šípu mířícího do zamořeného centra města. Lugh a Núadu vojsko vedli a oba měli tak bojovnou náladu, že se jí z toho obracel žaludek. Jí osobně boj žádné potěšení nepůsobil a zabíjení už vůbec ne; byla to práce, kterou bylo třeba vykonat, ale tím to končilo. Také ji rozčilovala žárlivost nebo opovržení, s nímž se oba bohové dívali na to, že nese oštěp. Měla jej připevněný na zádech ve speciálním postroji, který jí Lugh neochotně předal, a jeho moc ji hřála přes šaty a dodávala jí odvahu.

Ze Severního okruhu odbočili na North End Road a po ní dojeli k Hamstead Heath. Zeleň byla trochu přešlá říjnovými mrazíky, ale před spádem popela ji chránila vyvýšená poloha nad městem i směr větru.

Všechno, co mohli vidět pod sebou, byla vrstva hustého dýmu a mlhy zakrývající údolí Temže. Tu a tam ale zřídla natolik, že zahlédli černou věž zlověstně se tyčící na východě.

Zatroubení na zvláštní roh připomínající mořskou lasturu přiměl postupující jednotku zastavit. Ruth vepředu zahlédla Lugha a Núadua, jak o něčem vzrušeně diskutují. Po chvíli se rozjeli za Veitchem. Bylo naprosto zřejmé, že ji stále ignorují, ale rozhodla se, že nemá důvod nechat si to líbit, a tak pobídla svého koně, aby Veitche dohonila.

Oba bohové rozmlouvali s Veitchem a přitom se mu upřeně dívali do obličeje. „Naše cesta vede přes planinu porostlou vřesem," řekl Núadu. „Ale v otevřeném terénu může číhat nebezpečí."

Veitch si prohlédl krajinu. „Jestli tam ti parchanti vůbec jsou, nemůže jich být moc. Nevidím tu žádné vhodné skrýše."

„Noční chodci jsou lstiví," upozornil Núadu.

„Já říkám, abychom jeli dál," prohlásil Lugh. „Neplýtval bych časem na objížďky. A jestli narazíme na nějaké Noční jezdce, budou nevyhnutelně rozdrceni mocí Zlatých."

Veitch si zamnul bradu. „No, já nevím. Vůbec by se mi nelíbilo utkat se s nimi tady."

„Slyšel jsem, že jsi mocný bojovník," rýpl do něj Lugh. „Div divoucí, Křehká bytost, která není křehká."

Ruth se bála, aby se Veitch nenechal vyprovokovat, ale ten jen pokrčil rameny. „Ty tomu tady velíš. Udělej, jak myslíš."

Ruth si povzdechla, ale nikdo jí nevěnoval pozornost.

Když se bohové vrátili do čela jednotky, Ruth se zeptala Veitche: „Proč jsi to nechal na nich? Jsi lepší stratég než oni. V tom, co děláš, jsi doopravdy dobrý, Ryane. Měl by sis více věřit.“

Něco nesrozumitelného zavrčel, ale znovu se rozhlédl po pusté pláni. Široká travnatá plocha byla tu a tam přerušená skupinkou stromů a na severu hraničila s hustým lesem. Mířili k Parliament Hill, odkud měli otevřenou cestu dolů do Kentish Townu a pak na Camden, Islington a nakonec do City. Ruth se nejvíce obávala poslední fáze, kde jim spletité uličky a vysoké budovy zabrání v hromadném postupu. Očekávala, že se budou muset ke svému cíli tvrdě a zdlouhavě probojovávat, a pokud se Fomorianům podaří zadržet je na pouhých třicet šest hodin, skončí to pro ně porážkou. Kdyby jen existoval nějaký lepší způsob, pomyslela si.

# # #

Vojsko Tuatha Dé Danannů se na vřesovišti rozvinulo a poskytlo tak Ruth ještě impozantnější obraz své síly. Byla jich taková spousta, že si s tím její vnímání stěží dokázalo poradit; bohové ztráceli individualitu a stávali se čirou mocí, jež vyvěrala z jejich podstaty a slévala se v souvislou oslnivou záři. Připomínali jí moře zlata olizující ropou znečištěné břehy. Byl to uklidňující pohled a konečně se trochu uvolnila. Fomoriané proti nim neměli šanci.

Přes planinu postupovali pomalu. Núadu a Lugh vedli vojsko opatrně, ustavičně zkoumali terén. Veitch nespouštěl oči z pásu lesa.

Krátce nato slunce prorazilo tlustou vrstvu mraků a jeho hřejivé paprsky zašimraly Ruth na tváři. Zavřela oči a nechala se kolébat svým ořem, těšila se z vůně zeleně, kterou vánek přinášel od severu. V duchu si představila krásný podzimní den, v němž se s Churchem prochází mezi stromy barvícími se dozlatova, dočervena a dohněda, třeba někde ve Skotsku nebo v New Forestu. V mysli se jí ozvala melodie, která se prodírala na povrch od chvíle, kdy jejich cesta začala.

„Na co myslíš?“

Otevřela oči a uviděla, že si ji Veitch podezíravě prohlíží. „Nemůžu dostat z hlavy jednu starou písničku. Je to gospell, tradicionál, ale před nějakou dobou byl v jednom filmu George Clooneyho. Jmenuje se –“

V příštím okamžiku byli Fomoriané všude kolem. Vyskočili ze země, nebyli tu a v další vteřině byli, nepřátelská armáda, která se zhmotnila z ničeho. Než si uvědomila, co se děje, vypukl kolem chaos.

# # #

Ruth byla stržena hurikánem. Zlé sny, které měla v noci o nadcházejícím střetu, naznačovaly, že bude divoký a krvavý jako nějaká středověká bitva, ale to, co teď viděla kolem sebe, bylo ještě mnohem horší. Ohavné zubaté meče v rukou Fomorianů vířily jako vrtule, sekali a bodali jimi neúnavně a s ohromující rychlostí. Končetiny, hlavy a jiné části těl se brzy povalovaly všude kolem a vzduch zhoustl hejny třepotajících se zlatých můr.

Tuatha Dé Danannové si s nimi v brutalitě nijak nezadali. Jejich zbraně proměňovaly Fomoriany v mlhu černých kapiček nebo hustý sliz s jen přibližně naznačenými tělesnými rysy. A tam, kde se bojovalo natěsno, se uchylovali ke svým mečům, s nimiž se oháněli stejně zručně jako jejich protivníci. Ve strašné vřavě bitvy, kde bláto, krev a vnitřnosti za chvíli pokrývaly úplně všechno, Ruth stěží dokázala rozpoznat, kdo je kdo.

Veitch se jim co do divokosti vyrovnal. Jeho meč kmital vzduchem s účinností a závratnou rychlostí stroje a přitom se mu ještě dařilo manévrovat se svým koněm, útočit a ustupovat, dokonce i při nejtěsnějších skrumážích. Ta ohromující ukázka jeho instinktivních schopností Ruth vyrazila dech. To proto byl vybrán: byl ideální pro roli, která mu byla přiřknuta, byl neporazitelný válečník.

Oštěp svírala v pravé ruce – vůbec si nepamatovala, kdy ho vytáhla – a levou pevně držela otěže svého koně. Mnoho Nočních chodců padlo po zásahu její zbraně, ale Veitchovi se rovnat nemohla. Vlastně si připadala spíš jako přítěž. V téhle situaci nebyly její

schopnosti k ničemu a šílené vraždění, k němuž docházelo všude kolem, jí znemožňovalo jasně myslet.

Veitch to zřejmě vycítil, protože po chvíli přijel k ní. „Vypadneme z toho zatraceného pekla!“

Mečem jí klestil cestu a pomalu, ale jistě se začal probojovávat k volnému prostranství mimo bojiště. Ruth ho následovala v těsném závěsu a oštěpem dobíjela nepřátele, kteří Veitchovi unikli. Než se probili poslední řadou nepřátel, bolela ji žebra, jako kdyby ji někdo zbil kovovou tyčí.

Veitch se nezastavil, dokud nebylo mezi nimi a bitevní vřavou nejméně sto metrů volného prostoru, až pak se otočil a obhlédl scénu. „Do prdele. Koukni se na to.“ Jeho hlas byl sotva víc než pouhý šepot.

Teprve z jejich nové perspektivy se dala zahlédnout skutečná děsivost a brutalita bitvy. Fomoriané ani Tuatha Dé Danannové se nevyhýbali žádnému střetu, šli z jedné šarvátky do druhé, dokud nakonec nepadli. Zem byla prosáklá jejich tělesnými šťávami – stovky už jich byly zmasakrovány – ale Fomoriané měli určitou výhodu v tom, že neznali pud sebezáchovy. Kterýkoliv z nich byl ochoten obětovat se, aby jiný získal lepší pozici v boji. Třepotání zlatých můr nad bitevním polem dodávalo té hrůze paradoxní zdání krásy, a možná i proto se Ruth na chviličku zdálo, jako by pozorovala zvláštní, odlidštěné karikatury pohybující se rychlostí zpomaleného filmu ve zlatém sněžení.

„To míní bojovat do posledního muže?“ zeptala se, když už ten pohled nemohla déle vydržet.

„Oni nejsou muži.“ Veitch kypěl chladným hněvem. „Zapomněli na svůj úkol. Ztratíme všechno, protože se nechali strhnout vlastní zatracenou rivalitou.“

Než mohla Ruth odpovědět, jejich pozornost upoutal pohyb v dolní části údolí. Z dýmu se tam vynořovaly černé tvary, které na tu vzdálenost vypadala jako mouchy. „Fomoriané,“ řekla Ruth. „Nějaký létající druh.“

Zaostřit pohled na ustavičně se měnící rysy Fomorianů nebylo nikdy snadné, ale Ruth si byla jistá, že rozeznává něco jako netopýří křídla, avšak nepoddajná a lesklá, jako by byla vyrobená z kovu.

Když stvůry přistály na planině, jejich hmyzí krunýř se přeskupil a najednou byli pokryti příšerným potlučeným a zrezivělým brněním. Z lebky jim trčely četné rohy a oči jim plály ze styžské temnoty jejich důlků satanskou červení.

Náhle se dva létající Fomoriané oddělili od formace a zamířili k nim. „Rychle!“ křikl Veitch, otočil svého koně a pobídl ho, aby jim ujel.

Létající Fomoriané byli jako malé stíhačky; dokonce složili křídla, aby vyvinuli vyšší rychlost. Když jejich stín padl na Ruth, hodila sebou na stranu. Smrtící ráně ocelovými drápy se sice vyhnula, ale náraz ji shodil z koně. Na zem dopadla tak tvrdě, že se jí před očima roztančily hvězdičky a ucítila, jak jí vlasy sáknou krví.

Když vzhlédla, uviděla, že se obě stvůry zaměřily na Veitche. Vznášely se nad ním a uhýbaly jeho meči, pak bleskově útočily jako nestvůrní kolibříci. I tak se jim stěží podařilo zasadit mu několik menších ran: krev mu crčela ze šrámu na čele a další mu stékala po tváři.

Zatímco se Ruth ještě omámeně zvedala ze země, Veitch udělal prudký výpad a zabodl meč do břicha jedné ze stvůr. Vytryskla hustá černá tekutina, měnící se v mrazivém vzduchu v páru. Její proud Veitche těsně minul a dopadl do trávy, kde syčel jako kyselina. Smrtelné křeče umírajícího Fomoriana však Veitchovi vytrhly meč z ruky a druhá stvůra se už připravovala k rozhodující ráně.

Ruth reagovala okamžitě, přestože hlavu měla pořád jakoby plnou vaty. Popadla oštěp, který upustila při pádu, a hodila jím vší silou. Oštěp zasáhl stvůru do čela, prorazil jí lebku, projel jí hrdlem a tělem a břichem vyrazil ven. Fomorian žuchl na zem jako kámen.

Veitch se prudce otočil k ní. Zprvu byla jeho tvář naprosto nečitelná, ale pak se vesele zašklebil. „Takže dokážeš být stejný velký zlý parchant jako my ostatní.“

# # #

Poté co Ruth získala zpátky oštěp i svého koně, měli jen několik okamžiků, aby si rozmysleli, co dál. Část sil Tuatha Dé Danannů se začala přesouvat směrem k nim. Létající Fomoriané způsobovali na

okrajích formace Zlatých strašlivá jatka, ale do středu bitevní vřavy se jim zatím proniknout nepodařilo. Bylo zřejmé, že se miska vah osudu výrazně naklání na stranu Fomorianů.

Lugh a Núadu si to zřejmě uvědomovali, protože byli v čele ústupu. Zatroubení jejich lasturového rohu na okamžik překonalo i šílený hluk boje a krvežíznivý řev Fomorianů. Tuatha Dé Danannové se pokusili odpoutat od nejhustší vřavy. Mnoho jich při ústupu padlo.

Brzy už Veitchův a Ruthin kůň pádili tryskem po planině. Létající Fomoriané způsobovali hlavně zadní části formace stále velké ztráty, ale na otevřeném prostranství se lépe uplatnily Goibniovy zbraně. Poté, co bylo několik Fomorianů sestřeleno v letu, ostatní se stáhli a čekali na vhodný okamžik v povzdálí. Noční chodci se mezitím přeskupili a začali tlačit Tuatha Dé Dananny na východ; jakmile se bohové dostali do městské zástavby, jejich ústup se rozdrobil.

Ruth si všimla, že to Núadua hluboce zasáhlo. Z tváře mu zmizela všechna arogance, která měnila jeho úsměv v úšklebek; teď z ní čišelo znepokojení.

Veitch to viděl také, patrně si toho všiml dřív než jiní. „Nemůžeme dál prchat!“ zařval, aby překřičel zvonění tisíců kopyt.

„Tak co navrhuješ?“ odsekl Núadu.

Když Ruth viděla zamyšlený výraz, který se Veitchovi objevil v obličeji, neubránila se úsměvu; tohle dobře znala. „Existuje způsob, jak dostat všechny tyhle koně a tak přímo do středu města, kam potřebujeme proniknout,“ řekl.

„Tak proč jsi to nenavrhl dříve?“

„Protože je to nejspíš zatraceně nebezpečné.“ Veitch se obrátil k Ruth. „Metro.“

Ruth se snažila ovládat, ale Veitchův návrh ji okamžitě vzpružil. „Samozřejmě! Pod celým městem je síť tunelů, kterými se dá dostat kamkoliv!“

„Nejsou tam jen tunely metra. Je tam spousta dalších. Tajné chodby pro vládu a armádu. Staré vyřazené linky a kdo ví co ještě.“

Núadu zastavil svého koně; dorazili k východnímu okraji planiny. Během několika minut se to kolem bude hemžit Tuatha Dé Dananny mačkajícími se v ulicích a zralými na jatka.

„Rychle! Času je málo!“ Ruth se zdálo, že v Núaduově hlasu zaslechla něco jako respekt.

„Dobře, tak jsme domluveni. Kdybychom se teď všichni rozjeli k nejbližší stanici, ti parchanti by se pustili za námi a odřízli by nás. Ale ve skutečnosti jim jde hlavně o tebe, Lughu, a o ostatní pohlaváry. O mě nejspíš taky. Takže se je pokusíme odlákat a pak se jim ztratit. Ruth odvede tolik z vašich sil, kolik jen bude možné, ke stanici Archway a pak se s některými přesune k Highgate.“ Zamrkal. „Zbytek se o sebe bude muset nějak postarat sám.“

„Souhlasím. Mohou si vydobýt čest tím, že zadrží Noční chodce na tak dlouho, aby nám umožnili dorazit k cíli.“ Než znovu pobídl svého koně, ještě jednou se podíval na Veitche. „Jsi skutečný šampión svého lidu, Bratře draků.“ A pak odjel seznámit s plánem své pobočníky.

Veitchovi se po tváři rozlil ruměnec pýchy a snažil se odvrátit od Ruth dřív, než si toho všimne. Ta dojela až těsně k němu a položila mu ruku na rameno, pak se natáhla a zašeptala mu do ucha: „Já vím, že jsi hrdina, Ryane Všichni to vědí.“

Podíval se jí do tváře, neschopen najít slova, kterými by vyjádřil svoje myšlenky. Místo řečí si ji k sobě přitáhl a políbil j i na tvář; byl to polibek na památku starých časů. Potom pobídl svého koně a rozjel se sehnat muže, které potřeboval.

# # #

Veitch, Lugh a Núadu vedli asi třicetičlennou skupinu příjemnými uličkami hraničícími s plání. Během několika minut dorazili na místo, které Veitch určil ze své encyklopedické strategické paměti. Hřbitov Highgate zadumaně odpočíval za vysokými kamennými zdmi a železnou bránou zamčenou na řetěz, bludiště cestiček mezi rozpadajícími se viktoriánskými náhrobky obrostlými břečťanem a zastíněnými skupinkou vysokých stromů.

Lugh vyrazil hlavní bránu jediným kopnutím. Na koních vjeli až doprostřed hřbitova a teprve tam sesedli. Veitch věděl, že vybral správně: mezi pomníky a v hrobkách se dalo najít spoustu úkrytů, zatímco husté keře, rovy a mohyly znemožňovaly dobrý rozhled.

Když se rozhlédl po šedivých náhrobních kamenech, nedokázal potlačit zachvění. Znovu byl v Ponurých zemích. Z mysli se mu začaly bez pozvání vynořovat obrazy mrtvých chytajících ho za nohy, a jakkoliv se je silou vůle snažil zapudit, neustále se tlačily na světlo.

Než rozhodl, co podniknou dál, vylezl na starý pokroucený tis. Skrze jeho husté jehličí stěží dohlédl na obvod hřbitova. Nemýlil se: Fomoriané už se zmateně hemžili v ulicích kolem. Jejich úlová mysl byla skvělá při přímé konfrontaci, ale cokoliv, co vyžadovalo hlubší přemýšlení a obtížné rozhodování, je nechávalo na holičkách. Pomáhalo i to, že mezi sebou neměli žádné vůdce. Nikde neviděl žádné kroužící vrány, ani obrovské, mocné válečníky, jako byl ten, který ho pronásledoval v Edinburghu.

Po chvíli se jich většina vydala pronásledovat Ruth mezi stromy, ale váhali dost dlouho, aby jim poskytli potřebný náskok. Jiná velká skupina zamířila ke hřbitovu. Veitchovi přeběhl po zádech mráz, když viděl, jak se přelévají přes zeď a sunou se mezi náhrobky jako stíny za soumraku. Přidalo se k nim i několik létajících Fomorianů, kteří teď kroužili nízko nad hřbitovem a slídili po kořisti.

Veitch seskočil na zem vedle Lugha a Núadua. „Víte, co je to partyzánská válka? Rozdělíme se po jednom nebo po dvou, a zatímco se budeme přesouvat přes hřbitov, zlikvidujeme jich co nejvíc. Setkáme se na druhé straně u vchodu do stanice Highgate.“

„A co naši koně?“ zeptal se Núadu.

„Rozeženeme je. To by mohlo přispět k všeobecnému zmatku.“

Núadu a Lugh začali ostatním něco povídat jazykem, kterému Veitch nerozuměl. O chvíli později se už rozptýlili po okolí jako duchové.

# # #

Navzdory chladu byl Veitch zpocený od hlavy k patě. Vystoupil zpoza lišejníkem porostlého obelisku, který se tyčil vysoko nad jeho hlavou, přímo před tři Fomoriany opatrně se blížící po cestičce nějakých dvě stě metrů od něho. Ti svůj objev okamžitě oznámili sérií opičích skřeků svým soukmenovcům.

Ostatní Fomoriané však byli příliš zaměstnaní divoce pobíhajícími koni, než aby jejich křik slyšeli. Oři se hnali plnou rychlostí po klikatých cestičkách a objevovali se na dost dlouho, aby nezůstali nepovšimnuti, ale ne na tak dlouho, aby Noční chodci stačili zahlédnout, jestli nesou jezdce nebo ne.

Veitchovi se divoce rozbušilo srdce, když se Fomoriané rozběhli k němu. Pohybovali se o tolik rychleji, než by se dalo soudit z jejich robustních postav: výkonné stroje na zabíjení hnané nevyčerpatelnou energií. Na jejich síle bylo něco hypnotického, co ho přibilo k zemi, a než se obrátil, aby se rozběhl k blízkému kopci, jeho náskok se nebezpečně snížil. Věděl, že jim nedokáže utíkat dlouho.

Jak kličkoval mezi náhrobky v naději, že tím své pronásledovatele zpomalí, cítil, že napětí uplynulých dní si začíná vybírat krutou daň. Vyčerpání vysílalo tupou, ochromující bolest do jeho svalů, a síly, kterých měl obyčejně nadbytek, ho rychle opouštěly.

Fomoriané se hrnuli za ním a přitom drtili nohama nebo údery pěstí náhrobní kameny, které přetrvávaly stovky let. Po větru se šířil jejich nepříjemný, pižmový zápach; Veitchovi se obrátil žaludek pokaždé, když ho ucítil. Nyní už ani neměl sílu bojovat s nevolností. Přelezl nachýlený kříž a přitom se o jedno z jeho ramen škrábl na lýtku, pak nemotorně dopadl na cestičku na druhé straně. Zabolelo to, až si chvíli myslel, že si zlomil kotník, ale po několika kulhavých krocích usoudil, že si ho nejspíš jenom podvrtl. I to se mu však v současné situaci mohlo stát osudným.

Kus náhrobního kamene proletěl vzduchem a narazil do sochy anděla, přitom minul jeho hlavu jen o centimetry. Prudce zahnul stranou a rozběhl se ke staré hrobce, která byla tak porostlá břečťanem, že vypadala jako přírodní útvar.

Oběma rukama se chytil břečťanu a vyhoupl se na střechu, odkud přeskočil na větev stromu za ní. Jeho reakce byly pořád ještě dost rychlé, aby mu neunikl stín, který se na něho řítil. Drápy jednoho z létajících Fomorianů pročísly vzduch v místě, kde byla před okamžikem jeho hlava. Rychle nad sebou mávl svou stříbrnou rukou. Z prstů se vysunuly stříbrné nehty, přesně jak mu Núadu ukázal, a řízly stvůru do levé nohy. Ta se v letu zapotácela a on na ni zaútočil

znovu – tentokrát jí napůl roztrhl křídlo. Fomorian se zřítil mezi hroby, stále ještě živý, ale těžce raněný.

Veitch neměl čas popadnout dech. Fomoriané se škrábali na střechu hrobky, ale zdržoval je břečťan, který se pod jejich váhou trhal; přesto se jim podařilo najít dostatek opor pro ruce a nohy, aby se dostali nahoru.

Veitch přeskočil na větev a z ní zase dolů na cestičku. Při dopadu mu kotníkem projela ostrá bolest. Vykřikl, pak zaťal zuby a odbelhal se po cestičce vedoucí do hustého hájku.

O minutu později ho následovali i Fomoriané. Ale sotva vběhli do stínu pod stromy, narazili na Lugha a Núadua, kteří číhali každý po jedné straně cesty.

Veitch se opíral o strom, aby ulevil svému kotníku. „Mohlo to být horší," řekl si s pokrčením ramen. „Mohl jsi být mrtvý."

Fomoriané se ani nestačili vzpamatovat z překvapení, když Lugh jednomu z nich rozpáral břicho a Núadu druhému uťal hlavu. Třetí se začal měnit v cosi příšerného, ale oba bohové naráz mávli meči a uťali tomu končetiny.

„Dobře vám tak," poznamenal Veitch směrem ke kouřícím mrtvolám a ušklíbl se.

# # #

Po hřbitově se míhala zlatá těla jako podzimní stíny. Pozůstatky leskle černých těl visely z křížů a soch andělů, ležely roztažené na kamenných deskách hrobů nebo byly naskládané u zdí hrobek, zakryté břečťanem.

Veitch to všechno řídil s osobitým citem pro detail, a když dospěl k názoru, že v omezeném čase, který měli, napáchali nepříteli dost škod, kývl na Tuatha Dé Dananny, aby se dali na ústup. Přehoupli se přes obvodovou zeď a v mžiku zmizeli i s kulhajícím Veitchem.

# # #

Ruth čekala ve stínu pokladny stanice metra Highgate a dívala se, jak po cestě pobíhají v slábnoucím odpoledním světle koně. Stovky,

možná i tisíce těch zvířat teď cválalo ulicemi severního Londýna a účinně maskovalo jejich stopu.

Stěží čtvrtina síly Tuatha Dé Danannů pod jejím velením seběhla dolů po úzkých točitých schodištích stanice metra Archway, když se rozhodla přemístit, aby se vyhnula Fomorianům. Mnohem víc jich teď čekalo na dně děsivě hluboké šachty Highgate, pokud si dobře vzpomínala, vůbec nejhlubší v celé síti metra. Jelikož výtahy nefungovaly, trvalo jim celou věčnost, než se všichni procpali malou stanicí a schody. Na cestu si přitom svítili improvizovanými pochodněmi vyrobenými ze všeho dřeva, které v okolí našli. Po celou tu dobu měla srdce až v krku a každou chvíli čekala, že se na ně sesypou Fomoriané, zrovna když nebudou v pozici, aby se účinně bránili.

Ale nakonec se jim to nějak povedlo a ji nechali, aby tu čekala až dorazí Veitch s ostatními. V ruce tiskla oštěp, který jí dodával sebejistoty, a cítila, jak v něm pulzuje konejšivé teplo. Bylo to zvláštní, ale teď vypadal trochu jinak, než když ho dostala; už nebyl tak primitivní a přibyly na něm jemné intarzie ze zlata a stříbra.

Nemyslela na to, co přinese příštích čtyřiadvacet hodin; vlastně aby byla upřímná, musela si přiznat, že už několik posledních týdnů očekávala strašlivý konec pro ně pro všechny. Už ji to neděsilo. Když je něco tak pravděpodobné, prostě se smíříte s nevyhnutelným a jdete dál. Jak tam teď stála, překvapovalo ji a trochu znepokojovalo, že nejhorší obava, kterou si teď připouštěla, se týkala toho, že by to Veitch nemusel dokázat. Nezpůsobí ten jeho nezvladatelný vztek, že udělá nějaký hloupý omyl? Neleží už kvůli své demonstrativní statečnosti v kaluži krve v nějaké zastrčené uličce? Bála se nad tím zamýšlet hlouběji, protože měla strach, k čemu by mohla dospět.

Milovala Churche – věděla, že ano – ale cítila také silnou náklonnost k Veitchovi. Bylo to víc než přátelství a míň než láska, ne dost na píseň a víc než dost na to, aby ji možnost, že už ho víckrát neuvidí, naplňovala hlubokým, sžíravým smutkem. Před tou velkou změnou byly i její city mnohem jednodušší, teď se už nemohla spolehnout ani sama na sebe.

Když zahlédla zlatý třpyt v šedých ulicích a pak i Veitche uprostřed skupinky bohů, tmavé vlasy vlající ve větru, osušila si oči, zhluboka si povzdechla a otočila se ke schodišti.

# # #

„Ty se nám rozpadáš před očima, Ryane. Nejdřív si přijdeš o ruku a teď zase podvrtnutý kotník.“ Ruth zvedla pochodeň výš. Temnota se stáhla podél stěn schodiště jako živé stvoření.

„My všichni se uzdravujeme rychle.“ Veitch se ztěžka belhal po schodech a přitom se přidržoval zábradlí kvůli opoře. Za ním mlčky sestupovali Núadu, Lugh a další Tuatha Dé Danannové.

Veitch už měl zase svou nebezpečnou náladu. Ruth mu to viděla na obličeji, hned když vešel do stanice. Jakmile se ocitli na temném schodišti, upadl do ní ještě hlouběji a na její otázky odpovídal jen úsečně a stroze. V takovýchle chvílích představoval jasnou hrozbu. V jemnější formě to bylo přitažlivé, ale když byl na tom tak jako teď, byla docela ráda, že je na jejich straně.

# # #

Než dorazili na nástupiště, Ruth divoce bušilo srdce a dýchala rychle a přerývaně. Překvapovalo ji a zároveň znepokojovalo, jak silně na ni tma působí svými klaustrofobickými účinky; přestože měli pochodně, neviděli dál než na několik kroků. Ačkoliv tu byla v minulosti mnohokrát, v tomto stavu na ni nástupiště působilo tísnivě a cize. Přímo fyzicky si uvědomovala tíhu země nad sebou. Jelikož ventilace nefungovala, vzduch byl tady dole zatuchlý a páchl vlhkostí a olejem. Byla tu hrozná zima. Jen s námahou přemáhala nutkání otočit se a rozběhnout se zpátky ke světlu.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se jí Veitch.

„Sestoupili do metra už na Archway. Na místo setkání měli dorazit tunelem linky.“ Její hlas zněl napjatě a dalo se z něj poznat, jak jí panika stahuje hrdlo.

„Zatraceně, ty přece víš, jaké je tam dole bludiště. Mohli se ztratit _“

„Je mi líto,“ odsekla sarkasticky. „Hloupě jsem si myslela, že nemůžeme ztrácet čas.“

„No dobře. Riskování se beztak nevyhneme.“ Posadil se na okraj nástupiště a spustil se dolů na koleje.

Ruth na okamžik zaváhala a pak ho napodobila. Snažila se mu držet co nejblíž. Lugh šel s malou skupinkou Tuatha Dé Danannů v čele, zatímco ostatní tvořili zadní voj.

V blikajícím světle pochodní se před nimi na konci nástupiště černalo ústí tunelu. Jako tlama připravená nás spolknout, pomyslela si Ruth. Naskočila jí husí kůže, a když se zadívala do temnoty, zmocnila se jí předtucha, že jdou vstříc smrti a nikdo z nich už víckrát neuvidí světlo.

# # #

„Co je to?“ Když na okraji oblasti ozářené pochodněmi zahlédla zákmit rychlého pohybu, srdce se jí divoce rozbušilo.

Všichni strnuli. „Já jsem nic neviděl,“ zašeptal Veitch.

„Určitě tam něco je.“ Hlas měla napjatý.

Lugh našel v tunelu nějaké zaolejované hadry, svázal je do jednoho velkého balíku a ten zapálil svou pochodní. Pak jím zatočil nad hlavou a hodil ho do tunelu před sebe. Stíny se poplašeně rozběhly na všechny strany, ale z toho, co Ruth na okamžik zahlédla ve světle plamenů, jí po zádech přeběhl mráz.

Před nimi se rozprostíralo moře potkanů sahající od jedné stěny k druhé a kam až dohlédli. Oči hlodavců se chladně leskly. Když hořící hadry dopadly, dali se na spěšný ústup; celá hnědá chlupatá masa se rozvlnila a v příštím okamžiku byl tunel prázdný. Zvuk škrábání drápků na kovových kolejnicí pomalu zanikl v dálce.

„Ještě že máme světlo,“ poznamenal Veitch. „Když mají hlad nebo je něco zažene do kouta, dokážou to být zatraceně nepříjemní parchanti. Teď, když se všude povalují mrtvoly a tak, to nejspíš bude ještě horší.“

Z představy, kterou Veitchova poznámka vyvolala, se Ruth obrátil žaludek. „Víš, je tu nebezpečí, že jsou některé tunely zaplavené,“ řekla, aby změnila téma. „Čerpadla nefungují.“

„To je to poslední, co nám může dělat starosti.“

„Myslíš, že tady dole narazíme na Fomoriany?“

„Mohli by část tunelového systému používat, ale budou si hledět vlastních záležitostí. Nás tu hledat nebudou.“

Ruth se nad tím chvíli zamyslela. „Víš to určitě? Připadá mi, že jsou dost důkladní. Už několikrát nás přechytračili a vždycky měli v rukávě nějaký náhradní plán, když ten hlavní nevyšel. Vím, že Calatína už se bát nemusíme, ale pořád je tu ještě Mollecht a bůh ví kdo ještě –“

„Klidně můžeš být tím zatraceným stratégem sama, jestli chceš.“

„Jenom jsem vyslovila svůj názor. Mám taky právo mluvit, víš?“

„A jde ti to zatraceně dobře.“

„Trhni si.“ Strčila do něho tak silně, že dopadl na zraněný kotník.

Vztekle zaklel a obrátil se k ní, obličej zkřivený vztekem, ruce zaťaté v pěsti. Byl na něj tak děsivý pohled, že upustila pochodeň. Zaprskala a zasyčela, ale naštěstí nezhasla.

„Dej mi to!“

„Ne!“ Znovu ho odstrčila a zvedla kus hořícího dřeva.

„Jestli přijdeme o pochodně, jsme v pytli!“

„To já vím!“

„No tak ji drž pořádně, ty pitomá –“

„Co?“ Otočila se a podívala se mu do očí.

„Nic.“ Veitch si uvědomil, že přestřelil.

„Co ses chystal říct?“ Její hlas zněl ostře a mrazivě.

„Pojď, prosím tě.“ Zkroušeně vyrazil vpřed. „Tohle mi nedělej,“ řekl. „Ne před nimi.“

„Koho zajímá, co si myslí?“

„Mě.“

Několik minut šli v naprostém tichu a Ruth se postupně uklidňovala. Nakonec řekla: „Měl by sis o té své potlačované zlosti promluvit s terapeutem. Stačí maličkost a vybuchneš.“

Už to vypadalo, že neodpoví, ale nakonec řekl tiše: „Dřív to nebýval problém.“

„Máš ho, co tě znám. A rovnou ti říkám, že je to tvoje slabina. Při každé prkotině vyletíš a přestáváš myslet racionálně –“

„Dobře.“

„Nemůžeme si dovolit –“

„Řekl jsem dobře!“ V příštím okamžiku si uvědomil, že to udělal zase, ale místo aby se omluvil, zrychlil krok, až dohnal Lugha a ostatní Tuatha Dé Dananany.

# # #

Takto postupovali další půlhodinu, Ruth zahalená v rubáši osamělosti naslouchala ozvěnám, které se odrážely od stěn, ale vůbec nic neprozrazovaly. Nikdo nepromluvil; atmosféra byla tím napjatější, čím hlouběji do tunelů pronikali. Ruth se stále nemohla zbavit předtuchy, že před sebou mají něco strašného, co se drží jen krok nebo dva před světlem jejich pochodní.

Veitch šel s hlavou skloněnou, ale ze strnulosti jeho ramen se dalo vyčíst, že si neustále uvědomuje její přítomnost. Přemýšlela, jestli k němu nebyla příliš tvrdá; napětí, které cítila, způsobovalo, že byla nezvykle nervózní. Hryzání viny jí napovídalo, že to nejspíš nebyla tak jednostranná záležitost, jak si původně namlouvala. Veitch si zatím vedl naprosto příkladně; kdyby se jim do toho pořád nepletla ta hloupá emocionální stránka věci, vyjádřila by mu upřímnou pochvalu, kterou si rozhodně zasloužil.

Když procházeli stanicí Archway a světlo pochodní se zalesklo na keramickém obkladu stěn, pochyby hlodající někde hluboko v její mysli se okamžitě vynořily na povrch. „Kde jsou ostatní?“ zeptala se jen tak obecně.

Veitch zaváhal a pak se k ní otočil. „Nejspíš někde špatně zahnuli,“ odpověděl. Ruth připadalo, že to zní trochu zahanbeně.

„Když se tu někde potlouká celé vojsko, dalo by se čekat, že uslyšíme alespoň nějakou ozvěnu, nemyslíš?“

Zastavili se a poslouchali. Neslyšeli vůbec nic, kolem vládlo ticho jako v hrobě. „Možná omylem zahnuli do tunelů vedoucích na sever,“ nadhodil Veitch. „Kdo ví? Možná jsou tam desítky servisních chodeb, o kterých nemáme ani tušení. Ve tmě by snadno mohli minout křižovatku a ani by si toho nevšimli.“

Veitch mohl mít docela dobře pravdu, ale tíha, která jí svírala srdce, se stejně ještě zvětšila.

# # #

Ruth ztratila veškerý pojem o čase. Jediné, co vypovídalo o ubíhajících minutách, byla stupňující se bolest nohou a monotónní přehlídka nástupišť, která dříve neznamenala nic, než časová pásma na síťových jízdenkách sloužících k přepravě mezi domovem a zaměstnáním. Nyní to byly zastávky na cestě do pekla a jejich jména jí plála v mysli: Tufnell Park, Kentish Town, Camden Town, Euston, King's Cross, Angel. Věděla, že nyní bude následovat Old Street a pak budou v samotném srdci City. A tou dobou, pomyslela si, už bychom měli přesně vědět, jaké problémy nás čekají.

Na jednom místě poblíž King's Cross zaslechli vzdálené řinčení zbraní a výkřiky ozývající se z ústí jednoho z myriád tunelů, které se tu sbíhaly. Předpokládali, že to byla hlavní část vojska Tuatha Dé Danannů, která se někde setkala s odporem.

Núadu by se nejraději rozběhl za svými druhy, aby pomohl, pokud by to potřebovali, ale Veitch byl proti tomu. Systém tunelů byl tak složitý, že šance najít je byla skoro nulová – mohli by tady klidně bloudit celé dny. A čas nebyl na jejich straně; alespoň někteří z nich musí dorazit k cíli.

Po vzrušené debatě Núadu znovu ustoupil, ale Ruth bylo jasné, že ho trpělivost s *Křehkými bytostmi* valem opouští.

Když za sebou nechali Old Street i Moorgate, Veitch se k ní opět přidal. Vzduch se ještě o několik stupňů ochladil a šířil se jím nepříjemný pach, který Ruth raději blíže nezkoumala.

„Tak už jsem ti zase dobrá?" zeptala se uštěpačně a okamžitě se za to nenáviděla, ale to popíchnutí si prostě nedokázala odpustit.

Tentokrát to po Veitchovi sklouzlo; myslel na úplně jiné věci. „Teď přijde stanice pod Anglickou bankou. Brzy už budeme muset vystoupit na povrch." Na chvíli se odmlčel. „Ty zvuky boje, které jsme slyšeli, nemohly znamenat nic jiného, než že tady dole jsou Fomoriané. Měli jsme štěstí, že jsme se s nimi ještě nesetkali osobně."

„Neřekla bych, že se to dá vysvětlit štěstím. Nějak se mi nechce věřit, že by nechali jednu z hlavních cest na svoje nejposvátnější místo úplně nestřeženou.“

Přispěchal k nim Lugh a naznačil jim, aby byli zticha.

„A máme tu další zásah Osudu,“ zašeptala Ruth poněkud dětinsky.

Zepředu k nim z dálky doléhaly zvuky. Vzbuzovaly představu velkého množství přesouvajících se těl a občasný závan odporného puchu, který k nim zanesl proud vzduchu, prozrazoval, že se jedná o Fomoriany.

„Teď nás zatlačí až zpátky na Moorgate, než najdeme místo, kde bychom je mohli potichu nechat přejít kolem nás,“ řekla Ruth zachmuřeně.

„Do prdele!“ Veitch se rozhlédl kolem sebe jako zvíře zahnané do kouta. „Nemůžeme promarnit –“

Jeden z Tuatha Dé Danannů ukázal na úsek východní zdi ztrácející se ve stínu. Rychle se tam rozběhli a našli boční chodbu, širokou tak akorát pro několik lidí vedle sebe. Veitch vešel dovnitř, aby ji prozkoumal. Za necelou minutu byl zpátky a usmíval se od ucha k uchu. „Je to průchod do jiného tunelu. Můžeme se tam schovat.“

„Pak tedy spěchejme,“ řekl Núadu. „Už jsou skoro tady.“

Protlačili se dovnitř co možná nejtišeji. Stěží opustili severní linku, když uslyšeli dunění mnoha těžkých nohou dusajících kolem ústí chodby. Podle hluku a doby, po kterou se ozýval, Ruth usoudila, že jich muselo být alespoň pět set. Patrně se přesouvali k místu střetu s Tuatha Dé Dananny. Doufala, že to znamená, že si fomorianské síly v boji nevedou zrovna nejlépe.

V jednu chvíli to vypadalo, jako by Fomoriané zamířili do spojovací chodby, a tak poodběhli o několik set metrů a pak se přitiskli zády ke zdi, přičemž se co nejvíce snažili zakrýt světlo pochodní. Když se několik minut nic nedělo, Ruthino srdce se trochu uklidnilo.

Bylo zřejmé, že tunel, v němž se nyní nacházeli, už je dlouhou dobu nepoužívaný. Kolejnice tu byly z větší části vytrhané a tu a tam našli tabulku s nápisem odkazujícím na doby počátků stavby

podzemní dráhy na konci devatenáctého století. U vlhkých cihlových zdí pokrytých bílou solí rezivěly prastaré výhybky. Na místě, kde měly být kolejnice, ležely hory zeminy a různého odpadu, o němž Ruth soudila, že se sem dostal při práci na ostatních tunelech.

Když zvuky Fomorianů utichly v dálce, všichni si oddechli. „Bože, ti ale smrdí!“ postěžovala si Ruth.

„Byli poháněni jejich Caraprixy.“ Núadu se rozhlížel po tunelu. „Když Caraprix přebere aktivní roli, začne stimulovat výrazný pach.“

„I v tobě?“ zeptala se kousavě.

„My přirozeně božsky voníme,“ opáčil s úsměvem.

Zamířili zpátky na místo, kde z tunelu odbočovala spojovací chodba, ale když ji po pěti minutách chůze stále ještě nezahlédli, začalo být Ruth jasné, že museli průchod do ní minout. „Asi jsme ji v té tmě přešli,“ zavolala na ostatní.

„Já jsem nic neviděl,“ odsekl k Ruthině podráždění Veitch. „Pojďme ještě kousek.“

O tři minuty později se začaly ve světle jejich pochodní v dálce rýsovat neurčité tvary. „Podívej se, to je stanice,“ vydechla Ruth, když došli blíž. „Říkala jsem ti, že jsme ji přehlédli.“

Veitch pozvedl pochodeň do výšky a přečetl si název stanice na tabuli. „King William Street?“ podivil se. „O té jsem jaktěživ neslyšel.“

„Musí to být jedna z těch, které se už nepoužívají,“ usoudila Ruth. „Pár takových přece v Londýně je, ne? Ale máš pravdu, já jsem o ní také nikdy neslyšela.“

Veitchova pochodeň osvětlila špinavé, popraskané obklady a potrhané plakáty. Na jednom stálo: *Dodržujte zatemnění*! Na jiném zase: *Lehkomyslnost potápí lodě!* „Vypadá to, že ji za druhé světové používali jako protiletecký kryt,“ konstatovala Ruth.

„Potřebujeme další dřevo,“ řekl Lugh. „Pochodně nám už docházejí.“

„Tady by nějaké mohlo být,“ odpověděl Veitch. „Pošli svoje muže, aby se po něm poohlédli.“

Lugh se na něho zamračil – znělo to, jako kdyby mu Veitch dával rozkazy – ale nakonec pokynul třem Tuatha Dé Danannům, aby šli hledat.

Veitch se opřel o okraj nástupiště. „Kolik myslíš, že je hodin?“ zeptal se.

Ruth pokrčila rameny. „Moje vnitřní hodiny říkají, že je jedenáct… půlnoc. Možná trochu později.“

„Měli bychom si odpočinout.“

Ruth byla ráda, že s tím Veitch přišel. Sama už byla hodně unavená, ale bála se to říct, aby ji ostatní nepovažovali za slabou. Núadu kývl na souhlas a předal tu informaci svým mužům.

„Už jsme dost blízko, abychom si mohli vyšetřit nějakou tu hodinku,“ pokračoval Veitch. „A jaký by to mělo smysl, kdybychom zabušili Velkému parchantovi na dveře úplně vyplivnutí.“

„Mě přesvědčovat nemusíš.“ Ruth unaveně vylezla na nástupiště a našla si místo v jednom koutě u zdi. Za okny staré dopravní kanceláře viděla pochodně Tuatha Dé Danannů pátrajících po dřevě, které se pohybovaly jako líné světlušky.

Núadu, Lugh a ostatní se usadili na druhém konci nástupiště a pustili se do tichého hovoru. Ruth překvapilo, když se Veitch posadil vedle ní; mlčel, ale skutečnost, že tam byl, hovořila dost výmluvně. Zavřel oči a v příštím okamžiku spal. Kéž bych dokázala usnout také tak snadno, pomyslela si Ruth, ale sotva se jí ta myšlenka mihla hlavou, spala jako nemluvně.

# # #

Neklidně se zavrtěla; probudil ji chlad tvrdého nástupiště, na němž seděla. Když na chvíli otevřela oči, jak se pokoušela přesunout do pohodlnější polohy, uvědomila si, že nemohla spát příliš dlouho, protože za okny kanceláře se pořád ještě pohybovala světla připomínající zlatou sněhovou bouři. Bylo to tak krásné, že ji to znovu ukolébalo do spánku.

Byla hrozně unavená a snažila se vychutnat si každičký okamžik odpočinku. Po dlouhém a namáhavém pochodu měla nohy lehké, jako by nic neváţily. Její ustaraná mysl se zakuklila do mlhavého žlutého tepla. Ale jak se pokoušela vrátit do příjemného stavu sladké dřímoty, něco z hloubi její mysli se úporně snažilo dostat na povrch. Rozmrzele se to pokusila zaplašit, ale marně. Spánek se jí stále

vzdaloval. Nakonec si uvědomila, že jestli chce ještě usnout, bude to nejdříve muset prozkoumat; bylo to něco v tom, co viděla.

Znovu otevřela svoje unavené oči. Na nástupišti a v kolejišti vládlo ticho a klid. Tuatha Dé Danannové seděli v těsném hloučku a něco spolu probírali. Veitch ležel vedle ní a spal. Nic nenormálního.

Ještě jednou se pokusila usnout, ale spánek už se jí vzdálil nadobro. Pocit, že něco není v pořádku, stále sílil. *Něco* se dělo. Co přehlédla?

Opět se rozhlédla kolem sebe a její pozornost znovu upoutala světla za oknem. Vrávoravě se postavila. Pořád ještě v polospánku se soustředila na světlo prosvítající skleněnými tabulkami. Předtím se jí zdálo, že to jsou světlušky, a nyní měla pocit, že se jim to podobá ještě víc. Pohled na ně byl skoro hypnotický. Světlušky. Ne, vypadalo to spíš jako motýli. A pak to měla. Nejprve pocítila šok, pak ledové zamrazení a potom se rozběhla po nástupišti, aby ztropila poplach.

Na sklo se zevnitř přitiskl obličej, propadlý, zkřivený hrůzou – ten pohled byl o to horší, že to byla tvář boha. Vypoulené oči se upíraly prosebně na ni, na kohokoliv. Najednou obličej zase zmizel, jako kdyby byl na gumičce.

Mrak zlatých můr se vznášel a vířil, třepotaly se u skla chycené ve světle pochodně.

„Už ne!“ zvolal Lugh. „Kolik Zlatých ještě bude muset v tento den odejít?“ Všichni Tuatha Dé Danannové poplašeně vzhlédli, ochromeni zjištěním, že dokonce i mimo bojiště je jejich druh vyhlazován způsobem, jaký by ještě nedávno ani nepovažovali za možný.

Veitch proběhl kolem Ruth, tasený meč v ruce. „Tady se nedá spát, zatraceně.“ Zastavil se přede dveřmi a vší silou do nich kopl, až je vyrazil z pantů.

Tři Tuatha Dé Danannové umírali na podlaze a jejich těla se pomalu rozkládala. Všude kolem nich se pohybovaly šedé postavy, které Ruth zpočátku považovala za stíny vržené pochodněmi ležícími na zemi tam, kde vypadly bohům z rukou.

Zatímco byla ještě ochromená tím pohledem, Veitch zařadil zpátečku tak prudce, že kousek poodběhl a upadl na zem; v mžiku

byl ale zase na nohou, meč napřažený k ráně. „Do prdele!“ zamumlal.

„Co to je?“ zeptala se Ruth.

Ze dveří kanceláře vyrazily čtyři postavy, ústa dokořán otevřená v bezhlesném křiku, šedé jako mlha a zpočátku i stejně nehmotné, než se s nimi něco změnilo a nabyly mnohem strašlivější podstaty. Pohybovaly se jako odrazy světla v zrcadle; Ruth měla jen zlomek vteřiny, aby si všimla, jak vlastně vypadají: byly to ženy, svým strašidelným způsobem půvabné, oděné v rubáších. Vlasy jim divoce vlály, jako v bouři. Ruth na okamžik zahlédla drápy podobné zvířecím, jejich příliš dlouhé zuby, špičaté a ostré, a pak už se hnaly kolem ní a ona měla sotva čas jim uskočit z cesty.

Drápy jí zajely do vlasů a chomáč jí z nich vyškubly, ale jinak ji nezasáhly a úspěšně se vyhnula jejich zubům.

„Baobhan Sith!“ vydechl jeden z Tuatha Dé Danannů v zděšeném úžasu.

Ale Ruth nepotřebovala připomínat ty krvelačné stvůry, které na ně zaútočily v pustých cumberlandských vrších, když je Tom zradil.

„*Měli* zatraceně postavit stráže!“ Veitch uhnul před napřaženými spáry, převalil se a vyskočil na nohy. Ťal po stvůře mečem, ale buďto jí neškodně prošel, nebo se jeho čepelí vyhnula tak hbitě, že to Ruth vůbec nepostřehla.

Veitch popadl Ruth za zápěstí a strhl ji z cesty jiné Baobhan Sith. Znovu se rozmáchl mečem. Tentokrát se přízračná žena proměnila v mlhu, a když jí meč prošel, znovu se zhmotnila.

„Ježíši, s nimi se nedá bojovat!“ Prudce Ruth trhl a oba se svalili do kolejiště, kde tvrdě dopadli na kameny.

Baobhan Sith se míhaly sem a tam po nástupišti, vířily a vznášely se v imaginárním větru, bleskově uhýbaly zbraním Tuatha Dé Danannů. Přímo před očima zděšené Ruth otevřela jedna ze stvůr ústa tak, že se až zdálo, že je má větší než hlavu, a její břitvově ostré zuby se vychýlily ven jako řady kuchyňských nožů. Rozletěla se k jednomu z Lughových vojáků a zakousla se mu do krku. Její zuby bez problému pronikly tkání a stvůra hltavě pila bohovu esenci; jakkoliv divoce sebou házel a sekal do ní mečem, nepustila se. O chvíli později se nad ním začaly třepotat zlaté můry.

„Vypadneme odsud,“ řekl Veitch tiše.

„Nemůžeme je v tom nechat!“

„Když tady zůstaneme, zemřeme. V sázce je příliš mnoho.“ Viděl, že ji pořád ještě nepřesvědčil, a tak dodal: „Brzy nás dohoní.“

Tuatha Dé Danannové už se zformovali do falangy a rychle ustupovali nástupištěm. Jedna z Baobhan Sith vyrvala z jejich řad další oběť.

„Vidíš to?“ řekl Veitch. „Nemá smysl přešlapovat na místě. Utíkejme, zatraceně.“

Chtěl znovu popadnout Ruth za ruku, ale ona uhnula a sebrala ze země pochodeň, která někomu spadla na okraj nástupiště. Pak už běžela ze všech sil po jeho boku, tu a tam se ohlížejíc přes rameno. Jedna z Baobhan Sith si jich všimla a pustila se za nimi. „Jdou po nás!“ zaúpěla Ruth.

Její dech se v chladném vzduchu proměnil v obláček páry. Ruth dostala strach, že už nemá dost energie, aby stvůrám utekla. Země pod jejíma nohama byla nerovná, takže každou chvíli hrozilo, že klopýtne, a pochodeň musela při běhu chránit vlastním tělem. Už se neohlížela, protože by stejně nedokázala utíkat rychleji.

„Kudy? Kde je spojovací chodba?“ Myšlenky se jí v panice hrnuly jedna přes druhou. *To je zlý sen*. Ta slova bíle plála proti temnému pozadí její mysli.

„Co je to?“ Veitch ukazoval do stínů před nimi; i z jeho hlasu zaznívala počínající panika.

Už ne, modlila se.

Na zemi před nimi se něco pohybovalo, ne pouze na jednom místě, ale na mnoha. Zemina a kamení v kolejišti se přeskupovaly v malé hromádky. Ruth si uvědomila, že to jsou ty zvláštní pahorky, které považovala za stavební odpad.

Z jednoho z nich se pomalu natáhla šedá ruka.

Ruth nedokázala potlačit zaječení a strnula na místě. Ruka pokračovala paží, kameny a zemina kolem ní se sypaly dolů. Na myriádách jiných rovů se opakovala přesně stejná scéna, jak Baobhan Sith vylézaly z míst svého odpočinku. Z divoce rozevlátých vlasů jim padala hlína a ústa plná zubů měly otevřené dokořán, když si ze země vyprošťovaly nejprve ramena a pak i trupy. Jejich obličeje

se otáčely k Veitchovi a Ruth a jejich křik se v tichu podzemních tunelů odrážel od stěn a mizel v šeré dálce. Ruth byla příliš vyděšená, než aby se pokoušela odhadnout, kolik jich vlastně v tunelu číhá.

Čirá hrůza z příšerné scény je na okamžik přimrazila k zemi. Pak ale Veitch popostrčil Ruth dopředu a zase běželi jako o život, kličkovali mezi hroby a přízračnýma rukama, které se po nich natahovaly.

Za jejich zády už byly první z přízraků venku, otřepávaly ze sebe letargii spánku a pouštěly se do pronásledování. Další probouzející se hroby se před nimi táhly donekonečna.

Baobhan Sith vylézaly stále rychleji a bylo zřejmé, že bez ohledu na to, jak rychle Veitch a Ruth poběží, je brzy obklíčí. Hluboko do Ruthina kotníku se zasekly drápy. Vyjekla a Veitchův meč stvůru přinutil, aby se odhmotnila. Běželi dál s vědomím, že kdyby jen na okamžik zpomalili, je s nimi konec, ale Baobhan Sith jim už zahradily cestu.

Zbývalo jim už jen několik vteřin, než se s nimi střetnou. „Do prdele." Veitch se zastavil a začal se divoce rozhlížet kolem sebe, oči se mu horečně leskly. Baobhan Sith se k nim blížily ze všech stran.

Pak Ruth vzrušeně ukázala prstem. „Tam je chodba!"

Dostat se k ní ale znamenalo probít se mezi stvůrami. Veitch se na Ruth povzbudivě usmál. „Hlavu mezi ramena a drž se těsně za mnou. Nedovol jim, aby tě chytily."

Pak se rozběhl přímo proti příšerám a divoce před sebou sekal mečem. Ruth se držela přesně v jeho stopách. Srdce jí bušilo jako splašené. Přízračné ruce ji chytaly za šaty, některým se to skutečně podařilo, ale vždycky se jim zase vyškubla, jiné jí neškodně projely vlasy.

Právě když se chystali vklouznout do postranní chodby, jedna z Baobhan Sith se vrhla na Veitche. Ruth viděla, jak se proměnila z mlžné podoby do pevné, její ústa se otevřela dokořán a ukázaly se neuvěřitelně špičaté zuby. Mocné svaly kolem úst se napjaly a stvůra se sklonila k Veitchově hrdlu.

Než se však do něj stačila zakousnout, Ruth ji bodla do úst oštěpem. Dýkovité zuby se na něm polámaly, jako kdyby byly z

perníku, a stvůra se rozplynula. V příštím okamžiku zatáhl Veitch Ruth do chodby.

Přestože už sotva popadali dech, zpomalit nemohli. Stále cítili Baobhan Sith za svými zády jako mrazivý stín. Jakmile se vynořili v hlavním tunelu, zamířili na jih. Příliš dobře si přitom uvědomovali, že by mohli snadno narazit na Fomoriany a ocitnout se uvězněni mezi dvěma zly.

Pochodeň poskytovala sotva dost světla na to, aby viděli, a běžet po nerovném terénu bez klopýtnutí nebylo snadné, ale Baobhan Sith jim byly stále v patách.

„Ony se nevzdají, že ne?“ vydechla Ruth. „Co budeme dělat – utíkat, dokud nenarazíme na Balora?“ Sotva to jméno vyslovila, teplota citelně poklesla a na samé hranici slyšitelnosti se ozval šepot hlubokých, chraptivých hlasů. Ruth si předsevzala, že se o Balorovi raději už nebude zmiňovat.

„Než se do něčeho pustíme, budeme muset setřást ty šedé parchanty.“ Veitch uviděl další postranní chodbu, tentokrát vedoucí k severní lince. Zamířil k ní. Stále běželi na jih a obou se už začínala zmocňovat únava. O sto metrů dále narazili na dveře vedoucí k elektroinstalacím a optickým kabelům. Baobhan Sith je už dohánějí, když je Veitch otevřel, strčil Ruth dovnitř a rychle je za sebou zase zabouchl. Pak zabodl do dveřního rámu meč a pokřivil jej tak, že se dveře už nedaly otevřít.

Zatímco odpočívali zády opření o zeď a lapali po dechu, cítili, jak se Baobhan Sith na druhé straně pohybují. „To by je mělo zadržet, jestli neztropí poplach.“ Protřel si unavené oči. „Ještě že to jsou idioti bez špetky fantazie.“

„Raději bychom měli jít, než se sem vrátí Fomoriané,“ řekla Ruth. „A rovnou říkám, že nějaká ta hodinka spánku by mi rozhodně bodla.“

„Odpočineme si, hned jak najdeme nějaký bezpečný úkryt, kam bychom si mohli zalézt.“

„Vypadá to, že ostatní jsme ztratili?“

„Chceš se snad pro ně vrátit? Dostanou se tam.“ Zachmuřeně se odmlčel. „Nakonec. Na to si můžeš vsadit.“

# # #

Přístup k elektroinstalacím našli za dalšími dveřmi. Pod stropem tam byly tlusté svazky nejrůznějších kabelů, ale když se trochu přikrčili, mohli tudy projít. Pokaždé, když dorazili na křižovatku, odbočili, nejdříve vpravo a pak vlevo. O půl hodiny později našli další kontrolní dveře a vrátili se do hlavního tunelu.

„Nemám nejmenší tušení, kde teď sakra jsme.“ Veitch zamířil doleva v naději, že se tudy dostanou zpátky do City.

„Stačí, když najdeme další stanici.“ Ruth si starostlivě prohlédla svou pochodeň; plamínek sotva hořel.

Nějaký čas šli tunelem a pak jim cestu zahradil velký tmavý předmět: vagón metra. „Neboj se, kolem toho se protáhneme,“ řekl Veitch.

Jak se ale sunuli mezi zdí a vagónem, Ruth vzhlédla a zděšeně vykřikla. Ve světle její pochodně bylo vidět, že jsou špinavá okna pocákána krví způsobem, který připomínal paintballové střely. Uvnitř rozeznávali obrysy těl. Z jejich perspektivy se to nedalo spolehlivě určit, ale nezdálo se, že by některé bylo neporušené. Ve vzduchu se vznášel odporný pach rozkladu.

Veitch to také uviděl. „Dveře byly násilím vytržené,“ poznamenal.

Ruth uvnitř zahlédla i malé postavičky dětí, stejně jako křehká těla starců. Násilím potlačila pláč, ale ta příšerná jatka ji hluboce zasáhla. „Fomoriané se museli pohybovat pod městem tunely metra, ještě když fungovalo.“

Veitch nakoukl dírou po dveřích do vagónu. „Ubožáci. Neměli nejmenší šanci.“

Vtom se z tunelu před nimi ozvalo dusání mnoha nohou. Ruth a Veith byli někde uprostřed vlaku, zády přitisknutou na špinavou, zaolejovanou zeď. Bylo jim jasné, že se k východu z tunelu nemůžou dostat včas.

„Sem,“ zašeptal Veitch. Vlezl otevřenými dveřmi do vagónu a pak si přitiskl na ústa kapesník, aby se chránil před tím puchem. Ruth divoce zavrtěla hlavou, ale věděla, že to je nejlepší řešení. Křečovitě zavřela oči, zakryla si nos i ústa a pak Veitche následovala.

Vedl ji dál od otevřených dveří, ale i když měla víčka stále pevně zavřená, v duchu viděla obraz scény, která ji obklopovala. Občas se otřela o mrtvé tělo, které se posunulo nebo převrátilo s odporným vlhkým mlasknutím. Podlaha byla pokrytá hustou, lepkavou tekutinou a z toho zápachu se jí zvedal žaludek. Netušila, jak dlouho ještě udrží jeho obsah v sobě, ale oči měla plné slz z pomyšlení na to, co se tu stalo, a to nějak pomáhalo.

Veitch si od ní vzal pochodeň, která už sotva doutnala a skoro nesvítila, a řekl jí, že ji zakryje ‚něčím, co našel'; Ruth se neptala, co to je. Sotva to udělal, vlak se divoce rozhoupal, jak kolem něj po obou stranách proudili Fomoriané. Oba uklouzli po slizké podlaze a dopadli na záda. Ruth se musela oběma rukama chytit sedadel, aby přestala ujíždět ke dveřím. Vzápětí se málem zase pustila, jak ji do tváře uhodila Veitchova bota, ale to už se vagón přestal kymácet. Vylezli ven dřív, než by bylo rozumné, ale ani tak neunikli pachu, kterým jim mezitím nasákly šaty; nedokázali ani vypudit z hlavy myšlenky na zvěrstva, jejichž následky mohli vidět.

# # #

O kus dál ucítili kouř a po chvíli uviděli i narudlou záři odrážející se od stěn. Přitiskli se ke zdi a opatrně postupovali vpřed. Pach kouře sílil a světlo bylo stále jasnější.

Za zatáčkou tunelu spatřili několik hořících ohňů. Po tolika hodinách temnoty jim nějaký čas trvalo, než jejich oči přivykly světlu, a pak se rychle stáhli zpátky. Kolem ohňů se pohybovalo několik Fomorianů a spalovali odpadky. Bylo zřejmé, že je to nějaké stanoviště hlídky nebo tábor stráží.

Veitch tiše zaklel. „Přes tyhle se nedostaneme."

„Vsadím se, že takové tábory mají po celém obvodu klíčové oblasti."

„Kus zpátky byly dveře. My si cestu přes ty parchanty *najdeme*."

„Kéž bychom s sebou mohli vzít trochu toho jejich ohně." Ruth si smutně prohlédla zbytky pochodně.

Vrátili se po svých stopách k neoznačeným dveřím, které se skoro ztrácely ve tmě. Veitch vypáčil zámek dýkou a oba vklouzli do čisté

chodby, která vedla souběžně s tunelem. Podlaha byla z tvrdého makadamu a na stěnách byly nápisy ve strohém vojenském stylu, podle všeho zakódované směrovky.

„Tohle musí být síť podzemních chodeb, kterou zřídila vláda v padesátých a šedesátých letech pro případ jaderného útoku," řekla Ruth. „Skvělý způsob, jak zachránit smetánku, zatímco ubožáci umírají. Což by nejspíš bylo milosrdenství. Kdo by chtěl žít ve světě plném politiků, zelených mozků, kšeftařů a aristokratů?"

„Tak teď jsme se zatraceně ztratili nadobro," zavrčel Veitch. „Proč to musím být vždycky já, kdo to nakonec zvorá?"

Když byl v takovém stavu, nemělo smysl ho utěšovat. „Zvol směr," vyzvala ho stručně. „Někam se nakonec dostat musíme."

# # #

Když zjistili, že se vzdalují od hlavní trati, jeho vztek ještě zesílil. Dobře udržovaná chodba se postupně měnila v nahrubo proražený tunel, který zjevně nebyl dokončený: nejprve byly kolem holé cihlové zdi, pak výztuhy a bednění, a nakonec narazili na zátarasy a za nimi na bariéru z trámů a prken.

Veitch udeřil do zátarasu tak tvrdě, jako by chtěl někoho udeřit do obličeje, ale vztek přehlušil všechnu bolest, kterou by snad mohl cítit. Když se otočil, Ruth viděla, že má klouby na prstech odřené.

Vzápětí začal hledat, na čem by si vylil zlost, a tak se raději odsunula stranou. „Podělali jsme to!" běsnil. „Mohli bychom –"

„Ne! To! Bychom! Nemohli!" Jeho obličej, zkřivený vztekem, měla jen několik centimetrů od svého. Najednou dostala strach; nezůstalo v něm nic z toho zábavného, jemného Veitche, kterého znala z dřívějška. O krok ucouvla, ale navenek nedala svůj strach najevo. „Seber se."

„Cože?" Hleděl na ni, jako kdyby ji neviděl. „Řekla jsem, aby ses sebral. Ty jsi tady hrdina –"

„Hrdina! Jsem zatracený zkrachovanec! Nikdy jsem nebyl nic jiného!" Mávl rukou; bylo to zjevně podvědomé, odmítavé gesto, ale nešťastnou náhodou přitom zavadil o pochodeň, kterou Ruth držela,

a vyrazil jí ji. Spadla na podlahu a rozpadla se na kusy. Plamínek, který už sotva skomíral, zhasl, jen některé z třísek slabě žhnuly.

„Ryane!“ Ruth zoufale klesla na všechny čtyři, ale už nebylo co zachraňovat.

„Do prdele! Podívej se, co jsem zase udělal!“ Rozběhl se a vší silou kopl do zdi.

To, co se stalo pak, Ruth zahlédla jen koutkem oka, protože pořád ještě šátrala rukama po zemi a snažila se posbírat kousky doutnajícího dřeva, aby se pokusila oheň rozfoukat. Zeď se pod nárazem prolomila. Veitch setrvačností přepadl dopředu a zřítil se do propasti, která zela za ní. Vzápětí se shora začaly sypat kusy zdiva, které otvor zatarasily.

Ruth si rukama chránila hlavu, dokud lavina neustala, ale nezasáhl ji ani jediný úlomek. Podívala se na doutnající třísky a pak se pomalu rozhlédla kolem.

„Ach, Ryane,“ zašeptala. Potom se jí oči zalily slzami.

# # #

Když se jí konečně podařilo ovládnout svoje emoce, protřela si oči a rozhodla se hledat cestu ze své zoufalé situace. Neměla v úmyslu přijmout porážku. A rozhodně tady nemínila umřít. Bylo třeba porazit Balora, zachránit lidstvo, a co bylo ještě důležitější – jakkoliv se tomu musela zasmát – chtěla se zase setkat s Churchem. I kdyby se měla plazit chodbami v úplné tmě.

V rozsypaných kouscích pochodně hořel plamínek sotva větší než plamínek svíčky. Na okrajích se nebezpečně třepotal a zbarvoval se do modra, pak začal blikat.

A je to, pomyslela si. *Připrav se.*

Potom, když plamínek začal skutečně pohasínat, si všimla jiných světel v temnotě. Zpočátku je považovala za optický klam způsobený ostrým kontrastem světla a stínů na sítnici. Plamínek už nebyl větší než její malíček.

Už je skoro po něm.

Ale ta druhá světla zůstávala, malé, jiskrné hvězdičky míhající se ve tmě. Zvědavě si je prohlížela a pak, právě když plamínek uhasl úplně, si uvědomila, co vidí, a po zádech jí přeběhl mráz.

Zahalila ji temnota a ona uslyšela tiché šramocení, jak první potkan vyrazil vpřed.

# # #

Veitch přistál po pěti metrech pádu v mrazivě studené vodě a přitom se tvrdě uhodil do hlavy. Chlad ho udržel při vědomí, ale tma kolem byla tak naprostá, že nedokázal rozeznat, kde je nahoře a kde dole. Voda mu sahala asi po stehna, a když opatrně natáhl ruku na jednu stranu, zjistil, že se nachází v nějaké úzké chodbě nebo strouze, široké akorát na rozpažení. Deset minut strávil zjišťováním, kam vlastně spadl a pokusy vyškrábat se po stěně nahoru, ale nic neviděl a shora na něho padala další suť. Dostal strach, že na sebe strhne další lavinu zdiva, a tak raději vyrazil pomalu vpřed.

Takto šel ve tmě asi hodinu, jen občas si odpočinul opřený o stěnu, když kradl minuty mikrospánku. Nohy už vůbec necítil a přemýšlel, kolik času mu ještě zbývá, než se začne projevovat hypotermie. Ale to, co z něho dělalo Bratra draků, ho posilovalo a léčilo a také mu to nedovolilo se vzdát. Půjdu dál, myslel si ponuře. Nenáviděl sám sebe. Nenáviděl se tolik, že vážně uvažoval, jestli by nebylo lepší ponořit hlavu pod hladinu a utopit se, ale něco takového prostě neměl v povaze. A tak pokračoval s nekonečně horším břemenem své viny, myslel na to, co udělal Ruth, trestal se představami, jak sama tápe v temných chodbách, dokud nepřijde nevyhnutelný konec. Byla to všechno jeho chyba; skoro to před sebou viděl jako nápis.

# # #

Krátce nato začala voda stoupat a o půl hodiny mu už dosahovala až po prsa. Veitch se třásl zimou a vědomí ho chvílemi opouštělo. Skoro ani nevnímal, že podlaha chodby klesá čím dál prudčeji. Ve chvíli, kdy si uvědomil, jak je ve skutečnosti strmá, už jeho nohy

neskýtaly potřebnou oporu a on začal nevyhnutelně klouzat dolů. Sotva měl čas se nadechnout, když se mu voda přelila nad hlavou a pak už se jenom řítil dolů, stále rychleji a rychleji, až se z klouzání stal volný pád.

Potom letěl společně s proudem vody vzduchem. Než si stačil uvědomit, že šlape nohama do prázdna, dopadl po desetimetrovém pádu do další, tentokrát mnohem hlubší vody a opět ho strhl proud. Hlavou mu probleskl útržek myšlenky: obraz Ruthina půvabného obličeje, když mu říkala o staré londýnské řece protékající nyní potrubím pod městem a vlévající se do Temže. V příštím okamžiku ho nečekaný úder zbavil vědomí úplně a voda se nad ním zavřela.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

V břiše bestie

Church a zbytek vojenské síly Tuatha Dé Danannů se nalodil na Rozrážeče vln, který kotvil nedaleko Southendu. Cesta předměstím Velkého Londýna a přes zelená pole zemědělského Essexu proběhla bez jakýchkoliv příhod. Společnost mu dělali Tom, Dozorce kostí a Niam, ale žádného z ostatních bohů nepoznával, i když cítil, že mnozí z nich nebyli záležitosti *Křehkých bytostí* příliš nakloněni. Uvažoval, proč právě v jeho skupině je víc opozičníků než v ostatních, ale když se o tom zmínil Tomovi, nezdálo se, že by mu to dělalo starosti.

Na palubě lodi se ho zmocnil překvapivě dobrý pocit, že je zpátky ve známém klidu Jiného světa s jeho zesílenými vjemy, daleko od utrpení obyčejného světa. Vládla tam pokojná atmosféra, v níž se trochu uvolnilo napětí, které mu svíralo útroby; dokonce i slunce tam svítilo jasněji než na břehu. Opřel se o zábradlí a užíval si vůně moře a hřejivých slunečních paprsků, když se k němu připojil Tom.

„Přišel jsi mě vrátit zpátky na zem, co?“ řekl Church, aniž se ohlédl.

„Já jsem ten poslední, kdo volá po injekci reality, ale –“

„Já vím: zodpovědnost, povinnosti a tak dále. Bude to standardní předkrizová řeč na pozvednutí morálky?“

„Něco takového.“ Tom se opřel o zábradlí a s očima zavřenýma nastavil obličej slunci. „Víš, vzpomínám si na dny svého mládí, jako by to bylo včera. Stovky let – ačkoliv vlastně ne doopravdy, ne podle času Jiného světa. Ale i tak je to velice dlouhá doba a tolik zážitků…“ Zhluboka se nadechl. „Cítím květy v zahradě svého dětství, tak intenzivní jako kadidlo a čerstvé ovoce dohromady. Přesně si vzpomínám, jak se slunce lesklo na kapičkách rosy v pavučině na starém tisu toho rána, když jsem se vyplížil z domu dřív,

než se probudili ostatní. Na růžovou vodu na krku první ženy, kterou jsem miloval. Dotek jejích prstů na mé šíji.“ Zasněně potřásl hlavou. „Úžasné.“

Church Toma zvědavě pozoroval. Ještě nikdy ho neslyšel mluvit tak zjihle, vlastně ho vůbec neslyšel hovořit o šťastných dobách svého lidského života předtím, než se dostal do rukou královny Tuatha Dé Danannů. Bylo to, jako kdyby je chtěl uchránit před hrůzami, které ho pohltily pak.

„Teď se mi po mnoha letech začínají všechny ty vzpomínky vracet, jako kdybych to znovu prožíval.“ Tomovy oči se zaleskly na slunci. „Dny něhy, skládání písní a básní. Noci, v nichž jsem pozoroval hvězdy nad Eildon Hillem. Moje máma a táta, o Vánocích, když jsme všichni zpívali u krbu. Můj nejlepší přítel James, jak jsem si s ním hrál v kuchyni na schovávanou, nebo jak jsme se později spolu dvořili dívkám z vesnice.“ Otočil se k Churchovi a ani se přitom nesnažil zakrýt slzy. „Vzpomeň si na svoje hezké chvilky, Jacku, a uchovej si je v srdci. Budou tě hřát i za těch nejchladnějších nocí.“

„Proč mi tohle všechno povídáš?“

„Nic z toho, co bych ti teď mohl říct, by ti to nepomohlo pochopit. Ale nakonec všechno pochopíš, už brzy.“

Church se pokusil vyčíst nějaký náznak z Tomova obličeje, ale ohromilo ho, když uviděl, jak je nabitý těmi nejsložitějšími emocemi. Tak dlouho se zdálo, že v Tomovi už žádné city nezůstaly, že je stejně nelidský, jak si o sobě vždycky myslel. A najednou se změnil od základu, prakticky v poslední hodině. „Co se to s tebou stalo?“

„Čas dozrál. Konečně.“

Churchovi bylo jasné, že jakkoliv je to k vzteku, z Veršotepce nic nedostane. Jeho nevysvětlená slova se mu však vryla hluboko do mysli, kde zasela semínko neklidu.

Zatímco se zabýval těmito myšlenkami, rozhlížel se po palubě, kde se posádka připravovala k vyplutí. Hlavní síla Tuatha Dé Danannů už zmizela i se svými zbraněmi v podpalubí. Manannán stál u kormidla a na všechno dohlížel. Když si všiml Churche, pokynul mu rukou na pozdrav.

„Doufám, že jsi mu řekl, co je za politováníhodného starého otrapu.“ Mrzoutský hlas Dozorce kostí zničil atmosféru v jediném okamžiku. Opíral se o svou hůl a šedé vlasy mu vlály ve větru.

Tom odsekl: „Ne –“

„Mluvím s ním.“ Dozorce kostí kývl hlavou směrem k Churchovi.

Tom po něm střelil vražedným pohledem. „Nezačínej zase s tím svým otravným žvaněním.“

„Možná, že jsi v dobách mých předků požíval úcty Kultury, ale to ještě neznamená, že ti nemůžu vyprášit kůži svou holí.“ Dozorce kostí zdůraznil svou výhrůžku tím, že zatočil holí v ruce, jako by byla živá.

„Skvělé. Dva staříci se perou,“ zamumlal Church. „Je to jako pozorovat svou babičku, když předbíhá ve frontě na chleba.“

„Nezapomínej, že Kultura s tebou zanikne,“ připomněl Tom Dozorci kostí a sadisticky se usmál.

„No, já si myslím, že se v tomhle pleteš. Mám jistý plán –“

„Nemyslíte, že je to poněkud předčasné?“ zeptal se Church. „Ty zmlkni a soustřeď se na svou práci, mladíku.“ Dozorce kostí obrátil svou pozornost zpátky k Tomovi a opovržlivě kývl hlavou. „Ano, přemýšlel jsem o tom. Teď, když se změnila doba a všichni ti materialističtí, logikou posedlí pitomci zažili pěkně tvrdé probuzení, by mohl být ten správný čas, aby Kultura zase vzkvétala. Možná bychom mohli založit nějaké koleje, třeba v Glastonbury a Anglesey, jako jsme je mívali za starých časů. Předat svoje vědomosti nové generaci bystrých –“

„A ty si myslíš, že by z tebe byl dobrý učitel?“ ušklíbl se Tom. „Po všech těch letech přespávání ve škarpách by tě nejdřív museli opláchnout průmyslovým čističem, aby s tebou někoho dostali do jedné místnosti.“ Dozorce kostí se zamračil. „Alespoň poznám svůj zadek od lokte.“

„To ano, ale rozeznáš svůj zadek od úst? Podle mě sotva.“ Church si povzdechl a chystal se je zpacifikovat, ale oba se na něj obořili tak vehementně, že toho raději nechal. „No dobře, jen se dál vzájemně omračujte svým ostrovtipem,“ řekl nakvašeně. „Nebo ještě lépe doslovně.“

# # #

Jejich jedovatosti ustaly, jako když utne, když se na palubě objevila Niam a zamířila k nim. Tom se uctivě, i když neochotně uklonil, avšak Dozorce kostí se k ní otočil zády, jako by tam ani nebyla, a zahloubal se do vlastních myšlenek.

„Mistr připravuje loď k vyplutí," řekla. Rozhlédla se, aby se ujistila, že je nikdo nemůže slyšet, a pak tiše dodala: „Taranis dohlížel na naložení kontejneru, který na palubu přinesla Núaduova osobní garda. Byl uložen v oddělení nákladového prostoru, kam má přístup jenom mistr a Taranis. Přede dveřmi stojí na stráži Núaduovi věrní."

„Myslím, že jsem to viděl," odpověděl Church. „Byla to velká dřevěná bedna okovaná železnými pásy a opatřená zlatým zámkem?"

„Tak se ti mohla jevit." Niam se podívala na shromážděné muže. „Jsem si jistá, že je to Kouzlo přání."

„Oni tě k němu nenechali ani přiblížit?" zeptal se Church.

Kousla se do rtu. „Mohla jsem se pokusit… stálo by to…" Potřásla hlavou. „To by nešlo. V sázce je příliš mnoho."

Church se podíval na Toma. „Kdy si myslíš, že to odpálí?"

„Až to dostanou co nejblíže k Balorovi a oni budou bezpečně daleko."

„Na palubě lodi ne?"

„Dobrý Bože, jistěže ne!" Tom se zatvářil zděšeně. „Obětovat Rozrážeče vln? On není jenom hromada trámů a hřebíků!"

Church vzal Niam za ruku a odvedl ji stranou. „Já vím, že je to pro tebe těžké, pracovat proti svému vlastnímu lidu, ale jestli je něco, co bys mohla udělat –"

„Neměj pocit, že mě o něco musíš žádat, Jacku. Udělám to ze své vůle, protože věřím, že je to tak správné. A věřím v tebe." Podívala se na svou malou štíhlou ruku, kterou on pořád ještě svíral ve své. „Změnil jsi můj život, Jacku. A pro jednoho ze Zlatých, kteří jsou neměnní jako hvězdy, je to hluboká a zahanbující zkušenost."

„Nechápu, jak bych mohl, Niam," namítl. „Já přece nejsem nijak výjimečný."

Naklonila se a něžně ho políbila na tvář. „Věci spějí k vyvrcholení, Jacku. Už brzy všechno pochopíš.“

Její úsměv vyzařoval tak hlubokou lásku, že ho to úplně vyvedlo z míry. Otočila se a odcházela mezi horečně pracujícími členy posádky, jako malá oáza klidu a důstojnosti.

# # #

Loď vyplula brzy poté a zamířila do Estuary. Přestože pořád zůstala místem klidu, napětí všech, kdo se na ní plavili, bylo zřejmé. Tom se znovu připojil k Churchovi na přídi a nervózně se kolem sebe rozhlédl. „Takže jestli se teď, když ten starý bručoun odešel, můžeme vrátit k té řeči na pozvednutí morálky…“ Ukázal na podomácku vyrobenou tornu, která visela Churchovi na rameni. „Máš Hledač cesty?“

Church vytáhl starou lucernu s třepotajícím se modrým plamínkem, který ho vedl prvními dny tajemství a divů. „Ale nevím, k čemu mi bude. Myslel jsem, že ho nechám tady. Nechci s sebou vláčet větší váhu, než je absolutně nutné.“

Tom zuřivě zavrtěl hlavou. „Pořád ještě zbývá najít jeden talisman.“ Jeho úsměv naznačoval, že se jedná o další z jeho dlouho zachovávaných tajemství, které se mu chystá odhalit. „Největší ze všech.“

„Kde je?“

„Někde blízko našeho cíle. Vzpomínáš si, jak jsme ve Skotsku vyvolali ty Keltské mrtvé, abychom se jich zeptali na radu? Tehdy řekli: *Chcete-li uvolnit skutečnou sílu lidí, musíte nalézt Štěstí země.*“

„Ano,“ přisvědčil Church podezíravě, „a ty jsi tehdy řekl, že nemáš tušení, co by to mohlo být.“

„*Tenkrát* jsem to skutečně ještě nevěděl. Ale přišel jsem na to brzy poté. Může to být jen jedna jediná věc.“

Church vycenil zuby. „A až do této chvíle jsi nepovažoval za vhodné mi to říct?“

Tom jen pokrčil rameny. „Nebyl ten správný čas.“

„Tome…“

„V pořádku,“ odsekl. „Chtěl jsem, abys to věděl jenom ty. A nechal jsem si to až na teď, protože jsem nechtěl, abys to vyzvonil někomu jinému, což bys vzhledem ke svým četným romantickým vztahům bezpochyby udělal,“ dodal opovržlivě. „To už bych to rovnou mohl vytroubit do světa.“

„No dobře. Nemusíš se chovat jako můj děda.“

„To je moje role, být –“

„Dobře, dobře! Co je to to zatracené Štěstí země?“

„Štěstí země je uříznutá hlava Brána Požehnaného. To byl velký hrdina a Zlatý, který měl k lidem asi nejblíže. Věděl o osudu *Křehkých bytostí* a byl dokonce připraven se obětovat, abychom jej mohli dosáhnout. Podle starých pověstí byl zabit otráveným šípem. Na smrtelné posteli požádal svoje přátele, aby mu oddělili hlavu, ale i poté, co mu ji uřízli, dokázala jíst a mluvit. Odvezli ji do Londýna a tam ji pohřbili pod Towerem, kde zůstala jako zdroj moci země. Nebo moci lidí. Podle jiného mýtu z ní čerpal svou sílu král Artuš. Symbolismus, který se v tom skrývá, je očividný.“

„Takže je přímo spojená s modrým ohněm? To je pravý význam všech artušovských mýtů, že?“

„Přesně tak.“

Church se zadíval na klidnou, venkovskou krajinu obklopující řeku. „Ale co mám *udělat*?“

„Keltové uříznuté hlavy uctívali, věřili, že mají velkou magickou sílu. Hlavu považovali za sídlo duše. Znali pravdu ukrytou v legendách. A nezapomeň, že –“

„– mýty a legendy jsou tajná historie země. Potěšilo by mě, kdybych tu frázi už nikdy neslyšel.“

„Ta hlava má velkou moc jak v reálné, tak v symbolické rovině. Zahrnuje v sobě všechno, co jsi objevil o modrém ohni.“

„Takže v tom dni a půl, co nám ještě zbývá, se musíme vyhnout Balorovi a asi milionu Fomorianů přímo uprostřed jejich mocenské zóny, objevit hlavu někde pod londýnským Towerem – jako by tam jen tak ležela a čekala, až si ji vezmeme – a potom najít nějaký způsob, jak ji použít nebo aktivovat, nebo co s ní k čertu vlastně mám udělat?“

„Nečekal jsi, že to bude snadné, nebo snad ano?“ opáčil Tom uštěpačně. „Kdyby tam prostě stačilo přitančit a useknout hlavu nebo dvě, mohl by to udělat kdokoliv.“

„Beru to jako vyjádření důvěry,“ odtušil Church zachmuřeně.

# # #

Všechno, co zůstalo z temžského protizáplavového systému, byly betonové sloupy a pokroucené ocelové armování trčící z pomalu plynoucí vody. Vypadalo to, jako kdyby to bylo rozdrceno úderem obří pěsti. Trosky pod hladinou vytvářely nebezpečné překážky, které by dokázaly potopit většinu lodí plujících po řece, ale Manannán se svými magickými schopnostmi dokázal najít jedinou cestu, která vedla mezi nimi. Trochu je to zpomalilo, ale pořád ještě mohli být v poledne v centru města.

Jak projížděli východními okrajovými čtvrtěmi, nálada na Rozrážeči vln se citelně zhoršovala. Příjemný sluneční svit brzy vystřídaly temné mraky převalující se v silném větru, který kroužil nad městem. Ty způsobily pokles teploty o několik stupňů a zároveň zahalily město do permanentního šera. Celé úseky jihovýchodního Londýna hořely a nad řekou se valil černý kouř z požárů. Church si kolem úst a nosu uvázal šátek, ale puch spáleného plastu a gumy jej stále nepříjemně škrábal v hrdle.

Když poprvé uviděl město takto zblízka, nemohl nemyslet na všechny ty lidi, co tady dříve žili, na svoje staré přátele, jako byl Dale, který se ho tak usilovně snažil vytrhnout z melancholie v těch temných týdnech po Mariannině smrti. Přežili? Trpěli? Uvažovat o tom bylo příliš depresivní a nakonec byl rád, když Tom zavrčel: „Není to ani zdaleka tak strašné jako Velký požár.“

„Za starých dobrých časů bylo všechno lepší, co?“

Loď se náhle dramaticky naklonila na pravobok. Church se rychle chytil zábradlí, aby se nezřítil do šedých vod. V příštím okamžiku se paluba pod jeho nohama zhoupla zase zpátky. „Co se děje?“ zavolal do divoké aktivity, která rázem propukla kolem. Posádka se narychlo snažila připevnit všechny předměty, které ještě nespadly do moře,

zatímco Manannán zápasil s kormidelním kolem, aby udržel Rozrážeče vln v kurzu.

Tom ukázal do vody kus proti proudu. Těsně pod hladinou se vlnil černý hadovitý tvar, rozstřikující kolem bílou pěnu.

„Jejich hlídací pes," řekl Tom.

„Psi," opravil ho Church. Pod hladinou se vlnily dvě další hadovité stvůry. Vlny zvednuté při jejich útoku zalily loď takovým množstvím vody, že se znovu povážlivě rozhoupala. Obludy byly malé v porovnání s tou, která zaútočila na Rozrážeče vln v Jiném světě, ale jejich rychlost a hbitost z nich dělala stejně nebezpečné protivníky.

Loď byla chvíli unášena k severnímu břehu, pak prudce stočila k jižnímu v manévru, jaký by žádné plavidlo z reálného světa nikdy nemohlo vydržet celé. Členové posádky se rozptýlili po palubě a zoufale se drželi všeho, co bylo v dosahu. Jak se hadi opakovaně vrhali proti lodním bokům ve snaze je buď proděravět nebo celé plavidlo překotit, zalila Churche a Toma další vlna poloslané vody.

Najednou na ně padl stín. Church věděl, co to je, ještě než vzhlédl. Hadí hlava, která se nad nimi vypínala, měla stejně příšerné rysy jako ta, kterou nakrátko zahlédl na moři u ostrova Skye: plochá jako kobří, se žlutýma očima zářícíma cizí inteligencí, zvláštními sumčími vousy kolem tlamy, která obsahovala několik řad smrtících zubů.

Takto je pozorovala vteřinu nebo dvě, během nichž Church ucítil slaboučký kontakt s její inteligencí, kterou vnímal někde vzadu v mozku. Věděl, co bude následovat, ještě než hlava vystřelila směrem k nim, čelisti rozevřené dokořán. Bleskurychle se vrhl stranou a přitom vytrhl z pochvy meč; stejným pohybem napřáhl ruku s ním proti přibližující se temnotě. Meč se vnořil do hlavy jako do hustého oleje. Had ze sebe vyrazil vysoké mechanické zakvičení a začal sebou divoce zmítat. Church cítil, jak jím skrze propojení, které s ním měl, projel elektrický výboj. V příštím okamžiku se kvičení proměnilo v uširvoucí řev. Speciální moc Caledfwlchu zaručovala, že sebemenší zranění jím způsobené vždycky skončí smrtí.

Church se zoufale snažil přerušit pouto, které ho s hadem spojovalo, ale bylo příliš pevné. Cítil, jak jeho životní síla nakrátko

jasně vzplála, pak se zredukovala v temný tunel a nakonec vyhasla úplně. Mrtvé tělo obludy sklouzlo zpátky do vody.

Šok z prožití posledních okamžiků umírajícího zvířete Churche silně rozrušil. Tom jím tvrdě zatřásl, aby ho vzpamatoval, ale zůstalo to v něm jako stín v podvědomí.

Rozrážeč vln se stále divoce houpal ze strany na stranu. Náhle se na palubě objevilo několik Tuatha Dé Danannů ozbrojených čímsi, co připomínalo granátomety nabité stříbrnými harpunami. Tři z nich dovlekli jednu z těch zbraní k zábradlí a tam ji odpálili.

Nad hladinou zapraskal blesk. Nejprve mířil k severnímu břehu, ale pak se nepřirozeně stočil doprava a zasáhl jednu z oblud právě ve chvíli, kdy se snažila zmizet pod hladinou. Stvůra vyletěla do vzduchu a Church ucítil pach spáleného masa. Okamžik nato už plula její mršina po řece, volně unášená proudem. Zbylý had se dal na útěk a Tuatha Dé Danannové jej zlikvidovali stejně snadno.

Tom si všiml, jak Church s nedůvěrou pozoruje jejich zbraně. „Ano," řekl mu. „Jsou příliš mocné, než aby mohly být svěřeny rukám, které nejsou spolehlivé."

# # #

Manannán prudce vyrazil středem kanálu vpřed. Church ostražitě sledoval oba břehy, ale po fomorianské hrozbě nebylo nikde ani památky. Pocit nebezpečí ale neustále sílil, až se proměnil v hluboké, rytmické vibrace, které Church cítil v kolenou; doprovázel je vzdálený zvuk, skoro příliš hluboký, než aby byl v hučení větru vůbec slyšet. Přesto v něm bylo něco, z čeho se mu obracel žaludek. „Co to je?" zeptal se.

Tom zachmuřeně hleděl do vody. „Tep Balorova srdce." Ozvalo se zasténání větru.

Krátce poté se kolem lodi zavřel dým a říční mlha, takže se viditelnost zmenšila na pouhých několik metrů. Manannán nechal Rozrážeče vln unášet proudem. Posádka mlčela, všichni usilovně naslouchali v očekávání útoku.

Dum. Dum. Dum. Bušení se teď ozývalo trochu hlasitěji. Church ho cítil až v žaludku.

A pak se okolní mlha rozestoupila a Churchovi ztuhla krev v žilách. Na severním břehu se tyčila černá věž, jejíž vrcholek se ztrácel v mracích. Svými základy spočívala na pozůstatcích londýnského Toweru, prastaré pevnosti, jež symbolizovala obranu národa a byla postavena jako termitiště ze suti, automobilových vraků, plastu, domácího odpadu, nosníků vytrhaných z okolních budov a všeho ostatního, co jim přišlo pod ruku. Church si tu stavbu pomalu prohlížel. Na různých místech plály ohně, některé bylo vidět přes hrubě proražená okna uvnitř, jiné na povrchu, kde stále ještě hořely pozůstatky jedenadvacátého století. Byla to zlověstná karikatura lesklých mrakodrapů vyrůstajících z nedaleké finanční čtvrti City, symbolů další ničím nespoutané moci.

Pak zahlédli za okny pohyb a v příštím okamžiku z věže vyrazil obrovský roj létajících Fomorianů. Jedenkrát zakroužili nad řekou a pak se vrhli dolů na Rozrážeče vln.

Tuatha Dé Danannové na ně byli připravení. Harpuny, které už udělaly krátký proces s hady, byly otočeny směrem vzhůru a vypuštěny. Blesky křižovaly nebe a propalovaly díry do fomorianského roje, než musely být harpuny staženy, znovu nabity a opět odpáleny.

Některým Fomorianům se podařilo přes tuto protivzdušnou obranu proniknout a pustili se s Tuatha Dé Dananny do divokého boje na palubě. Church se přidal k bitevní vřavě s Caledfwlchem v ruce. Kamkoliv se vrhl, Tuatha Dé Danannové mu uctivě ustupovali z cesty. Fomoriané, s nimiž se utkal, se po zásahu mečem seschli jako podzimní listí a jejich pozůstatky se na mokré palubě rozpustily v nic.

Ale fomorianské síly byly příliš početné. Mnozí Tuatha Dé Danannové byli zatlačeni přes zábradlí do řeky nebo odvlečeni do černé věže, kde je nepochybně čekal strašlivý osud. Další byli roztrháni, když se na ně snesli okřídlení nepřátelé jako draví ptáci. Manannán řídil loď plnou rychlostí a tak blízko jižního břehu, jak jen to šlo, aniž by do něj narazil.

Nejošidnější bylo manévrování mezi pozůstatky zřícených mostů – Londýnského, Southwarkského, Dominikánského a Waterloo – ale

nakonec projeli zákrutem řeky a roj Fomorianů začal za lodí zaostávat.

Konečně ustal vzdušný útok úplně. Church se vyčerpaně opřel o stěžeň. „Nemůžu uvěřit, že nás nechali na pokoji.“

Tom, který se držel stranou všech šarvátek, ho ujistil: „To je jen ticho před bouří, čas na přeskupení. Brzy je máme na krku znovu.“

„V tom případě bychom se raději měli co nejrychleji dostat, kam potřebujeme.“

Přehlídka zbořených mostů pokračovala: Wesminsterský, Lambeth, Vauxhall, Chelsea. Pak se ale před nimi vynořila z kouře Pagoda míru v Battersea Parku a připomněla Churchovi nedělní odpoledne, které trávil procházkami s Mariannou. O chvíli později uviděli trosky Albert Bridge stejně zahalené mlhou jako toho dne před několika měsíci, kdy to pro Churche všechno začalo.

Po zádech mu přeběhl mráz, jak mu myslí proletěla série obrazů: postava omývající v řece jeho hlavu, první setkání s Ruth, procházka pod mostem a jeho první setkání s Fomorianem, těsně předtím, než zavraždil Maurice Gibbonse.

„Kdybych tenkrát věděl, co vím teď…“ řekl.

„Měl bys být rád, že nevíš, co máš před sebou,“ opáčil Tom ponuře.

# # #

Zatímco se připravovali vyhodit kotvu, Church zamířil do podpalubí, aby vyhledal Niam a rozloučil se s ní; cítil, že alespoň tím je jí povinován. Hledal ji asi čtvrt hodiny a několikrát se musel ptát Tuatha Dé Danannů, kde ji najde. Nakonec ji uviděl, jak vychází z kajuty daleko od prostor vyhrazených pro ozbrojené síly. Zavolal na ni jménem a vzápětí ho překvapilo, co uviděl v jejím obličeji: nebylo pochyb, že se tváří zahanbeně. Pokusila se jít dál, jako by ho neslyšela, ale pak si to rozmyslela.

„Co se stalo?“ zeptal se, protože mu to doopravdy působilo starost.

Nuceně se usmála a pak ho odvedla dál ode dveří, z nichž vyšla. „Získala jsem povolení doprovodit skupinu, které dal Núadu na starost Kouzlo přání.“

„K Balorovi? Nemyslím, že bych z toho měl radost. Raději by ses od toho měla držet co nejdále.“

„Proč? Myslíš si, že jsem nikdy dřív nebyla v nebezpečné situaci?“

„Ne. Protože nechci, aby se ti něco stalo.“ Rozpačitě se zavrtěl pod jejím tázavým pohledem. „Na ostatních mi nezáleží –“

Položila mu ruku na předloktí, aby ho umlčela. „Kvůli tomu to za to stojí, Jacku. Víc říkat nemusíš. Ale já musím jít, protože teď mám zodpovědnost za Kouzlo přání a mám ji i za tvoje přežití. Kdybych tam nebyla, mohl bys zemřít.“

„Možná –“

„Tak to prostě je.“

Dveře kajuty, ze které prve vyšla Niam, se rozletěly a ven se vypotácel jeden z Núaduovy stráže. Vrhl pohledem po Niam a pak odvrávoral ke schodišti.

Church se zadíval Niam do tváře, ale nedokázal najít slova, která by vyjádřila myšlenky, jež náhle zapadly na místo.

Ušetřila ho toho. „My všichni děláme, co je v našich silách, Jacku.“

# # #

Church, s hlavou stále ještě plnou starostí o Niam, se vrátil na palubu, kde na něj čekali Tom a Dozorce kostí. Měli se vylodit spolu s malou skupinkou Tuatha Dé Danannů, které Núadu instruoval ještě před tím, než odešel s Lughem a Veitchem. Další skupina zůstane na místě, aby střežila vchod do tunelu a zabránila Fomorianům vpadnout jim do zad, zatímco zbytek bude na palubě Rozrážeče vln odrážet případné útoky a hlavně zaměstnávat pozornost nepřítele.

„Zajímalo by mě, kdo tomu tady velí,“ řekl Dozorce kostí. Zjevně nebyl připraven akceptovat jakoukoliv odpověď zahrnující někoho z Tuatha Dé Danannů.

„Povede nás Bratr draků,“ odpověděl Taranis svým obvyklým blazeovaným způsobem. „Nicméně Zlatí, kteří tě doprovodí, musí mít svobodu řídit se svým vlastním srdcem, když se ta potřeba naskytne.“

Church věděl, co to znamená – nikdo jim nesmí bránit, aby se odplížili aktivovat Kouzlo přání.

# # #

Zatímco připravovali člun ke spuštění, nikdo si nevšiml temné postavy, která vyklouzla z úkrytu, v němž se schovávala už velice dlouho, živá jen z krve a masa krys a jiné nečisté havěti. Neslyšeli ani tiché šplouchnutí, jak se ponořila do studené vody a rychle plavala ke břehu. Callow si vybral čas dobře a všechno se teď pro něj vyvíjelo lépe, než se vůbec odvažoval snít.

# # #

Z místa pod mostem měl Church nepříjemný pocit. Navzdory skutečnosti, že většina mostního oblouku teď chyběla, pořád tam vládlo zlověstné šero. Nepříjemná atmosféra mu cuchala nervy.

Tuatha Dé Danannové se postavili stranou a nechali Churche pátrat po vstupu. Kolem velké dřevěné bedny, která obsahovala Kouzlo přání, rozestavili stráže. Niam byla s nimi a předstírala, že jsou jí *Křehké bytosti* naprosto lhostejné.

„Nevím, jak ho mám najít,“ prohlásil Church po pěti minutách marného bloudění po okolí.

Dozorce kostí s gustem zaklel. „A to si říkáš vůdce mužů?“ Rázným krokem prošel kolem Churche a udeřil svou holí do kamene zasazeného do stěny, na níž stály základy mostu. Stěna se v strašidelném tichu rozestoupila. „Až po tobě,“ řekl sarkasticky.

# # #

Podzemní chodba byla vytesaná jen nahrubo a po jejích stěnách stékaly potůčky vody. Byla široká jen pro dva lidi kráčející vedle

sebe, zato strop byl dost vysoký, aby jí prošel vzpřímeně i mohutný Fomorian. Rychle se svažovala do tmy. Tom zapálil pochodně, které si s sebou přinesli, a jednu dal Tuatha Dé Danannům.

Pak, když se všichni obrnili proti tomu, co je čeká, Church a Tom vešli dovnitř. Za nimi šel Dozorce kostí a pak v takovém odstupu, jako by k nim vůbec nepatřili, Tuatha Dé Danannové.

Když napětí ze vstupu na nepřátelské území trochu polevilo, vynořila se na povrch myšlenka, která Churche trápila nejvíce. „Právě jsem hovořil s Niam," zašeptal Tomovi. „Mám pocit, že dobře ví, co se stane."

„To oni všichni."

„Já to nechápu. Jak to funguje? Dokonce i ty pořád mluvíš v náznacích o tom, co skrývá budoucnost, jako kdyby to pro tebe byla otevřená kniha."

Tom neodpověděl, ale Church neměl v úmyslu jen tak to přejít. Tohle pro něj bylo důležité.

„Jestli je všechno předem dané," pokračoval, „jaký to má smysl?"

„Tak to není."

„Tak jak to je?"

Tom si povzdechl. „Tomu bys nerozuměl."

„Tak mi to vysvětli nějak jednoduše. Jako vesnickému hlupáčkovi." Church měl v úmyslu přidat ještě několik šťavnatých slov, ale rozhodl se, že by to bylo kontraproduktivní.

„Ti, kdo mohou vidět budoucnost – ačkoliv to pro to není ten správný výraz – ji nevidí jako film, ale jen jako sérii záběrů. Někdy mezi nimi není žádná souvislost. Občas jsou jednotlivé snímky zpřeházené. Snažit se z nich vyčíst význam je nebezpečná záležitost. Jestli si vzpomínáš, jednou jsem to popisoval, jako když se díváš z okna rychle jedoucího auta."

„Ale je to dané."

„Nic není dané. Nikde."

Church tiše zaklel. „Co kdybys mi jednou dal srozumitelnou a nevyhýbavou odpověď místo těch svých obvyklých –"

„Všechno může být změněno vůlí silného jedince. Jednoho muže. Nebo ženy. Neexistují žádná pravidla, alespoň ne na úrovni, kterou zkoumají velcí myslitelé lidstva. Jen iluze pravidel. Budoucnost se

žene přímo vpřed jako řeka, ale její tok může být obrácen zpátky někým, kdo k tomu má správné srdce, motivaci a duševní rozpoložení. Koho ve starých knihách nazývali hrdinou. Tuatha Dé Danannové předstírají, že vědí všechno o tom, co se stane, přesvědčují o tom i sami sebe, ale z toho, jak jednali v několika posledních hodinách, můžeš vytušit, že hluboko ve svých srdcích znají pravdu. To, co vědí, nemusí být tím, co si myslí, že to je, nebo jim možná nějaký ten dílek skládačky chybí. Nebo se do toho zamíchá někdo jako ty. Vždycky je důvod jednat svobodně, Jacku.“

Church o tom několik minut přemýšlel. Zjistil, že z toho čerpá hlubokou útěchu, i když vlastně nedokázal říct, proč. „Takže *doopravdy* nevíš nic.“

Tom dlouho neodpovídal. „To není tak docela pravda. Některé věci jsou natolik ovlivňovány okolními monumentálními událostmi, že se o nich klidně dá mluvit jako o předem daných.“

Přestože se ho Church vyptával dál, víc mu už neřekl. Ale Tomova slova už uvedla jeho myšlenky do pohybu. Skoro se na to bál zeptat, ale stejně řekl: „Ty víš, kdo nás zradí?“

Tom mlčky upíral pohled před sebe.

„Ty to víš, že ano?“ Rychle se ho zmocňoval vztek. Tolik měsíců si s tím lámal hlavu a Tom mu to mohl říct kdykoliv. „Proč jsi něco neřekl? Přece víš, že na tom může všechno ztroskotat! Musíš mi to říct!“

„Nemůžu.“ Tomův obličej byl naprosto nečitelný.

„I přes dalekosáhlé následky, které to může mít? Proč ne? Chceš, abychom trpěli?“

Tom se k němu prudce otočil. „Samozřejmě, že ne! Nemohu ti to říct, protože by to mohlo změnit spoustu věcí.“

„Jak dlouho už to víš?“

„Věděl jsem to vždycky.“

„Vždycky?“

„Vždycky. A kdybys trochu dával pozor, věděl bys to také.“

Ta slova byla jako políček do tváře. V jediném okamžiku mu hlavou proletěly miliony vzpomínek, jak v duchu probíral všechno, co viděl a zaslechl v posledních měsících. Uniklo mu něco? Už zase

to zvrtal? „Hádám, že se to už brzy dozvím," řekl s hořkou rezignací. „Doufám, že ještě dokážeš sám se sebou žít, až k tomu dojde."

# # #

Podzemní chodba se klikatila sem a tam a změny tlaku vzduchu Churchovi napověděly, že pravidelně vede pod řekou. Neustále před sebou držel Hledač cesty, jehož světlo dávalo stěnám chodby safírový nádech. Malý modrý plamínek mu na tomto temném místě dodával odvahy a znatelně zvedal náladu i Tomovi a Dozorci kostí. Po celou dobu ukazoval neochvějně vpřed.

„Proč nás k té hlavě nepřivedl už tenkrát?" zeptal se Church.

„Protože reaguje na to, co máš ve svém srdci," odpověděl Tom.

„Je snad živý?"

„Nakolik se o něčem dá říct, že je to živé, ano."

# # #

Když takto šli hodinu nebo o něco víc, začal plamínek Hledače cesty zářit jasněji. Ve stejném okamžiku zesílilo i nervy drásající bubnování v pozadí. Během deseti minut se ozývalo ze stěn všude kolem – BA-DUM, BA-DUM – válečný buben udávající rytmus na jejich cestě ke zkáze.

# # #

O dvě a půl hodiny později začala chodba zase stoupat a současně vypadat dokončeněji; stěny tu byly vyzděné kamenem a strop podepřený stojkami. Plamínek Hledače cesty začal ukazovat stranou od hlavního směru, a tak když dorazili k těžkým dubovým dveřím, Church už na to byl připraven.

„Vypadá to, že jsme na místě," řekl. Dveře byly zamčené, ale Caledfwlch snadno přeťal zrezivělé kování. Church se rozhlédl po ostatních. Tom a Dozorce kostí na něj hleděli zachmuřeně, Tuatha Dé Danannové netečně a Niam byla bledá a tvářila se ustaraně; všichni přikývli.

Rozrazil dveře dokořán.

Bylo to, jako by vešel do kovárny. Po studené chodbě bylo vedro umrtvující a vzduch byl prosycený palčivým dýmem, který škrábal v hrdle. Dunění Balorova srdce tu bylo skoro ohlušující.

Kamenné zdi a dlážděné podlahy naznačovaly, že se nacházejí někde ve sklepení Toweru. Dozorce kostí se navzdory páchnoucí atmosféře zhluboka nadechl. „Cítíš to? Prastará moc, i když se ji ti parchanti pokoušeli pokřivit. Nebyl jsem tady celé roky – příliš mnoho lidí. Měl jsem se vrátit dřív.“ Podíval se na Churche. „Tohle místo bylo svaté dávno předtím, než na něm navršili to pohoří kamení. Jestli se vůbec dá mluvit o nějakém srdci země, pak je to právě tady.“

Tuatha Dé Danannové postavili truhlu s Kouzlem přání doprostřed místnosti. „Co je v té bedně?“ zeptal se Church, aby je poškádlil. Núaduův pobočník neodpověděl, ani nedal nijak najevo, že otázku slyšel. Když se otočil zpátky k ostatním, Church zachytil Niamin pohled a ona na něj nenápadně kývla. „Musíme jednat rychle,“ pokračoval. „Možná už vědí, že jsme tady –“

„Hledač cesty tě před Balorem skryje, alespoň na čas,“ řekl mu Tom. „A kdybys neprobudil k životu proud energie pod horou svatého Michaela, vůbec bys tady nebyl.“

Church vyrazil směrem, kterým ukazoval plamínek Hledače cesty, ale pak si uvědomil, že Tuatha Dé Danannové ho už nenásledují. „My počkáme tady,“ oznámil mu Núaduův pobočník.

„Řekl bych, že máme ještě méně času, než jsem původně myslel,“ zamumlal Church a pak spolu s Tomem a Dozorcem kostí opustili místnost.

# # #

Sotva ušli pár kroků od labyrintu studených podzemních chodeb, byli doslova promočení potem a dusné vedro jim rozpálilo tváře doruda. Church už v Toweru byl, ale o těchto místech neměl ani tušení, což naznačovalo, že se nacházejí někde pod oblastí běžně přístupnou turistům. Meč držel neustále připravený v ruce, ale celé tohle spodní podlaží bylo prázdné.

„Všichni jsou nahoře a házejí kameny na loď," usoudil Dozorce kostí, avšak Church o tom příliš přesvědčený nebyl.

Hledač cesty je zavedl do krátké chodby, na konci zaslepené zdí. Na první pohled na ní nebylo nic neobvyklého, ale Church zbystřil svoje smysly, až uviděl, že linie modrého ohně, jimiž tu byl kámen protkán jako cévami, vytvářejí kruhový obrazec hada požírajícího svůj vlastní ocas. Připravil se a pak přitiskl dlaň doprostřed obrazce. Stěna se odsunula a za ní se objevila šachta spadající dolů do útrob země, jejíž dno se ztrácelo ve stínu.

Dozorce kostí se nad ní naklonil, aby ji prozkoumal. „Do stěn jsou vytesány úchyty pro ruce." Zastrčil si svou hůl vzadu za košili a přelezl přes okraj šachty. „Nechápu, proč dělali ty věci tak zatraceně nebezpečné. Jeden špatný krok, a skončí to strašně zaneřáděnou podlahou dole."

Zmizel v šachtě a Tom se ho právě chystal následovat, když za sebou uslyšeli tichý zvuk. Prudce se otočili a uviděli, že je chodba plná Fomorianů. A v jejich čele vířila masa vran.

# # #

Když Church otevíral dveře, zastrčil Caledfwlch do pochvy, ale v mžiku ho měl zase v ruce. Než se stačil první z Fomorianů pohnout, vrhl se proti nim a sekal před sebou mečem v širokých oblucích. Jeho cílem byl Mollecht, vůdce a nejmocnější z nich. Tváří v tvář nepříteli meč v jeho ruce jako by ožil. Lehkými přesuny váhy vedl jeho ruku tak, aby zasahoval co nejúčinněji, zatímco jindy se zase vzpouzel tak silně, že mu z ní div nevyskočil.

Ale než udělal tři kroky, Fomoriané obklopili Mollechta, aby ho chránili vlastními těly. Zjevně si plně uvědomovali moc Caledfwlchu, ale neměli vůbec žádný pud sebezáchovy. Church do nich sekal stejně rychle, jako se proti němu hrnuli, a těla Nočních chodců pod jeho údery padala a pak se měnila v nic.

Po čele mu z té námahy a nesnesitelného vedra kolem stékal pot. Postupně se mu začalo dařit udělat průlom. Na okamžik znovu zahlédl Mollechta, jak mlčky řídí Fomoriany. To stačilo, aby ještě znásobil svoje úsilí. Ťal jednoho z nich do krku, otočil se a bodl

druhého do břicha, pak skosil jedinou ránou tři najednou. A náhle stál Mollecht opět před ním.

Ohavná stvůra však byla připravena. Když padl poslední Fomorian, Church viděl, jak se ptáci odsouvají stranou a ve vzniklém otvoru se objevila bytost, kterou ukrývali; jeho mysl byla stejně neschopna ji akceptoval, jako když se s ní setkal poprvé v Tintagelu. Energie uvnitř otvoru už vířila a byla na pokraji výbuchu.

Tom popadl Churche a odstrčil ho stranou. Výbuch zasáhl Veršotepce naplno a okamžitě mu začala crčet krev z každičkého póru. Stalo se to tak rychle, že Church vůbec neměl čas zareagovat. Meč mu cukal rukou, jako kdyby si uvědomoval svou příležitost stejně jako on. Mollecht byl vybitý. K tomu, aby mohl znovu zaútočit nebo se alespoň bránit, potřeboval několik vteřin času. Otvor se už zavíral. Church bodl mečem vodorovně přímo do jeho středu. Konečně se s tou stvůrou vypořádá jednou provždy.

Náhle se zdánlivé odnikud vynořila temná postava. Church ji stěží zahlédl koutkem oka a v příštím okamžiku jej plnou silou srazila na tvrdou kamennou podlahu. Caledfwlch mu vyletěl z ruky.

„To vážně musím udělat všechnu práci sám?“

Ten hlas zmrazil Churche na místě, a než se vzpamatoval, postava mu skočila na prsa a přimáčkla mu ruce k zemi. Před očima měl odporný, černými žílami protkaný Callowův obličej. Z každičkého rysu mu čišel triumf.

„Chci váš prst, pane Churchille, a chci ho i s kloubem. Rozhodl jsem se, že si z nich udělám náhrdelník,“ řekl mu Callow vesele.

A pak byli všude kolem Fomoriané, kteří se znovu vyrojili z temnoty.

# # #

Church se probral někde, kde byla naprostá tma a tak nesnesitelné vedro, až myslel, že se zalkne. Provazy stočenými z kožených řemínků byl připoután k rozbitému stolu připevněnému na jakémsi železném mechanismu, který ho držel pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů. Bolelo ho celé tělo a byl samá modřina, ale kromě toho byl v podstatě v pořádku. Když si jeho oči trochu přivykly na tmu a on

uviděl, kde je, po zádech mu přeběhl mráz. Kruté, ostré nástroje visící na zdech mu připomněly, jak zruční jsou Fomoriané v mučení.

Trhal svými pouty, dokud jeho pozornost neupoutalo tiché zasténání ozývající se zprava. Na zemi tam ležel zhroucený muž jako ranec hadrů a pod ním se pomalu zvětšovala kaluž krve. Sinalá pokožka a modrající konečky prstů Churchovi prozradily, že umírá. „Tome, slyšíš mě?“ zeptal se ho tiše.

Vteřinu nebo dvě se nic neozvalo a pak se Veršotepec pokusil zvednout na lokti, ale hned zase dopadl na podlahu. Pokusil se o to ještě dvakrát a potom se převalil, aby viděl na Churche. Obličej měl rudý od krve, která mu pořád ještě vytékala z pórů. Churche zalila vlna zoufalství.

„Jestli je tu něco, co bys mi rád pověděl, teď je ta správná chvíle,“ řekl Tom mrzutě a jeho hlas byl přes dunění obřího srdce stěží slyšitelný.

„Zachránil jsi mi život.“

„Ne že by ti to teď bylo co platné.“

„Je mi to líto,“ řekl Church. „Nezvládl jsem to. Kdybych byl jen trochu rychlejší.“

„Nesmysl.“ Tom se divoce rozkašlal. „Předčil jsi i má nejoptimističtější očekávání. Od chvíle, kdy jsme se setkali poprvé, mi bylo jasné, že ty jsi ten pravý. Jistě, já vím, že jsem ti to nikdy neřekl – nechtěl jsem, aby sis o sobě myslel bůh ví co – ale byl jsi nejlepší ze všech, Jacku. Ten nejlepší.“

„Kéž bys mi to řekl dřív.“ Church zavřel oči a snažil se vypořádat s přívalem emocí, které v něm kypěly. „Ale nakonec jsem stejně selhal.“

„Pořád ještě dýcháš, ne?“

Churchovou myslí náhle probleskla myšlenka; rozhlédl se nakolik to šlo. „Počkej. Jsme tu jen my dva?“

„Vypadá to tak.“ V Tomově hlase zazněla obava, aby z jejich slov někdo nevyčetl víc, než by bylo žádoucí.

Church dobře věděl, jak nezlomný dokáže Dozorce kostí být. Jestli se mu podařilo utéct Fomorianům, pořád ještě mají naději. „Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“ zeptal se s obnoveným entuziasmem.

„Řekl bych, že začíná svítat. Samain se blíží. Brány budou už brzy otevřeny. Srdce stínů získá moc, kterou potřebuje.“ Zase se rozkašlal a pak rychle dodal. „Nevyslovuj jeho jméno. Ne tady, ne tak blízko k němu. Reakce by mohla být…“ Hlas mu selhal.

„Meč?“

„Za tebou. Stejně jako Hledač cesty. Nemohou se jich dotknout, i když se jejich moc tak zvětšila. V tom směru se musí spolehnout na Callowa.“

„Ten parchant. Byl jsem si jistý, že zahynul na Rozrážeči vln. Je jako šváb – dupneš na něj, a on utíká dál.“

„Jestli se ti podaří osvobodit…“ Tom se znovu vlhce rozkašlal. „… musíš použít Hledač cesty.“

„Abych našel co? Tu hlavu?“

„Ne. Mysli v symbolech. Co to *znamená*. Je to lucerna, která ti bude svítit na pravé cestě. Má přímý přístup ke zdroji modrého ohně. Vždycky jsem ti říkal, abys ji měl pořadu sebe, protože…“ Další zakašlání a něco šplíchlo na podlahu. „… je mnohem důležitější, než si myslíš.“

Tom se odmlčel; Church už neslyšel jeho chrčivé dýchání. „Tome?“ zavolal; obával se nejhoršího.

„Ano. Jsem tady. Už je skoro čas.“

„Na co?“

„Vzpomeň si, co jsem ti řekl. Na lodi. Že si máš uchovat všechny vzpomínky. Jsou tvým Hledačem cesty, Jacku.“

Churchovi vyrazily do očí slzy. „Vydrž, Tome –“

„Ne. Není to pro mě žádné překvapení. Měl jsem dost času se na to připravit.“

Church jen stěží potlačil chvění hlasu. „Jak dlouho to už víš?“

„Dlouho. Déle, než jsi ty naživu.“

Church si vůbec nedokázal představit, jaké to muselo být: vědět, kdy umřete, to by muselo vrhnout stín na každičký okamžik vašeho života, a on přesto žil dál, dělal si přátele, staral se o druhé. Najednou viděl Tomovu mrzoutskou povahu v úplně jiném světle. Churche se zmocnily výčitky svědomí z toho, jak špatně o svém příteli někdy smýšlel, přinejmenším zpočátku. Teď litoval všech těch příkrých slov, které mu kdy řekl. Tolik mu toho ještě toužil povědět.

Navzdory svému mrzoutství byl Tom skvělý učitel, choval se k němu jako druhý otec, a navíc mu byl dobrým přítelem. Zanechal v Churchově životě nesmazatelnou stopu.

Zdálo se, že Tom přesně ví, co si Church myslí. „Prožil jsem dlouhý život, Jacku. Příliš dlouhý. Bylo v něm příliš mnoho bolesti a utrpení. Docela se těším, až se rozloučím."

„Je mi líto, že pro tebe bylo těch posledních pár měsíců tak těžkých."

„Byly těžké, ale byly i jedny z nejlepších v mém životě. Hodně jsem se toho od tebe naučil, Jacku. Připomněl jsi mi všechny ty věci, o kterých jsem si myslel, že jsem je navždy ztratil, když si se mnou královna tak krutě pohrála. Po staletí jsem si myslel, že jsem se stal něčím míň než člověk. Ale ty – vlastně vy všichni – jste mi ukázali pravdu. Nezáleží na tom, co královniny *hrátky* provedly s mým tělem, protože to, na čem záleží doopravdy, moje lidství, spočívá v něčem jiném. A to mi zůstalo."

Tom se znovu rozkašlal a tentokrát to znělo, jako kdyby ten záchvat neměl nikdy skončit. Když se nakonec přece jenom odmlčel, byl na pokraji sil. Už neudržel víčka a pokožka mu začínala šednout.

„Tome," prosil Church zoufale. Vždycky si připadal ve srovnání s hrdinskou legendou Thomase Veršotepce tak omylný a slabý, ale ve skutečnosti byl jeho heroismus ještě větší; hlubší a mnohem složitější než všechny ty slavné mýty a rozhodně hodnotnější, protože vycházel z toho nejlepšího, co v sobě lidé mají.

„Pavučina." Veršotepcův hlas už byl jen pouhý chraptivý šepot. „Celá posázená diamanty. Malé světy." Další zakašlání, pomalé a namáhavé. „Nádherné malé světy."

A pak zavládlo ticho a tíživý klid.

Church se opřel hlavou o tvrdé dřevo. Oči ho pálily slzami. Jeho starý přítel mu hrozně chyběl.

# # #

Když se dveře otevřely a dovnitř vešel Mollecht se třemi svými fomorianskými pohůnky, žal se změnil v chladný, intenzivní vztek.

Za nimi vesele tancoval Callow. Mollecht odvedl Fomoriany k mučícím nástrojům, Churche naprosto ignoroval.

„Teď tě potrestají, víš.“ Callow se pohyboval způsobem, který Churchovi připomínal spíše hmyz a z očí mu sálalo šílenství.

„Řekl bych, že jsi blázen, ale proč ztrácet čas s očividným,“ odsekl Church. „Znovu se spřáhnout s těmi parchanty, po tom všem, co ti provedli. Ty si vážně myslíš, že ti dají, po čem toužíš?“

Callow vrhl kradmý, obdivný pohled k mase kroužících ptáků. „Ale jistě, samozřejmě. Mí noví přátelé.“

„Svým způsobem jsem tě litoval, Callowe, ale zmýlil jsem se. Takový, jaký jsi, nejsi proto, že jsi nikdy nedostal příležitost se uplatnit. Takových lidí, jako jsi ty, se najde vždycky spousta, lidí, co házejí vinu na druhé, protože sami jsou moc velcí slaboši, než aby si přiznali, že je do špatné situace dostalo jejich vlastní sobectví a hamižnost. Dělat správné věci není nikdy snadné a vždycky se vyskytnou těžkosti, které je nutné překonat, ale vyplatí se to – tobě, společnosti, lidstvu. Ty ses jen nechal unášet proudem. Utápěl ses v sebelítosti. Chtěl jsi všechno jen pro sebe a chtěl jsi to rychle a zadarmo. Postav se tomu čelem, Callowe. Všechno utrpení, které tě v životě potkalo, mělo původ ve tvých vlastních rozhodnutích.“

„Ne!“ namítl Callow dětinsky. „Nikomu na mně nikdy nezáleželo! Nikdy jsem neměl nic z toho, co měli ostatní!“

„Řekl jsi to sám, když jsme se poprvé setkali. To byl Longfellow, ne?“ Church zatloukal hřebík stále hlouběji a vychutnával si každý úder kladivem.

„Zmlkni!“ Callow si zakryl uši.

„*V nás je vítězství i porážka.*“

„Ne!“ Rozběhl se a ze všech sil nakopl Toma, pak se podíval na Churche, co na to říká.

„On už nic necítí,“ řekl Church. „Je pryč, dosáhl odpočinutí věčného od téhle mizérie. To jen my, kteří jsme zůstali, můžeme cítit bolest.“

Callow se rozběhl k Churchovi, naklonil se nad ním a pošeptal mu do ucha: „A přesně to tě teď čeká, starouši. Jakmile s tebou skončí on –“ kývl hlavou směrem k Mollechtovi „– získám svůj prst.“

Mollecht dodělal to, co měl na práci na druhé straně místnosti, a otočil se k nim. Church nevěděl, jestli za to může jen jeho obrazotvornost, ale připadalo mu, že vrány teď krouží ještě rychleji, jako když se člověku v dychtivém očekávání rozbuší srdce.

„Vychutnej si to, dokud to trvá," zašeptal mu Callow rozjařeně.

Tři fomorianští strážní nesli každý po jednom krutě vyhlížejícím, nástroji. Church se snažil na ně nedívat ani si nepředstavovat, jaká zranění dokážou způsobit jeho křehkému tělu.

Zblízka byl zvuk pleskajících křídel ohlušující a z ptačího pachu se mu zvedal žaludek. Church nedokázal pochopit, jak mohou létat tak blízko u sebe a tak rychle a přitom se nesrazit.

Callow se odsunul do nejvzdálenějšího kouta místnosti; Mollechtova přítomnost ho zjevně zneklidňovala i přesto, že ho považoval za svého spojence. Fomorianští strážní překlopili stůl zpátky do horizontální polohy a Mollecht se přesunul za něj, kde mu svou přítomností dráždil nervy, ale byl viditelný jen částečně. Dva Fomoriané se postavili po Churchově pravici, jeden u jeho kolen, druhý vedle ruky. Třetí ho obešel zleva a přidržel mu nad slabinami tyč zakončenou vývrtkou; Church si na ni dobře vzpomínal z chodeb pod Dartmoorem.

S Mollechtem se něco stalo, ačkoliv Church nedokázal určit, co. Cítil, že někteří ptáci se jakoby přesunuli; spíš to vytušil z pohybu vzduchu vířeného jejich křídly. V příštím okamžiku ucítil uvnitř hlavy nepříjemné sání, i když si byl jistý, že se nejedná o fyzický vjem.

Začal sebou na stole házet ve snaze se toho zbavit, ale bylo to stále silnější a intenzivnější, až měl pocit, že se hluboko v jeho mozku něco pohnulo. Následoval okamžik naprosté temnoty a pak byla mučírna pryč, přestože cítil, že v ní jeho tělo stále ještě leží. Všechno pohltily intenzivní, neostré barvy, stejně nepřirozené jako v technicolorových filmech ze šedesátých let. Uvnitř jeho hlavy jako by se plazil obrovský, opancéřovaný hmyz. Celé jeho vědomí se stáhlo v křeči; byla to Mollechtova mysl.

Church na okamžik zahlédl krajiny ze zlých snů, kde se zjevovaly hrůzné stvůry a hned zase mizely jako ve zrychleném filmu. Všechno se zatmělo a pak uviděl budovy velké jako hory vyrobené z černého

skla. Další zatmívačka a byl uvnitř jedné z nich, v místnosti temné jako nejhlubší studna navzdory tomu, že v jednom koutě rudě zářila pánev se žhavým uhlím. Nad ní se skláněl Fomorian a sypal do ohně nějaký prášek ze skleněné nádoby. Ten Fomorian – kterého Church znal jako Mollechta – byl kříženec stejně jako Calatín, ale zatímco Calatín byl podle svého tělesného zjevu více Tuatha Dé Danann, Mollecht byl bližší groteskním Nočním chodcům.

Sotva se prášek dotkl žhavého uhlí, vyvalil se z něj purpurově rudý mrak kouře. Church měj najednou pocit velkého zla, většího, než je Balor, které číhá někde na okraji vesmíru. Cítil, jak se jeho pozornost obrací na něj, a vzápětí se mu zdálo, že zemře hrůzou.

Kouř se svíjel svým vlastním životem. Nakonec se převrátil zvenčí dovnitř a vyletěl z něj roj vran; bylo na něm však něco znepokojivě cizího: byly větší, oči jim rudě žhnuly a Church z nich cítil strašlivou inteligenci. Vrhly se na Mollechta, narážely do něj hranami křídel ostrými jako břitvy a trhaly mu maso z kostí.

Mollecht padl na kolena a ječel bolestí v šíleném opičím blekotání Fomorianů, ale vrány na něj dorážely dál. Zatímco ho požíraly zaživa, tkaly nažloutlou síť jako pavučinu, která se srážela, přecházela v jeho tělo, až postupně převzala jeho podobu. Rozrůstala se stejnou měrou, jakou se on zmenšoval, nebyla tak velká, ale o to mocnější, a když úplně zmizel, byla hotová a bezpochyby ještě přísernější na pohled i v nitru. Byla tak křehká, že hrozila každou chvíli se rozpadnout, ale vrány kolem ní začaly kroužit stále rychleji a rychleji a spřádaly poutací kouzlo vytvářející kolem něj síť ochranné energie. A když otevřel oči…

Šok vytrhl Churche z jeho transu podobného stavu; až do smrti nezapomene ten hnus, když na okamžik spatřil svět Mollechtovýma očima.

Mollecht opustil místo za jeho hlavou a postavil se před něj.

„Už jsi ztratil naději?“ zavolal na něj Callow z druhého konce místnosti.

„Mollecht patří něčemu jinému,“ vydechl Church. „Chce se utkat s Balorem.“

Všichni Fomoriané rázem znehybněli; Callow s kňouráním padl na kolena. Tlak v místnosti jako by se zvýšil a zavanul jí severák.

Church si uvědomoval, že je tam s nimi jakási přítomnost, nesnesitelná hrozba; projela jím vlna strachu. Trvalo to jen vteřinu nebo dvě a pak to zase zmizelo, ale i tak mu to na duši zanechalo šrám.

Nějak se přiměl znovu promluvit. „Kde je –“

„Neříkej to jméno!“ zaškemral Callow.

„Kde je?“

Church měl pocit, že se Callow snad rozpláče. Zděšeně se kolem sebe rozhlédl. „Ty to nevíš? Jsi v něm.“

Church neměl čas zeptat se, jak to myslí. Vrány, jež tvořily Mollechta, znovu změnily formaci; znamení. Fomoriané s mučícími nástroji se pohnuli.

# # #

Než mu ale některý z nich stačil ublížit, tlak vzduchu se znovu změnil, jenomže tentokrát to bylo jiné: Churchova nervová zakončení se zatetelila a údy mu zaplavilo teplo. Fomoriané to cítili také, protože se jako na povel podívali ke dveřím. Mollecht ucouvl.

Dveře zářily modrým světlem, intenzivním proti temné místnosti, a právě odtamtud dovnitř proudila ta elektrizující atmosféra. Mollecht ze sebe vyrazil sérii štěkavých výkřiků. Fomorianské stráže odhodily mučicí nástroje a tasily meče, ale než stačily doběhnout ke dveřím, modrá záře ještě zesílila a místností se rozlehlo hlasité bzučení. Pak dveře vybuchly na tisíce třísek. Church instinktivně zavřel oči, aby si je chránil před úlomky dřeva, ale žádný se ho ani nedotkl.

Když zase vzhlédl, naskytl se mu podivuhodný pohled. Na kamenné podlaze za dveřmi ležela uřezaná hlava. Ta byla zdrojem modrého světla, ve kterém se teď koupala celá místnost. Hlava Brána, Štěstí země; bůh, který se obětoval pro budoucnost lidstva. Church dokázal rozeznat jeho dlouhé vlasy, ale tam, kde měly být oči a ústa, zely díry, z nichž tryskalo modré světlo. Nejstrašnější na tom bylo, že hlava stále ještě žila. Její ústa se pohybovala, lícní svaly se napínaly, oči se rozšiřovaly a pak zase zužovaly.

Fomorianské stráže zaváhaly, ale další Mollechtův povel je znovu uvedl do pohybu. Sotva stačily vykročit. Světlo se změnilo v řeku modrého ohně, která se valila přímo na ně. Church fascinovaně pozoroval, jak je spaluje až na kostru a v příštím okamžiku mizí i ta.

V rohu místnosti ječel Callow, jako když ho na nože bere. Churchrovu pozornost znovu upoutaly dveře a vysoká silueta, která jimi proklouzla dovnitř. Dozorce kostí spěchal k němu, obličej zkřivený bolestí. Church viděl, že má ruce spálené dočerna.

„Příliš horká," vysvětlil mu stručně.

Nějak se mu podařilo uvolnit pouta, ačkoliv Church se mu skoro nedokázal podívat do obličeje, jaká bolest se mu v něm zračila. „Odvedl jsi dobrou práci," řekl mu.

Dozorce kostí jen něco zabručel. „Už jsem zažil větší bolest."

Jakmile byl Church volný, skočil za stůl a popadl meč. Mollecht se tiskl k jedné stěně, neschopný opustit místnost, dokud tam byla ta hlava. Ptáci se už začali přesouvat do formace předcházející dalšímu morovému útoku.

Church věděl, jak dokáže být rychlý, a tentokrát nezaváhal. Několika skoky přeběhl místnost a začal do nich divoce sekat mečem. Černé peří brzy létalo všude kolem, a jak ptačí tělíčka dopadala na zem jedno za druhým, v hejnu se začaly objevovat černé, rudě lemované otvory.

Ozval se zvuk, při kterém se Churchovi zvedl žaludek, a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že to vříská Mollecht. Zbylí ptáci museli létat rychleji, aby uchovali jeho strukturu, ale pokaždé, když mezi ně dopadl meč, jeden z nich se zřítil mrtvý k zemi.

Church se s vervou pustil do víru černi a červeně, dokud nezbyl jen jediný pták, který horečně kroužil kolem odporného tvaru, jenž se vyloupl z hejna; té věci, na kterou se stále nemohl přinutit podívat. Nakrátko se zarazil, zhluboka se nadechl a pak přeťal poslední vránu v letu.

Pták dopadl na kamennou podlahu a s ním i ta věc uvnitř. Asi minutu sebou zmítala a hlasitě ječela a pak se pomalu začala rozpadat a roztékat. Nakonec z ní zbyla na podlaze jen louže černého slizu a brzy zmizela i ta.

# # #

Church se opřel o meč, vyčerpaný hrůzou i fyzickou námahou, a to byl okamžik, kterého využil Callow, aby se bleskově rozběhl ke dveřím. Přeskočil hlavu a na prahu se ještě jednou ohlédl.

Church na něho ukázal prstem. Nepotřeboval nic říkat a z vyděšeného výrazu v jeho obličeji viděl, že Callow pochopil.

# # #

Church spěchal zpátky k Hledači cesty, který ležel převrácený na boku za stolem. „Co budeme dělat teď?“ zachroptěl Dozorce kostí. Unaveně se opíral o zeď.

„Já nevím. Ale tahle lucerna mi to ukáže.“ Posadil se a postavil si ji před sebe. „Alespoň doufám.“

Zavřel oči a soustředil svou mysl na modrý oheň, jak ho to naučil Tom pod Artušovým stolcem v Edinburghu. Veršotepec byl dobrý učitel; potřeboval jenom vteřinu nebo dvě k tomu, aby dosáhl potřebného stavu zvýšeného vnímání.

Plamen lucerny vyšlehl a mezi prsty mu zapraskala energie. Poprvé se mu podařilo, že v plamíncích uviděl maličké obličejíky a tělíčka, jako když mu Tom poprvé představil energii země ve Stonehenge. Teď už věděl, co jsou zač. „Všichni jsme hvězdy,“ zašeptal.

Věci zapadaly do sebe.

Připadalo mu, jako by se Hledač cesty přesunul hluboko do jeho hlavy, plamen teď zářil jasně jako maják. Byl v přímém spojení se zdrojem duchovního ohně, ať už to bylo cokoliv. Church cítil, jak mu plane v hlavě, v jeho srdci, jak se dveře otevřely a modrý oheň z něj vyrazil ven.

# # #

Veitch se probral na nánosu bahna u mříže, přes kterou pod sebou viděl Temži. Vedle něho se k moři hnala řeka Fleet. Cítil se, jako

kdyby umíral: příliš promrzlý, příliš vyčerpaný, příliš zlomený na duchu.

Viděl, jak ranní slunce maluje na jižním břehu budovy v překrásných pastelových odstínech. Vteřinu nebo dvě mu trvalo, než si uvědomil, že podobné světlo září i v propustku, ve kterém ležel, až na to, že má sytě safírovou barvu; a že vychází z něj, doslova prýští z jeho pórů. S ním se dostavil nejenom pocit dokonalého blaha, ale i nová energie, jež se mu vlévala do žil.

Vstal a setřásl ze sebe poslední stopy ranního chladu, pak si ze zapraskáním protáhl prsty. „Zatracená věc," řekl užasle.

V příštím okamžiku už stál u mříže a snažil se ji odstranit.

# # #

Fomoriané pochodovali sem a tam po táboře zřízeném v podzemních tunelech, neteční k páchnoucímu kouři, který stoupal z hořících hromad odpadků. Na potkany, kteří se zvědavě přibližovali až k nim a pak zase rychle mizeli ve stínech, byli dávno zvyklí, takže pohybu mezi kolejemi stěží věnovali pozornost.

Zareagovali, teprve když ten pohyb neustal jako obvykle, ale přiblížil se k nim víc, než se kdy jaký potkan doposud odvážil, a to už bylo příliš pozdě.

Proud vlnících se hnědých tělíček se proti nim vyvalil z temnoty a pokryl každičký centimetr podlahy tunelu. Potkani proběhli kolem ohňů a vrhli se rovnou na Fomoriany, vykusovali jim kousky těl a pokoušeli se prohryzat do každého otvoru, který objevili. Jejich neúnavnost, rychlost a obrovský počet vyrovnával nevýhodu jejich malé velikosti; ačkoliv jich Fomoriané mnoho rozdupali nebo jinak pobili, tisíce dalších je okamžitě nahradily a během několika vteřin Noční chodci utonuli v jejich záplavě.

Mezi nimi kráčela Ruth a oči jí plály spravedlivým hněvem. Hemžící se hlodavci, kteří se pohybovali přesně tam, kam chtěla, a dělali, co si přála, jí nijak neublížili. Ta informace byla ukrytá v její mysli, připravená k použití, součást vědění, jež načerpala od svého pomocníčka, zatímco byla vězněna pod Edinburghem. Vždycky věděla, že by byla schopna ovládat jednoho, možná dva nebo i tři, ale

skutečný rozsah jejích schopností ji samotnou překvapil. Nyní měla pocit, že dokáže cokoliv.

Jak šla táborem, modrý oheň se jí vléval do všech údů a odplavoval vyčerpání, takže se její fyzická síla postupně vyrovnala s nově nalezeným sebevědomím. Na jakési hlubší úrovni byla ve spojení s Churchem a věděla, že úspěšně postupuje ke svému cíli. Teď už jen zbývalo, aby se k němu připojila.

Něco si tiše zamumlala a potkani okamžitě zareagovali, převalili se jako řeka přes tábor a tisíce dalších je následovaly.

# # #

„Cítíš to?“ Když Lauře projel končetinami elektrický náboj, čelist jí spadla na prsa úplně jako v kreslených comicsech.

Shavi napřáhl ruku ke konci chodby, kam ještě ranní světlo neproniklo. Kolem prstů měl poněkud strašidelnou modrou auru. „To Church.“

Laura ulehčené zavřela oči. „Ještě že nejsme pechfógli všichni.“

Shavi se podíval k oknu, za kterým nehybně stála armáda Fomorianů. „Musíme za ním. Je třeba, abychom tam byli všichni.“

„To je rozhodně dobré a správné, Shavstere, ale pořád ještě čekám, až uslyším ten tvůj vychytralý plán. Třeba ten, jak se udělat neviditelnými, abychom mohli projít kolem těch pekelných hord.“

Jak se sluneční paprsky pomalu posouvaly po střechách, hrobové ticho bylo náhle přerušeno. Odněkud z dáli se ozvalo tiché avšak nezaměnitelné troubení loveckého rohu, hluboké a ponuré, a rychle se přibližovalo.

# # #

Modrý oheň se šířil městem a spojoval se s Ohnivou sítí. Spolu s ním proudily Churchovy myšlenky, naděje a modlitby. Hledač cesty osvětlil cestu pro skutečnou podstatu jeho bytí, tu část, která byla proměněna z obyčejného olova ve zlato tím, co prožil na hoře svatého Michaela. Hluboko ve svém podvědomí měl zakódováno spojení se životodárnou energií, jež nyní proudila do všeho. Nyní se

konečně a skutečně stal šampiónem, pravým Bratrem draků. Byl Jeden.

Když dosáhl toho, co bylo zřejmé, že musí udělat, přerušil spojení a odložil Hledač cesty stranou.

„Pověz mi, že to bylo k něčemu dobré," řekl Dozorce kostí.

Church na něj upřel pohled svých rozzářených očí. „Bájná zvířata přilétají," řekl.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Místo, do nějž se všechny věci sbíhají

Shavi s Laurou se vykláněli z jednoho z oken v horním patře Westminsterského opatství, aby měli co nejlepší výhled. Zpočátku to vypadalo jako ptáci letící nad střechami, ale pak si všimli, že se před nimi kouř a mlha zázračně rozestupují. Občasné trhliny v mracích se postupně spojovaly v široké pásy, jimiž dopadaly sluneční paprsky na prastaré monumenty a moderní kancelářské bloky Londýna, i na to, co, jak nyní viděli, byly postavy na koních doprovázené smečkou štěkajících psů.

„Divoký hon," řekl Shavi, který si okamžitě vybavil, jak jej viděl naposled ve Windsoru, krátce před svou smrtí.

Nepozemsky rudí a bílí psi se hnali bez nejmenší námahy po střechách a přeskakovali mezery mezi domy, jako kdyby tam ani žádné nebyly. Honci ujížděli za nimi, Cernunnos v podobě Erl-Kinga v jejich čele troubil na roh, koně cválali několik centimetrů nad povrchem střech.

A Hon nebyl sám. Temné sestry, Badb a Nemain se snášely jako havrani z oblohy a za nimi Shavi zahlédl zvěstovatelku války Morrígan.

„Podívej se." Shavi ukázal na Great George Street, kde poblíž vládních kanceláří zavládl mezi Fomoriany rozruch. Černý Shuck, pekelný pes, který odjakživa Divoký hon zvěstoval, je trhal na kusy svými velkými čelistmi, které si bez potíží dokázaly poradit i s kovem.

Hon se snesl na fomorianskou armádu, která se shromáždila kolem Westminsterského opatství, a kosil ji tak dlouho, dokud si nevyčistil prostranství, na kterém se s ní mohl pustit do boje. Temné sestry se na ně snesly shora a Fomoriané padali jako podťatí, kdekoliv se na ně rozhodly zaútočit. Ale byla to Morrígan, z níž

Lauře nejvíce běhal mráz po zádech. Kráčela mezi Nočními chodci, jako kdyby se procházela v parku, a koho se dotkla, ten se svalil na zem mrtvý.

Laura a Shavi se po sobě podívali; ani jeden z nich nemusel nic říkat – věděli, že útok jim poskytl šanci uniknout z obležení. Profesor, který se právě chystal vrátit k lidem shromážděným dole, pochopil také. „Jak se pro všechno na světě odsud chcete dostat?“ zvolal zděšeně. „Zabijí vás. Samozřejmě, že vás okamžitě zmasakrují.“

„Díky za pozvednutí morálky. Takové řeči mě vždycky dokážou vzpružit.“ Laura se ušklíbla a prsty si zajela do vlasů, aby si upravila bodliny.

„Tato doba od nás vyžaduje maximum,“ řekl Shavi s úsměvem. „Z našeho včerejšího rozhovoru soudím, že jste si dřív nikdy nepředstavoval, že z vás jednou bude vůdce lidí, skála, která drží pohromadě zoufalou komunitu svých spoluobčanů.“

„Nejsem vůdce.“ Michell se zadíval ven na zuřící boj. „Ne, máte pravdu. Vedl jsem život, který pomalu spěl ke konci v popelnici.“

„A nyní máte sám ze sebe lepší pocit. Nyní vidíte naději.“

Přikývl. „Je zvláštní, že se svět musel rozpadnout na kusy, aby se z nás stali lepší lidé.“

„Život, který jsme vedli, nás sváděl zapomínat na věci, na kterých záleží doopravdy,“ odpověděl Shavi. „Mysleli jsme si, že nám společnost, technika a peníze nabízejí něco lepšího, ale získali jsme jen netečnost, nudu a deprese. Teď prožíváme strašné časy, ale jestli se z tohohle dostaneme, přece jen z toho vzejde něco dobrého. Lepší život.“

„Je velice smutné, že se nedokážeme dostat zpátky do správných kolejí bez všeho toho utrpení.“ Napětí vyplavilo na povrch Michellovy emoce; v očích se mu zaleskly slzy.

„Tak už to s lidmi chodí. Ale my se poučíme. Ze špatných činů se vyloupnou ty dobré, ačkoliv nyní v čase utrpení je těžké vidět, co dobrého by na nich mohlo být.“

„Jestli vy dva nepřestanete žvanit, půjdu ven a tam si podříznu hrdlo. Ježíši, pořád samé analýzy. Začněte konečně žít, pro všechno na světě.“

Shavi se usmál na Michella a ten na něj na oplátku mrkl. „Tak tedy pojďme," řekl Lauře. „Zaručuji vám, že dál už to pro vás rozhodně nuda nebude."

# # #

„Jsi si jistá, že víš, co chceš udělat?" zeptal se Shavi, když stáli u dveří opatství s Michellem připraveným je na povel otevřít.

„Nemohl by ses ke mně chovat ještě trochu blahosklonněji, ó velký šamane?" V Lauřině zasmušilém obličeji se sotva znatelně zračily obavy. „Člověk se nabídne, že někomu prokáže laskavost, a co z toho má? Akorát ho sekýrují." Přikrčila se a sklonila hlavu, pak strnula s jednou rukou před sebou. „Dobře, dědulo. Rozhýbej ty svoje staré klouby."

Opatstvím se najednou rozlehl ohlušující lomoz bitvy. Laura věděla, že kdyby teď vzhlédla, vyděsilo by ji to natolik, že by nedokázala jednat; přes všechno, co s ní Cernunnos udělal, byla stále tou vyděšenou ženou bez sebevědomí, kterou byla po většinu svého života.

Proto ji překvapilo, že dokázala svůj strach ovládnout. Nutnost je velký motivátor, pomyslela si. V její meditativní náladě pro ni nebyl žádný problém vyhledat ten kousek mysli, který si představovala jako zářivě zelenou clonu. Čerpala z něj pocit pýchy, přesvědčení, že dělá správnou věc. Ochrana přírody byla vším, v co kdy doopravdy věřila, a současně něco, o čem byla přesvědčena, že by to skutečně mohlo zvrátit její životní bilanci z má dáti na dal. A nyní, pomyslela si, jí to příroda oplácí tím, že jejímu životu dává smysl.

Začalo to celkem nenápadně. Z místa, kde se konečky jejích prstů dotýkaly kamene, se rozběhly vlasové pukliny. Za zdmi opatství se na dláždění a cestách rozšířily v pořádné trhliny; o kus dál se zakymácel sloup veřejného osvětlení a se zařinčením dopadl na zem. Fomoriané, kteří byli nejblíže, se rozběhli směrem k ní a v tom okamžiku se země začala třást.

Z dlouho zakryté půdy začaly vyrážet zelené výhonky, které se rychle rozrůstaly do houštin nezkrocené vegetace pohybující se vlastním životem: keře a šlahouny popínavých rostlin, trní, květy,

stébla a pak semenáčky, ze kterých se staly stromy - jeřáby, duby, tisy a hlohy.

Shavi užasle zalapal po dechu. Jak začal bujný porost houstnout, Fomoriané se dali na ústup a současně se v zeleni začala vytvářet cestička přes Parlamentní náměstí. „Udržíš to tak?“

„Dlouho ne. Je to hrozná rasovina. Ale můžu nás tak dostat alespoň z nejhoršího. Pak budeme prostě muset utíkat. Tedy jestli nezavoláš na pomoc nějaké ty jezevce.“ Konečně vzhlédla a hrdě se na něho usmála. V příštím okamžiku už měla v obličeji zase výraz ponurého odhodlání. „Tak dobře,“ řekla. „Jdeme na to.“

# # #

Koutkem oka zahlédli masakr, který Divoký hon, Temné sestry a Morrígan působili ve fomorianských řadách, ale pak už běželi přes náměstí směrem k nábřeží. Po dusivé atmosféře Londýna byla vůně zeleně vítaným osvěžením a skončila až příliš brzy, ale ulice dál byly prázdné a Laura už začínala být vyčerpaná.

Shavi ji objal rukou kolem ramen, aby ji podepřel, když se náhle zapotácela a zastavila se uprostřed cesty. „To bude v pořádku.“ Cítila, že modrý oheň dělá s jejím tělem divy. „Víš ty co? Jestli se z tohohle dostaneme, myslím, že se sem vrátím a udělám ze City kvetoucí zahradu.“

Shavi ji objal, ale věděl stejně dobře jako ona, že ta šance je velice malá. Přímo před nimi ležel hluboký stín vrhaný zlověstnou černou věží, která se tyčila na východě. Se zachvěním, které rozhodně nebylo způsobeno jenom chladem, vyrazili přímo k němu.

# # #

Cesta tunely ke stanici metra Tower Hill byla pro Ruth jen rozmazaný sled událostí, na něž si později vůbec nevzpomínala. Už dříve si všimla, že když používá svoje nově získané schopnosti, je tak soustředěná, že reálný svět skoro nevnímá. Nyní ji moc čím dál více vzdalovala od života na místo, které bylo spíše jako sen a kde

mohla dokázat prakticky cokoliv; kde byla definována jen svou mocí.

Ale jak začala stoupat po nehybných eskalátorech nahoru, postupně se vracela do skutečnosti. Když si uvědomila svůj stav blízký amnézii, zděsila se a v hlavě se jí okamžitě začaly vynořovat různé důsledky. Pak si všimla že stojí uprostřed koberce hnědých, hemžících se tělíček, který se rozprostírá, kam až její oko dohlédlo, a všechno to zatlačil do pozadí pocit hnusu. Rychle zavřela oči, aby se trochu vzpamatovala, a pak šla dál, ale už se nedokázala ubránit zachvění pokaždé, když se jí chlupaté tělíčko otřelo o nohu.

Ať už potkany ovládala jakýmkoliv způsobem, pouto, které je s ní svazovalo, začalo slábnout stejnou měrou, jakou se vracela do bdělého stavu, a než se dostala nahoru, z větší části se rozprchli. Na stanici hořelo několik pochodní, ale Ruth udivilo, že nevidí sluneční světlo. Jak se blížila ke dveřím, uvědomovala si, že věž, kterou viděla z Hampstead Heath, byla postavena přes stanici metra. Dveře, které dříve vedly do zahrad nad londýnským Towerem, teď byly součástí temné struktury vystavěné ze slisovaného kovu a spáleného plastu. V jejich stěnách se daly mezi pokroucenými nosníky a sutí rozeznat části věcí použitých jako stavební materiál: počítače, registrační pokladny, mobilní telefony, osobní automobily, dodávky, motocykly i kusy londýnských autobusů. Uvnitř bylo vedro k zalknutí a rozléhalo se tu hluboké dunění připomínající nějaký důlní stroj.

Nahoru i dolů vedla široká schodiště a po obou stranách byly namačkané místnosti jako kotce v králíkárně. Znovu se jí zmocnila panika. Před časem cítila, že to Church dokázal, ale co když je teď mrtvý? Co když je naživu už jen ona jediná? Zodpovědnost, která na ní spočívala, byla tak obrovská, že ji stěží dokázala pochopit. Co by měla *udělat*?

Zatímco se trápila podobnými myšlenkami, zahlédla nad sebou slaboučkou modrou záři, která v ní zažehla zoufalou naději. S oštěpem napřaženým před sebou se rozběhla nahoru a přitom brala schody po dvou.

Když skoro zakopla o pozůstatky několika Fomorianů, srdce se jí divoce rozbušilo, a pak zahnula za roh do oslepující modré záře.

Church a Dozorce kostí byli jen kousek před ní. Trochu ji šokovalo, když zjistila, že ta modrá záře vychází z něčeho, co vypadalo jako uťatá lidská hlava visící za vlasy Churchovi ze stejné ruky, ve které držel Hledač cesty.

Pak ji uviděl a po tváři se mu rozlil tak výmluvný výraz ulehčení, že se k němu musela rozběhnout a sevřít ho do náručí. Hlavu i Hledač cesty od ní přitom držel co nejdále, přestože z nich necítila žádnou hrozbu. „Kde je Ryan?“ zeptal se jí.

„Já nevím. Vlastně ani nevím, jestli ještě žije, nebo je mrtvý.“

„Jestli je to v lidských možnostech, dostane se sem,“ prohlásil Church přesvědčeně.

„A Tom?“

Churchův výraz jí řekl všechno, co potřebovala vědět. Zasmušila se. „Myslela jsem, že bude žít navěky.“

„Tohle není dobré místo na klábosení,“ připomněl jim Dozorce kostí přísně.

Znovu začali opatrně stoupat po schodišti. Tu a tam vyšel z některé z přilehlých místností některý z Fomorianů jen aby byl okamžitě odpraven Caledfwlchem nebo zábleskem modré energie z hlavy.

„Předpokládám, že víš, kam jdeme,“ zašeptala Ruth.

„Ne. Ale když se zastavíš a začneš *vnímat*, zjistíš, že jdeme správným směrem.“

Sotva to řekl, uvědomila si, že doopravdy cítí hmatatelný *tlak* ve vzduchu, který z ní pomalu vymačkával život, a čím výše stoupali, tím byl silnější. Odpovídající pocit nevyslovitelného smutku jí užíral mysl; nedokázala myslet na nic jiného než na tu příšernou věc, kterou zahlédla při svém duševním letu z paluby Rozrážeče vln. „Co tam najdeme?“ Její hlas naznačoval, že doufá ve slova útěchy, přestože dobře věděla, že se ničeho takového nedočká.

„Vždycky jsem čekal, že to bude něco jako Calatín nebo Mollecht, jenom větší. Ale teď si myslím, že to nic takového nebude.“

„Takže horší?“

„Co si myslíš ty?“

„Nemá Frank nějakou písničku pro situace, jako je tahle?“

„Jistě. ‚Get Happy'. Zpívá v ní: *Připrav se na soudný den*."

„Děkuji pěkně. To je ponuré."

„Ne, ne, je to optimistické. Doopravdy. *Odejdeme do Země zaslíbené*."

Church měl v sobě něco neuvěřitelně naivního, dokonce i tváří v tvář tak strašným věcem, a Ruth cítila, jak ho miluje. „My to dokážeme," řekla tiše.

Její slova se ztratila ve stínu, který náhle přeběhl Churchovi přes obličej. „Slyšela jsi to?"

Neslyšela nic.

Church byl náhle spalován pocitem úzkosti. Rychle vyběhl několik zbývajících schodů a rozrazil dveře vedoucí ven z věže. Místnost za nimi byla prázdná až na hromadu hořících odpadků a nepravidelné okno ve stěně za ní, které skýtalo výhled na Temži. Venku kroužili létající Fomoriané a vrhali se dolů na něco, co bylo mimo Churchovo zorné pole. Mohutný náraz otřásl celou věží. Okno omyla stěna tekutého ohně.

Church zalomcoval klikou dveří na vnitřní straně schodiště. Byly zamčené. „Musím se tam podívat," řekl znepokojeně.

„Nemáme čas," odsekl Dozorce kostí stroze. Neustále se rozhlížel na všechny strany v očekávání dalšího útoku. „Už je ráno. Brány se otevřou už za několik hodin."

„Na tohle si musíme čas udělat." Church se pokusil dveře vyrazit.

„Říkám ti, aby ses nechoval jako hlupák. Ta chvíle už je skoro tady!" Dozorce kostí se pokusil odtáhnout Churche ode dveří násilím, ale Church srazil jeho zčernalé ruce zpátky. Chvíli na sebe posupně hleděli.

„Tohle nám moc nepomůže," ozvala se Ruth prosebně. „Čím je zrovna tahle místnost tak důležitá?"

Po tváři mu přeběhl odraz syrových emocí. „Je tam Marianna. Slyšel jsem ji."

Než stačil Dozorce kostí zase začít hartusit, Ruth se postavila před něj. „Musíš ho nechat to udělat," řekla. „Pořád nám ještě zbývá dost času."

Dozorce kostí to konečně vzdal. Church, který se viditelně třásl rozčilením, o kousek poodstoupil a zapáčil mečem pod zámkem. Ozvalo se hlasité cvaknutí, zámek se rozskočil a dveře se otevřely.

Místnost za nimi se nepodobala těm, které viděli doposud. Byla prostorná, možná patnáct na patnáct metrů, a její stěny byly obložené černým kamenem. Dlážděnou podlahu zdobil složitý vzor čar a geometrických tvarů spolu s bizarními symboly, patřícími pravděpodobně k nějakému nezemskému jazyku. Účinek spolupůsobení všech těchto nesourodých elementů byl tak silně znepokojivý, že se Churchovi zatočila hlava. Uprostřed vzoru stál velký blok z černého kamene a na něm láhev ze zeleného skla opatřená zátkou.

„Buď opatrný.“ Dozorce kostí zvedl ruku, aby Churchovi zabránil překročit práh. „Nežeň se tam bezhlavě.“

Church si místnost znovu prohlédl. „Nevidím nic, co by představovalo nějaké nebezpečí. Proč myslíš, že bych se měl něčeho bát?“

„Instinkt.“

Church upřel oči na láhev. „Je to tohle. Tam je.“ Postavil hlavu a Hledač cesty na zem, ale meč si nechal. „Risknu to.“

„Zatracená pitomost. V sázce je všechno, a ty chceš riskovat,“ zabručel Dozorce kostí.

„Dlužím to někomu, koho jsem miloval. Copak to nechápeš?“

Na okamžik zavládlo mlčení a pak Dozorce kostí tiše odpověděl: „Možná.“ A pak: „Tak sebou zatraceně hoď! Nemáme čas!“

Teplota v místnosti byla nevysvětlitelně hluboko pod bodem mrazu. Churchův dech se srážel v páru a jeho tělo protestovalo po vedru venku zimničným třasem. Chvíli se zastavil s nohou nad vzorem, ale jelikož ho nenapadal žádný jiný způsob, jak se k láhvi dostat, nakonec na něj šlápl.

„Jsi v pořádku?“ zavolala na něj Ruth.

„Je to dobré. Zatím žádný problém.“ Udělal další krok.

„Jenom to nezakřikni, ty chytráku,“ zabručel Dozorce kostí. „A hoď sebou.“

Když Church udělal třetí krok, ucítil zvláštní mravenčení v konečcích prstů. Ruth si všimla jeho překvapeného výrazu. „Děje se něco?“

„Nic. To jenom ta zima. Je tu jako v Arktidě.“

S příštím krokem úplně ztratil cit ve špičkách nohou. Zavrtěl jimi, aby si je zahřál, a ke svému překvapení zjistil, že se mu ve světle pochodně lesknou.

„Dávej si… pozor –“ Hlas Dozorce kostí zněl podivně zkresleně a pak se vytratil docela. Church se příliš upjal na láhev, aby mu to působilo starosti. Nedokázal myslet na nic jiného než na Mariannu a na to, co musela vytrpět kvůli jeho nechtěné účasti na událostech, které teď vrcholily. Slíbil jí, že vysvobodí její duši, a dokáže to; na tom, jestli v té věci uspěje, záleželo i jeho vlastní vykoupení.

Varování, která na něj pokřikovali Ruth a Dozorce kostí, ustala, takže už nejspíš viděli, že je všechno v pořádku.

Několik dalších kroků urazil, aniž si je vůbec uvědomoval, natolik byla jeho mysl zaměstnána lahví. Vzpomínky na Mariannu a čas, který spolu strávili, se mu honily hlavou, a černou kamennou místnost skoro vůbec nevnímal. Byl zase s ní, šťastnější než kdy v minulosti.

Do reality se vrátil, až když si uvědomil, že už se vlastně vůbec nepohybuje. Co zjistil, bylo tak šokující, že na okamžik ztuhl. Ruce a část těla měl podivně bílé. Jeho otupené mysli chvíli trvalo, než vydedukovala, co to znamená: pokrývala ho jinovatka. Na rukou měl tak tlustou vrstvu námrazy, že stěží pohyboval klouby. Dokonce i oční víčka měl obtížená ledem, který se třpytil tak, že přes ně skoro neviděl.

Kdyby jím neproudil modrý oheň, byl by už s největší pravděpodobností mrtvý, ale ani tak mu k tomu mnoho nescházelo. Pokud by se dal okamžitě na ústup, nejspíš by se z toho dostal. Ale láhev byla už jen několik kroků od něj. Copak se mohl vzdát, když byl tak blízko? Přece nemohl Mariannu opustit.

Jak to viděl on, neměl na výběr. Přinutil se udělat další krok. Už byl skoro tam. Ze svého těla už necítil vůbec nic, jeho mysl byla odtělesněná; být uvězněn ve fyzické schránce mu připadalo jen jako pouhý sen. Jakýmsi zvláštním způsobem mu to pomáhalo. Teď, když

ho nerozptylovaly žádné fyzické pocity, byly jeho myšlenky jasné a silné. Snadno přeladil svou mysl na vnímání modrého ohně a ke svému překvapení zjistil, že proudí i tady na tom strašlivém místě, i když mnohem slaběji.

Silou vůle z něj načerpal energii a i to málo stačilo. Udělal poslední krok a srazil láhev hřbetem ruky z kamenného podstavce. Láhev se roztříštila na zemi a uvolnila lehký vánek, který cítil i přes ledovou krustu. Nesl vůni ženy, kterou kdysi miloval, horký den v Karibiku a vlahou noc na člunu na Temži, když se spolu líbali. A ještě něco jiného: lehoučký dotek vědomí, jako když milenec natáhne ruku, aby se přesvědčil, že je jeho spící partner pořád ještě v posteli, že dýchá. Byla to jen maličkost, ale tolik znamenala. Church pocítil obrovskou vděčnost, která znásobila jeho emoce, stejně jako obdiv k němu a jeho schopnostem, odpuštění a lásku, ale ne lásku mladého páru, duchovní lásku, jež ho naplnila nevýslovným štěstím.

Emoce, které byly tak dlouho drženy na uzdě, jej zaplavily; bylo to, jako kdyby někdo sáhl hluboko do jeho nitra a vytrhl z něj každý stín, každý cár utrpení, každičkou slzu bolesti. Když z něj byla sejmuta ta strašná tíha, cítil se najednou lehčí než vzduch. Konečně se zbavil něčeho, co ho tak dlouho drtilo.

Byla volná. A on se konečně osvobodil od břemene její smrti. Z koutku oka mu skanula slza a propálila si cestu jíním pokrývajícím jeho tvář.

# # #

Cesta zpátky už byla snadná navzdory mrazu a tíze ledu; obojí se ostatně rychle vytrácelo. Šok z vedra za prahem místnosti ho na okamžik zbavil vědomí, a když se zase vzpamatoval, ležel na podlaze, šaty měl úplně promáčené a Ruth mu utírala obličej. Ve tváři měla vyděšený výraz, který ale hned zmizel, když se na ni usmál.

„Byl to Ledový polibek," řekl a vzpomněl si na kletbu Fomorianů, která ho na ostrově Skye málem stála život. „Zřejmě to tu na mě nastražil Mollecht. Věděl, že se pokusím vysvobodit Marianninu

duši. Aby mi připomněl, jak jsem to posledně zvrtal. Jeho poslední zlomyslnost.“

„Ale ty jsi mu to nandal, co?“ Pohladila ho a jemně mu odstrčila vlasy z obličeje. „Jak se cítíš? Ohledně Marianny?“

Věděl, na co se ptá. „Uvědomil jsem si, jak moc tě miluji. Vztah, který jsem měl s Mariannou, byl opravdový a silný, ale to už je minulost. Co jsem cítil tam uvnitř bylo něco úplně jiného.“

„Chceš si o tom promluvit?“

Church se podíval na Dozorce kostí, který vypadal, jako kdyby se rozmýšlel, jestli nemá Churche udeřit svou holí. „Nemyslím, že teď je na to ten správný čas.“

Vyskočil na nohy, potěšen regeneračními účinky modrého ohně. Věděl ale, že to, co má před sebou, bude mnohem a mnohem horší.

# # #

Když se Veitchovi podařilo vytrhnout mříž z kamene, do kterého byla zapuštěná, vrhl se dolů do studených vod Temže. Mlha a kouř, které tak dlouho zastíraly město, se mezitím rozptýlily a on měl nad hlavou modré a zlaté nebe. Střechy budov podél jižního břehu se leskly v ranních paprscích slunce. Všechno nasvědčovalo tomu, že to bude nádherný den.

Nejrychlejším způsobem, jak se dostat k cíli, bylo zjevně plavání; Veitch byl rád, že je podle všeho naprosto imunní vůči chladu. Několika tempy dosáhl mělčiny, kde nemohl být viděn ze břehu, a pak se nechal unášet proudem.

Duchovní energie ho naplnila optimismem, ale pořád ještě měl v mysli černé oblasti, kde se skrývaly jeho nejhorší povahové rysy. Tam se násobila jeho sebenenávist živená vědomím, že opět zklamal, nejenom Ruth, ale i Churche a všechny na světě, a jeho selhání bylo tak obrovské, že se nemohl ubránit svůdným myšlenkám na sebevraždu. V tu chvíli ale všechno pohltil obrovský vztek, který se v něm rozhořel.

Pak se před ním objevila černá věž. Proplaval zákrutem řeky a uviděl Rozrážeče vln, který už rozpoutal útok na Balorovo doupě. Z podivných zbraní umístěných na jeho palubě šlehaly bizarní záblesky

energie. Létající Fomoriané kroužili kolem lodi jako vrány nad mršinou, ale Tuatha Dé Danannové jim nedopřáli sebemenší příležitost proniknout jejich obranou.

A jak se blížil k lodi, zakryl ho obrovský stín. Zvrátil hlavu v očekávání, že spatří další fomorianskou stvůru, a strnul úžasem. Ve slunečním světle se nad ním vznášelo Bájné zvíře jako mosazný robot posázený drahokamy, nádherné a strašlivé zároveň. Střelhbitě se sneslo k věži a tam vychrlilo z tlamy plamen, který sežehl celé hejno létajících Nočních chodců. Další hadovití tvorové se slétali ze všech stran; Veitchovi se nikdy ani nesnilo, že by jich mohlo být tolik. Sloupy spalujícího ohně křižovaly oblohu nad hlavním městem. Jak se nechával unášet proudem, uviděl finanční okrsek zachvácený požárem, zničené doky, oblaka hustého černého kouře nad West Endem. Bájná zvířata pátrala po hnízdech Fomorianů a vypalovala je do základů.

Ačkoliv by se hrozně rád připojil k tomuto prostému, černobílému boji dobra se zlem, proplaval kolem nikým nespatřen. Doplaval k londýnskému Toweru u paty černé věže a po kamenných schodech, po kterých před ním kráčelo tolik významných mužů a žen, vstoupil bránou obrácenou k řece dovnitř.

# # #

Veitch měl pořád ještě svou dýku, ale proti tomu, co měl před sebou, to byla naprosto nedostatečná zbraň. Když vyběhl po schodech nahoru, našel hromadu věcí, které Fomoriané zjevně vyhodili jako bezcenný odpad. Mezi rozbitými dveřmi a roztrhanými turistickými průvodci se zatřpytilo zlato a drahé kameny. Teprve když z té hromady vytáhl korunu ozdobenou pozoruhodně velkým diamantem, si uvědomil, že se dívá na korunovační klenoty. Na kratičký okamžik zvažoval možnost diamant vyloupnout a strčit si ho do kapsy, ale pak jeho oči padly na zdobený meč, který ležel skoro až vespod. Vytáhl ho ven a zjistil, že je to Curtana, korunovační meč milosti. Byl tupý, ale i tak to byla lepší zbraň než jeho dýka.

# # #

Jak kličkoval chodbami Toweru, skoro cítil zklamání, že se nesetkal se žádným Fomorianem. Zoufale toužil vybít si vztek a současně měl nepříjemný pocit, že se to tím jenom zhorší.

Po nějakém čase opustil historické prostory hradu a ocitl se v černé věži. Tam zuřila divoká bitva a v jejím středu uviděl Shaviho a Lauru.

Veitch měl takovou radost, že vidí svoje přátele, že se k nim vrhl s radostným zavýsknutím a přitom točil mečem nad hlavou. I oni ho přivítali s nadšením, v neposlední řadě proto, že se už začínali obávat, aby je přesila nepřátel nakonec nepohltila. Vegetace vyrážela všude kolem, avšak Laura se nenaučila dost, aby ji dokázala přesně ovládat v tak stísněných prostorech. Shavi je oba bránil mečem, ale jeho podvědomý odpor k násilí představoval značný handicap.

Jakmile Veitch rozsekal fomorianského válečníka na krvavé cáry, rovnováha sil se výrazně změnila v jejich prospěch, ačkoliv Laura i Shavi byli poněkud zaraženi, s jakou chutí Veitch zabíjí.

Bylo to však jen dočasné vítězství. Zvenčí proudili stále další a další Noční chodci. „Snaží se nás zatlačit dolů," řekl Veitch. „To znamená, že se musíme probojovat nahoru."

Jakmile začali pozpátku ustupovat po schodech, bylo pro ně snazší udržet si protivníky od těla. Fomoriané na ně mohli útočit nanejvýš ve dvojicích a pokaždé, když některý z nich padl, vytvořil svým tělem novou překážku pro ostatní.

„Doufám, že se nesetkáme s nějakými, kteří poběží dolů," prohodil Shavi.

„To mně dělá větší starosti, co se stane, až dorazíme nahoru," opáčila Laura.

# # #

Church začínal uvažovat, jak vysoko asi věž sahá nad oblačný příkrov. Měl pocit, že po schodech vystupují už nejméně hodinu a vedro stále nepolevovalo. Věží neustále otřásaly exploze tak silné, že ze stěn a stropu padaly kusy materiálu. Okny občas zahlédli Bájná zvířata ničící město a nedokázali se ubránit úžasu nad jejich

množstvím a různorodostí. Church ještě nikdy neviděl takový půvab a moc v jediném těle, tolik zářivých barev. Jak jen je mohlo lidstvo vyměnit i se všemi krásami divoké magie za strohý racionalismus jedenadvacátého století?

Bájná zvířata vytvářela povznášející protiváhu k drtivé přítomnosti Balora, která se temně lomila nad nimi. Narůstající pocit hrozby si vybíral krutou daň na psychice všech. Neustále měli pocit, že Balor stojí za jejich zády, připravený zasadit smrtící úder.

V jistém smyslu to byla pravda. Church cítil, jak Balorova esence pulzuje v každé stěně; tohle všechno bylo jeho součástí. Temný bůh Fomorianů byl amorfní zlo, které pronikalo vším, dokonce i samotným vzduchem; Church cítil trpkost, když ho polykal. Atmosféra byla skoro bolestivě těhotná a Church věděl, že navzdory moci, kterou už Bestie vládne, čeká jen, až se otevřou dveře do samainu a on získá nepředstavitelnou sílu potřebnou ke zničení všeho živého. Mohl si dovolit počkat; všechno ostatní proti tomu bylo bezvýznamné.

# # #

Najednou se před nimi otevřela široká plochá oblast zabírající celé jedno patro věže. Na podobnou místnost narazili poprvé, ale díky oknům po jejím obvodu poznali, že nahoře ještě nejsou. Po klaustrofobické temnotě docela přivítali, že dovnitř proudí proraženými otvory sluneční světlo, ale ani to nestačilo prosvětlit stín uprostřed místnosti.

Jak opatrně procházeli sem a tam a pátrali po dalším schodišti, spatřili postavu, která seděla shrbeně ve stínu, a vedle ní se něco mihotavě pohybovalo ve vzduchu. Se zbraněmi připravenými se vydali směrem k ní a pak uviděli, že je to Niam. Church odložil hlavu a Hledač cesty a rychle se k ní rozběhl, ale byla tak pohroužena do svých myšlenek, že si ho nevšimla, dokud nebyl skoro až u ní.

Když konečně vzhlédla, měla ve tváři vepsaný tak strašlivý žal, že Church strnul na místě. Pohyb pocházel ze zlatých můr, které vířily

kolem ní a stoupaly ke stropu. Na podlaze ležela rozkládající se těla Tuatha Dé Danannských stráží.

Church se k ní sklonil a objal ji rukou kolem ramen. Opřela si hlavu o jeho hruď, podivně křehká na tak mocnou bytost. „Je mi líto, co se stalo tvým lidem," řekl jí. „Ublížili ti Fomoriané nějak?"

„Noční chodci tu vůbec nebyli."

„Tak co se stalo?"

Zvedla hlavu a podívala se mu přímo do očí, ve tváři bolestný výraz, oči zoufalce. „To já."

Když mu konečně došel význam jejích slov, nevěřícně se rozhlédl po surově zmasakrovaných tělech.

„Nemysli si o mně něco špatného, Jacku." Třásla se po celém těle. „Dopustila jsem se zločinu, pro který mnou bude můj lid opovrhovat až do konce věků. Nikdy jsem si nemyslela, že jsem něčeho tak obludného schopna. Ale udělala jsem to, Jacku, udělala."

Church se ji pokusil utišit, ale na ni to nemělo nejmenší účinek.

„Udělala jsem to pro tebe, Jacku. Pro všechny Křehké bytosti. Udělala jsem to pro veškeré bytí. A přitom jsem ztratila sama sebe."

Church se znovu rozhlédl po místnosti a o kousek dál uviděl dřevěnou bednu. „Kouzlo přání?"

„Snažila jsem se jim zabránit, aby ho uvolnili. Na moje prosby vůbec nedbali. A tak jsem… jsem…" Ukryla si obličej v dlaních a tiše se rozvzlykala.

„Já vím, že je to strašné břemeno," řekl Church jemně, „ale udělala jsi správnou –"

„Ty to nechápeš, Jacku. Zklamala jsem. Kouzlo přání už bylo uvedeno do pohybu."

Zadíval se na bednu a přes vedro, které ve věži vládlo, ho najednou zamrazilo. „Do pohybu?"

„Nedá se to zastavit. Brzy, už velice brzy to začne."

Church se pokusil vzepřít zoufalství, které se ho zmocnilo. Vždycky měli nepatrnou šanci, ale teď to bylo doopravdy beznadějné. Chtěl se jí zeptat, jak dlouho to bude trvat, než se nákaza rozšíří po celém světě, ale včas se zarazil; vlastně na tom nezáleželo. Tuatha Dé Danannové dostanou, po čem toužili: vesmír bez konkurentů.

Pomohl jí vstát. „Netrap se tím. Udělala jsi, co bylo ve tvých silách.“ Rozhlédl se po ostatních a pomyslel si, jestli jim má říct, že to, co dělají, už není k ničemu.

Niam ho vzala za ruku. „To je konec, Jacku, ale možná to nebude, jak si představuješ,“ řekla, jako kdyby mu četla myšlenky.

„Ale co bychom mohli –“

Zvuky boje, které k nim dolehly ze schodiště, mu vzaly zbytek věty od úst. Ruth vyběhla ven, aby se podívala, co se děje, a vzápětí vzrušeně zavolala: „To je Shavi, Ryan a Laura.“ Naděje, kterou měla vepsanou v obličeji, všechno ještě zhoršovala.

„Musíme jít dál,“ zavolal.

Dozorce kostí zavětřil ve vzduchu jako zvíře. „Myslím, že už jsme prakticky tam.“

„V tom případě udělají cokoliv, aby nás zastavili.“

„Čas běží,“ pokračoval Dozorce kostí. Tvářil se ustaraněji, než ho Church viděl kdy dřív. „Už nám ho moc nezbývá.“

„Přestaň už konečně s tím odpočítáváním!“ odsekl Church.

Laura a Shavi se objevili nahoře na schodech. Veitch byl o něco níž a zadržoval Fomoriany. „Těch parchantů je tam snad milion, zatraceně!“ zahalekal. „Loď už je vůbec nezajímá. Chtějí dostat nás!“

Ruth se rozběhla k Churchovi. „Další schodiště je tamhle.“

„Dobře, řekni to Ryanovi. Jakmile se dostane sem nahoru, ať běží přímo k němu.“ Otočil se k Niam, která zvedla ze země bednu. „Jaký má smysl se s tím tahat? Stejně dobře to můžeme nechat tady.“

„Bojím se, aby nepadlo do rukou Nočním chodcům. Oni Kouzlo přání stvořili. Možná znají nějaký způsob, jak to udělat, aby zničilo jenom Křehké bytosti.“

„Vážím si toho, co pro nás děláš, Niam, víc, než si myslíš.“ Její smutný úsměv mu prozradil, jak moc pro ni jeho slova znamenají.

Church křikl na Ruth, aby pomohla Niam s bednou, a sám sebral ze země Hledač cesty a hlavu; modrá záře z ní teď vycházela ve vlnách a doprovázelo ji tlumené, ale nepřetržité bzučení. Její rysy se neustále měnily; Church měl nepříjemný pocit, že hlava poslouchá, o čem spolu mluví.

Pod schodištěm se zastavil a pouštěl ostatní před sebe. Nakonec přiběhl i Veitch.

„Jsi v pořádku, šéfe?“ zeptal se s úšklebkem.

„Lepší to už ani nemohlo být.“ Když Church položil jako poslední nohu na první schod, ohlédl se přes rameno a okamžitě mu po zádech přeběhl mráz. Celou obrovskou místnost zaplavilo něco, co vypadalo jako řeka stínů. Věděl, že to jsou Fomoriané, ale teď vypadali, jako by byli jedinou bytostí řízenou jedinou myslí. Pohybovali se a rozlézali kolem s takovou rychlostí, že odhadoval jejich počet na stovky, ne-li tisíce.

Pak ale na ten strašný pohled zapomněl kvůli něčemu, co přišlo náhle jako zjevení. „Co to tady páchne?“ zavolal.

„To ti Fomoriané,“ odpověděla mu Ruth. „Núadu mi řekl, že když jsou pod vlivem Caraprixe, vydávají výrazný pach.“

Pod Churchem se podlomila kolena, jak útržky znepokojivých myšlenek konečně začaly zapadat na místo. Byl to stejný pach, jaký cítil při Walpurgem vyvolaném vidění té noci, kdy byla zavražděna Marianna, a cítil ho, i když byl Tom v Jezerní oblasti přinucen je zradit. Srdce se mu divoce rozbušilo.

Zrádce mezi nimi měl v sobě Caraprixe, který ho ovládal. To proto nemohl pochopit, jak by je mohl některý z jeho nejlepších přátel zaprodat; jakákoliv zrada byla v naprostém rozporu s jejich charakterem, a proto neočekávaná. Fomoriané do něj museli nasadit svého parazita už před měsíci. Jejich intriky byly promyšlené, každý plán v sobě obsahoval jiný plán a tohle byla jejich poslední pojistka proti porážce.

Podíval se na Veitche, který bral schody po dvou, pomyslel na Ruth, Shaviho a Lauru. Který z nich to byl? Mohl to být kdokoliv. A kdy bude přinucen zasáhnout? Od nynějška je bude muset pozorovat všechny, i ve chvílích, kdy by se měl plně soustředit na hrozbu zvenčí.

S těžkým srdcem běžel do schodů a hlavu držel za sebou, aby odstrašil fomorianské pronásledovatele.

# # #

Jak se blížili k vrcholu, místnosti se postupně zmenšovaly. Když už si mysleli, že nedokážou udělat jediný krok, otevřela se před nimi další velká místnost zabírající polovinu celého podlaží. Tentokrát v ní nebyla žádná okna, kterými by dovnitř proniklo světlo, a jen stěží rozeznávali hromady stavebního odpadu roztroušené všude kolem.

„Nemůžu tady stát a zadržovat pronásledovatele věčně," řekl Church netrpělivě. Další exploze utrhla ze stropu lavinu suti. Když před ní uskakoval, něco ho napadlo. S pomocí Veitche a Shaviho se pustil do sbírání úlomků zdiva, nosníků a trámů, zkrátka všeho, co se povalovalo kolem, a házeli to na schodiště. Netrvalo to dlouho a zatarasili ho úplně.

„Takže jsme si právě uzavřeli ústupovou cestu dolů," prohlásila Laura ponuře.

„Tohle je na moc dlouho nezadrží," dodal Dozorce kostí.

Veitch po něm blýskl pohledem a pak přistoupil až k bariéře. „Neslyším z druhé strany žádný hluk. Vypadá to, že to vzdali."

„Proč by to dělali?" Ruth položila svůj konec bedny na podlahu a Niam ji napodobila.

„Pravděpodobně jsou přesvědčeni, že jsme ztracený případ." Church musel skoro křičet, aby přehlušil dunění Balorova srdce.

Patro dělila mohutná kamenná zeď s dubovými dveřmi uprostřed; už na první pohled to vypadalo dost neobvykle, ale když ji teď začali zkoumat podrobněji, zjistili, že pode dveřmi prosakuje odporná černá kapalina. Žlábky v podlaze ji odváděly ven, kde stékala po povrchu věže a vytvářela na ní pomalu tuhnoucí krustu.

Church přitiskl ucho na stěnu, aby zjistil, jestli zevnitř neuslyší nějaké zvuky. Sotva se k ní přiblížil, znovu se mu sevřel žaludek; skrze stěnu vyzařoval pocit nesnesitelného zla, který vyvolával z jeho podvědomí prvotní strach.

Rychle od zdi odskočil. „Je to tady." Jestliže to bylo tak silné přes kamennou stěnu, pomyslel si, jaké by to bylo, kdyby vešli dovnitř?

Ostatní si museli všimnout jeho výrazu, protože Laura se zeptala: „Myslíš, že tohle zvládneme?"

„Jiní kandidáti nejsou. Raději bychom měli sestavit Quadrillax."

Vytáhli talismany, které až do této chvíle střežili, a rozmístili meč, oštěp, kotel a kámen přede dveřmi. Sotva se ty předměty ocitly v

těsné blízkosti, rozezněl se tichý kovový zpěv, melodický a podivně uklidňující na tom strašném místě. Church si uvědomil, že k nim musí přidat i Hledač cesty a hlavu. Všechny byly mezi sebou propojené, a přestože se jim jevily jako předměty, které znali, bylo mu jasné, že jejich pravou podobu vidět nemohou. Čím byly doopravdy, se patrně nedozví nikdy.

Během horečné aktivity na chvíli zapomněl na marnost jejich počínání, ale nyní na něj dolehla ještě silněji. Nevěděl, proč tady vůbec jsou. Stejně dobře mohli na všechno zapomenout a strávit poslední hodiny společně. „Jak dlouho to ještě bude trvat, než začne působit Kouzlo přání?“ zeptal se. Když mu nikdo neodpověděl, ohlédl se a z výrazu v Niamině obličeji vyčetl, že to čeká každým okamžikem. Kupodivu v něm ale nespatřil strach, jen hluboký, bolestný žal; pokusila se na něj usmát a tím to nějak ještě zhoršila. „V tom případě bychom sebou raději měli hodit.“

Vyrazil ke dveřím. Ruth, Shavi, Laura a Veitch ho následovali bez nejmenšího zaváhání, přestože měli ve tvářích vepsaný strach. Náhle ho přemohl pocit vděčnosti, že může strávit poslední okamžiky právě s nimi; byli nejlepší.

Z bedny s Kouzlem přání začala prosakovat slabá záře; tlak vzduchu o kousek poklesl. *Začíná to*, pomyslel si. Sehnul se, aby zvedl meč, když tu ho něco ze strany udeřilo do hlavy a on ztratil vědomí.

# # #

Ruth si uvědomila, že něco není v pořádku, když Laura zaječela a uskočila zpátky. Church ležel natažený na podlaze a z rány na boku hlavy mu vytékala krev. Nad ním se tyčil Callow, oči podlité krví a plné nenávisti. V pěsti svíral úlomek kamene, na jednom konci zubatý a ostrý jako nůž.

Se silou, kterou by u něj při jeho malé postavě nikdo nečekal, popadl Churche za bundu a táhl ho pryč do stínů. Veitch se vrhl vpřed, obřadní meč připravený k úderu, ale Callow sebou smýkl rychle jako had, popadl Churche za vlasy a přiložil mu kámen k hrdlu.

„Lekce z anatomie, chlapečku: tahle tepna se nazývá karotis," řekl. „Jedno malé říznutí, a jste bezmocní. Jeho vznešená hrdinská krev omyje tuto špinavou podlahu a bude po všem."

„Ty ses musel zbláznit!" zařval Veitch. Spánky mu pulzovaly a výraz jeho obličeje prozrazoval, že kdyby měl příležitost, rozsekal by Callowa na kusy. Callow se jenom usmál, což Veitche rozzuřilo ještě více.

„Prosím," řekl Shavi. „Není třeba –"

„Samozřejmě, že je třeba. Když vyhrajete, já prohraju."

„Když prohrajeme, prohraješ i ty, idiote!" Veitch postoupil o další krok.

Callow zabořil kámen do pulzující tepny. „Copak to nechápete? Lidé jsou slabí. Jestli se nespojíme s někým silnějším, jsme minulost. Nebo si myslíte, že by pracující třídy něčeho dosáhly samy? Tohle není svět pro bezmocné."

„Spas se, kdo můžeš. Patetický zkrachovanec." To bylo poprvé, co ho Laura viděla od chvíle, kdy se nahnul do okna jejich dodávky a rozsekal jí obličej žiletkou. Ani utrpení, jímž si od té doby prošel, nijak nezmenšilo nenávist, kterou vůči němu stále cítila za to, co jí udělal.

„To, co leží na druhé straně této zdi, je ta největší věc, jakou kdy tento ubohý malý svět viděl," pokračoval Callow. „On mi dá postavení, jaké si skutečně zasloužím: budu vůdcem lidí, ne někým, kdo úpí pod jařmem lhostejné společnosti. A vy mě o to nepřipravíte. Teď přichází můj čas. Ten váš už minul."

Ruth zvedla ruku a zamávala na něj prsty, aby viděl, kde jeden z nich chybí. „Když jsme se poprvé setkali u Salisbury, byla jsem na tebe moc hodná. Myslela jsem, že jsi měl prostě smůlu a možná jenom potřebuješ pomocnou ruku. Jak je to doopravdy jsi předvedl, když jsi mi udělal tohle. Všechno, čeho jsem byla svědky v posledních měsících, dokazuje, jak silní a velcí lidé doopravdy jsou. Ale ty, ty jsi pravý opak toho všeho. Jsi to, co lidstvo táhne k zemi: sobectví a chamtivost. Věříš, že jakýkoliv čin, i ten nejodpornější, můžeš ospravedlnit vlastním prospěchem."

„Zdá se že zapomínáš, že mám v rukou život tvého miláčka."

„Ano, to máš. A právě tím ses dopustil obrovské chyby, Callowe. V Cornwallu a na lodi jsem byla připravena vzít si od tebe svou libru masa. Pokaždé mi v tom zabránil Church, protože on je slušný člověk a věří v odpuštění a druhou šanci. Já ne.“

Laura se postavila vedle ní. „Kdo by si to pomyslel? Já a Ledovka máme nakonec přece jenom něco společného.“

„Takže kdo se tě zastane teď, Callowe?“ Ruth šlehaly z očí blesky. „Kdo mě zastaví?“

Callow se mimoděk zachvěl. Jeho oči bez víček se odtrhly od Ruthina obličeje, jen aby pohlédly na Lauřinu nemilosrdnou tvář.

Náhlý poryv větru zasvištěl místností. Jeho síla odhodila Callowa o několik kroků zpět. „Já ho zabiju!“ zavřeštěl.

Ruth mávla pravou rukou a Callow odletěl o několik metrů, jako kdyby ho zasáhl tvrdý úder. Kámen mu vypadl z ruky a odkutálel se do stínů. Callow vyskočil a divoce se rozhlédl na všechny strany jako zvíře zahnané do kouta. Laura si dřepla a přitiskla jednu ruku na podlahu. Než se Callow mohl dát na útěk, ze semínek pohřbených mezi kameny vyrazila vegetace, ovinula mu nohy a dokonale ho přibila na místě. Začal sebou zoufale házet, ječet a zasypávat je kletbami.

Přestože se Ruth zdála navenek úplně klidná, uvnitř jí lomcoval vztek. „Pomsta nepřinese nikomu nic dobrého,“ řekla. „Ale člověk nemusí vždycky jednat rozumně.“

Veitch od ní bezděčně poodstoupil, šokovaný tím, co viděl. Když místností zasvištěla vichřice, zdálo se – i když to patrně byla jen iluze – jako by se Ruth vznášela několik centimetrů nad podlahou.

# # #

Když se Church probral, v hlavě mu bušila kladiva a krvácel na krku. Jakmile uviděl Ruth, bolest okamžitě nahradila panika, která rychle přerostla v zoufalství. Výraz v jejím obličeji mu prozradil všechno, co potřeboval vědět, tu strašlivou skutečnost, která v jediném okamžiku zničila jeho život. Při tom, jak se jeho život vyvíjel od okamžiku, kdy s ním bohové začali manipulovat, bylo skoro přirozené, že zrádcem byla ta, která pro něj znamenala víc než

celý svět. Teď si uvědomoval, že mohl jisté náznaky rozpoznat už dřív, ale dětinsky se bránil surové realitě tím, že je blíže nezkoumal. Zavíral před nimi oči a po pravdě řečeno si vždycky uvědomoval, že je zavírá.

Jediné, co mu skýtalo trochu útěchy, byl fakt, že s tím nemusí nic dělat. Světlo prosakující z bedny už bylo skoro oslepující a tiché bzučení se změnilo v nepřetržité burácení.

# # #

Laura měla hlavu skloněnou soustředěním. Vegetace obrostla Callowa až po krk a zavinula ho jako mumii. Když vzhlédla, nebyla si jistá, jestli by měla pokračovat, i když se jí ve tváři stále ještě zračil vztek.

Tázavě se podívala na Ruth a uviděla, že její přítelkyně couvnout neníní. Ruth se změnila; strašlivé přírodní síly, které kolem ní praskaly, se zdály být ničím neomezené, zasahovaly hluboko do jádra samotného stvoření. Ačkoliv vypadala úplně stejně jako vždycky, ostatní byli přesvědčeni, že už to není Ruth, ale co ji nahradilo, nevěděli.

Laura si najednou uvědomila, že tohle je přesně ten okamžik, před kterým ji varoval Cernunnos. Jestli Ruth podlehne své nenávisti a Callowa zabije, bude ztracena; nesmírná síla, která jí byla dána, ji zkazí a pohltí.

Na to, aby něco udělala, měla Laura jen vteřinu. Vrhla se na Ruth a srazila ji k zemi. Blesk, který Ruth vyvolala, sjel ze stropu a o vlas Callowa minul.

A pak Ruth obrátila svou pozornost na Lauru. Její obličej se změnil tak, že ho nepoznávala, oči měla černé a prázdné jako vesmír. „Je můj," zasyčela.

Lauru zachvátil strach. Ruth začala soustřeďovat svou moc na ni.

Na to, aby se ubránila, nebyla dost silná. Místo toho se odkutálela směrem ke Callowovi a znovu se soustředila, dokud se vegetace vyrážející z jejích prstů přes podlahu nezačala šplhat výš po jeho těle. Silný šlahoun se utáhl zmítajícímu se a ječícímu muži kolem

krku a pak sebou prudce trhl. Hlava odskočila a odkutálela se do stínu.

Laura zavřela oči a čekala, až na ni dopadne Ruthin hněv. Když se nic nedělo, ohlédla se a uviděla, že její přítelkyně sedí schoulená na zemi a oči už nemá černé. „Děkuji ti," zašeptala slabě.

# # #

Když se Church zvedal ze země, cítil na sobě Ruthiny oči, zoufale toužící, aby ji po tom, co právě prožila, utěšil, ale nedokázal se jí podívat do tváře. A pak bylo najednou příliš pozdě. Místnost zalily svíjející se erupce žlutého světla. Pulzování se změnilo v nepřetržitý hukot.

Všichni mlčky zírali na truhlu; tolik toho vytrpěli, tolik měsíců se snažili, a nakonec stejně selhali. Světlo je omývalo, svým způsobem skoro konejšivě.

Než se stačili rozloučit, Niam bednu otevřela a vyndala z ní Kouzlo přání. Bylo tak jasné, že je z něj rozbolely oči a museli se odvrátit.

Church byl nejblíže, a proto byl jediný, kdo slyšel, jak Niam řekla: „Tak to musí být." Bylo to prosté konstatování, ale po zádech mu přejel mráz. Niam si tiskla Kouzlo přání na břicho, až jeho světlo začalo hasnout. Ke svému zděšení uviděl, že ho do sebe pohlcuje. Ten pohled byl příliš neskutečný, než aby mu porozuměl, ale přesně věděl, co dělá: vlastně mu to svým způsobem řekla.

Když Kouzlo přání zmizelo úplně, na kratičký okamžik tam stála taková, jakou si ji pamatoval, když ji spatřil poprvé – jako mlhavý přízrak v jeho ložnici. Obličej měla naprosto bezelstný, upřímný a překypující láskou k němu.

Ohlušující hučení ustalo. Její tělo se několik okamžiků chvělo a vlnilo, jako kdyby se na ni díval ve špatně vyladěném televizoru, a pak ho nahradil roj zlatých můr, které vzlétly ke stropu, zablikaly jako hvězdičky a zmizely.

# # #

Church si byl jist, že stejně jako Tom i ona znala okamžik své smrti. I z toho pramenilo zoufalství, s nímž se snažila získat jeho lásku. Věděl, aniž by dokázal říct jak, že věřila, že kdyby k tomu došlo, všechno by se změnilo a ona by prožila dlouhý šťastný život.

Vybavil si okamžik, kdy jí řekl, že nikdy nebudou milenci. Jak se tehdy asi cítila? Nebylo to pro ni jen odmítnutí od toho, koho sama upřímně milovala, ale i vynesení rozsudku smrti. A ona si nestěžovala, ani se nesnažila jeho rozhodnutí zvrátit.

A teď, i poté, co jí zlomil srdce, se obětovala, aby cizí, slabé, násilnické, opovrženíhodné, chamtivé a zrádné *Křehké bytosti* mohly pokračovat na cestě za svým osudem.

To, co udělala, ho zahanbovalo, ale současně mu tím udělila důležitou lekci: že by žádný druh neměl být souzen podle svých nejhorších jedinců. Že jakkoliv bylo lidstvo občas špatné, nejlepší z něj ho stále ještě mohli vykoupit.

Ruth stála vedle něj a objímala ho rukou kolem pasu. „Ona to udělala pro nás? Bože, teď se cítím tak provinile!“ Zdálo se, že je upřímně otřesena tím, co právě viděla.

Jak mu důsledky toho, co Niam udělala, pomalu začaly docházet, shlížel Church na Ruth s rostoucím odporem. Dostali druhou šanci; teď už nemohl věci jednoduše nechat, aby dospěly ke svému hořkému konci. Musel udělat, co je třeba, aby zajistil, že uspějí, a to znamenalo vypořádat se s Ruth, která se je pokusila zradit. Co s ní měl ale udělat? Zabít ji? Hrůznost takového rozhodování si prožil, už když byla Balorovým hostitelem, ale tehdy si ještě neuvědomoval, jak hluboké jsou jejich vzájemné city.

Ruth ho chytila za ruku. „Podívej se na sebe – úplně se třeseš,“ zašeptala. „Netrap se tím, všichni máme strach.“

„Je to jako Deset malých černoušků,“ zabručela Laura. „Nikdo nechce být další na řadě.“ Podívala se na Dozorce kostí. „Nejstarší vpřed, to bylo vždycky moje heslo.“

Podíval se na ni s hlubokým uspokojením. „Jenomže já tam nepůjdu. To je vaše práce.“

Svým nenápadným způsobem je postavil zpátky na startovní čáru. Všichni se zahleděli na dveře a pak se obrátili k Churchovi. „Dobře,“ prohlásil. „Jdeme na to.“

# # #

Zatímco znovu sbírali talismany, uvědomovali si neustále dveře, jako kdyby to byla nějaká bytost, která je zlověstně pozoruje.

„Jaký máš plán?“ zeptal se Veitch Churche.

„Vtrhneme dovnitř a použijeme talismany.“

„A to má být plán?“

„Možná k tomu ani nebudeme mít příležitost,“ řekla Ruth. „Je tak mocný, že nás může na místě zabít.“

„Talismany nás do jisté míry ochrání.“ Church si dal záležet, aby to znělo co nejoptimističtěji. „Každý z nich je mocný. Dohromady jsou neporazitelné. A spolu s hlavou… Štěstím země…“ Pokrčil rameny.

„Takže budeme improvizovat.“ Lauřin úšklebek trochu uvolnil napětí.

„Vzpomeňte si na pověsti,“ řekl Church. „Vždycky byl popisován jako bytost s jediným okem – a na koho ho upřel, ten okamžitě padl mrtvý k zemi. Nevím, jestli je to tak doopravdy nebo jenom v symbolické rovině, ale určitě existoval nějaký důvod, aby si tuhle informaci předávali z generace na generaci. Tak na to myslete.“

„Hele, jaké je to v zemi mrtvých, Shavstere?“ zeptala se Laura.

„Jako na Jamajce, ale s pitím zdarma.“

„Doopravdy?“

„Ne.“

„Teď jsi měl zalhat.“

Když se obrátili ke dveřím, Veitch přistoupil těsně k Churchovi a řekl tiše: „Jsem rád, že jsem s tebou, šéfe. Vždycky ses k nám ostatním choval správně, od začátku až do konce.“

Ve tváři měl tu dětskou nevinnost, díky níž si ho Church oblíbil hned od prvního okamžiku; tohle vyrovnávalo všechny jeho chyby.

„Chtěl jsem jenom říct, že je to v pořádku,“ pokračoval. „Myslím ty a Ruth.“

Church zamrkal.

„Tenkrát mi bylo, jako když mi vrazí nůž do ledvin, ale to není důležité. Chci, aby byla šťastná. A chci, abys byl šťastný i ty. Ať už

to dopadne jakkoliv, vyjdu odsud jako vítěz. Při životě, který jsem vedl, je to to jediné, na čem mi doopravdy záleží. A za to musím poděkovat tobě, kámo.“ Vzal Churche za ruku a pořádně mu ji stiskl, pak na okamžik zaváhal a chlapsky ho objal. Ostatní předstírali, že nic nevidí.

„Co kdybyste sebou trochu hodili?“ Dozorce kostí netrpělivě přecházel sem a tam. „Brány už se každou chvíli otevřou a pak –“

„Fandi nám hodně hlasitě, abychom tě tady odsud slyšeli,“ opáčila Laura kysele.

Čas rozhodnutí nastal. Church sevřel kliku. Než dveře trhnutím otevřel, loupl pohledem po Ruth. Její tah patrně přijde v tom nejhorším možném okamžiku. Ale dokáže čelit Balorovi a přitom si ještě hlídat záda?

Odpověď se dozví už brzy. Jediným rychlým pohybem otevřel dveře a překročil práh.

# # #

V místnosti vládlo ticho a klid jako v noci. Temnota čišela z každého koutu, ale namodralá záře talismanů skýtala dost světla, aby viděli, co je uvnitř. Bušení krve ve spáncích přehlušilo po několik prvních okamžiků všechny jejich myšlenky a vjemy, ale pak se to před nimi rýsovalo naprosto jasně.

Každý z nich měl svou vlastní představu, jakou obludnou podobu na sebe Balor vezme, takže jim vyrazilo dech, když spatřili malého chlapce, který stál s rukama za zády uprostřed rozlehlé prázdné místnosti. Nevinnou, usmívající se tvář částečně zakrývaly dlouhé černé vlasy. Na sobě měl sváteční školní uniformu a držel se zpříma jako vzorný viktoriánský synáček.

„Kdybych věděla, že mu postačí naplácat, nedělala bych z toho takovou vědu,“ vydechla Laura překvapeně.

„Takže klučina?“ řekl Church. „Všichni vidíme malého chlapce? Uvědomujete si, že je to jen podoba, kterou mu přidělily naše smysly.“

„Ale proč zrovna chlapec?“ opáčila Ruth znechuceně.

A pak si začali uvědomovat jemnější detaily toho, co vidí. Nepředstavitelný žal je začal drtit jako těžký balvan na prsou, vzduch se jim zadrhl v hrdle. Jejich instinktivní, podvědomá mysl pochopila, co se skrývá za tou podobou: druhová vzpomínka na nesnesitelné zlo, které požadovalo, aby se dali na útěk, nebo ztratili nejen svoje životy, ale i duše. V tu chvíli uviděli, že má oči úplně černé a nezměrné jako prázdnota.

Šok je přimrazil k zemi na příliš dlouho: příležitost jednat už byla ztracená. S chlapcem se něco dělo. V obličeji se mu objevila vodorovná trhlina. Vrchní a spodní část se začaly pomalu odsouvat, až se objevil neustále se měnící geometrický tvar ze zářivě rudého světla, tak složitý, že si s ním jejich mysli vůbec nedokázaly poradit.

„Oko!“

Při zvuku Churchova hlasu sebou všichni trhli: on byl hlava a oni byli životně důležité části těla, důvod, proč společně pracovali tak dobře.

V okamžiku, kdy se tvář úplně otevřela, ucítili, jako kdyby se o ně otřelo něco vlhkého a studeného. Church uviděl, že Shavi zbledl a snaží se ovládnout, aby se nedal na útěk. Zakryl si rukama uši a pod prsty ucítil krev.

Ta věc, která vypadala jako malý chlapec, už na ně začínala soustřeďovat svou pozornost.

„Hýbejte se!“ zařval Church.

Rozběhli se na všechny strany právě v okamžiku, když mezi nimi proletěla smrt. Minula je jen o vlas. Bolest se zahryzla Churchovi do kostí. Ta věc byla příliš rychlá, příliš mocná; nebudou mít dost času, aby použili talismany. Nejhorší na tom bylo, že Church věděl, že zatím používá jen zlomek své moci. Většinu jí potřebuje na to, aby udržela pohromadě věž, dohlížela na fomorianské síly a připravovala otevření brány. Oni pro to byli jen drobná mrzutost, nic víc.

Pobíhali sem a tam a chlapec se je snažil zachytit pohledem. Ledový závan je pokaždé minul o trochu těsněji. Laura měla podle všeho ochromenou levou ruku. Veitch krvácel z nosu.

Mezi jednotlivými útoky však byly krátké okamžiky, kdy se oko znovu zaostřovalo, a toho využila Ruth aby sebrala oštěp. Byla to

přesně ta chytrá, statečná věc, jakou od ní očekával, ale nyní se ho zmocnila panika. *Teď to přijde*! pomyslel si.

Ruth hodila zbraň, ale ne po něm. Vyletěla jako šíp, s mnohem větší rychlostí a silou, než jakou by jí mohla sama udělit. Zabodla by se přímo do oka, ale chlapec se v posledním okamžiku složil jako papírová postavička a oštěp ho místo toho zasáhl do prsou. Místností explodovalo bílé světlo jako proud tekutého kovu a vzduch protrhlo zaječení, které se ozývalo odevšad současně.

Laura si dřepla a přitiskla svou zdravou ruku na podlahu. Z podlahy vyrazila vegetace a bleskově vytvořila cestičku mezi ní a chlapcem. Nejtvrdší trny se mu zabodly do nohou, popínavé rostliny a šlahouny ostružiní ho ovíjely jako pouta z ostnatého drátu.

Church neváhal ani na okamžik. Otočil se pro talismany, ale Shavi je už rozmisťoval. Church se rozběhl, aby mu pomohl, a přitom si uvědomoval agónii bolesti, kterou prožívá Balor za jeho zády, i jak zbytečná je jejich snaha. Překvapilo ho, že se mu talismany samy pohybovaly pod rukama, jako by se mu snažily napovědět, kam přesně má který položit. Hlava ležela uprostřed a její ústa se otevírala a zavírala, jako kdyby vykřikovala rozkazy. Churche to ale nijak neděsilo; ze všech předmětů vyzařovalo uklidňující teplo.

Sotva bylo všech pět talismanů na svých místech, okamžitě se začaly měnit. Už to nebyl meč, kámen, kotel, lucerna nebo uříznutá hlava, ale něco, co sice naprosto unikalo Churchově vnímání, ale přesto mu bylo jasné, že je to jedna věc, celistvá a pulzující mocí; bylo to, jako kdyby hleděl na bouřkový mrak skrze rozpálený vzduch.

Jedna část stále chyběla, *cítil* to. Musel k nim ještě přidat oštěp. Stačilo, aby Veitch odlákal Balorovu pozornost jedním ze svých brutálních útoků, a ještě by to mohli dokázat.

Shavi už vyrážel k Srdci stínů, ale Church ho strhl zpátky; tohle byla jeho odpovědnost, jeho riziko. Posílený myšlenkou, že Veitch se svým skvělým citem pro strategii už bude vědět, co má dělat, rozběhl se ke stvůře, která už nevypadala jako malý chlapec, ale byla stejně nepoznatelná jako talisman, neustále rostla a měnila se.

Laura ještě vyčarovávala zeleň z ničeho a snažila se Balora znehybnit kůrou a listím, ale jak se jeho podoba proměnila, vzepjal

se nad kmitající šlahouny a začal do sebe nasávat skutečnou moc proudící věží a možná celým Londýnem. Church koutkem oka zahlédl, jak Ruth využívá veškerou moc, kterou ji Cernunnos obdařil, aby Balora ochromila, a podivil se, proč se je nakonec přece jen rozhodla nezradit.

A pak byl uvnitř sféry Balorovy moci, pod plným tlakem zla, jež z něj vyzařovalo, a jeho myšlenky se rozprchly na všechny strany. Nějak se mu podařilo popadnout oštěp; svíjel se mu v prstech, jako kdyby byl živý.

Náhle ucítil v boku strašlivou bolest. Šok ho přinutil oštěp zase pustit a jeho mysl se marně snažila pochopit, co se stalo.

Ruth?

Pozpátku zavrávoral, šaty promáčené krví. Myslí se mu šířily šarlatové skvrny. V šílenství, které se ho zmocnilo, se svět kolem něj rozhoupal: viděl, jak na něj Balor nevzrušeně hledí a jeho pozornost se už přesouvá jinam, pak spatřil Ruth s obličejem zkřiveným úzkostí.

Nějak se ocitl na podlaze vedle talismanů, Shavi se nad ním skláněl a zoufale se pokoušel zastavit krvácení. Pokusil se otočit k Ruth, ale podařilo se mu zahlédnout jen Lauru, která pokračovala ve svém útoku na Balora, tvář bledou jako měsíc. Netvor ji pomalu zatlačoval zpátky.

Potom se v jeho roztěkaném zorném poli objevil Veitch a vír šílenství se ještě zhoršil. Z jeho stříbrné ruky kanula krev. Churchova krev. Veitch zděšeně hleděl na svou protézu, která se otevírala a svírala zjevně proti jeho vůli. Najednou sama vyletěla do vzduchu a vší silou udeřila Shaviho ze strany do hlavy. Shavi klesl k zemi a kolem se rozstříkly kapičky krve. Krev byla všude. I na Veitchově obličeji – vytékala mu z nosu a mísila se se slzami. Krev, která nepocházela ze zranění způsobeného Balorem, jak si Church původně myslel, ale označovala Caraprixe v akci.

„Ten parchant!“ Veitch si udeřil pěstí do spánku, obličej rudý napětím. „Parchant, parchant, parchant!“ Svíjel se zlostí, která ho stravovala.

Church omámeně pohlédl pod sebe; louže jeho krve byla tak velká! Nikdy si nepředstavoval, že jí má v sobě tolik. Odráželo se v

ní namodralé světlo talismanů, a jak se do něj vpíjel očima, najednou mu bylo všechno naprosto jasné. Veitchova zlost, stále bublající těsně pod povrchem, tak strašná, když propukla, byla výsledkem neustálého podvědomého boje proti jemnému vlivu Caraprixe. Soudili ho podle jeho vzteku, všichni, a všichni se v něm mýlili.

„Bojuj s tím, Ryane," Churchovi selhal hlas; ze zraněného boku se mu tělem šířil chlad. „Já vím, že ti strčili do hlavy jednu z těch věcí."

„Ne jednu! Dvě!" Vlastními nehty si vyrýval do tváře hluboké šrámy. Z hrdla se mu vydral výkřik. „Nevěděl jsem to! Tušil! Ale nevěděl jsem to!" Prohnul se v pase; stále ještě bojoval. „Nejdřív mi tam jednoho strčili ti zlatí parchanti, takže jsem musel udělat všechnu tu špinavou práci, která nás nakonec svedla dohromady!" Zavzlykání, pak další slzy. „Je mi to líto!" Divoce pohodil hlavou a zavyl. „Je mi to líto! Kvůli Marianně, Churchi! Ježíši, mně je to tak líto! I ostatní – Shaviho přítel! Shavi!" Pak se neovladatelně rozvzlykal.

Před Churchovýma očima se rozvinula strašlivá scéna: Veitch ubíjí na ulici jižního Londýna Shaviho přítele k smrti; Veitch vraždí Laurinu matku, zatímco Laura leží v bezvědomí na podlaze; Veitch ve zlosti střílí po Ruthině strýci v budově pojišťovny.

A pak se vrátila sekvence, kterou mu Walpurgis přehrával v hlavě stále dokola. Byt, prosluněný přítomností milované ženy. Acid jazz znějící z CD přehrávače. Marianna jde do koupelny a přitom si brouká. Churche zaplavil smutek; víc vidět netoužil. Ale stejně jako při seanci s Walpurgem střídal jeden obraz druhý v rychlém sledu: tiché cvaknutí dveří, které Marianna vůbec nezaslechla. Srdce se mu rozbušilo. Divný pach, který, jak už věděl, vydával Caraprix ve Veitchově těle, povědomá silueta na zdi. Veitch se plíží bytem jako stín, v očích skelný výraz. V ruce se mu zableskne nůž. Její hlas, jasný jako den: „Churchi? Jsi to ty?" A pak Veitch zaútočí rychle jako blesk. Milosrdná změť končetin, oceli a krve…

„Ryane…" Church cítil, že pomalu odplouvá od světa.

„A pak to udělali i ti fomorianští parchanti! Mělo mě to napadnout hned!" Veitchův hlas zkreslený bolestí dítěte, kterého zradili rodiče. „Když nás věznili v celách pod Dartmoorem, odtáhli Toma a strčili

mu tu věc do hlavy! A já jsem tam byl přece první – proč by se mnou neměli udělat to samé?“

Churchovi se sevřel žaludek; na tohle nikdy nepomyslel. To on ho zklamal, zklamal je všechny.

Laura a Ruth odpadly a Balor se vzepjal v plné výšce; v Churchově pokřiveném vnímání teď zaplňoval celou místnost.

Veitch hořce vzlykal. „Královna – ta čarodějnice, která zmrzačila Toma – mě odkopla, protože zjistila, že jsem poskvrněný. Nepoužitelný. Odpad. Ztroskotanec, který se nedokáže vzepřít. Udělal jsem všechno, k čemu mě nutili. Nepoužitelný! Podvědomě jsem tušil, že mám to svinstvo v hlavě, ale nikdy jsem to nikomu neřekl! Vlastně jsem ani nedokázal poznat, která část mne vlastně myslí!“

Ozval se zvuk, jako když se tenká kovová folie roztrhne na dvě poloviny. Za Balorem se otevřely ve vzduchu dveře, kterými bylo vidět třpytivé hvězdy visící v mrazivé prázdnotě. Do Balora z nich začal proudit jiskřivý prach; konečně energie, kterou potřeboval.

„To není fér.“ Veitch klečel a vzlykal. „Není to fér.“

„Brána se otevřela, Ryane. Ještě to můžeš zastavit.“ Churchovi připadalo, jako by volal ze dna studny.

„Nedokážu to. Jsem příliš slabý. Vždycky jsem byl příliš slabý.“

„Ne, nebyl. Musíš jenom být sám sebou. Musíš si věřit.“

Veitch zavrtěl hlavou a z nosu mu vystříkla krev. Pořád s tím ještě bojoval, ale nedával do toho srdce; ve skutečnosti to už vzdal.

Ve tváři se mu objevil výraz vzteku. Proti své vůli zvedl svou stříbrnou ruku, aby ji zarazil Churchovi do prsou.

Ze zářící hlavy Brána Požehnaného se ozvalo dunivé zasténání. Pak z ní vyšlehlo světlo do Churchových úst, konejšivé a osvěžující; v hlavě se mu ozval šepot, jak mu bůh sděloval tajemství věčnosti. Slovo, které nebylo slovem, se mu vpálilo safírovými písmeny do mysli. Slovo moci v jazyce před všemi jazyky. Symbol, který mohl prostým vyslovením změnit skutečnost.

Church zašátral rukou vedle sebe. Caledfwlch mu do ní sám skočil. S nezměrným úsilím se přinutil vrhnout vpřed. Meč projel Veitchovými útrobami a zabořil se hluboko dovnitř. Na okamžik byli spojeni těly i myšlenkami.

# # #

Veitch ustupoval do hloubi své hlavy. Nakonec nedosáhl vůbec ničeho, navzdory všem svým nadějím a snům si to nepřál dost silně. Jeho oči krátce spočinuly na Ruth, stejně půvabné, jako když ji uviděl poprvé. Vzpomněl si, jak se spolu milovali v teplé místnosti, jak mu její vlasy připomínaly lékořicové tyčinky, které měl rád jako dítě, jak se díky ní cítil něčím víc, než doopravdy byl, na hluboký pokoj, který mu zasela do duše a který cítil poprvé ve svém životě. Přes všechno násilí, hořkost a zoufalství měl tento kouzelný okamžik, kterého se mohl držet.

Život z něho unikal; místnost kolem něj pomalu temněla. A pak byl zase ve člunu, který plul k ostrovu u pobřeží Walesu a díval se, jak si ve vodě hraje mořská panna; uviděla ho, zamávala mu a usmála se na něj. Ležel na teplé zemi a díval se na zlaté postavičky poletující ve větvích stromu, jedna se snesla níže, aby si jej prohlédla, aby mu řekla, že vůbec není tak špatný.

Život naplněný úžasem. Chvíle pokoje, které mohl spočítat na prstech jedné ruky.

Kdyby jen… kdyby jen…

# # #

Shavi se díval, jak obličej jeho přítele bledne a srdce mu pukalo žalem. Laura na něj hleděla a přála si, aby to byla raději ona. A Ruth tiše plakala, pokoušela se zachytit jeho pohled, aby mu mohla ještě naposledy dát najevo svou lásku, říct mu, že mu odpouští jeho hříchy; říct mu, že byl dobrý člověk a hrdina. Ale on ji neviděl.

# # #

Church uviděl zoufalství vepsané ve Veitchově obličeji, viděl, jak se jeho sny tříští na kusy a rozplývají se v nic. V jeho zornicích se naposledy zableskl život a pak už tam nebylo nic. Zhroutil se mrtvý na podlahu.

Church ho přes vlastní slzy stěží viděl. Uvědomoval si nasávající sílu brány a Balora, který se nad ním tyčil, připravený započít Konec všeho. A *byl* to konec; pro něj.

S posledním vypětím sil se rozběhl vpřed. Ze rtů se mu odlepilo slovo moci a veškerá jeho existence se rázem otočila vzhůru nohama. Mezi pěti artefakty – včetně nehybného Veitchova těla – proskočil modrý oheň. Tom měl pravdu, muselo jich být pět, stále jim scházela poslední součást kouzla stará jako svět. Energie se proměnila v mocný plamen podobný ohnivému sloupu, který vyšlehl směrem k Srdci stínu. Na kratičký okamžik z Balora vysál veškerou jeho temnou moc. Church nezaváhal ani na okamžik. Caledfwlch, známý jako Excalibur nebo též jako Meč spravedlnosti, proklál tělo Bestie. Church spatřil hrůzu vyrytou v chlapcově tváři, uviděl muže v dokonale padnoucím obleku s obličejem zkřiveným strachem, generála upírajícího v zoufalství oči k nebi. A stále tlačil a strkal Balora k zející bráně.

Ta námaha na něj byla příliš velká, ale když překročili jistý bod, chopila se jich savá síla víru. Churche se zmocnil pocit, jako kdyby mu odtrhával maso z těla. Balor šel první: nejprve se scvrkl, jak z něj byla vysáta všechna moc, pak se začal skládal a měnit se v nic, méně než dítě, méně než obrovský černý hmyz, který na kratičký okamžik připomínal. A potom ho brána vsála do sebe a on svým tělem na chvíli odstínil její tah.

Church měl čas se otočit. Očima klouzal z jednoho na druhého: nejprve na Veitche, jehož smrti litoval jako ztráty rodného bratra, pak na Shaviho a Lauru, oba tak blízké jeho srdci, jak jen si to dokázal představit. A na Ruth, která *byla* jeho srdcem.

Umíral a nebylo pro něj záchrany, ani kdyby ho brána neměla ve své moci. Jeho lítost nad tím, že podezříval Ruth, zmizela v okamžiku, kdy jí pohlédl do očí. Všechno, co si chtěl zapamatovat, byla láska, kterou v nich uviděl, smíšená se strašlivou bolestí.

# # #

„Budu tě vždycky milovat,“ křičela Ruth hlasem zlomeným nevýslovným smutkem. „Vždycky, Churchi. Vždycky.“

Milovala ho, milovala ho, milovala ho a to nebylo spravedlivé.

Pak zahlédla jeho obličej naposled, přesně takový, jaký si ho pamatovala z té první noci pod mostem, odrážející čestnost a slušnost a všechny ostatní věci, které si vždycky přála. Vír, který se točil v ústí brány, se kolem něj pomalu sevřel. Doletělo k ní jedno jediné slovo: „…navždy…“

A pak byl pryč.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Samain

Nad Londýnem se vznášela Bájná zvířata na teplých proudech vzduchu stoupajících nad požáry, které spalovaly poslední zbytky fomorianské špíny. Ve své síle a plazím půvabu, v tom, jak se třpytila v zapadajícím slunci jako drahokamy, inspirovala k velkým myšlenkám. Spolu s nimi stoupala i naděje a na svých hřbetech nesla nový věk, osvobozený od nenáviděných starých způsobů a tyranie světskosti. Opět to byl svět, v němž se může přihodit cokoliv.

Po Fomorianech nebylo nikde ani památky. Nikdo nevěděl, jestli následovali svého boha do zapomnění, nebo se poraženi vrátili do Tír na n'Og, ale v tomto světě po nich nezůstalo vůbec nic. Všechna místa, která obsadili, spálila svými plameny Bájná zvířata: finanční okrsek, Westminsterský palác, Buckinghamský palác. Z černé věže, která byla zdrojem jejich moci, nezůstala ani hromada sutě.

Ruth, Shavi, Laura a Dozorce kostí uprchli, ještě než bezmezná ničivá síla Bájných zvířat zasáhla věž naplno, a vzali s sebou Veitchovo tělo; vlastně to skoro vypadalo, že draci čekali, až věž opustí, a teprve pak ji vzali útokem.

Vydali se městem na sever a přitom se vyhýbali místům nejhorší zkázy. Většina cesty proběhla bez jakýchkoliv příhod; stále ještě byli v šoku, příliš rozrušeni ranami, které utrpěli, než aby si byť jen začali uvědomovat rozsah svého vítězství. Dosáhli úspěchu, o jakém se nikdy ani neodvažovali snít, ale vůbec jim to tak nepřipadalo. Občas zahlédli některého z Tuatha Dé Danannů, jak se mihl v dálce jako prchavý zlatý duch. Přežili, ale nestali se vítězi, ten titul náležel lidstvu, díky Bratrům a Sestrám draků a obětem lidí, kterým nebyla budoucnost lhostejná.

Když ve světle pochodní pohřbívali Veitche na jednom z pahorků Hampstead Heath tyčícím se nad městem, Dozorce kostí se diskrétně

vytratil. Nikdo z nich vlastně nevěděl, co by měl říct: ztráta byla ještě tak čerstvá, atmosféra zmařených snů tak tísnivá. Až když začali do jámy házet hroudy hlíny, Shavi se slzami v očích řekl:

„Sbohem, můj dobrý příteli. Dal jsi něco každému z nás. A vždycky jsi dělal, co jsi uměl, často sobě navzdory, a to je víc než dost. Budeš mi chybět víc, než bych kdy věřil."

A pak plakali všichni, ne jenom pro Veitche, ale pro všechny, které ztratili, i pro sebe, kteří budou muset žít dál v tomto světě bez svých přátel, a žádný z nich se nesnažil svoje slzy zakrýt, ani Laura, která tíhou citů, jež z ní vytryskly, překvapila i sama sebe.

Když byly všechny slzy prolity a osamělý rov uprostřed zeleně navršen, vydali se čelit nejistým časům, které ležely před nimi.

# # #

Noc byla cítit trochu jinak. Měsíc vrhal na zem půvabné bledé světlo z černočerné oblohy, nyní už bez bouřkových mraků. Trpkost ve vzduchu, která sílila stejnou měrou, jako se blížilo Balorovo znovuzrození, byla pryč a nahradila ji svěží vůně zeleně v atmosféře pomalu se zbavující znečištění; voněla jako naděje.

Pod hvězdnou oblohou se k sobě choulili Shavi, Ruth a Laura u ohně, který rozdělali, aby zaplašili říjnový chlad. Dozorce kostí se opíral o svou hůl a zamyšleně pozoroval město. Cítili, že se kolem vznáší duch Neviditelného světa jako vždycky tu noc, které se někde říká Halloween, ale jejich malá skupinka v tom necítila žádnou hrozbu.

„Jak ti je?" zeptala se Laura Ruth po dlouhém tichu rušeném pouze praskáním ohně. V jejím hlase zněla nelíčená starost, která Ruth po dlouhém období jejich rivality ještě více roztesknila.

„V tuto chvíli je mi, jako bych byla mrtvá." Bezděčně dloubala klacíkem do země, pak zvedla hlavu a podívala se na Lauru. „A vím, že to bude ještě horší, než se to nakonec trochu zlepší. Já vím, že vyhrál… Vím, že zachránil celý svět… a přesto mi cena, kterou jsme za to zaplatili, připadá příliš vysoká."

Laura hodila na oheň suchou větev, přestože plameny pořád ještě šlehaly vysoko. „Jestli chceš, klidně můžeš o Churchovi mluvit."

„Díky. Opravdu.“ Ruth si utřela zapomenutou slzu a usmála se. „Připadá mi to tak nespravedlivé. Myslím osobně. Vím, že jsem sobec a že by mi kdokoliv jiný řekl, že se na to musím dívat ze širší perspektivy –“

„Tak to ve smutku nechodí,“ přerušil ji Shavi.

„Trvalo nám to tak dlouho, než jsme se dali dohromady,“ řekla Ruth. „Ale když k tomu došlo, cítila jsem se šťastná, poprvé ve svém životě doopravdy šťastná. Church vždycky mluvil o hledání významu, a pokud šlo o mě, já jsem význam svého života našla: svou lásku k němu. Máš z toho pocit, že budeš zvracet?“

„Jasně, ale klidně pokračuj. Stejně si potřebuju udělat místo pro večeři.“ Lauřino rýpnutí bylo nezvykle jemné a Ruth se nedokázala ubránit úsměvu.

„Úplně by mi stačilo, kdybychom zůstali spolu, dokud bychom nezestárli, a vím, že je to dětinské, ale někdy si myslím, že je to dost dobrý důvod pro to, aby člověk žil. Jenomže osud má svoje vlastní plány. Myslím, že když tohle pochopíš, doopravdy dospěješ – když se smíříš s tím, že vůbec o ničem nerozhoduješ. Church mi řekl, že Tuatha Dé Danannové věří, že nic není neměnné. Něco jako že mysl ovládá úplně vše, a když si něco přeješ dost silně, můžeš změnit realitu. No, já jsem si přála, moc jsem si přála. Ale on se ke mně nevrací.“

Laura nahmatala její ruku a mlčky ji stiskla. Shavi ji objal kolem ramen. Nad jejich hlavami proletěla po nebi padající hvězda a připomněla jim jiné chvíle, kdy byli všichni spolu.

„Uvažovala jsem, co by asi chtěl, abychom dělali teď,“ pokračovala Ruth. „A je to vcelku zřejmé: dál dělat správné věci, aby byl svět trochu lepším místem, bez ohledu na to, co říkají ostatní. Po citové stránce to pro mě bude těžké, pro nás pro všechny, ale je to dobrý důvod, proč žít. Nemyslíte?“

Všichni souhlasili.

„Víš, opravdu se mi na to nechce myslet,“ řekla Laura, „ale myslíš, že trpěl? Byl těžce raněný a tak… Ale ta brána, která ho nasála –“

„Já nevím. Ale i kdyby ano, on by nejspíš řekl, že bolest je pomíjivá a vždycky máš před sebou něco dobrého, na co se můžeš těšit.“

„Věříš tomu?“

„Věřím. Teď. Jednou se s ním znovu setkám. Vím to.“

Laura dlouho seděla mlčky a pak řekla: „Víš, s Veitchem jsem si nikdy doopravdy nerozuměla. Děsil mě. Ale myslím, že pravý důvod byl, že jsme byli tak stejní. Dva ztroskotanci snažící se uniknout minulosti, která je neustále strhávala zpět. Teď mám špatný pocit z toho, že jsem tady a on ne.“

„Nemáš proč se cítit provinile.“ Ruth jí stiskla ruku.

„Ne, Ryan by to tak nechtěl.“ Shavi se naklonil dopředu a zahleděl se do ohně. „Ryan dělal, co bylo v jeho silách, ale byl oběť a to, co se mu stalo, je obrovská tragédie. Za jiných okolností by našel vykoupení stejně jako ty.“

„Ti parchanti mu vzali všechno,“ prohlásila Laura nenávistně.

„Přesně tak. S námi všemi manipulovaly vyšší moci, zneužívaly nás a nutily nás trpět, ale nakonec jsme – my lidé – stejně vyhráli. Navzdory všemu, co nám provedli. To je náš obrovský úspěch.“

Ruth se dívala na jiskry poletující v kouři. „Kdy si myslíte, že Tuatha Dé Danannové nasadili Veitchovi Caraprixe do hlavy?“

„Já nevím,“ odpověděl Shavi, „ale manipulovali námi už od narození. Věděli, že budou potřebovat Bratry a Sestry draků, aby byli připraveni je osvobodit, kdyby Fomoriané náhodou vyhráli. A aby toho dosáhli, museli jsme se všichni nejprve setkat se smrtí, takže upravili Veitche tak, aby se o to postaral. S Caraprixem v hlavě zahájil svou vražednou sérii. Zajímalo by mě, jak ho to asi ovlivnilo? Jeho vědomá mysl o tom sice neměla ani tušení, ale měl to ve svém podvědomí a celou tu dobu ho to užíralo.“

„Proč právě Veitch?“ zeptala se Ruth. „Proč si na tu svou špinavou práci nevybrali tebe nebo mě?“

„Protože Ryan se pro to dokonale hodil. V jeho životě mělo násilí svoje pevné místo. Překročil bariéru, se kterou bychom si my ostatní těžko poradili.“

„Takže udělal všechno, co po něm chtěli,“ řekla Laura hořce. „Člověk by si myslel, že ho pak nechají na pokoji. Ale oni mu museli dát tu stříbrnou ruku, aby nakonec zabil Churche.“

„Jedna jejich frakce chtěla zabránit tomu, aby se pro ně lidstvo stalo hrozbou,“ řekla Ruth. „Intrikovali po celou dobu, Tuatha Dé Danannové i Fomoriané. Plány v plánech, manipulace skrývající se za manipulací. Byli jsme proti nim jako malé děti, tak důvěřiví.“

„Stejně jim to nebylo k ničemu,“ řekl Shavi. „Vlastně to byla právě ta jejich arogance, co je nakonec dostalo. Fomoriané v nás nikdy neviděli skutečné nebezpečí. Implantovali Veitchovi do hlavy svého vlastního Caraprixe, ale přišel ke slovu až úplně nakonec, když bylo jasné, že by se nám to doopravdy mohlo podařit. Kdyby Veitche přinutili, aby nás zabíjel postupně, neměli bychom nejmenší šanci a oni by nakonec vyhráli. Jenomže my jsme pro ně byli jenom *Křehké bytosti*, něco, čím se vůbec nestojí za to zabývat.“

„To ty parchanty naučí,“ prohlásila Laura s uspokojením. „Je to, jako kdyby se zase vrátila Francouzská revoluce.“

Ruth se protáhla, bolest posledních dní se konečně začala vytrácet. „Liberté, fraternité, égalité.“

„Hele. Co to je?“ Laura ukázala na světlo, které náhle jasně zaplálo v oceánu noci.

Jak všichni napínali oči do temnoty, dech zatajený, začala se po městě rozsvěcovat další světla. Byla to tak prostá věc, ale po tom, čím prošli, to vypadalo jako Boží zásah.

Shavi se na okamžik zamyslel a pak řekl: „Naskočil nouzový generátor.“

Dlouho všichni mlčeli, stěží se odvažovali věřit tomu, co to znamenalo. Nakonec to vyslovila Ruth. „Technika zase funguje.“

„To, co z ní zůstalo.“ Laura lehkovážně pokrčila rameny; dál hrála roli, kterou od ní ostatní čekali. „Žádný internet, MP3, televizní seriály. Tak k čemu to je?“

„Technika a magie bok po boku,“ vydechl Shavi. „Čekají nás zajímavé časy.“

# # #

Příští půlhodinu strávili vzrušenou diskusí o tom, co přinesou příští měsíce, až se lidstvo vyhrabe z trosek společnosti a pokusí se vést po vší té zkáze nový život. Bez energie, se zničeným průmyslem, nefunkční distribucí potravin i dopravní infrastrukturou a kolika vlastně mrtvými – tisíci? Miliony? Jak dlouho to bude trvat, než znovu začnou fungovat alespoň minimální zárodky organizace? Z krátkodobého hlediska je čekaly obrovské těžkosti, ale všichni se shodli na tom, že naděje tu stále byla. Koneckonců, lidstvo se vydalo na novou cestu, vstříc slavné budoucnosti.

# # #

Nakonec se rozhodli udělat si malou procházku, aby si protáhli ztuhlé kosti a byli chvíli sami se svými myšlenkami. Ruth to táhlo do temného hájku; ještě než vstoupila mezi stromy, ucítila ve vzduchu starou magii: pižmový pach a funění zvířete, které zvířetem nebylo. Parohy se ostře rýsovaly proti měsíci.

Cernunnos se vynořil z podrostu, jeho dech se srážel v obláčky páry. Za ním Ruth uviděla ženu, která ji pronásledovala ve dnech těsně poté, co se svět začal měnit: na první pohled vyschlá stará babizna, pak matka středního věku a nakonec dívka překypující vitalitou a sexualitou.

„Zavolal jsi mě," řekla Ruth. Ve větvích stromů nad její hlavou zahoukala sova.

Cernunnos se tyčil vysoko nad ní a jeho moc byla stále děsivá, avšak nyní zmírněná určitou něhou. „Překonala jsi všechny překážky, přesně jak jsem vždycky věděl. A teď, když jsi rozkvetla v plné síle své moci, už nebudeš moje vedení potřebovat."

„Vždyť ani nevím, kdo vlastně jsem."

„Jsi moje dcera – ne z mého těla, ale mého ducha. A také dcera mé jasnější poloviny. Jsi strážkyně starých způsobů, měsíční šampionka, tresť možností, které v sobě nosí každá žena. Příroda se před tebou bude sklánět. Tráva se bude modlit k tvým nohám, vzduch k tvým plicím."

„Ano, ale co to *znamená*? Co mám dělat teď?" Její hlas překypoval emocemi z napětí, které ji vnitřně trhalo na kusy.

Cernunnos si znovu odfrkl a proběhl mezi stromy, jako kdyby prováděl nějaký zvláštní obřadní tanec. Když se k ní vrátil, řekl: „Budeš světlo v temnotě, ukazatelem cesty mezi starými a novými způsoby, mezi létem a zimou, dnem a nocí, sluncem a měsícem, mužem a ženou. Čeká tě mnoho zkoušek. Ale nebudeš tou cestou kráčet sama.“

„Kdo bude se mnou?“

„Nech roční období, ať se mění, a přijímej je taková, jaká jsou.“

Ruth se nad tím na okamžik zamyslela; to, že už zase měla nějaké poslání, ji svým způsobem uklidňovalo. Poskytne jí to něco, do čeho se může ponořit, takže nebude muset přemýšlet. „Ale kde mám začít? Kam mám jít?“

„Nech roční období, ať se mění.“

„Něco se zřejmě změní. To vždycky.“ Zamířila zpátky k ohni, ale pak se ještě jednou otočila. „Děkuji ti. Za to, že jsi mi dal něco, v co mohu věřit. Něco… víc.“ Nedokázala najít slova, kterými by vyjádřila hloubku toho, co od své proměny objevila, a tak prostě sklonila hlavu a odešla. Nepochybovala o tom, že se s ním ještě setká.

# # #

Když Ruth odešla, Laura vystoupila ze stínu stromů. „Ona si ještě tak docela neuvědomuje, co může dokázat, že?“

„A ty ano?“ opáčil Cernunnos.

„Mám o tom představu.“

„Dohlédneš na ni? Pomůžeš jí překonat bolest?“

„Jo, budu její stín,“ řekla Laura. „Budu její přítelkyní a doufám, že ona bude mou.“

„Přijde sice zima, ale toto je čas růstu. Vás dvou bude potřeba, teď, když se srdce přírody zase silně rozbuší. V těžkých dnech, než vzejde sémě, které bylo zaseto, vás bude třeba víc než kdy jindy. Bytí se změnilo více způsoby, než dokážete pochopit. Platí nová pravidla. Do země se vrátila stará magie. Nic nebude, jaké to bývalo.“ Pozvedl ruku a vyslal zvláštní, hrdelní výkřik k měsíci. „Až se příště setkáte se Zlatými, už nebudou takoví, jaké si je pamatujete.“

„Jak budou vypadat?“

Cernunnos její otázku ignoroval. „Můj lid, po tak dlouhou dobu neměnný, se nyní konečně začíná měnit. I oni se budou muset vypořádat s novými pravidly.“

„Určitě teď mezi nimi bude spousta zlé krve. Poslední záležitosti je rozdělily na dvě frakce. Vrátíte se všichni do Jiného světa?“

„Někteří ano. Jiní se vrátí na svoje dvory, aby si tam lízali rány. A někteří zůstanou v Neměnných zemích. Úspěch Křehkých bytostí bude mít důsledky, které ani Zlatí nedokážou předpovědět. Tuto zemi už nemůžeme považovat za svoje území.“

„Vsadím se, že spousta z vás nás bude za to, co se stalo, nenávidět. Budou potíže. A jak si poradíme s těmi ostatními šílenostmi, které přišly z Jiného světa? Pořád se tu ještě někde potulují – Bájná zvířata, Rudé čapky, Baobhan Sith a ostatní potvory.“

„Křehké bytosti jsou houževnatá rasa.“

„Ne tak křehké, jak se zdálo, co?“ Zadívala se za sovou, která se rozletěla za Ruth. „Takže já a Ruth máme úkol přidělený. Bude z nás dobrá dvojka. Já mám svou výřečnost a šarm, a ona…“ Lauru překvapilo, jak ji vzrušila představa toho, co ji čeká, příležitosti konat přesně to dobro, o kterém vždycky snila, „…ona je prostě nejlepší.“

# # #

„Takže ty jsi teď velký šaman, co?“ Dozorce kostí se opřel o svou hůl, pohled upřený ke hvězdám. Jeho popálené ruce se uzdravovaly zázračným tempem.

„Říká se to.“ Shavi se usmíval ve tmě vedle něj. Dozorce kostí se mu skutečně zamlouval; jeho bručounské způsoby a neschopnost vycházet s lidmi mu jen dodávaly na přitažlivosti.

„Slyšel jsem to říkat spoustu lidí. Sami nic nedokázali.“

„Hmm.“

„Ty alespoň nejsi takový zatracený náfuka jako někteří ze tvých kamarádů.“ Rozpačitě si pohrával se svou holí. „Už víš, co budeš dělat po této noci?“

„Ještě ne. Nejspíš cestovat. Podívám se, jak teď vypadá země. Zjistím, do čeho bych se mohl pustit.“

„Mohl bych ti nabídnout místo.“

„Ano?“

„Slyšel jsi někdy o Kultuře?“ Shavi řekl, že slyšel. „Kultura byli původně moudří lidé. Ve společnosti od jejích nejčasnějších dní, když člověk neměl v boji o svůj život nic než klacek, řekl bych. Egypťané připlouvali k těmto břehům, abychom jim poradili, jak stavět pyramidy. Keltové nás uctívali. Věděli jsme *všechno* o zemi, jak se chovají zvířata a ptáci, jak pěstovat stromy a rostliny. Znali jsme hvězdy a planety. Duchovní oheň. Věděli jsme všechno. A pak přišli ti zatracení Římani. Některé povraždili, jiné zahnali do podzemí, kde jsme nemohli dělat svou práci tak, jak bylo třeba. Naše školy v Glastonbury a Anglesey byly zničeny. Předávat znalosti dál bylo obtížné. A pak, díky tomu bohem zatracenému věku rozumu, Kultura pomalu vymřela.“

„A ty jsi poslední,“ dodal Shavi.

„Nebyla by to hanba, kdyby všechny ty za tisíciletí nashromážděné vědomosti zanikly se mnou?“

„Tak co navrhuješ?“

„Země Kulturu potřebuje. Lidé ji potřebují – zvlášť teď, když se budou muset naučit novým způsobům života a poradit si s tím, co bude.“ Podíval se na Shaviho a oči mu plály. „Chci znovu založit školy, začít předávat vědomosti. Vybudovat novou Kulturu.“

„A po mně chceš, abych ti s tím pomohl?“

„Chci, abys byl mým prvním žákem. A pak abys mi pomohl šířit vědomosti dál. Možná obnovit Glastonbury, co já vím. Tak co na to říkáš?“

Shavi si tu nabídku promýšlel s tak vážným výrazem, že si byl Dozorce kostí jist jeho odmítnutím. Pak se mu ale po tváři rozlil úsměv. „Myslím, že je to báječný nápad.“

# # #

Když se zase vrátili k ohni, odsunuli myšlenky na to, co je čeká, stranou, a zase byli staří přátelé radující se ze společnosti ostatních.

Vzpomínali na ty, které ztratili a hovořili o časech, jež prožili společně; trochu si i poplakali. Ale jak se na dobré přátele sluší, pomohli si navzájem na kamenitých cestičkách a brzy zase všichni našli sílu se smát.

Jak tam leželi pod hvězdnou oblohou, cítili všichni smutek, že se jejich cesty brzy rozdělí. Ale i když bylo docela dobře možné, že se spolu už nesetkají, nikdy nezapomenou na všechno, co spolu prožili a co se naučili: uprostřed strádání objevili to nejlepší, co život nabízí, jak ve světě tak i ve svém nitru.

A třebaže je nepochybně čekaly těžké dny, byly v nejhorším ze všech časů zapomenuty, a s nadějí a optimismem v srdcích se před nimi vždycky bude otevírat cesta vpřed.

# # #

Church se probudil na tvrdé, studené podlaze uprostřed pachu kouře z hořícího dřeva. Cítil bolest ve všech údech, ale už pomalu odplouvala; žaludek se mu stahoval nevolností. Hlavou se mu honily podivné sny, o lidech ve tmavých oblecích a vojenské zeleni, ale poslední prchavá myšlenka patřila pohasínajícímu světlu v žalostných, zmučených očích umírajícího Veitche a výrazu bezmezné lásky ve tváři zoufalé Ruth. Pak se propadl do stínů. Pořád ještě pevně svíral Caledfwlch. Volnou rukou si sáhl na bok, který mu rozerval Veitch, ale nenahmatal žádnou krev, žádnou ránu. Nedávalo mu to žádný smysl.

Nadzvedl se a zjistil, že leží v temné, kruhové místnosti s dřevěnými stěnami a stropem. Jediné světlo vycházelo z ohně, který hořel uprostřed, kouř z něj pomalu mizel dírou v drnové střeše. Byl v nějakém primitivním obydlí, chatrči prosycené pachem zvířat a vlhké vegetace.

Jeho myšlenky se pomalu rozbíhaly. Kde jsou ostatní? Kde je Balor? Jak jeho oči přivykaly temnotě, s údivem si uvědomil, že tam není sám. Rychle vyskočil na nohy a vysloužil si tak poplašený výkřik od temných stínů, které se krčily na opačné straně místnosti.

Prošel kolem ohně a uviděl ženu chránící svoje dvě děti. Měla dlouhé tmavé vlasy lemující obličej s rysy zhrublými těžkostmi

života. Děti, chlapeček a holčička asi sedm a osm let staří, měli stejné tmavé vlasy a oči, jako ona. Všichni byli vyděšení.

„Nebojte se. Já vám neublížím," řekl jim, ale jeho hlas je vystrašil ještě víc.

Žena začala něco brebentit v jazyce, kterému nerozuměl, dokud nezachytil jedno slovo, které znal: *samain.*

Když ho zopakoval, žena ztuhla a oči se jí rozšířily. „Samain," řekla znovu.

A pak začaly jednotlivé díly skládačky zapadat do sebe: chatrč, prosté vesnické šaty ženy a jejích dětí, jazyk. Brána ho nějak přenesla do vzdálené minulosti, mezi lidi jednoho z kmenů, které moderní učenci zahrnují pod obecné označení Keltové.

Zavřel oči a s rukou na jílci meče se snažil ovládnout paniku, která ho zaplavila. Jeho první myšlenka byla, že to nemůže být pravda, ale všechno, co viděl, slyšel a cítil, ho přesvědčovalo o opaku. Potom se dostavily dojmy, silné a v rychlém sledu: izolace, naprostá osamělost mezi lidmi, kteří ho budou považovat za vetřelce nebo blázna, brutalita života v těch dobách, Ruth, kterou už nikdy neuvidí, stejně jako své přátele a svůj svět. Pomalu klesl na kolena, neschopen unést tu váhu.

Z jeho utrpení ho vytrhla žena, která se k němu mezitím pomalu přiblížila a teď opatrně ukazovala rukou. „Núadu?"

Ukazovala na jeho meč. Pozvedl ho a přikývl. „Núadu Airgetlám." Byl to boží meč, samozřejmě, že ho znala.

Náhle žena ukázala k otevřeným dveřím a znovu něco zadrmolila, tentokrát ještě vzrušeněji. Co mohl dělat jiného než se podívat tím směrem?

V blescích bouře, která zuřila venku, uviděl další podobné chatrče. Vyděšení koně a dobytek se svým křikem přidávali k ohlušující kanonádě hromů. Divoká vichřice cloumala stromy, ale po dešti nebylo ani památky. A vzduchem se nesl povědomý pach rozkladu, který kolem sebe šířil Balor.

Rozhlédl se, ohromen zjištěním, že v jeho okolí přece jen zůstalo něco známého. Navzdory mučivému pocitu vykořenění se najednou znovu cítil skvěle a věděl proč. Modrý oheň byl v zemi, zvířatech a lidech mnohem silnější, než viděl kdy dřív. To proto se rána v jeho

boku tak rychle vyhojila. Jako Bratr draků byl na něj přímo napojený.

A s tím zjištěním se vynořila další myšlenka: vzpomněl si, jak mu Tom říkal, že neexistují náhody ani shody okolností. Proč byl potom zachráněn? Na to žádná zjevná odpověď neexistovala, ale měl velice silný pocit, že si někdo přál, aby se mu to stalo.

# # #

Zatímco se ještě snažil rozhodnout, co podnikne, všiml si slabé zlatavé záře blížící se k nim temnou, bouří zmítanou krajinou. Byla to Niam. Zasáhlo ho to jako šok, než si uvědomil, že je dlouho předtím, než se obětovala, aby je všechny zachránila.

Pohlédla na něj přísně, ve tváři pro ni tak netypický výraz opovržení. „Křehká bytosti!“ Její slova byla arogantním vyštěknutím někoho, kdo je zvyklý na absolutní poslušnost. „Je tohle meč mého bratra?“ Jako dřív rozuměl jejím slovům způsobem, který neměl nic společného s tlumočením.

Bylo zajímavé vidět ji takto změněnou. Nyní připomínala nejhorší zástupce svého druhu, studené a povznesené nad obyčejné smrtelníky, s nádechem krutosti. „Kdysi býval. Teď je to můj meč.“

Vztek zkřivil její půvabné rysy. „Jak se může Křehká bytost vůbec odvážit dotknout se tak mocného předmětu? Jak si dovoluješ vzít ho mému bratrovi, zvlášť teď, když ho potřebuje nejvíce?“

„Jsem Bratr draků.“

To ji trochu zmátlo. „Neviděla jsem tě v jejich ponurých řadách.“

Po zádech mu přeběhl mráz. Všechno pomalu začínalo zapadat do sebe. „Co se děje?“ zeptal se, snaže se něco vyčíst ze zvuků, které se ozývaly zvenčí a skoro přehlušily bouři.

„Ty to nevíš? To je druhá bitva na Mag Tuired. Dnešní noci bude rozhodnuto o osudu Zlatých, až budou Noční chodci konečně zahnáni do moře.“

„A o osudu Křehkých bytostí,“ dodal suše.

Jeho poznámku vůbec neuznala za hodnou komentování.

A pak do sebe zapadly poslední dílky skládačky; prozření bylo tak náhlé, až ho to šokovalo. Tajemné poznámky o tom, že na konci boje

nenalezne odpočinek. Náznaky, že mu byla určena širší role ve vedení lidstva k vyšší úrovni. Tom mu radil, aby v těžkých časech čerpal svou sílu ze vzpomínek.

Vzchopil se, nechal smysl pro povinnost, aby se mu přelil do kostí. Pak řekl: „Vezmi mě do bitvy.“

„Ty chceš bojovat?“

„Mám v úmyslu udělat, co bude v mých silách. A být u toho, až bude Balor konečně zničen.“

Zdálo se, že ji jeho odvaha zarazila; její ledové rysy maličko zjihly.

„Jmenuji se Jack.“ Teď, když konečně věděl, jaký je jeho osud, vrátilo se mu něco z dřívějšího optimismu. „Myslím, že z nás budou dobří přátelé.“

„Přátelé? Já a Křehká bytost?“ odfrkla si.

Po bitvě se vrátí do domova bohů Tír na n’Og, kde bude čas plynout mnohem pomaleji než ve skutečném světě. A zatímco on zestárne jen nepatrně, venku poletí staletí šílenou rychlostí, dokud se tam nebude moci vrátit a znovu sevřít Ruth v náručí, aby zbytek své budoucnosti prožili spolu. Z toho paradoxu se mu roztočila hlava. Nějaký čas bude existovat na dvou místech současně: ve skutečném světě, kde se narodí a dospěje, a v Jiném světě, kde bude čekat, až se znovu přiblíží čas střetu s Balorem a on se vrátí zpátky do Neměnných zemí, aby navázal na svůj život. Copak by mohl zahálet v Jiném světě, zatímco se lidstvo bude potýkat s těžkostmi a utrpením věku rozvratu? Dokáže tam čekat, když by mohl zachránit Veitchovi život? Nebo se vrátí ještě dříve, aby se setkal se svým mladším já a změnil historii? Bylo to vůbec možné, nebo se bytí samo postará, aby do něj nezasahoval? To byly hádanky, na jejichž vyřešení si bude muset počkat.

Teď už věděl, proč se v jeho dětství objevila Niam v jeho ložnici, vedla ho po cestách, po nichž byl nucen kráčet, nebo proč k němu vzhlížela s láskou, jež se nemohla rozvinout za tak krátkou dobu, po jakou se znali. Mezi teď a tehdy se *stanou* přáteli a on v ní probudí lidské city, takže začne přesvědčovat ostatní Tuatha Dé Dananny, aby změnili svůj postoj ke Křehkým bytostem, což bude mít ve vzdálené budoucnosti dalekosáhlé následky. A postupně – přestože

on udělá, co bude v jeho silách, aby se to nestalo – se do něj zamiluje.

Mezitím musí udělat několik věcí: založit renomé Bratrů a Sester draků, přimět je, aby se připravovali na návrat Fomorianů a zajistit, aby učinili první kroky na cestě k božství.

A pak ho napadla další věc, která mu zvedla náladu. Za několik krátkých staletí se znovu setká s Tomem. S Tomem, který měl vždycky tolik tajemství, skrýval svou povahu a city pro dobro ostatních. Stanou se nejlepšími přáteli a on se bude konečně moci Veršotepci odvděčit za to, že mu zachránil život.

„Pojďme," vyzval Niam. „Bitva čeká."

Doufal jen, že svět, do kterého se časem vrátí, nezdědí to nejhorší, co je v lidech, že staré, špatné způsoby skončí v propadlu dějin. „Přeji si," zašeptal nahlas, oči zavřené. „Přeji si místo, kde vítězí dobro: láska, čestnost, přátelství, úžas a naděje. Přeji si to dost silně, abych změnil svět."

# # #

Ponurou místností plnou pragmatických mužů fičel studený vítr. Tak dlouho, jak paměť sahala, si vysnívali svět po svém: a byl to svět plný lží, moci a peněz, nenápadných manipulací a průhledných slibů, v němž byly *Křehké bytosti* drženy na uzdě trochu tím a trochu tamtím, ale nikdy ničím, na čem by doopravdy záleželo. Pod jejich arogancí se však skrýval strach, neboť bylo jasné, že se dříve nebo později ramínka vah převáží.

Jejich vláda byla upevňována lží. Velkou lží. Kvůli ní byly ničeny životy, trhány rodiny a dobří lidé kaženi. Ale pragmatičtí mužové měli proč se bát, protože i v nejhorším ze všech světů se dobří lidé snaží o víc; a inspirují ostatní.

Se stejnou arogancí ti pragmatičtí pánové věřili, že se ve světě nic nehne bez peněz nebo moci, že sny jsou jen pro děti a že nemají žádnou moc. A tak sami vytvořili prostředek svého pádu. Lež se ukázala být svůdnější než svět, který si přáli, byla naplněna láskou, úžasem, přátelstvím, nadějí a vírou. A také významem – stal se z ní svět, v němž se může stát cokoliv.

Přání bylo všechno, co k tomu bylo třeba, protože když si přejete dost silně, můžete změnit svět.

Lež se stala Pravdou a všechno, co se nikdy nestalo, se stalo. Pět lidí prošlo nevýslovnými těžkostmi a předělali svět tak, jak si to nikdo ani nedokázal představit, přátelili se s bohy i bestiemi a nakonec vrátili do světa magii.

Tak to bylo, tak to je a tak to bude.

Studený vítr odvál všechno zlé. Pragmatičtí mužové už neexistovali. Pragmatičtí mužové nikdy neexistovali. Jejich svět byl jen špatný sen a pouhé špatné sny žádnou moc nemají.

Modrý oheň je ve všem.

A svět se pomalu obrátil ke světlu.

Mark Chadbourn
VŽDYCKY A NAVŽDY

Z anglického originálu Always Forever,
Book Three of the Age of Misrule
vydaného nakladatelstvím Victor Gollancz
přeložil Josef Hořejší.
Ilustrace na obálce Jon Sullivan,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo CZ, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2006 jako svou 187. publikaci.
Tisk: Printo s.r.o., Gen. Sochora 1379, Ostrava Porubá.
Vydání první.
Cena: 269 Kč
ISBN 80 – 7332 – 076 – 2

Digitalizácia a oprava – Davis

Velká Británie se změnila v zemi mýtů. Magickou zemi, v níž úžas a hrůza kráčejí ruku v ruce. Ale dny lidstva jsou sečteny. Až začne starý keltský svátek zimy Samain, ujme se své moci temný bůh Balor a s ním přijde věčná noc. Pak už nebude žádné lidstvo. Jedinou nadějí světa jsou Bratři a sestry draků. Jenomže ti z nich, kteří ještě přežili strašnou porážku, se jen těžko zotavují ze svých ztrát. Mezi troskami technologie jedenadvacátého století sbírají tito poněkud problematičtí hrdinové síly k poslednímu útoku. Aby však měli alespoň tu nejmenší naději na úspěch, musí nejdříve porazit arogantní bohy z keltské mytologie, andělské Tuatha Dé Dananny. Ruth a Churchovi nezbývá nic jiného, než se za nimi na palubě fantastické lodi vypravit přímo do podivuhodného a současně strašného domova samotných bohů. V této poslední knize Věku rozvratu jsou konečně odhalena všechna tajemství, když dobrodružství, lásky, hrůzy i zrady hlavních hrdinů dospějí k vpravdě překvapivému a kataklyzmatickému závěru.